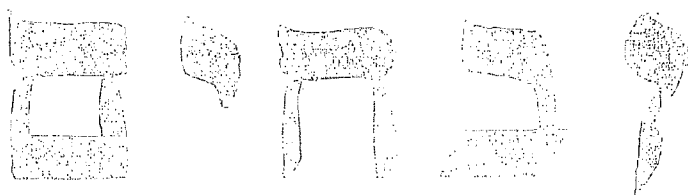

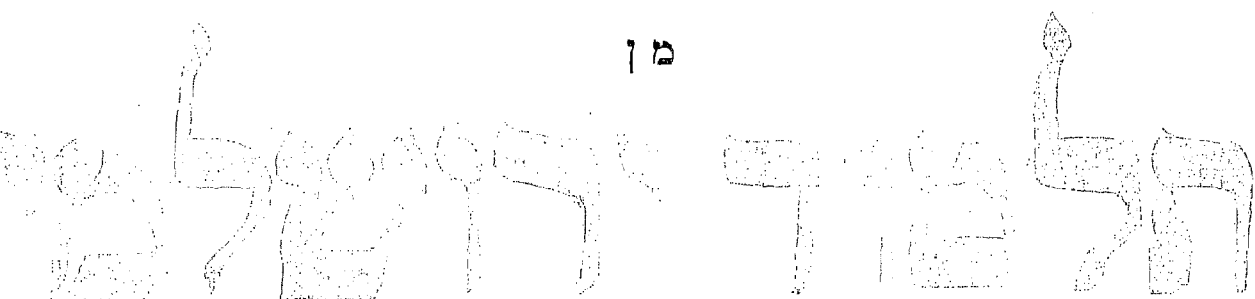
ראה זה חרש!!!

ידל בפעם ראשונה מכת"י ישן נושן (כמבואר בהקדמה)

מ ס כ ת

מ

מוגהת ומסודרת בתכלית ההנה והסדר, ומפורשת באר המיב

על ידי פירושי

חשק שלמה

הכולל פירוש תוספות והנהות

אשר בע"ה בארתי ופרשתי עפ"י הש"ס בבלי וירשלמי מכילתא ספרא ספרי ותוספתא, וגדולי הראשנים אשר מימיהם אנו שותים, להבין דברי חכמים וחידותם, ונכחו הערות וחידושים הגהות וחכמות דברים על עדני הגיון הישר מיוסדים לחות פליאות ולגלות צפונות טפחתי ורביתי לדורשי תורה ושוחרי תושיה לתורה ולתעודה להגדילה ולהאדירה.

אנכי הצעיר במשפחה רמה ונשאה אלגאזי יצ"י

שלמה יאודה ס"ט

בהגאון מהר"ם וצ"ל הספרדי מכונה פריעדלענדער.

עם הגהות וחידושים מרבנים גאונים מפורסמים אשר יודסכו עם כרך "מנחות תמורה" א"ה

SZINÉRVÁRALJA. (Ungarn)

Gedruckt in Vider Jakob's Buchdruckerei

1909.

לזכרון עולם!!

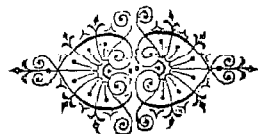

נדרבת הנביר המרומם ה"ה הרב הנאון הגדול כליל התורה והיראה חכמה ומדע תפארת הרבנים
ונזר הגבירים כחש"ת

מ"ה דוד נאדלאן הי"ד

אבן יסדה בק"ק סאוט הפארט במדינת ענגלאנד

לזכר עולם יהי צדיק ולנצח ינון שמו עד ביאת נואל צדק אבי"ד.

מכתבי הגאונים היו

נאום המצטיק, המו"ל, והמפרש את הירושלמי על קדר קדשים, ונאום הגנר שמה כוונם עולה מנוקלים לזוועים, מציה שרולים, ונצעלי גאון חלושים, מירקי המוח וכל עורב למיניהם, ערם חדצר על דצר חריז והצקורת נגד הירושלמי חולין אשר י"ל צחקר עזיין ע"י זה שכתוב, הנני כותן צזה נוכחצי הרצנים הגאונים, כולם נפוקרנים לנאשי מופת, הן צמורה ויראה, והן צמכמה ונודות הנוניות, אשר כהצו צזה, רוצם נדפקו צמכ"ע "הנחז"ה" ה"י: :

וזאת אשר כתב הרב הגאון הנ"ל בהיותי זה לא בכיר ברעזאן יצ"ו.

לכבוד הרבנים הנגידים והגבאים בביהמ"ד
הקדושים בכל אתר ואתר! צלשר הרצ הגאון קומעה מר"ם שלמה יאודה ה"י זכה וציה אור חדש לעולם, הוא הירושלמי על קדר קדשים, שלא ילא עוד לאור עולם, ועשה ע"ז הוללות גדולות ונעשה צעיה, צקש לקנות, וצפרט לכל נוקם קדוש, את הירושלמי חולין צבורות וגדול יח" שכתב, ולא ישמעו חו"ש לחול נרגנים מוציא דבה המלעיבים בת"ת ובתוה"ק ועץ חיים היא למוחקים צו — ידיכס

הק' שלום מרדכי הכה

אב"ד דמ"ה ברעזאן יצ"ו:

זינק וכל דבריהם הכל, והלעתי לפני הג' ראצ"ק צלשר חני נוגע קלח ע"י ההגהות שעשיתי להירושלמי, לכן מוטל עלינו לעמוד ליוון חלק, וכן כלשר צה הרצ הסוכס לעונת הסיצה דפה על חנוכה לציתו כיפר לי, כי נולא דצה כותנים לכל העיירות כתני פלכתר נגד כתד"ה ונונש חין עיר אשר לא ינולא כתני פלכתר והולאת דצה, ונולד עגמה נפשי ע"י, וכלשר חזר ונסע לרכו ציותיו לפרסם בעולם מלונם של מוציא דבה וחלונת עד לעלמו ושפת חונת חכון לצד, ובמה זכות גדול לרו"מ שזכה ויבה את הרבים ועי"ז השמן מרקד בעוה"ר, ויתחזק רו"י ולא יעם כפקו חו"ש, כי ע"י יגל שכו הסצה נולד, ונוי יתן ואכונע קול נוצר שצז דו"ע לחיתו ויזכה לה"ל שר העוסכות מוהירושלמי קדשים ולא כנוה נדקו העונדה לצד כנפשו וכפס ידידי וחוצו הדוק"ת צלשרה רצה :

הק' שלום מרדכי הכה

אב"ד דמ"ה הנ"ל.

בעדו"ת (נרפם במכ"ע "וילחמו יוסף").

להיות לעדות ולראיה ציד ידידי ה"ה הרצ הגאון הג' כס"ה נ"ה שלמה יאודה אלגאזי (נכונה פ"ל) כ"י, שחני צעלמי רליתו הכת"י אשר העתיק ונחם את הירושלמי קדשים נחם קלח שח"ל דסיינו על חולין צבורות, והן אשר י"ל כעת על צמים נחמות ערכין החלקים אשר כצר הו"ל היה לפני חלק הכת"י מוהירושלמי כתצ יבן נושן והחלק יעיד על הכלל, ונה גס עמה אשר הן השנים קצו לו שקצה צדנים יקרים כת"י יושלמי קדשים צמכצ צלר היצב אשר הכיח להעתיקו אחי רצן של ישראל צעל כנה"ג ז"ל, ואשר כל נוי שיש לו צינים יראה וינולא ההעתיקה נכונה ציד הה"ג הנ"ל, ומעתה מנילא ידעו ויצינו הכל כי חין לחוש כלל וכלל על דצרי הת"ת שהולא דצרים, אשר לא כדת על הירושלמי קדשים, וזכות התנאים והאנוראים יעמוד לנו לגלות האנוה.

יום ה' י"צ אלול תרס"ז לפ"ק:

הק' יודא גרינוואלד

האב"ד דמ"ה סאטמאר יצ"ו:

ה"ן נוכח"ה הרצ הנודע צפי כל גלוי הנודינה ונחולל לגאון ולתפארת, הגאון הג' ע"ה שלמה יאודה ה"ה, מתעסק צקדשים, כי מהגלגל זכות ע"י להולא לחיר עולם חנדה גכחה, עתיק יומין נעין כל חי בעלונה הוא הירושלמי על קדר קדשים, ונולד העורח אשר היה לו צההעתיקה, והגיעה לחפס צחפס נחפס ח"ק גס הכינה גס חקרה דרשה וחגיה ועשה פירוש נפלא צפלפול וקצרה, ולכן כל חיש חותצ תורה, מונש חין שיעור כונה הוא נחויצ לפזר על דצר יקר כזה, אשר הוא לנחורות לכל הדורות, צכן צקש נולחכס כבוד הרצנים הגבאים הנכצדים והמופלגים ה"י! אשר נוכחכס תשחדו צעד הרצ הג' לקצב מונכו הירושלמי צכקף נולא צכצוד והדל, לא לפי חחדפקה והדפים אשר עולה ג"כ לכך הגון, כי חס לפי שווי המעמון היקר הזה אשר נהגלה ע"י נוכח"ה וחין די צלר השיעור צזה ועכ"פ כפי בחכס תסייעו לזה, צכדי שייכל לה"ל שארי החלקים צקצק, וה' הטוב יחיר עיני הנחכים לגאולה שלונה ותנולא חלקן דעה: והנני חותם צעהרת דצרים :

חיום יום ח' וילא תרס"ט סק"א אושפיץ יצ"ו:

ה"ק יהושע פינחס באמבאך

האב"ד דמ"ה והגליל:

וזאת אשר כתב אחרי אשר דרכו השתם השת רמיה ננדי:

י"ת:

באתי צזה להגיד דצרים כחיותן, שננשך ד' שנים שחרצ הגאון הגדול מו"ה שלמה יאודה פ"ל חוכה פת נסכינתו גרים צלורייתא תדירא, ולא נסנע ולא נראה מונכו חו"ש שונן דצר פקול הן דצר חנוגע לשמים והן דצר חנוגע לצריות ויסכרו פי דוברי שמה :

צעה"ח סאטמאר יום ג' ל'י, שופטים תרס"ח לפ"ק.

ה"ק יודא גרינוואלד

אב"ד דמ"ה סאטמאר והגליל.

צעה

ידידנו הרב הגאון הגדול ע"ה שלמה פ"ל, כי קנוו נגדו לכתיב עליו סענה, סענה, ולא חובל ליתן מתקום לפי, כי נולד לזי ע"ה ואין זה דרכם של תלמידיהם עם הספר דברי נרגנים במורה חילים נקשה מן שמוע' לנאום, ונחתי לעיר, כגם אני מכיר את כבוד הרב הגאון ע"ה שלמה נ"י פ"ל, ומלכר סוף ת"ח גדול ונפלא, הנה התנהגו הוא לפי ערך תורתו ויראתו מורשת לחבטתו, ע"כ כל אדם יחזר בנפשו, וחלילה להאמין לקול מלחשים, ואדרבה מלחם גדולה להיות צמחוני כפשו לנענן כבוד תוס"ק, והאונס ח"ן דרכי לכתיב צח"ה"ה, לא רליתי לרשות הדבר, כי קשה עלי, לרשות בעלזון ת"ח גדול, ומלחכתי נעשה ע"י אחרים, צפי קדחתי הדברים אשר לויית לכתיב צמח"ה ספר וחותמי על דבר אונס: הצעה"ה והנחה נלענן של ח"ה פה ק"ק בא"האד ח' דח"ה"ה קיכות תרס"ה.

אליעזר דייטש

(הכותב צפוקדח אדמו"ר הגאון שלי"ה סק' חל"י) שטיצער

והאת אשר כתב הגאון הנ"ל במכ"ע "המחזה" גליון ל"ז להעורך מכ"ע הנ"ל:

לחלות עלמו צא"לן הוא ללחח נעשתי קצות: או קרולס לז"ק חיה דבר נשום נעיות סנזרקה צו וכדי להפיק דעותיו הנפסקות על פני תצל תולה צוקי קרוקי צא"לן גדול כדי שיתקבלו, או שיהיו נכונים עליוהם אם לרכוש לפעמו קם ובכוד או להרבות צלע, או סחצרה לו יחרון כל חלו הסכנות, והנה צענין זה ח"ן כאן אפילו חסות נעשתי קצות כי הרבה חפשי צירושלמי זה ולא מלחתי רק פסקי הלכות, ובדברי אגדה צא"לן נקוונות ג"כ לא נמלא חיה דבר אשר נוסגד חו"ס אל חלמה, וידוע שאין מורין נהירושלמי חס לא הוצאה דעתו צא"לן פוסק נהירושלמי הכ"ף והרמב"ם והטור והשו"ע, וא"כ לא כובל לומר סכונת הזי"פן היתה להקשות בני אדם צא"לן דעה נפסקה כי כל דברי הירושלמי נשגבו ונעלו מכל אלו וביצא, ואם נעשות לו סם ותפארת ונהרבות נעון, כל צר שכל יודע כי כל מי אשר יש לו כשרון נעלה כ"כ סיכול להרבות אוננות גדולה כזה אשר לדעתי לא נמלא צדורנו גדול כזה סיכול לצקות כותכות נעשה רקח צליל מדברי תנאים ואמוראים להגות צדורו הקשה לומר זה ספר תולדות התנאים והאמוראים, אונס אפילו חס ה"י מזדמן אדם גדול כזה אשר יוכל להרבות אוננות כזו ואומן רב יתקרי, למה לו ליגש עלמו נדברים ללח חופיל, הלל יותר להפארת וכבוד ה"י לו חס ה"י נחצר חיה קסר על הפוסקים או על החלמוד ולהרבות צו עולם גדול וצינתו, והרב העו"ל הירושלמי כ"י אדמו"ר כי לא יגרע בכודו צזא חס אומר דעתו, כי הגם שהוא גדול בחורש וכי כביר נמלא ידו לשוט צמ"ס ופוסקים, אונס בכל זאת לא הסיגה ידו לחצר ירושלמי כזה מלכז, ע"כ נמולס לא נמלא נל לזי לחסוד ח"ה גדול צמה שאין צו שהוא חצר הירושלמי כזה, רק אפילו לחסוד לחצר עדויות הקדומים שה"י נחסוד ומפולס צלל גבול והסיה גצרה זי"פכא הוא לא חובל לחסוד כזה כאשר הלעהי נסגרה ומשכל חלונותי שאין דרכם של בני אדם כן, חס יש לזי שכל עלום אשר חכנו ד' להיות נפלא מכל בני דורו סיתלה חריפותו צאחר ולומר ח"ן זה נעשלי, וכלי וכלך שכלך, (ואני רגיל לפסג נ"ס הסתא צמק"ה וחלופיתן צגולס, סגולס אשר עוד לא למד כל לרכו ודולס סגס דצדרי יעקצלו צגולס, נחליף דצדרי אשר הוא הנליח אותם צלי שכל וקעס, ואומר אותם צמס חיה גדול מפורסם כרי שיתקבלו, ודברי הגדול צמס מלחים קעס חוונה צמנה, וא"כ הוא נחליף דצדרי עס דצדרי חסכס ומדריק פלשון, וחלופיתן). ואדרבה דצדרי יש נקוס לחסוד שאס הנמלא תנול ציד אשר חיהו פסקי הלכות או סטה לחסוד מן הראשונים אשר החירו פני תצל צקצותיהם המחקוקים, שיאמר רחם זה אדם הוא ואומני יללו הדברים, חס ח"ן לו לירח סימלה קלונו צרים, כי ה"י מפורסם שהוא לחסוד מן הראשונים, חולס לחסוד אחד מלחשים הגדולים סיהלו דעותיהם צאחרים לומר של קדעונים חס ח"ן לחסוד כלל חס לא לחסוד מן הקיצות אשר סגנו צפתח דצדרינו, ולאשר כל חלה ח"ן צנידון דידן ח"ך נלמין כי הירושלמי מוזיק חיה ולומר שאין זה כלל מהירושלמי חס לא צראיות צדורות וחזקות כחונס צלורה, אשר אכזה, כי לא תבוא ולא תד"י.

ועתה חגיד את אשר עס לזי, כי רעיוני נמלחים לחנה וסחד חס כל הערפור חינו חלל נעשה טען ח"ה, כי צתא ינללו יד חלונים והחשקורקים נכחמ"י התורה סצ"פ צגול, וצלפון מהסנותם גס צמורה סככת צינס ומלמנים, נעשות כל תורה סצ"פ פלכמר ח"ו וכן יאמר הדור החמרון אשר ירלו להכחיש צמורה סצ"פ על כל דבר אשר לא יראה צציניהם כי מוזיק הוא ח"ה, וכל מי סירלה לפרוק עול של הורה יעצון מוזיק הוא, וכבר אמרו חו"ל צמקבת חנות הוי זהיר בדצדריק סנול מוחכס ינלדו כסקרי, כמו כן קורא חני להמערערים הגס שאינני מוכרים וח"ן חני רולה לחסוד חותם שאין כונסם

יכרתו הגיעתי אשר צו שאל חותי לחותם גם חני דעתי צענין הירושלמי על קדר קדשים אשר אורו הופיע חליוה סנתים ינללו נגדו נוערערים לכבות נר הנערצו, ונצקם להציע צזה דעתי חס אשר עס לזי צזה, האונס כי הקשה לשלל להכניס דלחי צזה צכ"ז אונתי חסיתה וירוח ל' הנה חס חינו סנים אשר צל לנצולי העו"ל הירושלמי וסיהתי על קנקנו ורליתי כי הוא ת"ח גדול וראוי לתארו בשם גאון באחד מגדולי דורנו כ"י, ואחר אשר עברה סנה לו סנתים סלח ל' חינו עלים מהירושלמי לתת עליו הסכנות, ורליתי חינו גדולים אשר קדעוני צזה, ולא יחסכתי חמרי פי ונחתי הסכנותי, וסונחתי מלוד כמולס שכל רב כי יופיע עליו כר חרס מרצותיו התנאים ואמוראים, וצח"ה"ה סכות העל"ט (תרכ"ח) הגיע ל' מכהנ כחצ יכן נוסן אשר סלח ל' כי הרב הגאון ד' שלמה פ"ל נ"י המוציא לאור את הירושלמי לנענן יתבצר לרקו כי חק הוא נעשע כי לא עלצו יללו הדברים רק הוא מנח דצרי הירושלמי מרצותיו הקדומים, וכחצתי לו חסבה הנדפס צקונטרס, פנה כסיל" הנכיל עוד הדעה רליות לרמות נענת המערערים, ורליתי כי הרב הגאון הנ"ל צפירשו, חשק סלמה" הולך צעקות הנפסר לירושלמי פני נוכה, הגס ט"ס קס דברים אשר אספר לפסרס גס צאופן אחר, ולדוגמא חליצ צונס' חולין צירושלמי ל"ה ט"צ צד"ה וחפסו חלצים נפסרס והחזירו בשטן נקוצים, וכן נפסרס גס חפני נשה צונס' צילה, וחלי צחידוסי צקוגיל דכסחנה הורה חות ל"ד (עדיון - צכחוצים) חלרכתי לחוכיה מהירושלמי חירי סנחבלו לגמרי, (אדע דצירושלמי מ"ס צילה פ"ג ח"ג חיתא צפירוש חלבו חלצים צני נעיה) ויסבתי צזה קוסית הנקצ"ל צונס' חולין כ"י ע"ה צד"ה ח"ל ח"ן חוסקין נה סהקשה סס על חר"י חלו שילק צכצדה הריחא וחלמיל צזה, סעתקתי לדוגמא להרלות כי העו"ל לא ה"י לו חיה פניה לז"ק דצדרי ולחלות עלמו צא"לן גדול, כי הפירוש אשר עטר דצרי הירושלמי הוא רק כפי הפסטי לכל חולך ישר.

ומעתה כנול חל גוף חענין לזון על הדבר, הנה ידוע כי כל נילחח דחילא צכצרה וסככל חלונותי נוסכים הוא נח"ה, והיא גמרה מפורסם צונס' כחונות למ"ל קרא סברא ח"ה, דונסס חוכיחו הפוסקים דצצרה ח"ה לחוריתא, וצ"ז נצבו כל עניני נגו צמ"ס או חזקות החליות צכצרה, והנה נחוי חן הלל ידוע כי כל מי סיעלה צדורו כחוליל דבר אשר ענה ונלצו

אמר הסופר יצחק פרחי ס"ט: עד כמה עצומי רחמי' בעיני וצוה חקדם כי לעת שצתי וחקתי זכני לזר עולותי' להשלים ונלכח העתקה ירושלמי' דלא על קדרא דקדשים ואף כי כבדה עלי העבודה מאלד ולחמי מילה ועליותא תרתי לגרשיותא הכתי' ימן טוון והעתיק שז וחקי, ועבדתי עבדת הקודש בצלוותא מילה צוילת ישר העתקתי וכל צמוד ודף פענוש בדקתי כי לדאצון כל ישראל נשנה חרון הקודש ונכח רצונא הרב יחשע בצנכסתי ז"ע צעת גונרתי העתקה נוסכת ונכוחת חכם שאת לדורו ונת לר לי נאלד עליך אחי אלופי ופערתי ראשי ונשארתי אחי לצדי ואין איש סם עב לבד והיה כשאר הכתי' תחת ידי עד אשר גאולה יקום לו צוון קרוב אכיר"ם:

והנה אני מעתיק דברי מעתיק הראשון כפי אשר נאלחתי כחצו צקוק העתקה:

אני הסופר יצחק בר יוסף אילברגלוני כתנתי התלמוד ירושלמי דלא להחכם על וגדול נישארל דון יצחק לית הן להאשי אשר בחקדו הצי' זרע ונכחו לפאחרו ולעטרתו לכבוד כונו הגדול ולכבוד מורת השם תנויעה השם יזכו ללמוד וללמוד צו ולא ינוש ספר המורה ונפיו ונפיו זרעו עד עולם חונן כי"ר והעתיקו עפ"י שכלה ספרים מדויקים העתקה מר אחי נבגי' ואם לפעמים שגיתי ונשגוים יכפרו צעדי כמו באמר מולכי החקיד שגילות נני יצן וכשלים המלכחם י"ח יונים לירח ... (חסר ב"י קרע שליטו נחלתי):

ואני הסופר יצחק פרחי ס"ט שלונתי ונלכח העתקה י"ב יונים לירח זיו סנת חונת אלפים ארצעה נולות ושלבים לצ"ע פז קרמא קדישא קושטריניאל יצ"ו:

הנה העתקתי את הכל כדעותו וציוני ואף בעקסר הנקדיות דקדקתי, ונכחן חשיבה ומוקד השכל כי לפעמים אף גדול תורה עולו לעצות — כי תרואה כתי' הירושלמי ואומר גם עתה שחול ננוח, כדונה צעיתי, לוני סרואה זקן צן השעים שנה הויך שחוח על משענתו, ועירו לניוק על צלונו, וכל עוד נפשו צו, ואומר: "בחור הוא צן שבע עשרה שנה יפה עינים וקוצ דואי אף נוסה על פניו ואדרת שער לנן על ראשו: ואתחול צמולאי ונמחה סרלתי הכתי' לעיני כל התורכיים חקידים ואכסי נעשה הכלקפים צצתי, לננן יכפרו לדור את אשר עיניהם ראו ולא זר, ואקיה כי צזה הקולות יחדלין ולאחצי האנות ינעם, ועליהם הביא נרכה טוב:

ולארה מערב עתידתי, יעזרו נח צקיוע שים צו ננעם להנולי' כי! לננן יוכל לצלע זמנה ויציא לנו את המסורה היקרה, את הירושלמי קדשים בשלמות (שם הנה נוספר הנוקסכות) חקד עלינו, וכי נוכח צוה, מודה לה' כי קוצ כי לעולם חקדו ועל ישראל קגולה:

בעתרת שלום ואונה ונרכה כתיבה ומתינע מוצה צקפנן של לדיקים לאלתר לחיים קונים לכל "מחזיקי הדת" קידם:

ס. וואראהל א' דקלימות חקסי

יחזקאל בנעם

אב"ד דפה והגליל:

כוונתם לש"ס, חונתם הוי זמרים נדצריכם שונא ונחוסם ילמודו הצאים אחריכם ויעשו מים חזונים וילמודו לסקר צכל תורה שצ"ע חיו ונמלא ש"ס ונחלכל על ידכם.

ע"ב לדעתי יפה חוב גמור על כל מי סיראת ד' נוגעת צלצו לחזור כצור חיל ולהשתיק הנוערערים נעעמים האומרים, האחר שחין השכל נמייב כלל קיונלא אים אשר יז"ף דברים כאלה צפקי הלכות כי לא נמלא צזה שום תועלת, שנית אף לא יעלה מורא על ראשכם ונה נעשה לדורות הצאים אם לא ירצו כוצים צ"י לונר על כל המורה ורוב המורה כי אין זה נעשה ידי חונן חונותו של הקצ"ה ולא סברכם צאפקרכם, אשר על כן נולית גדולה להחזיק צידי חונ"ל הירושלמי כי צסום חופן לא תלא איה תקלה צ"י, והדברים עד לעלון חון דחמי עידיתן לא נסתבצם כי הם מודצי הירושלמי, ודברי רבותינו הקדושים, נשאלים לדברי הנוערערים, אז לנו לירא ולפחדו שלל ליתן יד וכה לעכסי מורה חיו והקולר יח' חלוי צלוהיהם, ויותר נונה שכתוב כאן מרות עוד על צוה צדי, לזים חקוק כי כעת די צזה.

והנני מוחם צהפלה שהקצ"ה ירים קרן המורה ולא יוקיפו עוד צני עולה לענות ויהצבר לוני האנות ולוני הפקולים, וניי מחותנו חונת יראה השלום והאנות צנהרה ציוניו.

אליעזר דיימש

אברמה באניהאד:

(נדפס ב"המחזיק" קודם ראש השנה לשנת תרס"ט וז) ב"ה: לאדוני המערך מכ"ע המחזיק הנכבד ה"י: נונה על שלחמי הכתב יד של הירושלמי חולין תמורה (וצנוטרי הקדום), כבר הגדתי כי רלתי הכתי' הירושלמי נעכסה צמחים) כת' יצ"ו נוישן אשר כבוד הזקק הספ"ר עליו, ולא כלין כתבם לנעקרה ביא ללחה צעורח:

הספר נחזיק ע"י דפוס כתוב על נייר נלמוד גפן נוחס דף ריקן נחמילתה בני דפוס שצרי הקפר חולין ונחמורה ודף צקיוע, את הכתוב עליו העתיק ח"יה לקתן — חויך כל דף (הס"ר) 262 ורחבו 216 וייליועטער, גונה הכתב 218 ורחבו 187 וייליועטער, צכל דף ינכס שלבים סירות רחבות, וצכל סורה לערך י"צ חיצות וישנס הנחזיקים רק עזרה, וגם ארצעה עשר חיצות — הכתב הוא כתב מרונע וועליס נויים ללותיות רס"י, חות ד' חוניד הוא מלותית רס"י ונכתב צריוח צין המיצות והלותיות, חותיות ע"י, מ, עפ"י רוב קטועים הקיים: על שער נוסכת חולין כהי: **תלמודא דבני מערבא:** לסדר מרשים: חלה שלישי: מסכת חולין תמורה: העתקתיו מכתב יד יצ"ו נוישן: ואנכי שבת וזמנתי יצחק פרחי ס"ט: שנת חמשת אלפים ארבע מאות ושלשים לב"ע: סה הושמדגייא יצ"ו: צקוק נוסכת חולין כתוב סליה פיראה ומסכת חולין עד גמירא בריך רחמנא דסייע לן: צעבר נוסכת חונתה כתוב מסכת תמורה, וצקוק סליה פירקא ומסכת תמורה עד גמירא, נמלא כי נוסכת חולין כתוב על ס"ג דפוס ונעקת תמורה יצ"ו דפוס: נדף האחרון כתוב:

(*) הנמנער ההוא מלא רוח חכמה ודעת תורה וחגיון חונתי, ואחרי הופיעו חדלו הקולות. — ואעתיק חפס קלחו צאחרימו:

... ע"ב אחת וצרתה, הירושלמי קדשים שלפנינו ירושלמי חונתי הוא ולא קוצן של חזיוה ראשון, ולא זיוף של אחרון, והנהדרת אחריו אחת נעשהים יש צו, או שליטו נצין, או שחול ונחמללים כל קודם, ואם נעשנו הוא, יכירנו על הדיק חונתי אשר צא אל שכלן רעוה הארז אשר צלצנו, ויונאן לחכול נעבר לריותיו ינן לא ראה את חקבין של שחיעה, ויען הארז, ויאמר לו: עתה ידעתי נדוע חוכן לדיקים לעי"גם שור הצור גם ליתן, כי חונר ח' ית"ש פן יצא לדיק חונתי כונן ניי ויאמר: רצקיע את העלמי לא חוכל נעצת הכיות כי לא תרליתני את החלף, לכן חוכן צערו גם דג, כי לא יעניצ ח' נפס לדיק כונ"צ.

עלינו להורות לה' כי שפלא חקדו לדור יתום הזה, ויגל את נוסך הירושלמי לעינינו, ויראנו את כל זאת, וניצותי' צקקי, עלינו נשנה להגאון חונ"ל חיו אשר הביא לנו נוכחה צכלי מורה, ונולות עלינו לתנויך צידו נקחת נאלחו את ספר המורה הזאת כי הגדיל לעשות אחריו חות לטובה, וסלא יתיו שלוחי מלוח חוקין, ולננן יוסף צלצע נעששו ולהדפיק את יתר החלקים לכבוד השם יתעלה ולתפארה לה' יתה, ילאו ישרים וישננו יעולתה תקפן פיה, — וכל חלוח גם עתה מרצ צידו להרה נקי ולדבר מועה על קדוש ח' — הירושלמי, את ד' הוא מנדרף: יחזקאל בנעם אברמח"ס ס. וואראהל

מאמר חדושתי מרדכי הירושלמי

(נרפס "בהמחזה" שנה זו כורם הפסח)

בשנה העברה ילא לאור נוסכת חולין כבודות ירושלמי

נוכד קדשים, הנעמק מכת"י יסן נוסן נכתב

על קלף צמח ז"ל מתקצ"ע עם פירוש מהנו"ל הרב הגאון

נחיה שלמה יאורה פ"ל שליט"א החסיד במאמטאד

ברמים נודית חגה והגיע ליד צמח"ס צים ה' כ"ד

טבת שנה ה"ל, שנחת עולית כמנחת גיל צקאיר וכנו"ל

שלל רב, כי חנוותי ראיתי אור שחרבה פסקי הרנו"ס

ז"ל שלא ידענו נוקדם נחגלה לנו על ידה, והרבה הלכות

וכפוקות נתייטנו ועוד ועוד עד חין קן — זנון לא כביר

אחריו נהפך שנחתי לתוה, כי ראיתי לדאזון נפשי כי

צאו פריטים צצברים ויחללות פצועה קצועה לגזרים,

צראשם הדך, ריטטער צמכ"ע, איזרעלעליט" וחס"כ צער

ראטנער ונו"לנא הדפוס צמכ"ע, "העולם" הלייני ונאנרים

צחרוסין וגרוסין כגד הירושלמי הקדושה וכגד הגאון

הנו"ל שליט"א, ציקס עלילות דברים והוליל עלית "שם

רע" שהגאון הנו"ל צרה הירושלמי ונלכו צדמות שדופות

קדים ופענוני נולין הצל הצלים וללנות שאין צחס ונוש,

וכפצתי לי חנו"י סיחור צו ואל יוליל ש"ר על תוה"ק,

אלך הוא לא שנוע אלי והדפיק עוד עד אשר גמר תאוותי

צזה לחלל את הקירם צנולא מוזן חוללה, והנש קס

חלומיד הרב הגאון הנו"ל והכס על קדקדו וחרס ונצלו

צטו"ד צוקנערדקו "ענה בס"ל" (ווארלאח תרס"ח) חפצתי

כי לא יקונו עוד חכמים חטאים צנפצותם ולא יחיו עוד

עלות חסרה פן יפצן צחס ה' אלך לא כאשר חפצתי כן

היה, ולדאזון נפשי ופסח כל נוקיר דצרי חבנז"ל הדך.

ריטטער שצ על קליא וסנה צאולתו בי הדפוס ונאנער צמכ"ע

"הקול יעקב" היי"ל צווארשא, לחדק ולגדק את הגאון

הנו"ל כי הוא רנו"י חייפן וצדה הירושלמי ונלכו,

וכותב — לחאמין לו על חנוותו — ככן ג"כ דעת רצנים

גדולים, והנח עד כה חפצתי כי אונרתי מי יאנון

לנוצקרים החפשים שאינם ונגדולי זמננו וד"ל, אלך וירחתי

אולי גם גדולי הדור ידעו קרה על הירושלמי חו"ש,

אונרתי עה לעשות לה' הוא וצוקוס חלול השם אין חולקין

כצור לרב, ויעצור עלי ונה, מוטצ לי ליטא עלי חרפתם,

נונה שארלא צעיתי חרפת הירושלמי, ומוצטחני כי זכות

הירושלמי יעמוד לי לנוחקה להילכו נופיהם ונפשי בחצם

כי חני אל חנונת ונורתי והקצ"ה יעצור לי אנון קלה:

במעיד חני עלי שמים וארץ כי הגאון הנו"ל שליט"א

שלח אלי הכתי ונהירושלמי הקדושה פ"צ

דצמחים העתקה כחונת להגאון שרה יהושע ז"ל, חכתי

עתיק יומין צכתב חסדות (קסרד) יסן נוסן ונח, והייר

ענה כנו קלף ג"כ יסן נחא ונחארו ירוק (געלצ) נורוז

יסנו, והנחתיו צפה ק"ק וויילקאווא לחכמים רבים ונונחים,

וכן כאשר יהי אחר חפסק צק"ק אונדור הראיתי חכתי

צפני חכמים ונונחים וכולם ראו והעידו כי חכתי יסן

נוסן יוהר ונונחים שנה לפני זנון זה, והנח אחד זה

ההתוכחות אל לעותר כי כצד חנו"ר חכנו"ל סינונים

ועדים יתכן לצעל העדים, ולכן אלך חס יחיה סינונים

סינוני צערות להנוצקרים החפשים חללה, הכי חנחנו עדים

כסרים ונאמנים שהירושלמי הוא חכתי יסן נוסן וכן

העיד הגאון הדריך נחיה יודא גריו"א אב"ד ד"ח"ל

סאטמאד והגאון הגדול הדריך חב"ד דק"ק באטניהאד

י"ל, כי ראי חכתי ואין שום פסק חללס חולי נכתב

ח"ש צדוק הזה, נחאחר שחורו ונוצטו נועידים עליו

שחונתק זה לפני נחאחים שנה, ונחתי מי ישנו להפנאוגים

חללו כי חכתי נתייפן על די חפצותות? וידי זה דונת

צעיתי כנו קלף לעירנו חס זקן נחאד פקיענו פכיו נורוז

זקנה וחזקן לבן נחאד, ופסי קנה חס חכמים נהירופים

ונפאוגים ואננו כי הוא איש ליציר לינוס וכן ע"י

חפצות קמונו פכיו וחלצין חפצתי? חלל לענו לנו מנאוג

חס חסות ח"ך חתם נחמיש חס אשר חנחנו רנו"ס

צעיתי, ככה הדבר הזה חלף שועים יאצרו : f יכחשו

את אשר ראינו צעייכנו, ועיין חוקי (יבנות י"ח) ד"ה

חלל גצרא דלוצי דבר הידוע ונגלה לכל ג' כאלונים

עדים להכחשו ויותר מזה שגאון הדריך נחתי גריו

נוציד שלחם חלק גדול נחכתי יסן נוסן ד"ח חתקע"ד

(ענה כקיל ח"ל) ונוי חנה חחלופים חללו כי יכחשו

עדות הגאון ח"ל? ויחננו כי הגאון הנו"ל צדה ונלכו

חדברים וכתב על קלף יסן נוסן צכתב ספרדית וחלופית?

כנו סראיתי צעיתי "פחאטאגרפי" נוח ונחוקת הנדפס

חולין דף ו' ע"צ "אביו כל דבר" ונוס"ס צתינה שלא

ד"ל דף ז' ע"א, ונועמה מי ישנופ לקול צערים

ולפספוטו דברים וליננות? ואך לכל העולם שלא ראו

הכתי צעייכס חציא צעיה ראוית נאמנות וצדורות

שהירושלמי חנוות צעיה, וקדוונה, ורוד פסקי הרנו"ס

לוקח נהירושלמי ח"ל :

וראשית דצרי חנני לחצי להנוצקרים רק צפני

דברים צמכ"ע "הקול יעקב" גליין כ"ד כתנן

כי שם האנוניא רבי חנן חנו דר"ש חנוה צירושלמי

(חולין ע"ג) לא נוולא ולא היה ולא נכרא רק רוחו של

הנו"ל צראו, וכן הנה ע"ז גם חכס צאכער צמכ"ע

"הקדס", ונחש שחוק עשו לנו הנוצקרים חללו ונח

עייכס נחארו, כי הירושלמי חולין ח"ל נוולא ג"כ,

צירושלמי ספ"ק דפיהא וסם נוולא "חי וקיס" וסיה ונצרא

רבי חנן חנו דר"ס! ונוולא ג"כ צסא"ד נהירושלמי ח"ל,

הראית קורא יקר דרך הנוצקרים החפשים חללה והצקיות

שלחם, שאינם יודעים אלך ונה שנחתח חוטניהם וד"ל :

בגליון כ"ה ונערער חנוצק על הירושלמי (צבורות ל"ב)

סכינ"ל חנו"ר שאין נחאצלין על חינוק שנה צן

לנ"ד ללידתו וע"ז חחלף פניה חלל ריב"ל וננני ח"י היה,

ובחלופי דינים קצין ח"י לצצל חיתא צנא"י נחאצלין חפילו

על חינוק צן יונו וכתב עוד חנוצק שכן נראה חנוצקת

שנחות שהיא גנרא ירושלמית, והנח עיינס להנוצק ואל

יראה אלך צקפר נחלת יעקב (קצוב נוס' שנחות ח"ל),

סניירי סכלו לחולד דחיה וכן מוקי צס"ק (כידה נ"ד)

לנחיתן שס שהיא כלשון נוס' שנחות ח"ל, וחולי יאנר

חנוצק שזה דוקא דעת הצנצ"ל חלל דעת צני ח"י

צירושלמי סאף חס לא דיציין סכלו לו חדשיו נחאצלין עליו!

חלך קורא יקר "ירושלמי ערובה צפ"א דיצנות שאינו

כן, ד"ל הירושלמי סם רבי חשי"אן צר יקוס חוי לית

עוצדא (פ"י הק"ט והפ"ט שנת לו חינוק ספק צן ח' ספק

צן ט"י) סאל לרבי יסא וח"ל "לית לריך" (פ"י ק"ע וס"ג

פטור חתה ונלחג חניות וחצלות) חרלית צעיק! :

סצירושלמי נוולא דרצ חשי"אן צר יקוס שהיה דר צח"י

ספק לית רבי יסא שאינו לריך לנחג חצלות על ספק

צן ח' חו צן ט"י, ורלל"א כננחג חלופי דינים ח"ל, ונח

חאנר נוצק ככצד ע"י? חחולי חאנר על ירושלמי יבנות

ח"ל ג"כ "נחויק נחויק! ונחאד שנה לבי כי חחות נוולא

לכו צית חונלך, חול הירושלמי יצנות אשר צעח גם

נוצקרים חחפשים לא חנו"ר עליה נחייפת חיל והצדה יס

לחעיר על דצרי הנוצקרים חחלה ח"ך צפני עדים

יקוס דצד וד"ל :

ובקעת חס אשר כדתי חשלנות צצו"ס להציא ראיות

צדקות שהירושלמי ח"ל רחא חותה רציו

הרנו"ס ונונחה סאל ריב דצרי: והנח להציא כל אשר

יס לי צזה ראיות כנונטי מכל דף ודף נהירושלמי ילאח

הקורא ונלך לוח חצור ניוחה, ח"ך חציא ראיות חחד"ס

כנויענו נחחיק חס חנוצרה, חס חחילו צצ"ה :

א) הרמב"ם צפ"ג נחלי חחיקה ח"כ פסק דקנצות

חשק"י נחל"ה וסנה פ"י חגאון רפ"ל

ז"ל חלל חיקפתח ערובה חיל צחילין דקנצות חחשמי

חחיעתו נחחיעתו וצגנור"ל חל נחלי דחוי כחלה רק דפסק

חיוח"ל (כנו פקוקת הגנרת) וחחחית ד"ס צקפס חסנך

פסק דקנצות חחשמי רק פריפת כנקנצות חחיקין וחיל

ע"י חקפתח ח"ל, והנח חחיונחמי (חולין י"י) נחללס חס

חירוש"ס

[illegible]

בשליח ומלכו וכו'. ר"ח צד צא קונו דרצי יוחנן הפרים
ע"ג קרקע כל עמול נורדין דחלצו חסוד, ונה פליגין בשלח
הפרים ח"ל רצי יוחנן צצלי ונה חנוית ויורד בן
חכי נהגין גבן חלצ שליח חסוד לא בביח חיל הפרים
ע"ג קרקע גיש חיל לא הפרים ע"ג קרקע ופ"י יגאלון
הנור"ל שליח"א ונה חנוית ויורד" ונה רחיל לומר בן בצד
כמו פה כד"ו דחלצ שליח לעולם חסוד, ופירושו חנוות
בנחמ"ח, דל"ב ונה הוא חלונת ר"י על ר"ח צד צא, הלא
ר"ח צד צא לא צא לפסוק הלכתא בנחן, רק אומר דפלוגתא
דר"נ ור"י הוא בשלח הפרים ע"ג קרקע? ונה לעק
עליו ר"י צצלי וכי נהגו גבן כד"נ, אולי ר"ח נורדי ג"כ
דהלכתא כד"נ, ואדרבה, אם ה" אומר דפלוגתיהו ג"כ
בהפרים ע"ג קרקע ור"י כ"ל גם צא דחלצו וכו', לא חקישא

חזקה ונאדר דפסקין לחיזק בדעת ר"מ דאף בשלל הפרס
ע"ג קרקע חלבו אקור — אבנ דברי הירושלמי הקדושים
ענוק ענוק ורק איש חכמות ידלכה ויתמזן בזה דברי
הרמב"ם ז"ל מפ"ז נהלי ונאכלות אקורות ה"ג השוחט
בהמה ונעלה זה שליל ושלמו לו חדשיו ונאלו ח"אע"פ
שלל הפרס ע"ג קרקע ואל"ש שחטה חלבו אקור וחיזין
עלי כנת" ונמחו עליו הרשע"א ותרל"ש ח"ד מוח נמכה
עמרה לבי חרי דהלל בצבלי (חולין ע"ד) חיתא ר"א חנור
רבי אובעיא נחלוקת דר"מ ור"י צנן ט' היוסלכו ר"ע ל"ש עתה
ור"י לשיטתו וכוין דפסק הרמב"ם דצן ט' חי אי"ש שחטה וחיזו
בר"י ח"ד פסק דחלבו אקור בדברי ר"מ? ונדרקו מלד
בזה — אבנ וזה אעשה עשר אבי תחת רגלי הרשע"א
והרל"ש ז"ל ואעפ"כ חנור אבי דנעלם מהס צנוחכ"ת
הרמב"ם פירש הנשנה להרמב"ם ז"ל דנפרש להדיא נשנה
השוחט את הצהמה ונעלה זה צן חי חי צו"ל: זה צן ט'
חי שמועד לחלבו צלי שחטה ח"ן חלבו ונמח אלל חכמים
הרי שפתי רבינו צדור ונללו דאף לדברי חכמים דחנור
אל"ש שחטה "חלבו אקור" ולא בדברי הרשע"א ותרל"ש ז"ל
דק"ל דהרמב"ם פוסק בר"מ, ולר"י חלבו נמח ולא
פסק הר"מ כמותו, והלא צפ"י הנשנה ה"ל מפרש דאף
לר"י דהין בן דחלבו אקור לחננה! אבנ חננה יורה
דברי הירושלמי חולין קודם קדשים וקדושה נאד חיתא
לעני הרמב"ם ז"ל ועל פיה פסק מה שפסק רבנות
הירושלמי הוא כך — דרבי יוחנן שנוע נור"ח צר כל
דנפרש ונחלוקת דר"מ ור"י צחלבו דשליל בשלל הפרס
ע"ג קרקע כשנפ מוח דק"ל דלבוהייה צנן ט' חי (בר"א
ח"ר אובעיא בצבלי) ורק חנור שהוא לא הפרס עדין ע"ג
קרקע אלל הוא צן ט' חי, (דאס מוח כל סייד ליוור הפרס
או לא הפרס ע"ג קרקע) ע"ז גער רבי יוחנן ואל"ש "צבלי" מה
חננה נמח בן דר"י ידע נמח דחנור ר"א ח"ר אובעיא
צבלי דנחלוקת דר"מ ור"י הוא צנן ט' חי ולפ"ז ודאי
הלכה בר"י דחלבו שליל אף של צן ט' חי נמח, וצ"י חנור
ליה ר"י מפני אחת חנור בצבלי הנ"ל (דהיינו ר"א ח"ר
אובעיא) ותלל כחגו גבן דאפי"א אס לא הפרס ע"ג קרקע
חלבו אקור כיון שהוא צן ט' חי וע"כ נוסדמין לומר
דר"מ ור"י פליגי צנן ח' או צנן ט' וזה דר"מ ק"ל דחלבו
של שליל אקור נשעת ילידתה ור"י ק"ל דחלבו של שליל
רק בשכלו לו חדשיה, וזהו חי אקור דהוי צחנה גמורה
וכיחד צשחטה עלמו, דק"ל לר"י ארבע סינונין אבשר
ציה רחננה (ור"א ח"ר אובעיא ק"ל כצו ונשרק"א קס דליה
ליה ד' סינונין אבשר ציה רחננה וכלן כיון שהוא בשחי'
חלבו נותר) ונעטס זה דק"ל לר"י ד' סינונין אבשר ציה
רחננה, ק"ל אעפ"י דאל"ש שחטה לר"י נ"מ חלבו אקור
כיון דהוא צחנה נעליא לענין אס כל צחנה יעלנה

הדנוצ'ים ז"ל ופני חיות חלה דמם הצימו בצונת התוקפתא
לפירכא על תוספה כל שפכפכה בשחיתותא כבלה וסירולא
צירושלנוי בתקופתהא נשלת "קודם חזרה (אחד ד"ג
ושנת כ"י) וזהו נקוד דצרי הדנוצ'ים ז"ל שפסק דנקובת
השטן הוי נבלה! וזהו בצגותה הגמון נחש"מ הכסן
שליט"א בקוף חירושלנוי מלדד לומר דחירושלנוי ש"ל
כדעת ד"ת דה"י רק טריפה ולא נבלה וצאונת הנוצ'ין
הישר יראה שדצרי חירושלנוי הוי כהדנוצ'ים ונוונה נקירה
ועיניו לוי הנוצקרים לחירות נקוד אחד לדצרי הדנוצ'ים
הנ"ל ונודה להם :

(ב) **בפירא** ונשתייה פסק דמינו הרנונז'ס ז"ל. אלס
נוולאח (חידול). תקוזה חשפי' סהבים סלה
סוחס הנקב, ה"ז מריסה" וביכו השליח הדבר חלק ונזלי
לגלות ונקורה והנה צירופלוי (חולין כ"ח) נוולא צלשון
זה "הורד סניקב טריסה והוא סניקב הביק, דבי יוקי' בי
דבי בון. אוק לא ניקב הביק, ונראה לנו בעת אור צדברי
הרנונז'ס ספסק ברי' בי דבי בון דהוא נרי דלנוולא
דירושלמי ועוד דספסק דלורייחל לחנוולא, והגאון הנו"ל
לא הרגיש צוה וגם הגאון הגדול ונהרשט'נו סני'חל לא
הרגיש זה בהנחותי :

א) **ירושלמי** פרק ב' הנה העקשה [ונוג] בנחמיתן יצא
רובו ה"ז יקצר, וקאמר בירושלמי ע"ז
ונחמיתא דב"ס היא וכו' אף תימר בניה תשחר שפסל
בו מום, מנעה אף לכלבין? שנייא הוא דבתיב ואכלת
ולא לכלבין, ואייתא בר"ה דר דרבי חייל דר בא הוי
ל"י דוכרי וכו' אשתייר צעי מיהא לכלבין אל ואכלת
בהיז ולא לכלבין, אמר רבי זון אלמלי לא פירש לנו רבי
חייל דר בא לא הוינן ידעין דנחמיתא בניה וסנה
הירושלמי ל"ל פתרי כלל, דנה קאמר הסתר שפסל בו
מום מ"י לא ידע זאת דנחמיתן דבכורות ויירי צע"מ
דנחמ' אף יאכל ישראל מוננו? ונא"י ס"ד דנוקשה נחמיתן
דבכורות על נחמיתן דחולין? גם ונא"י נוקשה נעשה
אשילו לכלבין? נ"ע נוקשה רק נעשה"ה הא אף בלי החירון
שיך הסירכה, כיון דנחמיתן ביה צבור צע"מ לבוסי יתירו
ג"כ לכלבין, וצויתר תמוה מה שאמרו אח"כ אלמלי לא
פירש לנו ר"ה דר בא ה"ז הוי ידעין דנחמיתא בניה"ה מה
פירש לנו ר"ה דר בא בנחמיתן? תלא לא אמר רק דאקור
צע"מ לכלבין ומה שיך זה לפירוש הנשנה דמיירי צע"מ?
והנה יצאו לא הנזקרים שאמרו סכחו של הגאון המו"ל גדול
כ"כ שנדה קיג"ה והלכות וולגה ויאמרו לנו אף בדה בזה דברים
מחקרים דעת? — אבל ארחק קורא יקר כפלות בזה
שחירושלמי היא אנונית וקדומה והגאון המו"ל לא לבד
פלא בדה מלגה חלח שלא ידע לפרשה כלל, וה"ה דהנוקשה
היה קצר דבביר חס שנות או נערך כיון דאינו מזי להקדמה
חרי הוא בצע"מ, וצ"ה דנחמיתן בצע"מ לזרים ה"ה צבור
חס שנות או נערך מותר בהנחה חז"י חירושלמי אף
תימר בנ"ה הכונה הלא ע"כ נחמיתן דבכורות תשחר
צע"מ דאינו מזי להקדמה, ולכן נחמיתן אותו ביה לזרים
א"כ נעשה אף לכלבין? פ"י אפי' בגיוסא דאינו דאוי
לאכול רק לכלבין במחמיתן דחולין דא"כ ג"כ קיהא מותר
בהנחה (ועיין צנלי בכורות ע"י מנא"י דנתי יקצרו וכו')
ועי' נוסכי שנייא היא דבתיב ואכלת ולא לכלבין? פ"י
ההפוכה לא הסירה לזרים רק באופן שמייתר להבין צע"מ
לנוכל, אבל לא בגיוסא שלמיכין להאכיל לכלבים במחמיתן
שלא באמת יקצר מפני שאקור בהנחה, ומציא רש"י ונ"ה
דר בא דאקור ליתן לכלבים אפי' צבור צע"מ להבין
אוכל מוננו צע"מ כ"ס צבור חס שנתק או מת שאקור
ליתן לכלבין ולכן הדין דיקצר ולזה אמר חירושלמי אלמלי
לא פירש לנו ר"ה דר בא"ה הדרך דואכלת ולא לכלבין
לא הוינן ידעין דנחמיתא בניה דה"ל דנותר ליתן צע"מ
אף לכלבים ואין ה"כ דאפי' חס שנות אי נערך מותר
בהנחה להשליבו לכלבים דלא הוי דרשין דהתורה לא
הסירה בהנחה רק באופן דאינו אוכל צע"מ, וצ"ה דנחמיתן
לזרים נחמיתן מצי לכלבין ונחמיתן דקמני יקצר ב"ס היא

כתוב לחיים בירושלים.

(נרשם "בהמחזה" גליון ל"ו).

ר' איתי בעצמם. דברי הרב מרדכי ב"ר הונחליץ שחירושלמי קדשים שגדפס ציינו בדיוחא חסד' הנו"ל כ"י אמרתי לא עת לחיות פן יקרבי פון. והכני מוריד נאמנה כי עיינתי בכל דבריו. ולא מלאמי כס קוד יסוד אשר יחמר כי הוא זה חות שמוציא הוא וכבר כחצתי להמערבת היו בחוכה. וישן קלר הונחליץ. מהשתרע עיב קרם כל חלל בקלרתי.

(א) הנה מה גדולה להציא ראיות מגוף חירושלמי הזאת שהוא צידה. זה ח"ל תשובה וגאון עלינו הגאון וההרש"ם מנרעזאן ח"י שעיין יפה, בכולה. ולא מלא זה צדק. ומה שמלחם צלחא מקומן שהלשונים לא הציאות באו צטעיות הכנר וכו'! חרי כנר ליון הגאון הנו"ל כ"י שם בפירושו. ועוד יס שהקדמות העלה שלא היה כולה לפני כל הראשונים. ועוד יס שהקדמות על דבריו ולא כנ"ל. ומה שערך להעתיק מוונחיתא דבני מערבא באינה ומחלחל עם הוהסנה שבירושלמי זלח — זה תינה שלא ידע דגם הוהסנה שבירושלמי חרצנה קדרי אינה ומחלחל עם נוסחת אחת. דבני מערבא חנדפסת. וכבר העיר זה בקונטרס ענה בקיל (וואלחאל תרס"ח) ובלא זה חומר כי לאו נר צרי דרש חסי חתום עלה שגדפסת צדוק.

(ב) ועיבר הוכחותיו הם על גירסאי הגאונים צעל פני משה וסדה יחושע וכנסת הגדולה ז"ל. שגדפסו שהקדמות הנו"ל. זאת קרר וכתב חרצנה ראיות שהם מוסיפים. ובאמנה נחנס קרר. ואשינה יד ילחיס. (א) ו"ס שחיתות הרבנים הנ"ל צלחא הם ציינו ומחיתונם צלחא מקומות. וגם לא מלא צקום ח' והם שיחחום צמלת ק"י — יסוד נוסח הוא. ומלינו בכמה רבנים שאין קדרי להחיתונם פשם כך. ופשם כך. וכלה צחשו חכס לבי והנולא קינים רבים צחיתונם תשובותיו. וכחנה גס עדותיו שלא מלא לעולם שסייעו. חיתונם צמלת ק"י. אינו חותם. ושיינוי ראות צחיתונם צעל כח"ס. צק לילית כובל צק דק ח' נקיים חיתונם צמלת ק"י. וגם שם לפני זה אינו נקיים ק"י והוא הדבר האנור דלא קפדו צחבו. (ב) חפשו נמה שכל צמכת צעל פ"ו ונשה קוד ידו על ראש יחושע צמיתת שיש זה ממש להללית על הוולחבה ע"כ וצדחי חכונה שהנכו צוונותו לקיישו וגאחר קידענו שהפני משה פני היה. כקפ ונין לו לקיישו. להשדה יחושע ע"כ — וישחוק עשה לנו בזה. ואומר ונין לו כוונה זאת שסמכו צוונותו ממש. דלוא חקף ח"ס קטור כקפ מנרדי צירה. ויתן ליחושע כלשך צקס ונחת מהרצ מהר"ס חלגי וכי לית לי להמערער גדול הוועשה יותר מן הוועשה? (צ"ב ע"י) חקף גס זאת ונחא לי דצוונות חכונה מנרד דילחא כוונותו ולנוד מנעניו הכתוב צמשה רבינו ע"ה ויקמוץ ידו על ראש יחושע. ופרש"י שפשוטו בכלי מלא וגדוש. וח"כ. בן סקיי ציו להללית לחבר פירוש על כל חירושלמי. (ג) הפשו צמ"ס והמלאכה היתה דים צחלתא קדרי דלחא וייתי קדם רבינו דרפוסין קציעין ע"כ. והרי צחי השדה יחושע לא נדפס רק על קדרי זרעים. ואינו קשיא דמסנו ח' סיללית חמלו צידו להדפוס על כל ג' קדרי — ואח"י נחנכב הדבר. ונולשון דלחא וייתי חין חכרה דבנר נדפסו ח' כולם. רק שהיו מוכנים לדפוס. וקצרו שנקרב הימים יגורו צדפוס ד' והאחרון חכביד — שהיא לצדה מקפסת להרחות זיוק הונכת — ככה חומר הוא. ומה שצמנת חל"צ כבר ח"י השדה יחושע ז"ל מנוחתו בצור מוכנה פנים. וליך כ' ונכתב צמנת חל"צ ע"ס הגהת צלכער פסנת חזון ומחיתא להל"צ ע"כ. ותינה לתויתתו כבס בצדפוס כ"י רשום על שנת תמו"ח. ואח"י העלה צלכער לחשוב רק חל"צ. צהליון ולירושלמי מנכר חזון מנכנת תמו"ח כבר נפטר הרבנים חללה וכו'הכי כני י"ל שהזון הוא ש' תבוי והיה רשום על ולידקס"י צמנכר חמן. וחס ככון יותר מנהודיע ח' הדב כנסת הגדולה

דולדו מותר וכן אם שחתי צמני חמו שחיתו מתירחו דלית ליח ג"כ קיונן דידה וחלבו חקור כנחמה מעליחא — ולכן הרבנים ז"ל השמיץ דברי ר' מנכרסא דבן פקועה חנח על נחמה דעלנח חותה הולד חין לו תקנה והשמיץ ג"כ צמ"י דרבי חושעיה חושע ידו לתוך צמנה ושחתי בן ע"י ח' דק"ל להרעצ"ס דלוחו חולד מותר דלית שחתי מנר חצי ג"כ וגם שחיתו בכרה צמני חמו דר' קיונן חכסיר צית רחמנא — והשתחא חתא פקיר פסקי הרבנים כנון חומר: דבן ע"י ח' חסי. "לדברי חכמים" דל"ל שחיתו ח"י חלבו חקור. והיינו דפסק כרבי יוחנן בירושלמי. דנער צריח צר צל (דפסק ב"ה ח"ר חושעיה צבנלי) רק ק"ל דחלבו חקור צבן ח' חסי לא חסדים ע"ג קרקע דנפסק דסלוגתא דר"י ור"י הוא צבן ח' צבן ח' חסי דלית לי קיונן. כל עלנח גס רבי יודה מודה וחלבו חקור. מוסם דר' קיונן חכסיר צית רחמנא ומנ"ס צמנה גמורה חול וחלבו חקור. כללו של דבר פסקי הרבנים דבן ע"י ח' חלבו חקור ופ"י הוועכית להר"י דלחילו לחכמים חלבו חקור מונקור קדום היל מנרדי חירושלמי ח"ל. ונעמה יחלו מנכרים חפסים ח"ך לרקדק דבדרי חירושלמי העמוקים מחד מחד ורק ח"ס צער לא ידע. (ח) **ירושלמי** ק"פ אותו וחס צנו: חני ר"ח רבי יוסי הגלילי חומר חק עיי"כ צגליל ופני שהוא יוס טוב דר"א צזון שחל יוסי צצנ "ח וכו': ומורי רבי יודה: כיני ומחיתא חומר רבי יודה חיתוי שחל יו"ע צצני צצנת וכו' והנה צער רחמנא חרצה להשיב חמו על הגאון הנו"ל כ"י צנכ"ע. העולם! ואומר שמוציא לשון חירושלמי מנסי שנתוספתא ח"י צלחא חסר. שחחר דברי ר"י הגלילי חק עיי"כ צגליל ופני שהוא יו"ע חיתא חומר רבי יודה דר"א צזון שחל יוסי צצנת. וחרצה צחיתות וחלולים מחד. והנה חני כותן הודה להחכם דלחננא. שפני עננתו כחישק לשון חירושלמי וס' לחירושלמי ח"י צחוספתא מנדוקדק וככון מחד. וגי חירושלמי הוא קילורין לעינים דלפי ג' חוספתא שלפנינו חתום מחד. (ח) נמה מנכר רבי יודה דוקא דברי ר"י הגלילי דלח חלבה כוונתו. ואינו מנכר דברי ח"ק דמייירי לא צמיי"כ רק צלחא יו"ע (צ) דצונותיו חלשון חומר רבי יודה חיתוי צזון שאין לו ריח וצחוספתא חלשון חומר ר"י חיתוי צזון שחל יוסי וכו' וכבר חנה צ"י חרין ז"ל ודחק לחלק צין יוסי ליו"ע צציו"ט חק שיש לו ריח לריך להודיעה חלל לפי ג' חירושלמי (וונכאן תשובה להחכם ר"י רחנכחוי"ש מנכרסא דנכרד חירושלמי רחא רק ג' חוספתא צדפוס. וחסך רוחא צכאן חישך ח"י חירושלמי אינו כנו חוספתא צדפוס) חסי כנון חומר. דנכ"כ צחוספתא דר"א צזון שחל יוסי וכו' הוא קיים דברי ר"י הגלילי לפסק דבריו צמנ"י חק עיי"כ צגליל (וצחוספתא ע"ס חסי חומר ר"י צצנתים) וחכ"כ צל רבי יודה לפסק דבריו צמניתיו חיתוי צזון שיש לו ריח דחכונה חיתוי צזון שחל יו"ע צצני צצנת. ונח ר"י לפסק דברי ח"ק צמניתיו. דמייירי צלחא יו"ע. דוקא שחל יו"ע צצני צצנת ומנסי ח"י הגלילי צחוספתא חומר לפסק דוקא צית"כ חוסק רבי יודה לפסק דברי ח"ק שגס צלחא יו"ע חרין כן דצזון שאין לו ריח לריך להודיע וכשחל יו"ע צלחא חיתום ח"ל להודיעה ודלא כרבינו חרין ז"ל שדחק לפסק כדלעיל. ולפי חירושלמי ח"י צחוספתא וחדין כפתר ופרח צמ"ס — וקורא חני צה להרבנים הגאונים ח"י. חס חצערס ומחללים חת הקדשים. חתם חל חתני ידכס לח ח"ס! חרצה חוז קדום חול להקיר הפניות לדת ועלת מלך זקן וכסיל. ולעמוד ליוני חירושלמי הקדושה וליוני הגאון הנו"ל כ"י חכית חירושלמי מעמוד לנו ולנרענו ונחם ללמוד חורה למנה חזון חזון.

חקי ר' פאל גאון דאן

אב"ד רב"ה ווילנא חזר ספר "נחל עין":

ואחריו ערכתי צע"ה (רק נעטע ווער) דברי הרבנים הגאונים, הכני לחת לפני קהל קיראים **השקפה** כשנה ופלרית ונחזקת: ורצו צ"ה ללכת נגד הירושלמי חולין בכורות אשר הו"ל עם פירוש צע"ה: **עשרה** ימים עברו ואלה נפלו ספרי הירושלמי על פני רחמי חבל ונולדה, ולא היה רצו וחכם שיטלה פה

ח"ס נגדו ונחפך הוא, וכתבים לאלפים בלו בהכרת פונם ונכרבה שחכם לגמרו בזמן קרוב, לשונות לז כל חובי תורה וחובי ומוקרי דברי חכ"ל, עד אשר קם זבוב, נמש זבוב, על שמויות ספרות הרבנות, ואלה הד"ר רשטיער וטיף (פרעדיגער) צעיר רשטיערדאס וחסדים קטן דקח ע"י בקירת פולחן וחלופה צו"כ"ע "החלוצים" חילול פסחאקסרע דוויין ע"י חסדים בלי קס — כאשר הגיוני לזי דבריה, ללתי לכבוד הרב הגאון הג' הלדיק מ"ה **יודא גרינוואלד האב"ד דאטמארא** כאשר שטייר קרונה ונלחם לפת, צעלה כדת מה לעשות, ואלה הדברים אשר דיבר אלי: "אל תצן בקיל בחולותי כתיב, וכל נוי שילח דבריו ואלא ע"ה ולי ידועה ורק חליפות יתירה דלית ביה, ידוק לו בפניה וליש חזר רק יקב ונולד על נעמה, לענן יהיה בירו חוור לכנות שנה תמימה, כי ונה יעשה חוהי הנן? בחורה לא עול ולא שקד ועיקר עבודתו וחבנותו ככתוב "החלי" רחלעלי", ומקד גדול תעשה עונו חס תתן נעמה לדבריה, לכן שג אל תעשה דבר", ואת פקודתו שורתי, אך תלמידי וחבונים אחרים ענו על דבריו ורחלשו לדעת כי אין צה"ר רשטיער לא תורה ולא חכמה ולא ד"ה רק חליפות יתירה עבדה בהפקרה ניחא ליה:

ורג"ה "החלוצים" קינד עיקר יקודו על מכתבי הגאונים פ"ו וכח"ה הסדפס בהקדמות סה, כי הגאונים חיל חיתונים ח"ע "בנבנשתי" ולא "בנבנשת" (ז) כי אין חיתונים ח"ע ס"פ, א) כי אין חיתונים כגונא דחתנו בהעכתנים סס (שלה נוי ידוע?) ורחלשו לדעת כי היל שקרן וע"ה, כי הגאונים חיל חיתונים "בנבנשת" ולפעמים "בנבנשת", לפעמים קיטולפעמים צלי והוא צעלנו חלק ומשג כונה גונא דחתנוהם של הגאונים חיל (עין כל זה בחלוקה דבריו חרם החכם **יודא מאיר** מקארלסבורג, "החלוצים" והאצק הרב הגאון מ"ה ח"ס צער גלחם חלז"ר דפערטרוחא יונ"כ"ע "מחזיקי דת" וכוונן בנה שרעיש העולם על זמן כתיבת המכתבים ח"ה כאשר נדפס בהקדמותי סס (זאת הוא הפנות החכם בחבר שרעיש בלדק שלא נעמק הזמן כחלוי כי הד"ר רשטיער לא העיר ונעלנו עוולם דבר בים צו מונס) ורחלשו הגאון חז"ה חיל כי זמן המכתבים, הוא של הגאון פ"ו "ל תכ"ה ושל הבק"ה ז"ל יתרו חכ"ה ואלה דבריו אלי צ"ה"ר, ב"ה יום ה' הוכת סחר"ת פערטראווא שוב"ה לכבוד ידידנו הרב הגאון המפורסם נחורא דאורייתא חבימא דיהודאי מ"ה שלמה יודא פ"ל חיו לתאר נודל שמחתי מהבילתי הירושלמי בתי"ב חלמים איז הגליון מספיה "ועיניתי תמול בהבתי" ונהנתי מאד וברוך ה' שהגחני בדרך אמת, ועוררו כי הבל בחזקת סומין כי אנכי הרואה וכן הערני אחי ההרף ה' אליעזר זאב"ה" כי המכתב של הפ"ם זמנו תכ"ה ומכתב הבנה"ה הוא פ"יתר" תכ"ה:

הדלחו הרבנים אי ידעתי על פניה לא ידע נחת ואם ונחלית דנו לתי ולכות כ"ה ח"ה"ת (דלית ליה) הוא דרתח" צ"ה, ולפס סומין כותתי הנה ח"ה"ב תפך הדבר לנעצח גשמי מאד"י נעשה עונני ועם הירושלמי ונעשה חלוצים, נעשה רחם ותעלילים, אשר לא יעשה גם"ל לענן חלל חסידים עם רשעה בחללנו לצד נתיקדו ונ"כ על "השגות ד"ר רשטיער ונדפסו רק גליון או סתים עד אשר נכחו עול הירושלמי, ונאכשו (כן יאצרו) ונחוד זמן זה התחברו חלי לרצון לז כל חסיד יפך

הגדולה וסוף כל ח"ל סרי דהנויר בחלול סנה הכ"ה וליומן הכתה לא ניכר היעצ היה הליון חל, וכן י"ל צומכתנים שגל בירושלמי בתי"ב, וליז לחאריך צה, ונלחמ חושכיל יצין שונקוס שגל לחוכים שמוץ ממוכו, נעס ניכר סלין מוויסות, דהנוץ צדלי נסתכל היעצ, ומדייק נכתיבת זמן המכתבי, שגל ינאל מקיס לחוספן נבקר, ונחליב הונחתיק, כתב חותמי, לא ידקדק ב"ב בזה אחר סלמות הוא כמנון, וליכוכי לא היה יכול העו"ל דילן להחודע משנות פטירות הרבנים החלה, אחר החקירה, ולקנון שנה שפור ח"ה, ועוד הרי שנת פטירת הכנה"ה חיל חג"ל כו"ס צסם הגדולים, העולני ציר כל וחס"ך לא ילח צו מ"י צ"ה, ומכתב ונכנה"ה ומדליו סנדפס נעשות תמיס מוכח דללו וז"ה ח"ה, ע"כ לא חס כלל לעין על שנה כתיבתו, סן יתצדה דהלחתי עד לעלנו וסנן, ואתה תחזו שלסול ד"ק לירק וליון שום יקוד להחליט זיוק המכתבים חס: **ג) שוב** אצונ להחלה דבריו דנדל רסם בהקדמתו סס העיר שגר זה העשיר סלחלונחן, והעולאים חוהי חלל, מוכח דסקר הדבר, והוא חוהי ומדוע לא פנה בשלחתי זאת אל העו"ל כ"י שגיד לו מקיס האכנים החלה, והוא כי סקדק ודרכ עליהם ולא נלחם, ולמרח קמח לא פנה כלל חירותם כר"ה לנבדק חותה, וכוונן שפטיי חכמי וחסיד ל"י:

ד) ומה שכתב שגל חכמי הוא מיומן בתחבולות — ילונר הוא צעלנו הכי מונן חחילת ערעורו צ"ה ממוז עד ר"ה חליל סכנה ה"ה הכתי ציר — ה"ה זמן לזיוק כתי"ב בזה ועוד לייסנו בתחבולות? ולחוקיק גם ערכין חוהי, ונעיקרל נח קסנר שלא חזר על ערכין חוהי — חס הכל צרי — ולבדק נח קאלר — ונה שפור לא גלה מקיס הכתי חלשון חלמז סרבריס סננוון נגה וימים ידברו וד"ל:

ה) ומה שכתב לזית הקשר, ונאל סתירה דבריו סכות"ה שעתקת כל הדת יחוסע, לא נודע לו עד אחר הדפסות וא"ך מוכירה צפירות חולין ד"ק כ"ו ע"כ ס"י "דכנס" שעתיק הגאון שרה יחוסע", כתב לי ח"ה העו"ל כ"י סכוונח על הגמות לנטי חולין ס"ה לו כתי"ה חסד יחוסע, וניכר נעס שעתקתה, ולא נודע לו צפירות עד אחר הדפסות שקנה חותה נחמי יעקב קובי מוזנור, שקנה נחרי ח"ס מן נקישטנדינה:

ובאמת לא עין הרב רשטיער כ"י סס נבוג" ד"ק ע"י ספירושלמי חוהי מלח, כתי"ה חוספס ונעס לא העלה חרובה צפירותו סס כאשר ילח חוהי, ח"ס מנין ס"ה ס"ה העו"ל יצדח ונלכו דברים שלא יצין פירוס וד" צ"ה:

וכן נאל עוד מקומות חוהי סנס בהגות נחרי"ס העיר עליהם:

ו) וכל זה כחתי לחמוד יקוד דברי המערער הונחלי סת"ה וז"ה ונח"ה צדח ונלכו והוכחו סלין דבריו מנע, חלל להעיד על כתי"ה חוהי סחול חותי צפירות לא נחתי כעת — עד שפספס למרח עיני ולחוחי היעצ הדק, (דבר הרב ח"ה חל"ה ח"ה חכמי נעתיק ח"ה"ס לקמן: הונחרי) ובכ"ה החלוצי צפירות וסחרון חלח זה וכתבתי לכתיק בזה וחקוה להי שיתצבר על ידי ענין חוהי חלחתי, וחדשים קונטרס ניוחד ע"י צלי — וכל נוי סלצו נקפו צה, צ"ה דבריו חלי וציונים סנחתיים חלח פני החכמים והונקרים שגל יוליו ונחיהם עקח, ונפסר ח"ו לדבר ק"ה על הגאון העו"ל כ"י ונחרי"ס נחלחתי, וד" צ"ה:

ס"ר חכות למען חלחתי ונחלי חוקו ליום שגליון חלח חורי פערטראווא צווחה מארלונחלחם.

ה"ה ח"ה"ס ח"ה"ב ר"ה"ס ח"ה"ס ח"ה"ל

מכאן ח"ש זיך הירושלמי? הלא אהרבה מי שזאג וזיך
האם זיך דברים וחקוקי מעם כאלה? וי"ל צנקל דהאי
אכילה גזירה ואין גזירה לגזירה" הוא מן הקטילה דמי
חקוק עדי להעבול כיון שאכילה גופה גזירה, ונכחי דמי
הגוי צפם דמי זמירה שאכילה לא משום גזירה רק וחקקצלה
ור"ל הלכה למע"י דהאי לא תצטל לאו דוקא וכוכל
אזיקי אכילה והנחה ג"כ, וקושי"י דמי"י ובי' לנזידין וחקקצלה
דלי' דרבה חוקיק הלע"י אין ללמוד מזה על ענין חסד
והליקוד הלע"י על חקוק אחר כן חסדו עליו ללמוד
שהוא קל וצדור בלי קום דומק צדדי' הירושלמי"י כמו
שהוא לפנינו ואין נזקק לפקק, וכאלוור מעות הסעשהק
הוא ולי' חרלב מן הכבילה :

(ב) הצילח ספק על חזיתות הידועות צבס חכם חסד
והוא היצת "מזמור" העוצה הצירובלני ריש חולין
ובחצ החסס כי צבל כתי היסכים נכחצ "עשווד" ורק
נולד צקורת העצמור המחילו להדפיס עווער חחה
מ"שומד" ונקיים (כעוון) נחלח סהול מנחגד להירובלני
דצרי פי חסס חן עליו הול חסס היצל סהעובק,
דר. ריעטער עעיד עליו, ונחלח כחלח כך צחח!
כהענקר כך דצרי הכותצ היצל והול סקר וחי ידיח
כי כל חיה חסר רק עוח צקדקרו וחסר לל חרג חלי
נעסחו ע" עקסחז יודע כי סס חליס העחליף חח דמו
צדח חחרת הול "עווער" נלשון הכחצו "לל חלפסו וול
ולל יעיר" ודרשו כחצו"ל צרים עווערל דח צבלו וול
צבל חצרו והול כי חליס העעיר דצ סנידו על דצ
צצירו וקחי עליו רסות ורלון חחרס עליו כחלח
ללל יעיר וקכחל עעסח הענרל דח "המרה" וחלי
העעסח חדרצ "מזמור" חלל משרבו חלנוקים סקפר
סחמירו דחס, מלד רדיפוח וקנלח דח סוללעל—רק
למחלח עין, וחחיס צני ידעו חל וור לצצס, כי צלצס
חחח יחוריס געווריס לכן כחי רדיפח דחצ צסס גזירח "העווער"
(חסי) סכל מי סלח קצל עליו דח סוללעל כעמד וון חלחין)
והחליס חסר הדצקתו רעסח להעיר דמו לחיוקי "מ"שומד"
ר"ל "כדק" דעח לכצון קכל כי סס "עשווד" להצביס וחי הול
על דק סלילח וציוחר הרגילו לכחצו "מ"שומד"
ש"מ"ד" חלסר צעו"ל חרצו פני עורק לעווס ולדחס
צחין חוכק—ועלו לגדולח ונעשו כווערס גווח העסקח,
וירלן חחצי עסס מולד לכעווס "עווערס" עד חסר
צור חחיס העעווריס העווערס וסרגס כלדק, חס חח חווער
מ"עווער" חעסס מללח כווד חליס סחחליף דמו חלל לעווח זח
הול לחי כווד נגד חכנסי כולח ודיל, ולכן חצרו לכחצו ולחדפיס
"עווער" חחח "עשווד" וחחח לל וספוט עס עווח סל צקורת
עחכסי נ"לח! כי הלל חרצח "עווער" קסיס טסי עוועווער:
(ג) העחיק ג"כ דצרי חחסס צלכער, סחעיר ע"ד
הירובלני חולין ריעדק כ"ע "דצרי הויעעיה אחיח
מתניחא דבר ספרא מדרובי אורני ריחא דסרכי
לדופן כשרה ערוגה דסרכי לדופן אם יש מכה
בדופן מרופן סרכי ואם לא ריחא הוא דאינהבה
ומריפה רבי נחמיה בדה בפישריו" חכז חינו חססס
היכל סחלי ר"כ מלשון סכריחל. דלחיל צר קפרל מדרובי
הול, וע"ז חעיר כי ח"ך חסר סדנר סמוצל צנצלי צסס
ר' נחמיה חלעורלי הול סז צסס ר"כ סכחל, ועסח עוועס
צדנר סכר צי רצ דמר יוועל לל יעעח, ד"ס פירושא ד"כ
חלעורל צדק לה צפופרי וחין זח מלשון סכריחל דק
דצרי ססיס דקחמר חכי, וסרי מי סרק עיכיס לו ורולח
סוכח חחח צחחילח רולח סהול כן, דסכי חיחח חסס
ר"בי בון בר חיחא תסתר כרבי נחמיה ובסופריו
כדה, איחא חמי סרוס סחחח מכה הול, חלל
לית כחן ר"בי נחמיה והיידנו דמר בן (ר"ל ר"כ)
דרכי הויעעיה אחיח מתניחא וחי וחי קחי על ר"כ
חלעורלי סלל חמר דצרי על חל דלעיל דק על סכריחל
הצילח צר קפרל מדרובי, וחע"י סדכרי עסוח חן, צציל
ר"כ

ישר, קנאים חסידים ונלחמם בפנכי וכל עורר לוניהם, וכל אחד הביא עמוה שנידו השגות ונקודות על הירושלמינוכל אשר ידברו לבו — וכלי צמח אם יש למדנים שרש וצנף — כדעת להדיר ריעטע, והוא לא צמח וכל לרף דברים, רק קפא את הכלל כי אחרי אשר הנה דברי התנגדות להירושלמי די לו בזה להביאם אל "הקדש" פנימה, ראינו אל המכש"י, קיבל יעקב, נוסד ע"י צוהרש וסם חוליו את כל היסוד ונצלי עולד כי קיבן בסמו הוא, וני יאמר לו נה תעשה? ואף אחרי הכתוב חסדו חסד הגאון, ויהי רפאל (ארא"ל ח"ד"ר דק"ר ויבליטחוס וצור דברים לקבל חסד כבוד, חסד ריעטע, חסד הדפים רק צלח העולד, וכבר נדדו נתן ריקי צחה שהדפים עולמה וכל חרופים וגדופים אשר אין לו שום סיבה להירושלמי ואשר לא קבלו גם נוס"ע היותר צד צד כל הכלל העולה, וצחה עלר ד"ר ריעטע צד בסמו ואף "ההגו" כי מה לו עוד? אך אל יתפלא הקורא אין עלתה צדי הד"ר ריעטע לבסוף רעל אך צלחות דברים ישרים והמיונים? הדבר פשוט, הוא כתב על חנו"ל והעפר את הירושלמי קדשים דברים נוראים אשר כל השונע חללו צי אחי שקר לשם"ר רבילות ונרגל צחצה וחליג לפני את חנו"ל ככלי ריק וכל צוחה וכלינה סקן מין חסד, והניח זאת בצלם הכחם ראשונה וצאשר קטעו חסד צלח הוא חסד שרעיוני נוספים אשר הכחה הראשונה, לא יפלא איפא אם גם חלה הישרים והמיונים ראו כל החסידים בהרים: זאת הוא השקפה קטנה וקצרה וכל דברי הנקודה:

והנה להשיב על כל דברי אשר חקך בחמיני מלאכים
בני צלי גם אשר נכתבו לה עמים ועתה לבנות
צער נלע כקף ובעד כבוד גדושתו ונחם מוסחתי מנדות
אשר נחמילה צעלם הגידו הסיפק, וחקשו וסרישו לעומת
חירושלמי, ועכו עליו הגהות והעדות להדפיסם כדרך
השני, לכל זה חק עה העוקים, וחנל על הזמן היקר, וכבר
נחו תשובה כבונה ונעוטי עמזיק מרונה בהקנטרם, ענה
בקי"ל נגר דברי החכם צער רחטנער (הנובחר צעהם)
חנל פקור צלי כלום ח"א "לדיק" זה חל לבית ונלוגי
ואסערנו צלי לינה צחוויה? לכן חנני מליע זזה שנים
ששם גרגרים ונחה יספט הקורה על טונו וסוי על
ננקרים-חללה אשר חין לען מושג ענווק מפקידת התורה
ודקדוקה חלמית, רק חבל כנץ חלף קל עכ פני חמיה
ויפה חכמ חלי הגלון הרידנ"ז ח"יו מנח"ק לפס יל"ו
מכתבו הגעני ואין שום ספק אצלי בעולם כלל
וכלל אשר בת"ר לא זייף חו"ש את הירושלמי
חלילה וחלילה ויש לי עין ראיה ברורה אשר כל
ישראל יורו לי בזה ולא יאמין שום אדם שבזמן
הזה אשר נתרבו בתבל המבחרים, ורבו המבחרים
על הלומדים המעמימים, כי בעזה"ר עצמת התורה
נחמטט מאד ברורנו אולם המבחרים רבו מאד
מאד וברור בקורת בזה לא יעשה אדם ויוף;
(א) נפל על הנחילה סהעיר החכם צאכער (חנל לח
דן חו"ש ונח דנר על חירושלמי רק בחנ כי
דברי חירושלמי לי"ע) רבי חגיי בשם רבי זעירא מן
ההבדלה והצאתי גם חני סם שאין חני יודע פקוק
בנכחים שנווננו זו חיקור צער נחנל לפי ענה, והחכם
חנ"ל חציר כי צאנח חניו בכל דברי נכחים פקוק בזה
וצאנח ענות העתקת, ובחכמתי להגלון קדה יחושט חיתא
חלב מן הקנלה והוא בדברי חנצלי צבורות דף ה והוצא
לכאן מנסי"ס שש"ס שקלי וקד"ו על חיקור צער חנצל
עפני סחול חידוש דחלי חחירל וחלי חחירל, וחלי דק"ל
דעוף חניו חקור עכ"פ מן חחורה, מכל זה אשנע דמשעל
ליה להב"ס דחנל חתר גנור חול, וננני לו זה? וקאנר
ד"ח צסס דני זעירא סחול מן הקנלה כנצלי צבורות סס,
ולח כנזו סחול לפיכיו מי חול אשר יע"ז פניו לחובית

הכפרה וכו' פסח לשם בעלים מנין ודין הוא מה חמאת שאין מחשבת ערלים ושמאים פוסלין בו צריכה לשם בעלים פסח וכו' :

(נוסח הירושלמי כת"י זכחים ריש פ"א)

פסח לשם בעלים מנין אמר רבי ירמיה בתיב וזבחת פסח ליי' אלקיך חמאת לשם בעלים מנין ועשה הכהן את החמאת וכו' אמר ליה רבי יוסי לא שמעו הא דמר רבי יוחנן דו מר לי בא בר בא בדסליק להבא מנין שהפסח משתנה לשם שלמים ת"ל וזבחת פסח וכו' כל שהוא מזו הצאן בא שלמים וכו' ברם פסח לשם בעלים מנין מה אם החמאת שאין מחשבת ערלים ושמאים וכו' והנה הג' נפסקים ח"ל לקיימא, וכבר העירו זלדק הגאונים צע"י מפתי' צגלין סס דליך סייד סינאי צעלים בהקטרה? הא חפילו בחיטה קבלה וחולכה חינו פוסל רק עינו לזנוק את הדם שכל לשם צעלים וזה רק חפשי צהני שלסם שהמם קורס הזריקה ונשאל הקטרה ח"ל לחמך הזריקה, ואיך סייד לומר להקטיר ע"נו לזנוק חלל צמחם הוא טעות הקיפד שם והג' שלפנינו נולידה מינים ועיין ונה שכתבנו צנכילתן על נוקמה :

(ג) ירושלמי זכחים דף ה' ע"א. שהמה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה אתפלגין רבי יוחנן ורשב"ל וכו' עיין שם כל הענין, ועיין ירושלמי פסחים פ"ה ה"ב שכל הענין כשוכש וקשה ההבנה מאד והמפרשים עמלו מאד לפרש, אבל לפי הני שלפנינו אור לנו כאשר פרשנו והוכחנו בתוספתינו שם ועיין שם כל הענין :

(ד) הרמב"ם פמ"ו מהל' פסחמ"ה כתב הפסח ששחטו במחשבת שינוי השם בין ששינה שמו לשם זבח אחר בין ששנוהו לשם חולין פסול שנאמר ואמרתם זבח פסח הוא ליי' וכתב הבי"מ מדכתיב ליי' נשנוע הא לשם חולין פסול ועיין מ"ל שכתב צ"ס קצר צרכת הזנח שתמה על הר"נ ונחל ליה הא, וזכונת הוא ירושלמי מפורשת צנכילתן דף ז' ע"ב, מניין לשחט את הפסח לשם חולין שהוא פסול דכתיב ואמרתם זנח פסח הוא ליי' :

(פסחים שם)

(ה) ת"ל בין הערבים הא כיצד חלוק בין הערבים ותן שתי שעות ומחצה לפניו ושתי שעות ומחצה לאחריו ושעה אחת לעסוקו נמצאת אומר שהתמיד מרבך בתשע שעות ומחצה וכו' :

(כת"י זכחים שם)

נמצא את מר שהפסח קרב בתשע שעות ומחצה תמיד נמי דכתיב ביה בין הערבים חלוק אותו ותן שתי שעות ומחצה לפניו ושתי שעות ומחצה לאחריו ושעה אחת לעיסוקו נמצא את מר שהתמיד מרבך בתשע שעות ומחצה רבי ירמיה בעי וכו' : והנה הג' נפסקים נשנוע, ואין לה פירוש, שלפנינו נולד סתם ונחית פנים וכו' ספרטנו סס דפסח נשחטו אחר התמיד קרב צערב פסח צסנוכ"ה ונחלת, והיינו תשע ומחצה מנין הערבים ילפינן, ולכן קאמר דתמיד נמי דקרב צכל יוס צתשע ונחלת מנין הערבים ילפינן, לפירושו שלפ"ל את שתי שעות ומחצה לפניו וכו' כמו הפסח, חלל גש על ידי הגירסא פה

גאונים שקדו הרבה על דלתי הירושלמי, והנה נולד עדותם של הרבנים הגאונים צפתה השער הנה נחשטו הירושלמי נוקדה העולם ועוד קלה, ואין אף אחד אשר יפין ח"ס צלמוחמה, ונחמורים תנחומים לפי טעה, ולפעמים גם אחרי עיין וחקירה, כנולדים גם צסחר ד' קדרי הירושלמי, ומדברי הנרגנים קנאים וגמי הדוח ח"ן ונחלין חלית ודברי פועים כאלו חנים כלים כי כבר ראינו מה הוא סיה נקודתם אי ידיעה וחליפות ולא יותר :

אבל סקר הוא ג"כ צמי הנרגנים שהירושלמי קדשים ונחל ונחמורי ירושלמי ונ"ל קדרי האחרים יותר ממה סנרגים זה צסחר קדרי והדבר הוא פשוט ואלד לכל אשר רק מוח נקדקדו ושכל ישר צנחמה כי הנומד ק' זרעים צתחילת הנה כל הירושלמי נקדר זה הוא חלל, "הרניחאל" (הז' ונ' ח"ז) ענינים שנשנו ונחכבת לנחכבת ונחמורי הספרה והתוספתה, ואשר ג"כ צצכלי זכר (לנו) כחשר לומר חשר כן ק' מועד, כבר נחל כונה ונחמורים שלמים כפולים וצפדט ונחמורים קלרים, כאשר לומר ק' כמים ירגים זה עוד יותר וכו' צסדר כזיקין, וכבר בלדנו צהקדמה לנח' חולין, כי נשעם זה נשעו הוא הירושלמי על ג' צצח ונגרצ קדר זה צכמותו צכלל, כי צחשר רצו הנחמורים הכפולים והחפולים חדלי הקופרים ונחמתיקס ונחמ' רק לעיין סס וסס, והסמח ק"ח צן צנו של ק"ח צסדר קדשים, חלל חס הדסיקו גם ק' קדשים צצמני חו גם חיים וני שלומר ק' קדשים נחלס ונחמד חח"כ שחר קדרי נרגים הוא סס ונחמורים הכפולים וכו' כחשר הוא נרגים צס' קדשים צכל לידו צחמורה : אמנם חממות הירושלמי (נצור לנו א) ממה שהרשונים ונחלין כונה ונחמורי ירושלמי וחינים צבוס ונקוס רק לפנינו צסדר קדשים, ב) ממה שהירושלמי גיפח צסחר קדרי ונחמו לנחמורי ירושלמי שנחלל רק צסדר קדשים, ג) ממה שנחללס ונחמורי ירושלמי צסינו לשון וינה כמחלל זה הענין חו הנחמורי חו קוגיל שלינה צמקוס אחר, ואס חיה רק הצתקה חיה נעתק כנו שהחל סס, וכונה פעמים חנוסח לפנינו ממה נחית פנים, ד) ממה צכרלס סגדולי חסוקסים כנו חר"ף והרמנים סמובי צלום על הירושלמי קדשים, ודברי הירושלמי נקורס, וכל זה, אחר כל עולל הנחמורים נחלרו דבריהם חדה סמונה, וכבר צחמתי ע"ז דוגמלות צהקדמתי לנח' חולין צכורות, והרולה לרייק צמק' זכחים ערכין אשר לפנינו נחלס חשר חערנו סס צמקסמתינו ינחלו דוגמלות כאלה לנחכיר, ולמה לנו לכפל הדברים ולהצרות הוללות הדפוק, קחמו נחסס, ורק לדוגמל הנכי נחליג סח מינים ושלסה נרגרים ונחירושלמי ככך זכחים ערכין אשר לפנינו :

(א) בריש הלכות חגיגה כתב הרמב"ם ז"ל : "הראיה האמורה בתורה הוא שנראה פניו בעזרה בוי"ט הראשון של חג ויביא עמו מרבן עולה בין מן העוף בין מן בהמה" ועיין ב"מ ולח"מ שם מה שכתבו בזה אבל באמת דברי הר"ם נובע מהירושלמי ריש זכחים הפליגי רבי יוחנן ורשב"ל לר"י מתניתין במרבין יחיד אבל לא במרבין ציבור ולרשב"ל אף בציבור וקאמר הש"ס דמתניתין דגרסי לא עלו לבעלין כר"י ודבית רבי דלא גרס לבעלין ברשב"ל והנה הר"ם שפירוש כל הזכחים בין מרבין יחיד בין מרבין ציבור היינו כדתי דבית רבי וברשב"ל משום שכן משמע כוונ' הש"ס לפנינו ולדבית רבי אף עוף ככלל :

(ב) (נוסח ירושלמי פסחים פ"ה ה"ב)

חמאת לשם בעלין מנין אמר רבי ירמיה ועשה הכהן את החמאת ובפר על המטהר ממומאתו אמר ליה רבי יוסי מעתה אפילו הקטר אימורין ת"ל ובפר מה זריקה מיוחדת שהיא מעבבת את

הקרב אל משכן ה' יומת מ"ט דרבנן נאמר בא
מות יומת ונאמר להלן והזר הקרב יומת מוטב
שילמוד יומת מיומת וכו' :
(בתי ירושלמי זבחים דף י' ע"א)

מעמא דר"ע נאמר כאן יומת ונאמר להלן והנביא
הוא או חולם החלום יומת וכו' מ"ט דרבנן נאמר
כאן יומת ונאמר להלן כל הקרב הקרב אל משכן
ה' יומת ע"ד דר"ע מוטב שילמד הדיוט מנביא
ולא ילמד יומת מימות ע"ד דרבנן מוטב שילמד
יומת מימות ואל ילמד הדיוט מנביא וכו' :

הנה לפי מה שהיה שם צנחנדרין לית להירושלמי
פסחי והפ"ע והפסד הג"י חנל לפי מה שהיה
לפנינו לא נחמלנו חסידות דק שהיה חסד
סודות סלנות צנחנס והיינו טענא דר"ע דיוסר טוב
לנוליק דיוסר מנביא ולנוליק גז"ס יומת יומת דלא
דמי כלל לא צנונה הסגנוני ולא צנונא דיוסר היינו
צדי חסד ועל ידי חסדים :

(מ) הרמב"ם ז"ל פסק (בפ"ד מהל' בה"מ ה"ה)
דמחוסר כיפורים פסור ממיתה והשינו הראב"ד
ז"ל מ"ש סנהדרין ומתוספת' מכילת' ומכ"מ מקומות
ועי"ן ככ"מ ומ"ל בארובה וכל דבריהן אינן מעלה
ארובה לפסק הרמב"ם ז"ל אבל באמת הוא מימרא
דרבי לוי בר יושלמי זבחים לפנינו אמר רבי
ליזר לית הילכתא כהדא מתניתא
דתני ר"ח ברם מחוסר כיפורים
מחלל הא אינו במיתה מ"ט קרייה
כתיב ובא השמש וטהר וכאשר נעין
ברברי הר"מ ז"ל נראה כל דברי ר"ל לפנינו שהרי
בהלכה ד' כתב "הוא שנאמר ובא השמש וטהר
מכלל שעדין לא טהור" ומה שכתבא השמש
שהוא טהור ולכן מחוסר כיפורים פסור ממיתה
ומקשה כיון דמרא בכיאת השמש תלי' טהרתן
א"כ ומנין שעבדתו פסולה שנאמר וכפר עליו
הכהן וטהרה מכלל שעדין לא נגמרה טהרתה
וכדי לקיים השני כתובים ע"כ נאמר ובא השמש
וטהר שאינו חייב מיתה "ומהרה" הא עד שלא
הביא המרבנות מחלל ואי כשיא שבפ"ט מהל'
סנהדרין מנה מחוסר כיפורים כהדי חייבי מיתה
כבר כתב הרדב"ז ז"ל שהוא מ"ס ואנחנו בדרנו
שם שצ"ל בע"מ ששמש ופסקה כרכי בסנהדרין שם :

(י) הרמב"ם כתב בפ"ד מהל' פהמ"ה ה"ו חוץ מעור
האליה שהיא ראוי לאכילה והרב כ"מ ז"ל
מגיה חוץ מעור שתחת האליה דאם עור
האליה חזי לאכילה הרי הוא חזי ג"כ להמרכה
והוי כמחשב מאכילת מזבח לאכילת אדם
ובאמת בירושלמי זבחים לפנינו תרוייהו
איתא ד"ל הירושלמי ר"ב' חגי בשם רבי
זעירא כיני מתניתא עור שתחת
האליה דתנינן תמן אלו שעור דתיהן
כבשרן עור השליל ועור שתחת
האליה רבי יוסי ברבי הווי באימרי
פ"ט מ"י סנהדרין שער ואוכלין חסד עם חסד
יחד :

(יא) הרמב"ם כתב (בפ"ה מהל' מעה"ל ה"ב)
דחמאת טעונה צפון ילפינו מקרא דמ"ר אשר
תשחט

מה נקל לנו להניח ג"כ דברי הירושלמי צפחיים דקאמרי
רבי יהושע בז' לוי אומר בין הערבים בצד
חלוק בין הערבים ותן לו ב' שעות ומחצה
לפניו וכו' נמצאת אומר שהתמיד קרב כמ' שעות
ומחצה וע"ז נאמר רבי יוסי דשבת ריב"ל רישא
ואמר סיפא כלומר דתמיד חזי ומוכח הדלמה
ורק על ידי רישא דשבת דגם חזי צין הערבים ע"כ
מירסו לחלק דכתוב אחד חומר צערז דהיינו
עשהחשך וכתוב אחד חומר צין הערבים ונזהר
הוכחה דצין הערבים דכתיב דתמיד נמי מירסו
כן לחלק חנל צלי רישא דשבת לא ידעינן
דצין הערבים דתמיד לחלק וליכא לנוליק דתמיד
קרב צ"י ומחצה :

(ו) הנה סתימת הש"ס בבלי בכל מקום דבעלי
חיים נדחים (ובפסחים צ"ח) ש"מ תלת ש"מ
בע"ה נדחין ור"י ס"ל בכל דוכתא בבלי בע"ה
נדחין וכו' הוא ביומא (ס"ד) ס"ל לר"י בעלי חיים
נדחים והרמב"ם ז"ל פסק שם כרב דאין נדחין
אע"ג דרב ור"י הלכה בר"י וכן פסק בבלי דוכתא
דאין נדחין ואם נעין בש"ס ירושלמי לפנינו נראה
שהסוג' סתרי אהרדי בפסחים פ"ה ה"ב ס"ל
מפורש דבע"ה נדחין וכיומא שם ס"ל אין נדחין
ובירושלמי זבחים לפנינו רבי יוחנן ב ד ע ת י ה
דמר אין מרבין נדחה כחיו ומביא סוג'
דיומא דס"ל לר"י כן ופרקי ע"ז מדוכתא דס"ל בע"ה
נדחין ומתפך הש"ס שיטת' דר"י שם וע"ז סמך
הרמב"ם ז"ל ופסקה בכל דוכתא בר"י :

(ז) הנה הרמב"ם לא יליף דור מחלל העבדה לא
ממרא דיוסרו ממדשי בני' ולא ממח"ה דתני
דבי ר"י דאיתא בבבלי רק הביא את הספרי (פרשת
קרח) והזר הקרב יומת קרב לעבדה וכו' ומי לא
יתפלא ע"ז דשביק הר"מ ילפותא דבבלי וסמך
על דרשת הספרי ? אבל לפנינו בירושלמי זבחים
איתא אמר רבי אבהו פתח לנו רבי
יוחנן פתחיה דקיימא אירכאורה והזר
הקרב יומת קרב לעבדה עונש שמענו
אזהרה לא שמענו וכל זור לא ימרה
אלכס מן מה שהוא מתחייב מיתה
את מר שעבדתו פסולה וע"ז סמך הר"מ
ז"ל והשיג דקאמרי סם רבי מנא ומנא חזי חיד' ד"ל
קנעיה דא מרי' והוא מקנל מיניה ויתצוה מחלפת
קנעיה דרבי יוחנן וכו' חנל חסד חסד גס כן
צנעי דני מנא פסיטא ומנא חסד דק כיון דרבי חנל
קנעיה דמרי' ומנא דני מנא חיד' לא פריך דר"י חסד'
ושם איפלין זר שתרים רבי יוחנן אמר פסור
רבי שמעון בן לוי אמר חייב וכו' ובירושלמי
ריש פ"ב דיומא גרסי' להיפך ר"י אמר חייב ורישכ"ל
אמר פסור ולכן תמה בצדק המ"ל על הר"מ ז"ל
שפסק דור אינו חייב אלא על ד' עבודות קרב
משא"כ תרומת הדשן והלא לוי ס"ל בר"י והיה
ליה לפסוקה בר"י ? אבל נ"י הר"מ הוא כמו שלפנינו
רב ור"י בחדא שיטתיה חיימי ועיין מה שפרשנו
שם דהג"י שלפנינו מוכרחת :

(ח) ירושלמי סנהדרין ספ"ט

מ"ט דר"ע נאמר באן מות יומת ונאמר להלן כל

ונכ"ח בקורת דכ' ריעטער "צעהות" ונדרש לא עכסו?
הנה נאמר כיום צווח: דברי הנדבון דכ' ריעטער הנאמר
צלאשית: ואף כי לא ידע נעילם נעונו ולא שונע נעונו
נוי הוא ולא כדאי הוא לקנון עליו, ודברי הרבנים
הגאונים שידע ונכיל גדלם צהורה ויראה וצאחם
צחמרות צנאנרים גדולים והנשכים רבים, כל זה נאמר
כונת ננצנו ולא שם עליהם כן, חסין זה חרש וכלינה?
כי צעה"ר צדיק הזה כל רוח קל רוח ונליה, חושב
לרעה לבקש ונלכיות ים צבחו לצקיר חף עין רענן
נאמר: "אפילו ל"ט חזירים לחלק יאמר חנני לזה
שונבים שאונר כחלבה" וצונן הזה אשר קרן חסודה
ידר פלחים כל נלשון לרעה ינאלו לו חסון קרובות,
זה אומר היום בחלבה מי שאומר שלא לרעות.

וישאל לסעד מבחם בעד דבר שבחדושה:
ורנה חני העי"ל הנפדס קרחת נענהני הנה הרבנים
הגאונים "קול קורא קישקש" לנאקוס ניוחד ינחנו
הכתי והנכתבים צכנפיה ולא עלתה צדי כי חסרון כסף
לחסיפה כזה ים כאן ועפ"י רוב אונר כי חסין זה כבוד
הירובלנו לישא וליתן דבריו נרגנים צני צלי בס וצקי לריוח:
ורנני נותן בזה אחרי עונל ותלחה כרך זכחים ערפיו
וחול הרלשון לפי קדר הנסכתות צקר קדשים
ונה נואל חסלה נפשי לגנור ולחדשים גם נוסכת וננחות
פונורה צפ"א חך לדחנן לצי לא עלתה צדי, לרות רבות
עצרי עלי ראשי עד שוכני ה' צ"ה לח"ל כרך חסוכה,
ויעודין ע"י חבני גאליליטן כי עברתי ערים וחדתי נאקוס
לנאקוס לנאקוס כרך חילין צבורות, והכל טבעתי צים
הדפסת כרך צמים ערכין, ונעמה ידלו הנקרים — אשר
עפ"י רוב רק נקנחת גשני צל לחם צחצחם כי צייתי
ונגדלים וחרנונית נאקס סדיון הירושלמי — יראו ויבשו
כי חך נאח חסס הוא, כי חסין כאן לא כסף ולא זה
רק חלף לחלי ולצ דוי, ונעטס זה לא היו ציכולתי
לחדשים הגהות והערות הגאונים אשר שלחו לי על נוסכת
חילין צבורות לחדשים כדרך הנכחי או חלה חסר קנלו
הגליונות ונאקכת צמים ערכין צלחתם ונצית הדפוס
ועט הערות נאוכונות עליהם, כהדי צנורוים כי גם זה
שאני נותן לפניכם חילס, רק צדך כס ופלא דפס, ולא
היה צדי עוד כלי לדפוס דנציהם היקרים, ואדפסם
א"י לברד מנחות תמורה וד' המוב יעור לי א"ס:

וממעים הניג"ב לא היה ציכלתי להגיה כל דבר, ונפלו
טעותי הדפוס, כי נחתי ונלכחת ההגה, על שכם אחרים
ועשיתי לוח נאקוני הערות, והנה רק חלק קטן נעטות
הדפוס, ועפ"י רצו תקנתי רק טעותים הנאנים הכונה
ואנאק נואח חלונדים היקרים שיתקן כל אחד ואחד
על נאקוני ועטת חסד עמדי ועס הירושלמי, וני שידין
חתי לזכרה הקצ"ה ידיו חותו לזכות, חסות הירושלמי
הקדושה יעמוד לו ולנציו אחרי עד עולם, והנה כל כסף
ההכנסה ונחלק זה הקדשתי צע"ה להדפסה כרך השלישי
וחול נאכות-תמורה, ואנאק נוכל חלה שלקח נעונו כרך
חילין וצבורות ליקח גם כרך צמים ערכין, וכרך נאכות
תמורה עם הגהות הגאונים, וד' העוז יפסם שברכס בזה
וצא ונאחלות לנכס העוז נולא כעמית כל אחד
ואחד ובעמית:

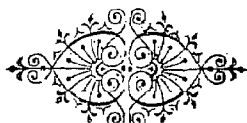
הנעיר שלמה יאודה ס"ט חספרדי
המיל והמחבר:

תישחט את העלה השחמ את החמאת והוא נגד
שיטת הכבל, ונכ"י ילמי ציבור ילוח נאקרא
ועשיתם שיער עינים אף נאככלי נדחה הילפותא
ורב מרי בניה דר"ב יליף מקרא דעל עולתים
וכו, ובאמת הירושלמי זכחים לפנינו מנאמר בדברי
הרמב"ם ו"ל וכמו שבארנו שם בארוכה בתוספתנו
שם:

(יב) וירושלמי זכחים ל"ג ע"ב: רבי הנינה בדסלחות
להבא שמעת רבנן דאמרין כרך את של מצה
לא פטור את של פסח וכו': הובא בא"י הלכות
פסח סי' רנ"ב וכמו שהערנו בצורה בהסדמותינו
למסכת חולין במורות:

(יג) הרמב"ם בפ"ו מהל' פהמ"ה ה"ב כתב "אבל
הרבנו אנשים והואיל וכל אחד צריך לסמוך על
ראש הרבנו הרי זו אל ירובו עד שיתו האחד
חלפו לחבריו" והנפרדים לא העירו ננין לו כל
זה ונצנצלי ונכילתן ונאקונין נקדנן נאסי, ועוד דקסי
לית דברי הש"ס פקחים פ"ט והמסכתא צנכילתן
אצל גאונה הוא ירושלמי ונפרשת לפנינו צמים ויד"ע, ו
רבי חגי בשם רבי לעזר אוף לוח מתניתא
בר"ש תפתר דמני חד לחבריה, איתא חמי כדא
הוא דתנו המוכר עולתו ושלמו לא עשו ולא כלום
המעות זול ביד הבעלים ואצ"ל בחמאת ואשם
שנייא היא מבר שנייא היא דמני חד לחבריה:
הנה הבאתי כאן רק ממה שבא לירי באיזה דפי
ממסכת זכחים ויש ת"י הנהות וחדושי גאונים
ששלחו אלי להדפוס דבריהם, ושמה ימצא
המורא הערות באלו למבכיר ורק עיקש ופתלתל
יתעוש עוד ולהם לא יועיל שום התנצלות ושום
אות ומופת, הוא באחת איפכא מסתברא:

כי לא אלה הנאקקים לא יעילקוס דבר ושום חות ומופת
לא ורלה עד כמה גדלה נעטת שטן! וכונה
גדל כח הלש"ר והנלשיות, לא חדר נאוכי, השחזאעליט
חסר רנא כל דברי החכמים פנאונדים ליוני הירושלמי
צרגליה, וקצו את דברי החכם הרב יהודא נואר
נאקללסרואל, אשר חלה לי ידעתי כל חדר, ריעטער
וגלה הלוח הלוע נעל פניו, צהערות חלופות וסדופות
קדים ואח"כ סגר חת דלחו צער חוסני וסומי חלונת
וצדק כתנ החכם הנ"ל צנכתו חרפס צנ"ע "היודי"
והנה עשו (השחזאעליט וכת דיליה) כמו שעושים
נערים שוכבים כי אחרי אשר השליכו אבנים על
פני ההולכים בחוצות לדרךם בשלום, יברחו תוך
הבית, ויסגרו הדלת למען אשר לא יעשו להם
מאומה, חלה חפילו נכ"י "נאוקי הדת" צלנו ערק
התחיל להדפוס דברי חסר, ריעטער, וע"י גענה הרבנים
הגאונים הפקיס צנאנלע, והדפוס חס"כ נאנארים רבים
נכבדים, נאנאני חרץ כולם נאפורקוים, לנאכות הירושלמי
חשפ"כ קרה נאקרה סרצ חסר חסר לי פא"פ חרלה

אנן

[illegible]

הירושלמי נראה דהא צהא תלי' ונאן דק"ל דעוף חיוו צבכל זצח גריס כל הזבחים וגירסתו הוא טלח עלו "לזעלים" והיינו נשום דנוחצת פקול הוא דוקא צקצן יחיד ולא צליצור ולדבית רבי עוף לונטו עוף גרסי "קרבנות" ולא גרסי "לזעלים" דדין אחד לקרבן ליצור בקרבן יחיד, והנה הרמב"ם פסק ברש"י וכתבני דבית רבי וז"ל עוף צבכל נשאל קרבן חגיגה נפיקס לא יפין חלז חגי כדפירס רש"י שבו, ואי קשיא ח"כ קוגי הס"ס ונשום צליצור כציחור ודברי הר"ן הוא נגד הנוסחה, ו"ל כדכתבנו לעיל דרש"י וזקי לישאל דנוחצתן "לזעלים" חטפי' שיטנו צליצור כציחור ודוק:

על הנאי צ"ד הון. הירושלמי מנוחה מולד ועיין נה שפרטנו חלל דקבה נחש"ס יונעל פיה היל דקאנר טוולל צר רצ ילחק הומירו שטירים וקייאליס צהון חל הנוחצת וע"ז פריך ויש הטלת קריצה עולה ונשמי שנייל הוא בחין קרבנות ליצור נקצצין חלל שחיתת, הרי דלס נאנר סבין מושכתן למה שהן לא קשיא עוד כלים י' חטאת קריצה עולה, וי"ל דרש"י ק"ל כר"ה סס דנוחצין הנאי צ"ד וכו' נשום דק"ל דמיון הראשון חיוו נקפיק דלף חס נאנר סבין מושכתן חכתי קשה כלום י' חטאת קריצה עולה, ועיין צחוק' הר"ד דפי' סקינ' על נכון:

ובדמר ר"י צי רבי צון. עיין גיטין פ"ג ה"א דלל ג" כן ופי' הנופדים דר"י צי רבי צון צל לפרס דצרי רבי יעקב צר אחלי או שהול ג"כ תשובה על דברי רבי ירמיה וכל זה דחוק והגיקסא שלפנינו עיקר בדנור ר"י וכו' והס"ס קאנר לה:

ותני

אנן תנינן ולא עלו לבעלים לשם חובה, ותני דבית רבי ולא עלו לשם חובה, נן בדעתין ותני דבית רבי בדעתין, נן בדעתין הדא התימר בשל יחיד הא בשל ציבור לא בדא, ותני דבית רב בדעתין אוק בשל ציבור היא מתנייא, דאחפלגון רבי יוחנן אמר הדא התימר בקרבנות יחיד ברם בקרבנות ציבור לא ורבי שמעון בן לקוש אמר לא שנייא היא קרבנות יחיד לא שנייא היא קרבנות ציבור, הרבי יוחנן במתניתין, ודרכי שמעון בן לקוש כההיא דתני דבית רבי רבי מנא בשם רבי ועירא טעמא דרבי יוחנן שהרי אין קרבנות ציבור נקבעין אלא בשחיתה, ודרש"י, הדא התימר בשינוי שם קרבן דדל בן בלום יש חמאת קריבה עולה ברם בשינוי שם ציבור ליחיד לא, איתא חמי ציבור כל עמא בעלים הון, על תנאי כ"ד הן, ואית דמריין תנאי בית דין היא על המותרות שיקרבו עולות, מתניתא מסייעא לדרש"י דתני בבשי ציבור ששחטן לשם אילים בשרים ולא עלו לשם חובה, וכן אילים ששחטן לשם כבשים, וקשייתיה לרבי יוחנן, תפטר ההיא דתמן בשנמצאו אילים, צורכיה מימא, דלא סברין מימר לשם כבשים לא עלו הא עלו לשם אילים לפום כן צורכיה מימר דלא עלו בלום, רבי יוסי בי רבי בון בבית וועדא דר"י לא מתני מתניין בן ברם כדתני רבי הווי בבשי ציבור ששחטן לשם כבשים

אין

אנן תנינן. עוד יש חילוק בין הנוסחה לדבית רבי, צווח דבית רבי לא גרסי האי "לזעלים" וקאנר דכל אחד חזב לסיבתו, צפי' נשמה הקדושה נשמת דכ"ה, דנוסדרי הנוסחה שלפנינו ק"ל דרינא דנחתי' היינו דוקא צקצן יחיד חלל לא צקצן ליצור ולפיכך לא גרסי חלל עלו "לזעלים" נש"ס הני דבית רבי ק"ל דרינא דנושמה הקדושה שוים צין צקרבנות יחיד, ובין צקרבנות ליצור, ולפיכך לא גרסי "לזעלים" דליכא צעלים מיוחדים להן: דאחפלגון, דכנר נלינו גדולי חנוורא דח"י פליגי צוז סקצרה ור"י ק"ל כנוסדרי ונחתי' ורש"י כדכתי דבית רבי: טעמא דר"י, דק"ל חין קרבן ליצור נפסל ציטוי קידש דקרבנות ליצור חין להם נקודה קבוצה לתנוידין או לנוספין רק הסבין מושכתן לכמות שהן וכל זמן שהן חיים חין נקצצין לקרבן מיוחד ואין נפסלין ציטוי קודש: הדא דהימר, ה"פ טעמא דרש"י דלונר דסיטוי קודש יטנו צליצור כציחור חלל חנר רש"י בן רק ציטוי קידש, וציטוי קידש לא סייד לונר סבין מושכתן, דחל"כ חפי' חטאת סכנר הופסר כנוו שטירי יוה"כ שחצדו והפריס חמרים תחתיהן, ונוללו יקריבין עולות והא ודלי ח"ל דכלום חטאת סכנר נפרש קרב עולה, רק הא דקאנרינן סבין מושכתן הוא ציטוי צעלים דליחא צליצור, וצי' פריך: איתא חמי, דוז פשיטא דצקרבנות ליצור לא סייד צעלים, ונשמי על תנאי כ"ד, פ"י דהיל דרש"י הוא הצעלים רכל קרבן הוא על תנאי צ"ד וכל שאל נעשה כונחם הוי סיטוי צעלים: ואית דמריין, ה"פ, ואל"ד דה"ק דטעמא דרש"י דהא דמיתורו שטירים וקייאלין צהם הנוחצת דלאנרינן צירושלמי יונעל ריש פיה הטעם שחלף צ"ד קדו: שכל נוחצין חפי' חטאת יקדו: לפולת קין הנוחצת חלל צלי זה חסור לטנות: דתני צצרייחא ונושנתן דר"ח ור"ל, דלכו צחוקפת' הג' כדלקנן: בבשי ציבור, כצפי עלתה, חלונא דקרבנות ליצור כנוי פוסלין ציטוי קידש וקשיא לר"י: תפטר, ר"י עוקי שסנוללו אילים דולוי לא ילא ידי חובת נכסי עלתה ופריך: צורכיה מימר, דוז פשיטא ונכתי דקנ"ל דלף כלס חילים כנוי לא עלו דהס הסבין מושכתן לשם כבשים דלי' הוי ידע שהן כבשים הוי מושכתן לשון

והוי עקירה צטעות: לא מתני מתני, כנוו הסיח דלעיל רק כנוו דתני ריה צחוקפתא וטעמא נשום דהוי עקירה צטעות חלל חסי' דלל הוי עקירה צטעות לא עלו כלס חובה: אחא עובדא, סיטוי קידש צקרבנות ליצור הוי נורין דסיטוי קודש פוסל צהן ברש"י: שבקיין ר"י, הנה רש"י הנה תלמידי חכמי ונחמס ונחמדל נאד צכל ח"י עד שה' נחצב לכבוד גדול נוי שזכה לדבר ענוו צאוק, ולכן בבכנר ר' יוקי לנינר שהוראת רש"י נגד ר"י הוא בהוראת התלמוד נגד הרב, עכ"ז לז"ר צנוניה ובי הוראת רש"י, לאו הוריה גמורה היל חף נגד ר"י ככל חנוורא חילוק עם חצירה וקאנר ר"י צר אחלי דלעפ"כ וטולס ל"ש על ר"י רבו רק חסי' דנ"ל ונחתי' דנוקיעו ודף כהן ונחתי' ונ"ל חלכתא ברש"י חלל צלי זה הוראת: כחלונר נגד הרב: וברמר, הס"ס קאנר דח"י'א דאנור ר"י צירי' צון טעמא לא עלה על דעת רש"י לחלק עליו רק שפסל כנגדו לחילול דין חונת לאוניה, וחס"י דלא נ"ל ונחתי' חטוקת קצרתו לא נולל צו לחלק על ר"י רצו: עד ברוך בחובה, על ונחתי' קלי דקתני ולא עלו צעלים כלס חובה דנושנש כחייב חטאת ועולה, על חטאו אשר חטא, וכן חטאה, חלל חין דהין צטולת נדר ודברה, ונפרס:

אין תימר. לחוצה פירשו בפשיטות, כגון חטאת ועולה יולדת וכו' חס כן אין נדר ונדבה בכלל: בחובה דבר נשיי. כל בנתחייב חפ"י ע"י עלונו כגון נדר ונדבה וחפ"ה רק נדר בכלל חב נדבה פשיטא דלא דכיון שהפרשה כבר ילא נידר אחריותה:

אין תימר חובה לית בן נדר לית בן נדבה. אין תימר בחובה דבר נש תניתיה אית באן נדר לית באן נדבה נשמענהו מן הדא אין בין נדרים לנדבות אלא שהגדרה מתו או נגבו חייבין באחריותן נדבות מתו או נגבו אינו חייבין באחריותן ותני עלה אי זה הוא נדר שאמרו האומר הרי עלי עולה ואי זה הוא נדבה שאמרו האומר הרי זו עולה הוי לא שנייא היא חובה דאורייתא לא שנייא היא חובה דבר נש הא נדבה לא רבי חמא חברין דרבנן בעי אמר הרי עלי עולה וחזר ואמר הרי זו אמר רבי חנינא לא מסתברא בעי דא ברם אי אמר הרי זו וחזר ואמר הרי עלי דאיסור חמור חל על איסור קל ואין איסור קל חל על איסור חמור: רבנן דקסריין בשם רבי יוסי בי רבי בון מתניתא ביודע בה שהיא עולה ושחמה לשם שלמים ברם ביודע בה שהיא שלמים ושחמה לשם שלמים לא כדא. היה יודע בו שהוא שלמים ושחמו לשם עולה רבי מנא אומר עלו לחובת בעלים רבי יוסי אומר לא עלו לחובת בעלים ואתיין אילין פלוגותא באינין פלוגותא. דאיתפלגין היה יודע בו שהוא שלמים ושחמו לשם פסח רבי מנא אומר יש בעשייתו מצוה ר' יוסי אומר אין בעשייתו מצוה כדהון אילי ציבור שהיה סבר שהן בבשים ושחמן לשם אילים שמה לא עלו לציבור לשם חובת אילים. ותני

ותני עלה. הא דהוליד הש"ס לפסול זה. כיון דוונתיתון דוונילה כבר קונעין לחוב וניטל עליו כיון שהייב באחריותה. כל דאע"ה דרך הש"ס כן להציל ונימורה וקוים עליה דרך חגב, הכא זכונה הציל הש"ס, ולשון ותני עלה ונוכח בן, דאי ונתיתון ה"א דפ"ו צין נדר ונדבה. נדבה ונסתה הפירוש תו חינו חייב באחריותה ונשאל"ם נדר עד שיוקרה ליד כסן ונוכיון שנקרה לנקרה חפ"י שסיק זה עלתה לחוצה דבר קני"ל ונדתי עלה דעס דוונתיתון הוא ונסי' דנדר הוא שאמר "הרי עלי עולה" וכל כונה דלא קרנה לשם עולה לא ילא י"ח ונדרך להציל אחרת תחתיה: אמר הרי עלי עולה: עין ר"ה פ"א ה"א וזונוילה סס, וודאי חפ"י צ"ה הוא כונו בכתב הירידות דקאי על נה דקאמר הש"ס תהם לחייב על כל נדר ונדר ועל כל נדבה ונדבה, וע"ז צ"י חס הוא דק בגיפין ונחולקין לו חפ"י בגונא שאמר על ג"ף אחד צ"י פענוים הרי עלי זה"ל חבב הכא קאי על נה דפסטי הש"ס דנדר לא עלי לשם חוצה נשאל"ם נדבה ובדפרשה וז"ל חולא לא פסטי ליה הש"ס ונחא דתוורה, פ"ה ונדר דבאנו לנחולקת ר"נו ור"ה וז"ל דסנה אי אומר הרי עלי עולה הרי זו ודאי צאנו לנחולקת ר"נו ור"ה ולפי קוג"ה הש"ס דנאי (פ"ו ח"ה) חפ"י תוך כדי ליצור ס"ל לר"נו תשוב לבון ראשון חבב הכא חזר ואמר, והוא בגוונא דתני תהם ולא נשאלנר תוורה עולה ננולך ואמר תוורת שלמים לכ"ע ה"ז תוורת עולה, ולכן שפיר קאמר ר' חנינא דלא נקטנר לונצעי חלא בגוונא דאמר ה"ז וסדר אומר הרי עלי, וננצעי לו אי הא דחזרה לא

נשחמה עולה לשם עולה, ויכ"י קצר כיון דנשחמה שחמה חבב לשונה לא נכללה לשם חובה, וטעמא דרבי יוסי כיון דהכל הולך אחר נחשבה טעמו כיון שסבר שזה שלמים וחפ"י לשונה הוי כונו בקנה ושלמים לעולה, וחפ"י שנואל צאונת עולה: דאיתפלגין ידושלנוי פקחים פ"ו ה"ה דקמני תהם גונתיתון הפקח שחמנו שאל לשנו צבצת חייב עליו חטאת, וקאמר הש"ס דהיינו דוקא שסיק צנוזד וחבב שכונו שנוחר לשחמו צבצת לשנו כך שנוחר שאל לשנו חבב צשאינו יודע עקירה צטעוה הוא וכבר לשם פסח ופסח ונחמלה, כדהכא: ושחמו רשע פסח: וצפסחים חס ושחמו לשם עולה, והג"י בלפנינו עיקר ופי' כדהכא, דלכ"ו יכ בעשייתו ונלוה וכבר הוא לפקח ופסח ונחמלה, ולכ"י אין צעשייתו עולה, ופסח ונפסק וחי"ב חטאת וקיס סנה: בהון אילי ציבור. כל דוולתא דר"י הוא דהייב טעמא לנחמלה כהון אילי ציבור שאל עלו לשם אילים והיינו ונחם דקרבנות ליצור הסבין ונכסכתו לנה סהן הלכך ונח קחצו צתחילה ור"ה לשונה חלו כלום הוא וכסחשתן לשם אילים הסבין ונכסכתן לשם אילים ודאי דעלה נשאל"ם קרבן יחיד ע"י ונחשבה וסיקוי לא עלה לו לחוצה והיינו דקאמר שנואל לא עלי "לציבור" דוקא לשם אילים ולא ליחיד, ותני כן ונפירם חילי "ליצור" וכו' כבר עלו "לציבור" לשם חוצה ולא ליחיד, עוד "לל דגס"י שנואל עלו לשם אילים צתוניה דכיון שסבבר שהן כבשים וסיק צהן אין עולין לא לשם כבשים ולא לשם אילים, וקא ונחמלה: ותני

והני חיינו דק דקאמר החומר והכל הקל כגון עולה ואח"כ שלמים חבב חומר אחר הקל חל לבון אחרון להיוורה והוי נדר, ותהם צתוורה ה"ז עולה חף דאמר שלמים תחילה, או לא דחזרה לא ונחמי ואם חומר תהלה שלמים וסדר עולה ה"ז שלמים וכן הכא נדבה, וכל דע"י דר"ה חציון דרבנן, חפ"י דנוסנה ונפוסתה הוא דעילה וחזר וננולך לשלמים ה"ז עולה לחוונת, וניקדסה על הא דלונרין ריש חילין דאפי' ר"י לא קאמר דנדר ונכסל עדיק רק צאוור הרי זו חבב צהרי עלי לכ"ע טיב שאינו נדר כל עיקר ולכן ה"א דחל לבון הרי זו על לבון הרי עלי כדי שאל יצא לידי חטא ודוק: כדהון חילי ליצור. וצ"ס פקחים פ"ו ה"ה לא גרסי "כהון" רק חילי ליצור וכו' ופי' הק"ש דדברי ר' ונח חס, ולפ"י ע"כ חקב כאן "היציין" או "נענתה" ואפשר שהיה הג"י חלו חילי ליצור וכו' ודברי הש"ס חס וכו' דחוק דדברי רבי ונח חס לין לרובין טעמא, רק ר"י הוא דנופרם טעמא כיון דהקצרה דלא בזהותה, ועיין ש"ס ננחות (נ"י). סס פליגתא דר"ה חפ"י דרצ ורצ"ה וע"י ונחצור כנוי לשון בני צפרטנו דהנה תני רצ"ה קנויה דרצ כצ"י עזרה שחמנו לשם אילים כסחים ולא עזה, וצרייתא זו היתה לפני ר' יוסי הכא ונפוסתה בגוונא דהכא סבבר שהן אילים ור"ה לשכית לשחמן לשם כבשים וצאונת כוונאלו כבשים כוונא עלי יהכל ונפירם הוי דלא עלה, וקאמר "ותני כן" וכי תני ר"ה כהוקפתא כן אדרבה חול

הוא הני הסיף וא"כ צרייחא דקתני ולא עלו ונשכחא
היא ח"כ דהיינו צבוחא שמינה צמוד, וכדנשנוע פסוק
דלישנא כצני עזרת שחטן לשם חליה, ועיין פסחים
ק"ט ע"א ועיין רונ"ס פט"ו נח"ל פכ"ה הט"ז ואעפ"כ
פ"י הראשון שפרשנו הוא העיקר:
דריק קצר מותר למסות. עיין נח
שפרשנו ואפשר לוונר דקאי
על ונהניקן שם צפקחים ושאר כל
הזבחים שחטן לשם פסח אס חין
לחין ח"צ ובדפ"י הק"ע שם
ואשתרצוצי הוא לאשתרצוצי ונחבא
להסם בדרך זה הש"ס חבל כנו
שפרשנו עולה כנוי כהונן ורק
הלשון יב צבחייתו ונח"ל הוא
שגורא דלישנא נוסס:

פוסל בן צתירא. וכן הוא צצצלי
ונכילתן חלל חונר ר"י
פוסל היה צ"ב צפקח שחטו צ"ד
שחריה צין לשנו וצין שלא לשנו
וזה דקל"י וטרי"ה הש"ס פסח כפר
לצ"ב היכי ונשכח עיין לקונן ח"ה
חלל דקשה ונכחן על הרנצ"ס
דפקק צפט"ו נח"ל פה"נ הי"צ
בצן צתירא ובר"י צלישנא צתירא
והרי כאן נפורס דנתינתן סתנא
כר"י ול"ע ועיין עוד לקונן ח"ג:

אוף ר"ע נודי. ע"כ נחפסרה
כנו שפרשנו דפ"י דלל
דוקא ר"י היא, דלל נח"ל ונינור
דר"ע שנוורס בן דק"ל הסיף
או דכונל חף שהוא פליג בהלכה
אחרת נודי הוא חבל, כדאמרין
לקונן גבי ר"ס חפ"י פפליג על
ונהניקן דנחכות הכי הוא נודי,
וע"כ נח"ל דק"ל האסם פסל שלל
לשנו כ"ס עולה, ונח"ל דק"ל עולה
פסולה חלל נודי דכפר חלל שלל
עלה דהא אמרין צ"ס נופורס
נ"ט דצ"ע עולה היא וכו' היא
לשנו כפרה שלל לשנו פסולה
ופריך חסם כנוי וכו' וכל הסוג'
שם נוכחא דלצ"ע חסם קיל ועולה
ור"א דקאונר חף האסם -"ש עולה
והזכיר חסם דרנ"ל לחטאת, חלל
שצחו"ס שם כהנו תינול וכו' ר"א
דפסול חטאת ואסם ליפסל כנוי
עולה, ותינול נח"ל, חף חפ"י חס

כאונר דר"א פוסל רק חסם נודקאונר ר"א חונר חף האסם
ונודי עולה, חקצרה היא צר"ע דלס כ"ל דעלה כפרה
שלל לשנוה ב"ס חסם, עוד י"ל דה"פ חפ"י ר"ע דקאונר
קחס נשחטה חת ונן הצהנונה, וה"א דחפ"י נשחטה העולה
חינו יכול להפיר נקוס הפסד קדשים וה"א דק"ל דחפ"י
עולה פסולה שלל לשנוה, חף היא לא חונר כן חלל
צחטאת חבל צעולה וכלנ"ס נודי לת"ק דנתינתן וגרס'
ובדנדר ר"י יונתן וכו':

מעשה אחד לכולן. וצ"ס ריש ננחות הג"י שחטה
לחת לכולן קצלה חמה לכולן זריקה חמה לכולן
ועיין תוס' שם דצאונת חין שחטה חמה לכולן ד"ס נחן
צלפון ו"ס נחן דדרוס, וי"ל דדבר זה לא נתיכר כ"כ
כונו נחצת ונחצת, והיינו דגרס' חבל (וכן הוא צתוספתא)
נועשה אחד לכולן דנועשה השחיתה שוי צבולן נשח"כ
צננחות נועשה הנוחצת חין דוניה לכל נורחשה, וכהאי
גוונא כתב צ"ע שם ואציג דליכא דטעון נחצת חמה ליכא הכירא, דק"ל כל הנתיקן על נחצת החילון חס נחן
נחצת חמה כיפר:

ע"ד כדון צסינו שם הקרבן. וז"ל צאונת דסינוי צעלים פוסל כיון דנתינתן קתני נופורס שלל לשנו וי"ל
דנתינתן

ותני בן. צחטת חלל נופורס חניין להיפך וכדלעיל: מותר
לשנות. קרבן לשם קרבן חמה, או חבנין חמה לצוקר צמוד
או לטועה הוא פלוגחא דר' ונח"ל ור"י, דר"נ ק"ל: אין
בעשייתו מצוה. שלל עסח נחלותו כהונן וכלל עלה וכו' עלה,
ושגורא דלישנא ונן כוגיל דפקחים

ותני בן אילי ציבור שהיה סבור שהן
כבשים ושחטן לשם אילים כבר עלו
לציבור לשם חובה, היה סבר מותר
לשנות רבי מנא אמר אין בעשייתו מצוה
ר' יוסי אמר יש בעשייתו מצוה, ומסתברא
מילתייה דרבי מנא בקדמייתא ודררבי
יוסי בבתרייתא רבי חייא בר ווא בשם
רבי יוחנן מתניתא ר' יהושע היא דתנינן
תמן הפסח ששחמו בשחרית בארבעה
עשר רבי יהושע מבשיר באלו נשחמו
בשלושה עשר וכן בתירא פוסל באלו
נשחמו בין הערבים, דאי בן בתירא שלא
בזמנו נמי פוסל, מתיבין חברייא שחרית
בארבעה עשר לכל מילין לא זימני הוא
אמר להון לא שמיעו הא דמר רבי לעזר,
רבי הושעיא ורבי יוחנן תרייהו אמרין
פוסל בן בתירא את הפסח ששחמו
בארבעה עשר שחרית לשמו ושלא
לשמו ותני רבי חייא בן, אוף ר' עקיבא
מודי דתנינן תמן, נזרק עליה אחד מן
הדמים אינו יכול להפיר, רבי עקיבא
אומר אפילו נשחטה עליה אחת מכל
הבהמות אינו יכול להפיר ומר רבי יונתן
לא מר רבי עקיבא אלא בחטאת
שחטאת פסולה שלא לשמו, ואוף רבי
שמעון מודי דתני רבי שמעון אומר כל
המנחות שנקמצו שלא לשמן בשרות
ועלו לבעלים לשם חובה, שאין המנחות
דומות לזבחים, מחבת לשם מרחשת
מעשה מודיעין עליה שהיא לשם
מחבת מרחשת לשם בלולה מעשה
מודיעין עליה שהיא לשם מרחשת
מה שאין בן בזבחים מעשה אחד
לכולן שחטת אחת לכולן, עד כדון
בשינוי שם הכרבן שינוי שם בעליו
נשמעיהו

פסול, ואם יפיר אחד שחטת החטאת חילל הפסד קדשים,
נשח"כ עולה ושלנוים חילל תקנה דזרק הדם והם נותנין
צחכילה ונודקאונר לא חונר ר"ע חלל צחטאת, ולא קאונר
חלל צחטאת ועולה ש"נ דרק חטאת פסול שלל, לשנו
ולא עולה וכו' חסם דחלל צ"ע רנ"ה להי"ק על ד"ה העולה וכל
קצלו ננח"ל וכו' חסם: אוף ר"ש: דפליג על נתינתן דריס
ונחכות חבל נודי: דתני, תוספתא ר"ס נחכות: כל המנחות,
ואפ"י ננחת חובל דר"ע ונינורא דר"ע (נחפסרה ח"ג צ"ס
ננחות ר"ס פ"ק: מחבת ומרחשת. צ' כלים שחטם נטגין
חת הננחת, ננחת נעשה קטין ונחצת היא בכלי ענוקה
עד סנדלח כרוחשת ונועשה רכין, וא"כ נוכח דדצרו
לאו כלום הוא ונה שאין בן קרבן כיון דנועשה
אחד לכולן נפסלין צסינו חסם: עד כדון, שנעמי ננתינתן
דסינוי הקודם פוסל נח"ל דפוסל גס סינוי צעלים:
כשנעמיהו

נחצת חמה ליכא הכירא, דק"ל כל הנתיקן על נחצת החילון חס נחן
נחצת חמה כיפר:

٥٧٣

שלמים, וי"ל דה"ל דאקור לשניו זה לכתחלה חבל חי
שינוי ועשה כל העבודות לשם שלמים ח"כ דעלמה
לשם שלמים:

ונרצח לו לו ולזבחו. עיין צ"ק צצ"ל ונכילתן דקאמור
ונאי כלו דכיפר טעה

דקודם ההפרסה לא כיפר עשה
דקנייכה דהוה עשה לאחר
הפרסה, ולף על גב דדמי
זה רצח עשה דקנייכה שחתי
דכל כוונה דלא שחט צעונד
וקענוך קאי חזונה הוי עשה לאחר
בחינה ולאחר שחיטה לא קענצני
לן, הנה כגד העיזו צתוקי' שם
ח"ל צתוקי' הקנייח צני' ר' יעניס
אפי' לאחר שחיטה, דנאונה על
עשה דקנייכה עבר דנחתלה
השחיטה ואפי' חי נאונד דעשה
דלאחר שחיטה ודאי לא חכמי
איכא לזיווג דנוכח וקנייח דלא:
בפסקא חונד ליה רבי יוסי.

וצירושלנוי פסקים פ"ה
ה"ב הג' ח"ל ר"י ונכתה אפילו
הקטר אינורין, ח"ל וכיפר ונה
זריקה ניוחדת וכו' בדלעיל, וצ"ל
העיר שם בגליון הפ"ק דדבר זה
חין לו שחר דליך קיין שינוי
צעלים דצקטרה, ה"ל אפי' שחיטה
קצלה והלכה חיזו פוקל רק ע"ג
לזרוק הדם בלא לשם צעלים,
וזה אפשר צת"ק שלמה שם קידם
הזריקה ונשאל"ם הקטרה ה"ל אחר
הזריקה ולא ח"ל ח"ל לזרוק
ע"ג לזרוק, ח"ל ודאי דשגורח
דלישאל הוה נודלעיל וחקר דצני
ר"י בנו דג' הכה, ודבר זה כיפר
וחדד לעינים וה"ל לעיל פריך
זה קהינות הפ"ק ולא ר"י ונ"ט
לא הקשה ר"י תם ח"ל ודאי
דשינוי הוה והג"י דכח עיקרה:
ר"ל ונחת פסק. צירושלנוי שם
ל"ג הכי רק ח"ל ואם ונן
האלן קרצנו לזבח שלמים כל שהיה
נן האלן צ"ל שלמים בדליחה
לפנינו לקנו, ועיין צצ"ל ונכילתן
דחרי ילפותא כינה, דחזונה:
דשמואל יליף נקדח דואם ונן
האלן לזבח שלמים דבר הנ"ל ונן
האלן יח"ל לזבח שלמים, ודעה צר
אצור יליף נקדח דזבחת פסק האן
ובקר לדבר הנ"ל ונן האלן ובקר
ונאי כינה שלמים, ולכן הייתי

חונד דהג"י לפנינו ונזכרת ה"ל
ונכבדת נ"ב וניגרות, ח"ל כד
דייקות שפיר נרחה שהיה ג"י
כבוטה ונאל, דהנה על ה"ל דאצור
דשמואל כח רב"י לזו קרא יחיה
קדש ח"ל ונענועוה דקדש ונענוע
ליה הכי ועיין צתוקי' שם שהיה
דחוק, ג"ס ונה דחזו דה"ל דנודת
לעיל ח"ל ונן הצקר קרצנו ונכיל
דכח צצ"ל וניירי דחוק, דגם צעולה כתיב ואם ונן האלן קרצנו
והיותר נראה ונה דנייטי צצ"ל צצ"ל דנודת
אם כצ"ל ח"ל ע"ל ח"ל ונן האלן וניותר דצעולה
ג"י

חו לדבר הנ"ל ונן האלן והוה הפסק, חו ש"ס נאצד וכו' קרצ ונודתו שלמים שהוה דבר הנ"ל ג"ס ונן הצקר:
דכתיב

בדא הוא דתנינן. ונשנה (וננחות ל"ג) ויכ קנייכה ונכפרה והלך
חין כפרה ח"ל צדס כפאונד כי הדם הוה צנפס יכפה ח"ל
לזונד לך ש"ס עשה לקנייכה שירי ונאלה ועלה ע"ל
הכתיב כאלו לא כיפר וכיפר וננח צצ"ק ונכילתן ר"ס
פ"ה, והכ"ל לקנו: דו מסייע. ח"פ

בדא הוא דתנינן סמיכה אינה מעבבת,
אמר לון דו מסייעא אופ בן יוסמד ידו
על ראש העולה ונרצח לזבחה, מתניתא
פליגא ונרצח לו לו ולזבחו אף על פי
שלא סמך הזבח מרצה, אתינא בחריא
דמר רבי שמואל בר רבי יצחק הראוי
לקרייה אין קרייה מעבבת, ושאינו ראוי
לקרייה קרייה מעבבת אופ בן את מר
הראוי לסמיכת עולה ולא סמך הזבח
מרצה ברם אין ראוי לסמיכת עולה
סמיכה מעבבת ולידי מילה ששחט
בשינוי חשם דלא סוף דבר לשם מה
שהופרש דלא עלה אלא אופ למה
שחשב, חנו בבית וועדא דרבי ינאי
מתניתא בשם ר' יודא הואיל ומצינו שאין
כפרה אלא בהם מה תלמוד לומר וסמך
ונרצח אלא דלמד שאם עשה לסמיכת
שירי מצוה הרי זה לא כפר ובפר':

בפסקא חוין מן הפסח והחמאת;
מנין לפסח שהוא צריך

לשחטו לשמו רבי בא בר כהן בשם
רבי הילא, ואמרתם זבח פסח הוא הא
אינו בא לומר אלא שאם שחטו לשם
פסח הרי הוא פסח ואם לאו אינו פסח
שאר כל מעשיו מנין כתיב ויעשה
פסח שיהיו כל מעשיו לשם פסח, מעתה
אפילו הקטר אימורין תלמוד לומר זבח
מה זביחה מיוחדת שהוא מעבבת את
הכפרה אופ שאר כל מעשיו בן יצאו
הקטר אימורין שאינן מעבבין את הכפרה
חמאת מנין, ושחט אותה לחמאת, ניהא
שחיפה שאר כל מעשיו מנין ויעשה

את האחד חמאת, מעתה אפילו הקטר
אימורין תלמוד לומר ושחט, מה שחיפה
מיוחדת שהוא מעבבת את הכפרה אופ
שאר כל מעשיו בן יצאו הקטר אימורין
שאינן מעבבין את הכפרה, פסח לשם
בעלים מנין אמר ר' ירמיה כתיב וזבחת
פסח ליה אלהיך, חמאת לשם בעלים
מנין ויעשה הכהן את החמאת וכפר
על המזבח מזומאתו, אמר ליה רבי יוסי
לא שמיע הא דמר רבי יוחנן, דוא מר
לי בא בר בא כד סליק להבא דתמן
אמרין מנין שהפסח משתנה לשם שלמים
תלמוד לומר וזבחת פסח ליה אלהיך
צאן ובקר כל שהוא מן הצאן בא שלמים
דכתיב

צטונו צעלים נקדח דזבחת פסק, ח"ל ח"ל קרא ונצני'
ל"ל לזוותר הפסק, שהוה קרצ שלמים וכן הוה צצ"ל
נכילתן: פסח צאן ובקר, ודבר זה ח"ל כהני פסק צ"ל
רק ונן הכצנים חו ונן העצים, ח"ל לזונד לך שהוה צ"ל
קרצ ונודתו שלמים שהוה דבר הנ"ל ג"ס ונן הצקר:
דכתיב

בדא הוא דתנינן. ונשנה (וננחות ל"ג) ויכ קנייכה ונכפרה והלך
חין כפרה ח"ל צדס כפאונד כי הדם הוה צנפס יכפה ח"ל
לזונד לך ש"ס עשה לקנייכה שירי ונאלה ועלה ע"ל
הכתיב כאלו לא כיפר וכיפר וננח צצ"ק ונכילתן ר"ס
פ"ה, והכ"ל לקנו: דו מסייע. ח"פ

בפסקא לשמו, ואם לא שחטו
לשני פקול לגנרי:

רבי בא בר כהן, ונפסקים הג"י
דכ"ל ח"ל צצ"ל ר"ל: פסח הוא.
וחאי הוה ניוותר: שאר כל מעשיו
קצלה חולכה וזריקה ונ"ל ח"ל
לשני פקול: אפי' הקטר אימורין,
דהוי כנוי ונעבודת הפסק יח"ל
פקול ח"ל לשנו: שאינן מעבבין.
דאפי' לא הקטר האינורין ונכפר:
ושחט אותה, שהה"ל שחיטה לשם
הטילה, וכן הוה צצ"ל: ועשה את
האחד, קיה"ל כל ונעטיו לשם
חטאת בדלעיל: וזבחת פסח, שהה"ל
נזיחה לשם צעלים: וכיפר על
המזבח דוקא, חלונד דענין לשם
צעלים, ולעכצ לא צני קרא וניותר:
דנאכא כנוי ונשנוע דוקא על
הנוותר חו נכפר ונענועוה ח"ל
שינוי שם צעלים ח"ל: אמר ר' יוסי,
ונתונה על ח"ל דילפינן פסק דפוקל

צטונו צעלים נקדח דזבחת פסק, ח"ל ח"ל קרא ונצני'
ל"ל לזוותר הפסק, שהוה קרצ שלמים וכן הוה צצ"ל
נכילתן: פסח צאן ובקר, ודבר זה ח"ל כהני פסק צ"ל
רק ונן הכצנים חו ונן העצים, ח"ל לזונד לך שהוה צ"ל
קרצ ונודתו שלמים שהוה דבר הנ"ל ג"ס ונן הצקר:
דכתיב

דבתיב. וא"ת ונ"ל שהוא דוקא בלמים דכתיב ואם נון
הלאן קרבו לזנה בלמים ובאונות בלמים צאים גם נון
הצדק אלף לוונה, ואם הוא נון ויחד הפכה בנא ונן הלאן
לזנה בלמים יהיה לכן יל"ף ר"י פסח לבס בלמים ויק"ח
והענין: פסח שמחשבת ערלים.

דבתיב ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים
ברם פסח לשם בעלים מנין ודין הוא
מה אם החטאת שאין מחשבת ערלים
ושמאים פוסלין בו צורכיה שתהא לשם
בעלים פסח שמחשבת ערלים ושמאין
פוסלין בו אינו דין שיהא צריך לשם
בעלים לא אם אמרת בחטאת שהוא
קודש כדשנים תאמר בפסח שהוא קדש
מלין אמר ליה ר' יוסי ולא פסול מחשבה
למדת התורה רבתה פסול מחשבה
בפסח יותר מן החטאת אמר ר' חנינה
קומי דרכי מנא וכי מחטאתו של מצורע
אנו למודין וכי חטאתו של מצורע לא
לחידושה יצאת שתהא מעונה נסכים
לשם בעלים ודבר שיצא לחידושו אין
למודין ממנה א"ל חטאתו של מצורע
מאיבן למודין שתהא פסולה שלא לשמה
הו' מן הדין קרייה דבתיב וישחט אותה
לחטאת ובתיב זאת תורת החטאת תורה
אחת לכל החטאות אלא ממקום שהוא
למודה משם הוא מלמדת רבי יוסי כי
רבי בון בעי שבקין רישא ותניתיה סיפא
ברם בגין דמפרש קרייהואם זבח שלמים

ובו' ברתן' צונונה פקחים פיה' לערלי'ולטנא' פקול' ונשא'ב חטאת' דק' סיני' עס' פוקל' זו' : שהוא'היה' דין' הול' שחונור' חף' ציינו' צעלים' ואי' קאי' ונה' לי' סיני' קידש' ונה' לי' סיני' צעלים' חל' חזין' דכל' היכי' דפקול' ציינו' קודש' פקול' נני' ציינו' צעלים' ח"כ' כי' היכי' דנוני' לחטאת' ציינו' קודש' חצפי' שהוא' קדשים' קלים' ה"כ' ציינו' צעלים' י"ל' דנונה' צר' לזנונו' פקח' ונפקול' סיני' צעלים' ביון' דסיני' צעלים' חל' ונפקל' חל' צדיקה' שה' עיקר' הקרבן' דדס' הוא' נוכח' וצדיקה' דס' פקח' חל' לכפרה' הוא' ואי' חס' פ"כ' הוא' ציינו' קודש' חל' נפקל' ציינו' צעלים' : ולא' מחשבה' למדת' . ה"פ' חצפי' שפקח' ק"ל' הוא' ונחטאת' שהוא' ק"ק' חל' הכח' על' פקיל' ונחטאת' חנו' דנין' ונפקול' ונחטאת' קפדה' תורה' צפקח' יתד' ונחטאת' בדחונן' לעיל' טפול' ג"כ' צונחטאת' ערלים' ונחטאת' : וכי' מחטאת' של' מצורע' . חנו' לעורין' סיני' צעלים' צחטאת' בין' דחטאת' ונזורע' גופא' חידוש' שהוא' טעון' נכסים' ונשא'ב' צבאר' חטאות' ונחידוש' חל' גנורין' וח"כ' שחר' חטאת' גופא' חבתי' חל' ידעין' דפוקל' ציינו' צעלים' ואי' יליף' פקח' ונק"ח' : באיבין' למודין' , פ"י' ח"כ' תקשה' נני' ונכלן' דחטאת' ונזורע' פקול' שלל' לשנו' דחל' ונחטאת' חל' איכא' לעופך' שכן' דרת' בדחונרין' צצצ' חל' ודאי' דקטובין' חל' הקר' וחת' חזרת' החטאת' תורה' חל' לכל' החטאות' : ח"ה' . הוי' ונקוס' שה' לעורה' ונשא'ב' הוי' ונלונדת' דנזר' הקר' חל' חקשי' לחטאת' חל' ונזר' הקר' ונקשי' חטאת' חל' לחטאת' ונזורע' : שבכרין' רישא' . ונחטאת' על' נה' דנחטאת' חל'

עשונא דפקח והעמל וכל על רישא דכל הזמנים וננין טלח עלי: בוגן דמפרש הוריייה. קרא ונפירש כתיב ואלס זנה
שלמים כהנא שמיטה לבס שלמים, וכן קבלה וזריקה נפירש כתיב בקרא הוריקרי, הזריק את דם השלמים:
הלכת הרם. דלא כתיב נפירש בקרא וניין: לא שניא הורא. דנמד קרא חור קבלה והלכה דכתיב ושמי את
צן הצקר והקריבו את הדם והיינו זריקה ע"י קבלה והלכה: והיבי דאפשר. צלי הלכה ודאי דלא שייך פקול
עמשה כגון כסמיטת צלד הנחמה דאי אפשר צלי קבלה אצל אפשר צלי הלכה והיבי דלא אפשר צלי הלכה
ודאי דהלכה לא תיפקי וכולל קבלה: נחא שלמים. דכתיב צחור קרא ונפירש ואי חננה מילך ושלמים ד"ל דלחכי
קפיד קרא בשלמים נשום חננהו שפיקול לצור וון העוף ונשאל"כ עולה: פשה וחטאת נמי. לא לריך קרא
דנזקשא דזאת ההורה יליף כולהו, אלא דנשלמים אכתי לא ידעינן לעבד הלכך לריך קרא דלעיל שפוקלין
לגנור: שחמאת הראשון. ווי שהופש כתי חטאות לחטא אחד כגון כאלמד הראשון ונחלא, ובחתי את השני לבנו
ולת הראשון הנחלא טלח כפנה כיפר השני והראשון כפר, ור"ת יח"י הראשון נותר חטאת, זה חינו שהני קידש
שחתי השני חנה הראשון חטאת, ונה שחמו נשכירים אותו כדן שחר כל הזמנים שחמין טלח לבנון הוא: שאין
הראשון שלא לישמו. כפר רק ע"י שחמו השני לבנו וצ"ל כפיק הראשון ונהורה חטאת לגנורי: ברב שחמ
הראשון רשמו. כתי חלי גונא ליכא לגנור דהשני כפיק ע"י שמיטת הראשון ונהורה חטאת, ור"ת קבא "השני למה
הוא נח" להקטיר חנוריו וכי כהנא זמנים שחמין טלח לבנון, חל נותר חטאת הוא, ועל ח"ת חזון שיהיה
הוא חלין צעורה, ונשמי ט"ס הוא חטאת לכפר על חטא שחמ צין הקרבה הראשון לבני ואין הוא נותר
חטאת ובהחיל דתן צפיק קונא דשננותי שני שצירי עזרת ימני שצירי ר"ת חס כיפר הראשון על
זה השני נוספר על עינאה שאירעה צין זה לזה והיינו בדאנוריון בצצלי דחין חיו יסבאל להקריב
קרבתיון צכל עת, ורבי נחמי השני נוספר על חטא שאירעה צין זה לזה ולא חיו נותר חטאת:
חלל

אדא לאכידת בישר. ולאכילה עכ"פ אסורין, הלכך נא
הרחקון ולא תשני כספר: דתני. הוקפהא פין דפסחיס
ויבטוגיא דקדושין לא גרסי' לזה: אורח. לטון יחיד ומשנע
דנעשהי קרא בגוונא דמין כלל דפסחא אלף פסח אחד,
ואח"כ ח"א שילאזן ע"פ אבירי דלען

אלא לאבילת בשר ואתיא דלא כרבי
נתן דמר רבי נתן יוצאין בזריקה כלי
אבילה דתני שבה מה אמר לו רבי
שניהן יוצאין לבית השחיפה וצריבין
לעשות פסח שני רבי נתן אומר אין
צריבין לעשות פסח שני שכבר נזרק
הדם עליהם אמר רבי יצחק טעמא דר'
נתן *ושחמו אותו כל קהל עדת ישראל
בין הערבים אותה הא אינו מדבר שאין
שם אלא פסח אחד, הוי דכולהו יוצאין
בזריקה אחת, כד סליק רבי חי'א בר
ויא אמר קימו רבי יוחנן תלתיין מילין
בשם רבנן דתמן, חמאת ששחמו לשם
חמאת, היך עבדא חמאת חלב לשום
חמאת דם, חמאת דם לשום חמאת
עבדה זרה ואית דמריין אוק חמאת חלב
ודם לשם חמאת דמומאת קודש ומקדש
כשרין ומעמא מאי ההון כרת וחתון כרת,
הדא דתימר בחמאת דו הן באין על
חמא הא חמאת נזיר ומצורע לא חמאת
ששחמו לשם מי שחייב חמאת, האך
עבדא חמאת חלב לשום מי שחייב
חמאת דם, חמאת דם לשום מי שחייב
חמאת עבדה זרה ואית דמריין אוק
חמאת חלב ודם לשום מי שחייב חמאת
דמומאת קודש ומקדש כשרין ומעמא
מאי ההון כרת וחתון כרת, הדא דתימר
בחמאת דו הן באין על חמא הא חמאת
נזיר ומצורע לא חמאת ששחמו לשם
חולין כשרה חמאת ששחמו לשם מי
שאינו מחויב קרבן פסולה אמר ליה

אכל נזכר קדשים צדון ליבא והיזר כ"ל לונר שהאי "הלא כענו" ל"ג וס"ג "שחט הרחשון לשנוי ואח"כ שחט השני" קתנא וקאמר דהא צ"ל ג"כ לכפר על חטא צין ואי גרס"י י"ט לונר דהאי הלא לשנוי פ"י ה"ה נחויב עולה והוי כנו העלאת שחטה על נוי שנוחצי עולה דעולה ד"י לקנון דכשרה, וס"ק כ"ה דהא ה"ה כשחט לשנוה ה"ה נזכר על חטא שצין וזי לזר דין חטאת לו ועבדיו ששחטו על נוי שנוחצי עולה דכשרה ד"י.

אמר ל"ה צבליי וכו' עיין ש"ס (והיכלות ט') וכל נזר דהאי ד"ח צ"ל וז"ל לפני ד"י הוא (וינורא דרצא שם, ור"ל צ"ה דרצא שם כשיטת ד"י שקדר הוינורות לפי שיטת ד"י כפי נזר שהצילו צידם החבונים דכחמין נזר"י

לצבל כנו שבהצנו צהנונא, ועיין רמב"ם פ"ג נזר"י וס"ל פסח"ג ה"ח:

3 (ירושלמי: עב פי' חשק שלמה)

ברם ר"י. ה"פ הכה רבי צח חנור רק"ט עננה דר"י לנחשין ונחמיטה לזריקה צביטו השם חבל ר"י לקח נזה גם עננה לדודך דר"י. דהא צהא תליא דצנטיס בעירוב נחשצות צנמיטה עלונה, ודק דצכלא לשנוו כהאי גוונא צנמיטה עלונה פקול וצפסה צנמיטה עלונה כשר וכ"ש ע"ו לזרוק דכשר: דהא פרינז על דר"א. (לא גרבי דדפוס ס) וכדפרשנו דר"י פליג על ר"א דק"ל דעירוב נחשצות צנמיטה פקול: מעמא דר"י. לא נבס דר"י פקול ופיגול ולא נבס עירוב נחשצות, חלא דצברא ה"א דכל עבודה כפסלת צביטו השם חס לא חשב עלים, ונחשצין ונעצודה אחרת לה, כגון חלא חשב על הזריקה ונחשצו חשצו הזריקה ולפ"י קבלה כניי ונחשצין ונחמיטה עלים דהא ה"א כפסלת צביטו קודם ונחש"כ צביטו צעלים כהאי גוונא ונחשצין רק ונחמיטה לזריקה ולא ונחמיטה לקבלה דליינא פוסלת צביטו צעלים: שמא הוא כשר. צמניה ה"א "צמנה קבלה ונחשצו הו"א ואם חשב פקול חלא ודאי דכל שהו פקול צמנחצת פיור קודם ונחשצין ונעצודה לעצודה: אמר ליה. דלימא לחאי כלל דהרי חזינן לענין פיגול דחציג שחש חשב צמנה הקפדה עלונה לחזי לזנוו חינו פיגול, דנה וזיקה שהי' עצודה ונעכצת חת הכפרה חף כל העבודה שהי' נעכצת הכפרה ונקטרת חינוורין לא ונעכצין הכפר' כדחנן לעיל, וחשכ' חס חשב צמנה כחמיט לזקטיר חינוורין לנחזר ה"א פיגול דכתיב ואם החבל יחבל צמני חכילת הכתוב ודבר חכילת חס וחכילת ננחצ: ה"י דלימא לחאי כלל דהרי חזינן שחשכ' חינו נפסלת צמנחצת עלונה כפסלת ה"א ונעצודה לעצודה: מה נפיש מן ביניהון. קגורא דלישנא הו"א וקטיג' דפסחיס דש ויירי גבי פסח וקחנר ונח כפיק דלימא שור צין ר"י לרצ"ל. ונחמיט פסח צמחז ינות השנה דקרב סלמים ונחמיט לשנוו לזרוק דנוו סלח לשם פסח, לנחשצת הזריקה ה"א ונחשצת עוצה ונחשצת השמיטה ה"א סלח לשנוו דהא סלמים ה"א ונחשצת לשם פסח לר"י דחנר ונחשצין ונעצודה לעצודה ונחמיט ונחשצת הזריקה לנעקד קם פסח וננוו וה"א כשוחט לשנוו וסלח לשנוו וכשר, ונחשכ"כ לרצ"ל כ"ו ונחשצת הזריקה לנעקד קם פסח וננוו דהא חין ונחשצין מעמא

משמימי' לזריק' הלכך הוי כלעס פקח שלא צונונו דפסכול [ונוה שפ" הרידצ"] דפריך נחיל נפ"ו לטענות דר' היילא דלר' ירמ' דחוק] פסקא. חגי. תוספתא ריש פירקן: על אשמה. וצומסנה וגומרא הג' ואשם צא על חטא, וכנוו שהוא לפניו כן הוא צתוספתא: ניתן למעלה. ונוחי' הסיקרה וחטאת צתונה ועולה הציון. נעשין לנעלה דכתיב על קרנות ואשר כל הזבחים שלא נאמר צהם קרנות רק נוצח ביתכן למטה ובין שים למעלה חומרא בזה דין הוא שניתן לה חומרה דפסולה שלא לשנוי נשאל"כ צאשם: פסחיוכיה. שדמו יתן למטה ואש"ה פוקל שלא לשנוי וכן הוא צצבלי וצתוספתא מפורש: אם בן. דאין נחילפתא רחיה לא לדידי ולא לדידך נחזור חלילה, דא"ל לנהדר דיאל וכוולויף חשם נפסק וחטאת דא"כא לניפער ונה להלד השנה שכן י"ט צהן לז כרת: נאמר בו הוא. כלקקנו ונונוו דרשינן פסול שלא לשנוי וע"כ חשם דכתיב צו כנוי "הוא" דרשינן לפסול שלא לשנוי: אבל אשם. ח"ל לנדרש הכי דכי כתיב הוא צקעת הקטרת חינורי' ואונרינן לעיל דהקטרת חינורי' לא פסלי צבאל לשנוי דנקשינן כל העבודות לזריקה דחלי צהפסלה: קענא

מעמא
דריי כל שאינו יבא וכו'. פי' הק"צ דפירוש
דאשינוי צעלים קאי אין לו כחר דפנוגתא דר"י
ורקצ"ל הוא צביוני קודש, ולפי גי' הדפוס אל"ל לפרשה,
וגם פי' הפ"נו דר"י ק"ל בן רק נשמיטה לזריקה דחוק
דבאנות חזר ר"י צטעונח יס שלח
לסנו מנצודה לעבודה ורק ר"י
דדחי לעיל כ"ל בן, ואפשר לומר דר'
יוסי ונשינוי צעלים הוא דהייז
הדמיון אזל הכא לפי האי כלל
אין נפקותא צין זריקה תצלה
כלל וכן פי' הריד"צ וזיקר, אל"ל
דגירסתו אינו עולה כהוגן כהג'
שלפנינו שהיא מוזרדת כענולה,
והיינו דקאמר "הוי" כיון דר"י
סתנח קאמר דאי' שלח לסנו
מנצודה לעבודה ודאי לא נחלק
צין קצלה לזריקה ועכ"ל טעמא
נושם האי כלל דכל שהוא נפסל
במחצה מולד עלמה נפסלת מני
ומנצודה לעבודה:

פסוק הכי אנור ר"ח: צתו"כ
לו פ"ח סס צדרי ר"ח
ור"י צקילור וה"ג "אנור להם הפסקה
יוביח מדנו כיתן לנטה ואם שחטו
שלא בשמו פסול אנור לו והלא
כאנור פסק הוא אנור להם אף
אטם כאנור צו הוא" ולפ"ז לא
איפדך ר"ח ולא חזר חבילה ולפי
הנדרשה הוא צכפדח צרייתא
עתיקתא, וכתרצה צצצ צצצ וירושלמי
והסיקפתא נתקנס אחר הצצצ
והירושלמי ונמ"ש הגי' אינה נזכרת
לא לצצצ ולא להירושלמי ודו"ק:
עמודין

אינו מחשב הוי כל שאילו יבא לירי פסול באותו ע
לה אינו מחשב מעבודה אחרת לה. מה נפיק מן
שמואל בר אבדומס חליפון כשאר ימות השנה
דמו שלא לשמו על דעתיה דר"י בשר על דעתיה דר
בסקא : רבי אליעזר אומר אף האדם תני אמר
באה על חטא ואשם בא על אשמה מה
לשמה אף אשם פסול שלא לשמה אמר ליה
אמרת בחטאת שכן דמה ניתן למעלה דין הוא שאם
פסולה תאמר באשם שדמו ניתן למטה אם שחט
אמר ליה רבי לעזר פסח יוכיח. מה לפסח שכן יש
תוכיח אמר לי רבי יהושע אם בן נחזור חלילה
חטאת נאמר בה הוא ופסח נאמר בו הוא ופסולי
אשם שנאמר בו הוא שלא לשמו פסול אמר
בן הוא בחטאת נאמר ושחט אותו חטאת הוא י
חטאת בפסח הוא אומר זבה פסח הוא לוי שתהא
אכל אשם נאמר בו הוא בשעת הקטר חלבי
הקטר חלבו בשר. רבי יוסי כי רבי בון ר

וּמַשְׁמִיעַ לְרִיחֵי הַלֶּבֶךְ הוּי כִּלְכֵּם פֶּסַח כְּזוֹנוֹ דְּפֶסַח [וְיִנָּה] וְיִנָּה
פֶּסַח. חֲנִי. תּוֹסַפְתָּא רִישׁ פִּירְקָן: עַל אֲשַׁמָּה. וְזִנְסָא
 בְּתוֹסַפְתָּא: יִנָּהן לְמַעְלָה. וְחוּטֵי הַסִּקְרֶה וְחֲטִי
 כָּל הַזֹּחֲמִים שֶׁלֹּא נֶאֱמָר בָּהֶם קִרְנוֹת רַק וְיִנָּהן בִּיתָן לִנְטֵי
 דְּפֶסַח כֻּלָּא לְשׁוּנָה וְנִשְׁלָח כִּזְמָן: פֶּסַח יוֹכִיד. שְׁדוּי כִּיה
 וּמַעֲרֹשׁ: אִם בֶּן. דְּלִין וְנִשְׁלַחְתָּא רִאשִׁי לֹא לְדִידִי וְלֹא לְדִ
 וְחֲטָאת דְּרִאשִׁי לְנִיפְרָךְ וְנָה לְהַלֵּד הַשּׁוֹה שְׂכָן יֵשׁ. בְּזֶן לֵד
 וְעַ"ב חֶסֶד דְּכַתִּיב צו כְּנִי "הוּא" דְּרַשִׁינן לְפֶסַח שֶׁלֹּא לֵד
 הַקִּטְרֶה אֲיֻנּוּרִי וְאֲנֻרִין לְעִיל דְּהַקְטֶרֶת אֲיֻנּוּרִין לֹא פֶסַח

משנה. הנשחטים. שאר כל הזבחים שנוצחו לטם פקח ומחלל כנוי פקולין בי היכי דליייה פקולין לטם שאר כל הזבחים, ובגמרא נופרם: ומנים. ובמסנה שצצבלי "זקן" וקאלור הש"ס להודיע שכולם הורו כאלם אחד וביצייה אחת: ולא הוריהם, על דברי חכמים רק העולה, ודק"ל דעולה חנויר טפי נאלם כנוי שפרטנו לעיל: אחי עוריה, שהספיק לו פרנסתו שיוכל לעסוק בתורה נקרא על שמו נודים לו כנגדו חלק בתורה: כלי

הלכה ב. על דעתיה דר"ה דנזר: עיין פסחים פ"ה ס"ד ולא גרסי' שם כדכחל ונזסו דכחל סוג' על קוג' דהתם ועיין פ"י פ"ו שדבריו אין להם הצנה והעיקר כדפירוש הירידה"ז אלא שהאריך נאלץ וכנונו שפרשנו הוא הקילור והצדור ועיין צצ"י (נוכילתן י"א):

אמר ליה תייליה דר"י: עיין צב"י (י"א ד"ה חנוך ר"ה) דגריס וצאחרים לשם חטאת פליגי ואפי' לר"י צאחרים לשם חטאת פליגי ר"ה ויסקי בן חוני ולר"ה אחרים לשם חטאת ככרין ונוכלן נקתר דצריהם דהא עיקר יקודתו על התוספתא דכל שפסול לשם אחרים אחרים פסולין לה אלא מה שכתבו לעיל דל"י יוחנן ר"ה חליצ"י דר"י קאמר, ונפודש כאן כדצריהם ול"י:

אמר ר"י עד דלחא חנון: עיין ומה שכתבנו לעיל דצריהם דלפי הירושלמי דתתני קרבי צ"י וצמת פסח וכו' ואם ונן הללן וכן ק"ל לרבי צל והוא אצוה דשמואל ולכן חנוך ר"י הכה שמונע צצ"י הילפותא נקרא דהא ונן הללן וכצ"ל חל"י סוג' דלחא רבי יוחנן דלחא צר אצוה פריך ע"ז כל הני קושיות, חנוס צצ"י קאמר דחליצ"י כהנה קרבי ופלי ואם ונן הללן בקידס זמנו אשתאי דצ"י עקירה ודוק:

באי זה צד, קדשי מדרשים ששחטן לשם קדשים חלין פסולין, מדרשים קלין ששחטן לשם קדשי מדרשים בשרין, הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים בשרין, ושלמים ששחטן לשם בכור ומעשר פסולין:

הלכה ב': אמר רבי יונה כיני מתניתא הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן, דמר רבי יוחנן בשם רבי ינאי אתיין אילון פלונוותא באינין פלונוותא דאתפלגון הפסח שעובר זמנו ושחטו לשמו בזמנו או ששחט אחריו לשמו בזמנו רבי לעזר פוסל ורבי יהושע מכשיר, רבי לעזר פוסל שהוא בשוחט פסח לשם שלמים, ורבי יהושע מכשיר שהוא בשוחט שלמים לשם פסח, איתא חמי' מבין שעובר זמנו לא שנייא הוא השוחט פסח לשם שלמים לא שנייא הוא השוחט שלמים לשם פסח, על דעתיה דרבי היסדאי דמר מתניתא בשעובר שנתו בין ראשון לשני אוף הכא בן, על דעתיה דרבי הילא בשם רבי יוחנן בשעובר זמן בפרתו אוף הכא בשעובר זמן חלל

בפרתו קם רבי יוסי עם רבי יונה אמר ליה את הוא דמר דו מילתא, לא תניתיה הא דתני רבי חייא רובה אמר ליה רבי לעזר אם אמרת בחטאת שכן בשרה לשמה כל השנה תאמר בפסח שאין בשר לשמו בכל השנה והואיל ואין בשר לשמו בכל השנה דין הוא שיפסלו אחרים לשמו, אמר ליה חיליה דרבי יוחנן מן הדא דתני רבי חייא רובה כל שהוא פסול בשם אחרים פסולין בשמה ברם בגין דרבי יהושע הוא דמר רבי לעזר בן אוף תפליגניהו בחטאת לא תפליגניהו בפסח שאין בשר לשמו בכל השנה, אמר ר' יוסי עד דאנא תמן שמעית קלא דר' יודן דמר בשם שמואל מנין שהפסח משתנה לשם שלמים ת"ל ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים, בד סלקית להבא שמעית אמרין בשם ר' יוחנן על דא עריל בא בר בא דאינין אמרין מנין שהפסח משתנה לשם שלמים ת"ל ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים, דתיבין הרי עולה דבר' הבא מן הצאן שנייא הוא עולה שהוא באה אוף מן הבקר, התיבין הרי

ראשון לשני ועדין זמנו להיקרב צפסח שני חלל שער פסח שני יעצור שנתו ולכן עד דלל יעצור שנתו פסח הוא ולכן קאמר ר"ה דפסול הוא ונעשם פסח לשם שלמים, ולר"י צבעצור זמן כפרתו וא"ל עוד לפסח וק"ל דכ"פ עקירה צעי וכל כונה דלא עקר שם פסח ונייה הוי כשוחט פסח לשם שלמים ונשאל"כ לר"ה כיון דלון לוכך לו לפסח שצד שחטו כולן, את פסחיהן מין כך עקירה גדולה נזו: די מילתיה, דר"ה כיוס בן חוני ק"ל: רא תניתיה, לא לנזר דצדרי חטו צתוקפתא דוהשקליא וערי"ה שח צין ר"ה ור"י ונשנע דלל ק"ל ביוסי בן חוני וכדנפרכ: אם אמרת בחטאת וכו', הרי חזיין דצתוקפתא ודאי ק"ל דאחרים לשם חטאת ככרין ונוכלן נקתר דצריהם דהא עיקר יקודתו על התוספתא דכל שפסול לשם אחרים אחרים פסולין לה אלא מה שכתבו לעיל דל"י יוחנן ר"ה חליצ"י דר"י קאמר, ונפודש כאן כדצריהם ול"י:

באי זה צד, נקדרי הנושנה ונפרשים דצרי שמונע חלי' עזרים ונה הוא גצוה וננווך, דצקדשי קדשים ננוי חילא גצוה וננווך, ואפי' צתחלה גופא חילא חטאת פנינוי וחיוין ונפלי: דכל שהוא קדשי קדשים חד הוא, אלא צקדשים קלים חילא ננוי גצוה וננווך דחייכו שלמים שכן גצוין ונצבור ונעשאר, דשלמים טעונים ונחנות בתים שכן חרצו קנויכה ונככים ונחופת חזה וסוק ונשאל"כ צצבור ונעשאר: **הלכה ב'.** כיני מתניתא, כן פריך להגיה ונחיתון הנשחטים לשם פסח צזוננה, דהא פסח לשם שאר זבחים לא נופסל רק צזוננה, וא"ת פסיקא וא"ל להגיה, וקאמר דצחונת חילא צוה פלוגתא אחריתא והתם קתני נופרכ לו שחטו אחרים לשמו צזוננו: אילון פלונוותא, דתיק ויסקי בן חוני: שעובר זמנו דק"ל דהוי שלמים, ושחטו לשם פסח צ"ד הוי כשוחט שלמים לשם פסח: או ששחט אחרים, צקתה פסח שחטו, שאר כל הזבחים לשמו: ר"ל פוסל, חפסח שעובר זמנו קלי דלחאי פסול דכסם כשחטו פסח לשם שלמים פסול לכ"ע כך שלמים לשם פסח, ופסח שעובר זמנו שלמים הוא: בשוחט שרמים לשם פסח, דכסר וכדנפרכ צתוקפתא ומה ששאר יצוות השנה שאין כסר לשמו דהא חפ"י צ"ד קודם חלות פסול אחרים כסרים לשמו חפ"י לר"ה דלא פליג חלל צזוננה, צזוננו שהוא כסר לשמו חיוי דין שזכוכסר אחרים לשמו: איתא חפ"י ה"פ חדרי ר"ה ונחונה דלחא פסח שעובר זמנו פסול כפסח לשם שלמים, כיון דק"ל דאחרים לשם פסח פסולין לחת הוא פסח לשם שלמים לו שלמים לשם פסח, ועיבור זמנו שלמים הוא ופסול: ונעשם אחרים לשם פסח (ונפסחים פ"ה ה"ד ל"ג חיה חנוי): ע"ד דר"ה דמר, צפסחים שם דקאמר והיירו לשמו פסח: חנון חנויין צצס ד"ה צבעצור שנתו צין ראשון לשני דצי צל צצס ר"י צבעצור זמן כפרתו (ועיין פ"י הירידה"ז) שם דנפרכ הענין צטוב טעם) וה"כ לר"ה שצער שנתו צין פסח הוא דלל יעצור שנתו פסח הוא צעני וכל כונה דלא עקר שם פסח ונייה הוי כשוחט פסח לשם שלמים ונשאל"כ לר"ה כיון דלון לוכך לו לפסח שצד שחטו כולן, את פסחיהן מין כך עקירה גדולה נזו: די מילתיה, דר"ה כיוס בן חוני ק"ל: רא תניתיה, לא לנזר דצדרי חטו צתוקפתא דוהשקליא וערי"ה שח צין ר"ה ור"י ונשנע דלל ק"ל ביוסי בן חוני וכדנפרכ: אם אמרת בחטאת וכו', הרי חזיין דצתוקפתא ודאי ק"ל דאחרים לשם חטאת ככרין ונוכלן נקתר דצריהם דהא עיקר יקודתו על התוספתא דכל שפסול לשם אחרים אחרים פסולין לה אלא מה שכתבו לעיל דל"י יוחנן ר"ה חליצ"י דר"י קאמר, ונפודש כאן כדצריהם ול"י:

לפנין דצתעניד נמי כתיב צין הערצ
קרב פסח תחילה. ה"פ כיון דצתעניד
תחילה ולחיים התעניד לעילת השלם
ונ"כ נהני צני ונוחלה כדלפ"י לע
ק קוף האי צין הערצים דכתיב ג' תנו
עליה השלם, ומנסי שתעניד אף אף אס
צני ונוחלה אחת עוקר את צניי בגר
ויחד.

ויקרב פסקה החלה ותנודד ואחריה: ואח"כ פריך עוד הפעם כן וזהו דבר קשה מאוד ועיין פ"נוכל דבריו דמוקין בנחמ"ת, והעיקר כי קושיא הראשונה הוא שיהא הפסק קרוב קודם ט" שעות ונתן פריך להפסקה יקרב צ"י ונוחלה ואח"כ פריך להפסקה יקרב צ"י ונוחלה ואח"כ גיד התנודד וכונו שפרטנו ונה שפרטנו דצערב דכתיב ג"י פסקה היינו אחרי גומר כל העבודות עיין דלנוצ"ס פרק ח' נהלכות קרנן פסקה הלכה ד' שבהז אחד שנקטיצין קטרת ואחד שנקטיצין את הנרות ועיין צברייתא הא' דפסקים ועיין פסק כהא' צרייתא ונקום דכתיב צערב וכונו שפרטנו ודוק:

רבי יוחנן כדעתיס וכו'. דע
דקוג' חצבלי הוא דנע"ח
נדחין לז"י וכן הוא קטיונת הש"ס,
דקאלור ננני (צפסח"י ל"ח) ס"נ
חלת ס"נ צע"ח נדחין, וזעפ"כ
פסק הרנוצ"ס צכל דוכתי כנ"ד
לין צע"ח נדחין וכן הוא ציוונט
(ס"ד.) ק"ל לז"י צע"ח נדחין
והרנוצ"ס פסק כרז דלין נדחין
זע"ח דרז ור"י הלכה כר"י, ואס
נע"ין צקוג' הירושלני אסר לפנינו
הנה הקוג' ספרי אסרדי דלע"ג
דציוונט סס ה"א ק"ל לין נדחין
הנה צפסח"ס פ"ח ה"ב ק"ל נופרס
דנע"ח נדחין וכל נה כפלמלו זזה
הנפדקיס לינו כלום, חצב אור
לפנינו הוא צירושלני הבא דלזלי
קוג' הש"ס דר"י ק"ל צכל דוכתי
לין צע"ח נדחין, וכל נוקוס דאשכחן
דקיל לספך ע"כ ונחלפא שיטתיה
והרנוצ"ס פסק צכל דוכתי כנ"ד
(והיינו ר"י) דלין צע"ח נדחין,
ודצד פלח רליחי צפ"י הריד"ז
צכטח דלין ונחלוקת. רז ור"י
צצע"ח נדחין חלח דלין רשזון וצין
סני כסניו לסהרדז רה ונצני ל"ה

אֵלֶּיָּהוּ נִתָּן קוּדֶשׁ וּלְרֹצֵה הַשָּׁמַיִם קוּדֶשׁ וּלְרֹצֵה הָאֲדָמָה קוּדֶשׁ וְלֹא יִרְעֶהוּ יְיָ הַבְּרִיחֵהוּ זֶהוּ הַכֹּחַ וְנוֹפֶלֶת צִצְצֵי דִּנְוָחוֹקוֹתָיו הוּא אֵי צַעֲרָה כְּדָמִין וּלְנוֹחֵן דֶּקֶל דְּצַעֲרָה כְּדָמִין חֲסוֹר לְהַקְרִיב הָרֶאשׁוֹן דְּבִצֵּר כְּדָמָה הוּא, וְהַיֵּיב אֲנוּרִינִן אֵלֶּי לֹא טַעֲמוּהָ דְרִי' וְעַשְׂהוּ חֲטָאָה קִצְעוּ צַחֲלִיָּה שְׁלֵל יִדְחָה וְיִצִּיב דְּטַעֲמוּהָ וְנוֹבֵס דְּלִין כְּדָמָה וּלְנוֹחֵן דֶּקֶל כְּדָמָה חֲסוֹר צִהֲקֶרְתָּה חֲלָל יִקְרַב הַשָּׁמַיִם וְהָרֶאשׁוֹן יִרְעֶה, וְרִלְיִיתוֹ וְנוֹחֵל דְּחֲסוֹר הַשָּׁמַיִם אֵי זֶה קִרְבַּת תַּחֲלָה דִּינוֹשׁוּעַ דְּרַק עַל תַּחֲלָה וְנוֹצְעֵי אֲחַב שְׁמִינִן בַּשָּׁדִין, אֵינִי רִלְיָה כֻּלָּל דְּהִי"ק אֵי זֶה קִרְבַּת תַּחֲלָה עַיִ"ז הַשָּׁמַיִם יִרְעֶה עַד שִׁבְחָתָהּ, וְהֵינִי דְּחֲנוּרִינִן תַּחַס עַל דְּעִתִּיהָ דְרִי' (דְּקִי"ל אֵין צַעֲרָה כְּדָמִין) עֹת שְׁכִי שְׂצוּג בְּשֵׁי זֶה רֶאשׁוֹן וְנוֹר יִדְחָה, יְיָ אֲנוּרִינִן כִּינֵן דְּהָרֶאשׁוֹן לֹא בַּשָּׁמַיִם וְכֵן וְזֶה הוּא הַעֲזָאזֵל שֶׁל זֶה שְׁכִי עֵין לִי אִם מִי הַשָּׁמַיִם שְׂצוּג בְּשֵׁי אִי וְנוֹה, אִי דִּילְנוּחַ כִּי"ז שֶׁהָ צַחֲלִיָּה וְיֵשׁ לַפְּנִינִי זֶה בִּשְׁר אִז וְנוֹקְרִיב הָרֶאשׁוֹן וְהַשָּׁמַיִם וְנוֹיֵחַל עַיִ"ז יִירְעֶה אֲחַב כִּינֵן שְׁנוֹת אֵינִי וְנוֹטְרַק וְלִיתָל לַפְּנִינִי זֶה בִּשְׁר, וְלִהֲגִרִיל עוֹד הַפֶּסֶס צָחוֹפִן דִּנְוָתִיתִין אֵלֶּי שְׁהִי לַפְּנִינִי זֶה שֶׁל שֶׁס וְעִזָּאזֵל וְרַק בִּשְׁחֶקֶר אֶחָד וְנוֹגְרִיל צִגוּוֹחַ דִּנְוָתִיתָהּ, וְאֵין לוֹ תַּקְוָה רַק שִׁיקָה בְּשֵׁי שְׁטִירִיס אַחֲרִיס וְיוֹגְרִיל עֲלֵיהֶם אֶחָד לֶבֶס וְאֶחָד לְעִזָּאזֵל, וְהוּא פִּשְׁטוֹ וְצִדּוֹ, וְהַפִּי" שְׁפִי הִרִיד צִ"ד דְּחוּק וְנוֹחֵל, וְדַע דְּחֵל דְּחֲנוּר רִי" צִבְעֻנְעֵהִין הַפֶּרִיס חֲטָאָתוֹ וְכו' אִי שְׁחֲוִיר צִ"ד שְׁחֻלָּצ וְנוֹחֵר, הִנֵּה צִצְצֵי וְנוֹכִיתִלָּן כְּחֻלֵּק צִצְ' וְנוֹחֲמִיר רִי" וְצַעֲרִי דְרִי' יִרְעֶה, וְהֵינִי כִּמוֹ שֶׁכַּחֲצֵר צִהֲנוּצוֹל דְּכִמוֹי צִצְ' כְּלוּדוֹ בִּחֵ" אִי חֲמִנוֹ וְהֵי"

ויקרב פשה תחילה. ה"פ כיון דעל כרחק צין הערצים לפסח דוקא הוא צמ' בעות ומחלה, ותווייד ללו דוקא, דצין הערצים אחת ונקיינו צבל השנה, א"כ נחיי חזית במקדינהו יותר טוב ללחמנו, והפסח יהיה נשחט צמ' ונחלה ומהנייד אחריו

ונומלל את נוקיים עליה השלט
וכו': 'ואוחר. הפסקה שכלומר צו
שם תזכר את הפסקה צברצ וכהצ
כני צין הערצים. לתנויד שלא
כאמר צו אלא צין הערצים צברצ
דצברצ ונענע ונעסחשך וכבר
שכמו ונעקריצ וכמיצ צין הערצים
דחינו צני' שעות ונוכלה' וע"כ
תנויד קורס. ואש"י. צברצ א"ה
דחניד תדיר וקודם לפסק. אצל
נעסם שכלומר צו עליה השלט
חלשך. לצברצ דילוחר הפסקה
לתנויד. הדין הוא פירושא דשנעלה
(ופי' הנפרקים חנים טולין כהונן):
איהא חמי. דגזירת הכ' הוא דילוחר
לתנויה. וזה אפי' שחני וניד לאחר
חלות בעד וזה ודל: קורס התנויד וכן
פריך בצברצ ונכילתו וני' איכא נוידי
דלכו שחני ליה ונפלא חננה נענסי'
הוא וכי ננטי' צה"ע חננה יאחי' דבר:
כהדא דמר ר"ח. לענין אס איחר
זמן תפלת זנוקף עד זמן הונחה
ונחפכל ונחנה תחלה וכדנופרס
דחפי' יס' שעות להחפכל שתיס'
ונחפכל ונחנה תחלה וזה"ל לענין
פסק ומנויד כן: חפלת המנחה
היומה. בצברצ צרכות הנפרס
הנעסם דננחה תדירה ושל ננוקף
איכה תדירה. ונונינורל דר"י סנויה
צרכות ריס פ"ד ופריך ע"ז הסיק
והחני הקדים תפלה הונחה לתפלת
הנוקפין ילא. לשעבר א"ה צתחלה
לא צדא. ונענסי' פתר לה צכלא
הגיב זמן תפלה וננחה: מה חמית
מימר. ה"פ ונונחי' דלחי' צברצ
פירושא זמן דילוחר חלח ההורה

כל הקרבות, ונפשי זה תחלק את צין הערבים, וקרב צ"י ונחלה, דילנא פירשו דערב הוא ונשינוו ללבי ערב, והוא זנון וקודם, ובאשר תחלק את"כ את צין הערבים צ"י שבות ונחלה לבאן ולבאן עולה לשוונה ונחלה והתמיד אחריו צ"י ונחלה: שבא השמש. זהו לילה וצין הערבים היינו תן ערב לבאן ולבאן ונחלה ונחלקו ועולה לצי ונחלה: מתורתא מבייעא לר"י. דערב וקודם הוא, דתמן ה"י ג' ונשים וע"כ זנון הראשון בערב הוא היות וקודם לזנון שחיתתו, ובבוא השמש שהוא לילה אתה אוכל, וקודם הלילה זנון ללילה: לשמו ושלא לשמו. לבשנו דצ"י צין הערבים דרשנא דתנין לעיל קודם חלית פסול, שלא לבשנו דרשנא דצ"י צין הערבים 3333 הואיל ונקודתו: רלוי: לית פסול דכשרי, דרשנא דצ"י צין הערבים 3333 אי דאפרסיה צ"י שחריה, הנה בשעת ההפרסה לא חזי לנידי ודיחוי דנשיקרא ס"ל לר"י הוי דיחוי לגמרי, ואי דאפרסיה נואהנוול דחוי שלא לבשנו כיון דכי ננטי י"ד שחריה לא חזי ולא נידי נראה ונדחה הוא ושוב אינו חוזר ונרדף: ר"י בדעתיה. דק"ל אין צ"י כדחין ואין דיחוי חלה בשחורין: דהנינין תמן. ונשנה יונא פי' ונחלה ונת אחד נוחן (עון השעירים) אם עד שלא הוגדר ונת אחד נוחן יקח זוג לבני, ואם נעשהוגרל ונת יצא שנים ויגרל עליהם ייחזר אם של שם ונת, ואם שאלה עליו הוגרל לשם (צבורי שני) יתקיים תחתיו, ואם של שאלה ונת, (וארי יס' בלאן שנים של של זה בעלה עליו הוגרל לנחלה יתקיים תחתיו והשני (רל"ל של שם אחד קרב) ידעה עד שיסתאף:

זכרים

גִּירְתָּם הִים הֵךְ דְּסוּרָה 3/7 וְנִסְתָּר
לְחִיבֵי הַלֵּב צִמְחִילָה וְלֹא זֶה חֶף
זֶה קִנְיָנָה, וְלִפְנֵי הַגִּי' קִלְפִּינִי זֶה
וְלִפְנֵי זֶה קִנְיָנָה וְדוּקָה, וְעִינֵי דְנִסְתָּר
פִּי צִמְחִילָה קִיפֵי הִי"ט וְיִכְלִינֵי קִס:
מִשְׁנָה הַפֶּסֶח וְהַמַּעֲלָה הֵיוּ
וְיִי"ט וְנִסְתָּר קִיפֵי וְלֹא
קִיפֵי דְנִסְתָּר רִשְׁטוֹנָה דְקִנְיָנָה כֹּל
הַמַּעֲלָה, לְכֹל דְקִיפֵי שְׁמִיעָה חִלָּה
כֹּל דִּי מַעֲלָה וְלִפְנֵי צִמְחִילָה וְנִסְתָּר
לֹא עָלֵי צִמְחִילָה לֵבָשׁ מַחֲזִיק, וְכֵן
הוּא צִמְחִילָה פִּי צִמְחִילָה וְעִינֵי בִינָה
שֶׁלֹּא לִבְנֵי זֶה הַמַּעֲלָה חֵלֶּה הַמַּעֲלָה
וְכֵן לֵבָשׁ עוֹלָה וְלֵבָשׁ שְׁמִיעָה אוֹ
לֵבָשׁ שְׁמִיעָה וְלֵבָשׁ עוֹלָה, וְכֵן דְּהִי
דְּמַחֲזִיק עִינֵי לֵבָשׁ הֵיוּ וְדִקְדָּקָה דְּכֹל
עִינֵי הַקִּדְשִׁין צִמְחִילָה הִים הוּא
דְּלִי" חֶף צִמְחִילָה הַמַּעֲלָה פִּקֵּל
צִמְחִילָה לִבְנֵי לִנְיָנָה קִנְיָנָה דְקִיפֵי לֹא
כֹּל צִמְחִילָה וְיִי"ט דְנִסְתָּר פֶּסֶח
קִנְיָנָה דְכֹל עִינֵי הַמַּעֲלָה הוּא
חִלָּה וְלֹא כִי"ט דְּמַחֲזִיק לִבְנֵי
וְעִינֵי הַמַּעֲלָה לִחִיבֵי הוּא הַמַּעֲלָה
קִנְיָנָה לִבְנֵי דְקִיפֵי שְׁמִיעָה חִלָּה
הִי"ט כֹּל דִּי מַעֲלָה, עוֹד יִי"ט דְקִנְיָנָה
צִמְחִילָה וְכִלְכִּילָה שְׁמִיעָה לִבְנֵי
וְנִסְתָּר שֶׁלֹּא לִבְנֵי כֹּסֶם שְׁמִיעָה
הַמַּעֲלָה צִמְחִילָה וְעִינֵי דְנִסְתָּר לִנְיָנָה
כֵּן לִבְנֵי עוֹלָה כֹּסֶם וְזֶה דְקִנְיָנָה
וְנִסְתָּר דְּלִפְנֵי צִמְחִילָה דְקִיפֵי צִמְחִילָה
דְקִנְיָנָה צִמְחִילָה פִּקֵּל חִלָּה אוֹ
וְנִסְתָּר שֶׁלֹּא לִבְנֵי כֹסֶם:

ההילוך, ובזריקה רבי שמעון מכשיר בהילוך, שה' אי אפשר שלא בשחשטה שלא בקבלה ושללא ב' שלא בהילוך, שוחט בצד המזבח וחורק רבי אליהו במקום שהוא צריך להלך מחשבה פוסלת, במקום אין המחשבה פוסלת;

הלכה ד' רבי בון בר חייא לא סוף דבר בשר
ברם אורי מחשבת פיגול ותני כן הוה
פסול ואין בו כרת ור"ש מבשיר בהוץ לזמנו והוי'
יונה בוצרי' לישנא דמתניתא קשיתיה לרבי בון
התמן מסייעא דתנינן שהזבח נפסל ולא תנינן
התמן מסייעא יכול שאין מחשבה פוסלת אלא
שחיטה וקבלת הדם תלמוד לומר אם האכל יאכל
הדם יכול שאני מרבה שירי הדם והסמך חלבים

ואינן כחצו התוקף הא דלא קחניו צע"נ פרוט ראש ושתי יין נשום דכתיב זה חילול צהדיה ולפניו פריך זה צגנורא ולא ידעתי ונ"י נחמק הליך פרוט ראש הא הוספתא נפוסתא הוה סוף וביילתן דקחביצ פרוט ראש ושתי יין צהדי חדרי גבי הנך שמיצין עליהם ויתא ואעפ"י שצפרו ראש לא כתיב ויתא צהדי (ועי' צבלי קנהרין פ"ג) ודע דהתוי (צנונחמתי) כתבו דהתא חמא ובייר והוא קימר למה שכתבו הכא, אבל שתי המידות של התוקף נוקטות והפירושלני וביילתן לקטן ע"ש:

מחוסר צגדים ונוחוקר כפורים. כן הוא ג"כ צונסנה צצמכטיות וכן הוא ג"י הרנצ"א צפי' הנכנסה, אבל צונסנה צגנורא צצלי גרסי' ונוחוקר כפורים ונוחוקר צגדים וכתב החו"ט ג"י זו טיקרת דהני טבול יום ונוחוקר כפורים צהדי חדרי ועיין צקוג' הצצלי וביילתן, אבל לפי הנצוואה צצמנעה לקטן הגי' טלפניו טיקרת דלמאן דק"ל ונוחוקר כפורים צונסנה, קחני ונוחוקר צגדים קודם דלא הינוח לפיכך קחני זר ולחן טבול יום ונוחוקר כפורים דטבול יום דוניה דזר שזא צונסנה ונוחוקר כפורים דוניה דלחן שזא צנארה לפיכך אפקס חמא צנארה צגדים דכולהו צונסנה ולוחן דק"ל דנוחוקר כפורים צנארה קחני טבול יום ונוחוקר צגדים שזא צונסנה ואח"כ ונוחוקר כפורים שזא צנארה, אבל חי הוי תני ונוחוקר כפורים צין טבול יום לנוחוקר צגדים ודאי הוי חונרין דכולהו צונסנה ועיין עוד לקטן צונסילתן:

הלכה א' ויחזרו נקדשי צפי' וצצצלי וביילתן חני קאנור אבל ה"ק ויחזרו נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

הלכה ב' ויחזרו נקדשי צפי' וצצצלי וביילתן חני קאנור אבל ה"ק ויחזרו נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

כל הזבחים שקבל דמן זר ואונן, טבול יום מחוסר בגדים ומחוסר כפורים ושלל רחץ ידיו ורגליו וכן ערל טמא יושב, או עומד על גבי בלים על גבי כהמה על גבי רגלי חברו פסול: **הלכה א'** לוי אתי"א מתניתא דרומא, מנין לזר שקבל הדם שהוא פסול, דכתיב ויחזרו נקדשי בני ישראל ולא יחללו, הוי כהני בשומאתן מחללין ישראל"י אוף שלא בשומאתן מחללין, אמר רבי אבהו פסח לנו רבי יוחנן פתח"י דקיק ומאיר באורה ויחזר הקרב וימת קרב לעבדה, עונש שמענו אזהרה לא שמענו תלמוד לומר וזר לא ימרב עליכם מן מה שהוא מתחייב מיתה את זר שעבודתו פסולה, אמר רבי מנא ותמיה אני הך רבי אבהו שמעית דו מרבי יוחנן והוא מקבל מיניה ויתביניה מחלפה שימיתיה דרבי יוחנן, דתנינן תמן ארבע פייסות היו שם וזה הפייס הראשון, ותני עלה זר שתירם רבי יוחנן אמר פטור רבי שמעון בן לקיש אמר חייב, מה מעם דרבי יוחנן, עבודת מתנה יצא זה שהוא בהרמה, מה מעם דרשב"ל לכל דבר המובח כתיב, וזר רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי בא ארבע עבודות שהבהן חייב עליהן מבחוח זר מתחייב עליהן מבפנים, והיירו ניהון הקשרה זריקה גיסר חמים בהן וניסך היין ואתי"א דרבי יוחנן, לוי אמר אפילו תרומת הישן ואתי"א ברבי שמעון בן לקיש, מחלפה

צפי' דקאנור, וכי על קדשי כהנים חזן ונחלני, ועוד דאם גס צפי' חזן ונחלני רק ציני טונולתן ח"כ לינח קרא ויחזרו נקדשים חלל ודאי דה"ק קרא, הוילין וצפי' חזן ונקדשי צגדים דקאנור צצצלי וביילתן חני קאנור אבל ה"ק ויחזרו נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

נקדשי צפי' ולא יחללו ופירש' דה"פ ויחזרו ח"ק הם יחזרו כדי שלא יחללם לימד על זר שצד שחילל, והוא דחוק נאלה, ובצ"נ חזרו ונקדשי צפי' ישרא' ולא יחלל הא חס עבדו יחללו, ואין לז' שם הצנח והגיון, אבל לפי הפירושלני חזר לנו ג"כ צצמנה הצצלי דעולבד דקשה דאם צפי' רק ציני טונולתן ונחלן ונ"י לז' רק כהנים על טעמיהם, חנה קשה עוד נאלי הוא

מחלפת שיטתיה דר' יוחנן תמן הוא מר
אוף תרומות חדשן פמור וכן הוא מר איכין
אמר רבי בא קרמיננניא מביין עבדין
ההון דלא מקשין חייליה דרבי יוחנן מן
הדא ובי צורביה קרייה מימר מזה עלת
על לב שהוא כמיתה ועבודתו כשרה.
תני אי זה הוא זר כל שאינו מזרע אהרן
הזכירם דמכתב *בני אהרן ולא בנות
הדרן דלא תיבא

על דעזער זאך זיצן מוסב שלמד ופח
מימות ואל ילמד היום מנביא יאות
אמרין רבנן מאי טעמא דרבי עקיבא
מבין שהיה היום הוא ולמה נן קריין
לי נביא בני דהוא מסית בממרי דשמיא
ומר משמיא בן הוא דמפקרין עירויהו
אונן מניין רבי בא בר בא בשם רבי
יוחנן אם בעל מום שאוכל בקדשים
מהלל אונן שהוא אסור לאכל בקדשים
דכתיב לא אכלתי באוני דין הוא שיחלל
רבי יעזר אומר כתיב יהן הקדושו היום

אני ולא איתחנן ובדמך רפי חיי בשם ר' חיי' בחנוים סונוס נשפני
רבי חילא חדא דתמיד בתן חדיש הא
בתן גדול עובד ואינו מחלל דבתיב *ומן המקדש לא יצא ולא יחלל
ואתיין אילין פלוגותא דאמורין באיין פלוגותא דתניין דתני הן
חיים הקריבו את השאטם ואת עולתם לפני יי' רבי נחמיה אומר מפני
אננות

כל המדרב. וכו' ויונה, והיונו וחסהה נפרש טעונו: על דעתיה דר"ע. דיליף נופסין היינו טעמא דלף על גז דזה הדין: וזה כנ"ל. אף על פי כן עדיפא לומיף גזירה סה ונלמילף גזרה סה יונת ויונה דלף דמי כלל בנבטלי וכוונת הסגנון דיונה היינו על ידי אמרים וידי אדם, ולרצון האי עדיפא, דכנ"ל סהקית והדיח ודאי צמיתה בדלונרין בסקהדרין פרק ט', ולאבי פריך: יאות אמרין רבנן סאי טעמא דר' עטיבא. דקצרה! דרצון ודאי נסתברא יתכ ודר' עקיבא, ונאמי דר' עקיבא יליף הדין ושהדין דגס כנ"ל סהקית והדיח הדין הוא: אב בעל מזה. קל וחומר הוא אם צעל מוס שיש לו קובל ונהו קולתו סאובל אפילו ונקדשי קדשים דכתיב (וקדש כ"ח) ונקדשי הקדשים וענ הקדשים יאכל, ואף על פי כן נוחל עבודתו דכתיב וניס צו ולא יאכל את ווקדשי, וכל שכן אונן דלינו אוכל בקדשים כדכתיב לא אכלתי צאני ונאמי וכיון שיש לו חומר גס צוה שצמי קיל צו דין הוא סקיתן לו חומרנו של צמינו סאובל בקדשים: הן הקריבו חיום. צמנויה, והלא הדיעות הנה, אלא אי הקרבתי וכי עיזר בשהו אונן וכרני מני צס ד"ה ולכן קלף נסה על שרפוסו, ונאנע אכל אי הקריבו הנה צמנויה ספר שרפוסו וכן הוא צצנלי (נאכלת ק"ח) ודלמא צמנויה לקריבתוהו ופסלתוהו חנר לו וכי הס הקריבו אי הקרבתי ונאנע אכל הס הקריבו ספיר שרפוסו, ואעפי' דלונר נאמי חנויה כסרף היינו נאמי אלא היה לי אוכלין דלונן אקור בקדשים: אפי' כ"ג, וזה לפי חלומי, אכל נאכלת נסה ונאנעוהו של אחרן עכ"פ אינו לונרין סאונן נוחל עבודתו כדפרכו: דאמורין. דני צל צס דני יחנן דיליף ונקר' ורבי נאמי דיליף ונקדש דהן הקריבו תלי' צמחוקת דני ורצון אי כסרף נאמי הטווחה לו נאמי חנויה: דמי, צמיתה חיל בסקרה שניתי ונאמי כי אין דרך שקים לומר על חתום. חני" נ"כ חיל צמיתה צמחוקת אף סאניה לפיניו חו ונאנען דר"ח ור"א כדפרכו צמנה וקולות: נאמי חנויה

בדמך רני חנינה נאם ר"י

"תני" ולא "דתני" דקתירה צרייחית

וּתְנִיתָהּ

1857

גורן

7377

וּבְכָל לַיְלָה אֶתְּחַדֵּשׁ עִמָּךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

סוף נתינתם דבית דני

מתניתא פליגא על ר"ח ז"ל. ויפס. זירושלמי יומא פ"ג ה"א הג"י נשכח. ויכר הוא חסרון לעינים דרברי ר"ח ז"ל. חפ"י עסק בעבודה שלשה ימים קאי על דבריו בהוספתא ה"ה עומד ונקריב וכו' ואי גרסי' אי אפשר לעשות כן.

נחמן יד ימינו על גבי רגל ימינו יד שמאלו על גבי שמאלו משפשיף ורוחץ משפשיף ורוחץ, ר' יודה אומר אפילו שתי ידיו זו על גב זו מקדש, אמרו לו הפלגה הוא אי אפשר לעשות כן. אמר רבי יוחנן תרומת הדשן בתחילת עבודה של מחר הוא צריך להדש ידיו ורגליו מן הכיור המשוקע במים, חביריה בשם רבי יוחנן משהוא מגביהו הוא משקיפו, רבי הויה בר יוסף אומר כיון שמסר יום הלילה דיו, מתניתא פליגא על רבי הויה בר יוסף דתני היה עומד ומקריב כל הלילה לאורה מעון קידוש ידים ורגלים שהיה רבי אומר הלילה פוסלת בקידוש ידים ורגלים רבי לעזר בי רבי שמעון אומר אפילו עסוק בעבודה שלשה ימים אין צריך לקדש ידיו ורגליו שאין הלילה פוסלת בקידוש ידים ורגלים, ה"ה דתימה בשירי עבודות הא בתחילת עבודות צריך, רבי הויה בר יוסף פתר מתניתא ה"ה ידיו ורגליו ביום אין צריך לקדשן כלילה, בלילה מעון קידוש ידים ורגלים ביום שהיה רבי אומר הלילה פוסלת בקידוש בתחילת עבודות כרם בשירי עבודות אינו צריך רבי לעזר בי רבי שמעון אומר אפילו עסוק בעבודה שלשה ימים אינו צריך לקדש ידיו ורגליו שאין הלילה פוסלת בקידוש ידים ורגלים אף לא בשירי ולא בתחילת עבודות, רבי יוחנן פתר מתניתא היה עומד ומקריב כל הלילה לאורה מעון קידוש ידים ורגלים רבי אומר הלילה פוסלת בקידוש ידים ורגלים בין בתחילת עבודות ובין בשירי עבודות רבי לעזר בי רבי שמעון אומר אפילו עסוק בעבודה שלשה ימים אין צריך להדש ידיו ורגליו שאין הלילה פוסלת בקידוש ידים ורגלים כרם בתחילת עבודות צריך, חילפי אמר בשם שאין הלילה פוסלת בידים כך אין הלילה פוסלת בכיור, מתניתא פליגא על דחילפי רבי לעזר בי רבי שמעון אומר אפילו עסוק בעבודה שלשה ימים אין צריך לקדש ידיו ורגליו שאין הלילה פוסלת בקידוש ידים, ה"ה הא בכיור פוסלת, תלמידיו רבי יוחנן בשם חילפי דו כיני מתניתא שאין הלילה פוסלת בקידוש ידים הא בכיור פוסלת ובלבד מיום ללילה, רבי יוסי בי רבי בון ה"ה אילתא דשחרי מן דמר בוכביי היא מעיית ברם זימנין דהיא מקדמא וזימנין דהיא מאחרא, מאי בדרן במין תריין

בלילה חף הוא נודה דח"ל קידוש, ור"ח ז"ל פ"ג דחף דאף בתחלת עבודה נמי ח"ל כיון שלא הקים דעתו, והשתא צריכי עבודות ק"ל לר"ח ז"ל, ור"ח ז"ל פ"ג דחף דאף בתחלת עבודות נמי קאמור כדקאמור קהנא, כיון שנקר יום ללילה ד"י ק"ל כר"ח ז"ל, נשח"ב ר"י פתר ונתיבא כדלעיל ונתיבא עבודות חף רבי אליעזר ז"ל, נודה דלדין: בשם שאין הלילה, וכו' פוסלת לר"ח ז"ל, לידים כך אין פוסלת לכיור וא"ל כלל לשקע, ובכיור ליכא לחלק צין טירי לתחלת עבודות ור"ח ז"ל כר"ח ז"ל, ה"ה דא דכיור פוסלת, ונדקתני בקידוש ידים ולא קאמור קהנא שאין הלילה פוסלת: דו ביני, בן הדיק ונתיבא, הא בכיור פוסלת חס לא שקע כלל ונעצר חס לא שקע ונעצר די ונעלה וכו"ל ז"ל, ה"ה אילתא דשחרי, חולת השחר דכתיב צקרה, נ"ד קהא כוכב טועה שהרי חזינן שאין לו זנון קצנו וקניט לה הבא אלז גרר דאמור לעיל עמוד השחר עושה ליה, וייהר הדק ויילתא צצרכות פרק ח' הלכה ח': מאי בדרן, חלל ונה הוא: תריין

נותנת נוסח דמינו לא לנודנו רק ונקרא דיחזקאל דכתיב כל ערל לז וכל ערל צער לא יצא אל נקדשי בשרתני ובתחם הרשעים ז"ל דהיינו דלא כר"ע דאי כר"ע הו' נרצה ערל בטונא צבל נקוס, וקשה אפי' אי לא ס"ל להס"ס כר"ע הו' איכא גז"ש דמוננו מוננו ועביד עריפא מדברי נביאים דברי קבלה וי"ל דס"ל להצבלי הגז"ש שאינה נוספת היל דכבר לנודנו נהאי גז"ש דפסח חקור לאוין נוסח"כ הידובלוגי ס"ל דהלא ילפותא הו' וכונו שפרסכו:

פסקא. רצנן דרוואי אנרין. עיין ס"ס (זבחים כ"ז) ובירושלמי פסקים פ"ז ה"ז. ובתנ"ך רש"י ז"ל במא פביל אונחיתין קאי דקמני צונחיתין טונא ונחלל עצודה וע"כ בקרצן יחיד קאנור דאלו קרצן ליצור קרצ צטונאה ודברי רש"י ז"ל העתיקו צבל ק"ט ופ"נו צפירוסם כיורשנו פסקים ולא הרגישו כי על שפכה הם הולכים דברי רש"י ונרפסין אגרא דנואי קאנור, דאי איירי צטונא סרן זצ ונולדו הו' קרצן ליצור מינו דמה נפני טונאה, ואי צטונאה נות, לזקני דרוס חף בקרצן יחיד לא נלי ויירי ונח"כ דהא אנרי בקרצן יחיד נני לא נחלל ועוד דהא בקרצן יחיד נני לא נלי ויירי ונחיתין רק צלותן צוננו לא קצו דהא חנן ק"ל כר"ע דאנור צפ"צ דהנורה (נ"ח) והלא חזיתי כ"ג ופר יו"כ קרצן יחיד ודוחין את השבת ואת הטונאה אלץ צוננן קצו, ועיין רמב"ם פ"צ נהל"ל צילת הנקדס ה"ט, וזבחות חק נתן (צ"ס) החם דוילכלל) חגים צו וכתב ד"ס הו' ותיקון דברי רש"י ז"ל ותיקו התיקור כנו שפרסכו; והא דטונאה נות אינו נחלל היינו קודם ז' שלו אלץ צום ז' הרי הו' בטונא סרן ואין הלץ נרלה אפי' צליצור וב"כ ציח"כ בשומטין וזקקין עליו (כן כתבו החוס' ונחיתין ד"ה אלץ טונא נות):

במה אם הצעלים. וא"ת והא חזינן צטונאה נות דמה נפני הפסח ולא טונאה זצ ונולדו, וס"ל לזקני דרוס נוספרין כותבספרין שצבל נקוס סהמכספרים עובין צטונאה, חף כהן שנטונא אינו נחלל בדאונדיין צצבלי וי"ל דכ"ל להס"ס דרש"כ"ל קצר דלין לנודין נות דגזירת הכתוב הו' צפסח פ"ה דמה טונאה נות נפני הפסח ולא טונאה סרן ואכ"פ שהקצרה כותבת צטונאה נות חנוירי שרי טונא נות טעון הו' שלישי וצ"ע נוסח"כ טונא סרן, וכונו כן "ל סגוה"כ הו' סרן הנוחכפרי עובין פסח צטונאה אלץ העצור נחלל נקוס ודוק: חיתא

פסקא: ממא ויושב; רבנן דרומאי אמרין בטמא טומאת זיבה וטומאת צרעת נן קיימין ברם בטמא טומאת מת אינו מחלל, מאחר שכן הותר מכלל טומאה לרבים בפסח, התיבון רבי שמעון בן לקיש לדרומאי, מה אם הבעלים שיפיתה כוחן בשאר כל הטומאות שבשנה הורעתה כוחן בטמא טומאת מת בפסח, עובד שהורעתה כוחו בשאר טומאת של כל השנה דין הוא שתורע כחו בטמא מת בפסח, וחזרי"ן ששנה רבי הציץ מרצה על טומאת הדם ואין הציץ מרצה על טומאת הנזק, ואין ד"מר בטמא טומאת זיבה וטומאת צרעת נן קיימין לית יכול דתנינן נטמא טומאת התהום הציץ מרצה, מה עבדין ליה דרומאי פתדין ליה בבעלים, והא תנינן נזיר, פתדין ליה בעובדין, ברם על דעתיה דרבי שמעון בן לקיש לא שנייא היא בעלים לא שנייא היא עובדין, אמר רבי ירמיה הרי זה קל וחומר שיש עליו תשובה, דאינין יכולין מימר ליה לא אם אמרת בבעלים שהורעתה כוחן בזקן ובחולה, תאמר בעובד שיפיתה כוחו בזקן ובחולה, וכל קל וחומר שיש עליו תשובה נשבר קל וחומר, רבי חנינה אמר קל וחומר שיש עליו תשובה הוא דאינין יכולין מימר ליה, לא אם אמרת בבעלים שטילת זכריו ועבדיו מעכב אותו בפסח תאמר בעובד שאין מילת זכריו ועבדיו מעכב אותו בפסח וכל קל וחומר שיש עליו תשובה נשבר קל וחומר, רבי אימי בעי זהוין טמא מה את עביד ליה בטמא טומאת זיבה וטומאת צרעת, בדא היא דתנינן מחוסרי כפרה אם משמבל הוא מחלל לא כל שכן עד שלא שמבל, ההוין שבור יום מה את עביד ל' במבול יום מן המת, איתא חמי טמא מת אינו מחלל לא כל שכן טב"מ מן המת, ברם טב"מ מן השרץ איתא

פסקא. רבנן דרומאי, חבונים הדרים צדקוס א"י ונפרשי נותניתין, דהא דקמני טונא שנוחלל צבדה ל"כ קרצן יחיד ול"כ קרצן ליצור או יחיד צוננו קצו, היינו צטונא טונאה זצ ונולדו דאפילו קרצן ליצור וקרצן קצו לא הותר נחללן צטונאה, אלץ טונא טונאה. ונה דרעצד לא חילל ונפרש טונאה שכן הותר נחלל טונאה לזדים: בפסח. דכתיב ויהי חננים אשר ה"י טונאים לנפש אדם יחידים נדחין לפ"ס ואין ליצור נדחין ונזהר לנודנו לכל קרצנות הליצור או קרצן יחיד צוננו קצו, וכיון דכתיב ה"י גונא אפילו לכתחלה נקריצ, ציחיד ננו דרעצד כשר סה"ז נרלה עליו: מה אם הבעלים. ה"פ דהקצרי כותבת להיפך דטונא נות חנויר לענין יחיד, דמה אם הצעלים שיש להם יפה כח צבאר יונות השנה שהרי אם טונא צצנן נחלל קרצנו לצורה ושומטין וזקקין עליו, ואפ"ה אם נטונא כהן הנורה נחלל עצודתו וחזינן דעובד חנויר נצבעלים ח"כ כ"כ טונא נות היכי שהצבליס הנותכספרין הורע כהן כגון לענין פסח שחם נדמה לפסח שני דין הוא שהכתן העובד צטונאה אינו נרלה, וכן הו' צצלי, ולפ"ז הגבולת הקו"ח הו' ח"כ נגד ג"ז, צ"ג נגד ד"ד וכונו דגריסין: מה אם הבעלים שיפיתה כוחן בשאר כל הטומאות שבשנה, עובד שהורעתה כוחו מהם שהורעתה כוחן של בעלים בטמא טומאת מת בפסח דין הוא שתורע כחו של עובד בטמא מת בפסח, והיותו כ"ל דה"פ ח"כ כהן טונא צפסח נרלה וס' ודאי ח"כ לונור דמה הצעלים שיש להם יפה כח צבאר השנה שטילתין קרצונותיהן לצורה ואפ"ה צפסח נדחין, וכ"כ עובד דחף צטונא טונאה סרן צבל השנה נחלל כ"כ צפסח, וכונו שנוחלל צפסח כן נחלל צבל הקדשים ואפ"י צוננו קצו דהא פסח נני צוננו קצו: וחזרי"ן, ועוד קשה על דרומאי: ששנה רבי צוננתה פסקים שם: לית יכול. איך לונור כן שהרי כנינו שם טונא טונאה ההסוס הלץ נרלה והלא לא חנויר טונאה ההסוס לא לנחלל צצבד: מה עבדין, דצבאלנא הקו"ח יש לו פירכא כדלקנן אלץ הכא נופרש צוננתה דלא כותייהו:

בבעלים. שנטעוהו הצעלים טונאה הגוף דלין הלץ נרלה צבל, נטונא הכהן הלץ נרלה: והא תנינן נזיר, וצמיר ודאי לא סייך לונור צצבליס חן הלץ נרלה, שהרי חן זצ וקצו ודאי ולכיד להציל קרצן טונאה: בעובדין, כהן העובד שנטונא צנות חן הלץ נרלה שהרי הצעלים שנטעוהו צנות נוציחין קרצן טונאה, וא"כ נוסנה דפסקים לא קביל כלל, וכשאר רק. בבעלים. שנטעוהו הצעלים טונאה הגוף דלין הלץ נרלה צבל, נטונא הכהן הלץ נרלה: והא תנינן נזיר, וצמיר ודאי לא סייך לונור צצבליס חן הלץ נרלה, שהרי חן זצ וקצו ודאי ולכיד להציל קרצן טונאה: בעובדין, כהן העובד שנטונא צנות חן הלץ נרלה שהרי הצעלים שנטעוהו צנות נוציחין קרצן טונאה, וא"כ נוסנה דפסקים לא קביל כלל, וכשאר רק. חיתא

קוש" הקו"ח, ולכן: אמר ר"י. דקו"ח יש לו פירכא, שהרי חזינן שהכתן עדיף נהצעלים דכהן זקן וחולה כשר לצבדה: ר"ת. אמר. דנחמ"כ יש תשיבה להקו"ח שהרי נילת זכריו ועבדיו חן פיקלין צכסן נולעצור ופוקלין את הצעלים ונלחבול צפסח, נוסח"כ הו' דכהן עובד כשהו' זקן וחולה לא חסד יפה כח, שהרי טענא דזקן וחולה חן שומטין עליו נשום דקלל לאוכליו הו', ובתנ"ך ח"כ לפי חכלה וזה לא סייך צכסן העובד: ר' אימי בעי. צעי אחריתא על רצנן דרומאי: ההוין טמא. דקמני צונחיתין צונאי ניקונין רצנן דרומאי צטונא זצ ונולדו דנוחכסרי כפרה ניכסו וא"כ קשה דכ"כ הו' ונוחכסרי כפרה שטענו ואעפ"כ נחללין ואקורין ננו צבדמונה, וב"ק: ההוין טב"מ. צונאי ניקונת ע"כ צצבי"ן ונן הונו, דאי נון זצ ונולדו, קשה אם נוחכסר כפורי"כ אלעפי"כ שטעב הערב שטעו דלחכב צבדמונה וחפ"כ נחלל וב"כ טב"מ שלל הערב שטעו ואין לחכב צבדמונה שנוחלל קדש"כ לא ודאי צצבי"ן ונן הונו וקשה, חיתא

איתא חמי. שזה ח"ל לוונר דטונא ונת לינו ונחלל לרצקן דרונא וקנל יום ונחלל: ברם טבי"ן מן השרץ. חלל נחלי חית כך. לוונר צהור טבי"ן מן השרץ ונחיתן וקסה חק טבול יום ונן השרץ יהיה חמור ונן טבול יום ונן הנה שחינו ונחלל ונקו"ח וטונא ונה גופל: במונע זבין וניירי טבול יום דנחיתן שטונא טונא ונה ערב ואינו נחוסר כפרה וקנול דלעפ"כ נחלל כדלעיל דכתיב וזה השונס וטור ונחלל דער שלח צה השונס טסור הוא, ולא קשיא על דרונא רק וטונא טבי"ן הוא ונחוסרי כפרה ולכן: רבנן דקסריין פתריין צחופן דליכרסה לנחיתן לנחיתן טבי"ן ונחוסר כפרה וטונא וכדנפיק ויהי טבול דטבי"ן וטונא לינו נחיתן קרנן וליכא קו"ח ונחוסרי כפרה, והא דתני טונא חעפ"י שהוא קו"ח וטבי"ן טיין לעיל: ע"ד דרבנן דרומא, לנחיתן ונחיתן צננטי זבין, חס לכל וילי ונגע זכ כנז ונדהה פקח ונפניהם דם וב. צננטי חלל ודלי דפי' ונגע זכ וכן עון הנקריין שחין חלין נדהה נטי ונגע זכ, ונחלל דרבי בשם ר"ה כפרה הוא וליכא לוונר דרונא פליגי ע"ז וח"כ ט"ו דכנו טונא זבין נדחים כנו כן ונגע זבין: שטמא דמחיתא, חל ונקרל הוא דליק כחך דחסיב עד הכהא, חלל כדחסיב ר"ח דקבלה הוא דחין ישיבה צמורה, חלל דלר"ה חיתה ישיבה לנלכות בית דוד כיון דקרא כתיב ויכא חולך דוד ויכא וכו' ולרשב"א חק לנלכות צ"ל חל חיתה ישיבה כדנפרס לקנן, ונשום ח"ט יושב חינו צניהם: ודחוינן סברין מימר. דנחל חינו רחם דדוקא לנלכות חל ישיבה זכ"ל להדין נשום חל עסקי צעורה וכן כהנים צעידן דלל עסקי צעורה חסור ליטע, חלל כהן דעסקי צעורה ונחל חפי' ציטיה: כל שכן, דכשה טבול לפי הנקוס ונשנש חסור ליטע: והא קרייה כתיב. קרל נפורס כדליק צצכל ונכילתן ולנה כך דברי קבלה כדנחיתן צצכל גומרי דחין ישיבה צמורה וכו': וקורא יושב. קוטה פ"ז וי"ז חולך עיור ונקנל וקורא יושב וי"ז צנלכות צ"ד דקסם ונלך ודלי חסור, והא דלח פריך נש"ס פקחים דקחני והסליטת צנאקונה עונדה כדפריך צירוסלני סס, דלס לא קחני ונפורס יוסנה וכדנחיתן ר' ונחל סס דלח קחני יוסנה חלל עונדה ונש"ס סס קחני נפורס וקורא יושב": שטמך עצמו. ולא יושב נשום: והא כתיב ויבא המלך וכו' הא דפריך תחילה ונשנש ונש"ס ונחלל, כ"ל דהא קרל חסר לוונר נפשי כלל היה צמורה דחל

איתא חמי טבי"ן ונן הנה לינו ונחלל וכו'. קסה דעדיפה ה"ל ללקחי טונא ונחלל וכו"ס טונא שרץ כדנחיתן צצכל ונח טונא ונח שטונן חזים וכו' ואם ק"ל לוקי דכוס דדוקא טונא ונח לינו ונחלל וטונא שרץ ונחלל חין חיתא עור חס טבי"ן ונן הנה לינו ונחלל ונפשי ונן השרץ ונחלל וי"ל דהנה י"ל דדוקא טונא ונח דנדהה נפשי חפסח לינו ונחלל דהנכסר כנחכפר, ונש"ס צהור חליצור כולס טבול יום חלל עסקי חפסח צהרה ע"י טהורין ולערב חולכין חותו כדכחצו החוק' (ד"ה חלל טונא) ונש"ס בן הוא צעורד ואש"י ציחיד ונחלל, ואש"ס קלונר ר' חינו דליכא לוונר הכי רבין דטונא ונח לינו ונחלל ליכא לוונר דטבי"ן נחלל ונפשי זכ הקסה ג"כ קוס"י חסני דצצכלא ח"ט טבי"ן דנח ונחלל י"ל גזרת חסכוס הוא רק טונא עונדה ונה וכל טבי"ן ולא טונא טונא שרץ ונפשי דשרץ חלל כיון דטונא ונח חלל דוקא חלל טבי"ן לינו ונחלל ונקו"ח, ונחלי קו"ח גופה טבי"ן ונן השרץ לינו ונחלל ונחיתן כדלח דנ"י ונחיתן חלל י"ל צדס טבי"ן ונן השרץ חיתא חיוי טבול יום ונן השרץ ונחלל חל כ"ס טונא ונן השרץ:

איתא חמי טבול יום מן המת אינו מחלל לא כל שכן טבי"ן מן השרץ, אמר ר' יודן במגעיו זבין, רבנן דקסריין פתריין בולחון בזב טבי"ן שראה אחת, שטמא שראה שתיים מחוסר כפרים שראה שלש, על דעתיה דרבנן דרומא מגע זכ בזב, נשמעינהו מן הדא דמר ר' לעזר בשם רבי הושעיה ונש"א אהרן את עון הקדשים עון הקריבים ולא עון המקריבין, מהו הדון עון הקריבים לא מגע זכ הוא, וכדכוותיה מגע זכ הוא, הדא אמרה היו הציבור מגעין זבין ומגעין זכות אינו עושין כטומאה: יושב מנין? רבי בון בר כהנא שטמא דמתניתא כהדא דתני רבי חייא, דתני רבי חייא לא חיתה ישיבה בעורה אלא למלכות בית דוד בלבד, רבי אימי בשם רבי שמעון בן לקוש אף למלכות בית דוד לא חיתה ישיבה והיונין סברין מימר שלא בעירן עבודה הא בעירן עבודה לא כדא אשכח תני כל שכן בשעת עבודה מתיבין לרבי בון בר כהנא והא קרייה כתיב לעמוד לשרת, קרייה למצוה מתיבין לרבי אימי בשם רשב"ל כדא הוא דתנינן וקורא יושב תפטר שטמך עצמו לבותל, והא כתיב ויבא המלך דוד וישוב לפני י"י רבי אימי בר גמרי שישב עצמו לתפלה, רבי יודן בשם ר' יוסי ויאות, דאי קרייה חייב מיתה, כדא הוא דתני אבל עירל אונן יושב אינו במיתה אלא באזהרה, תני הוה רבי לעזר אומר אפילו רגלו אחת על גבי הריצפה פסול, אמר רבי יוסי אולית לדרומא ושמעית רבי חנן אבוי דרבי שמעון דמר לא סוף דבר עומד על גבי כלים על גבי בהמה על גבי רגלי חברו ברם אף רגלו אחת על הריצפה פסול, וחבריה אמריין ל' קרמך ר' יוחנן דמר ביני מתניתין עומד על גבי הריצפה ועל גבי כלים, ואמריין

רבנן דקסריין פתריין כילח צצ. ל"ע ונדרשי חסיק לעיל ד"ה טבול יום, ולפי הנדחה לא נקדד דברי חסיק סס לפי ש"מ דבין דרונא, ואש"ס כיכר שחסיק פקחים ככר ידע ונקדד חסיק סס דקרת לנחיתן ונ"ט קחני ונח"כ טבי"ן וטונא, דלח"כ קשיא טבול יום דחיתא חת ונחלל לא כ"ס טונא דחיתא חסין ודוק:

דלתני ר"ה חין ישיבה וכו'. וצצכל ונכילתן יליק נקרא דלעמוד לשרת ופריך דל"כ יושב צניהם נחלי, ואנן חקן ערל חונן יושב חיון צניהם ונחלי טענה לא יליק חסיק חלל ונחלי קרל וק"ל דקרא לוונר, ונכילתן גומרי לן דחין ישיבה צמורה כלל ונחלי דנחלל עבודה כזר נחלי לינו חייב נחיה כזר, נחל חין כן כדלפנין ונקרא כזר ונשם הוא וינין חוקי ונכילתן (ט"ז) ויושב חית' סכחה ונחל חל דחין ישיבה צמורה חלל לוונכות צ"ד צצכל לינו ונן חתורה דלי דלורייתא חללי לריך קרל ליושב כיון דלפ"י צלי עבודה חין ישיבה, ונחל חת בקיע פ"י (ירוסלני קוטה פ"ז ח"ו) דחל דחין ישיבה צמורה נחלי ונחלי קרל נפקא לעמוד לשרת והוי דבר תורה, ונדרשי חירוסלני ונכילתן ודלי ונחל חתופ' חלל דק"ל לחירוסלני דנקרא לינו ונחל כלל והעיקר הקבלה וינין רש"י

לנלכות צ"ד צצכל לינו ונן חתורה דלי דלורייתא חללי לריך קרל ליושב כיון דלפ"י צלי עבודה חין ישיבה, ונחל חת בקיע פ"י (ירוסלני קוטה פ"ז ח"ו) דחל דחין ישיבה צמורה נחלי ונחלי קרל נפקא לעמוד לשרת והוי דבר תורה, ונדרשי חירוסלני ונכילתן ודלי ונחל חתופ' חלל דק"ל לחירוסלני דנקרא לינו ונחל כלל והעיקר הקבלה וינין רש"י

לנלכות צ"ד צצכל לינו ונן חתורה דלי דלורייתא חללי לריך קרל ליושב כיון דלפ"י צלי עבודה חין ישיבה, ונחל חת בקיע פ"י (ירוסלני קוטה פ"ז ח"ו) דחל דחין ישיבה צמורה נחלי ונחלי קרל נפקא לעמוד לשרת והוי דבר תורה, ונדרשי חירוסלני ונכילתן ודלי ונחל חתופ' חלל דק"ל לחירוסלני דנקרא לינו ונחל כלל והעיקר הקבלה וינין רש"י

וורקו. את הדם גרסיקו, ונהי' את הדם שני פעמים: מכאן אתה אומר. ונחלן לנדרנו ונה דליחא זבנסה דריס פרק כל הפסולין נכסף הדם חסר שקצלו זבלי כיון שחפפו כשה ונהי' חין ס"י בעת שפדל עס פ"י ק"ח או פירוש אחר רק עס פ"י הר"ס

וורקו, ומה תלמוד לומר הדם מבאן אתה אימר נשפך הדם מן הכלי על הריצפה בין שאספו בשר, יכול אפילו נשפך מצואר הבחמה על גבי הריצפה וחסר ואספו יהא בשר תלמוד לומר הדם, הדם שנתחבל בכלי, אמר רבי זעירא עד דאנא תמן שמעית דילפיין מהדון קרייה מדם הפר מן הפר יקבל ואייתא כההיא דמר רבי אימי בשם רבי יוחנן גורעין לדרוש מתחילתה לסופה, הילוך בור הזקיה אמר הילוך בור כשר ורבי ינאי אמר הילוך בור פסול מתניתא פליגא על דרבי ינאי קבל בימינו ונתן בשמאלו יחזיר לימינו, ושמאלו לא בור הוא, תפטר שהיה כלפי פנים, אמר רבי בא ואוק תימר כלפי חוץ שנייא היא הילוך בור שנייא היא הילוך מאילוי בדמר רבי זעירא פשיטת יד לא עשו אותה כהילוך, מתניתא פליגא על דרבי ינאי יושפך מן הכלי על הריצפה ואספו בשר תפטר שהי' מתגלגל כלפי פניו, אמר ר' בא ואוק תימר כלפי חוץ שנייא הילוך בור שנייא היא הילוך מאילוי ובדמר רבי זעירא פשיטת יד לא עשו אותה כהילוך, רבי יוחנן אמר לחייא בר ווא בבלי תילתין מילין אתון אמדין בשם רבנן דתמן, נתן וורידין לתוך הכלי מגביה הסבין ומקבל כל דמו של פה, ותמיה אני היך מקיימין רבנן דתמן קרייה ולקח מדם הפר מדם הנפש ולא מדם התמצית אמר ליה רבי את סבר בלשעבר אינו אלא בתחילה, דמר רבי בא לית הילכתא בר' יודה דאמר עד שישחט את הוורידין דההיא טבח' דשחט רובא דתרי סימני ולא שחט את הוורידין אתא למשאל קומי דרבי בא אמר ליה למה אתכוונת אמר ליה לתרייהן ולא יבילית לפום בן לא אשחטי הוורידין, אמר ליה שחטיה ודאי כשרה ואת לא תכווין עוד דהרא מילתא צורכיה אומן ידים: פסול ואין בשם שמואל הוויין סברין מימר לא

פסקא. ניתן וורידין לתוך הכלי, עיין צבלי (נוכילתן כ"ה) וצפ"י דש"י ע"כ ז"ל דהא דרז יודם צבס רז השוחט לריד לקבל כל דמו של פה, חף על פי דנוקרא יליף ויניי הוא רק לבתחילה וכן כהז חנוניס צפרק ד' ונה"ל נעה"ק הלכה ח' לבתחילה הוא:

דהר"א טבחיו, הידו הוצא צנו"ט פ"ה דשחיטה, ובס הג' (נוסחבת דה"ג) הסם "ההוא דשחט רוצה דתרי קיוני ואלה לנשאל קיוני ההוא לירצה מרבנן חזיר ליה לנה אתכוונת ח"ל לתרווייהו ולא יבילית, ח"ל שחיטה ויהי כשרה ואת לא תכווין ונחלן וליך נשום שגריכה חוונן ידים" נשמע ששאלה היתה נשום שלא שחט קיוניס כולן וח"כ נחלי הוא דאמר ליה ואת לא תכווין, ונחלי חוונן ידים לריד לשחיטת הקיוניס כולן, חלל ודאי דהג" נשוכבת היא וסו"ט לא ראה הירושלמי צנוקונו רק הפתקה נשוכבתא או רק נפי השנונשה, ונהי' רחיה לסר"ט ז"ל סכתא וזה יתכוין השוחט דלי לפי ג"י חנינו אדרצה נוכח ונחלן דלי יתכוין לשחיטת שני קיוניס ובכחורה י"ל דשיטה רבי צא הוא כר"ה צבצלי (חולין י"ז) ולכן חשב שנה יפגם צנופדיקת ויטרף בי חן חוורין סנה צעור נפגם ולא חליין צנופדיקת אצל חפ"י כ"ל כר"ה נחלי יחיה ועלה טובה קנויל שלא יפגם הסבין צין כל שחיטה, וצנוקת צהונת הדנס חפ"י כר"ה יס נפ"ט לדניח דוק:

על הנוצה כל נקיס וכו', הר"ס ז"ל וד"ס גרסי' "לכפר על הנוצה ולא על קרקעו של נוצה" ופי' ולא על קרקע שצדגל הנוצה ויב עוד פירושים שונים ועולה נועל כל ספק הוא כי לפנינו הג' נספדא נשוכבת וסחי דרשות ניכסו לכפר על נפשותיכם ולא על הנוצה שהנוצה חין לריד כפרה ואת דדקי על הנוצה ולא על קרקע של נוצה וס"י ונחלן דק"ל דלעולם הצעלים נחשכר: ק"ל דעל הנוצה כל נקוס וכו', ונחלן דק"ל דהצעלים לא נחשכר: ק"ל כדרסה בניה על הנוצה ולא על קרקעו של נוצה וכדפדפנו: תני

בו ברת: רבי בא בר בהן נתבפרו בעליו ושמעית לר' הושעיה דתני רובה על המזבח כל מקום שיתן

לריד לעשות כן: דמר רבי בא. הכי פירשו ואי נשום וורידין הא חזיר רבי צא דלית הלכתא כרבי יוחנן דקצר ליה לריד לבחוט את הוורידין ואפילו נקדקס דכל עיקר לנס הוא לריד חין הלכה כרבי יוחנן: אתא למשאל. אם הלכה כרבי יוחנן דקצר ליה עד שישחט את הוורידין וקצר ליה דרבי יוחנן חף צדיצד פוקל: רמה אתכוונת. אם לרצה או לכווה קיוניס: ואת לא תכווין. עוד לשחיטת הוורידין אפילו לבתחילה דניי שאין חוונן ידים ישחט צנופדיקת ויפגם הסבין: הוויין סברין מימר. צני היכיזה ראו לוור דהא דקתני פסול ואין צו ברת סיינו דפקיל לגוררי ולא עלה ג"כ לצעלים לשם הוצה: דתני. צריחא היא צתו"כ ועיין צבלי (נוכילתן כ"ו) וצנוקפות סס ד"ה חזיר שנואל צארכה כל הענין: כל מקום שיתן

שיתן ואפי' הכהנין לזעזע לזנוה כיפר, ואי נאזר קדאי כווי על רישא נתן ע"ג הכסף, וניהו שנועין כווי ונהבא דעכ"פ כיון בהגיע הדם לזנוה ואפי' שלא כדינו הנופרס צתורה ונכפר, וס"ל דהאי פסול רק אצבר קאי: לא שנייא

תני דם כל הניתנין. התוספתא כלורתא לא ונזירו אותה 333 עיין שם (ונוסחה כ"ז) ועיין דנו"ס צפרק ה' ונחלי נועה"ק ה"ב וצכ"ו סב, ובדפוס נוסחא והגיה הגר"א ז"ל כווי, כהול לפנינו:

ה'הלכה ג' כיני נתינתא עור

שיתן על המזבח יכפר, על נפשיתים ולא על קרקעו של מזבח. כי הדם הוא כנפש יכפר הא אם נתן מדם התמצית לא עשה בלום, הוי דלא תניתה אלא לפסול קרבן הא בעלים נתכפרה ורבי יוחנן אמר לא שנייא היא אכילת בשר לא שנייא היא כפרת בעלים ומעמא מאי לית כפרה אלא בזריקת דם ולית בשר שריי אלא בזריקת דם מתניתא פליגא על דשמואל, זאת היא העולה רבי יודה אומר הרי אילו מעיטמים מעיטם שנשחטה בלילה שנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים, רבי שמעון אומר, עולה אין לי אלא בשרה מנין הוציא והטמא והנשפך והנשחט חוץ למקומו ושקבלהו פסולים וזרקו את דמו והניתנם למטה שנתנם למעלה והניתנם למעלה שנתן למטה הניתנם בחוץ שנתן בפנים וישבפנים שנתן בחוץ והפסח וההטאת ששחטן שלא לישמן תלמוד לומר זאת תורת העולה תורה אחת לכל העולים אם עלו לא ירדו, תני דם כל הניתנין למערך שנתנן שלא בדרבן או שאינן מבוזות הרי אלו בשרין, דם הניתנין למטן שנתנן שלא בדרבן או שביון שלא בנגד היסוד הרי אלו פסולין:

קיימתיה צריעי. נכסא דלית לפי הר"ז ז"ל צחידושו לכדת ספ"י נותנין דשנה פ"ב גורפין מלפני הפסח ומסמין לצרדין מפני הרעי סה"פ גורפין ונלפני סוד הפסח הנופגין ונכלקין ללדנין ונפני סוד סדעי לל"ל הדועה צדקה ויער וסודא לבון ונקטא, ולכן קאנור הירובלניו סתם מפני מה נכלקין רק ללדנין ונפני סוד סדעי, ונפני מפני שהפסח מותר הרעי אובל סדעי חובל נה שהפסח נותיר ונפני נופגתא, דלי לפי סק"ע ופ"נו סה"פ סוד פסח אפי' נותיר סדעי (אגללים) חובל, לנה יקלקו כלל ולנה יצוק ונפני כיון שאינו קן צנאכלו ע"י ועוד הול

להקמיר אימוריו בחוץ או מקצת אימוריו בחוץ, לאכל בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ ואפילו כזית ברת. לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר. להקמיר אימוריו למחר או מקצת אימוריו למחר, לאכל בשרו למחר או כזית מבשרו למחר ואפילו כזית מעור האליה למחר פיגול וחייבין עליו ברת. זה הכלל כל השוחט מקבל הולך וזורק לאכל דבר שדרבו לאכל או להקמיר דבר שדרבו להקמיר חוץ למקומו פסול ואין בו ברת, חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו ברת ובלבד שיקרב המתיר במצות:

הלכה ג': רבי חגי' בשם רבי זעירא כיני מתניתא עור שתחת האליה תנינין תמן אלו שעורותיהו כבשרן עור השליל ועור שתחת האליה, רבי יוסי בי רבי בון באימריי פטמיין, דרבין, מתניתא מסייעא לרבי חגי' בשם רבי זעירא דתני השוחט את הזבח לאכל כזית מעור שתחת האליה חוץ למקומו פסול ואין בו ברת חוץ לזמנה פיגול וחייבין עליה ברת, רבי לעזר בן יודן איש כפר אייבלים אומר משום רבי יעקב שמעון בן יודן איש כפר עבוס אומר משום רבי שמעון אחד עור שתחת האליה ואחד עור הראש של עגל הרך וכל הנאכלים משום עור כבשר חוץ למקומו פסול ואין בו ברת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו ברת, מה עביר ליה רבי יוסי בי רבי בון קיימתיה ברעי ואף

שיתן על המזבח יכפר, על נפשיתים ולא על קרקעו של מזבח. כי הדם הוא כנפש יכפר הא אם נתן מדם התמצית לא עשה בלום, הוי דלא תניתה אלא לפסול קרבן הא בעלים נתכפרה ורבי יוחנן אמר לא שנייא היא אכילת בשר לא שנייא היא כפרת בעלים ומעמא מאי לית כפרה אלא בזריקת דם ולית בשר שריי אלא בזריקת דם מתניתא פליגא על דשמואל, זאת היא העולה רבי יודה אומר הרי אילו מעיטמים מעיטם שנשחטה בלילה שנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים, רבי שמעון אומר, עולה אין לי אלא בשרה מנין הוציא והטמא והנשפך והנשחט חוץ למקומו ושקבלהו פסולים וזרקו את דמו והניתנם למטה שנתנם למעלה והניתנם למעלה שנתן למטה הניתנם בחוץ שנתן בפנים וישבפנים שנתן בחוץ והפסח וההטאת ששחטן שלא לישמן תלמוד לומר זאת תורת העולה תורה אחת לכל העולים אם עלו לא ירדו, תני דם כל הניתנין למערך שנתנן שלא בדרבן או שאינן מבוזות הרי אלו בשרין, דם הניתנין למטן שנתנן שלא בדרבן או שביון שלא בנגד היסוד הרי אלו פסולין:

משנה. את הזבח. את הזבח. קרצת הנאכלים: או מקצת דמו. לל"ל נוקלה להלשון חוץ לצורה והכני צמורה: אמוריו כל הנקטר ע"ג הנוצח קרוי אימוריו, ופי' הערוך נדחן יורדים ונוצחים נדעולין ע"ג נוצח ונשחר כל הצדדין שאין נקרבין ע"ג נוצח: מעור האליה. ה' קני"ל דאף ע"ג דלית עולוה נקרבנה, עור האליה לאו כאליה דנוי והי' נחשך לאכול דבר שדרבו לאכול דהבא ויירי צעור סתחם האליה דחזי לאכילה: למחר. כלומר לאחר זמן אכילתו לבד קרבן כדנופרס צתורה, ואפי' דשלושים נאכלים לז' ימים וילכה לחם, וי"א אחד זמן אכילתו נחמך הוא, וכן נזכיר בנזקא כי ישאלך צנך נחמך: מעור האליה. ואפי' דעור האליה כאליה ולגזוה סלקא לא הוי כנחשך לאכול דבר שדרבו לאכול כדנופרס צנך דצחי לאכילה ויירי: המתיר. זריקת הדם שהיא הנותיר צער לאכילה ואימוריו להקרב: במצותו. בלי פסול אחר וכדנופרס לקנון:

הלכה ג'. עור שתחת האליה. דעור האליה ודלי לא חזי לאכילה ונומי' כשר, דלי עור האליה כאליה דנוי הוי כנחשך לאכול דבר שדרבו להקמיר, ואי לאו כאליה דנוי הרי הוא כנחשך לאכול דבר שאין דרכו לאכול אלא ודלי דצעור סתחם האליה עסקין: התנינן תמן. ונבנה חולין פ"ט, ואם לצנן טוונתה צעין

עור סתחת האליה דרבך, כ"ס לענן אכילה: באימריי פטמיין, צכצבים הנופיעוין שכל האליה וגם העיר נהפכת לחלב ונאכלת: מתניתא. הוספתא דר"ה צפירקן וקייאל דלכך להציא עור סתחת האליה, שהרי צין תנא קנא וצין רצון עור סתחת האליה גרסי' ועוד דאחד עור הראש קרני ועור אליה ודלי לא דנויאל לטור הראש של עגל סך: מה עביר. הולך יתכן התוספתא דנבנוע דוקא עור סתחת האליה: ברעי' סתם כצבים שאין נופיעוין: ואף

הוא כגד החוטף דבאונת שור הפסע נפונג ולא יאכל דבר נאסוף חץ שקהם צהנות אוכלין זה, ונוכחין דלי ונפטרין: ובינו יתח עוז לחגית התוספתא עור האליה רחיה שהרעי הוא שור הנרעה וכל סחם צהנות ולנוקוני דרכין נלחגים ונחיתין דקתני כונה זינחא "עור שחין נפטרין חותן רק נקדים" נוחיתס ע"י נרעה: האליה דלי ונחיתין דדיוק יותר וכן התוספתא: מתיבין רבי יוחנן חולד קוגיל זו כתובה צננת פ"ד ה"א ופסחים פ"ז ה"א והגירסאות נוסיות ונוספות נאל ונוסחא הנכונה היא בחולין פ"ט ה"ג ע"ין סס והנה לפי הג' דפסחים הנה צק"ע לא פ"י לנו כלום וי"י לא נשני דלא תקשה דר"י אדרי' ודרש"ל אדרש"ל וגם לא העיר וי"י קאמר צרישא נחלפת שיטתיה דר"י וכו' ולצדק לא נזכיר רק נחלפת שיטתיה דרש"ל אדרש"ל (לפי הג' דהתם) והפ"ע העיר זה וכתב כי דר"י אדרי' לא נעמד, נשום לקצלה היתה צידם דלענין גידין הדר ציה ר"י לגבי רש"ל, וכל זה דחוק הוא, והעיר כי בפסחים ט"ס ולריך לחגיה כונו הסח ונשום דרבי יודן לתקן דר"י אדרי' הוא וכדפרשנו אלא דקשה כיון דמעונא דר"י נני דקרא כתיב גבי מעונאה טעמין לכס לרבות עורותיהן ח"כ דאורייתא הוא ונ"י לא לקי וי"ל כיון דרבי' פליג (בשנת סס) וס"ל דאלו חין עורותיהן כצדן ע"כ גם לחכונים, רבן הוא דחשבי בין הני דעורותיהן כצדן, וקרא "ל דה"ק שרלים אלו שצורותיהן כצדן ונשם נשח"כ אלו דנחשקן לאחר זמן החנינו לענין חסוד חכילה וטוונאה חכל לא לענין נולקות:

ואוף תפתר באימרי רבין וכינוי עור האלי' מתיבין חבריה ולא בן הוא דמר רבי חי"א בר ווא בשם רבי יוחנן למשהה לגדולה והחון אילין דבופרנייא מילין, תפתר דמילי בבמון, דמר רבי זעירא בשם רש"ל אלא המי לרבי יודן נשייא דאבלי בבמון, רבי ירמיה בעא קומי דרבי זעירא גידין הרבין מהו שיהא חייב משום חוץ לזמנו וחיוץ למקומו אמר ליה תפלוגתא דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דתנינן תמן כל הנאכל בשור הגדול יאכל בגדי הדר, ותני עלה גידין הרבין רבי יוחנן אמר נמנין עליהם רבי שמעון בן לקיש אומר אין נמנין עליהן, מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן מחלפה שיטתיה דרש"ל, דתנינן תמן אלו שעורותיהן כצדן עור האדם ועור חזיר של ישוב, רבי יוחנן אמר הלא דתימר לאיסור ולטומאה ברם ללקות עור הוא ואין לוקין עליו רבי שמעון בן לקיש אמר משנה שלמה שנה רבי בון לאיסור בין לטומאה ובין למלקות, מחלפה שיטתיה דרבי יוחנן תמן עביר ליה בשר וכן לא עביר ליה בשר, מחלפה שיטתיה דרש"ל תמן לא עביר ליה בשר וכן עביר ליה בשר, אמר רבי יודן בן פזי שנייא היא תמן עור הוא ועור סופו להקשות, כל שכן דמחלפה שיטתיה דרש"ל מה אי תמן שסופו להקשות הוא עביר בן שאין סופן להקשות לא כל שכן, אמר רבי אבון טעמא דרש"ל ואכל את הבשר ולא את הגידין, ואוף הכא כתיב *ביום קרבנו יאכל רבי אבהו אתא לטבריא חמינהו תלמידי דרבי יוחנן דרבי יוחנן אשכח רבי אבהו סימא, אמר לון למה, אמרו ליה אפוי נהירין, אמר לון ודאי אורייתא הרתא שמע, סליק לגביה, אמר ליה מה אורייתא הרתא שמעית, אמר ליה תוספתא עתיקתא דרבי עקיבא דנהירין עיינין במתניתא, יכול שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו, חוץ למקומו מנין, דין הוא זמן פוסל ומחיצה פוסלת מה הזמן פוסלת בו מחשבה אף מחיצה בן, דין אם פסלה מחשבה בזמן שכן נזהגת בבמה תלמוד לומר *אם האכל יאכל ביום השלישי פיגול הוא לא ירצה שאין תלמוד לומר אלא אם אינו ענין לחוץ לזמנו תנהו ענין לחוץ למקומו, יכול יהא חייבין עליו כרת תל עונו

נזיר ליום, כ"ס צגידין לענין פסח שאין קופן להתקשות רק לאחר זמן ונשני דרש"ל גזירת הכתוב הוא: ואוף הכא, גבי קדשים כתיב חכילה ונונעטיין גידין לרבי שנועין בן לקיש: דנהירין אפוי, כי קרן אור פניו נפלי שנוחה פניו של כל נכס: סימא, חולר טוון והון רב: ודאי אורייתא, דרבי אבהו לא היה שנוח כ"כ צהון ועושה, חכל הוא שנוחה פניו ונחפצלת הנפש וכ"כ היה צדור הדבר לר"י עד שעלה לגביה לשאלי ויהו הדבר חדש צליעוד המורה שנוח שנוח לצדו ונפשו כ"כ: תוספתא עתיקתא, תוספתא ישנה של ר"ע שעל ידה ידעו טעם נשכחו וניין שצדון לנוקונו פסול ואין בו כרת וחון לזונו פיגול ומיינין כרת: יבור, תרי"כ לו פ"ג ועיין צבלי (נכילתן כ"ח ע"א ע"ב): בחוץ לזמנו, דכתיב נשורש צקדא: דין הוא, וס נלינו, ואל קרא לזה, ודחא דליכא לנופך דנחשבת חון לזונו שייך חץ צזון הצנוות נשח"כ (נחשבת הנוקס; כדגרס' התם צד"כ פרשה ה' נוכין לעשות זמן צצונה וכו': עובי

והחוספתא וההלכה כצידנו וזמן הפלח כחל נזכר בצצלי
ומכילתא כצידתא זו שהלפתא פשוטה ונצוצתה ודוק:
הלכה ד' רבי חגי' צמח קומי דר' פי' צמי' זו קשה נולד
ולא נולדתי קום שורש ומקור בצצלי. ולחכי' נולדתי

צירושלמי יומא כפ' כה"ג ועיין
שם פ"י קצ"ט ופ"ו ועפ"י פרשנו
הצני' צניס חלל דקשה לן דהנה
יקוד צני' זו הוא ודלי' דלונרין
דנחשבת האחד פוסל השני או
נוטעם דכל העושה ע"ד ראשונה
הוא עובד. לו דהוכיח קופו על
החלטה ח"כ תרנייהו בצפול אחד
הן כל מה שחשב על האחד כן
ודלי' חשב על השני ואף נאמר
שכשחשב על האחד פיגול ודלי' חשב
על השני נחשבת פסול ונקום. וי"ל
דהנה גם הנחל דנחיתתן קהני
„שחט צשהיקה" והיינו ע"כ
למשנעין דלא חנרין שחב
נחשבת פסול ונקום ואע"ג דלי'
נאמר שחב נחשבת פסול יותר
כצדל לומר שחב נחשבת פיגול
כמו שחב על קצלה וזריקה ונ"ע
קהני שחט צשהיקה ונ"כ הקצלה
הוא דחולין הקלקלה צמקולקל
זה האיש נקריצ קרצו צנחשבת
פסול, וזוה שחב קצלה חלכה
וזריקה נפטר שחב פסול בצפול
פיגול וצשהיקה לא חנר כלל הוא
נפסי שחבנו צנחשבת פסול ונקום
קמ"ל דה נקרה קרב הנחיר
כנולותו ולכן ספיר י' ונקום
לנצני' דילולא הוא רק בקרבן אחד
נעצדה לעצדה לא חנרין הכי
דלם נחשבתו ונחשבת פסול ודלי'
נחשבת זמן הוא כחיד' ג' עצדות
ולא נפקי יידי פיגול, נשח"כ
צגונא דהכי כיון דשחט ורלינו
סקלקל צקרבן אחד חנרין הא
דשחט נשחט סקלקל צנחשבת פסול
אחר והיינו חן לננקונו ועוד כ"ל
דנחשבת הצני' צפשיטות אי חנרין
דכנו נחשבת פסול נפקי
יידי פיגול כן הוא נפקי
כשרתו של שני ולכן כששחט
הראשון צנחשבת פיגול הוא השני
כנו פיגול ואי צנחשבת פסול הוא
השני כנו פסול וכן להיפך, ואי
קשיא נלי' נכני ע"ז, ה"ק „נלינו
פסול מולא יידי פיגול" היינו
שקרבן כצד נחשבת ואח"כ נחשבת
פסול לקולא לנפקי נפקי, חלל
„כלום נלינו פסול מולא יידי כושר".
לחיינא, דהיינו צגונא דהכא
שחב אחד כשר לגמרי נחשבת
השני יפסלי זה ודלי' ח"א:
חלכה

עונו פסול זמן ולא עון פסול ונקום. תני תוספתא
ד"ס פ"ב דנכילתא: ע"ג שירקו וכו'. הא קמ"ל דלכ"ג
שחט קדשה נחשבת הנקום למחשבת הזמן ונפקיו ניד
פיגול חלל אם קדשו נחשבת ערלים וטעמים לא נפקיו
כלל ונחשבת חן לזמנו וחן
לנקומו, דחן לזמנו וחן לנקומו
סמיהו נחשבת פסול כינהו ורק
כרת ח"כ נשח"כ נחשבת ערלים
וטעמים לא נחשבת פסול הוא
כדחניא לקנו פ"ג וי":

משנה: בשתיקה. שלא חשב שום
נחשבת כלל לא חנרין
חולין הקלקלה צמקולקל כיון שחב
לח"כ חן לזמנו ודלי' חשב ג"כ
צשהיקה נחשבת טעמי וקרי' חלל כל
שראיו שלא חשב פסול אחד הוא קרב
הנחיר כנולותו ופיגול הוא ומייצ כרת:
הלכה ד' עד כדון. נלינו

נחשבת הנקום
נולא יידי פיגול רק נעצדה
לעצדה כדנפרש צנחשבת שחפ'
עשה עצדה אחת צנחשבת הנקום
וג' עצדות צנחשבת ונחשבת הנקום
נולא יידי פיגול ולינו חייב כרת
חלל ה"ק הדין מחרבן לקרבן.
כיון שהציא שני קרצות ושחט
הראשון צנחשבת פיגול והשני צני'
נחשבת פסול ויי חנרין כל העושה
על דעת הראשונה הוא עושה ושחטו
צנחשבת פסול ונקום, וא"כ מלכד
שהשני פסול נולא הוא חן הראשון
יידי פיגול, והיה ליפסל נצני' לן
אי חנרין הוכיח קופו על חליתו
ברחנרין צצלי ריב מכילתא:
יאות מציו, ודלי' ספיר נלינו
נחשבת פסול נולא יידי פיגול
וכל זה קצרה היא כיון דלא קרב
הנחיר כנולותו חלל ח"כ אפסר
לומר פסול מוציא יידי כשר דלפ"י
אי חנרת דנחשבת חן לנקונו של
קרבן אחד נולא יידי פיגול של שני
חלל ח"כ יפסל נחשבת קרבן אחד
זה השני וזילתו נכשרתו כיון שלא
שנעבו נפטר שחב, צנחשבת:

משנה: לאכל כוית בחוץ. רישא
והייצבשתי עצדות והכא
צנחשבת אחת: אם מחשבת וכו'.

כדנפרש טעמא צגונא דנפרש
לשון ראשון ולכן צשחט חן לזמנו
זקבל ורק חן לנקומו פיגול ונכ"ל
דלת: והכמים. היינו ח"ק, וי"ל
קום דצחוספתא ח"כא כנו כוה
יונא דקאמר ח"כ צו חנר ר"ג
ולכן הציא דככל גונא שחב פליגא
רצון עליה ר"י: ולהקטיר בחצי זית.
וקטיס צנחשבת פסול ונקום לו
זוהו וקמ"ל דלפ"י דהאי בי אורחיה
והאי כי אורחיה חפ"ה חנו נלטרף:
הלכה ד' לשון ראשון. ולכן
כשקדם נחשבת זמן

חן נחשבת ונקום נפקי יידי פיגול:
חבן. חנורס פ"ה ע"י: תמורת
כולה

פלוגותא באינין פלוגותא דתנינין תמן דרי' זו תמורת עולה תמורת דרי' זו תמורת
מ 9 ירושלמי עם מ' השם שרמה

עונו ישא חוץ לזמנו בהכרת ואין חוץ
למקומו בהכרת: תני השוחט את הזבח
על מנת שיורקו ערלים וטמאים בחוץ
או מקצת דמו בחוץ, על מנת שיקטרו
ערלים וטמאים את אימוריו בחוץ או
מקצת מאימוריו בחוץ פסול ואין בו
כרת. על מנת שיורקו ערלים וטמאים
את דמו למחר או מקצת דמו למחר,
על מנת שיקטרו ערלים וטמאים את
אימוריו למחר או מקצת אימוריו למחר
פיגול וחייבין עליו כרת:

משנה: כאי זה צד קרב המתיר
במצותו שחט בשתיקה קבל
הלך וזרס חוץ לזמנו או ששחט חוץ
לזמנו קבל הלך וזרס בשתיקה או
ששחט קבל הלך וזרס חוץ לזמנו זהו
שקרב המתיר במצותו כאי זה צד לא
קרב המתיר במצותו שחט חוץ למקומו
קבל הלך וזרס חוץ לזמנו או ששחט
חוץ לזמנו קבל הלך וזרס חוץ למקומו
או ששחט קבל הלך וזרס חוץ למקומו
ובן הפסח וההטאת ששחטן שלא לשמן
הכל הלך וזרס חוץ לזמנו או ששחט
חוץ לזמנו קבל הלך וזרס שלא לשמן,
או ששחט קבל הלך וזרס שלא לשמן
זהו שלא קרב המתיר במצותו:

הלכה ד' רבי חגי' בעא קומי דרבי
יוסי עד כדון בשחשב
בפסול מעבודה לעבודה. מקרבן לקרבן,
ה"ך עבדא שחט או הכל הלך וזרס
את הראשון חוץ לזמנו והשני בשתיקה
או ששחט הכל הלך וזרס את הראשון
בשתיקה ואת השני חוץ לזמנו אמר
ליה רבי יוסי יאות מציו פסול מוציא
יידי פיגול כלום מציו פסול מוציא
יידי כושר:

משנה: השוחט את הזבח לאכול כוית
בחוץ ובזית למחר, כוית למחר
וכוית בחוץ, בחצי זית בחוץ ובחצי זית
למחר, בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ
פסול ואין בו כרת, אמר ר' יודה זה
הכלל אם מחשבת הזמן דרמה למחשבת
המקום פיגול וחייבין עליו כרת, ואם
מחשבת המקום דרמה למחשבת הזמן
פסול ואין בו כרת, וחכמים אומרים זה

בחצי זית ולהקטיר בחצי זית כשר שאין אכילה והמזרה מצטרפין:
הלכה ד' אמר רבי יונה טעמא דרבי יודה אין את
תופס אלא לשון ראשון בלבד ואתייא אילין
פלוגותא באינין דתנינין תמן דרי' זו תמורת עולה תמורת דרי' זו תמורת
עולה

זבחים

תני, הכוונה את הזבח; הלא תוקפתה
לא הובאה צמחין צצצני
ועפי הנראה בל רחוק נקדרי
הש"ס דל"ב כי פריך הש"ס על
אילפא, "אלא לאילפא" נתי
זה הבבלי" למחץ צזה הבבלי
למהו"א צמחין דמני הכא צמחיתא
ועלוי צמחי עזרת אלף קמח לאבול
בית צמח וקצב למקטיר בית למחר
ודוק :

בלבד - רבי יוחנן אמר להי"א
מתניתא כזית או כזית וכו'
מן הרא דתנינן תמן חשינן
שאין לך בידו אינו חייב אמר
ושעורין וכוסמין חייב על כל א
היטה ושעורה וכוסמת חייב
דעתיה דרבי מאיר בין שאמר
שעורין כוסמין כלל ופרט הוא
ושעורין וכוסמין כלל ופרט הו
שאין עמו פרט הוא - רבי חני
וליכל כחצי זיתך כמה נ
צורביה מימר ברם בן נן קיי
גברין אמר ליה רבי יוסי מתני
זית ולהקטיר כחצי זית כש
השוחט את הזבח לוכל בשרו
מחשבת זמן למחשבת מקום
זמן פסול ואין בו ברת רבי יוח
למחשבת זמן פסול ואין בו כ
פסול וז

ההדרן עלך פרק כל הזבחים שמבל :

[illegible]

בְּלִי הַפְסוּלוֹיִן שֶׁשָׁחַטוּ. שְׁחִיטָתוֹ
כְּשֶׁרָה, שֶׁהַשְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בְּזֵרִים
בְּנִשִּׁים בְּעֶבְרִים וּבִטְמֵאִים, וּאִפִּילוּ בְּמִדְרָשִׁי
קִדְשִׁים וּבְלִבֵּד שֶׁלֹּא יִהְיוּ נֹגְעִים בְּבִשָּׂר,
לְפִיכִי הֵם פּוֹסְלִין בְּמַחֲשַׁבָּה, וּבֹלֵן
שֶׁמֶבֶלֹּו אֶת הָרֶם חוּץ לְזִמְנוּ וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ
אִם יֵשׁ דָּם הַנֶּפֶשׁ יִחְזוֹר הַבִּשָּׂר וְיִקְבֵּל,
כִּבֵּל הַבִּשָּׂר וְנָתַן לְפִסְלוֹ יִחְזוֹר לְבִשָּׂר,
קִבֵּל בִּימִינוֹ וְנָתַן בְּשִׁמְאֹלוֹ יִחְזוֹר לִימִינוֹ,
קִבֵּל בְּכָלִי קֹדֶשׁ וְנָתַן בְּכָלִי הוֹל יִחְזוֹר
לְכָלִי קֹדֶשׁ, נִשְׁפָּךְ מִן הַכָּלִי עַל הָרִצְפָּה
בְּיוֹן שֶׁאִסְפוּ בִּשָּׂר, נָתַן עַל גְּבִי הַכִּבֵּשׁ
וְשֶׁלֹּא כִּגְדֵּד הִסְוֹד, נָתַן אֶת הַנֶּתֶןִּין לְמַעַלָּן
לְמַטָּה וְאֶת הַנֶּתֶןִּין לְמַטָּן לְמַעַלָּה, אֶת
הַנֶּתֶןִּין בְּפָנִים בַּחוּץ וְאֶת הַנֶּתֶןִּין בַּחוּץ
בְּפָנִים אִם יֵשׁ דָּם הַנֶּפֶשׁ יִחְזוֹר הַבִּשָּׂר
וְיִקְבֵּל :

כל המסולין, צמסנה ריש פ"ב
 שקבלו את הדם נפסל הקרבן
 הכא דצמישה בשרין: בורים ובנים
 כל הני פסולין דחייב לעיל חלה אף
 נקיים פסולות אפי' בהנת (כדמי'
 תחומין) ואפי' עמד כעטני טוול
 וטבל: ובממאים. רל"ל אפי' צביל
 טווחים, לא נוצמי טווחות ויה
 דק"ל לרצנן דרעומי לעיל דאף
 בשאר עבודות חייבו נוחלל חלה
 אף טווחות זי ויטורע: ובלבד
 דהשכחת גוואל דלא יטווח עמר
 ולכן צטווח ויה דרעומות: גרסא
 לכלי וכלי לצנא, נוסכח דק שחט
 צפסותי: כלי נץ דלא נוקבלי כיוואה:
 הם פוסלין במחשבה. ואלחר
 דשחיתיהן כשרה אם שחצ צבאימה
 ע"ו לאכול וכי' חוץ למוחו הו'
 חוץ לנוקומו פסול: ובוילן. כל הני
 פסולין, צקצלה, ביין דעבודתן
 פסולה חין והקצתו פוסלה:
 דם הנפש. דכשר לזריקה, חלה
 דליכא דם הנפש ליכא תקפתא
 ושא"כ צקצל צטוואלו הו' צכלי
 חול דליכא כוני תקפתא שיחזיר
 ליניין הו' לכלי קודם: ונחן לפסול.
 חלה לא הולכיח הפסול, דהחולכיח
 ליכא עוד תקפתא כדאגורין צצצלי
 ונכילתן: נשפך מן הדלי: לעיל
 יליף לה הי"ש נקדח דרוקא
 ואלחר הנהנה על הדינפה פסול
 חלה לא נוכל על הדינפה: נתנו
 ע"ה הבבש. כדלעיל פ"ב (י"ב
 וצגוריה ונפגש:

דלבה א' לא סוף דבר, חל
דקמי כל הפסוקין
ששחטו, לה תינור שאור דוקא
דיצדד דלילי קמי רישא חסיפא
דקמי ששחטוה כשרה דנשנוע
לכתחילה: רישא ומתניהא, רישא
דנתיקין ששחטו וזה ודאי דיצדד
קמי ל"ה דקאנר דלמי לכתחילה:
ושיא שהשחיטה כשרה, וקיינא
לנאן ששחטוה כשרה וזה
לכתחילה: לא תינניה, פירושה

לדיקטא דקאנטי בל הזמנים שסחטן שלא לשמן ודאי דינענד
 אין אלו עוברותין לומר שהאי כל הפקולין דקאנטי קייפא
 שכל הידי שצנודתן כשרה פוקלין צונחשנה וכל שאין
 א עיין שסוברתתן חרוננים צפ"ד ונש"ל פקאנויק הי"ד
 י"ל דנש"ה קאנטי תאז דנחיתין שהשחיות כשרה וידי,
 ולבחיילת קנחית רק אשכדים לצנודת ופקולין, ונש"ה
 חשיתן כשרה לפיכך הם פוקלין צונחשנה, וזאז ונש"ה
 ד"ע

והנתינתו רק כנו שחט וחטויצין לטבות פי' התוספתה
להתם ודלי הי' דכיון דשמיטתן כשרה לציך פוסקין
ונתקנה וחס' דקחני שחטו שמיטתו כשירה חרלנוטה
וקאי ותיבו משום שחטין לכך ותי' צונתיתן הי' כל
הפוסקין חטפי' שחללין העבודה חף על פי בן
שמיטתן כשירה שחרי חטפי' כשי' וכו' שחטין חטילו
לבתחילה לכן פוסקין צונתקנה ויאות . ודלי בן הוא חלל
בימי

התחיל ר"ח חולין) ובגון דחקיק הקדושה ועשה כמין כל
ביון דכשרה בורים ותי' לא צעין כלי כרה כדכתיב הת
הוא ונבוס טעול דכמוים גזרו שלא ישחקו הטעול גזירה
במים הכא נשכח לביטור "בשחקיו" שחיתון כשרה גופא
כשרה פוקסין: ונחשבה, וכל הכי שצדוקתן
דדתי' ר"ח כל הזנחים: הרשעה נשכחת ר"ח ונשכח
הוא, שהרי לבחילה חסור לחשוב בקדשים, אשכח
הוא דיעבר דלחו להכי נחית הכא דתוספתא, רק לכלל
עבודתה כשרה חין פוקסין נחשבה, והכי כונה גויס דתוספ
חין הנחשבה ועולה חלל גוויי שהיה דחוי עבודה, וכו'
עוס דתנא דתוספתא דקניס כונה גופא ודאי דלא דריש
הכא דעתינתו דקניס רק חלל גופא כל התחילי בשחקיו

כֵּן

י' 10 ירושקמי עם פי חשק שלמה

אימורין בשרין. גם צה כ"ע נודין שלריך להיות נדס החטאת שמימוריו כשרין כדי ונתנה לחם: יש שיעור למתנות ולכן לריך שיהא כדי ונתנה לזה ולזה ולדבנן מתנה חסה לריכה שיעור הלכך חש' צנתנה חמת ושל שיהא קאי: וכדפרשנו תיבט סהרי נסיים הדא לונה כתפגל זה וכו' ש"מ דוהכא שנוע' לזה דכתפגל זה וכו':

מתניתא חונדה בן: גרסינן לזה ציונא פ"ה ה"ד ועיקר הדא ויילחא הכא וציונא נצחק חנז גררס בדרך הידועלני נשום דנוצא רחיה ונתנימן דהתם דנוכלי קודש לכלי קודש נותה, ועיין פ"י הנופרסין ודחוק גמ פ"י הריצ"ז חין ונתקבל צציונא דצרי הש"ס וכנו שפרשם חתא שפיר צפציות וצצלי יונא שם חונדין דפ"י דנתנימן חול סתן נזרק חולל דם תערוצות פר ובעיר לחך נזרק הדיקן ודחה שפ"י שחור וצירה כל הדם לתוך נזרק הדיקן של דם הפר והוא כרבי ונאל דירובלני והוא כדי לערב יפה וצ"ז פליגי ר"י וק"ל לחך צבי חלי גוואל לא יתערב יפה חס לא יקח לזה בלי שליש ודוק: ביני ונתנימא. וז"ל פשיט' הך קתני צונתנימן וכולן שקבלו חס ים דם הנפץ וכו' ונוכ"ס שנתחילה קבל הכשר ונתנו לפסול וכן כל הכי דהני צונתנימן פשיט' שנהני חס ים דם הנפץ וכו', וי"ל דה"ל דוקא צקבל פסול חון לזונתו וחיץ לזונתו. לחין נחשנתי ונחשנה לפסול הקרבן וכנו חלין נחשנתי ונחשנה פסול בן קבלתו לא הוי קבלה כלל ונהני שיחור כשר ויקבל חס ים דם הנפץ חלל קבל הפסול קהם קבלתו קבלה ונחלל ולא נהני עוד חס ים עוד נדס הנפץ וכן צקבל הכשר ונתן לפסול ולא החזיר להכשר דהוי קבלה ונתחללה ע"י סתן ולא החזיר לפסול קנולי, דצכל גוואל נהני חס ים דם הנפץ ונתקן דהא נופרש בן צמוקפת חלל הפסול קהם ולא חשז נחשנה פיגול חש' ונהני חס ים דם הנפץ: ונסנה

ותני רבי חייא בן קבל הזה קבל הפסול חלל בשמאלו חבל בכלי חול אם יש דם הנפש בכוס אחר יחזור הכשר ויקבל:

משנה

ריקן ננוב קחנר שפך כל דם הפך לתוך דם השעיר ונשאר הנזרק ריקס ואחר כך חזר ונתן לתוך נזרק דם הפך שהוא ריקן כדי שיתערב יפה יפה וטוע וניסיה לכללי קודש אחר כשר: ר"י בי רבי בון. קלנר דהאי ריקן חבלי שלשי קאי דדם הפך לתוך דם השעיר ואח"כ לתוך נזרק דם הפך עדין לא יתערבו יפה חלל לקח חול כלי שלשי לזה חס ודלי חול לכלי קודש אחר וכו' דנותן חס' לכתחילה ור"י צי רבי צון כנוי נד"ק נדלל קלנר עירה לזה הפך הנולל וכו': ונתן. ונכונש נשמיטן ציחד: מזה בפני עצמו. והאי ונתן קאי על דם הפך ועל דם השעיר וה"ק ולקח חול הפך ונתן ונכונש נשמיטן ציחד: מזה בפני עצמו. כפרה אחת צננה ואם חול נוכפר נדס הפך צפני כללנו ודס השעיר צפני עליו חס' שתי כפרות: אי נימר. נדס הפך לא יכפר כ"א אחת צננה, חלל נוכפר חול עליו עוד נדס השעיר: מרם חטאת הכפורים. והלל נוכפר עליו נדס הפך ודס חשעיר חלל ודלי שנוצרנו ודס הנעורב חול חטאת הכפורים וקלנר קרל אחת צננה ולא שתיים: ביני מחניהא. דלל דוקא חקבלו פסולין קאי, חלל חלל הכי דקחני צונתנימן תקנהא שחור ונתן בחיקונה, חול רק צדחין דם הנפץ חלל צדחיה דם הנפץ חזיר הכשר ונתקבל בחיקונה ונפ"י חול רק כנו שכתננו צונתנתי, דצקבל הפסול וכו' חיהא רק התקנה חס ים דם הנפץ ואם חין דם הנפץ ליכא עוד תקנהא. ונש"כ הכי דקחשיז חף חס חין דם הנפץ חיהא תקנהא דחזיר לכשר ולנימן ולכלי קודש: ותני ר"ח חוספתא צפיקון נפירס בן דלכל הכי דקחשז צונתנימן חס ים דם הנפץ חזיר ונתקבל בחיקונה:

נוסנה

משנה השוחט את הזבח לאכול אימוריו: ליתא לא זנוסנה הצבלי ולא זנוסנה שזנוסניות אכל הוא הוספתא צפירקא, וצבצלי (ונחמות י"ז) ה"ה השוחט את הזבח לשתות ונדעו לנותר להקטיר ונאמרו: לנותר כשר ור"ה פוסל להכיח נדעו לנותר כשר ור"ה פוסל ועיין רמב"ם פ"ד ובהל' פהניק ה"ח בהציל הצרייתא לזנוסות וננינו חין ונח ר"ה שהוא צרייתא ולא נוסנה דק שהנכנה נוקר נגד הצרייתא, וכן הרינו ז"ל נשתית הצרייתא:

ולא ר"ל צרי"ה הוא: לפי הנראה והחוספתא ובהל' וצבלי ונחמה י"ז הוא ר"ה צבלי פלוגתא דרבי יהושע, אם לא שחננו דה"פ שהרי אף ר"ה צרי"ה ק"ל בן שה"קריי תני ודקן ולא נעמדו חכמים על סוף דעתו או דפי' שר"ה צרי"ה חננו כן סלח ידע נעשה דר"ה דנשתית אף שה"קריי וסני'וכי' וא"ך ידע אכחנו ור"ה:

משנה לאכול פסול לנותר: וזנוסנה צבצלי וצנוסניות "צחוק" לא פגל, והנה על חזק שהיה חזק לנזקו חין כחן פגול וע"כ ה"פ צחוק פסול לנותר פגול וחסורי ונכ"ה הג"ה שלפנינו עיקרית ודוק: **הלכה ג'** חננו ר"ל יכו': והנה צ"ק (צחים נ"ד) ונחמות

משנה השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ורבי לעזר פוסל, לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית כשר, לאכול בהצני וית ולהקטיר בהצני וית כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין, [השוחט את הזבח לאכול אימוריו ולהקטיר בשרו בשר ורבי יודה פוסל]:

הלכה ב' בעין מומיו דרבי יוסי ולא בן תנינא דרבי חורין שאין אכילה והקטירה מצטרפין, אמר לון צורכי' דתנינא תמן וצורכיה דתנינא הבין, צורכיה דתנינא תמן הא לאכול ולאכול מצטרף, צורכיה דתנינא הבין בגין דרבי לעזר דמר אף דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר פסול, תני יש מפגלין ולא מתפגלין, הא באי זה צד שחט קבל והלך על מנת להקטיר אימורין למחר הרי אלו מפגלין, שחט על מנת להכל וקבל על מנת להלך למחר הרי אלו אין מתפגלין, יש שהן מתפגלין ולא מפגלין הא באי זה צד שחט או שפך שירי הדם על מנת להקטיר או שפך שירי הדם על מנת להקטיר אימורין, הקטיר אימורין על מנת לאכול מן הבשר למחר הרי אלו אין מפגלין, וזריחה מפגלת ומתפגלת, הא באי זה צד, שחט קיבל והלך על מנת לזרוק הדם למחר הרי זו מפגלת, וזה את הדם על מנת לשפך שירי הדם להקטיר אימורין ולאכול מן הבשר למחר הרי זו מתפגלת, רבי יוסי בי רבי בון לית חבירא ידעין מעמא דרבי לעזר, ולא רבי לעזר ברבי שמעון הוא דמר כן, דכד דמך רבי לעזר בר"ש היה בני דורו קורין עליו *מי זאת עולה מן המדבר כתימרות עשן מהושרת מור ולבונה מכל אבחת רובל מה הדרן מכל אבחת רובל אלא בגין דהווי קריי תניי פיימי ודרשיי:

משנה השוחט את הזבח לאכול בזית מן העור מן הרומב מן החיפה מן האלל מן העצמות מן הגידין מן הטלפין ומן הכרניים חזין לזמנו או חזין למקומו בשר ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא, השוחט את המוקדשין לאכל שליל או שליא למחר לא פגל, המוליד תורים בפנים לאכול ביציהם למחר לא פגל וכן חלב המוקדשין וביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא:

הלכה ג' אמר רבי לעזר פרים הגשרפין ושעירין הגשרפין ששחטן לזרוק את דמן למחר פיגול, להקטיר אימוריהן למחר פיגול, לשרוף את בשרן למחר לא פיגול שלא חשב

דס אפי' לא חשב כזער: משום פיגול, אם נתפגל הקרן ואכל אחד ונבל אלו דחשב צנוסנית חין חייב כרת כאוכל זער פיגול: ונותר, אפילו צקצקן כשר, או שאכל כל אלה צנוסנא פטור ונכרת: מוקדשין, קרן נקבה: שליל, עובר שזנועי הקרן: לא פגל, וכ"ש צחוק לנזקו ולא פסול: חלב, צקנן אם נתפגל הקרן ואכלו, או שחן נותר, או שאכלו צנוסנאם ככולן פטור ונכרת דאין זה דבר שדרכו לאכול:

הלכה ד' אמר ר"ל, גרסי' לזה צירושנו יונא פרק ו' ה"ה: לזרוק את דמן למחר, כיון דהדם נשחט חליוורין על גבי הנזח עושה פיגול, וצירושנו חליוורין צבצלי (ומכילתן ל"ה) צ' כזרות (א') דחשב צירושין נתפגלו פרים והאכל נזכר הפרים הוא זכרת צ' דחליוורין עליון נתפגלו אכל לא חשב: שלא חשב

משנה לאכול חזין לזמנו או חזין לנזקו, וכן אף חשב לאכול את שדרכו לאכול אף פחות וכן או להקטיר דבר שדרכו להקטיר אכל פחות ונכרת כשר שאין אכילה, צנוסנא פריך אם כבר תני לה לעיקר צ' לאכול אימוריו, חזין לזמנו וכן לנזקו ה"ה הוי כונו דבר דרכו לאכול ולהקטיר:

הלכה ב' בעין מומיו דרבי יוסי ולא בן תנינא דרבי חורין שאין אכילה והקטירה מצטרפין, אמר לון צורכי' דתנינא תמן וצורכיה דתנינא הבין, צורכיה דתנינא תמן הא לאכול ולאכול מצטרף, צורכיה דתנינא הבין בגין דרבי לעזר דמר אף דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר פסול, תני יש מפגלין ולא מתפגלין, הא באי זה צד שחט קבל והלך על מנת להקטיר אימורין למחר הרי אלו מפגלין, שחט על מנת להכל וקבל על מנת להלך למחר הרי אלו אין מתפגלין, יש שהן מתפגלין ולא מפגלין הא באי זה צד שחט או שפך שירי הדם על מנת להקטיר או שפך שירי הדם על מנת להקטיר אימורין, הקטיר אימורין על מנת לאכול מן הבשר למחר הרי אלו אין מפגלין, וזריחה מפגלת ומתפגלת, הא באי זה צד, שחט קיבל והלך על מנת לזרוק הדם למחר הרי זו מפגלת, וזה את הדם על מנת לשפך שירי הדם להקטיר אימורין ולאכול מן הבשר למחר הרי זו מתפגלת, רבי יוסי בי רבי בון לית חבירא ידעין מעמא דרבי לעזר, ולא רבי לעזר ברבי שמעון הוא דמר כן, דכד דמך רבי לעזר בר"ש היה בני דורו קורין עליו *מי זאת עולה מן המדבר כתימרות עשן מהושרת מור ולבונה מכל אבחת רובל מה הדרן מכל אבחת רובל אלא בגין דהווי קריי תניי פיימי ודרשיי:

משנה השוחט את הזבח לאכול בזית מן העור מן הרומב מן החיפה מן האלל מן העצמות מן הגידין מן הטלפין ומן הכרניים חזין לזמנו או חזין למקומו בשר ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא, השוחט את המוקדשין לאכל שליל או שליא למחר לא פגל, המוליד תורים בפנים לאכול ביציהם למחר לא פגל וכן חלב המוקדשין וביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא:

הלכה ג' אמר רבי לעזר פרים הגשרפין ושעירין הגשרפין ששחטן לזרוק את דמן למחר פיגול, להקטיר אימוריהן למחר פיגול, לשרוף את בשרן למחר לא פיגול שלא חשב

דס אפי' לא חשב כזער: משום פיגול, אם נתפגל הקרן ואכל אחד ונבל אלו דחשב צנוסנית חין חייב כרת כאוכל זער פיגול: ונותר, אפילו צקצקן כשר, או שאכל כל אלה צנוסנא פטור ונכרת: מוקדשין, קרן נקבה: שליל, עובר שזנועי הקרן: לא פגל, וכ"ש צחוק לנזקו ולא פסול: חלב, צקנן אם נתפגל הקרן ואכלו, או שחן נותר, או שאכלו צנוסנאם ככולן פטור ונכרת דאין זה דבר שדרכו לאכול:

חישב. ואכן צעיק עד שיחשז לאכול דבר שדרכו לאכול
לאכילת חרס או לאכילת נוצה זריקה והקטרה: נאבדו
האימורין. וכן פרים וטעירים הספרים אי אפשר זרקין
אל הדם, וקאמר דלא דמי לשאר קדשים שזרק הדם להחיל
הקדש לאכילה, ונחל"ב הכא הקדשה
היא הול' להם' האינוורין לנצח' וכיון
שנאבדו לנצח' זרקין: ולא שמיע.
והר"א דבשר הפרים אינו לא
אכילה חרס ולא אכילה נוצה
כיון דעיוורין לבדוק (ועיין תוכי)
ואכילתו ל"ה ע"ה ד"ה שאלה
פדים): קופי דחלביי. למה הילול
ע"ה הנצר וצבצלי קרי ל"ה חלב
קדש: תני. תוספתא טהרה פ"ב
הקדש דלענין אכילה קאמר:
הוא תאכל דם. וע"כ דם קדש
מזריק דקדש ללול ודאי לא הוי
בכלל אכילה ונשתי קיימתי כהניא
אמר ר"י דה"ל לומר דבונה
חורס על דם קדש דוקא. חלל
וה"ל דעל דם בונה שהוא קאמר
ה"ל לא תאכל. ויחזיק דעתיה
בכלל אכילה, חלל ק"ל לא אכילה
ולא שתי קיימתי מה עבד לחר"י
האיד קיימתי בשתי הנציחות דלא
הוא סמרי חסדדי דצבצולו צלי
ר"י חננין דקרא ודאי כל דם
קאמר צין קדש וצין ללול ותינו
ע"כ כצרייתא כתיב (והוא תוספתא
בליחות פ"ב) וצרייתא ראשונה
קוני וקוני טניה כיון דפשתא
דקרא נשטע חכ, חלל לר"י קרא
אינו קותר להצרייתא ראשונה
דקרא ויירי צים ללול והצרייתא
צדס קדש, ולכן קשה האיד קיימתי
ר"י השתי צרייתא, ונשתי דלא
קותר ונחל' וזהו"ק אינו אוכל וכו'
חלל כרת חייב בצרייתא טניה,
ולענפי"ב יליף ר"י ספיר דעתיה
בכלל אכילה, דקרא ודאי בכל
דם ונשחלוי וטור דפשות לבן
הכחוש ונשטע דם ללול, אך ופני
שלא כדחק לומר דדוקא צדס קדש
ויירי חזר ר"י ולומר מונקרא
דנש"ט: טעם יין: ר"ל סנוחר
למה יין לתוך הסבסיל צכס
נש"ט ונש"ט קרי ל"ה אכילה,
חלל יין צבצול פ"ס הוא, חלל
ודאי דין כונו שהוא קאמר וקרי
ל"ה אכילה:

משנה. להניח את דמו. ר"ל
לא יום ולא יקטיר
האימורין כלל: ר"י פוסל צבצול
נפרש פלוגתיהו: ליתנו ע"ה הכבש
ולא לזרקו על הנוצה, כי אם
על הכבש או שלא כנגד היקוד
(ועיין ריב"ז צונסנה):
הלכה ד'. ביום המריבו. ספרה
לו פ"ב: מנין, טאף
הנחשבה פוסלת עוד צבצולה
על נוצה לאכול חזק לזונו:
ובי תבחו. צפרת קדשים כתיב עוד הפעם צדס
פסול ונחשבה: הבי גרסינן. תלמוד לומר וכו' תבחו וזה
שלושים (קדשים י"ע) ונזכרתי וזה שנוע
נניח דלאו דוקא שלשים חלל כל הנאכלים לפני ימים
ולילה אחת: רבי בון בר חייא. נעתק על הגליון הדין
רא 11 ירושלמי עם פ"ה השכ שרמה

חשב לא לאכילת אדם ולא לאכילת
מזבח רבי אימי בעא נאבדו האימורין
מהו לזרוק את הדם על הבשר, לא
שמיע ליה הא דמר רבי לעזר שלא
חשב לא לאכילת אדם ולא לאכילת
מזבח: מה הדין קיפה היפוי דחלביי.
תני דם שקדש אינו לא אוכל ולא
משמה והכתיב *כל נפש מבם לא
תאכל דם, קיימתיא כהאי דמר רבי יונה
מנין שהשתייה בכלל אכילה דכתיב
*על בן אמרתי לבני ישראל כל נפש
מבם לא תאכל דם. הוי בן נן קיימתי
בדם כמות שהוא והתורה קריי אכילה.
והא תני המחיה את החלב וגמ"י או
הקפה את הדם ואכלו אם יש בו כוית
חייב, מה עבד ליה רבי יונה פתר אינו
אוכל לשמא טומאת אובלין ולא משמה
לשמא טומאת משקין, חזר רבי יונה
ושמעיה מהדין קריייה *ונתת הבסקה בכל
אשר תאוו נפשך מה נן קיימתי לקריייה
אי בטועם טעם יין לתוך התבשיל, ולא
טעם יין לפגם הוא, אלא בן נן קיימתי
כמות שהוא והתורה קריי אכילה, מה
הדין אלל אמר רבי אבון בשם רבי חייא
וכהנא דכתיב *ואולם אתם מופלי שקר
רופא אלל בולבם:

משנה. שוחטו על מנת להניח את
דמו או את אימוריו למחר
או להוציאן לחוץ. ר' יודה פוסל וחכמים
מכשירין, שחטו על מנת ליתן על גבי
הכבש שלא כנגד היקוד, ליתן את
הנתנין למטה למעלה ואת הנתנין למעלה
למטה, את הנתנין בפנים בחוץ ואת
הנתנין בחוץ בפנים, שיאכלוהו ממאים
שיקריבוהו ממאים, שיאכלוהו ערלים
שיקריבוהו ערלים לשבר עצמות הפסח
ולאכול ממנו נא או לערב דמו בדם
פסולין כשר, שאין המחשבה פוסלת אלא
והפסח והחטאת שלא לשמן:

הלכה ד'. ביום המריבו ויאל וממחרת אין לי אלא אכילת לשני
ימים מנין שאין תחילת זבחייה לא תהא אלא ע"מ לזבל לשני ימים
ת"ל *ובי תזבחו וזה שלמים ליי ביום ובחבם יאכל וממחרת אם אינו
ענין לאכילה תנהו ענין לזבחה שאין תחילת זבחייה לא תהא אלא ע"מ
לזבל לשני ימים, ובי תזבחו וזה שלמים לרבות כל הנאכלין לשני ימים
שלא תהא תחילת זבחייה אלא ע"מ לזבל לשני ימים רבי בון בר חייא
כל עמא מודין בהא דרבי יודה סבר כשם שלא תחלל בין אכילה
ובין השוחט ע"מ לזבל בן לא תחלל בין הניח לשוחט ע"מ להניח ורבנן
סבירין
ובי תזבחו. צפרת קדשים כתיב עוד הפעם צדס ונזכרתי וזה שנוע
פסול ונחשבה: הבי גרסינן. תלמוד לומר וכו' תזבחו וזה שלשים (קדשים י"ע) ונזכרתי וזה שנוע
נניח דלאו דוקא שלשים חלל כל הנאכלים לפני ימים ולילה אחת: רבי בון בר חייא. נעתק על הגליון הדין
רא 11 ירושלמי עם פ"ה השכ שרמה

(ונמנות) י"ד נוצה הש"ס המוספתא דפ"ה פירוש צדס
הנעשה בחוץ פירוש וצדס הנעשה צפנים אינו פירוש
ומפרש בילד ה"י עומד בחוץ (ר"ל צונסנה) ולומר הייתי
שוחט להניח ונדנו לומר לא פירוש שהוא נחשבה בחוץ
צדס הנעשה צפנים, והיינו דלא
כ"ל דהכא דס"ל שחטן לזרוק
דנו לומר פירוש וצרייתא צדס
נאמר והוא צפרת פרה לו פ"ג
וקשה לומר שר"ל האימורין לא
ידע חלל גדולה וזה הרהר צבצולתן
(צבלי נ"ב צחוק) שם ד"ה כגון)
שכתבו פ"ה ר"ס צענת שמיעה
חישב ע"ה ליתן נחמות צפנים
חזק לומר או נחמות הריב לו
נחמות נחמתי, וזה ודאי דלא
כצרייתא כתיב בחוץ ע"ה הנעשה
צפנים אינו פירוש והיינו לומר
ש"ס כחן צירושלנו ולי"ל *לא פירוש
ולכן גזי לבדוק צדס לומר יהי
טעמו דלא פירוש חש"ג דחישב צחוק
ע"ה שבעה בחוץ הוא חלל לא
חישב לא לאכילת חרס ולא לאכילת
נוצה, חלל צירושלנו ואכילתו, לקון
פ"ה נקטי וזה הצרייתא על ר"ל
דחלל, ונחמות חין קשה כלל, דהנה
צפרת פ"ה חר"ס ז"ל חר"ס דצרייתא
הוא הנזכר צין צבן ור"ש דפליגי
צונסנה (ואכילתו וי"ג) ונש"ט חרונ"ב
פסק כדברי הנזכרים, חלל צבן
פליגי וס"ל דכיון דהדם נחמך
האימורין לנצח נפגל ור"ל חללי
דצבן קלי, ועיין ע"ה (ואכילתו וי"ג)
שנוכרם בן ונחמך שפיר גם בן
דצרי חרונ"ב חר"ס:

תני דם שקדש: עיין ירושלמי
נש"ט פ"ב יונה פ"ה צבצולת
פ"ג ח"ב, וצבצול שנים רבים
צבצולת והגירסא דהכא היא
גירסא אחרת ונחמתי עם הג'
דחולין ר"ס פ"ה, ונחמך נראה כי
לפי הנקדקד והנעמך קדש קדשים
היו נוסחאות אחרות ונחמתי
נעמכת לנחמך צדס זה ועיין
פ"ו וק"ע וכל מה שפירשו הוא
פ"ה הפסוק:

הלכה ד'. צדס הקריבו חת
זמנו: דע כי הקפדה
ח"כ כי הוא צבצול הנזכר היותר
קדוש

והפסח והחטאת שלא לשמן:
הלכה ד'. ביום המריבו ויאל וממחרת אין לי אלא אכילת לשני
ימים מנין שאין תחילת זבחייה לא תהא אלא ע"מ לזבל לשני ימים
ת"ל *ובי תזבחו וזה שלמים ליי ביום ובחבם יאכל וממחרת אם אינו
ענין לאכילה תנהו ענין לזבחה שאין תחילת זבחייה לא תהא אלא ע"מ
לזבל לשני ימים, ובי תזבחו וזה שלמים לרבות כל הנאכלין לשני ימים
שלא תהא תחילת זבחייה אלא ע"מ לזבל לשני ימים רבי בון בר חייא
כל עמא מודין בהא דרבי יודה סבר כשם שלא תחלל בין אכילה
ובין השוחט ע"מ לזבל בן לא תחלל בין הניח לשוחט ע"מ להניח ורבנן
סבירין
ובי תזבחו. צפרת קדשים כתיב עוד הפעם צדס ונזכרתי וזה שנוע
פסול ונחשבה: הבי גרסינן. תלמוד לומר וכו' תזבחו וזה שלשים (קדשים י"ע) ונזכרתי וזה שנוע
נניח דלאו דוקא שלשים חלל כל הנאכלים לפני ימים ולילה אחת: רבי בון בר חייא. נעתק על הגליון הדין
רא 11 ירושלמי עם פ"ה השכ שרמה

ק"ט ועקור כהנאסכה והתוספתא הכה נקדרי הירושלמי
ראו ונזכר רק צרייתות צודדה. שהרי לפנינו דרשה זו
בזר צדים הפרק שם ציום קרצנו יאכל אין לי אלא
אכילתם ליום אחד ונזכר שאף תחילת זביחתם לא תהי
אלא על זכה לאכול ליום אחד

וכו' וצפי קדושים פ"א הוא צקיור
ציום זכמכס יאכל ונזכרת שאין
ח"ל אלא אם אין ענין לאכילה
תניהו ענין לזביחה שאף תחילת
זכמכס לא תהי אלא ע"ז לאכול
לשני ימים :

הדרן עלך פרק כל הפסולין :

אכילה והקטרה וזריחת דמים : תני אמר רבי פעם אחת היינו יושבים
לפני רבי לעזר ואיסי הבבלי לפניו. אמר ליה רבי השוחט את הזבח
להניח את דמו או את אימוריו למחר מהו אמר לי' כשר למחרת אמר
ליה כשר ורבי לעזר פוסל צהבו פניו של איסי הבבלי ואמר חזרתי
על כל חבריי ולא מצאתי לו חבר לר' יודה עכשיו ששנית לי בן
משום רבי לעזר החזרת לי אבדתי זלגו עיני רבי לעזר דמעות ואמר
אשריכם צדיקים שאתם מחבבין את התורה למיים מה דכתיב מה
אהבתי תורתך :

הדרן עלך פרק כל הפסולין .

פוסל : ואמר חזרתי . בתוספתא וצצלי הגי' אומר לי' ונה זה איסי דיונה בלל כונת שמועתך ח"ל הן אלא שר"י
שנה לי פסול וחזרתי וכו' מה אהבתי . בתוספתא וצצלי גרסינן עוד מפני שר"י בנו של ר' חילעאי ורבי חלעאי
תלמידו של ר"א לפיכך הוא שונה משנתו של ר"א וכו' :

הדרן עלך פרק כל הפסולין :

בית שמואל אומר: הניחא כיון דככל העולם הניחין רק נחמה אחת לבתמילה כדלענין לקנות צפיה וקאמר דאף הני דעצומים שתי נחמות או ארבע אפ"ה דיעבד אם נתן רק נחמה אחת כיפר וצגנרע ופרס טעמא: ובהמאמא. אפ"ה סלכחתי

לר"ד נחמ' ד' אפ"ה אם נתן שתי נחמות קמי' אכל שתי נחמות לעיכובא הוא ואם נתן נחמה אחת פקול, ופלוגמיהו דצ"ש וצ"ה נפרס צגנרע: לפיכך. כיון דרק נחמה אחת נעכבת, צכל הכניח על מוצח החילון (ולצ"ש חון נחמא) אם נתן אה הסניח צנחצנח חון לזוננו לחו כלום הוא דכפר הותר הצנח ע"י נחמה דלסניח: השניה חון לפקומה: דכ"י ה"י גונא קחני לעיל שאין זה קרב הותר כעולותו ופקול ואין חייבין עליה כרת, הלא כתיב שאין חייבין נחשבת חון לעקונה נחשבת פקול כלל וכו"ס שיה' צחון לעקונה דחופין דחופין כשר וצחופין הסני פקול: הפנימי. פר ושעיר של ית"כ זכרים ושעירים הנספים כדתן לקנות פ"ה: לא כיפר. כדל"ף צגנרע טעמא נקרא: ואין בוכרת. דכ"ס שאין נחמה זו נחמה צ"ל זו כך אין נפגלת זו צ"ל זו: **הלכה א'** דלית אפשר. טעמא כלי' לא נחמ' דכר נחמון נחמון פ"י שניין אלו לריכין לאלופין ונחמון אחר: ישפך שפיכה אחת נשנע, דהא הני דעובדין שתי נחמות קחן ארבע נדכתיצ זהו קביץ ילפינן, וכן דכתיב ישפך צנחמה אחת קמי' יתבין מקשין. דהא ה"י קרא חלטרק לדרשא אחרייתא דלם כל הזכרים טעמון ונתן שריים ליקור ואפ"ה שפיכה שריים לא כתיב אלא צחמלה, וקס"ד דאפ"ה שאין כתיב יקור צקרא כיון דנלתינו שריים שנספכין ליקור צחמלה דכתיב ואלו דמו ישפוך אל יקור המוצח כנאן דכתיב נופרש ודס צחמך ישפך אל יקור

הרבה א' רבי ועירא מפסיד להברייה עולין שמעין מליה דרבי לוי דרש דלית אפשר דהוא מפיץ פרשתיה דלא אולפין, עולין ושמעין דמר מני לבל הנתנין על מוצח החיצון שנתנן אף במתנה אחת כיפר תלמוד לומר ודס זכחך ישפך, יתבין מקשין ואמרין לא בן תניין מנין דלם כל הזכרים שרמן ישפך ליסוד המוצח תלמוד לומר ודס זכחך ישפך, אדהכי כליק רבי ועירא גבייהו אמר יאות דרשרבי לוי כלום יסוד כתיב בקרייה, אמר רבי יונה אין תומר שנייא היא זריקה שנייא היא שפיכה יאות אמר רבי לוי אין תומר לא שנייא היא זריקה לא שנייא היא שפיכה לא אמר רבי לוי בלום, דאתפלגון רבי מנא אמר לא שנייא הוא זריקה לא שנייא היא שפיכה, רבי חנינה חברין דרבנן אמר היא זריקה היא הויה ברם שנייא היא זריקה שנייא היא שפיכה איתא חמי' לא

אף על פי שכל הניחין וכו' דנפקא לן נקרא ודס צחמך ישפך חפ"ה הכי צחמלה איהו כדנפקא לן לקנות מוכפר, וזית הלל חוורים שאף חמלה הוי צכלל ודס צחמך ישפך ורק מופי' שהקברא נחמה להיפך חלטרך קרא דוכפר דאפילו צחמלה צנחמה אחת קמי' אלא דקס"ה הן חנה דנחמיתן לא קמני' ונפגלת' דאז היסא נוכחמה לפרס כל הני גונא דחני' צחמלה ודרכה של הנשקה לקלר ונפגלת' נחמלה ונשנע, אכל ולי' טעמא לא קחני' ונחמיתן צקילור כונו צחמלה צית שנוא חוורים שתי נחמיות נכסירות צחמלה ואחר צכל חזכמים וצ"ה חוורים אחד חמלה ואחר כל חזכמים נחמ' אחת נכסירות' וי"ל לישנא דהוכפחתי ודל' נשנע ור עיקר צחמלה הפלוגמה האין דרש קרא דוכפר ור דרש לכבד שתי נחמות ור דרש לכבד צנחמה אחת, ח"כ קסא כונו דלצ"ה ונחמיתן שאר כל חזכמים צחמלה לצ"ס כונו בן וכונו דצחמלה צ' נחמה לעיכובא כונו בן שאר הניחין על מוצח החילון, וקרא דודס צחמך לדרשא

הזיה' ולפ"ז לא חנר לוי ולא כלום דלגופא חלטרך: ולא

בית שמואל אומר: הניחא כיון דככל העולם הניחין רק נחמה אחת לבתמילה כדלענין לקנות צפיה וקאמר דאף הני דעצומים שתי נחמות או ארבע אפ"ה דיעבד אם נתן רק נחמה אחת כיפר וצגנרע ופרס טעמא: ובהמאמא. אפ"ה סלכחתי

לר"ד נחמ' ד' אפ"ה אם נתן שתי נחמות קמי' אכל שתי נחמות לעיכובא הוא ואם נתן נחמה אחת פקול, ופלוגמיהו דצ"ש וצ"ה נפרס צגנרע: לפיכך. כיון דרק נחמה אחת נעכבת, צכל הכניח על מוצח החילון (ולצ"ש חון נחמא) אם נתן אה הסניח צנחצנח חון לזוננו לחו כלום הוא דכפר הותר הצנח ע"י נחמה דלסניח: השניה חון לפקומה: דכ"י ה"י גונא קחני לעיל שאין זה קרב הותר כעולותו ופקול ואין חייבין עליה כרת, הלא כתיב שאין חייבין נחשבת חון לעקונה נחשבת פקול כלל וכו"ס שיה' צחון לעקונה דחופין דחופין כשר וצחופין הסני פקול: הפנימי. פר ושעיר של ית"כ זכרים ושעירים הנספים כדתן לקנות פ"ה: לא כיפר. כדל"ף צגנרע טעמא נקרא: ואין בוכרת. דכ"ס שאין נחמה זו נחמה צ"ל זו כך אין נפגלת זו צ"ל זו: **הלכה א'** דלית אפשר. טעמא כלי' לא נחמ' דכר נחמון נחמון פ"י שניין אלו לריכין לאלופין ונחמון אחר: ישפך שפיכה אחת נשנע, דהא הני דעובדין שתי נחמות קחן ארבע נדכתיצ זהו קביץ ילפינן, וכן דכתיב ישפך צנחמה אחת קמי' יתבין מקשין. דהא ה"י קרא חלטרק לדרשא אחרייתא דלם כל הזכרים טעמון ונתן שריים ליקור ואפ"ה שפיכה שריים לא כתיב אלא צחמלה, וקס"ד דאפ"ה שאין כתיב יקור צקרא כיון דנלתינו שריים שנספכין ליקור צחמלה דכתיב ואלו דמו ישפוך אל יקור המוצח כנאן דכתיב נופרש ודס צחמך ישפך אל יקור

הרבה א' רבי ועירא מפסיד להברייה עולין שמעין מליה דרבי לוי דרש דלית אפשר דהוא מפיץ פרשתיה דלא אולפין, עולין ושמעין דמר מני לבל הנתנין על מוצח החיצון שנתנן אף במתנה אחת כיפר תלמוד לומר ודס זכחך ישפך, יתבין מקשין ואמרין לא בן תניין מנין דלם כל הזכרים שרמן ישפך ליסוד המוצח תלמוד לומר ודס זכחך ישפך, אדהכי כליק רבי ועירא גבייהו אמר יאות דרשרבי לוי כלום יסוד כתיב בקרייה, אמר רבי יונה אין תומר שנייא היא זריקה שנייא היא שפיכה יאות אמר רבי לוי אין תומר לא שנייא היא זריקה לא שנייא היא שפיכה לא אמר רבי לוי בלום, דאתפלגון רבי מנא אמר לא שנייא הוא זריקה לא שנייא היא שפיכה, רבי חנינה חברין דרבנן אמר היא זריקה היא הויה ברם שנייא היא זריקה שנייא היא שפיכה איתא חמי' לא

אף על פי שכל הניחין וכו' דנפקא לן נקרא ודס צחמך ישפך חפ"ה הכי צחמלה איהו כדנפקא לן לקנות מוכפר, וזית הלל חוורים שאף חמלה הוי צכלל ודס צחמך ישפך ורק מופי' שהקברא נחמה להיפך חלטרך קרא דוכפר דאפילו צחמלה צנחמה אחת קמי' אלא דקס"ה הן חנה דנחמיתן לא קמני' ונפגלת' דאז היסא נוכחמה לפרס כל הני גונא דחני' צחמלה ודרכה של הנשקה לקלר ונפגלת' נחמלה ונשנע, אכל ולי' טעמא לא קחני' ונחמיתן צקילור כונו צחמלה צית שנוא חוורים שתי נחמיות נכסירות צחמלה ואחר צכל חזכמים וצ"ה חוורים אחד חמלה ואחר כל חזכמים נחמ' אחת נכסירות' וי"ל לישנא דהוכפחתי ודל' נשנע ור עיקר צחמלה הפלוגמה האין דרש קרא דוכפר ור דרש לכבד שתי נחמות ור דרש לכבד צנחמה אחת, ח"כ קסא כונו דלצ"ה ונחמיתן שאר כל חזכמים צחמלה לצ"ס כונו בן וכונו דצחמלה צ' נחמה לעיכובא כונו בן שאר הניחין על מוצח החילון, וקרא דודס צחמך לדרשא

הזיה' ולפ"ז לא חנר לוי ולא כלום דלגופא חלטרך: ולא

ה'לכה א' דמכין חנו צר
 צרכת הפסח: עין
 רש"ס סוף פקחים ודברי הסו'ם
 שם וצונוכילתו ועל כל גוהא קשה
 דברי הידיוכלווי הכא כיון דצין
 לר"י וצין לר"ע פסק בשפיכה
 וע"כ נודס זמחך ישפך נפשא
 איב אפילו לריע ננוי לייך קרא
 לגופא דרס פסק בשפיכה וננוי
 נוהרן הש"ס דטענווא דר"י הוא
 כדרבי ננא הא עב"פ חילניך קרא
 ורס זמחך ישפך לרס הפסק שהוא
 בשפיכה וכן פירך צנצני אכתי
 להכי הוא דלחא נוצני ל"י לדתי
 דצי ר"י והוא שרס הפסק בשפיכה
 אס לא שאלור דלירושלמי פסק
 בשפיכה ילפינן ל"י נודכתי דווס
 (רביס) ולא דנו ובר"י הגלילי
 וכן פ"י צקיע צפכחים שם, חי
 דלחור כס"י רבינ שוואל רל"י
 פסק ושלמים שתיקו צוריקה (וכ"ס
 לר"ע) ואפ"ה של זנא חיט פוטר
 את של פסק ונדהזנא טפל לגבי
 פסקה ולכן כדרחי הש"ס דטענוא
 דר"י כרינו איב הוא כפ"י נוהר"ס
 דפסק ננוי צוריקה ואי"ל קרא
 ורס זמחך לרס פסק שהוא בשפיכה
 וגם לנותן דוויס ליקוד ח"ל האי
 קרא, דכלוס יקוד כתיב צ"י,
 ואיליגדק ספיר צין לריע וצין לר"י,
 קרא דורס זמחך ישפך לכל
 חתנים על נוצח חתיני דקני
 צדיצנד צווחנה אחת, אכל דע
 שוטיניו הג"י הכא ובירושלמי
 פקחים פ"ה ה"י כראה דנוחלות
 ר"י ור"ע צקלא דואח דווס "חזק"
 וצנוקוס אחר הוא חוור ורס זמחך
 "ישפך" לר"ע דוקא הוא צנוקוס
 דלתיב זריקה לא שפיכה צכלל
 וצנוקוס דלתיב שפיכה לא הוי
 זריקה צכלל, וזו הג"י דהבא והיא
 לב"ע, נושא"כ לפי הג"י דהס
 ה"פ "אס שפיכה למה זריקה ואס
 זריקה למה שפיכה אלא ודאי דהא

זריקה היא ספיבה וזהו כרי"ל ולכן אחת
הסימנים הכלליים וכו' והיינו כ"י וכו'

היי יאות דרש רבי לוי . למקרא 77

פסקא חני. חוספחה צפרקן ערדיו פ"צ (ווסט חסר): ופסלנות. כדנפער לקמן: בשתיקה. הא קמ"ל דלפיל
לא חזר לבס חמלת אפ"ה לא חיישין פנוט חסד לקרבן אחר שרי צונתה אחת, א"כ דקמ"ל דלפיל
נשפך הדם אפ"ה צ"ה נכשירין וצנתן שמי ומהות אפילו לרם כשר, דלחן שפיכת סירים ונעכב דלא הינא רלוי
לשפיכת סירים צעין: חוץ לרסנו ונשפך הדם. ומעמל דצ"ס נוסם נשפך הדם ולא קרבו כל ומיריו, חצל אי
לא נשפך הדם ונתן חצי כתיקונה חוי פגול לצ"ס דנפגלין אפ"י צח"י ונהיר, ולצ"ה אפילו נשפך הדם פגול דכבר קרבו כל ומיריו,
כן כהנו החוסין, ופירוש החוספחה ודאי נתישצ הכי, חצל רש"י ז"ל פירוש דנעמח דצית שומי דלח
פיגול צח"י נחיר ונשפך דקמי לבית הלל דהוי קרב כל ומיריו (ועיין חוסין ונכילתן דצרי העתמיל וכתב"ה):
ואחת חוץ למקומי. לבית שומי הוי כנוו שחמו חן כלונו חוסין חוץ למקומו דהוי לא קרב העתמיל כמלתו
ופקול ואין זו כרת, ולצ"ה הלל נחשבה הסגיה לאו כלום הוא וקרב העתמיל כמלתו והוי פיגול:
ולמה

ולמה לא הניחיה. בנזכרת מדות קמחצ ההם דברים שהן נקולי צ"ס ונחמנו צ"ה: בריש מתניתא. והמילת פלוגתיהו לא ה"י דק אי חטאת די צונתה חתה או שמים לעכונא צהא צ"ס לחמורא: דל כן. שלח יולא ונהא קולא או קולא שלח יולא ע"י חמורא וי"ח ח"ל לעולם לנחתי קולא צ"ס וחמורא צ"ה או איפכא: תמן. ונחתינן דכתיבות פ"ה והא ג"כ צירושלמי פה פ"י ה"ב וי"ח שם סיני נכחלנה ע"ס: משנאמרסא. דאילו קוד' שנתארס' חני צריסא שוודין צ"ס וצ"ה שהיא נוכרת ונוכרתה נשאי"ח אס נפלו לה הפסקים ונשנאמרסא: ק"ל לצ"ס דכל זמן שהיא חסרה ונוכרת וצ"ה פליגין: משני צדדין. כלומר חמור לכל הלדדין, ונשאי"ח הכא לצ"ס קיל הוא חסרה וחמור לצעל ולצ"ה איפכא, ואין זה קולא וחמורא: לענים. ולא לעבירים: הפקר. והפקר פטור ונן הפסא: קל לבעה"ב. לצ"ה לחמורא דלא היו הפקר, ולצ"ס איפכא קיל לענים וחמור לצעל: שמדעתו הפקירו. וצעה"ב צעלנו אינו דולא שלח יולא הפקר ולא היו חמור לצ"ס ולצ"ה לא היו קולא והא תנינן. פה פ"י: גפה. גדר אכנים קדוה צל טיט וזבלים. של חמורא: ושכור. לצ"ס אינו נכחה ולצ"ה נכחה, ומני לה אעפ"י שהוא קולא לחמור וחמורא נכחי: שעדיין לא זכו. ואין חני נוסקין זכותן, ופריך חלל נעמה ואומר אף הכא דלא זכה צהן קודם שקידשה, ולא היו חמור אס כלומר דמוכרה, ולא קיל אס כלומר דלא נוכרה, והדרה קוש". חמורא לא חני לה ג"כ קולא צ"ס וחמורא צ"ה: מבין שקידשה. חללי נולחל לנפשה דלזכות ג"כ נפלו ואי חמורא נוכרת היו חמור לצעל: מעמא דביה. דק"ל דאף חטאת צונתה חתה ק"י: וכיפר עליו. ג' פעמים כתיב צה חסר זה, צעיר נקיס צעירות יחיד ונכנסה יחיד ולגוסא לא חילקריד דהא צבולס כתיב ונקלח וזו היא קליחה וזו היא כפרה: מפני הדין. ר"ל מפני שיש לדין צונו לכאן ולכאן וא"ל: לצרר הליך הקצרה נועת יותר אי ק"י צונתה חתה כשאר הדמים שדמן כתיב על נזח החילוקין. או דנחטאת צ' ונחטאת נכחכח: לממן. ונחוט הקיקרא והנה כל שחר הקרבות וכולה בכלל: למעלן. ונחוט הקיקרא והוא חטאת צהמה ועל זה הדרך חטאת כני ק"י צונתה חתה וא"ל לקרא חלל יס לדין דין חסר:

ולמה לא הניחיה מקולי בית שמאי וחמורא בית הלל, אמר ליה לא מתניין מתניי אלא מה דאתפלגין בריש מתניתא דל כן לית קולא חומר ולית חומר קולא. תמן תנינן נפעה לה משנתארסה ב"ש אומרים תמכור וי"ד אומרים לא תמכור רבי פנחס בעא קומי דרבי יוסי ולמה לא תניחיה מקולי ב"ש וחמורא ב"ה אמר ליה לא מתניין מתניי אלא דבר חמור משני צדדין וכל משני צדדין ברם הכא חומר הוא מצד אחד וקיל מצד אחד, והא תנינן הבקר לענים הבקר חרי הוא קיל לענים וחומר לבעל הבית ותנחיה קיל הוא לענים ואינו חומר לבעל הבית, שמדעתו הפקירו, והא תנינן עומר שהוא סמוך לגפה ולגדיש לבקר ולכלים ושכחו חרי הוא קיל לבעל הבית וחומר לענים ותנחיה אמר ליה מיל הוא לבעל הבית ואינו חומר לענים שעדיין לא זכו בהוין, ואומר אף הכא מיל הוא לאשה ואינו חומר לבעל שעדיין לא זכה בהוין, אמר ליה ב"ן שמרשה לזכותו ולזכותה נפלו. רבי יודן קפודסאיי בשם רבי יוסי טעמא דב"ה כהדון התנינן *וכפר עליו וכפר עליו וכפר עליו מה תלמוד לומר מפני הדין, שיכול דין הוא נאמרו דמים לממן ונאמרו דמים למעלן, מה דמים האמורין לממן אם נתנו כמתנה אחת כיפר, אף דמים האמורין למעלן אם נתנו כמתנה אחת כיפר, או כלך לדרך הוון נאמרו דמים בפנים ונאמרו דמים בחוץ מה דמים האמורין בפנים אם חסר אחת מן המתנות לא כיפר אף דמים האמורין בחוץ אם חסר אחת מן המתנות לא כיפר, נראה למי דומה דין דמים שבחוץ מדמים שבחוץ ואל יוכיחו הפנימים שהן בפנים, או כלך לך לזו הדרך דנינן דם חטאת על הקרנות מים חטאת על הקרנות ואל יוכיחו התחתונים שאינם דם חטאת על הקרנות תלמוד לומר וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא שלש, וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא שתיים, וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא אחד, יאות אמרין ב"ה מאי טעמא דב"ש דנין דמים שבחוץ מדמים שבחוץ ואל יוכיחו הפנימים שדמן בפנים ת"ל וכיפר

והזיה שאין זה צבול זה, ולכן דחה דר"י דפקח פטור את של זבח הוא שפיכה דל"כ של זבח כנוי פטור צבול זריקה, חלל טעונא דר"י כרי ננח דהעיקר פטור את הטפלה, ולפ"ז ח"ל קרא דודס וצחיד יספך לא לר"ע ולא לר"י חלל דלס הסחין על נזח החילוקן שק"י צונתה חתה, חלל דל"ע דל"כ פליגין חמוראין צונה דפליגי ר"י ור"ע, וי"ל דזהא פליגי, לרינו צין לר"י וצין לר"ע, היא זריקה היא שפיכה ולר"י לכתריהו אין זריקה צבול שפיכה ולא שפיכה צבול זריקה ובאשר נעין דברי הס"ס צפחים ונוכרת הוא חומר כן, חלל דהס"ד היתה דר"י ור"א צפונתה דר"י ור"ע פליגי, ונפני זה כיחל דברי הרמב"ם דים פ"ב דפקהו"ק דליף דכל הניחין על נזח החילוקן ק"י צונתה חתה נודס וצחיד יספך, וס"ל דזריקה צבול שפיכה כנוי נקרא דודס וצחיד יספך, וזה כגד הס"ס צבלי נוכלתן והכא צירושלמי, ונה חמור דדרסה ראשונה היא נוכרת יספך ודרסה שניה נוכרת צחיד לשון דמים אי"ח חיל פריך הס"ס דחילקין קרא ורס וצחיד לזריקה שז"ל צבול שפיכה, חלל י"ל דר"י ז"ל סנך על הידושלמי דפקחים שס והדרסה היא נדפסנוי כתיב זריקה ופעמים שפיכה וכר"י דס"ל לכ"ע כן והוא כדברי ר"ח צחוס' ונכילתן והא דפקה דפקה טעון שפיכה לכחמילה הוא ודוק:

פסקא. ולמה לא הניחיה מקולי בית שמאי וז"ל חמורא בית הלל, אמר ליה לא מתניין מתניי אלא מה דאתפלגין בריש מתניתא דל כן לית קולא חומר ולית חומר קולא. תמן תנינן נפעה לה משנתארסה ב"ש אומרים תמכור וי"ד אומרים לא תמכור רבי פנחס בעא קומי דרבי יוסי ולמה לא תניחיה מקולי ב"ש וחמורא ב"ה אמר ליה לא מתניין מתניי אלא דבר חמור משני צדדין וכל משני צדדין ברם הכא חומר הוא מצד אחד וקיל מצד אחד, והא תנינן הבקר לענים הבקר חרי הוא קיל לענים וחומר לבעל הבית ותנחיה קיל הוא לענים ואינו חומר לבעל הבית, שמדעתו הפקירו, והא תנינן עומר שהוא סמוך לגפה ולגדיש לבקר ולכלים ושכחו חרי הוא קיל לבעל הבית וחומר לענים ותנחיה אמר ליה מיל הוא לבעל הבית ואינו חומר לענים שעדיין לא זכו בהוין, ואומר אף הכא מיל הוא לאשה ואינו חומר לבעל שעדיין לא זכה בהוין, אמר ליה ב"ן שמרשה לזכותו ולזכותה נפלו. רבי יודן קפודסאיי בשם רבי יוסי טעמא דב"ה כהדון התנינן *וכפר עליו וכפר עליו וכפר עליו מה תלמוד לומר מפני הדין, שיכול דין הוא נאמרו דמים לממן ונאמרו דמים למעלן, מה דמים האמורין לממן אם נתנו כמתנה אחת כיפר, אף דמים האמורין למעלן אם נתנו כמתנה אחת כיפר, או כלך לדרך הוון נאמרו דמים בפנים ונאמרו דמים בחוץ מה דמים האמורין בפנים אם חסר אחת מן המתנות לא כיפר אף דמים האמורין בחוץ אם חסר אחת מן המתנות לא כיפר, נראה למי דומה דין דמים שבחוץ מדמים שבחוץ ואל יוכיחו הפנימים שהן בפנים, או כלך לך לזו הדרך דנינן דם חטאת על הקרנות מים חטאת על הקרנות ואל יוכיחו התחתונים שאינם דם חטאת על הקרנות תלמוד לומר וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא שלש, וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא שתיים, וכיפר עליו אף על פי שלא נתן אלא אחד, יאות אמרין ב"ה מאי טעמא דב"ש דנין דמים שבחוץ מדמים שבחוץ ואל יוכיחו הפנימים שדמן בפנים ת"ל וכיפר

בפנים. צחטאת שוכס דנו לפנים, וע"י הדרך קצרה היא שדוקא צ' ונחטאת ולעכונא: דם חטאת על הקרנות. צחטאת החילוקה כתיב קרנות וכן צחטאת הפנימית ולכן צדין הוא שנקיס חטאת לחטאת ולא לשאר קרנות דלא כתיב צהן קרנות וצ' ונחטאת ונעכבת, ת"ל וכיפר ג' פעמים דלפילו צונתה חתה ק"י: יאות אמרין ב"ה. דקס"ל דטעונא דצ"ס הוא נוסס דקצרה הוא לנולוף חטאת ונחטאת ולכן פריך והרי לצ"ה שפיר חתה קרא דלא כלומר כן ונחטאת דלא צה הכתוב חלל לעכב דלא כלומר להקישו לשאר כל הנזחים שדמן כתיבין על נזח החילוקין: אלא שתיים. שהם ושלס וואן דכר שניה, הא חף לצ"ס צהמים ק"י, ד' נולויה ושמים לעכב וסנתן שלס לא כיפר, חלל ה"ג י"ב 12 ירושלמי עם פ"י חשק שלמה

וביפר הא אם נתן חלה שהים: עיין מה שפרשנו וז"ל ח"כ אנוני כחצ קרא ובפר עליו ג' פעמים, י"ל דלצ"ס דוניה יותר לנזילף חין נחון ואעפ"י דלא כתיב זהו קדוה ונלזילף חין נפטים, ואי הו כחצ קרא רק פ"א ובפר הא לזקא חך דכתיב

וביפר לעבב הא אם נתן אלא אחת,

וביפר הא אם נתן אלא שתיים **וביפר**

הא אם נתן אלא שלש לא ביפר: ובלה

מכפר את המודש אית תני תני אם

בלה ביפר ואם לא בלה לא כפר, ואות

תני תני אם ביפר בלה ואם לא ביפר

לא בלה, רבי אברהו בשם רבי יוחנן

במחלוקת ביניהון מן דמר אם ביפר בלה

אין השיריים מעבבין, ומן דמר אם בלה

ביפר השיריים מעבבין, רבי יהושע בן

לוי אמר משמעות ביניהון נשפך מן

השיריים אין השיריים מעבבין, רבי סימון

בשם רבי יהושע בן לוי כל עמא מורין

שאין השיריים מעבבין, מאי ברוך מן

דמר אם בלה ביפר עושה אותן ארבע

מתנות, ומן דמר אם ביפר בלה אינו

עושה אותן אלא מתנה אחת, אמר רבי

שימי מתניא אמרה שהשיריים מעבבין,

דתניין מה לתחתונים אם נתנן למעלה

לא הורצו שאין מהן קרב למעלה תאמר

בעליונים אם נתנן למטן הורצו שיש

מהן קרב למטן, הפנימין יוביחו שיש

מהן קרב בחוץ ואם נתנן בחוץ לא

הורצו, מה לפנימין אם נתנן בחוץ לא

הורצו שאין מוכח ממדן תאמר בעליוני

דין הוא אם נתנן למטן הורצו שהרי

הקרנות ממדנות אותן אם נתנן למטן

תהא כשהה תלמוד לומר אותה שיתן

רמיה למעלה ולא שיתן רמיה למטן,

מהו אין המזבח הפנימי ממדן, רבי יוסי

בי רבי בון שאינו ממדן, דעשותן

שיריים שעל ידי הכרין ועל ידי הפרוכת

הן נעשין שיריים, שיריים, רבי יוסי אמר

מתניא

ונגיד אם כפר בלח עיקר הכפרה נקפיד ואין נפיי אם

הם שלמים או פקק צנחנים, וז"ל חזק חזק חזק חזק

כמו ד' ונתנה דלעיל שאם נשפך הדם צין ונתנה פרוכת

למזבח לב"ע יצא דם אחר ויתחיל צונחות שצונחת וחד

נגיד עושה אותן רק כמותה אחת שהוא עוקק זה ונתחיל

ונוקס שפקק: מהניחא, כדיתא דה"כ פ' לו ומוצאה

צצצלי (ומילתא נ"צ) והש"ס קויר כאן, וה"פ דצני לנזילף

דכוון דחיתון לנזילף שכן דונו למעלה לא ביפר כוון כן

הנותן למעלה שנתן לנזילף נמי לא ביפר נעשם דלאחור

דוים למעלה ונאחור דוים למעלה, והקצרה נותנת דכוון

שאלו פסולין למעלה כמו כן פסולין אלו אם נתנן למעלה,

ודחה זה הש"ס רמח לתחתונים, שנתנן למעלה לא הורצו

שכן לעולם לא נשכחת שחיה דבר וזמן יאם קרב לנזילף:

ש' ש' מהן הרב דמעטן, והם השיריים הנשפכין על היקוד:

הב' ימין - חטאת הפנימית יוביחו שירי דמן נשפכין על

הי"ד בחוץ ואעפ"כ אם נתנן בחוץ לא תורגא ואף חזי

שאיין מוכח הפנימי ונזרקן שפדיין חקר שפיכת שיריים שצחון:

הינות ממדנות, כשנתן דם על הקרנות הוא סוף העבודה דלביע שיריים החלוקים לא נעבבין הלכך ה"ל דיוכסו לנזילף

ה"ל אחתה, וז"ל דק"ל להאי תנא שיריים נעבבין, ודחה זה הש"ס דהא דקאמר שאין הנזבח ונזרקן לא חשפיכת שיריים קאי

רק בדאמר ר"י צ' דני בון: שעי' הברין, וכו' ר"ל דלרין בני היות הדנין והפרוכת ונשאלים קדוה ונזרקן כל העבודות:

ונתחיל

וביפר הא אם נתן חלה אחת ור"ל ג' פעמים לנזילף, וסגורא דליקנא הוא גזי צ"ס דגדק"י שלם שהים אחת: ובלה מבפר, קרא יתיבא הוא דדי אם כחצ קרא והקריצ

לח השעיר החי: אם בלה כפר, ה"פ למד נגיד חזי

דנוק כשל אחרי וחקיק ובלה חת

עבודתו לזו נוכפר ואם לא לא

נוכפר ולאחור נגיד דנוק הוא וה"ק

באשר יכלה נוכפר על הקודש לזו

הקריצ חת השעיר חתי וזיינו

זיקתה דקס שהוא הכפרה: במחלוקת

ביניהון, כלומר נפיינו דלויס

דלחז נגיד שיריים נעבבין ולכן

קאמר חס בלה הכל ואפי' שפיכת

שיריים לזו נוכפר, ולאחור נגיד

שפיכת שיריים חזין נעבבין ולכן

קאמר שאם כפר חזק הדם זהו

כלה עבודתו: משמעות כתיבה,

ה"פ צניקין דינא לב"ע שיריים נעבבין

ודק אי נשפך הדם לנגיד חס

ביפר בלה צדיענד כיון דנשפך

הדם חזי נעבבין, דלל לנגיד חס

בלה ביפר כיון דנשפך לא כלה

עבודתו, וז"ל כ' קיוון דלאור צסם

רצ"ל להיפך דלביע חין שיריים

נעבבין כלל ולכן פריך: מאי ברוך,

נחאי חזכא צין דרשה דדרשה דחזי

הנאי דלעיל: עושה אותן ד'

ונתחיל, כלומר קשהיכל ועל

הפרוכת ועל קרנות ונזרקו של

נזחא, חן צע"ז ד' ונתחיל ואם

נשפך הדם צין ונתחיל לנזחא

נעבבין דכוון ונתחיל צפני עלון

חן, ונגיד אם כפר בלה, חן צניקין

כמותה אחת וכוון כפרה אחת

חן, ואם כפר על החיכל נשפך

הדם יאם וא"ל להציא דם אחת,

והיחזר כ"ל דהיינו חך פלוגתא

דח"ק ור"א ור"ס צנשפך הדם

כשנתן ונתחיל ונתחיל שצונחת

דלח"ק יצא דם אחר ויתחיל

צחילת המנחות שצונחת ור"א

ור"ס ק"ל דנתחיל ונוקס שפקק

והיינו דקאמר דלנגיד חס בלה

כפר עושה אותן ד' ונתחיל שלימות

ואם נשפך הדם ונתחיל ונתחיל

ונגיד אם כפר בלח עיקר הכפרה נקפיד ואין נפיי אם

הם שלמים או פקק צנחנים, וז"ל חזק חזק חזק חזק

כמו ד' ונתנה דלעיל שאם נשפך הדם צין ונתנה פרוכת

למזבח לב"ע יצא דם אחר ויתחיל צונחות שצונחת וחד

נגיד עושה אותן רק כמותה אחת שהוא עוקק זה ונתחיל

ונוקס שפקק: מהניחא, כדיתא דה"כ פ' לו ומוצאה

צצצלי (ומילתא נ"צ) והש"ס קויר כאן, וה"פ דצני לנזילף

דכוון דחיתון לנזילף שכן דונו למעלה לא ביפר כוון כן

הנותן למעלה שנתן לנזילף נמי לא ביפר נעשם דלאחור

דוים למעלה ונאחור דוים למעלה, והקצרה נותנת דכוון

שאלו פסולין למעלה כמו כן פסולין אלו אם נתנן למעלה,

ודחה זה הש"ס רמח לתחתונים, שנתנן למעלה לא הורצו

שכן לעולם לא נשכחת שחיה דבר וזמן יאם קרב לנזילף:

ש' ש' מהן הרב דמעטן, והם השיריים הנשפכין על היקוד:

הב' ימין - חטאת הפנימית יוביחו שירי דמן נשפכין על

הי"ד בחוץ ואעפ"כ אם נתנן בחוץ לא תורגא ואף חזי

שאיין מוכח הפנימי ונזרקן שפדיין חקר שפיכת שיריים שצחון:

הינות ממדנות, כשנתן דם על הקרנות הוא סוף העבודה דלביע שיריים החלוקים לא נעבבין הלכך ה"ל דיוכסו לנזילף

ה"ל אחתה, וז"ל דק"ל להאי תנא שיריים נעבבין, ודחה זה הש"ס דהא דקאמר שאין הנזבח ונזרקן לא חשפיכת שיריים קאי

רק בדאמר ר"י צ' דני בון: שעי' הברין, וכו' ר"ל דלרין בני היות הדנין והפרוכת ונשאלים קדוה ונזרקן כל העבודות:

ונתחיל

מתניתא. ונתתיהן דריש ערק ה' דמכילתן: לא עיכב. והתם
נתייב צמחית הפנימית. מתניתא. אבל צרייתא אחרינא
איכא שהסירים ונעבצין. והוא צתו"כ אחרי ונתן פיה:
אף על העורות. והלא כל עצודתו היתה צפנים

שאלן הנוצח ונורקן ונאי ללו חלו שירים ודחה זה הש"ס
חלל חין ונצח הפנימי ונורקן כלל חלל פרוכת. והפיו
פי' דקיונא דקיעתא הוא ונורקן ר"י ר"ב ונורקן חין

שלימו ונורקן לעשותן שירים שהרי
עדיין ה' לריק ליתן על הצדים
ועל הפרוכת וע"י ונחמה שלשתן
הדונים נעשין שירים ונשא"כ
קרנות גומרות ואין לריבין שירים
כלל ופי' זה ונתייב צדדרי ר"י
צ"י ר"ב ואפי"כ פי' הק"ע עיקר
וכמו שפרשנו, ופי' הוא דלעולם
חין השירים ונעבצין וכן ונורקן
לעשות שירים קאמר ערק אחר
סבבן ג' ונחמות על ההיכל ועל
הפרוכת ועל הנוצח הדם נעשין
שירים.

לא לורכיה צעי כשלא החמיל
ליתן וצירושלנו יונא פ"ה
ה"ו סג' להיפך. ונה הן לריכיה
ליה כשהחמיל ליתן וחסרו חלל
חס לא החמיל ליתן כל עונא נודי
ונשחא ונשייר סבן שירים ופי'
הק"ע והפיו ונעבצין לרי' רק
כשהחמיל ליתן חלל ככלל החמיל
ליתן לא ונעבי ליה רק ונה כשהחמיל
היו שירים ואם לא כשהחמיל לא
היו שירים כלל וג"י זו דחוקה
והפ"י חין ונתייב צדדרי הידושלנו
ידויק:

פסכא: ועשה לפי: הו"כ ויקרא
דצורא דחונה פ"י
והצרייתא לא כהפרכה צ"ס לפינו
ועיין צבלי ונכילתן צלרובה וצריי
וחוספות והגהות שיעה וקוצלת
וכאשר ציראו בהנוצח שכונה
וואנורי הידושלנו כבר היו לפני
נקדרי הצבלי ונשא: ונתנו צה
והדחיו ונשכיות החקירה:

אעפ"י שלא נתן שירי הדם:
חקר כאן ולי' כונו
שהוא צתו"כ בס' ונה רחית להכסיר
צקניכה ושירי הדם ולפסול צחיות
אחר קרנה הכתיב ויעשו נוכסיר
אני צקניכה ושירי הדם שאין
נעבצין את הכפרה ופוסל אני
צחיות שכן ונעבצין את הכפרה

החילון שאם נתן ונתנה אחת כיפר צה הכתוב וסנה צחיות

פנים שנתנה אחת ונעבצה: מתן שבע. דפר כהן ונשיה
והעלם דבר לריק חיה ז' פעמים על הפרוכת ונתן חרצב על הנוצח. וה"ל דרק ונתן ז' על הפרוכת ונעבצה שהרי
לא נתייב צבוס ונקוס שאינו ונעבצה כונו צפרה חלונה ונעבצים: מנין להמן ארבע. שהרי נאלינו צתמין על ונצח
החילון שלא עשה כלום וננין דהבא הוא ונעבצה: בן יעשה לו. חזר וספל ואם חינו ענין לונתן ז' תנחו ענין לונתן
חרצב: סתמי רבי. ה"פ רבי סתם ונתתיהן כהאי תנא דתו"כ וקאך על דרשא סבב ונחמות כמותן על ונצח הפנימי
אם חקר אחת ונעבצה. ווא"כ חין אפסר דאפליגי חנוכאין אי שירים ונעבצין. הא ונחאי צרייתא גופא לנודין שאין
שירים ונעבצין ויחיו דאיכא תנאי נני דק"ל שירים ונעבצין חלל ונחמין סדרי קאך על צרייתא זו ודאי עיקרית
היא: לרבות פה ויהי"ב. לכל הני דצדים דנעבצו. ואפי"כ דכתיב חוקה לא נלכסה חלל לרי' דלונר כי כתיב חוקה
רק חרצבים הנעשים צננדי לכן צפנים חלל צחון הקדש ונעשה לחסירו ונה בעשה עשוי וה"ל דחלואה כונו לא
נעבצו כל עונא נודין חלונא דאף היכא דהקפדה ונתת דלמין תנאי צסירים ונעבצין כאונר דרי קיוין דלא
פלוגי צהא ורק פלוגחיהו ענין אחר כדאמרינן לעיל. וכ"ס שאין חנוכאין דק"ל שירים ונעבצין: ואוקף שמיע ליה.
הא דאמר דרי קיוון. חלל הוא. קבר דאיכא דרבי לרבות פה ויהי"ב לשירים דנעבצו ואינו כן דלכ"ע רק
דצדים ונעבצים כפרה הוא דנקטין. ושירים לכ"ש חין ונעבצין אי' ונני סבי פירושא דרבי
צה צל כהן חקש קאך דנודין פה יום הכיפורים היינו רק צעזודה כנעבצו הכפרה ונעבצה
כונו צפר כהן ונשיה והעלם דבר חלל לענין שירים לא דנוי דפר העלם דבר שירים לא ונעבצין
ופר יום הכיפורים ונעבצין וצחיות לכל דבר ונודין ואף לשפית שירים דאינו ונעבצו וכו' עקיפת לקון:
ותנייה

מתניתא אמרה כן שאין השירים מעבבין
דתנינן אם לא נתן לא עכב רבי בורקין
בשם רבי יוחנן מתניתא אמרה שהשירים
מעבבין דתנינן וכפר את מחדש המודש
זה לפני ולפנים. ואת אוחל מועד זה
ההיכל. ואת המזבח זה מזבח הזהב.
וכפר אף על העורות. מה אית לך כפרה
בעורות לא השירים. הוי השירים מעבבין.
רבי בון בר חייא בעא כמן דמר השירים
מעבבין אי מחומן מעבב. נתן בלילה
שוחט עליהן בתחילה חברייא בעין
שירים מחשב עליהן. רבי יודן בעא
אברו שירים מה הן. לא צורכיה בעא
כשלא התחיל ליתן וחסרו כרם אם
התחיל ליתן כל עמא מודי מכיון שהוא
משייר שהן שירים:

פסכא. כל הניתנין על מזבח הפנימי:

ועשה לפי באשר עשה לפי
החמאת וכיפר מה תלמוד לומר לכפל
על היות ללמד שאם חסר אחת מן
המתנות לא עשה כלום יכול מתן שבע
שאם חסר אחת מהן לא עשה כלום
שכן מתן שבע מעבבת בכל מקום
מנין למתן ארבע שלא עשה כלום ת"ל
בן יעשה לו. רבי בא בר כהן בעי סתמי
רבי כהדון מתניתא ופליגי אמורין
בשירים מעבבין. והא תנינן ועשה לפי
לרבות פה יום הכיפורים. וכפר אף על
פי שלא סמך. ונסתח אף על פי שלא
נתן שירי הדם. לא שמיעי ליה הא דמר
רבי סימון בשם רבי ירושע בן לוי כל
עמא מודין שאין השירים מעבבין ואוקף
שמיעי ליה סברי מימר. לרבות פה יום
הכיפורים לשירים אינו אלא בעבודה
מעבבת את הכפרה. אמר רבי מנה
ותמייה.

וה"פ דאפילו לנאן דלונר שירים ונעבצין עיקר כפרה

פנים שנתנה אחת ונעבצה: מתן שבע. דפר כהן ונשיה
והעלם דבר לריק חיה ז' פעמים על הפרוכת ונתן חרצב על הנוצח. וה"ל דרק ונתן ז' על הפרוכת ונעבצה שהרי
לא נתייב צבוס ונקוס שאינו ונעבצה כונו צפרה חלונה ונעבצים: מנין להמן ארבע. שהרי נאלינו צתמין על ונצח
החילון שלא עשה כלום וננין דהבא הוא ונעבצה: בן יעשה לו. חזר וספל ואם חינו ענין לונתן ז' תנחו ענין לונתן
חרצב: סתמי רבי. ה"פ רבי סתם ונתתיהן כהאי תנא דתו"כ וקאך על דרשא סבב ונחמות כמותן על ונצח הפנימי
אם חקר אחת ונעבצה. ווא"כ חין אפסר דאפליגי חנוכאין אי שירים ונעבצין. הא ונחאי צרייתא גופא לנודין שאין
שירים ונעבצין ויחיו דאיכא תנאי נני דק"ל שירים ונעבצין חלל ונחמין סדרי קאך על צרייתא זו ודאי עיקרית
היא: לרבות פה ויהי"ב. לכל הני דצדים דנעבצו. ואפי"כ דכתיב חוקה לא נלכסה חלל לרי' דלונר כי כתיב חוקה
רק חרצבים הנעשים צננדי לכן צפנים חלל צחון הקדש ונעשה לחסירו ונה בעשה עשוי וה"ל דחלואה כונו לא
נעבצו כל עונא נודין חלונא דאף היכא דהקפדה ונתת דלמין תנאי צסירים ונעבצין כאונר דרי קיוין דלא
פלוגי צהא ורק פלוגחיהו ענין אחר כדאמרינן לעיל. וכ"ס שאין חנוכאין דק"ל שירים ונעבצין: ואוקף שמיע ליה.
הא דאמר דרי קיוון. חלל הוא. קבר דאיכא דרבי לרבות פה ויהי"ב לשירים דנעבצו ואינו כן דלכ"ע רק
דצדים ונעבצים כפרה הוא דנקטין. ושירים לכ"ש חין ונעבצין אי' ונני סבי פירושא דרבי
צה צל כהן חקש קאך דנודין פה יום הכיפורים היינו רק צעזודה כנעבצו הכפרה ונעבצה
כונו צפר כהן ונשיה והעלם דבר חלל לענין שירים לא דנוי דפר העלם דבר שירים לא ונעבצין
ופר יום הכיפורים ונעבצין וצחיות לכל דבר ונודין ואף לשפית שירים דאינו ונעבצו וכו' עקיפת לקון:
ותנייה

בזריקת הדם הוא (ועיין הוס' וביבולתן דף ל"ט ע"א ד"ה הא נמי):

וישזין שלא כנגד היסוד יאכל ונתקופתה יונא פ"ג דכתוב וכלה נוסף וכל"ל אם בלה נעשה הקריים יאכל

ואף שלא כנגד היסוד, ותינוח בדוננני לרבי זון. צד חייא לביא חי וקונון נעבב לנ"ד קריים נעבבין לפסונו נהבא דליונו נעבב דהא שלא כנגד היסוד נמי שלא צונקונון הוא ולכ"ע יאכל וסנא שלא על יסוד נעבב גרע טפי נעבבא כנגד היסוד וליכא לנעבב אף חי כחנור שלא כנגד היסוד יאכל, סנא לנ"ד קריים נעבבין ל"ד נעבבין נמי, ועוד י"ל דלאונה אפסעי הבתא הנעבי ורק לעיל לא ידעו ע"ד נהתקופתה ולכן נהתקופתה רבי נאח ואנר וא"ר אפסר דתבטי כל הכי תכלי, ולא הזכירו נהתקופתה של ריה דנפיקס אפסלוגי ר"ע ור"י, ודע דבספרא לפסיו הנתיחא נוסבסתא ור"ג התם וכלה נוסבב את הקודם אפסר כלה דצרי ר"ב חנור ל"י ר"י נפסי נה הוא חנור אם בלה כפר אלא ללמוד קלם הקר אחת נעבב הנהתקופתה בחילו לא ביער"י וג"י זו אלא לייבב כ"א כחנור כי רק נעבב נהתקופתה דורשין חיבא בינייהו, וכל זה דחוק והג"י נוסבסתא לפסיו עיקר, ונאן דק"ל נעבב נהתקופתה דורשין לא גרס הכי:

מדרם חטאת הכיפורים אחת: וצצצלי יליף וקרא דויקרא ט"ז והיתה זאת לכם לחוקת עולם לכפר על צני ישראל וכל חטאתם אחת צננה, וכן הג"י צק"ע ופ"י ג"כ צירוסלוגי יונא ספ"ה וצאונה ח"ן לבסוף הספרים, רק דהירושלמי ק"ל דנהתם ח"ן רחיה ל"ב, דעל כל נעשה יו"ט קאי, שהרי כתיב צקוף הפרקא אכל הכי דלא חיירי כלל ויו"ט קאנור אחת צננה ודאי דכונת הקרא על דבר הידוע לנו שהוא רק אחת צננה הוא לפני ולפנים, ורצנן ק"ל דבין קאנור נהתם חטאת הכיפורים וזהו נהתת נוצח חזרה, כונתו על כל עצודה הנעשין פ"א צננה וצחלי אחת כתיב חוקה צפרשת אחרי גס, וי"ל עוד דהצצלי נמי סונך על חלי קרא והצלי קרא דאחרי דכתיב צ' חוקה וד"ק: ר"י בדעתה דנר נתן היסוד

נעבב: ציחור הירושלמי הוא עפ"י נה דליחא צצצלי (יונא ק') ור"י ח"ד לנעבבין צצצלי זהו וחד לנעבבין קריים דלא נעבבין (ואעפ"י שהן נעבבין צצצלי לכן ח"ן קדקן נעבב) ור"י חי נעבבין נעבבין וא"י לא נעבבין לא נעבבין דהא צחא תליא ונמי סא"ל חנור קריים נעבבין לנר נהתקופתה לכן לכן ק"ל דכל דבר הנעשה צצצלי לכן צחא ח"ן קדקן נעבבין, דקריים נמי נעבבין נעבבין כפרה וא"ן נפ"ו צחא ובפרשנו צפנים:

אוף הכא את נר: פ"י הידועלוגי קשה דהא חדרצה לפ"י צפניכה קריים נמי חי חיבא דס ח"ן קריים נעבבין וא"י ליכא דס כלל לשפיכת קריים ח"ן נעבבין

ותמיה אני איך חברי' המיין תניי פלוגותין ולא המיין תניי דמתניתא דרבי חייא, דתני נתן על המזבח ונשפך הדם אף על פי שלא נתן כנגד היסוד יצא דכתיב ובלה מבכר את כפר כלה דברי רבי עקיבא, אמר ליה רבי יודה כלום כתיב וכפר מכלה אלא אם בלה כפר ומתן היסוד מעבב, ושזין שלא כנגד היסוד יצא, דין בדעתיה ודין בדעתיה ר"ע בדעתיה דמר וכן יעשה לימוד על מתן ארבע שמעבב, ור"י בדעתיה דמר בן יעשה לפי שלא למדנו סמיכה ושזין הדם כפר של יו"ט תלמוד לומר וכן יעשה, תני אמר רבי יודה במה דברים אמורים כעבודות הנעשיות בפנים בבגדי לבן אבל בעבודות הנעשיות בחוץ בבגדי זהב אם הדרם מעשה לחברו מה שעשה עשוי וחכמים אומרים אף הנעשיות בחוץ בבגדי זהב אם הדרם מעשה לחברו לא עשה כלום, רבי אבהו בשם רבי יוחנן ושניהם מלרא אחד הן דורשין מדרם חטאת הכיפורים אחת רבי יודה דריש מהם שהוא נכנס בו פעם אחת בשנה, ורבנן דרשין עבודות שהן פעם אחת בשנה, רבי יודה בדעתיה דמר מתן היסוד מעבב, ורבנן כרבי עקיבא אין מתן היסוד מעבב, מילייהן דרבנן דתמן פליגין על רבי יודה דתנינן תמן דם שני חטאת שנתערבו רבי אומר רואין את הדם אם יש בו כדי מתנה אחת מזה וכדי מתנה אחת מזה כשר ואם לא פסול, וחכמים אומרים אפלו אין בו אלא מתנה אחת משל שניהן כשר, תני עלה על דעתיה דרבי יש שיעור למתנות ע"ד דרבנן אין שיעור למתנות, אף תימר כרבי יודה כיימתייה בדמר רבי שמואל בר רבי יצחק הראוי להרייה אין קרייה מעבבת ושאינו ראוי להרייה קרייה מעבבת אף הכא את מר הראוי לשפיכת יסוד שפיכת יסוד מעבבת ושאינו ראוי לשפיכת יסוד אין שפיכת יסוד מעבבת, מתניתא

שחין קריים ליסוד: היימתייה בדמר ריש בר ר"י: ציננות פ"ג ה"ד דשנינו סס, צונתיה חרם פסולה ואנור ר"י גס הטעם נושם דחין יכולין חנור ואנור ואנורה וע"ז פריך הש"ס קריאה נעבבת צתמיה ונמי ר"ש צר ר"י דהרלוי לקריאה אעפ"י שלא קרא חיכו נעבבתה, וחינו נושם דהס היסוד הוא שאין קריאה נעבבתה וסא דכתיב צקרא ואנור רלוי לקריאה חול, אלא חבל דהיכוד הוא לשפיכת קריים נעבבין, ולא רלוי לשפיכת קריים רק שפיכת קריים גופא הוא דנעבבין ח"ן הוא להיפך שאם יש דס ורלוי לשפיכת יסוד נעבב וסכא דליכא דס כלל ליכא נוליה קריים: ונהתיה

שחין קריים ליסוד: היימתייה בדמר ריש בר ר"י: ציננות פ"ג ה"ד דשנינו סס, צונתיה חרם פסולה ואנור ר"י גס הטעם נושם דחין יכולין חנור ואנור ואנורה וע"ז פריך הש"ס קריאה נעבבת צתמיה ונמי ר"ש צר ר"י דהרלוי לקריאה אעפ"י שלא קרא חיכו נעבבתה, וחינו נושם דהס היסוד הוא שאין קריאה נעבבתה וסא דכתיב צקרא ואנור רלוי לקריאה חול, אלא חבל דהיכוד הוא לשפיכת קריים נעבבין, ולא רלוי לשפיכת קריים רק שפיכת קריים גופא הוא דנעבבין ח"ן הוא להיפך שאם יש דס ורלוי לשפיכת יסוד נעבב וסכא דליכא דס כלל ליכא נוליה קריים: ונהתיה

ותמיה אני איך חברי' המיין תניי פלוגותין ולא המיין תניי דמתניתא דרבי חייא, דתני נתן על המזבח ונשפך הדם אף על פי שלא נתן כנגד היסוד יצא דכתיב ובלה מבכר את כפר כלה דברי רבי עקיבא, אמר ליה רבי יודה כלום כתיב וכפר מכלה אלא אם בלה כפר ומתן היסוד מעבב, ושזין שלא כנגד היסוד יצא, דין בדעתיה ודין בדעתיה ר"ע בדעתיה דמר וכן יעשה לימוד על מתן ארבע שמעבב, ור"י בדעתיה דמר בן יעשה לפי שלא למדנו סמיכה ושזין הדם כפר של יו"ט תלמוד לומר וכן יעשה, תני אמר רבי יודה במה דברים אמורים כעבודות הנעשיות בפנים בבגדי לבן אבל בעבודות הנעשיות בחוץ בבגדי זהב אם הדרם מעשה לחברו מה שעשה עשוי וחכמים אומרים אף הנעשיות בחוץ בבגדי זהב אם הדרם מעשה לחברו לא עשה כלום, רבי אבהו בשם רבי יוחנן ושניהם מלרא אחד הן דורשין מדרם חטאת הכיפורים אחת רבי יודה דריש מהם שהוא נכנס בו פעם אחת בשנה, ורבנן דרשין עבודות שהן פעם אחת בשנה, רבי יודה בדעתיה דמר מתן היסוד מעבב, ורבנן כרבי עקיבא אין מתן היסוד מעבב, מילייהן דרבנן דתמן פליגין על רבי יודה דתנינן תמן דם שני חטאת שנתערבו רבי אומר רואין את הדם אם יש בו כדי מתנה אחת מזה וכדי מתנה אחת מזה כשר ואם לא פסול, וחכמים אומרים אפלו אין בו אלא מתנה אחת משל שניהן כשר, תני עלה על דעתיה דרבי יש שיעור למתנות ע"ד דרבנן אין שיעור למתנות, אף תימר כרבי יודה כיימתייה בדמר רבי שמואל בר רבי יצחק הראוי להרייה אין קרייה מעבבת ושאינו ראוי להרייה קרייה מעבבת אף הכא את מר הראוי לשפיכת יסוד שפיכת יסוד מעבבת ושאינו ראוי לשפיכת יסוד אין שפיכת יסוד מעבבת, מתניתא

שחין קריים ליסוד: היימתייה בדמר ריש בר ר"י: ציננות פ"ג ה"ד דשנינו סס, צונתיה חרם פסולה ואנור ר"י גס הטעם נושם דחין יכולין חנור ואנור ואנורה וע"ז פריך הש"ס קריאה נעבבת צתמיה ונמי ר"ש צר ר"י דהרלוי לקריאה אעפ"י שלא קרא חיכו נעבבתה, וחינו נושם דהס היסוד הוא שאין קריאה נעבבתה וסא דכתיב צקרא ואנור רלוי לקריאה חול, אלא חבל דהיכוד הוא לשפיכת קריים נעבבין, ולא רלוי לשפיכת קריים רק שפיכת קריים גופא הוא דנעבבין ח"ן הוא להיפך שאם יש דס ורלוי לשפיכת יסוד נעבב וסכא דליכא דס כלל ליכא נוליה קריים: ונהתיה

מתניתא: צריכתא דתו"כ וקרא דצורח דחובה פרשה ג' י"הג הסם, וטעם לא תוספת, וטעם זהו על כל הזים יצלה, דם קיחא דדם כדי טבילה, ונודברי הרמב"ם י"הג עה"ל מנח"ק ה"ט מוטעם בכדי טבילה היינו נוספת

ה"ה קיחא נקודס דם כדי טבילה ולא יספיק אלטעו דם, וטעם היסוד י"ה פ"ה הרמב"ם ז"ל י"הג נקודס דם קיחא די לכל טבילות, ונוסף היינו טבילה אחת בלא יקח נדרופי הבלי ונוספיו: ובינו. ר"ל ה"ה דלכא"פ לריק דם כדי טבילה אלל חס נסחא סריים מעכצין ולהכי פריך איתא חסי.

וכי חפשי לומר דכיו קרא טבילין דם יורה, ודוקא ככי הלי יכח"ל נסחא וכלל קרא נסחא נ"יירי ונ"כ סלין שפיכת סריים מעכצין ורק חטאת דם ספיד קרא: דבנן ביני לסרייה. לא דלגן מנסיין

לקרא דנ"יירי נחופן סלין דם, אלל ודחי דקרא בכל גוויי מ"יירי ורק דבנן הוא דפליגין דדרשת דוטעם, דדם" דל"י פ' דדם כל חצוה ולרבנן כל בהוה טוטל דדם ולפילו לין זו חלל כדי מתכה סגי (ועיין זכמים י"ג) ולפטרך

לזכות דם דחי כחז כחונח וטעם ה"ה חנ"ג דליכא שיעור טבילה מעיקרא בתז כחונח דם, וחי בתז כחונח דם ה"ה חלל לפילו נוספת, וס"י כר"י דם מעטע כל דם חצוה אלל דה"ה דלפ"י נוספת כסר (והו"ל כפ"י הרמב"ם

ז"ל): את פני הפרוכת. צפר כהן נסיה כח"צ פרוכת הקודש וצפר העלם דצר סל ליצור לא כח"צ פרוכת הקודש ומנסי ט"י חטאו של כהן המנסי קדושה ישראל על נוקמה ופ"י נפסל הכהן לגנאי

מונחין אחר חטאת, אלל חטאו הליצור לין כהן קדושה כלל: לפי שחטאו הלמד והמלמד. ה"ה דכשחטא הכהן לא חטאו ישראל עמו, אלל כשחטאו הליצור היינו ע"י סגנת צ"ד טעמו והורו ע"ד

האסור שהוא עומד ולא"כ הצ"ד ג"כ חטאו, ולכן לא כח"צ פרוכת הקודש סלין כהן קרא כלל: והוציא את הפד"ר וילתח צלכ"י נפשי"הו דצתרוי"ה כח"צ כן, ולהכי הולילו את הפד"ר נחון לנח"י כדי שיתפרסם

חטאתם ויכללו מעונותם שלל עסקו צתורה לדעת על כהן האסור והעומד העומד והעומד: רמז. ה"ה חל דכח"צ ג"כ כהן נסיה פרוכת הקודש נרנן הוא טבילין כהן נסיה לין ארון סנו נגזו לחות הסורה קדושה סל ישראל: תני. מוספתא צפירקן: ונשפך הדם. ל"ג דמ"י נפ"ו

צום וכן נחקה הגר"ה ז"ל: חוץ למסומו. ונחון לזונו הוי פיגול וכן הוא דמוספתא: פיגול. להשני" לאו כלום הוא והוי קרב הנחמיר כחונח: על הראשונה. שחנור הריני סחית ע"י לזיוק נחמה דלשונה חוץ לזונו לצולם פיגול: **משנה**. שאין חייבין עליהם משום פיגול. ר"ל שסל חלל חייב כרת ואפילו כחפגל הקרבן או הנחמה

מתניתא פליגי על ד"י וטביל ולא המספת. ברם שיהא בדם כדי טבילה אמר רבי סימין ובינו כדמר רבי שמואל בשם רבי יצחק איתא חמי ובינו דהרי"ה רבנן ביני לסרייה ברם על דעתיה דרבי יודה בדם כל זבח על דעתיה דרבנן

בדם, כל שהוא מובל בדם, בתוב אחד אומר את פני פרוכת המודש ובתוב אחד אומר את פני הפרוכת איתפלגון רבי אבהו וחבירי"ה חד אמר חטא הנשיא הקדושה במקומה. חטאו הציבור אין

הקדושה במקומה. וחורנא אמר לפי שחטאו הלמד והמלמד, והוציא את הפד"ר אל מחוץ למחנה יצאו לחוץ ויפרסמו חמי כלום לעאי באורייתא כיאות, תני חזקיה רמז כל מקום שיש משיח יש ארון וכל מקום שאין משיח

אין ארון ואיתייא כדמר רבי שמואל בשם רבי אחאי חמשה דברים היה מקדש האחרון חסר מן הראשון, איש ארון אורים ותומים שמן המשחה ורוח הקודש: תני במה דברים אמורים בחטאת, אבל

בשאר כל הזבחים נתן אחת בשתיקה ונשפך הדם הכל מודין שהוא כשר, אחת חוץ למקומו ונשפך הדם הכל מודין שהוא פסול ואין בו כרת, אחת חוץ לזמנו וחוץ למקומו פיגול ויש בו כרת, במה דברים אמורים בזריקה אבל

בשחיטה כובל והילוך בין שחשב על הראשונה בין שחשב על האחרונה ואף על שירי הדם חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת:

משנה: אלה דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול. הקומץ והלבונה, הקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח, הדם והנסכים בפני עצמן דברי רבי מאיר וחבמים אומרים אף הבאים עם הבחמה. לוג

הנחתה על עסקו צתורה לדעת על הנחתה וקונו, ונחצאר כל זה בצרובה צו"ל פ"ה מה"י פהנ"ק ה"ז ע"י סס:

הלכה
נפ"ו
צום וכן נחקה הגר"ה ז"ל: חוץ למסומו. ונחון לזונו הוי פיגול וכן הוא דמוספתא: פיגול. להשני" לאו כלום הוא והוי קרב הנחמיר כחונח: על הראשונה. שחנור הריני סחית ע"י לזיוק נחמה דלשונה חוץ לזונו לצולם פיגול: **משנה**. שאין חייבין עליהם משום פיגול. ר"ל שסל חלל חייב כרת ואפילו כחפגל הקרבן או הנחמה

ועכנ"ן, וע"כ כונו כפרשנו דנוציא רח"י דכונו חסם דכח"צ י"הג הסם, וטעם לא תוספת, וטעם זהו על כל הזים יצלה, דם קיחא דדם כדי טבילה, ונודברי הרמב"ם י"הג עה"ל מנח"ק ה"ט מוטעם בכדי טבילה היינו נוספת

ה"ה קיחא נקודס דם כדי טבילה ולא יספיק אלטעו דם, וטעם היסוד י"ה פ"ה הרמב"ם ז"ל י"הג נקודס דם קיחא די לכל טבילות, ונוסף היינו טבילה אחת בלא יקח נדרופי הבלי ונוספיו: ובינו. ר"ל ה"ה דלכא"פ לריק דם כדי טבילה אלל חס נסחא סריים מעכצין ולהכי פריך איתא חסי.

וכי חפשי לומר דכיו קרא טבילין דם יורה, ודוקא ככי הלי יכח"ל נסחא וכלל קרא נסחא נ"יירי ונ"כ סלין שפיכת סריים מעכצין ורק חטאת דם ספיד קרא: דבנן ביני לסרייה. לא דלגן מנסיין לקרא דנ"יירי נחופן סלין דם, אלל ודחי דקרא בכל גוויי מ"יירי ורק דבנן הוא דפליגין דדרשת דוטעם, דדם" דל"י פ' דדם כל חצוה ולרבנן כל בהוה טוטל דדם ולפילו לין זו חלל כדי מתכה סגי (ועיין זכמים י"ג) ולפטרך

לזכות דם דחי כחז כחונח וטעם ה"ה חנ"ג דליכא שיעור טבילה מעיקרא בתז כחונח דם, וחי בתז כחונח דם ה"ה חלל לפילו נוספת, וס"י כר"י דם מעטע כל דם חצוה אלל דה"ה דלפ"י נוספת כסר (והו"ל כפ"י הרמב"ם ז"ל): את פני הפרוכת. צפר כהן נסיה כח"צ פרוכת הקודש וצפר העלם דצר סל ליצור לא כח"צ פרוכת הקודש ומנסי ט"י חטאו של כהן המנסי קדושה ישראל על נוקמה ופ"י נפסל הכהן לגנאי

מונחין אחר חטאת, אלל חטאו הליצור לין כהן קדושה כלל: לפי שחטאו הלמד והמלמד. ה"ה דכשחטא הכהן לא חטאו ישראל עמו, אלל כשחטאו הליצור היינו ע"י סגנת צ"ד טעמו והורו ע"ד האסור שהוא עומד ולא"כ הצ"ד ג"כ חטאו, ולכן לא כח"צ פרוכת הקודש סלין כהן קרא כלל: והוציא את הפד"ר וילתח צלכ"י נפשי"הו דצתרוי"ה כח"צ כן, ולהכי הולילו את הפד"ר נחון לנח"י כדי שיתפרסם

חטאתם ויכללו מעונותם שלל עסקו צתורה לדעת על כהן האסור והעומד העומד והעומד: רמז. ה"ה חל דכח"צ ג"כ כהן נסיה פרוכת הקודש נרנן הוא טבילין כהן נסיה לין ארון סנו נגזו לחות הסורה קדושה סל ישראל: תני. מוספתא צפירקן: ונשפך הדם. ל"ג דמ"י נפ"ו צום וכן נחקה הגר"ה ז"ל: חוץ למסומו. ונחון לזונו הוי פיגול וכן הוא דמוספתא: פיגול. להשני" לאו כלום הוא והוי קרב הנחמיר כחונח: על הראשונה. שחנור הריני סחית ע"י לזיוק נחמה דלשונה חוץ לזונו לצולם פיגול: **משנה**. שאין חייבין עליהם משום פיגול. ר"ל שסל חלל חייב כרת ואפילו כחפגל הקרבן או הנחמה

עלונה, וטעמא דלין פיגול חל אלל על דבר. ס"ס לו נחמיר ע"י אחרים, נשח"כ הכי דקחשן סן הנה הנהי"ן: הקומץ. סקנון נחמה ע"י להקטיר הקונון או לאכול השיריים למחר ונחפגלה סמנחה ע"י: חלבונה. נותרת את הנחמה כונו הקונון: מנחת כהנים. ר"ל דכרת כהנים דחילו מנחת כהן חוטא פליג ר"ש לקטן צונחות וס"ל דכקנולא נשח"כ מנחת נדצה כהנים לכ"ע כולה כלול: מנחת כהן משיח. חצית כהן גדול כנחה נחליתא. צוקר נחליתא צערצ צכל יום: הדם. הוא הנותר עלונו סלין כפרה אלל דם: בפני עצמן צלי זבח, דק"ל נחמיר

אלם מנחת נסכים צפ"י עלונו ח"כ סחצ"א זכחו ס"ס ונסכיו למחר ופוגותי"הו דר"י וחבמים ופרש לקטן נגנורל י"ג ירושלמי עם פ"י חשם שלמה

הנחתה על עסקו צתורה לדעת על הנחתה וקונו, ונחצאר כל זה בצרובה צו"ל פ"ה מה"י פהנ"ק ה"ז ע"י סס:

הלכה
נפ"ו
צום וכן נחקה הגר"ה ז"ל: חוץ למסומו. ונחון לזונו הוי פיגול וכן הוא דמוספתא: פיגול. להשני" לאו כלום הוא והוי קרב הנחמיר כחונח: על הראשונה. שחנור הריני סחית ע"י לזיוק נחמה דלשונה חוץ לזונו לצולם פיגול: **משנה**. שאין חייבין עליהם משום פיגול. ר"ל שסל חלל חייב כרת ואפילו כחפגל הקרבן או הנחמה

הלכה ב' : חוף חני אינו חומר חלף בעקדשן ככלי וצבלי וזמרים וכו' וכו' (ונומחות ט"ו) חג" אף חני לא חומר חלף צבלין עם חזקה ח"ל חפסר לטותו לזכה אחר והגר"ח ז"ל הגיה צתוספתא ג"כ כנו סהול צבלי סם ולא ידעתי למה חרף חרי סונו דברי ר"נ צתוספתא סם חזקה חפסל חלף הנכסים ונשקדשן צבלי ונוד חלף כחצו חתוק דקדשן צבלי דתוספתא חיינו צבלין עם חז"ל דצבלי ונודחור דצח חתם קסבר ר"נ חוקצנו צתוספתא כחצוני חודה חפסע ודלי דלרצן חפ"י סחוקצנו צתוספתא חפ"י יכול לטותן חזקה אחר וניצין צתוק (ד"ה חפסר) ונה ספסרו צזה צתוכוס :

לוי אחיח ונחיתח דרונחי : דבר זה נורגל צירוסלני והסוכה על דרייחא נחודס סחצלו ונחכני דרוס ח"י , ולכן ים לכתפלה ונה חידוס ים כחן צברייהא דרונחי חל חף לפי חוסקתה הגיה רק חוסקתה וטותיה רישא וסיפא צבלי חחת וחכונים קחי על רישא וסיפא יחד , הן חנות כי ונחיתח צירוסלני חל ג"כ נוסכה ונפרסת חל ונחיתח דרונחי חל חורגלנו עוד צזה , רק דבר חרף חלל סעענו עד חל , וניל דצרייתח דרונחי חיתה סקויה כנין חוסקתה חלל צחד צבלי חיתה סם חוסקתה לצבר פלוגתה דר"נ וחכונים כנו סהול צתוספתא וסול הצרייתח , ונחיתח חלל לחורות כי חכוני דרוס חיתה לפניהם חוסקתה צתוספתא חד צבלי וחכונים קחי על חרוייה ודע דתוספתא צתובילתן ד"ה ונחת נכסים כחצו , נחלה דר"ס דחכל חול רצן דלעיל ג"כ נכסים וקסס חלחי חל ערצן דתרוייהו חד טענח חול , וסול כנחיתח דרונחי ודוק :

הוויין חורין צבלין עם חזקה פליגין דע דכ"י צתוספתא חל גריס הצחים

סתמיה לוי אתיית מתניתא דרומאי וכינו וחכמי אתא חמי סתריין סתמיה ברם כן תנית רבי מאיר אומר חייבין עליו משום פיגול וחכ"א אין חייבין , ולא כבר תניתיה רבי חייא דרומאי כיני מתניתא , אמר רבי יודן אנא חמי למתניתא דרומאי וכוליה חד חוא דתניתא , אמר רבי יוסי ויאות דו חוא דכיני דל כן כבר קדמי מתניתא דרבי חייא : אנן תנינן והנכסים הבאין בפני עצמן ותני דבית רבי ומנחת נסכים הבאין בפני עצמן צורכיה לדמתניתין וצורכי לדבית רבי , אילו תנינן אנן ולא תניתיה דבית רבי חוויין בבאין עם חזקה פליגין ,

חל צחל חלייח וקסס סתנח דרישא חסתנח דקיפא ודכני חלדני רישא רבי . ח"פ רבי ק"ל כר"ס וסחוויה צלשון חכונים צרישא ודך ר"ס צרבי חני צקיפא דצרי ר"ס חפוס ונפמי כ"י ח"י דצרי ר"נ יחיד חחולק על חיוזי , ונה ונח דנוקסר לן צק"ס סוף חוריות ידענו סעכ פינוי חיתה צצית חסקיל על ר"נ ויכר חערנו צכמה וקחוצות ע"ז סכרגס חול צכמה ונכיות ולכן חני ר"ס צרבי חפוס דצרי ר"נ כחולק על ר"ס וגלה צזה דחכמים דרישא חיינו ד"ס ויחידחי חול : ולמה לא סתמיה ר"ס צרבי לצברי ר"נ צלשון חכונים , ונכני כלעיל דל"כ קותרין דצרי חכונים חסדרי דלפולתח דרישא וקיפא חל צחל חל" כדפרסנו : ובינו וחכמים אימרים . וקס"ד דיני דצרי ר"נ צלשון חכונים וד"כ קסה דקסרי חפסל חסדרי , עד דלשני סכני דצרי ר"ס צקיפא ג"כ צלשון חכונים : וכלא כבר תניתיה דר"ח צתוספתא קונן כן ונחי חידס צברייהא דרונחי ונכני דסנה ג"כ חגיה כן ונחיתן עפ"י חתוספתא דר"ח : חליתח חד ר"ל צבלי חחת חול ולא רישא וקיפא חול דחני צתוספתא , דטענח חד חול ונחן דפליג צרישא פליג צקיפא : דו חוא דכיני , וסו חצותח דכיני צרייתח דרונחי חלל כלעיל חכתי קסה חלי רכוחח דצרייתח דרונחי חל ככר סויה חל כן צתוספתא דר"ח : אנן תנינן , חכי פירושל דלשון , והנכסים חצלין צפני עלנן" חיינו סקרב חזקה קיסס והנכסים לנחר , דקסס נכסים חיינו חצלין עם חקרבן , ונחת נכסים" חול סכרצ נכסים צלי וצח וקחמור חס"ס דתרוייהו לריכי וצתרוייהו פליגין ר"נ וחכוני" : בבאין עם חזקה וקס"ד צלשין צבלי וצחל קחמור ר"נ חלין כתפגלין עם חזקה , ולכן פריך חיתח

לוג שמן של מצורע . סתנח ונננו על סתנך . חלין וצחן יד ורגל סל ונודע וסירי לכהנים : משום חיוגול . חל צתוספתא צלשון חלל סירייס לנחר חלל כסכתפגל חלסס , חל כתפגל חלוג ח"י דלף דעיקר חול דס חלסס ונחיתח חסון צתוספתא דס חלסס חלי" כיין דחוס רשלי לנחיתח חסנו חיס וננו חלוג לנחר חלל יתפגלו ענו לכן חפ"י חצלין עם חלסס חלין חתפגל ע"י חלסס : דב חלסס חתירו . כלעיל ולכן כסכתפגל חלסס כתפגל גס חלוג ענו : וכל שיש לו חתירין . צגלי חפסר :

הלכה ב' , רבי בא בר זבדי תניתיה רבי רישא חכמים וסיפא רבי שמעון ותניתיה רבי חייא רישא חכמים וסיפא חכמים , דתני רבי חייא נכמי בהמה חייבין עליהם משום פיגול מפני שדם חזבה מתירין דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אין חייבין עליהם משום פיגול מפני שאדם מביא זכרים חיים ונכסים לאחר עשרים יום , אמר להן רבי מאיר הין אוקף אני איני אומר אלא בזמן שהדשן בכלי , אמרו ליה אעפ"י שקדשן בכלי יכול לשנות לזבח אחר , לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם האשם מתירו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אין חייבין עליו משום פיגול מפני שאדם מביא אשמו חיים ולנו לאחר עשרים יום , אמר להן רבי מאיר הין אוקף אני איני אומר אלא בזמן שהדשן בכלי , אמרו ליה אעפ"י שהדשן בכלי יכול לשנותו לאשם מצורע אחר , חמי רבי דברי רבי שמעון ברישא ותניתיה וחמי כסיפא דברי רבי מאיר ותניתיה איתא חמי וניתנינו וחכמים אומרים סתריין סתמיה , רבי יודן אומר רישא רבי סתמיה סיפא רבי שמעון ברכי תניתיה , ולמה לא סתמיה סתריין אומרים סתריין חמי סתמיה , איתא חמי סתמיה , וכוליה חד חוא דתניתא , אמר רבי יוסי ויאות דו חוא דכיני דל כן כבר קדמי מתניתא דרבי חייא : אנן תנינן והנכסים הבאין בפני עצמן ותני דבית רבי ומנחת נסכים הבאין בפני עצמן צורכיה לדמתניתין וצורכי לדבית רבי , אילו תנינן אנן ולא תניתיה דבית רבי חוויין בבאין עם חזקה פליגין ,

חל צחל חלייח וקסס סתנח דרישא חסתנח דקיפא ודכני חלדני רישא רבי . ח"פ רבי ק"ל כר"ס וסחוויה צלשון חכונים צרישא ודך ר"ס צרבי חני צקיפא דצרי ר"ס חפוס ונפמי כ"י ח"י דצרי ר"נ יחיד חחולק על חיוזי , ונה ונח דנוקסר לן צק"ס סוף חוריות ידענו סעכ פינוי חיתה צצית חסקיל על ר"נ ויכר חערנו צכמה וקחוצות ע"ז סכרגס חול צכמה ונכיות ולכן חני ר"ס צרבי חפוס דצרי ר"נ כחולק על ר"ס וגלה צזה דחכמים דרישא חיינו ד"ס ויחידחי חול : ולמה לא סתמיה ר"ס צרבי לצברי ר"נ צלשון חכונים , ונכני כלעיל דל"כ קותרין דצרי חכונים חסדרי דלפולתח דרישא וקיפא חל צחל חל" כדפרסנו : ובינו וחכמים אימרים . וקס"ד דיני דצרי ר"נ צלשון חכונים וד"כ קסה דקסרי חפסל חסדרי , עד דלשני סכני דצרי ר"ס צקיפא ג"כ צלשון חכונים : וכלא כבר תניתיה דר"ח צתוספתא קונן כן ונחי חידס צברייהא דרונחי ונכני דסנה ג"כ חגיה כן ונחיתן עפ"י חתוספתא דר"ח : חליתח חד ר"ל צבלי חחת חול ולא רישא וקיפא חול דחני צתוספתא , דטענח חד חול ונחן דפליג צרישא פליג צקיפא : דו חוא דכיני , וסו חצותח דכיני צרייתח דרונחי חלל כלעיל חכתי קסה חלי רכוחח דצרייתח דרונחי חל ככר סויה חל כן צתוספתא דר"ח : אנן תנינן , חכי פירושל דלשון , והנכסים חצלין צפני עלנן" חיינו סקרב חזקה קיסס והנכסים לנחר , דקסס נכסים חיינו חצלין עם חקרבן , ונחת נכסים" חול סכרצ נכסים צלי וצח וקחמור חס"ס דתרוייהו לריכי וצתרוייהו פליגין ר"נ וחכוני" : בבאין עם חזקה וקס"ד צלשין צבלי וצחל קחמור ר"נ חלין כתפגלין עם חזקה , ולכן פריך חיתח

הלכה ב' : חוף חני אינו חומר חלף בעקדשן ככלי וצבלי וזמרים וכו' וכו' (ונומחות ט"ו) חג" אף חני לא חומר חלף צבלין עם חזקה ח"ל חפסר לטותו לזכה אחר והגר"ח ז"ל הגיה צתוספתא ג"כ כנו סהול צבלי סם ולא ידעתי למה חרף חרי סונו דברי ר"נ צתוספתא סם חזקה חפסל חלף הנכסים ונשקדשן צבלי ונוד חלף כחצו חתוק דקדשן צבלי דתוספתא חיינו צבלין עם חז"ל דצבלי ונודחור דצח חתם קסבר ר"נ חוקצנו צתוספתא כחצוני חודה חפסע ודלי דלרצן חפ"י סחוקצנו צתוספתא חפ"י יכול לטותן חזקה אחר וניצין צתוק (ד"ה חפסר) ונה ספסרו צזה צתוכוס :

לוי אחיח ונחיתח דרונחי : דבר זה נורגל צירוסלני והסוכה על דרייחא נחודס סחצלו ונחכני דרוס ח"י , ולכן ים לכתפלה ונה חידוס ים כחן צברייהא דרונחי חל חף לפי חוסקתה הגיה רק חוסקתה וטותיה רישא וסיפא צבלי חחת וחכונים קחי על רישא וסיפא יחד , הן חנות כי ונחיתח צירוסלני חל ג"כ נוסכה ונפרסת חל ונחיתח דרונחי חל חורגלנו עוד צזה , רק דבר חרף חלל סעענו עד חל , וניל דצרייתח דרונחי חיתה סקויה כנין חוסקתה חלל צחד צבלי חיתה סם חוסקתה לצבר פלוגתה דר"נ וחכונים כנו סהול צתוספתא וסול הצרייתח , ונחיתח חלל לחורות כי חכוני דרוס חיתה לפניהם חוסקתה צתוספתא חד צבלי וחכונים קחי על חרוייה ודע דתוספתא צתובילתן ד"ה ונחת נכסים כחצו , נחלה דר"ס דחכל חול רצן דלעיל ג"כ נכסים וקסס חלחי חל ערצן דתרוייהו חד טענח חול , וסול כנחיתח דרונחי ודוק :

הוויין חורין צבלין עם חזקה פליגין דע דכ"י צתוספתא חל גריס הצחים

סתמיה לוי אתיית מתניתא דרומאי וכינו וחכמי אתא חמי סתריין סתמיה ברם כן תנית רבי מאיר אומר חייבין עליו משום פיגול וחכ"א אין חייבין , ולא כבר תניתיה רבי חייא דרומאי כיני מתניתא , אמר רבי יודן אנא חמי למתניתא דרומאי וכוליה חד חוא דתניתא , אמר רבי יוסי ויאות דו חוא דכיני דל כן כבר קדמי מתניתא דרבי חייא : אנן תנינן והנכסים הבאין בפני עצמן ותני דבית רבי ומנחת נסכים הבאין בפני עצמן צורכיה לדמתניתין וצורכי לדבית רבי , אילו תנינן אנן ולא תניתיה דבית רבי חוויין בבאין עם חזקה פליגין ,

חל צחל חלייח וקסס סתנח דרישא חסתנח דקיפא ודכני חלדני רישא רבי . ח"פ רבי ק"ל כר"ס וסחוויה צלשון חכונים צרישא ודך ר"ס צרבי חני צקיפא דצרי ר"ס חפוס ונפמי כ"י ח"י דצרי ר"נ יחיד חחולק על חיוזי , ונה ונח דנוקסר לן צק"ס סוף חוריות ידענו סעכ פינוי חיתה צצית חסקיל על ר"נ ויכר חערנו צכמה וקחוצות ע"ז סכרגס חול צכמה ונכיות ולכן חני ר"ס צרבי חפוס דצרי ר"נ כחולק על ר"ס וגלה צזה דחכמים דרישא חיינו ד"ס ויחידחי חול : ולמה לא סתמיה ר"ס צרבי לצברי ר"נ צלשון חכונים , ונכני כלעיל דל"כ קותרין דצרי חכונים חסדרי דלפולתח דרישא וקיפא חל צחל חל" כדפרסנו : ובינו וחכמים אימרים . וקס"ד דיני דצרי ר"נ צלשון חכונים וד"כ קסה דקסרי חפסל חסדרי , עד דלשני סכני דצרי ר"ס צקיפא ג"כ צלשון חכונים : וכלא כבר תניתיה דר"ח צתוספתא קונן כן ונחי חידס צברייהא דרונחי ונכני דסנה ג"כ חגיה כן ונחיתן עפ"י חתוספתא דר"ח : חליתח חד ר"ל צבלי חחת חול ולא רישא וקיפא חול דחני צתוספתא , דטענח חד חול ונחן דפליג צרישא פליג צקיפא : דו חוא דכיני , וסו חצותח דכיני צרייתח דרונחי חלל כלעיל חכתי קסה חלי רכוחח דצרייתח דרונחי חל ככר סויה חל כן צתוספתא דר"ח : אנן תנינן , חכי פירושל דלשון , והנכסים חצלין צפני עלנן" חיינו סקרב חזקה קיסס והנכסים לנחר , דקסס נכסים חיינו חצלין עם חקרבן , ונחת נכסים" חול סכרצ נכסים צלי וצח וקחמור חס"ס דתרוייהו לריכי וצתרוייהו פליגין ר"נ וחכוני" : בבאין עם חזקה וקס"ד צלשין צבלי וצחל קחמור ר"נ חלין כתפגלין עם חזקה , ולכן פריך חיתח

ונומחת נכסי" דהיינו נכסי" הצאנן צפני עאלון דפליגי ד"נו וחכמי" וזהו" כהנו ד"ק לקיים הגי' ונכסים היינו סהמחד צנכסי צלי. וזהו. ונכסים הצאנסי צפני עאלון הוא סהצית וזהו היום ונכסיו לנחלה, ונומח סגרה ונומכיתלן דלא גרס" ונומחת נכסי

אֵימָתָא חָמִי בְּפִנֵּי עֲצָמָן תִּנִּי דְמִיִּיתִי וּבְחֹרֵי
הַיּוֹם וְנִסְכְּלוּ לַיּוֹמִי חוֹרֵי, הָאֵלֶּכְבָּאִין מִנְחַת
בְּסֻכִּים אוֹף חֲכָמִים מוֹדִין אֵילּוּ תְּנִיתִיה
דְּבֵית רַבִּי וְלֹא תִנְיִין נָן הוּי אֲמַרִּין הָא
כְּבָאִין עִם הַזִּכָּח אוֹף רַבִּי מֵאִיר מוֹדִי
הָוִי צוֹרְכִי לְמַתְנִיתִין וְצוֹרְכִיה לְדְבֵית
רַבִּי:

משנה: הכולה השתה נפרד
 לחין כך קרנן שאין לו
 מתידין בלדס חו' מונחם דלפי
 השוולה שהיא כולה כליל כסם קדונה
 מתידי את צקרה למחצת דך מתידי
 את עורה לכהנים, דכל עוד שלא
 קרנו את דונה לא זכו גס הכהנים
 בצורה כסם שלא זכה המונח
 בצקרה: עולה העוף. חין לכהנים
 מונח בלוס, ומש"כ הטלת העוף
 נאכלה לכהנים ודונה מתידי את
 צקרה בלס: הגשרפין דייני: פר
 יוה"כ פר כהן וזשה ופר העלם
 דבר של ליצור טעמו קנהדרין והורו
 שחלב מותר ועשו רוצ הליצור על
 פיהם ולא כל טעמו נוביח פר, וכל
 אלו צסקן כשרף: ושעירים שיער
 יוה"כ ושעיר עז והיו נטעו
 קנהדרין והורו שצבורה זו צע"ז מותר
 ועשו רוצ הליצור על פיהם חיסור
 כרת, ואין צהם דבר שדען מתידין
 רק חומוריים, דאילו צסקן חין צהן
 לא חכילה, אדם ולא חכילה מונח
 ואין מפגלין כדלמך דלא לבעיל
 פ"ה ה"ג: בשלמים, דעיקר פגול
 נשבלמים יבטיקין ובלמים הנה על
 מונח החילון:

הלכה ג': אמר רבי יעירא עד דאנא
תמן שמעית קליה דרבי
בא אשכחית מתניתא תלתא אינון
חד מר יש בהן משום פגול וחד מר
אין בהם וחד מכריע ולא ידעית היידו
ההון דפליגין והיידו הון דמכריעין
בדסלמינא להכא חמי דמתניתא דרבי
היא היא דתני פרים הנשרפין ושעירין
הנשרפין כיון ששחטן זורק את דמן
מועלין בהן וחיובן עליהן משום פגול
דברי רבי מאיר אמר רבי שמעון הלכה
זו אמר לי רבי עקיבא אין חיובין משום
פגול אלא על דבר שהוא כשלמים
ודמו ניתן על מזבח החיצין רבי אלעזר
אומר משום ר' יוסי פגול בדבר שנעשה
בהן בחוץ פגול בדבר שנעשה בהן
בפנים לא פגול הא כאי זה צד שחט
או קבל ע"מ לזרוק את הדם למחר לא
פגול שהמחשבה בחוץ בדבר הנעשה
להקטיר אימוריו למחר לא פגול
הנעשה בחוץ אבל שחט או
שיריים ולהקטיר אימורים למחר פגול
הנעשה בחוץ מתניתא פליגא על ד
ושעירים הנשרפין ששחטן לזרוק
את דמן למחר לא מחשבה בחוץ

תפקיד

הכל נופרס סס צפרספה) חלל וקיש פר כהן נאסח לבור
זבח השלמים, ונה סור זבח השלמים עד סהא ונחשבותיו ונעסיו
על ונזח החילון חף פר כהן נאסח כן, ועיין חזק' סס סהקסו
נש"ס (גישין כ"ד) דקאמר כהן גדול ציס סכפירים יוכיח דכי
אמר פגלתי כחלון, וסרי כל ונלכו

תפטר שחשב לזרוק דמן ולשפוך
שיריים למחר, ואתייא במן דמר שיריים
מעבדין רבי חגי בשם רבי יוסי קיימתיה
כדמר רבנן יוחנן כל מקום שישנה רבי
סתם משניות דרבנן הן עד שיפרש לו
רבו, רבי יוחנן סליק למישאל בשלמיה
דרבי חנינה אשכחיה דהוי עסיס בהדון
מתניתא, אמר ליה הלכתא ברבי לעזר
בשם רבי יוסי, אמר ליה אין נן וביין
נחביעון הלכתא כבית וועדא בך, דל בן
מה נן אמרין ולא מכריע הוא, רבי יוחנן
בדעתו דמר כל מקום שישנה רבי סתם
משניות דרבנן הן עד שיפרש לו רבנן.
תני רבי שמעון אומר המסורת והלבושה
אינן ראויין לאכילה ואין חייבין עליהם
משום פיגול נותר וטמא שהיה ר' שמעון
אומר יפה כח המזבח מכה המזבח
וכח המזבח מכה המזבח, יפה כח
המזבח במקומו קמורת ולבושה מנחת
בהנים ומנחת כהן משיח מנחת נסכים
ועילת העוף, שאין לבהנים בהן כלום,
ויפה כח המזבח בשתי הלחם ולחם
הפנים שירי הלוג והטאת העוף שאין
למזבח בהן כלום, יפה כח המזבח מכה
ישראל בקדשי מדשים ובבכור שאין
לישראל בהן כלום, ויפה כח ישראל מכה המזבח בפסח ומעשר
בהמה שאין לבהנים בהן כלום :

משנה ג' קדשי עכו"ם אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא
והשוחטין בהוין פטור דברי רבי מאיר ורבי יוסי מחייב, דברים
שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין עליהן משום נותר וטמא
טמא הוין מן הדם ורבי שמעון מחייב בדבר שדרבן ראבול
אכל העצים והלבושה והמטרת אין חייבין עליהן משום טמא
הלכה ד', כיני מתניתא דברי רבי מאיר ורבי שמעון, ותני בן
קדשי עכו"ם אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא
אין נהנין ואין מועלין בהן ואין עושין תמורה אבל מרבנן מעין נסכים
דברי רבי שמעון רבי יוסי אומר רואה אני בכולן להחמיר, תמן תנינן
תרומת הבית מרמעת וחייבין עליה חומש ורש פוטרי, רבי ועירא קומי
דרבי אבהו בשם רבי יוחנן מה פליגי בתרומת גורנו ברם כותי שלקח
מפירות ישראל אוף רבי שמעון מורי, אמר ליה רבי אבהו בן
הוא דמר רבי יוחנן היא המחלוקת, וקשיא על דרבי שמעון
פוטרי טבולו דבר תורה ואת מר היבין, וכי קדשים אינן דבר
תורה ורבי שמעון פוטרי דתנינן תמן קדשי כותי אין חייבין עליהם
משום פיגול נותר וטמא והשוחטין בהוין פטור דברי רש"י ור"י מחייב
הוויין

תמן תנינן, תרומות ספ"ג: מרמעת, אם נפלה תרומתה לפחות ונוטח הכל
שאלכה נשגגה ונשלם קרן וחונם לכהן, ר"ש פוטרי, וצגורא חזרינן ספליג, על כל דברי חז"ק ולר"ש חליה ונלונות
ג"כ: מה פליגי, חז"ק ור"ש, דוקא בתרומות גורן כל כותי, אכל כותי סקנה נפירות ישראל, סבצר נגורו ונללכהן
לחז"ק ציד ישראל, ותרנון צהא חף ר"ש נודי דהוי בתרומות ישראל לכל דבר: בן הוא דמר ר"י בן אהרן ר"י דלדרצס
צגורא דקנה נודי ישראל פליג, ר"ש דצקסנה נודי ישראל חף חז"ק, פוטרי: ופשיא על ר"ש, דל"כ דלף צקל ישראל סקנה
סכונה פליגיין קסא סא ע"י תרומות הכותי הוא נחתק, הטבול שאלקור ונן תמורה ול"כ תרומות תרומה ננוה, ונ"ש פוטרי ר"ש
נחונם, ונשני לנלכו כי סאי גורא גבי קדשים צונתיתין, דלעפ"י סקדשי כותים נוד"ת סהרי נקרא ילפינן להו ח"ס
ח"ס לרצות סא הכותים סגורדי כדרים, ונלצות, ולעפ"י ח"ס קדשי צנ"י לענין פיגול וכל סאי דקחסיצ צונתיתין:
הוויין

הפטר, חז"ק, ר"ל ח"ק שאמר חריני שוחט ע"ז לזרוק
דמן צפנים ולשפוך שיריים לנותר צמחצת זריקת פנים
ללו כלום הוא וקנ"ל דלא תינחא כיון דלא חל על הזריקה
לא חל עוד על שפיכת שיריים, וספיכת שיריים דנקיט
סחול עצורה אחר חז"ק, וקרוצ
הדבר שאמר בן דרבנן, ר"ל
דרבים סס, עד שיפרש לו רצו
נופירט סחול סיעת יחיד, וסנה
כדוקשי חז"ק ונר"ל צסס ר"י ודלי
הקוביא סיהא ונוטעס סהלכס כדברי
הנכריע, ולכן נותרן דחז"ק היינו
דעת רבים ור"ל חזרתי ק"ל כרבנן:
אין נן וביין, כלסר נוכס צצנין
ציהנ"ק נקנע סלכס צציהנ"ק כן,
ור"ל סהלכסא לנשמי' סול: דל בן,
כלונור פשיעא סהלכס כר"ל צסס
ר"י סהרי סול חזרתי, ונשני דר"י
דעתיא דהלכסא כרצס עדיפא
וקנ"ל דלחן סלכס כר"ל צסס ר"י:
תני חזקסחא ונכילתן פ"ה ועיין
רנצ"ס ספ"יח וסהל' פסחונ"ק
ונחשגות סרלצ"ד סס ודברי סר"נ
צ"ל סנה דברי ר"ש צחוספתא סכס,
ועל"ס לא ססז וסיינו כרבנן דרבי
(ונכחית ב') ועיין חזק' ונכילתן
(נ"ל, ד"ה ולצות): יפה כח מוכח
עיין ונכחית פ"ז ו"ג:

משנה ד' קדשי עכו"ם, דכתיב
ח"ס ח"ס לרצות סא
סעבוי' סגורדי כדרים ונלצות
כיסרלל: משום פיגול, כלונור
כיון דליכס צסס דין פיגול נותר
וענל כלל: והשוחטין בהוין פטור
דכי סיכי דרסנין צסחית סחן
צנ"י ונלויס על סחית סחן ולס
סכוס, כן נדרס ג"כ לענין קרצן
סל יסרלל חייצין עליו נשוס סחית
סחן ולס קרצן סל כותי: דברים
שאין חייבין, כל סק דקמני צנכ"י
ג' חצפ"כ סס כותרי וסללך, לו
סלל נחנן צטונות סגוק חייצ כרת:
סחן מן סרס, נפרס צגורל: מחייב
בדבר שדרבן ראבול, ר"ל דוקא
צצנר סדק צ"ל סלכנן וסניפ
סלכור סלכנן כיון סקוון ונכח
סכנים וכי' וס"ק ק"ל כתיב וסצסר
לרצות ע"ס ולצות:

הלכה ד', כיני ונתינת, סהרי
חזינן צחוספתא סר"ש
נדיס דסאי ונינר: ואין נהנין, צצנלי
חזרינן לס נכנין נדרצנן, ולס
נועלין, דגורנין ססל ססל ונחורנו'
ונחלונס כתיב ולס יסללו סא קדשי
צנ"י ולס סכוס: קרבנן מעין
נכרים, חעפ"י דלחן כותי ונצ"ס נכס'
קרצנן מעין נכסים: בכולן להחמיר
צצנלי סטעס סללור צנן ל"ס:
ונונע וסכור וסרס: חומש, זר
סלכס צסגס ונשלם קרן וחונם לכהן, ר"ש פוטרי, וצגורא חזרינן ספליג, על כל דברי חז"ק ולר"ש חליה ונלונות
ג"כ: מה פליגי, חז"ק ור"ש, דוקא בתרומות גורן כל כותי, אכל כותי סקנה נפירות ישראל, סבצר נגורו ונללכהן
לחז"ק ציד ישראל, ותרנון צהא חף ר"ש נודי דהוי בתרומות ישראל לכל דבר: בן הוא דמר ר"י בן אהרן ר"י דלדרצס
צגורא דקנה נודי ישראל פליג, ר"ש דצקסנה נודי ישראל חף חז"ק, פוטרי: ופשיא על ר"ש, דל"כ דלף צקל ישראל סקנה
סכונה פליגיין קסא סא ע"י תרומות הכותי הוא נחתק, הטבול שאלקור ונן תמורה ול"כ תרומות תרומה ננוה, ונ"ש פוטרי ר"ש
נחונם, ונשני לנלכו כי סאי גורא גבי קדשים צונתיתין, דלעפ"י סקדשי כותים נוד"ת סהרי נקרא ילפינן להו ח"ס
ח"ס לרצות סא הכותים סגורדי כדרים, ונלצות, ולעפ"י ח"ס קדשי צנ"י לענין פיגול וכל סאי דקחסיצ צונתיתין:
הוויין

הווי' בעין מימר מה פליגין בהומש
אשכח תני היא דא היא דא: הווי' מן
הדם. תני מועלין היו בדמים דברי רבי
מאיר רבי יודה ורבי שמעון אומרים אין
מעילה בדמים. רבי סימון בשם רבי יוסי
חמי רבי דברי ר' ור' ור' וסתמיה דתנינן
תמן חומר בחלב מברם שהחלב מועלין
בו מה שאינו בן בדם. רבי אבהו בשם
רבי יוחנן: כ"י הדם הוא בנפש יבשר
אין לד בו אלא כפרת נפש בלבד. רבי
חייא בר ווא בשם רבי יוחנן: כ"ל אובלו
יברת אין לד בו אלא כרת נפש בלבד.
מה גפיה מן ביניהון. אמר רבי זעירא
הבדש דם הוא ביניהון מן דמר אין לד
בו אלא כפרת נפש בלבד. זו הואיל
ואין כפרה יש בו מעילה ומן דמר אין
לד בו אלא כרת נפש בלבד. זו הואיל
ויש בו כרת אין בו מעילה. רבי חייא
בר ווא בשם רבי יוחנן כך משיבין על
דחבמים אלו מברן שמא אינו תופס
דמיהן מה ביניהון ומה בין המיהן ופליגא
על דמר רבי לעזר. יש מהן שאמרו לא
נהנין ולא מועלין בגון דישון מזהב והמנור
לפיכך אם מברן תופש דמיהן ויש מהן
שאמרו לא נהנין ולא מועלין בגון הדמים
ואם מברן אינו תופש דמיהן:

משנה. לשם ששה דברים הוצה נבה
לשם זבה. לשם זובה. לשם
השם. לשם אישים. לשם ריה. לשם
ניחות. והחמאת והאשם לשם חטא.
אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו
לשם אחד מכל אלו בשר. שתנאי ב"ד
הוא שאין המחשבה הולכת אלא אחרי
העובד:

הלכה ה'. תמן תנינן השוחט לבותי
שחיטתו בשרה ורבי לעזר
פוסל רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי
חייא בר ווא לא סוף דבר מחצר כבד
שלה אלא אף מן הפרש אכור. שמע
רבי מנא ואמר יאות. שכן השוחט בהמה
לבותי אפילו פרשה אכור. רבי חנינה
בעא על דעתיה דרבי לעזר מצא בה
טבעת. אמר רבי יוסי טבעת בעיניה
היא

הווי' בעין מימר מה פליגין בהומש
אשכח תני היא דא היא דא: הווי' מן
הדם. תני מועלין היו בדמים דברי רבי
מאיר רבי יודה ורבי שמעון אומרים אין
מעילה בדמים. רבי סימון בשם רבי יוסי
חמי רבי דברי ר' ור' ור' וסתמיה דתנינן
תמן חומר בחלב מברם שהחלב מועלין
בו מה שאינו בן בדם. רבי אבהו בשם
רבי יוחנן: כ"י הדם הוא בנפש יבשר
אין לד בו אלא כפרת נפש בלבד. רבי
חייא בר ווא בשם רבי יוחנן: כ"ל אובלו
יברת אין לד בו אלא כרת נפש בלבד.
מה גפיה מן ביניהון. אמר רבי זעירא
הבדש דם הוא ביניהון מן דמר אין לד
בו אלא כפרת נפש בלבד. זו הואיל
ואין כפרה יש בו מעילה ומן דמר אין
לד בו אלא כרת נפש בלבד. זו הואיל
ויש בו כרת אין בו מעילה. רבי חייא
בר ווא בשם רבי יוחנן כך משיבין על
דחבמים אלו מברן שמא אינו תופס
דמיהן מה ביניהון ומה בין המיהן ופליגא
על דמר רבי לעזר. יש מהן שאמרו לא
נהנין ולא מועלין בגון דישון מזהב והמנור
לפיכך אם מברן תופש דמיהן ויש מהן
שאמרו לא נהנין ולא מועלין בגון הדמים
ואם מברן אינו תופש דמיהן:

משנה. לשם ששה דברים הוצה נבה
לשם זבה. לשם זובה. לשם
השם. לשם אישים. לשם ריה. לשם
ניחות. והחמאת והאשם לשם חטא.
אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו
לשם אחד מכל אלו בשר. שתנאי ב"ד
הוא שאין המחשבה הולכת אלא אחרי
העובד:

הלכה ה'. תמן תנינן השוחט לבותי
שחיטתו בשרה ורבי לעזר
פוסל רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי
חייא בר ווא לא סוף דבר מחצר כבד
שלה אלא אף מן הפרש אכור. שמע
רבי מנא ואמר יאות. שכן השוחט בהמה
לבותי אפילו פרשה אכור. רבי חנינה
בעא על דעתיה דרבי לעזר מצא בה
טבעת. אמר רבי יוסי טבעת בעיניה
היא

הווי' בעין מימר מה פליגין בהומש
אשכח תני היא דא היא דא: הווי' מן
הדם. תני מועלין היו בדמים דברי רבי
מאיר רבי יודה ורבי שמעון אומרים אין
מעילה בדמים. רבי סימון בשם רבי יוסי
חמי רבי דברי ר' ור' ור' וסתמיה דתנינן
תמן חומר בחלב מברם שהחלב מועלין
בו מה שאינו בן בדם. רבי אבהו בשם
רבי יוחנן: כ"י הדם הוא בנפש יבשר
אין לד בו אלא כפרת נפש בלבד. רבי
חייא בר ווא בשם רבי יוחנן: כ"ל אובלו
יברת אין לד בו אלא כרת נפש בלבד.
מה גפיה מן ביניהון. אמר רבי זעירא
הבדש דם הוא ביניהון מן דמר אין לד
בו אלא כפרת נפש בלבד. זו הואיל
ואין כפרה יש בו מעילה ומן דמר אין
לד בו אלא כרת נפש בלבד. זו הואיל
ויש בו כרת אין בו מעילה. רבי חייא
בר ווא בשם רבי יוחנן כך משיבין על
דחבמים אלו מברן שמא אינו תופס
דמיהן מה ביניהון ומה בין המיהן ופליגא
על דמר רבי לעזר. יש מהן שאמרו לא
נהנין ולא מועלין בגון דישון מזהב והמנור
לפיכך אם מברן תופש דמיהן ויש מהן
שאמרו לא נהנין ולא מועלין בגון הדמים
ואם מברן אינו תופש דמיהן:

הלכה ה'. תמן תנינן השוחט לבותי
שחיטתו בשרה ורבי לעזר
פוסל רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי
חייא בר ווא לא סוף דבר מחצר כבד
שלה אלא אף מן הפרש אכור. שמע
רבי מנא ואמר יאות. שכן השוחט בהמה
לבותי אפילו פרשה אכור. רבי חנינה
בעא על דעתיה דרבי לעזר מצא בה
טבעת. אמר רבי יוסי טבעת בעיניה
היא

דברים

הוא. בתוך מנייה ולא פרש יחול דנוסות: קח דני: ברא צי
ר"י. צעיותים קיינו גס ר"ל דעהיתם: ותריותם. ר"ל
דעהיתם ור"ל צי ר"י: וחקרים המקרים צדפה נכסים
כהיז וחקרים המקרים קצצנו לה, אלמא קרנן פוקקריז חול
לי חסד הוי צכלל המקרים לה

הוא ברם פרשה טפה היא ואתייא כרבי לעזר בי רבי יוסי דמר שמעתי שהבגדלין מפנלין רבי בון בר חייא תרדיהון מעמא מהדון קרייה והמריב הממריב. התיבון קריה במדשים ומינה תברא אלא חולין לא ברם בן נן מוימן רבי לעזר דמתניתין יודי לרבי לעזר בי רבי יוסי בתולין הוא דמר בן כל שבן במדשים רבי לעזר בי רבי יוסי לא יודי לרבי לעזר דמתניתין דרא הוא דמר במדשים הא חולין לא :

יחשב: התיבון . איד יתכן לומר
 זה הוא קרה ומרע צדקשים הוא
 דכתיב, וניחא: רק ענינו דר"ל כי
 ר"י דמירי צדקים, אבל על
 ר"ל דמתיבן, אדרבא מניה תברא
 נזה קא דמירי לטירך קרה צדקים
 ש"ו דמחולין נחשבת בעלים אינו
 כלום : בחולין הוא דמר . צהמות
 ע"ז חש"ג דלא כתיב צה מקול
 נחשבת צהדיא ואפי"ה אמרינן זה
 נחשב וזה עובד, כיש הוא צדקים
 לעיקר פקול נחשבת צדקים הוא
 דכתיב, אבל ואין ד"ל כן צדקים
 והיינו ר"ל כי ר"י לא ש"ל כן צמולין
 כדאמרינן צצצלי סוף ומכילתן :
 תני תוספתא ומכילתן קס"ח : השוחז'
 מתבוקן ח"פ שהצית עולה והסתח'
 ההכחזן לשם חטאת, והצעלים לשם
 עולה שהצית, אי דהשוחז' כוון לשם
 חטאת השוחז' ובגוואל דהשוחז' פתון
 נו כשר :

דערין ענד פירט בית שמאי.

עולה כיאות והצעלים התכוונו שלא לשמוע רק לשם חטאת, לצולם חלוקין אחרי נחשבת הפס
שלא לשמוע פסול, וצווחה השבים שהצעלים בווכו שלא לשמוע כשר:

למנוח דקצר ליה לעיל דהאי אלצעו דכתיב גבי חטאת
לכנת קלי חס בן גבי חטאת כוונת ודרש ונה זכתינה
צעלנו כל כהן חף לקימה צעלנו כל כהן, דהא האי אלצע
לא קלי חולקת וספיר י"ל שהיה ציד, וי"ל דגבי חס דלא כתיב
צאלצעו ודאי ספיר דרשינן שהאי
ולקח כוונת ציד אלץ צחטאת אי
דרשינן ע"כ דדרש הכי ונה כתיבה
צאלצעו חף לקימה צעלנו וצאלצע
ודאי ח"ל לקבל בדכחצו התוכי:
אחר צבלי ואחד ציד: כן הוא
הג' צפרתא דלכתחתי

גם הקצלה ל"ל צבלי תחלה ודע
שחם סינה כשר בדליהא צחטפתא
פ"ט דגמגים וזה סנוקצל צבלי
והקצל תחלה וזה טעם אחר
ואם סינה כשר, וי"ל לכתחילה צבי
קצלה צבלי תחלה וי"ע על הרע"צ
והי' שלא פירשו בן, והלא נפוסת
צדננצ'ס צ"ד ונהל' ונחטקו כפרה
כוונת שהיה צחטפתא וצונטנה
וודאי כן לריך להגיה ג"כ צצצלי
וביתלן ויונא ס"ל ע"כ:

אמר ר"י כל ימי וכו': וציפה
תואר פ"י כי לפעמים גם
הדור הדור כשכל דור כשדורי ונוכח
את העם יולא נפשו דברים קשים
ויהצצו עי"ז הסונונים ואף כי
לעצב כונתו, גם צה לריך
זהירה ושמירה נאלץ, לכן כאשר
הכריחו ר"י סידרה לו הסם הרחם
לו ג"כ פסוק זה כו"ל, ולפי אשר שלא
ידע הי' הקדש שישמור לשון והלא
הלשון לא נכרה חלל לדבר והי'
לירק לוונר שלא ידבר רע חלל ודאי
דה"ק דלפ"י צע"י שהיה צידו לדרב
דהיינו צענה כהוא דורש ונוכח
לישראל חפ"כ ישמור את פיו
והוא שכלמה חנר פיו ולשון דרך
כלל ולא חנר סיסגור פיו ולשון
וכו' והפ"י שפרשנו הוא יותר
נכון ופשוט:

במקום אשר תשמע העולה:
ע"ן צצלי וביילתן,
ועי"ן תי"ב שם צעיוני הג' נוכחי

שהוא לפיכך, והנה צקרא מלינו ד' פעמים שנקום שחיתות
החטאת הוא צונקום שחיתות העולה, והיינו צפרתא לו שם
מדבר צענין חטאת צבלי, צענין נשוא, וצחטאת סיחיד שני
פעמים צענין וצצנה ולפ"י נדון ויורה אחד, דהאי צפרתא
לו הוא צנין חף לכל חטאות למנוח ואחד לעבד לגופא והשני
לעבד לכל חטאות והנה ר"ל ס"ל צח"כ (לו סס) וכן
לעולה חובה שלא תהא שחיתות חלל צלפון, ואל"כ יחא
אלל לח"ק דק"ל שהם זה שמור לרצות כל חטאות ללפון

ועולה ושחט אותה על ירך הנוצה לפונה, וקאמר דה"ל להיפך דוקא עולה שפרט לך הכתיב דהוא צלפון: לפני י"י. לפונה
לפני ה' וכן צחטאת כתיב לפני ה' ונה עולה שחיתות צלפון דהא נפוסת כתיב לפונה חף חטאת דכתיב לפני ה'
היינו כוונת צלפון: ומופנה. האי לפני ה' ונופנה לגז"ס צחתינה והלא כדרש לגופא שאין לפון צצנה: בדמר ר"י.
ירושלמי יונא פ"ח ה"ג על הא דכתיב ר"ח, לא יחנר עונם צונלכסא שאינו לריך והייתי למור מן העיט, ונה חס העיטוי
הקל חייבין כרת ונלכסה החנוונה דין הוא שיהא חייבין עליה כרת הא לא נחנר עונם צונלכסה חלל ליתן אזהרה
לפניו ונה עונם שנחנר צונלכסה אזהרה לפניו חף עונם שנחנר צעיוני אזהרה לפניו, והפ"י שאינו ונופנה רק ונלד
אחד דלא חייבת חלל עונם דנלכסה חפ"ה למידין גז"ס, והי' מופנה ונלד אחד הוא והיינו לפני ה' דחטאת:
ולא דר"ע היא. כלומר ונה לך לאוקמי כר"י ובי לא נחטקמי כר"ע ריש הנוכחה ונחתינן סתנא כר"ע, והוא ס"ל דאף חס
חין מופנה כלל למידין: כך פירשה. ר"ל סנה נחתינא שהיה צהא לפרש נחתינן מנין שטעון לפון, והוא צח"כ ויקרא דיצורא
דחובה פ"י: לעבב מנין. שחם לא שחט צלפון פקול: והלא כבר נאמר. צפרתא לו והוא לוי לכל חטאות צבלי בדכחצ
זהה חורת החטאת והוא צנין חף לכל חטאות שטעונין לפון חלל ודאי דחור וסנה קרא דצונקום אשר תשמע העולה לעבד:

רובל. ונעשה צרכל אחד שהיה נחזיר צעירות דליפורי
ומכריז נחל צבי ח"י והל"ן ר"י ונ החלון וצקשו שיעלה לציתו
כד שאמר לו דל"ס כר"י ודכתיב ח"ל חס, וענין הרובל
כ"ל דהנה ונה שמה לנו תהי"ק לשלח את המלורע חון
למחנה וצדד ישב וטונא יקרא,
ונונה שנוספר קונן שחפ"י גדולי
ישראל וחסדי המונה לא היו
נוציעין צפתינה ורגנא צלצנים חנו
רואים כי חיים של הנלורע ונה
כלענה וטוב ונונו הכפל ומי
חיס כזה חינו חיים כלל וידוע
כי עונם הלרעצ צל על עון להר"ע
ורכילות דבר שרוב צ"ח צנקל
כסכלים צזה, וטופלים צחטת
ונלצדים חיים ונלכסה דור הרובל
כלקס צזה וסנה לכן תחטפלה
עד שחלס צחיו, ולכן כנכתפלה
קבל על עלמו להחזיר צבי חס
והעון הזה והעונם המר הכרוך
צצקציו ועשה את עלמו לרובל
נחזיר על הכספים (לסון נוסל
על לשון "רכיל" לשה"ר ורכילות)
והכריז ניי הוא שרולא קס חיים,
וכאשר שלבו ונונו כוחת הוליא
קסר תחלים והלכסה להם פקוק
זה ולומר להם כי לא רובל הוא
רק רכיל היה וצל להחזיר צ"ח
ונחיים הנורים כלענה שקבל הוא,
סנה שאמר דוד ניי חל"ס החפץ
חיים חותמים ולא חיים ונה כלעני
חיה ימים לא רק לחיות ח"י לעד
ויקורים רק לראות קצו, ינלור
לשון ונלדצד לה"ר ורכילות, ולכן
כאשר ר"י קראתו חנר לו שוריא
חיס קדוש כר"י לא יכשל צדצד
מזהם כזה ואל"ל לחסס, ועוד כי
פי חיס קדוש כר"י העוק צלמוד
תה"ק לא יוכשל צזה, והיינו דלומר
ר"י כל ימי היתי קורא הדין קרייה
דוני חל"ס החפץ חיים ולא ידע
הפסטי, דלפ"י חס נחנר בקלי
על כל ונה שנחנר שם סור ונרע
ועשה קצו וכו' דהני קיום כל
המורה חפ"כ חין זה הוכחה

רובל הוי מחזיר בקרייתא דציפורין
והי' מברין מן בעי סמי דחיי מן בעי סמי
דחיי אודיו רבי ינאי עליה מן כוונת
דפלטריי ומר תוא שליך הכא וזכין לי
אמר ליה לית אנת ולא דכוותך צורכיה
ליה, אמרתי וסליק הוציא ספר תהלים
חמיי הדין קרייה"י מי האיש החפץ חיים,
אמר רבי ינאי כל ימי היתי קורא הדין
קרייה לית אנה ירעית פשטה עד
שלמדנו רובל זה, והוא ששלמה מכריז
שומר פיו ולשונו שומר מצות נפשו:
שחיתות בצפון מנין, קרייה כתיב *על
יד המזבח צפונה, נחא עולה חטאת,
רבנן דקסריין בשם רבי יוסי גזירה
שזה נאמר בן לפני י"י ונאמר להלן
לפני י"י מה תמן צפון אנה הכא צפון,
ומופנה היא והלא ררושה היא, צפונה
לפני י"י ולא צפונה בבמה בדמר רבי
זעירה דהא אמרה למידין גזירה שזה
אנה מופנה מצד אחר, אמר רבי יודן
ולא דרבי עקיבא היא דמר למידין גזירה
שזה אנה שאינה מופנה כלום, רבי בון
בר חייא כך פירשה רבי הושעיה אבי
המשנה *במקום אשר תשחט העולה
תשחט החטאת, לעבב מנין, ושחט אותו
במקום אשר ישחט העולה ובי מבין את
למד צד צפון והלא כבר נאמר במקום
אשר תשחט העולה תשחט החטאת,
אלא לקבעו שאם לא שחטו בצפון
פסול, יבור זה בלבד אם לא נשחט בצפון
פסול מנין לשאר חטאות תלמוד לומר
ושחט את החטאת במקום העולה זה הוא
בנין

לחיים ולחריבות ימים צנין, דכתיב ונחזיר צעירות דליפורי
נחתינא חלל צונלכס ונצדלד דלכ"ה ור"ח יוכי, והרובל
הזינו שפ"י שישמור לשון ונלכ"ר ורכילות למנוח אשרלל יענש
צלרעט שחיו חין חיים: הוא ששלמה מברין. שלמה ציאר
ונחזיר עוד יחור, דהנה דוד חנר לנור לשונך ונרע וספתק
ונדבר ונרונה, ואין כה ציד צ"ח לבחל תמיד צידו פלס
ונחזרים ונה הוא רב ונרונה והלכסה יראה לעניים שאין
צדכורו רע ונרונה וצחונת קסה הוא כשאלו, לכן צל שלמה
והזהר צדך כלל שישמור דכורו וסתיקוחא צהרי: קרייה כתיב
לפני ה' וכן צחטאת כתיב לפני ה' ונה עולה שחיתות צלפון דהא נפוסת כתיב לפני ה'
היינו כוונת צלפון: ומופנה. האי לפני ה' ונופנה לגז"ס צחתינה והלא כדרש לגופא שאין לפון צצנה: בדמר ר"י.
ירושלמי יונא פ"ח ה"ג על הא דכתיב ר"ח, לא יחנר עונם צונלכסא שאינו לריך והייתי למור מן העיט, ונה חס העיטוי
הקל חייבין כרת ונלכסה החנוונה דין הוא שיהא חייבין עליה כרת הא לא נחנר עונם צונלכסה חלל ליתן אזהרה
לפניו ונה עונם שנחנר צונלכסה אזהרה לפניו חף עונם שנחנר צעיוני אזהרה לפניו, והפ"י שאינו ונופנה רק ונלד
אחד דלא חייבת חלל עונם דנלכסה חפ"ה למידין גז"ס, והי' מופנה ונלד אחד הוא והיינו לפני ה' דחטאת:
ולא דר"ע היא. כלומר ונה לך לאוקמי כר"י ובי לא נחטקמי כר"ע ריש הנוכחה ונחתינן סתנא כר"ע, והוא ס"ל דאף חס
חין מופנה כלל למידין: כך פירשה. ר"ל סנה נחתינא שהיה צהא לפרש נחתינן מנין שטעון לפון, והוא צח"כ ויקרא דיצורא
דחובה פ"י: לעבב מנין. שחם לא שחט צלפון פקול: והלא כבר נאמר. צפרתא לו והוא לוי לכל חטאות צבלי בדכחצ
זהה חורת החטאת והוא צנין חף לכל חטאות שטעונין לפון חלל ודאי דחור וסנה קרא דצונקום אשר תשמע העולה לעבד:

צנין

על

הלכה ג' תני. בתוספתא צפירקן והג' סם ונסינה ונכפי שהו לפנינו : אצבעו המיומנת . והיינו הקוונך לאגודל וקוונך אחרו צאגודל ונלד אחד וצאצצגהגדולה והוא האולעני, ונלד השני : נתן באמה אחת . והיינו כדלמורין

צצצלי ונלוה צחודה ולי עציז אונה חילך ואונה חילך לית לן צה : אלא חוש של סימרא . רליל אעפי" סלל היה יקוד צכל הקף המוצת, אלל חוץ הסיקרא סצצו כילו : מחוט הסימרא ולמטה . ולא על הקרן דוקא וצצלי גרסי' דצרי רצין : תני . תוספתא פ"ה דנעצ"ס ועיני ירושלמי סם : סוקרין אותו . כדי סלל יגעו וזו וכדנפטרם ר"ה סהיו סוקרין אחרו צחוט של סיקרא זכר לנצח וידעו הכל שהחילן של הקדש הוא : דתנינן תמן ע"כ מדות ר"ה פ"ג : בשדה של הקדש-נע"ס ונליינן אותה צסיקרא להיכרל : דתני ר"ה צנוקים אחר דצאנות כן, ונניק לא סדר צתוספת' כן חילן וקדה : לא מתנינן מתני צתוספתא רק דצר שלפטר לעצית הכר ע"י חוט של סיקרא ונש"כ סדה ח"ל לצעות כן, ותני דר"ה סגר דסיקרין סם "הקדש" עליה : שמעת מרבנן דתמן . הלס שנעית ונרצנן דצצלי ונח' יקוד ורל"ל חוזה נוקס נקרא יקוד חס כל המוצע של ליצ אונה על ליצ אונה או נוקס נתינת הדס עליה ופסטי ר"ז וון התוספתא דנוכילתן דנוקס נתינת הדס הוא היקוד : באמה . אונת הניס שסוקף צצורה וכסחיו קיתונין אותה עליו וניונה ונכסר הצורה והאונה ונולא לנחל קדרון : ומועקין בהם . צלי דוויס כלקנקן : לית מילי חדתא . כלום צצלי"ל יאונרו דצר חרם, דח"כ הוא סלל ונשה ערובה היא צנודות ר"ה פ"ג ונפוקסת עוד יותר דלי"ל צתוספתא לא קחני צליה לך היו הנקבין וננשנה ונפירש סהיו צקין ונערצית דרונות אלל ודלי דלכתי חיבא לכפיקא חי הוא נוקס שפיכת הדס או המוצע כולה : צורכיה לבבלי . ה"פ דודלי על כל היקוד כולה והיינו אפי' לך גוצה של היקוד ליכא לננצני כלל, אלל אדרצה לחדך גיקא דה"ל דסיקוד נקרא רק ונקוס הנקבין ודיקא סם היו כותן הדס, ואעפי" סהיו דקין אפטר סהיו פתימן ורזקצין ונלעעלה, אלל ונרקחני צתוספתא "היבור היה מנוקב" ודלי ונשנע דסיקוד חיו הנקבין רק גגו של יקוד כילו וסם יורדין להנקבין זה של ונערב להדוויס הנחנין על יקוד ונערבי ושל דרומי לדוויס הנחנין על יקוד דרומי : ומתניתא ר"ש. כלוור ולי קשיא ח"כ חילך אפטר שיתן דס יקוד ונערבי על החלל סעונוד

הלכה ג' : תני השאת הציבור והיחיד באי זה צד סדר מתן דמים שלהם, היה עולה בכבש ופנה לסוכב וכא לו להרן דרומית מזרחית, טובל אצבעו המיומנת שבימין ונותן אגודל מכאן וגדולה מכאן ומחשה ויורד כנגד חורו של הרן עוד שדם שבאצבעו בלה, נתן באמה אחת מכאן ובאמה אחת מכאן כשר, אמר רבי יוחנן זו דברי רבי מאיר ברם חבמים אמריין אינה נעשית אלא על הרן בלבד, ותני ר"ה כן בקרן דרומית מזרחית לא היה יסוד למזבח אלא חוט של סיקרא היה באמצ' ממנו ולמעלה חמש אמות ממנו ולמטה חמש אמות, וכל הניתנין למעלה בשרין מחוט הסימרא ולמעלה, וכל הניתנין למטה בשרין מחוט הסימרא ולמטה דברי רבי מאיר, וחבמים אמרים כמה דברים אמורים בעולת העוף אבל בהשא' בהמה לא היה נותנים אלא על גופא של הרן, תני אילן של המדש סוקרין אותו בסיקרא אמר רבי הילא חוט בחוט של סיקרא זכר למזבח בהרן דתנינן תמן חוט של סימרא' הוגרו באמצעו להכדון בין דמים העליונים לדמים התחתונים, רבי יונה בעי ולמה לית גז מריין כן בשדה דתני רבי חייא שדה של המדש סוקרין עליו בסימרא, לא מתנינן מתני אלא בחוט של סיקרא זכר למזבח ולית את יכול . בעיין הברייה קומי דרבי ועירא שמעית מרבנן דתמן מה הדין יסוד, אמר לון מתניתא דתני רבי חייא, היסוד היה מנוקב במין שני חוטמין דמין שבהן היו הרמין וירדין ומתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון נמברין לגננין לזבל ומועלין בהן אמריין ליה לית מילי חדתי דמריין בבלי, תניתיה מתניתא דרבי חייא דסתמיה ולא תניתיה מתניתא דרבי דמפרשי, דתנינן תמן ובקרן מערבית דרומית היו שני נהבין במין שני חוטמין דמין שהדמים הנתנין על יסוד מערבי ועל יסוד דרומי יורדין בהם, אמר לון צורכיה לבבלי ולמתניתא דתני רבי חייא, אלו תניתיה רבי ולא תני רבי חייא היין אמריין שופך על החוטמין ומתניתא רבי שמעון בן יוחי היא דמר זה היה על יסוד דרומי ולית הוא, כן, ברם חד פונה לדרום ומתניתא דסתמיה דתמן כסתמיה דהבא

לכא חלי וננח, רק זו שהיא וננח לפניו, ופסק בה"ק חליצי דר"נו ונאחר סכן הוא סתמא צירוסלנוי ודע שגם צתוספתא לפניו צבת"י כנו שהיא צירוסלנוי אלל סצדפוס וסבוסתא, ואל"ל להכריע חס גירסת' כר"י או כר"נו, ולכן חף סאונרו צצצלי ונתינתן ר"י היא ונסתגר להרינו סצצרת ר"נו יותר וכסתמיות סירוסלנוי וסוספתא :

הלכה ג' : נתן אגודל ונכאן וכו' : עיין הג"י צצצלי ופירסי' סם, והג"י וננשנה ונחוספתא ג"כ גרסי' כנו הכא אלל סנפלו סם חוזה ע"ס המריין תקין עפי" הג"י דהכא, אלל ונונה ס"ס להעיר על הנוקט סלפנינו שהיא עקריה הונה דברי סרננ"ס ונ"ה ונח"ל ונעס"ק ה"ס וז"ל ובי"ד הוא כוסה בסלוקה הכהן חס הדס צנוזק ונליכו אלל הננצת וקונל אלצני סיענות סקנוכה לאגודל צדס וקוונך צאצצני הגדולה ונכאן ונאגודל ונכאן וכו' ועיין צצצני ונה סנדרק סם, וכל עין דוחה סרננ"ס גריס ג"י התוספתא צג"י ונחוקת כנוו שהו לפנינו ודוק :

ורבמה ל"ס כן ונריין צצצרה כן : עיין ירושלמי ונע"ס ר"ה פ"ה ונפ"י הפ"נו סם ונח' דחוק ונכאן ונכרס כג"י הגר"ל דקס"י רבי יונה הוא נניק לא קחסי צתוספתא ג"כ סדה עוד דנשני סצצרה ח"ל לצעות הכר כזה : **בעיין** חצרי"ל קויני דר"ז : צני זי קסה סהננה ועיין ונה ספרסנה ונכלה דנוקוד צני זו הוא דצרי הנשנה ר"ה פ"ה דנודות ערה אמה וכנס אמה זה היסוד סרלי"ל ונה סצנולט ונחח סקוצצ צרחנו אונה ונצוצה אונה זה סיקוד, ונשח"ל ונצני לכו חי סירוס"ל הוא יקוד המוצת ורל"ל סהננצת עונוד עליו (פיכדלונענטי) ולא לענין נתן דוויס, סנחנן דוויס חס על גגו כל יקוד רל"ל צרחנו, או לענין נתן דוויס קאונר ואפי' על גוצה של יקוד כשר, והס דקמני סם וצקין ונערצית דרונות ה"י צי נקציס פ"י צלד ונלונטה, ולכן ספיר פשוט ר"ז ונחוספתא דקמני ונפורש היקוד היה וננוקב ולי אונרת על גוצה של יקוד הכי סני נקצין ונלי אונתי לן, אלל סצצרי"ל לא הצינו כונתו ולכן אונרו סזה חוזה ג"כ ונשח"ל ונפורש ואעפי"ס ונצני לן כדפרשני עד דקאונר לכו ר"ז צורכיה לבבלי ולמתניתא דתני ר"ה רל"ל חוק וננחיתא דר"ה דנפוסה "היקוד היה וננוקב" ע"כ לריינן חתס עוד לצצרת סצצלי דצאנות צנחניקן דנודות אכתי חיבא לכפיקא

לכפיקא **דחבא** דקצר ליה דסן דוויס ספנינטיס וסן סחילוניס נחנו על יקוד ונערצית דרומית ונפני סקין דרונות ונחח"ל לא היה ל"ס יקוד : בסתמיה דהבא

דרכא. דרומים הפנינום נחמין על יקוד ונעצרי והסליחותנו על יקוד דרומי: ויאות קרי למקום נתינת הדס יקוד, שנמש ואילך חלזי לה קדושיה: ולא מושלין בהם חלמא דאכתי לא פקו קדושיה: בדמיהן. דאסור להכות צלי דומים: מנין שהדס וכו' קסדר ויקרא דיצורא דחיצה פיע ועיין צצלי (מכילתא כ"ג): ובי מה מציעו. כשהוא יולא וון המיכל ויחל הדס צידו כותן את הדס על יקוד ונעצרי ופניו שהוא קנווד לה, והוא נקטעם שאין ונעצדין על המלכות אף בירידתו וון נוצח המלכות וסידים צידו כותן על יקוד דרומי הקנווד לו שהכנס שכולה ויורד זה היתה צדום וכשקיד קין דרומי ונעצדין קנווד לו שסס הנקצים היו:

[illegible]

הלכה ד' : וזרבו . בקבל
כתבי וזקנו את
הדס על המנחה קצצו, ודרש
ה"ל במו"מ כדנה פ"ד : בחוש .
באלבצו קצצו למנחה : ת"ל וזקקו
שחול זריקה למנחה . וה"ל רק
אי הוא זקק זריקה אחת ונחשבת
לכאן ולכאן והיינו בשמואל צצלי
דיתן ונחנה אחת כעין גנח :
לדברך צפרת ונולדו : פוסק ד'
מתנות . ה"ל שפסקין בין נחנה
ונוחית לנחנה לפניה ולא צפ"ל
לכאן ולכאן, והיינו כרצ צצלי
דיתן וחזר ונחן, והג' לפנינו
צפסק ד' מהות : וצצלי
והצפסק : ושל

פיקוקו וחרצו מתנות: שכל חפצו
צניעו וחינו סלה כוז בענון
צניעו יחוד דקלי כוז צית
צניעו שונו: בחירה בחירה.
אין הכונה עצמך לדוד וכל
כל יסכאל, אף ויצר עצמך
לא תיך קדא דיונאס צצני
למך, למד ניד היה הנקום
צניעו, ולמד ניד היה תצני
צחלקו כל צניעו: אסופי.
ההית טונס נכנס לצית:
מיליון

לכפיקא ג"ה ד"ל שכונתה על התומטין עלון ור"ש היא
לאור אלו ואלו נהנין על יקוד הדיוני קנ"ל בחסותה
דלח קתני צקן נעצית דיונית, שחתה היה צל
נעצב וחתה צל דרום ועונדים קרובים זה לזה ונחתיהן
נני ה"ק שבתיהם עונדו קרוב

דַּהֲבָא אֵלּוּ פּוֹנִין לַחֲלָלוֹ וְאֵלּוּ פּוֹנִין לַחֲלָלוֹ
הוּא צוֹרֵכִיהָ לְדַרְבֵּי חַיִּיתָ הַהוּא אֶתֶר
דָּרָם נִיחָה יִסּוֹד הוּא, אִמֵּר רַבִּי חֲנִינִי וְיֵאֵת
שֶׁכֶּן הוּא יִסּוֹד לְקַדְוִשִׁיהָ . וְלֹא מוֹטְלִין
בָּהּ תַּפְתֵּר בְּדַמְיָהּ . וּמִנֵּין שֶׁהֵרֶם נִשְׁפָּךְ
עַל יִסּוֹד דְּרוּמֵי דְבִתִּיב אֵל יִסּוֹד מִזְבֵּחַ
הַעֲוִלָה אֲשֶׁר פָּתַח אֵחָל מוֹעֵד זֶהוּ יִסּוֹד
דְּרוּמֵית, יִכּוֹל זֶה יִסּוֹד מַעֲרֵב, אִמֵּר
וְכִי מָה מַצִּינוּ בְּיֵצִיאֲתֵינוּ מִן הַהִיבֵל כְּלוֹם
הוּא נוֹתֵן אֶת הַדָּמִים אֵלָּא עַל יִסּוֹד
דְּסִמּוּךְ לֵה אֶפֶס בִּירִידָתֵנוּ מִן הַמִּזְבֵּחַ אֵינוּ
נֹתֵן אֶת הַדָּם אֵלָּא עַל יִסּוֹד הַסִּמּוּךְ לוֹ
הוּא זֶהוּ יִסּוֹד דְּרוּמֵית :

משנה : העולה קדשיהם שחיתן בצפון ובכל דמה בכלי שרת בצפון ודמה מעונה ישתו מהמת שהן ארבע, ומעונה הפשט ונתוח ובלייל לאשים :

הַלֵּכָה ד' *זורקוּ יבול וְיִסֶּה אַחַת תִּלְמִי
לִמּוֹד סָבִיב, אִי סָבִיב יִכּוֹל
יִסְפְּנוּ בַּחוּמִּי תִלְמִיד לִמּוֹד לִמּוֹדוֹ, הֵא
כֹּא זֶה צֵד נֹתֵן שֶׁת' מִתְּנִית שֶׁחֵן אַרְבַּע
ר' יִשְׁמַעֲאֵל אָמַר נֹאמַר כֵּאֵן סָבִיב וְנֹאמַר
לְהֵלֵךְ סָבִיב מִה סָבִיב הָאָמֹר לְהֵלֵךְ פֹּסֵם
אַרְבַּע מִתְּנִית אוֹף סָבִיב הָאָמֹר כֵּאֵן
פֹּסֵם אַרְבַּע מִתְּנִית, רַבִּי חֵיִיא רֹבֵה אָמַר
לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַבִּי שְׁמַעְתִּי מֵאֲבִיךָ שֶׁכֵּל
הַפִּסּוֹת דְּשִׁכְנָה לֹא הָיְתָה אֵלָּא כְּתוּךְ
חֲלָלִי שֶׁל בְּנִימִין מִה מַעְמָא *זִבְיָן כְּתִפּוֹ
שֶׁבֶן וְהָא כְּתִיב *וַיִּמָּאֵס בְּאַהֲלִי יוֹסֵף
וַיִּבְחַר בְּשִׁבְטִי יְהוּדָה כְּתִיב, וְכִי כִּיהוּדָה
בָּחַר אֵלָּא כִּיהוּדָה בְּחִירָה מִה בְּחִירָה
שֶׁנֶּאֱמַר לְהֵלֵךְ בְּנִימִין בְּכֻלָּל אוֹף בְּחִירָה

שנאמר כן בנימין בכלל, רבי יונה רבי אבא בשם רבי יוחנן *ירצין שובנו סנהדרשים המרצין נאכלין בחלקן של יוסף, רבי אבאומי דציפורין בראש תור היה נכנס מתוך חלמו של יוסף לתוך חלק של בנימין שהיה המזבח נתון עליו מה מעמא *ונסב הנבול תאנת שילה אוסמופיי דשילה והיינו דכתיב *בנימין ואב יוסף מה זאב הזה חושף בדתיריי כך המזבח חושף את המרכנות, בבקר יאכל ער, הדין הוא דכתיב *את הבכש אחד תעשה כבומר ולערב יחלה שלל ואת הבכש השני תעשה בין הערבים מילייהן

דשיבניה . סכל ונקוס שערחה סבינה לישראל לא סרתה חלא צחקקו ס
ובית עולמים : באהל יוסף . והיינו ונשכן סילה ונותרן חלא נעתה ייבחר
עולמים, וכי אפשר לוותר סהיה צחקקו של יהודה וסלס ויסחויק לכ"ע צחקקו ס
נראה לי דה"ס דכת"י ויבחר בצנני יהודה וכתיב ויבחר דודו עצדו נה ס
צנני יהודה לחיות ונלך על הצטו רק חק צנינין צכלל, שהרי ונלך ס
יהודה הכונה שצחר צזה הנקוס הסייך לשצט יהודה וצנינין צכלל, ואכת
יוסף דיוצנונו שונשכן סילה סיה צחקקו של יוסף, וכן צחו אמוראי דלקק
סאובלן סס צצר קדסיס צחקקו של יוסף וסשאר ונצח צכלל צחקקו ס
נשילס יולא מחלקו של יוסף לחלקו של צנינין וסס סיה הנצח וסשאר
גרסי" (שוועלע) ונקוס לר שונסס ככסס לשיילה וכלל חלק יוסף כונו חקקי

מיליהון דרבנן פליגין : חולי חקר כאן ונה דליתא
 סס גלא נחלקה ירושלים כלל לשצטים : תמן תנינן ערלה
 פ"ח ה"ב : נטעו לרבים שיאכלו ונטעו רבים ופ"ח בתוך
 סדה שלה ופריך דקסא דרבנן על דרבנן תמן . נגעים פ"ב
 וטענות דירושלים היא אחת
 לרבים והכא חורין אפי" נטעו
 לרבים ח"י : תמן ובא וכו' . הכהני
 נטעו להדיא דנה . שהו לרבים
 אינו נטעו כנגעים : מים ואפילו
 לרבים, חלונה דק"ל לרבנן ירושלים
 לא נתחלקה לשצטים : מיליהון
 דרבנן אכל לורבנן דלקטן טעונו
 דק"ל ירושלים נתחלקה לשצטים :
 דהני צציתיה : ויין ירושלמי נכוח
 פ"ב ה"ו : ולא אצל המזבח.
 ולמ"ד ירושלים נתחלקה לשצטים
 היינו סמי כנהדרין בחלקו של
 יסודה והנחצה בחלקו של צנינו
 לנ"ד לא נתחלקה ח"כ כסיסנו
 חלל הנוצח לא יסו לא בחלקו
 של יסודה ולא בחלקו של צנינו :
משנה : שלמי ציבור . כצטי
 עולת : אשם גזילות
 תצנו ונטעו וספר וכשצט וס
 צתצוה נטיץ הקרן והחונק
 לצעלים ונוביא חסם לכפרה :
 מעילות . טעול צצו פדוה ון
 התקדש צצוג : שפחה חרופה
 חלים שפחה וחלים בת חורין כחיה
 לעצד עצרי טעוה צה וצא עליה
 אחר ונציא חסם : אשם נזיר .
 טעוה יוני נזיר : מצירע כפרה
 ונלרעה : אשם תלוי . פק
 עבר על דבר שחייבין על זדונו
 כרת ועל שגגתו חטאת וצחיקור
 קצוה כגון שלפיו בתי חסיונות
 חסח חלצ וחטה טעון אכל חסח
 ואינו יודע חיה אכל :

הלכה ה' : מנין דשעין צפון דכתיב
 "ועשיתם שעיר עזים אחר
 להטאת ושני כבשים בני שנה לזבח
 השלמים, מה חטאת חדשי חדישים אף
 שלמי ציבור חדשי חדישים, ומה חטאת
 טעונה צפון אף שלמי ציבור כן ומה
 חטאת אינה נאכלת אלא לזכרי בהונה
 אף שלמי ציבור כן . תמן תנינן ועל
 חטאת הגזולה שלא נודעת לרבים שהיא
 מכפרת מפני תקון חמובה, עולה בר
 ישמעאל בשם רבי הושעיה ברין הוא
 אף לא נודע לרבים לא תכפר, ולמה
 אמרו תכפר שלא יהא המזבח שמם
 רבי שמעון בן לקיש אמר ברין הוא
 דאף נודע לרבים תכפר ולמה אמרו
 לא תכפר שלא יהא המזבח מוכלל
 גזילות, וכמה הון רבים רבין גרין בשם
 רבי שמעון בן לקיש שלשה בני אדם
 הבי אבון בשם רבי יוסי "והבאתם גזול
 את הפסח ואת החולה מה פסח וחולי
 בגלוי אף כל בגלוי :

משנה
 לפיכך הן ק"ק כחטאת" ויין רנוצים בס פ"ה לענין
 שנאכלין לזכרי כהונה, ואי קסא ח"כ חיל נזיר כנוי י"ל
 כדעתהן הס"ס דקודש חיקרא חלל לא ק"ק ושלמים כתיב
 צהי קודש לה' והוי כנוי דכתיב צהי ק"ק ועוד י"ל
 דק"ל להס"ס דקודש חיקרא חלל לא ק"ק ושלמים כתיב
 על ימיר דשלמי ציבור חסיון דרוחין חסח חלל לא
 בדין הוא דאפי" לא נודע לרבים לא תכפר : עיין צצלי
 גיטין
 הס"ס דחטאת גופא דטעונה לפון
 ילפינן נטעוה והוי לה לצד ונלמד,
 וקושיא זו קשה עוד יותר להס"ס
 הכא דק"ל לר"י דאף צכל חטוה
 חין למידן לנד ונלמד, וצקדשים
 אף ר"ע נזיר, ועוד דהכא ילפינן
 ג"כ דשלמי ציבור חין נאכלין
 חלל לזכרי כהונה ג"כ נחטאת
 וצצלי חיקרא זה הילפותא דל"כ
 חיל נזיר כנוי לא יסא נאכל חלל
 לזכרי כהונה, וי"ל דהיטת היירושלמי
 הוא דהטעם שחטאת טעונה לפון
 גלה לן קרא צנה דכתב קודש
 קדשים היא, ונחה דכל שחול
 קדשי קדשים דין אחד להם חין
 ונחה שזופור צקרא הסלילה כנוי
 טענה דכילה כליל לחסים, ולכן
 הקדש הס"ס הכא ונה חטאת
 קדשי קדשים אף שלמי ציבור כן,
 (ונו שחין כן צצלי) ומד ילפותא
 הוא, ונח"ה יחא דהנצ"ס ז"ל
 צפ"ה נהלי נעתיק ח"ב י"ב
 דחטאת טעונה לפון נקרא דנזקוס
 אפר השחט חס העולה השחט
 חס החטאת והוא נגד ילפיתא
 דהצצלי כנוי כהעברו צנוקוה,
 חצחי שלמי ציבור יליף נקרא
 דעשיתם שעיר עזים וכו' אף
 שדרתה הילפותא צצלי ורצ ורבי
 צריה דר"כ יליף נקרא דעל
 עולתכס ועל צחי שלמיכס, וק"ל
 להצ"ע ז"ל והוא ג"כ סקט היירושלמי
 דכל שלל ונלמי דשלמי ציבור
 נקראים קדשי קדשים ח"כ לנליף.
 נטעוה ג"כ, וע"כ לר"ד חסח להקיש
 דחטאת, ולנד נלמד הוא, לכן
 כתב שסס שחטאת ק"ק כך
 העולה ק"ק (ועיין צצ"ע סדחק)
 חלל דבר זה נוכחת הוא דכיו
 דכתב קרא דחטאת השחט צנוקוס
 העולה, ויהי טעוה ק"ק הוא גלה
 לן קרא צה דכל שחול ק"ק דין
 אחר להם וכאשר תציין צצרי
 הר"ע ז"ל תראה כי כן הוא, שהרי
 כתב "ושלמי ציבור הוקשר לחטאת

מיליהון דרבנן . דלקטן פליגין על סא דהכא, דנוטע
 סס גלא נחלקה ירושלים כלל לשצטים : תמן תנינן ערלה
 פ"ח ה"ב : נטעו לרבים שיאכלו ונטעו רבים ופ"ח בתוך
 סדה שלה ופריך דקסא דרבנן על דרבנן תמן . נגעים פ"ב
 וטענות דירושלים היא אחת
 לרבים והכא חורין אפי" נטעו
 לרבים ח"י : תמן ובא וכו' . הכהני
 נטעו להדיא דנה . שהו לרבים
 אינו נטעו כנגעים : מים ואפילו
 לרבים, חלונה דק"ל לרבנן ירושלים
 לא נתחלקה לשצטים : מיליהון
 דרבנן אכל לורבנן דלקטן טעונו
 דק"ל ירושלים נתחלקה לשצטים :
 דהני צציתיה : ויין ירושלמי נכוח
 פ"ב ה"ו : ולא אצל המזבח.
 ולמ"ד ירושלים נתחלקה לשצטים
 היינו סמי כנהדרין בחלקו של
 יסודה והנחצה בחלקו של צנינו
 לנ"ד לא נתחלקה ח"כ כסיסנו
 חלל הנוצח לא יסו לא בחלקו
 של יסודה ולא בחלקו של צנינו :
משנה : שלמי ציבור . כצטי
 עולת : אשם גזילות
 תצנו ונטעו וספר וכשצט וס
 צתצוה נטיץ הקרן והחונק
 לצעלים ונוביא חסם לכפרה :
 מעילות . טעול צצו פדוה ון
 התקדש צצוג : שפחה חרופה
 חלים שפחה וחלים בת חורין כחיה
 לעצד עצרי טעוה צה וצא עליה
 אחר ונציא חסם : אשם נזיר .
 טעוה יוני נזיר : מצירע כפרה
 ונלרעה : אשם תלוי . פק
 עבר על דבר שחייבין על זדונו
 כרת ועל שגגתו חטאת וצחיקור
 קצוה כגון שלפיו בתי חסיונות
 חסח חלצ וחטה טעון אכל חסח
 ואינו יודע חיה אכל :

הלכה ה' : מנין דשעין צפון דכתיב
 "ועשיתם שעיר עזים אחר
 להטאת ושני כבשים בני שנה לזבח
 השלמים, מה חטאת חדשי חדישים אף
 שלמי ציבור חדשי חדישים, ומה חטאת
 טעונה צפון אף שלמי ציבור כן ומה
 חטאת אינה נאכלת אלא לזכרי בהונה
 אף שלמי ציבור כן . תמן תנינן ועל
 חטאת הגזולה שלא נודעת לרבים שהיא
 מכפרת מפני תקון חמובה, עולה בר
 ישמעאל בשם רבי הושעיה ברין הוא
 אף לא נודע לרבים לא תכפר, ולמה
 אמרו תכפר שלא יהא המזבח שמם
 רבי שמעון בן לקיש אמר ברין הוא
 דאף נודע לרבים תכפר ולמה אמרו
 לא תכפר שלא יהא המזבח מוכלל
 גזילות, וכמה הון רבים רבין גרין בשם
 רבי שמעון בן לקיש שלשה בני אדם
 הבי אבון בשם רבי יוסי "והבאתם גזול
 את הפסח ואת החולה מה פסח וחולי
 בגלוי אף כל בגלוי :

הלכה ה' : מנין דשעין צפון
 חשלמי ציבור קמי
 ולפי הנכחה פסיעא להס"ס דאשם
 כחטאת, ורק חשלמי ציבור פריך
 דשלמי יחיד חין טעוה לפון ונטעו
 לחלק דשלמי ציבור יסא טעוה
 לפון : ועשיתם שעיר עזים .
 צחתי חסח וכבשי עולת נטעוה,
 והיינו שלמי ציבור ונטיקין לחטאת,
 וניחיה דנה חטאת נאכלת לזכרי
 כהונה ונחטאת צלפין אף שלמי
 ציבור כן : תמן תנינן . נטעוה
 גיטין פ"ה ו"ו : ועל חטאת העולה
 ר"י צן גודלח חעיד כן על וי"ו
 טעוה קרבן חטאת והוא גזל כיון
 שלל נודע לרבים שהיא גזולה
 נוכחת וח"ל להציא חטאת אחרת
 מפני תקון חמובה . כדנפרס לקטן
 דהקברה היא כיון שהיא גזולה לא

תכפר ואפי" לא נודע לרבים ורק שלא יהא המזבח שמם
 שלל יסא חסחיס כעצמים על שלכלו, וחולין צצורה וכסידר
 שלפנימים טון כדוך אחרי עזרתם ואף חס הוא ג"כ צצחנות
 חיותר גדולה, יתחקדו ולא יעון עזרה כלל : תכפר .
 דק"ל דיוסם כדי קהי, ורק נט"ה חוורו שאינה נודעת
 לרבים נפשי תיקון הנוצח שלל יאמרו נחצה נקבל גזילות:
 מה פסח וחולה בגלוי . לרבי חצין גזירת הכתוב הוא
 דכל שהוא גלוי פקול, ח"כ חרבי גרין פליג דשללח לא
 רצים סס, רק צגלוי ונטע כפסח וחולה . שחכל רואין שהוא
 (ועיין רכ"נ ונה סתוה ע") דרי' חצון צסס ר' יונתן פליג עלי' : (נסתה)

[illegible]

'אחש צבתי קפה ואפי' גזל חסודע ונחפסת ודק כדי שלא
 רשתי והחלתי תפסתי חסודע שאין נחפסר ונחפסר קרפן אחר ודל':
 הסודות לש"ס חסופתא כי נור"ע היתה שונה לקדר נוסח
 יסע רבס, וכי כזר קודם רצי נקדקת חוסנה נור"ע והחלים
 נחיקתא היא נוסח דר"ע וחוספתא נחיקתא כחכר ציוסלתי
 נחיקתא דר"ע צביוני כזר כסנה כן ועין נח ספרסנה
 נדנו חס נקדמה חוסנה כנו החיל צוסנה ריש הקדוונס
 תר' ראשונטינין ג"ס ככל חסל רצוסה נח שאין צלירה
 דונין חלל כל חסי דקחתי חסל רק צסלונים דקיל

בגונות סחוף לפנינו: תמן תנינן.
 ר"ס פרק ח' דנרכות: כל
 הנאכלין פ"י ערקאנר כל הנאכלין
 ולא קאנור והנאכלין ד"ק, דלא
 דווקא ק"ק גזרו חכמים לנעט
 אכילתן עד חלות, אלא אף קדשים
 קלים והם תירס ואיל מיר דנותנין
 סאכלין ג"כ ליום ולילה גזרו
 חכמים קיהא נאכלין רק עד חלות
 דנוציב להצינן לבית הפקול פ"י

רובייה שכן טעונה לחם ונאכלין ליום
 ולילה, ודו רובייה שכן יש בהן שלמי
 ציבור, תמן תנינן וכל הנאכלין ליום אחד
 מצותן עד שייעלה עמוד השחר, כל
 הנאכלין אף חדשים הלזין ואמרו חכמים
 עד חצות כדי להרחיק את האדם מן
 העברה דאם את מר עד שייעלה עמוד
 השחר, הוא סבר דלא עלה עמוד השחר
 ונמצא אורב ומחדייר, אלא מתוך ונאמ

דנאכלין לשני ימים ולילה סוף
 יסא נאכלין סוף עד חלות, נעום
 דלילה נסתים היל, ורק ציום ולילה
 "הוא סבר שלא עלה עמוד
 השחר" וצאנא עולה דנדרזר זה
 נקל יס לנעוט, ונשאים נאכלין
 ליום ולילה ויום ח"א לונור סוף
 קצר סוף אקע סחונה וצאנא נכר
 בקע דנדרזר זה נקל דנעט אף
 ציום הנעוטן:

וְשִׁשְׁחָטוּ לְרוּחַם פְּתִיחַת דְּלִתוֹת הַדְּהִבִּל
וְכֵן בְּמִשְׁבֵּן שְׁלֵא עֶמֶד הַמִּשְׁבֵּן פְּסוּלִין
דְּכַתִּיב *פֶּתַח אֶהְיֶה מִעֵדָה רַבִּי יוֹדֵן
בְּשֵׁם רַב אֵין לִוְקִין אֱלֹא עַל אֹרֶךְ מֵאָה
וְשִׁמּוּנִים וְשִׁבְעַת עַל רוּחַב מֵאָה וְשִׁלְשִׁים
וְחִמְשָׁה וְהִתֵּן לִישְׁכָּה יִשְׁחִיָּה בְּנוֹיָה בְּשִׁוּיָּה
חֹמַת הָעִירָה אוֹכְלִין שֵׁם קִדְשֵׁי קִדְשִׁים
וְשׁוֹחֲטִין שֵׁם קִדְשִׁים קֵלִין וְטָמֵא שִׁנְכֻנָּם
לְשֵׁם פְּטוּר מִיָּמִיתוּת בְּהֵרֵן תִּנְיִי דִתְנִי

[illegible]

משנה : והמעשר . ונעשר צהונה : היסוד . וצבצלי
הג' וצבצלי שיתן כנגד היסוד ורל"ז צנוקוס
ש"ס יסוד ילעוועטאל ל"ד נזרחים דרווית שחין להן יסוד :
לכל אדם . ואין לכהנים צהם חלק כלל : ונאכלין וכו' צה
סוף ונעשר לצבור . חלל פסק ונזונה
נתריות צה ונדנופת שחין
כחלל חפ' ונדלוריות חלל חלשין
חל פסק רק עד חלול ווי' שחין
נזונה עליו חלול חלול ודוקא חל
וצבצלי יליף כולתו ונזונה

הלכה ז' : מעמא דמתניתין .
דצבור נאכל בשלטי

לשני יונים ולילה : כר"י בן לוי .
החילו רבי יודן בן פזי ק"ל צירושיו
ונגיש ריש פ"א ויבטחו ונקומות
דקרא אחא שנקדשין בו את האדם
אפי' לאחר שמיטה אבל ריב"ל
דק"ל דחין ונקדשין בו לאחר שמיטה
ויוליף וקרא חיימר לו קרא דמיה כך
התנודע חיימר לו קרא דמיה כך
הצבור נחבל שלמים לב' יונים
וולילה : מתנייתא דבר מפרא ביני
כלומר דבייתא דבר קפדה הגיה
התנעם שפסח ונאמרו בזה שחיו
בשמי רק לזמני ולאמרי ודענופרס
שישמי לשם ווי שאלכ בזית ולאפוקי
זקן וחולה ולזמני לאפוקי חזרה
אחרת שכל נזמני עליו : תמן .

וּנְשֵׁי רִישׁ פ"ח דְּנִרְכּוּת : וְאֵבֶר הַכִּי
פְּסָחִים . ה"ג ח'ה תנ"י הַכִּי
הַקֶּרֶב הַחֲזִים וְהַזְכִּים וְאֵבֶר פְּסָחִים
וְאֵיכָב דָּלָא גִרְבִּי יֶקֶב הַחֲזִים וְהַזְכִּים
וְזֵלָא חֲבִילַת פְּסָחִים : רַבִּנּוּן . ד"ק
דְּוָנוּן חֲבִילַת פְּסָחִים גִּוְיָי כָּל הַיְלִילָה :
רַבִּי לְעוֹר ד"ק דְּקֹאק עַד חֲלוֹת
חֲפִי" נִוְדִירִיתָא : וְכִילִיף עוֹקֵרָא :
נֹאמַר רַבִּי . וְאִכְלוּ חֹם הַצֶּבֶר
בְּבִילָה וְנֶאֱמַר וְעֲבַדְתִּי צֹאֲרֵץ נִוְדִירִים
בְּבִילָה וְנֶעֱבַת צִבּוֹרוֹת הֵיחַ בְּחִלּוֹת
הַיְלִילָה לִית בְּאֵן פְּסָחִים . לֹא תִגְרַם
פְּסָחִים חֲפִי" חֵי תִחְנֹנֶר דְּלִיתָא
בְּרַבִּנּוּן דְּזֵלָא וְנִוְיָנוּ וּנְפִירָם קִתְּנוֹלָא
כְּרִ"ח וְחֵ"כ קִשִּׁיא קִתְּנוֹלָא חֲתִינוֹלָא
וְנִוְנֵה דְקִתְּנִי עֲבַדְתִּנְכוּ הַפֶּסַח חֵיכִי
כֹּחֵב לֵחַל עַד חֲלוֹת חֵין רִחִי
דְּקִתְּנוֹלָא כְּרִישׁ ד"ל דְּהֵחַ וְנִוְדִירָם
דְּוִיקָא דִּלְחָל עַד חֲלוֹת דְּנִוְשֵׁנֶה
בְּהַצְבִּי לֹא ק"ל לְהִירוֹשְׁלַיִם ד"ל
גִּוְיָי וְנִוְדִירָם יֶקֶב עַד חֲלוֹת נִוְשֵׁנֶה
צִבּוֹר וְנִוְשֵׁנֶה לֹא גִזְרִי רַבִּנּוּן :
מִטְּמֵא אֶת הַיָּדִים כְּטוֹרֵר דְּגִזְרִי רַבִּנּוּן
קִוְנוֹלָא שֶׁלֹא יִתְעַלְלוּ בְּחִילָיו :
לְמַד . וְקִתְּנוֹלָא חֹם הַיָּדִים חֵי וְנִוְשֵׁנֶה
בְּרַבִּנּוּן כְּבִשְׁכַר כָּל הַיְלִילָה וְרֶק נִוְשִׁי
הַפֶּסַח הַשְּׂעֵת גִּזְרִי קִוְנוֹלָא עֲלִיו חֵי
וְנִוְשֵׁנֶה בְּ"ח וְאַחֵר חֲלוֹת הֵיחַ לִית
בִּיתָה שְׂגִזְרִי עֲלִיו קִוְנוֹלָא כְּדִפְרֶשְׁנוּ :

לחבשיר כל הדעות שהרי לא יחד להם רוח וכל דצרי הם
נגד דצרי הש"ס צבלי ועיין צכ"ו שדדחק צוה ונחד דהח
לפי לפי ווח שהח ווגיה שם קרה לפני ארל וועוד קרה
חדל לא וובשיר כל הדעות אצל הר"נ ז"ל ונפר שח צרייתל
כהירושלמי צפצפיות ונדכתיז פתח
ובכתיז לפני וועיין בלל יחד להם
רוח דדוע ודאמורי ההכל היינו
גל ונערב ודק :

משנה הפסקה אינו נאכל :

והוא דלא קטני דליני
כאכל חלל על נשות ונורוים חילין
צתוין דלא סיוז רק דצר שיש
כנגדו צקדשים ואפסקה חלק וחס,
אלי דאביילת ונלות ונורוים לא
ונעכב, או דלאו נלות דגיפא חוה:
דדינא עיני שיש סס חצורה
אחיה ובידוסלני קין

פֶּסַחִים גֵּרָק"י. הַיֵּם הַסַּחֲצוֹרָה
לְחֶרֶת הָרִי לֹא עֲצַר חֲלוֹת הָרִי
לֵימָּה טַעֲמוֹת אֵלֶּה וּפְסִי הַקֵּחַ דַּעַת
וְהַקֵּיץ הַגִּיט כִּנּוּן הַחֹלַת לִפְנֵימֶנּוּ
וְעֵינַי הֵם צִפּוֹנִי שִׁנְקִיִּים הַגִּי' דַּחֲסִם
וּפִי' שֶׁחֲלוֹת אֵת הַפֶּסַח וּנְחֻמָּה
לְחֶזְרוֹת דַּק"ל שֶׁחֲסַח נִפְסַל וּמִטַּעַם
לְחֶזְרוֹת הַיָּדִים הָרִי שֶׁלֹּא עֲצַר חֲלוֹת
אֲחֻפִּי' וּמִטַּעַם אֵת הַיָּדִים וְעִי' ב'
דַּעֲמוֹת וּנְסִי הַקֵּחַ דַּעַת, וְעֵינַי
צִרִיד"ז, וּפִידֵשׁ יוֹתֵר יִחַפֵּר לִפְנֵי
הַגִּי' שֶׁחֲסַח שֶׁחֲסַח וְנִסִּי אֲחֻפִּי' עַד
קִרְבֹּן חֲלוֹת וְאֲחֻפִּי' צִלֹּ חֲצוֹרָה
בִּסֵּי' אֲחֻפִּי' וְלֹאִי לִיבֵּל הַקֵּחַ דַּעַת
וְעִי' ב' גִּזְרֵי מִטַּעַם לֹא נִשְׁמַח שֶׁצִּדֵּק
וְאֵת הַכֵּחַ לֹא נִשְׁמַח וְנִשְׁמַח לְחֶזְרוֹת
גִּזְרֵי טַל כֹּל פֶּסַח צִבְלֵל כִּדִּי שֶׁלֹּא
יִצֵּל לִיבֵּי מוֹתֵר וְקֵי' :

ברך את כל נזלה : הירושלמי
 ונעט וננחו הוצא בל"ז
 הלכות פסח כ" רנ"ז (אמרינן
 צירוקלנו צפרק עברי פסחים תלי
 אחז צרבת הנוזליא וניח פסוקה
 עיב סלנו ופירס וון הפסוקה
 ונצרך הנוזליא וטוים וטובל צונלח
 ונצרך על חכילת (נזה) ולפניו
 צירוקלנו ע"פ ליחא כונו שהעירו
 כונה חכמינו צדק, חלל צדק סנדרה
 וקוין כלן שהוצרכו רק לנזה חג;
 סקחן ונצח וצירוקלנו ע"פ וסחך שס;

הדרין עלך פרק איזהו מקומן

כולה מצוה חד הוא אשכח תנ
מצה ומעמא מאי דקדמי ברב
ברכת של מצה מניח פרוסה ע
מפרש וטובל במ

היה עיר עד פרק י"ח מקומן +

דבורה אחרת בלא הקים דעתו, והיא חצורה אחרת פירושא שבאז עוד ונוכח כלל היה באפשרם ללבוש ונקודים ח"כ לא ביך הקם הדעה אבל וזשם חלום ח"כא: בדרך את של מצה. פשיטא דלון פיער את כל פקח דלשיג דכתיב על וליה ונודרים יאכלנה ויהי פקח עיקר, אבל הו' ונשי לן חי דרך את של פקח פיער את כל וליה דפקח עיקר, ווי חלומין דלנה בכלל, ופשיט דודאי וליה בכלל דפקח וליה ונודר חו' וליה חו' ופקח פקח, כל הפסח העיקר פיער את הו' וליה דמדי' ברבא המוציא. אי חיו ונודך רק של וליה ודאי דהוי ילא בשל ברבא פקח, אבל חו' ונודך קודם הו' וליה וברבא ו' ודאי דלון ברבא פקח וו' וליה ולבן ברבא וליה כווי ח' וליה פיער: וכשהוא פוער, וכן השלמה דפירושא ושלמה ודאי ונודרין על השלמה:

החייך עלך ברכה ואיזהו מברכך:

ווא שצו היום הקנה לאדם הרחש
 דאס מופת נוי על לשון הדפוס ונייט
 רל"ל הנדורס : באומד . שלוקה
 אונד זיך ג' קליס געזיס , כדי
 לבינה אל לחם הפנים : יתני
 עזה

עלה במחציתא פ"ג
צבלי ומכילתא וקא' ג
דרעלי: הנישל מבחו
מונחא מחילון ונכנס
עלה כמתניתא אמר רבי יוסי זה סימן
כל הנישל מבחוץ להינתן בפנים נוטל
מן הסמוך לפנים וכל היצא מבפנים
להנתן מבחוץ ניתן מן הסמוך לפנים
רבי ירמיה בשם רבי לעזר ברבי פדת
גחלים שבכל יום ונר המערכי למידין
מגחלין של יום הביפורים ושני ביוכי
לכונה למידין משירי דמים רבי יוסי
בבי רבי בון מודין בטהרו של מזבח
ביום הכפרים שאינו נותן אלא על גוו
של מזבח דתני והזה עליו לא על
אפרו ולא על גחליו אלא בגוו של
מזבח והיא נכפפת על המזר אית תני
תני על צד צפוני ואית דתני תני על
צד דרומי מן המזר צד צפוני רבי
לעזר ומן המזר צד דרומי רבנן רבי
הושיעה איתא מתניתא דבר הפרא
תני כרבי מאיר רבי שמעון אומר מנין
למזבח שנפגם שהקדשין פסולין דכתיב
יוצחת עליו את עולתך ואת שלמך
הרי אינו שנחט אלא בצד המזבחה
אלא עליו שלם ולא חסר אין תימר
יסבור כרבי מאיר אית דרש רבי
שמעון אין תימר יסבור כרבי יוסי לא
אמר ר"ש כלום עד כדון כשנשחטו
ונפגמו נקדשו ונפגמו האיד עבידא
דמשכני לעזרה ונפגם המזבח תפלוגא
דרב רבי יוחנן דתנינן תמן מת אחד
מהן אם עד שלא הוגלל מת אחד
מהן יקח וזג לשני ואיתפלגין אי זה
מזון קרב תחילה רבי אמר שני שני
וזג שני ורבי יוחנן אמר שני שני וזג
שני שני מהלכת שני שני דרבי יוחנן
האיתפלגין הפסח תפלוגא (תפלוגא דג)
שנפגמו אין נפיקתא אין נפיקתא דתני
מזרח לאכל חלב רבי יוחנן אמר
בדת המזבחו ורבי שמעון בן יקין
אמר לא נהדרה דהאמר קדשתיה גמיר
שני יוסי בן יוסי מן חצי איש מהלכת
שפוקתא דל מן בילתא דרבי יוחנן
פלקא קל בילתא דרבי רבי יקין
בין לא גמיר רבי יוחנן המזבח ויתין
עליו מים המזבחו דרבי אמר (תפלוגא)
במזבחה דהפסח דרבי יוחנן אמר דתני
דבילתא דרבי יקין ויתין דרבי יוחנן
שפוקתא דרבי יוחנן ויתין דרבי יקין
שפוקתא דרבי יוחנן ויתין דרבי יקין

[illegible]

לא קוף דבר קדשים נפסלין וכו' : ענין צצלי ונכילתך
דקאנור זה ר"ל ויליף ונקרא כר"י צירושלנו; ופריך
שם הש"ס ק"ק ונכלן תיב קודש קדשים קדשים קלים
ונניח ה"הא ונדרשא דר"י וכו' ולפי ההנחה פשיטא להש"ס

הבא שתי שערות
האחר קיימת
השם רבי יוחנן
לפסח אחר . רבי
בר אבא כלמית
רין בשם רבי לעזר
נפסלון בפנימית
רבי מנחות, ומר לון
ואתמר ביה מעמא
תאצל המזבח וכי
למיכל שירי מנחות
מימר לך המזבח
א בזמן שהוא חסר,
מנחה לא בודשים
י שלא תהא שירי
נים להודיעך שהיא
ב נפש כי תהריב,
רבי חגי גזר
אמר לון לא
מפרא ברם "כי לא
ב, ובשם שהמב"ה
א דעניא בך קרבנו
עין מה בנן דהוא
י תהריב, אתפלגון
הפנים נפסל בשעת
ע בן לוי אמר אין
י בשעת המסעות
חייא בר ווא בשם
י יעקב מ' בחנייתא

[illegible]

צוויילטן פֿאַר האַלד'ס וואָס פרעגט דאָס צאל היינט גיין
פֿאַר אַזוי שרייבונגען . אין אַרבעטן באַהאַנדלונג פֿאַר
דינליך טעמל נוקלע קעגן די "הקונה" דאָס קעגן
וועמען עפעס פֿאַר אַ זיי לאַ בל עורה באַרע לויכעלע שריי

ונומחה והא זנומחה כתיב ונולת
האכל זנוקים קדוש: דל כן. לונה
לי קרא זנומחה קברה היא דנומחה
זלכות היא זנוקים קרנן עשיר
ואין פפ"ו בקדושיהו וכי היכי דאין
חובלין קדשים ואפ" קדשים קלים
זנון מהנזכר פגום כן: הדין מנז
בסודי מנחה דנ"ט, ומנזי קרייה
למה הא אין לריך קרא אלף טלא
יהא המנחה קלה צעיי בההנים:

להודיען שהיא נפשו של אדם .
וחצצ לפני הקב"ה בקרבן העשיר
וכונו לחילת צמורס ויקרל דבס
נעססס צאסס חסס ססצילס קוונן
סל קולס וסס סכסס וצס עלס
ולונר רלו וס סן נקריצוס, וס
צס ללכל וס צס להקריצ, כרסס
לכסן צלסס סל סצס זס כלס
כפסס הקריצס : וסס דמרינן .
ססס וסס סצס ונקרצס סל עסיר
כדונצס עוצלס דרצ' חגי' סלונר
סקצסס סונס וסס ספילס סעני
סלס ונעסס לכו סכסס, וכן
קצסו כאריססון כסססס סל
קריס לכסו סקרי' כפסו סצס :

[illegible]

היה לא צלחה המאמץ. איש וואס דערפון וויל פארש
נעמען דאסעלע לא דאס קליינע "אין פון דאס" קליינע
פ"ה דערפון וואס דאס קליינע וואס דאס קליינע
וואס דאס קליינע וואס דאס קליינע

בשעת נקצות אף בלחם ההווה נקיים קרא להויד אף בשעת נקצות, ד"ל להידך גיבא ומלילטרך קרא דלא חכמה ש"מ להויד לא ונחוצ בשעת נקצות דחליב לא חכמה ל"ל הא הויד ונחוצ בן וזא דקאנד הע"ס וזה עבד ל"י ר"י הא ופוסק אור

[illegible]

תפחים וזכר הש"ס צצנו "עשרה
תפחים" ולא שני חנוות (היינו י"ב תפחים) ונשים בצניעות
דבקה להצטנן נקל ונודיק והלשון ליבבה קלילה דרוק, ודלי
קוגי' הצבלי' לינו ופיץ רש"י והסו, ורנוצ"ס פ"ב חולי
צית הנחמיה דהבנש היחה רחוקה וזן הננוצח רק חולי
נועט וגם היחה ננוכה ונעט וזן נוקס הנועכה, חלל
כבד
תפחים: חוין בעין מימר שרלו צציהנ"ד לונר דונחה נני עעוכה לפון וסל דקחני צונחיתן צכל נוקס צעורה
הכוכה צכל ווקס צלד לפון ולא חלל הננוצח דוקא חלל עד כותל העורה הלפיה כל שהול כנגד הננוצח ברעליגלי
צצי זכמים וחף שהול דחוק לונר כן, רלו להבין צונשה ז' הפי' ופני דיקי, הסקברה נותנה ללונר צנו"ו ונחמשים
שטעזן לפון: אשכחין תני'. עד שוללו תיכפהל דר"ה דחני סס וחפ"י על דחשו של ננוצח ילח ולינו וני שפליגו
ע"י, ולי' אונרה עעזן לפון דוקא הוי ר"ו פליג, וכן לר"י צרי' דוקא צלפין הננוצח כשר, חלל ודלי' דצכלל
נוקס צעורה דקחני צונחיתן היינו צכל רוחו: צורכיה מימר כלונר פשיט' דה"פ ולי' לונר דעעוכה לפין דחלל
חפ"י צהיכל: כשרה: בבחיין. קליק צויקן וועל צולתן הפטים חן כוו קנתיאל דונחיות שפרי ע"י סליקן
נחירין את לחס הפנים, וזן הוי צהיכל: הוי כל שלמי פמה חלל ונער וע"י קפיד קרל וחפ"י ונלד חשני וליטני
לפנים וזיכל, וני' כיין דקרה קפיד צפהל חלל ננוצח עפלה ללחל ונער ולא יחל השפכל
חונר וזן העיקר כדלונרין צצבלי:

נחב"י

ומעמא וחלי חנוך ר"י: עיין צבלי ונחלתו לזכר דפליג על ר"י, וס' איתא ת"ר כל העולין לנחמה עולין דרך יוני ויורדין דרך שטאל, עולין דרך נזרח ויורדין דרך מערב וכו', ולפי' נראה סימין ושטאל חלה היל, והיינו לפי שיטת הצבלי שטענוהו רק כר"י נשום ע"ה, חזל להירוקלנוי פליג רש"י וס' נשום ד"ה וא"כ נזרח ונערב לאו היינו יונין ושטאל דוקא וכדפרשנו ובאשר תדייק הנאה כי הצרייתא ננוי אפשר לפרש יונין היינו דוקא אי יונין הוא נזרח, אי אפשר נזרח היינו דוקא אי הוא יונין ודוק: **הלכה ג'**: כל ניי שחיו נעמיד פניו צגל: הנה ר"ב צד זנוחא הילול דקסחה ונונה דכתיב

מיסבני איתמניני דכיון מיניה והוא לא אתמני, שלח ליה רבי אבהו דהא איגרתא ויהיב ליה סיבתיה בגוזה בגין אילין סיבתיה הוה סליה לארעא דדישא, סליק אשבחיה לרבי יוחנן דתני הדין מתניתא אמר ליה שמעית תמן דתניתה גבי ביבורים בהדון מניחו בצד המזבח זה קרן דרומית מערבית, דכתיב לפני יי יכול במערב תלמוד לומר אל פני המזבח, אי לפני המזבח יכול בדרום תלמוד לומר לפני יי הא באי זה צד מנישן בקרן דרומית מערבית ומניחן בקרן דרומי אמר לרבי אבהו ידעין כבלי לתני ולית ליה עגול למיכל קרי עלי' יוגם לא לחבמים לחם, אמר ליה רבי אבהו אבהו מרגליתיה אתמני שמעון דמעפרייא לא אתמני: כל העולים למזבח: ומעמא מאי רבי יוחנן אמר מפני העישן רבי לעזר אמר משום דרך ארץ אנן תנינן עולין דרך יוני ויורדין דרך שטאל ותני רבי חייה עולין דרך מזרח ויורדין דרך מערב, מתניתן כרבי יוחנן דרבי חייה שמעון בן לויש:

משנה: חמאת העוף באי זה צד היתה נעשית היה מולק את ראשה ממול ערפה ואינו מבדיל, ומה מדרגה על כיר המזבח, שירי הדם מתמצה על היסוד, ואין למזבח אלא דמה ובשרה לכיתנים עולת העוף באי זה צד היתה נעשית עלה בבבש ופנה לסוכב ובא לו לקרן דרומית מזרחית, היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל וממצה את דמה על כיר המזבח:

הלכה ג': תני באי זה צד מולק בחמאת העוף, נתן שני גפיה בין שתי אצבעותיו ובין שתי רגלי' בין שתי אצבעותיו מושך צוארה על רוחב שתי אצבעותיו והדון הוא דהון מעברה השנה שבמחשד, ממול ערפה מנין דכתיב *מולק את ראשו ממול ערפו מול הרואה את העורף וכן הוא אומר והוא יושב במילי לא יבדיל הא אם הבדיל פסול, רבי בון בר חייא בן הוא דמר רבי חייה בר ווא בשם רבי יוחנן חמי אברהם סבא הדין מתניתא דמבדילין בעולת העוף ואין מבדילין בחמאת העוף ודו הוא דכתיב ואת הציפור לא בתי, רבי בא בר זימנא בשם רבי לוי בן רמז המב"ה ליישראל כל מי שמעמיד

מיסבני. היה עמי ציור ונפני ענייתו גרם הדבר שעלו לגדולה קטנים ננונו צחכמה והוא לא, דדרך צעיניהם חכם עני ע"ד וחכמה זה שלח לו ר"ה אגרת ונחמה צחכמה כע"ז יח' ציכלתו לעלות לא"ה, דצלי זה ודחי לא היה נקבל נחמה ננונו ורק לעלות לא"ה יקבל, ח"כ כענוקונו לא היה נועיל עוד ח"ה חס חוליו ונהלחץ זו הדחק, להעלתו ע"ז ולכן שלח לי נחמה שיטתו לא"ה: הדין מהניא דת"כ יכול צוערב וכו' שמעית תמן. שנועתי צבלי דתני בן גבי צבורים ג"כ להיתא ס' צושה פ"ב סתיה ווג'ס וצבורים בקרן דרומית מערבית ודריק ס' כחלי גוואל: ידעין כבלי כ"כ גדול חכמה הצבלי צורה ולית ליה ככר לחם לחס לחסול עד קטרת לצל לפה ולפי הנראה ספר ליה ר"ה נחכמותו ועניותו ולכן חנוך ליה ר"ה סתין זה תינא כ"כ כי צתר עניא חזיל עניותא אבהו מרגליתיה ר"ה העשיר שנגדלות והון רב צולונו כהננה שמעון מעפרייא. עני חונק אכפחות לא חתוני ואף שסוף חכם גדול מפני העישן. נקבים יתעסנו וכולת העוף חנונו צען הלכך חין עולה דרך יונין רק דרך שטאל היתיר קרי: משום דרך ארץ. סתין זה ד"ה להוליד את העוף להקדש או את הנקבים צהקפה או יורו להניחם ויד על נקונו נאחר סהול תחילה צבדנן נשא"כ זריקה דם והערכת העצים וכו' לאו תחילה עבדה וד"ה יחד לפנות לנזרח: אין תנינן צנחניתן צהלי לישנא, יונין ושטאל וצחכמה דר"ה צליכאל, נזרח ונערב וקאנר דכונה גיוחדה ליה, דנחנית' היל לפי קצרת ר"י דעיקר על יונין קפיד דכל פינת קאתה פונה הוא לנר יונין לעולם ולפי' אי לפנונים ע"ז יטריך לפנות לנערב תחילה כגון כגוואל דכנס צבלי כרסציל ודוקא היכי דהיונין לנר נזרח פונה ליונין חזל חסכא פונה לעולם לנר נזרח ולפי' לנזרח ונערב צחני חלתא דקתני צנחניתן ד"ה הוא לפנות לנר נזרח ונערב הקרונה וכדפרשנו:

בשנה: ממול ערפה. בגוואל נפרס: ואינו מבדיל. הראש נהגון: ומה מדרגה כלומר לחוץ צווק העוף ומה לנזרח ודרומה נחוט הסיקרא: מתמצה. כחש. בדוחק צית נולקתו ציקר הנזרח והדם סתם ליקוד: עלה בבבש דעולת העוף דונה לנעלה נחוט הסיקרא: ופנה דסוכב. כ"ל דה"פ ופנה לקיצ' ר"ל סתחיל לקצ' בנו סגיל לקצ' דרך יונין ולכן צל ניד לקרן דרומית מזרחית תחילה ומבדיל הראש ונזרח לנגווי: וממצה ולא צעיין סתנולה כ"כ שיוצ עד ליקוד הנזרח:

הלכה ג': תני. חסכמה צפיקרן: נותן שתי גפיה. נותן את העוף על גפר והעורף לנעלה וצ' גפיה נותן צין חנה לאלכז וצ' רגליה צין זרת לקוניה: מושך צוארה. עם צ' הסינים על רוחב בתי אלכזות של אלכז ואמה ונוילק צלפרנו ולכן היתה הנוילקת חסה ונעצדות הקבות כענוקדס מול הרואה את העורף כל אורך המולק סכסר צחיקת סכסר צעורף כסר לנוליקה: ממולי. דכונה נוכחי, סצלק רואה אותם, חלונה דנוול לאו עליו ננוש הוא: לא יבדיל. צרייתא היל צכפרא וקרא דיצורא דחוצה פ"ה והננוצ'ס פסק זה להלכה צפ"ז נחלי' ונע"ה ס"ו ועיין ס' ככ"ו סליון ונקורו צונסנה זכח"ס ק"ד, וליתא ס' רק נוקורו הוא הצרייתא להכל: כבר חמי אברהם סבא. צנודרס דנה פ"ל כך איתא סכל הקרצנות הראש הקצ"ה לצחכס ואף עשירית האופה, וס' איתא ננוי ואת הציפור לא צתר הראש לו הקצ"ה סנודילין צעולת העוף ואין ננודילין צחכמה העוף דתה חצרהס חזינו לקח לו צצריה צין הצמרים תור וגו'ל, האחד צתר ואח"כ לא, וזה דנו על שני יוניי קרצנות העוף קאתה לריכה הצדלה והאחת לא: שטעמיד

שמעמיד פניו שנתחנן לָשׁוֹן נגד הגל ואין נוכניע את ראשו נגדו ודלי שהגל שוטף וכן חנור ר"ע כל גל וגל שצא עלי פנכתי לו ראש, חבל נ"י שנכניע את ראשו וקובל את הגל הנוטל עליו ון השמים, קופו שיצמוד נגדו ויסב לתחיה עת יכחו גלי ים החיים וזה רמז הקצ"ה לזכרם דהנה הליפור היא היות נרדפת, נפני חולקתה, וכל העופות וחרדה נקול עלה כדף לא צחר משה"כ העגלה נשולטת עז ואלי צחר : וההריבו . צריחא צספרא ויקרא פרסה ז' וצמליקת הכוף כחצי ורי חס כחצ קרא והקריבו אל הנוצה, וזה ת"ל "הכהן ונולק" דקפיד קרא על נוליקה כהחא ע"י כהן, דהספרא נוסת לומר דנוליקתו זו היא שחיטתו וכמו שהשחיטה כשרה צור כן ג"כ נוליקה : בן הצאן . ים לו חוננא, ונתו חוננתו שקצב לו יסכהוב לפון ואשפי' קיל חול צזה שאין לכדי כהן, עוף שקיל חול צדין לפון חינו דין שאל' כהן : ימלכנו בבבין . דהיא הנותנת, כיון דאנדרת דעוף חנור וצני כהן דין הוא שפצעי ננוי כלי, קרי' נשחיתה דלא חנור לענין כהן ואשפי' צעי כלי : אמר ר"ע כולה נילתא דר"ע היא : בעצמו של כהן . צליפרנו ולא צסקין : להלון מליטה צחטת העוף כחצי ננוול ערפו וילפינן לעיל דהיינו נוול הכוחה את העורף, וכולה צריחא נפורה צחוי"כ שם, ויותר צחוק צמכילתן (ס"ה) :

משנה : והיה : קרב ודחק

אלה הראש לנזח כרי שיתנולה הדם ננוני : ספגו במלח קראצ דחציצות ננוני ע"י נולה : ילאשים . להאש אשר על הנוצה : מוראה . זפק : ואת הנוצה . קודר כנוין חרונה נגד . נוקס הזפק ונוטל שם חנולה והעיר ונוטך הזפק והצני נועים עמו ונשליכן לצית דמק, וחל"כ סקע חלקי הגוף זה נזה צין חלוקים חבל לא הצדין לגנור : הכדיל בחמאת סנולק שני סיננים או חיפכא סנולק עולה העוף סינן אחד פסול דכל סיני שהוא קודם זריקת הדם פסול : ולא מיצה דם הגוף דכונ הדם צנוק הוא כסי : :

הלכה ד' : חני . צחוקפתא פ"ק

דחולין וה"ג הסם כל הלואר כשר לשחיטה שחטה נלנועלה וכו' ופי' נמחיתא דא קסה נאלד דודאי ח"א לומר דהאי נלנועלה לנעלה וננוקס שחיטה ואי פי' לנעלה ללד דראש נואי

שמעמיד פניו נגד הגל גל העולם שוטפו ונעקר וכל מי שאין מעמיד פניו נגד הגל אין גל העולם שוטפו : וההריבו . אל המזבח, מה תלמוד לומר וההריבו הבין ומלה מגיד שאין מליטה אלא בבחן, ודין הוא מה אם בן צאן שקבעו לו צפון לא הבע לו בהן, מליקה שלא הבע לה צפון דין הוא אין מליקה אלא בבחן, יכול ימלוה בסבין, ודין הוא אם שחיטה שלא הבע לה בהן הבע לה בלי מליטה שקבע לה בהן דין הוא שחבע לה בלי תלמוד לומר הבין ומלה אמר רבי עקיבא ובי עלת על לב שזר מרב למזבח ולמה נאמר הבין ומלק, הוי שרא תהא מליקה אלא בעצמו של כהן, ומלה לימד על מליקה שהיא ממול העורף, יכול אפילו מכל מקום, אני דן נאמר בן מליקה ונאמר להלון מליטה, מה מליקה אמורה להלון ממול העורף אף בן ממול העורף, אי את דן מה מליטה אמורה להלון מולו ואינו מבדיל אף בן מולק ואינו מבדיל תלמוד לומר ומלה את ראשו והקטיר המזבחה ונמצא דמו על מיד, וכי אפשר לומר בן מאחר שהוא מקטיר הוא מוצה אלא מולו בדרך הקטרת, מה מצינו הקטרה הראש לעצמו והנוף לעצמו אף מליטה הראש לעצמו והנוף לעצמו, ומנין שהקטרת הראש לעצמו כשהוא אומר והקטיר אותו הבין המזבחה הרי הקטרת הנוף אמורה הוי אני אומר את ראשו והקטיר הקטרה לראש לעצמו : משנה : נטל את הראש והיקף בית מליחתו למזבח וספגו במלח וזרמו על גבי האשים, בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת בני מעים היוצאים עמה והשליכן לבית הדשן שיסע ולא הבדיל, ואם הבדיל בשר, ספגו במלח וזרמו ע"ג האשים, לא הסיר לא את המוראה ולא את הנוצה ולא את בני מעים היוצאים עמה ולא ספגו במלח כל ששינה בה מאחר שמיצה את דמה בשרה, הבדיל בחמאת או לא הבדיל בעולה פסול מיצה דם הראש ולא מיצה דם הנוף פסולה מיצה דם הראש בשרה : הלכה ד' : תני ר"ח שחטה מלמעלה שחיטתו כשרה מלמטה מן הצדדין שחיטתו פסולה, כל העורף בשר למליטה מלה למעלה מליחתו כשרה מלמטה ומן הצדדין מליקתו פסולה, שחיטה בכלי מליטה ביד נמצאת אומר כשר בשחיטה פסול במליטה כשר במליטה פסול בשחיטה מליחת העוף בחוץ פסולה ושחיטה בשרה שחיטת

והי' וצוד המולק לנעלה נוליקתו כשרה דיעבד, ואם הפי' ללד דראש, חרונה ננוול ערפו חנור רחוננא, ועוד דצחוקפתא חני ונן הצדין שחיטתו פסולה נגד הנוסנה שם דלשחיטת רש"י חף לכחמלה כשרה ולא נלינו שהעיר וזה הס"ס לכן כ"ל דהבא ויירי כנו שהצחונה ונוכח לשחיטה לואר לנעלה ועורף לנעלה צלואר שחיטתו כשרה פשיטא חללא חיירי דחצי צמליקת צבי חאי גוונא פסולה קמני כשרה, ולנוסנה היינו מן העורף, וללדדין דקמני היינו ירדי העורף, ולכן פירב"י צנוסנה שם : מן הצדדין צירי הצואר : ולאפוקי ירדי העורף דקמני צחוקפתא פסולה : מלק למעלה העוף כשהוא ציד הכהן נוליקה העורף לנעלה כדמני לעיל : ימ"ז 19 (ירושלמי עם פ"י חשה שלמה)

זכרים

הדרך ע"ד פרק קדשי קדשים

אפשר ש"ח סלי על קרל נופרס אלט ודאז צוזדעט דאסאר נילע גיירי וקניט דאס נעמט דאז בחינת צבר צעלעל ודאז ודאז ביז נורין ונ"ט נוקות דוקא אליבי דר"א ונטי' דלעזעס ר"א צוזדעט דיקודס נילע דעס גיירי וקאל לעלי' חבל איז נעבט : מחלפה סתמייה . דקסא קטעט דלעיל דאז בר"א אקטעט דעבא דקסא בר"א : חסן . צפירקן דלעלי' ולסון חסון צירובלני וואו עפ"י רוב צונקט אחרת ובענין אחר, ואלוי כונת הש"ס על הנקבט דעס קריס חסות השו"ס געזיט לעקט ובר' אלט דנוציט ווא דלעיל דאז הימא הייז דקריס כונו לעליה וכן סנוצט : וואו : סברין מומר . ווא דנוקט קצרו לומר דאז : כונעט עולם פירוש שולקס אונדזל וקטני פקולט דאז בר"א וקאונד פטיק דעלונט איזו כן אלט דמיזת צוזיט וגינאל דעס אלט העדיל צונוקט היין הי"ב דכשרת : בהרן דחנינין . דרייטא היז צוויי וקאל דזיבוא דרדנע פראקטא וזי"פ אל דדחק לוונד דוונת' בר"א כונו דכר תני סמואל דאז בר"א אלט דקוניט דעליה דעס נעבט וזי"ק כונעט חסות לשם חסות ואפי' נילע דעס כשרת איז דקוניט דעליה דעס איז נעבט , דאס נקוט וואו צווייטא דע"ס דענעב קניט דעס לעלי' וואו וואס אלט נילע כשר, ווא דקאונד שטיי דעס ונחנאליס על היסוד הייני לבתחי' ונציט רק דאזי ונח דעלוא ווא לעקט ופי' סדאשן עיקר : ונע"ה

ב 20 (ירושלמי עם פיי חשכה שלמה)

הלכה ג': לא סוף דבר. דונק צסקין אלא חפ' זר וכל הפסולין שמיני צדיק פ"ב אין פסולו צדוקס הוא ונטעמה אצית הצליעה דכחו סונק צסקין לאו נליקה חיל כלל בן אף נלק זר וכל הפסולין לאו נליקה חיל כלל והוי נכלה ונטעמה צצית הצליעה: ותני ר"ח בן. נפירש צדוקספחל דקחשז זר ופסולין צהדי ונקל צסקין: מעמא דרישא דשונל וליה אין ונטעמין דהאני וליקתן לטרה נידוי נכלה כונו שמיטה צצתה: מעמא דסיפא. דונק צסקין דלח נחור תהני לית שמיטה לטרה נידוי נכלה. הוא כדאמרינן טייל דכחו שהשמיטה צ"ד נכלה בן הווליקה צסקין נכלה, ולא דוני נשטו צפנים דתסם שחט מן הוולח, אכל הכה שחט מן העורף ולא שמיטה ולא וליקה חיל: ולא מתניתא חיל ונחיל אחא ר"ן לשמענינן חיל ודחי דנחיתין כלל זה, צזה הכלל: לית כללי. דלי לא דר"ן חיל צזה הכלל כלל סך דר"ח הנרצט וכי וטעם הדבר כל דחא חזינן סרבי יוחנן פליג ע"ז וק"ל דזר וכן כל הפסולין אין ונטעמין צצית הצליעה וחסך דחני הנרצט לא פליג: אין מטמאין צצית הצליעה ונטעמין מפני שהם פסולין צדוקס וכן הוא נפירש צדוקספחל: חני בשם ר"ח. צרייתא חיל צקפחל אחרי פ"ב: יבול המליחה בפנים. סנעלקה כדרכה רק סקפסלה ע"י סונק צסונל חו צליה כחחל ונטעמה צגדים אצית הצליעה: תל נכלה ושריפה סנה נכלה גבי וליקה קרי לדבר שאין פסולו צדוקס כגון ונקל צסקין וכו', ודבר שפסולו צדוקס הוא כונו טריפה צצתה וכן קאמר דנה נכלה אין שום חופן שצנולס סתהיר חת חסוקר שיהא כשרין ולא צולין לטס צצנים אף טריפה כן ודחי חיל לא חוי נשכחה דכשרה ולא עלו אף חוליקה צפנים כן ונטעמין כנכלה וליכא נפיקחל צין נכלה לטריפה, אכל נחחר סיס גונל צווליקה צצפנים סנעלקה סלח לשון דצנולה כשרה ח"כ חיל לתת לה דין טעמה כנכלה, בן כל לפרש לפי הג' דחכא נחחר סקן נניי הג' צתייב וחי גרסי' כונו שהח צצצלי ונה טריפה, והיפ דחוי חוניכא כל קדשים סנוולקו ונטעמין וקאמר דלח סעולת הטוף חניה נכלת לכחנים נ"י כיון דע"י וליקתה עולה לגזום חניה ונטעמה אצית הצליעה: השוחט חולין. טוף חולין: הא אני מוציא דחולין צחין ודחי כשרה וליה ונטעמה וקדשים כנוי ודחי דנחני שמיטה לטרה נידוי נכלה ונש"ה צפנים כנוי לא חוי נכלה:

הלכה ג' רבי חנינה הברייא דרבנן בשם רבי זעירא לא סוף דבר מלך בסבין אף זר וכל הפסולין דתנינן תמן מטמאה בבית הבליעה ותני רבי חייא בן מלך בסבין מלך חור וכן כל הפסולין שמלקו מטמאה בבית הבליעה רבי יודן בשם רבי הילא טעמא. דרישא דין אחני לון מליקתן לטרה נידוי נכלה. מעמא דסיפא כההון דמר רבי יוסמאי בר שונב בשם רבי יוחנן שחיטה ביד נכלה מליקה בסבין נכלה רבי חגי בעא ולא מתניתא חיל זה הכלל כל שפסולה כחודש אינה מטמאה בבית הבליעה אין פסולה כחודש מטמאה בבית הבליעה אמרין חברייא דרבי חניי לא כללי מתניתא אלא הדין דתני רבי חייא הפיגול והנותר אין מטמאה בבית הבליעה הנרבע המוכצה והנעבד אתנן ומחיר מטמאה בבית הבליעה עולא בר ישמעאל תני בשם רבי הושעיה רובה יבול מליקה בפנים תהא מטמא בגדים בבית הבליעה תלמוד לומר נכלה ושריפה מה נכלה שאינה מתרת את האסור אף שריפה שאינה מתרת את האסור יצאה מליקה שבפנים שהיא מתרת את האסור יכול השוחט חולין בפנים וכדשים בין בפנים ובין בחוץ יהא מטמאין בגדים בבית הבליעה, תלמוד לומר נכלה ושרפה מה נכלה שווית בפנים כבחוץ אף שריפה שווית בפנים כבחוץ, הא אני מוציא השוחט חולין בפנים וקדשים בין בפנים ובין בחוץ שלא שוה בפנים כבחוץ: משינה המולה ונמצא טרפה רבי מאיר אומר אינה מטמאה בבית הבליעה רבי יהודה אומר מטמאה בבית הבליעה אמר רבי מאיר מה אם נבלת בהמה שהיא מטמאה כמגע ובמשא שחיטתה מטהרת את טרפתה מטמאתה נבלת העוף שאינו מטמאה כמגע ובמשא אינו דין שתהא שחיטתה מטהרת את טרפתה מטמאתה ומה מצינו בשחיטתה שהיא מבשירתה באכילה ומטהרת את טרפתה מטמאתה אף מליטתה שהיא מבשירתה באכילה תטהר את טרפתה מטמאתה רבי יוסי אומר דיה כנבלת בהמה שחיטתה מטהרתה ולא מליקתה:

הלכה

הלכה וליקה צצפנים שהיא נחרת ונה שהיא חסור ונחילה והיינו הסקצנה לגזום ולעפ"י סעולת הטוף חניה נכלת לכחנים נ"י כיון דע"י וליקתה עולה לגזום חניה ונטעמה אצית הצליעה: השוחט חולין. טוף חולין: הא אני מוציא דחולין צחין ודחי כשרה וליה ונטעמה וקדשים כנוי ודחי דנחני שמיטה לטרה נידוי נכלה ונש"ה צפנים כנוי לא חוי נכלה:

משינה: ונמצא שריפה. וטריפה חסרה להקצנה: רמ"א אינה מטמאה. דלחני וליקתה לטרה נידוי נכלה כטריפה שחוטתו כדנפירש צצתה, וצגנורל לקון: רבי יודה. ק"ל צעוף לל שמיטה צחולין ולא וליקה צקדשים ונחור נידוי נכלה, ור"י פליג אחריו דליק טוף וצצתה לענין שמיטה אכל לא לענין וליקה. וצגנורל נפירש: מה מצינו בשחיטתה. כולה חדל ילפוחל חיל כדנפירש צגנורל וחי קביא חל לר"י חפ"י נכלה גנורל חניה ונטעמין דלח חייב חסוקר נכלה חקדשים, דק"ל לר"י אין חסוקר חל על חסוקר, ונפ"י זה הטעם כנוי ס"ל לר"י דנכלה טוף טעמא חין ונטעמין צגדים אצית הצליעה דכתיב נכלה וטריפה לא יאכל לטעמה זה, שחיסורו נשום כל האכל נכלה ילא זה שחיסורו נשום כל האכל טעמא חל חילצו צתום דדוקה טוף טעמא ונשטן סחין צחיו נשום כל האכל נכלה וקדשים יס צניין נשום כל האכל נכלה חלכה

זר ולרצ סונל וליה ותני וסדר נפירש, והצצלי לשיטור דגריס ונפירש פסולין דחין ונטעמין וחייו כר"י ולרצ דוחק לונר דחני וסדר נפירש, ונש"ה סונ"י חפ"י חכא כרצ וקנ"ל ר"ן דח ככלל צזה הכלל, וי"ל דחשתי גימטאות צונסנה סצצצלי. כל הפסולין צתחילת הנכנה וצונסניות צקוף סונסנה, חל"י צזה, נכנה סצצלי חיל כרצ ותני וסדר נפירש ח"כ ע"כ גרסי' לזה צרישא, וצונסניות הג"י חל"י דר"י וגרסי' לצקוף דדוק, ודע דנפנינו צצצלי גרסי' חיל כר"י ונקל זר ונקל פסול הפיגול הנותר וטעמא חין ונטעמין אצית הצליעה, ולפנינו צדוקספחל הג"י כונו חכא צירושלני ונקל זר ונקל חסוקר ונטעמין הפיגול וכו' חין ונטעמין, וסנה חזינן סהג' צונסנה וצדוקספחל נכונה צצצלי ונחירושלני, והצצלי לפי סיטתו ונחירושלני כסיטתו וסרצצ"ס ז"ל פסק כר"י צצצלי וכוונסנה סס ז' ועיין צחוס' ד"ס ונקל צסקין, וצחגסנה סיטת ונקוצלס נה סנדרחקי צזה דלח ונחני שמיטה לטרה נידוי נכלה כחוסט חת סטרפה, ולפי חירושלני חחל צפשיטות דווליקה צסקין נכלה חיל דחין זה לא שמיטה ולא וליקה רק נחור ונעקד דדוק: וליקה סנוולקו צפנים גרסי' ועיין צצצלי ונחילתן וקסס לשצס הג"י דחכא כלי לטרה נס סצצלי חדל סקן חול ג"כ צתייב לפנינו ונוד גס רש"י ז"ל גגיה סס הצרייתא וניכר סהצציתא צצצלי חניה צעלס ודלסונה כונו ססוח צקפחל ועיין חוס' צוויכלקן: חלכה

זבחים

תנינן. קהרות פ"א ז"ל וז"ל
 דר"נו ור"י פליגין בין בשחיטת
 עמא כהדון דתנינן. ה"ג טעמא
 כין, דליכר ר"נו קאמר טעמא ור"י

הדין להיות כנידון, ורבי יודה
 מעניא כההיא צרייתא דהוב
 אחרי פ"ב: אם מרפה היה.
 תכלס ומונה ואכל פשיטא דצחיים
 חיה ומעניא שהרי נכלה כתיב
 ובכלם היינו שונות: ואם נרפה
 וזה פשיטא וכי נצביל שונות
 כשהיא נרפה לא מעניאה:
 ומה ת"ל נבלה. ג"ז א"ל לקיים
 וע"כ גרס" וזה ה"ל נרפה,
 דאי כתב רחמנא נרפה ה"ל
 דיינו נרפה שונות וע"כ ל"ל
 נבלה, אבל אי כתיב נכלה, ואי
 נרפה היינו שונות א"כ פשיטא
 ונכלה שאינה נרפה ונרפה ל"ל:
 לשהושא שאם שחטה ומעניאה,
 דלא תימא כנו צחונה דנרפה
 שחטה, שחיתה ונטהרתה וידי
 נכלה: יאות אמר ר"י. דכיון דעוק

וּנְחֵמָה יִלְכּוּ חֶלֶב דִּי לֵבָא וְעַד
הַדִּין לַחַיִּית כִּידּוֹן וּבְחִיטָה
וּמַסְרָה וְיִדִּי כָּלָה וְלֹא וּלְיִקְחָהּ :
דְּחִינִין . בְּרִיטָה דְּרַצִּי יִשְׁעֻמָּל
רִישׁ תוֹב וְהָיָה חֲזִינִין דְּדִי
לְדוֹרִיטָה הוּא : תַּסְגֵּר שְׂבָעָה יָמִים
קֹדֶמֶת לַבְּחִיטָה יִידִי יִנְיֹם חֵלָא דִּי
כֹּסִי : דְּלִית בֶּן מַלְיָה . תוֹרָה
וּנְחִיטָה כָּלֵל הַלְכָּךְ חֵין זֶה קוּלָּה
בְּגִי צְהוּתָה דְּבִחוּרָה שְׂלֵל כְּחִינִר
בְּצַעֲקוֹ הַצָּח וְעַד הַדִּין וּנְחֵמָה
הַדִּין : דִּלְכָּן בֶּן . דִּלְכָּן חֵלָּה תִּינוּלָּה
הַחֲבִיטָה קְשִׁיָּה , חֵלָּה חֵין לְעִירִין לְנֹד
וּנְחִיטָה וְחֵין וְחֵין לְנֹד שְׂחִיטָה עוֹק
וּמַסְרָה צְהוּתָה צְהוּתָה צְהוּתָה וְחֵין
וּנְחִיטָה צְהוּתָה חֵין חֵלָּה וְחֵין חֵלָּה
לְיִשְׁעֻמָּל חֵין חֵין וּנְחִיטָה צְהוּתָה חֵין
כְּנֹס שְׂחִיטָה צְהוּתָה וּמַסְרָה וּנְחֵמָה

נפקי: תמן אמרין . 333בלי למדו
שענה דר"נ מקדלו וקו"ה דמתניתין
לכו דוקא מלח דקצרה היל להקיש
עוף לבהמה וקו"ה, דלח תינח
בזאת תורת הצהנה והעוף להכי
דברים דתינין לקטן אתי קו"ל
דכלל ויולי ונקשיין כדלקטון:
אף עוף דבר שומבשירין . ולי"ש
שמינה ולי"ש וליקס: מירייהן
דרבנן . דלקטון פליגין על ר"נ
פ"י מה דאמרו 333בלי למעס
דר"נ מהלי קדח, דליכא דריכי
לקדח דלרשא אחרייתא: מן הצואר .
וליקס וכו' ודא דמחזקת חמינית

[illegible]

[illegible]

וְיִרְאָה תִּשְׁקָצוּ אֶת נִפְשֵׁיהֶם בְּהִמָּחָה
 אֶבְעֵיהֶם וְהָלַךְ אִין לֶךְ מִמָּמָה אֱלֹא שְׁמוּנָה
 שְׂרָצִים בְּלִבָּה אֱלֹא כִּשְׁעֵי מוֹמָאֵת
 בֵּן הוּא שְׁעוֹר אִבְלִיתָן הַתִּיב ר' לְעוֹר
 הָרִי אֲבָרִי בְּהִמָּה מְחֻרָה מִמָּמָאִין בְּבֵל
 שְׂהוּא וְאִבְלִיתָן בְּבוֹתִי וּמְבִלִּיהָ מִחוּ
 וּמְבִלִּיהָ כְּאִנֶּשׁ דְּמַר בְּעַל דִּינִיָּה מְבִלִּיהָ
 דְּהִיא בֵּר וְהָא אֲמִי לֹא תֹאכְלוּ בֵּל
 נְבִלָה הַתּוֹרָה הִשּׁוּה בֵּל אִבְלִית שְׁבִתּוֹרָה
 כְּאַחַת הַתִּיב רַבִּי חֲנִנְיָה הָרִי שְׁמוּנָה
 שְׂרָצִים מִמָּמָאִין בְּכַעֲדָשָׁה וְאִבְלִיתָן
 בְּבוֹתִי בִין לָדָם וְבִין לְבִשָּׁה ר' שְׁמוּאֵל
 בֵּר סוֹסְמָרִי בְּעִי מַעְתָּה הָאוֹכֵל אֲבָר מִן
 הַחֵי מִן הַמְּחֻרָרִין יְהֵא חִיִּיב שְׂתִים
 מִשּׁוּם לֹא תֹאכְלוּ בֵּל נְבִלָה וּמִשּׁוּם לֹא
 תֹאכֵל הַנֶּפֶשׁ עִם הַבִּשָּׁה וּמִשּׁוּבִין
 מְחֻרָרִין עַל מָמָאִין וְכִי רַבִּי לְעוֹר הַשִּׁיב
 מְחֻרָרִין עַל מָמָאִין מַעְתָּה הָאוֹכֵל אֲבָר
 מִן הַחֵי מִן הַמָּמָאִין יְהֵא חִיִּיב שֶׁלֹּש
 מִשּׁוּם לֹא תֹאכְלוּ בֵּל נְבִלָה מִשּׁוּם לֹא
 תֹאכֵל הַנֶּפֶשׁ עִם הַבִּשָּׁר וּמִשּׁוּם מִכְשָׁרִם
 לֹא תֹאכְלוּ :

חדשן על פרס המאת העת

הדרך עלה פרק חמאת העוף

והשלישון הוורדי כולוהו חיד נדונים אשר נון החי לטהרה למאמין צבר בהנה טרפה שונתה, דודאי לא דוני, דהעריפה
במה טרפה ולחלחל נותנה נכלה, נשא"כ הכא, חמים טהורה ובכחלהם האבר היו ליסוד אבר נון חמה, חמו ליסודו
ולא יותר: וכו' ה"א. הדין טהורין על טהלין גרסינן, וכו' ר"א בבבא רבא לרבי יוחנן אמר בן צתניה, הלא
הוא הבא רחם ונברייחא דמו"כ דבטוואה נייירי כדכתיב הנה ירחן בנים וטענא עד הערב, ואין חמה נקשה
וטהורין על טהלין: משה, הלא אי השיא על דברי ר"א הכי פרישין, נאכל אבר נון החי נון הטוואין וכדנפיש:

החזון עלד פיה חמאת העיר

דלכבה א' : איסור שנתעבד צהער; ואח"כ דלכור ר"י
 צי רבי זון יצחק של איסור ציצע של חסד
 ה"ה כל דבר שצונו צפני אלוהה ואח"כ דודלי שור
 תגדול חסיד יומד נחמיכה תרחיה לתעבד לפני תאורח
 וזכילתן (צארכה) כ"ל דלח חס הש"ס לזה, ונאסר דחמיכה
 לתעבד צה, חלל שור הנקבל חו מעלוה תעמות איסור צ
 דלוי לתעבד לפני אורחין, דלוי לתעבד קריבין לת, זה

177

[illegible]

וַיֵּץ הוּא כְּכִי יוֹדֵעַ דְּתוֹבָה הָסֵס
צְדוֹקֵס לַיִּסְרָאֵל קְלִיעוֹת "עַפ" הַכֵּד
יֵאֱמָרוּ יִדְעֵה לְהֵס הוּא, לִישׁ לוֹמַר רוֹמֵן
לְהוֹן כְּלִילוֹ הֵן פְּרֻדוֹת וְהַתְּחַסְּוֹת
וְנִשְׁלֵם אֵת הַעֲלִיבוֹת וְיֵי אֲוִיר
לֹא חֲסֵלֵם עַד שִׁיֵּאֵל בֶּס נִשְׁלֵם כֵּיס :
בֵּל הַדְּבָרִים מַדְרִישׁן . וְלֹא
דוֹקֵא הַעֲשֵׂה דַקֶּחֶשׁי הַסֵּס, וְהֵיטוּ
שֶׁסָּה דוֹשְׁנָה עֲרֵלָה פִּיג' הִ"ד
וּבְקוֹנן לִפְנֵיהֶּ וְלִידֵךְ, צִגֵּד שֶׁכְּצֵנֵה
דִּקִּיל לְרִיטוֹ בּוֹלֵן יִדְלָקָה לִיצֵעַ
נִשְׁלֵם הַסִּטוֹ, הַחֹרֵג נִשְׁלֵם הַסִּטוֹ,
וְחִצְלִי מִלֵּקֵן יִקֵּל לִרְי' דִּלְמו
דוֹקֵא הִנֵּי עֲשֵׂה רֵק כֵּל הַדְּבָרִים
שֶׁכְּצֵנֵה צִפְרָקֵן שֶׁס דוֹנֶקֶדֶשׁן צִכֵּל
שֶׁקֶן דְּתַנִּינִין חֲמֵן . וְנִשְׁנֵה עֲרֵלָה שֶׁס :
חֲלָתָן . [פֶּסֶכְכֵּל] וְדִרְכָן לֹאֲהֲדָן
צִמְצִימוֹת שֶׁל כִּ"ה יִזְרִיק, כִּדְאֲמִירֵין
צִירוֹסְלוֹנִי שֶׁס : אֵת שֶׁדְּרָכּוֹ לִמְנוֹת
פְּלוֹתָחַ הוּא צִצְצִיל וְכִילָתָה, לְרִיט'
וְיִחְמֵן קִיֵּל אֵת שֶׁדְּרָכּוֹ לִמְנוֹת
שְׁכִינָה, שְׁמִיּוּחַ לִכֵּד לְתַכּוֹר צוֹנִין
וְיִחֵן שׁוֹס חֵלֶס שְׁנוּבֶכֶן צִחוֹפֵן
חֲסֵה, וְכִצְצִיל קִיֵּל כֵּל שֶׁדְּרָכּוֹ
לִמְנוֹת שְׁכִינָה, וְאִשֵּׁי חֵילָב צִיף
לְרֵט עוֹשִׁכֵּן צוֹנִין כִּיֵּן דִּרְכֵּךְ
דִּלְמו צִ"ל לְמוֹכֶרֶס צוֹנִין וְנִקְרֵס :
וְאִתְּפִלָּון צִירוֹסְלוֹנִי שֶׁס :

משה דאמרין חכא סיונ קדי' הוא
דק"ל דלדברי ר"נ כל הדברים
ונקדשין דהדי' ונקייטל לרי' ונהב
דק"ל בן : דרסה בעגול : קיוויל
דמקופפת : תרומות סס : היכי
דרסה : ל"ל : סלוח : ונקוס וון
סעגול דרסה צדוקה לו צלפונה :
הבל מודין . כיון סתן ונדוקה
יחד ולא וויכדי לאו דבר צענין
סוח : בי ליטריין וביש . כדי
סיתעגול צדוקה דססס "דלוקויקס
כגי צדק, ונקוס דרצבן ונלרפין
בל סעגולין יאס יס סס וסל
ליקדין ססלס : היין עשו וסחן .
פי' צדוקה מציין וסל ססלס מונד
למסס : כל וסן ססלס הי מציין
ולס ססל : פרוכס של לרס דססס
וכן תרסס : כל מוססל : צסססס
ווייט וססססל דססס סססן דלס
פסס : ססססן סססן : סססן וסססס
לרססס : וסססס : וסססס : סססס

[illegible]

עשרה דברים מקדשין: עין הוי' צנוטלעך (ע"ז)
 ד"ה חבל לה' מנצח היריבונך ונוסבך
 וציון צדק שם וצפונ' צדי' דברי הירובלונ' תהם איה
 תני לה צדק ר"ל ורחל דלח תני לה צדק ר"ל עין שם:
פרשה של לחם הפנים

הדא את מר פום
שדרבו לייזמנות דר
לדבי יוחנן דו מר
מר מסייע לדברי
רמ כל הדברים מ
מי שדור לו חביל
דברים ידלקו נדע
ידלקו דברי רבי מא
יעלו באחד ומאתי
אומר את שדרבו
וחבבים אימרים אני
דברים בלבד, ואתפ
שמעון בן לקיש
מאיר עשרה דברי
אמר דברי רבי
מקדשין ולא ידעין
דא מן מהדאמרין
לדרי יוחנן דו מר
הדברים מקדשין את
הוא דמר דברי רבי
מקדשין דרסה בעי
דרסה הכל מדין
אבן צורכיה להיווין
לישרין וכל שהוא

[illegible][illegible]

במתניהא. דקתני חזיון קהונות פירוטא שמהרצ חזיון של איסור קהונה בין חזיון של חסד קהונה חבל קהונה שמהרצא בין הפחמות: ונפתחה. דל"כ ביתא ייברת. חשפי' שגשגה שמהרצא חזיון קהונה וחזונה כיון דקפתה חזיון קהונה חזיבה:

[illegible]

בביתו נמלך המלך בכהן ששמו נמלך, ומשה אילו נמלך נדחה
לא נמלך בשבט, שנינו הוא נדחה שבט שנינו הוא נדחה ודאי
דתנינן תמן אברין באברין בעלי מומין רבי לעזר אומר אם
קרב ראש אחד ימחנו כל הראשון כלם רבי לעזר הוא דמי
שחומין אינן נדחין ברם שנינו הוא נדחה שבט שנינו הוא נדחה
נדחי;

[illegible]

הלכה ב' : מחניא . דקחסי וזין צוויי ונטכער צשערצוים; ואז"ג דצעיזין קוויכע הכא ח"א כדפרשני צונתין, וז"ל ח"א : דהנינין. קפרא ויקרא דיבורא דכדצה פ"ד (ועיין פ"א ח"א מוצא בס' וסס פרשני) דק"ל לר"ס שהקרבן (מרי"א אף צלי קוויכע, הלכך בגיבול דלא אפשר צקוויכע, אין דומין הקרבת הקרבן בשביל זא דק נקרב צלי קוויכע : וס"י)

זכרים

52

55

כל פסולי המוקדשין . קדשים שנפלו בהן מום ונפדו : באיטלו . שוק של מוכרי צמר חולין וכן נסקלין צמסקל כחולין דע"י מוכרים ציורק ונוספים על הנזק בשפודין וכן הסקדס וליכא נשום ציון קדשים : חוץ מן הבכור . כדנפרקס התם שהנייהן לצבעים

ור"ל שהריוח ע"י סגנוכרים ציורק לצבעים חוה, ולכן נפני תקנה הצבעים חין ומצין אותן למוכרין בחולין : סתריין סתמייה . נפני פנוליו סקויהין סתמא דנשמה אהדדי לכן נצני האיד הדין לענין מה דתניין קמון ו"אכלו כצכור ונועשר" : תמן . ר"ס פ"א דנוע"ש : מעשר בהמה . דדינו כנוע"ש דכל זמן שהיה הם נקריצין נומנו חלצו דדמו, והצער נאכל להצבעים צירושלים, ולא הוים נאכל בכל נוקס : אין מוכרין אותו כדנפרקס טעמא לקמן בגמרא : הבכור . צוח"ו סלינו עונד להקדשה, דצונן הצית שטנוד להקדשה חין נוכרין אותו ואין נוקדשין צו חת האשה ולאו נומנו של כסן חוה כלל : תמן אתמר . דקמני נועשר צהנא חינו נוכר צע"נו חי ושחוט, והכל חת חונד דדוקא צשוק בחולין חין מוכרים חת צצית סרי, וחסה דקנוצני ליה לר"ח צר ווא, ולא פשטי הצעי נוצ"י רק ר"ח צר ווא עלמו תירן : חפחר . נותנית דנוע"ש, לא נדלורייתא צע"נו חקור חי ושחוט, חלל נדרצין ננוע"ש קמני חלל דרק צשוק בחולין חקור, חלל צצית סרי כדנפרקס דצכי חלי גוונא לא גזרו צה רצון : מילתא דרבי בא . שנועיין דפליג על ר"ח צר ווא, וס"ל דחא דנועשר צהנא חפילו צע"נו חין נוכרין אותו חי ושחוט ילפינן נוקדא ודלורייתא חוה : מה לא יגאל . חלונד צכהנים חק נוכירה צכלל דחא נופורס כתיב לא יוכר ולא יגאל, חק נועשר צהנא דכתיב רק "לא יגאל" חק נוכירה צכלל חקור, ונוייה כיון דכתיב "לא יגאל" צכל גוונא חקור צין חי צין שחוט צין חס וצין צע"נו, נושח"כ צצכור כתיב רק לא חפדה, דלית ליה פדיון חלל נוכירה נומר דלא נופקי ליה נוקדושת צכור דדוקא חוכלו ננוי צקדושת דחא דחין נועשר צהנא נוכר חפילו צע"נו חי ושחוט דלורייתא חוה : כלום כתיב . ח"פ וכי קדא דלא חפדה צצע"נו כתיב צהנא, וחלל צחס כתיב וצע"נו חק נוכירה חקור : כמה דאתמר . צנועשר צהנא חפין נפקותא וצכל גוונא חקור כן לא תחלק צצכור . דצכל גוונא נומר : אילו הוויין לי . חס חיו רצון שיונו ענוי סייני נחיר יתקן שני דצרים דקמקס, וחעפ"י שאין צ"ד יכול לצטל דצרי צ"ד חצרו חלל ח"כ גדול ננוי צחכמה וצנויין חסא בדי שגחא נמכר ביול . דע"י חונדל נוכרין יומר צול עושין רנוחוס טנפסקין חת הצער עד שהיה כלה

מילתיה דרבי צא צר יעקב וכו' : וא"ת ח"כ לרבי צא צ"י קשיא נותניתן אהדדי ולא ננשי חס"ס בלום, ואף דרך הירושלמי להניח קשיא צלתי וחוללת, חסא קשה נ"י קלונר חס"ס דר"צ צ"י פליג, אדרבה נוכח נוכח כר"ח צר ווא דדרצין חוה, דל"כ קשיא נותניתן, וי"ל דחא דפרד"ק חס"ס חיונו לפי חקפה ראשונה דקשיא נותניתן אהדדי חלל לפי מה שמתקן ר"ח צר ווא, חק חו יתקשה לרבי צא צ"י ננוי חכי נותניתן דקדא חשנכתא צעלונא, חלל דקלונר חס"ס ליונא דרבי צא צ"י פליג על ר"ח צר ווא או ג"כ לדידה נדרצין כי חכי דלא תקסא נותניתן אהדדי, ואין לומר שמתקן כמו שמתקן הצצלי צנועשר צהנא של יתושים ונשום חס"ס אדרה נגזרו צה דרבר זה ודלי חיה נוכיר חס"ס ח"י כדפרסנו : רבי יעקב דרונ"י : עין ירושלמי ר"ס ננוי וס"ג דחס"ס נשנכתא, לכן חס"ס חפ"י חקפה חוה, והכר"ח ח"ל חגיה כנוע"ש כנוי שחוט לפניו ופ"ס כנוי שפרסנו, כנוי שחצית חגחון סרד"צ צשנא, חלל דקשה לי נולית צכרה חלונר שצע"נו חקור צנוכירה, ואי נשום דלא כתיב ציה לא חפדה וליכא צציה, חסא נוכירה נומר, קו"ח חוה ומה חס דחקור לפדותו נומר למכרו, צע"נו לא כ"ס, וי"ל דחסא נועשר צהנא חינו נוכר נשום דכתיב ציה קדושה וכן חוה צצכור, חלל דקדא חקור דדוקא פדים חקור חלל נוכירה נומר, וח"ל דחיונו דוקא צחס, כיון דע"י חוכירה לא נופקי חוה רק נורשית לרשות חלל עכ"פ חינו כשחט וחיו נעבד ג"כ ללוקח, נשח"כ צע"נו דחלוקה שחטו חיו כוכר ננוי למחיה חקור :

כדי שיהא נוכרין, אותו צול : דצכרה לא שנוענו נותניתן דלעיל שחקנו שיהא נוכר צלי נשקל כדי שיהא נוכר צול, אדרבה חקנה חוה שיהא צצר חקדא נוכר צנועקל וציוקר כדי שיהא חקדס, נשח"כ צצר צכור שהחלל לצבעים לא עשו חקנהם ולא חקור לזול צקדשים כ"ס ועין רנוי"ס פ"א ננז"ל חקורי ננזח ח"כ, וי"ל דח"פ כלום חקור צצר צכור להשקל צצטרע חלל כדי שיהא נוכר צול, ולא יצטרך לחפז חמדי חחולות לחונד ציוקא ולזול ע"י חת קדושתו וחס עושים חחולות שונות למוכר ציוקא, ואין לך ציוי קדשים יומר ננזח, וא"כ לא הועילו חכמים בחקנהם כי חחחולות לחונד ציוקא, והצדקה חוה ציון קדשים יומר ננוי שצכורים צצטרעא בחולין : ושותין

כל פסולי המוקדשין נמכרים באיטלו ונשחטין באיטלו ונשקלין בליטרא חוץ מן הבכור והמעשה אמר ליה סתריין סתמייה, התניין תמן מעשר בהמה אין מוכרין אותו תמים חי ולא בעל מום חי ושחוט, ואין מהדשין בו את האשה, הבכור מוכרין אותו תמים חי ובעל מום חי ושחוט ומהדשין בו את האשה, תמן את מר ולא בעל מום חי ושחוט וכן את מר היבין, רבי חייא בר ווא תפתר מתניתא מדבריהן והדא התימר באיטלו הא בבית לא גזרי רבנן, מילתיה דרבי בא בר יעקב בשם רבי יוחנן פליגא על דרבי חייא בר ווא דמר נאמר בן *לא יגאל ונאמר בחרמי כהנים לא ימכר ולא יגאל, מה לא יגאל האמר בחרמי כהנים לא שנייא היא גאולה לא שנייא היא מכירה, אף לא יגאל האמר בן לא שנייא היא גאולה לא שנייא היא מכירה, לא יגאל מבין אמרו לא חי ולא שחוט לא תם ולא בעל מום, ברם בבכור כתיב לא תפדה, נמכר תם חי ובעל מום חי ושחוט, רבי יעקב דרומייה בעי קומי דרבי יוסי כלום כתיב בבכור לא תפדה בבעל מום, כמה דאתמר מעשר בהמה לא חללה תורה בין חי בין שחוט, בין תם בין בעל מום אף בן אתמר לא חללה תורה בין חי בין שחוט, בין תם בין בעל מום, רבי בא בר ממל אילו הוויין לי רבנן שיומנו עמי היתי מתיר בשר בכור לשכול בליטרא, והיתי מתיר שיהא עושין מלאכה בחול המועד ושעמא מאי כלום אסרו בשר בכור להשקל בליטרא לאו כדי שיהו מוכרין אותו בזול והן מערימין עליו ומוכרין אותו עוד ביוקר, כלום אסרו לעשות מלאכה בחולו של מועד אלא כדי שיהא אוכלין ושותין

ועכ"פ שנועיין נחא חקורי ננזח ח"כ, וי"ל דח"פ כלום חקור צצר צכור להשקל צצטרע חלל כדי שיהא נוכר צול, ולא יצטרך לחפז חמדי חחולות לחונד ציוקא ולזול ע"י חת קדושתו וחס עושים חחולות שונות למוכר ציוקא, ואין לך ציוי קדשים יומר ננזח, וא"כ לא הועילו חכמים בחקנהם כי חחחולות לחונד ציוקא, והצדקה חוה ציון קדשים יומר ננוי שצכורים צצטרעא בחולין : ושותין

כדי שיהא נוכרין, אותו צול : דצכרה לא שנוענו נותניתן דלעיל שחקנו שיהא נוכר צלי נשקל כדי שיהא נוכר צול, אדרבה חקנה חוה שיהא צצר חקדא נוכר צנועקל וציוקר כדי שיהא חקדס, נשח"כ צצר צכור שהחלל לצבעים לא עשו חקנהם ולא חקור לזול צקדשים כ"ס ועין רנוי"ס פ"א ננז"ל חקורי ננזח ח"כ, וי"ל דח"פ כלום חקור צצר צכור להשקל צצטרע חלל כדי שיהא נוכר צול, ולא יצטרך לחפז חמדי חחולות לחונד ציוקא ולזול ע"י חת קדושתו וחס עושים חחולות שונות למוכר ציוקא, ואין לך ציוי קדשים יומר ננזח, וא"כ לא הועילו חכמים בחקנהם כי חחחולות לחונד ציוקא, והצדקה חוה ציון קדשים יומר ננוי שצכורים צצטרעא בחולין : ושותין

ברם הלון איינץ אובליץ ובר' וציינויט אלס שטענדיג
ווקומענע העמינדי עיקר ענדער הצורח צ"ה על
אביבה ורמיס וסוללה, וכל מי שדיגע את כפשו הצורה ולינו
פוח כנוסס כצו תול ונואס, ודאי שהיא חסינה
שגדולי תרדו צייטן צעין נוצה

[illegible]

משנה : ידעו עד קצתחצור .
בנפסה של הצבלי
צנעניות ,ואם לנפסיו וון
החוספסה ,חלל חלילי שסגנה נח
לכלן .נעתק ונחוספסה ,רק
חדרנה ונשכח דיון הקדושה כן

היהם וצנצלי כשנענו וקלטת התוקפתה, ולפנינו נשאלת כמו שהיא בנאמרת ר"נ, וכעצם קשונת רצי בקידור ונאמתי הוא דמוון נחליו ונושבה הקדושה, קדשים בקדשים וזין בשמינו וזינו וכו', וחרונם ז"ל פ"ו ונהל פסחוק הש"ו חשתי כמו שהיה לפנינו ובתוקפתה ובתנוד ווד וחס קדם והקריז אשנו שמים יפלו לנדנה, והוא פס ג"כ בתוקפתה :

הלכה ג': תנו צבור ונועסר
במקומה למינו
ונוסב, ועיין הוספתא פסחים פ"ט,
דעם דומוס"ה פסגלי נראה דס"ל

הרבה נ' : תני בכור ומעשר שנתעורבו
וה כזה ירעו עד שישתאכרו ר' שמעון
אומר זה ישחט לשם מה שהוא וזה
ישחט לשם מה שהוא ויאכלו שניהם
כאחד מפני שמתן דמן שוה ולא הודו
חכמים לרבי שמעון מפני שמביא
הדשים לבית הפסול רבי בא בר כהן
צורכיה דתניתיה מתניתה וצורכיה
דתניתיה דרבי חיאי אלו תנינן נן ולא
תניתיה רבי חיאי חווין אמריין דו פליגין
רבנן שבן מטעם האובלין וזמן אבילתן
ברם בההון איף רבנן מודין אלו תניתה

יחית

ד' שמעון ברם בחדון אנה ר' שמעון מדי שכן ממעט האיובל'ן זמן אכילתן וא'ת

ה'לכיה ב': הניח וסופתא דפירקין: בבבוי ומעשה. שוין סוף לענין זמן אביטולא אבל בבבוי נאלץ לבסיסא וימנעא
כלכל חרם כרתנו לעיל בשעתא פיה: ירשו: ויעשו כמו שאמרנו דמי' מונעאנו וספרה תיבתיו וכו'. וזכרנו

קדשים לבית המקדש ור"ם לא חס להכחש: צורכייה דתניתיה. ונתנית דקתני פלוגתיהו בשלם שמתירב בשלום. תוספתא דריה דקתני פלוגתיהו שצבור ונועשר ואשמיטין דבוחא דרב בכל גוונא וכדווערט: אלו תניין קן. פוטותין בשלם שמתירב בשלום. ח"ל דהא פליגין רבנן על ר"ם דחובה תרתי לגביהו, דנועשר זמן האכילה שחלם שחלם שחלם זמן זלילה, ונועשר האוכלין שליטא נאכל חלל לזכרי כהונה, ולכן קרוב דהדר צוירר פסירי פסירי ונועשר גביהו דתני בהוספתא צבור ונועשר שליטא ונועשר רק נועשר האוכלין, והוא לנועשר פסירי ונועשר ח"ל פליגין דתני פסול קנאשע קן דבי ח"ל דבחה כתי פליגין: אלו תניתיה ריה. בצבור ונועשר ח"ל פליגין דתני פסול דלשם דחיה צ"י תרתי לגביהו חפילו ר"י שמועין ונדרה דקרב דהדר שפירו ח"ל פסול:

והוא גם המצב הנוצרי. זהו עולם קדוש: ריחוקה
בדמיונה צורבנו יצונות ובכונה דוכתה שקתה הוא דעת
המחשבה וישו פריך חיד קאמרה כסמנוה דהתס הא תתס לית
המלך א קסיל הכי קסיל: סתמה דהבא ר"מ. דהכא קתס
התני צוולוקת ר"ס ור"ו וק"ל דלכס כר"ס וקמרי פסקי
התס עיקר: בר"ס דהמן. ואלע"פ שר"ו ור"ס הלכה כה
לית לן להאי בללח חלח הלכה כהתס: נהגין הוינין. קחי
בשקטן של תרונת ור"ס נותיד דתס כנוי קתנא כר"ו וקאמר דהאי
האיין ללכסו ניד שכל יצח לירי פקיל, וק"ל דהאי חין ונשכלין דקא
לירי פקיל ויחלן ניד, ח"כ חין ונשכלין צאופן שיש לחוש שיצא לירי

ויותר שהרי לא הכיחן כדי לזא לידיו פקול' ויתבאר מה שפרשנו חזק חפשי לומר דקאי גם חונתי' וגרסי' כהגין הוין ור"ל הכהנים נהגו כן כר"ש אך היו נזהרין ואלו לאכלו וייר כדי שלא יעשו זאת דקרבן שניתק לרשיה ג"כ לפעמים צאים לירי תקלה ולכן סמכו על ר"ש רק היו נזהרים זו צוהירות יתירה וק"ל דצבי הלי גובה חף ר"ו מורי וכו' שהול לענין שביעה :

רבי זא צר ונוול : עיין ירושלמי ד"ס פ"ג דתרוומה וס' הג' ונזכרת ופי' הפ"ו דחוק ועיין בפירש הגמון ריד"ז הגר"ח ז"ל צבי"ק חגים כמו שהול לפנינו וזולתי דבר חלקים חמט צפוי שחרי לפנינו ונפרש הג' כן ולפי' לא חפשיי הליך הדין ר"ו ור"ש וגם צצצלי מירוצין הול צבי דלא חפשי' ונחירושלמי הכל נשנוע ויתר שהלכה כר"ש ודוק :

פסקא : ונורין חכמים לר"ל : לפיכך ע"כ נפיק כונו שפרשנו דנחתי' לא פליגא על התוספתא, חזק צצצלי חונתי' ונחתי' דלא כחאי תנא ודחוק חש"ס הזה ולצקוף נסיק כדחכא לדבריהם קאמר להו לרדיי כחונא חכמייהו, לדידכו חודי לי ויתא דצבר צע"כ כעלים דוני עיין ס' : יפה שתיקא לחכמים : צרייתא דתני צ"ק מייקדת על ונאמר חכמי' צמקיי צמות סיג לחכמה שתיתקא והול' כי החכם דרכו ערס ילא חגה ונפיו נשקלו צמאזני הסכל ולהעציר כל רעיון ערס יעצר שפתי פיו תחת הצקורת חס לשנטי חל לחסד, דבר הלמוד וכול זה כי החכם יתגה רק דבר חכמה ונפתח שפתיו חכמה ודאי דהשתקא ור"ל ונה שחק קידס וחשז נחשבת יפה לו, חלל חף חלול טוב לו השתיקה שחם יחשז נקודס חולי ישים ונה וכן לחולתה חל גס צפשויה שכיח ונה שחם ידבר עפשוה ולכן חונר כחונא סיג לחכמה שתיתקא לעולם וישינו ג"כ פ"ה צרייתא, שחם החכם שונעצו חכם חכמה ידבר ונפתח שפתיו :

פסקא : תני אמר רבי יודה מוידן חכמים לרבי לעזר באברי זבחים שנתערבו באברי שיקרבו ומורי רבי לעזר לחכמים על שנתערבו ברוכע ובנרבע במוקצה ובנעבד באתנן ובמחיר בכלאים כטריפה ויצא דופן שתעובר צורתן ויצאו לבית השריפה על מה נחלמו על שנתערבו אברי תמימים בבעלי מומין שרבי לעזר אומר יתרכו ורואה אני אברי בעלי מומין כאלו הן עצים וחכמים אומרים תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה רבי יודן בשם רבי חנינא טעמא דרבי לעזר כהד"ן דתנינן המזבח אין לי אלא המזבח מנין לרכות את הכבש תלמוד לומר ואל המזבח לא יעלו יכול לעבדה ושלא לעבדה תלמוד לומר לריח ניחוח לא אמרתי אלא לעבדה אמר רבי אבין סלמית לסחורה ושמעית דמריין בשם ר' ינאי היה מקריב אברין שנתערבו לא ירדה הוין סבדיין מימר כמתנותי' בתחילה כרבנן בשעבר כרבי לעזר, אתא רבי אחאי ומר בשם ר' ינאי באברין תמימין בבעלי מומין ובמתניתא דרבי חיאי, היך עבירא סבדייא בהן נתערבו אברי המאת בעולה והעלן וחמי' בהן חורנה ומר ליה אברי תמימין באברי בעלי מומין נינהו לא ירדה אמר רבי חניי חניי בהני דמריין כן לא מוכת עבדין ולמה בנין דבית דין דבהגני שריין בשעבר כרבי לעזר, ברם אית בהני דסוכריין ופי' שבמין רבים ועבדיין ביחודאי ואתייא דרבי חניי בדתני בר קפרא יפה שתיקא לחכמים קל וחומר לטפשים וכן שלמה אומר : הן אויל מהירש חכם יחשב ואין צורך לומר חכם מהירש : רבי לעזר אומר אם חרב ראש אחד מהן יתרכו כל הראשין : מהו פליגי על דרבי חיאי, אמר רבי הילא וא"י תפתר בדתני ר"ח רבי לעזר לדבריהן דרבנן הוא דמר בה תני :

של חכמים פסקו בדיעבד כר"א, אך יש נוכחים שנוגוגוין דדבר זה טר"ל יתיר לו נוכחיד חל לזה דלחנות חין לנו חלל פסק צ"ד דכהנים : בדתני בר קפרא, ירושלמי פסקים פ"ט ונדרש דבה צכונה ונקויות : יפה שתיקא לחכמים, צמאזני חסל כיון דלחן מעלה ואלו נוריד דריבורה וחק שדדיצור צעלמו הול דבר חכמה וקויה לטפשים שהדיצור צעלמו הול שטות : חכם מהירש, טלחכמי' יחשז חל ודייק ודקאמר גס חולי וכו' :

24 ירושלמי (עם פי' חשב' שלמה)

ואית ליה לר"י דס ונצטל דס: הא דפשיטא ליה לחט"ס
 דר"י ליה דס ונצטל דס הוא דנולבד. שאמר
 כן צונסחתי, הנה ס"ל ג"כ צונסחתי דפ"י דחולין, דתנן
 חט"ס כווי' תפשיט צדס צונסחתי או צדס חיה דחולין
 חומר כחילו חול' וויס, ר"י חט"ס

ח'ין דם ונעטל דס, וואס' ח'ילו
 היט וויס לא היט צו נאכא דס:
 ר'בי יודה חוונר ונקוס ר"ג:
 צהוקפחה צפירקן הוה
 ווון ח'ינוע בלח נאכרה לא
 צירוסלנוי פאקסיס סס ונח
 צירוסלני ח'ילין פ"י היט וואס
 הנדאס חקרון העתקה הוה סס:
 ח'רסן על ז: כונו פאפאטי
 כן פ"י הגר"א ז"ל דלעוים
 טענדירקן צהס קאי דלעוים ראקוים
 וקניס טוואלוב ו"ס ומס' פירקן:
 דעל ענין קאי דקא אחר הדת
 פאס ג' נאכא, וכונען היינו
 חוונרס קאגל"א ז"ל בלח ח'ירוסלנוי
 סכא דעפירם כן בלח צוין צוויי
 פליגא רק ונעטס דווי רגליס
 ח'ין נאדקין הווי רגליס ונאכא
 צהעציו ווא ונאערצ ונעס"ה לא
 צעל, ונאכא נאכא ראיוס חתוק'
 סאציאו ונדאס נאקיע ר"ס
 דפאק קני צוויי צעל דענאס
 ר"א צ"י קני ונקי דענאס לא
 צאכסי פליג:

[illegible]

הכל לענין חבילה. מפרשין לחנוך ר"ח לא יחבל כי קודם הם כל שנקודת מקור כל הכבוד ליתן ל"ח על חבילתה כן ה"ח אי חבל וזה כוונת ומה בזית דחייב שחיס, חבל צעירין חף ההם נמי חן מפרשין כוונת סכתו החוס' צנוכילתן ונונילא דלחן כהן נלקות חבל דלחיי' דלחן חיקורין ונעטלין חיי' ולכן דל"ח חסיס דרשני' לחנוך דלחן לוקח על חבילתו דבר חדרה נמי ונחיל טעמא דבשנתעירבו ונחמיצו צחלה ונעטל כל אחד את חצרו את שם חלה ונעליה וחפשי' שסס חלה אחת הוא כיון דעיי' לירוק חייבים ונעטל שם חיוז חלה דחייצין את של שטורים ונונילא בית כהן חיקור ופשיטא קלחי לוקח, ודחי זה חסיס דהא ונעטס זה גופא כתנעל כל נין ונין כחצרו שרס שנתחייבו צחלה

שילכו על אבילותו. לעתה יסעו לרחוק: קח דקמתי דמי
דברים חייבן נחמה ונעלמתי. זה עתה ובעיני אי עיי
לעוף. מי חלמן דבר חיה לענין שום אכלתה זר בוקר:
דשבל ברעחיה. לשיטתה דלקמן דליסורין ונעלמן זר חיה
דשבל ונעלמן וזר חיה דשבל

שילקו על הלחן ה
בשם שמואל. וה
שמעון בן לוי ש
בבד חורבן דבר וי

בדעתיה דאיתפלג
שישחקו ר' יוחנן או
זה ורבי שמעון בן
זה את זה אמר ר'
תמן הוא מר בורח
ברם הבא אילוש עשו
מחמשה מינין ונתן
שמעון בן לקוש אי
הב רבי יוחנן ורבי

ד'הבא שני דברים דבי
איסור התיבון והא
חלוקין חבדייא על ההבא
בשעת ביום בן
שני דברים דבם על
שאין האיסורין מבטלי
פססח : ביום פסולין
פליגי רב

[illegible][illegible]

סקא פליג ר"ל ברישא . דנתערב צום פסולין נמי
 חק ר"ל מורי דפסול : ולא בן הנינין . כלומר ד
 נקט ור"ל . ש"נ דדוקא צקופא הוא דפליג , ואי קשיא
 ונלתיא . הרוק דל"ב לערצניהו וליטניהו : נתערב צום פ
 ין דרישא . לעולם אפשר לוור דפליג ר"ל צרישא והא
 שם לא נוולך ונקט בשד הוא רק צום התמולית , אל
 מור דתמולית בן דרק צקופא ק"ל לח"ק בן ודאי שפיר צע
 ורתיא נוסח דצום התמולית צדיעבד בשר , אלז אי נאמר שהאי
 דלוי רק אקופא פליג , דלל"ב לערצניהו וליטניהו : תרייהו .
 בשר גם ארישא או רק אקופא , פשטיקין אנתוספתא נופיר
 נוולך ונקט בשר נמי רק אקופא קאי : בחרא דחנינין . ק
 נתימית"ל דקאמר חבוהו מהנימן קאי , דבין לח"ק ופן לרי"ב
 מור ג"כ שראוין אלו אם דם תפסולין בלוי וצדק וים
 תמולית נאמר מני דנו האיהו לזריקא ודם התמולית פסול , ונ
 א דלכתחילה לא , ומשום דלפעמים לא רנה וזריקין רבה אפי' לא

אין

הצננה מותרת : עיין ירושלמי מגילה פ"א ה"א
ועיין מדרש רבה ויקרא כ"ב ונחירושלמי מגילה ס
מוכח דהניח רחיה לחיפך נחבא דנגלגל שילה (ל"ל)
אחר (בחרצה) הותרו הצננות וכמו שכתב הק"מ, אבל לפי הג'
דבבא ומדרש רבה לא קאי על

אין הבמה מותרת אלא על ידי נביא
דבתיב : "ובדברך עשיתי ובדבורך ה'
עשיתי רבי יוחנן בר מריה מיתא
מן הדון הרייה אז יבנה יהושע מזבח
ל"י אלקי ישראל בחר עיבל אין לי
אלא הר עיבל שילה מניין דבתיב : "ויבנה
שמואל מלה חלב אחד ויעלהו עולה
כליל ל"י אמר רבי יוסי אין מן הדא
לית את שמע מיניה כלום דמר רבי
בא בר כהנא שלשה עבירות נעשה
בשיו של שמואל הוא ועירו מחוסר
זמן ולוי היה וכדמר רבי בא בר כהנא
שבעה עבירות נעשה בפרו של גדעון
אבנים פסולות עצה אשרה מוכזה
ונעבד לילה וזר ואיסור במה ברם מן
דבעי ישמעיעין מבות ישמעניה מן ההיא
דדבי שמואל בר נחמן : "תשובתו
הרמיה כי שם ביתו ושם שפט את
ישראל וכן את מזבח ל"י :

משנה דם תמימים בדם בעלי מומין
ישפך לאמה : בום בכוסות רבי
לעזר אומר אם קרב בום אחד ימרב
כל הכוסות, וחכמים אומרים אפילו
קרבין בולן חוץ מאחד מהן ישפך
לאמה :

הלכה ד' : תני אמר רבי יודה לא
חלקו חכמים על רבי
לעזר על דם זבחים שנתערבו בדם
עולה שיקרבו : ולא נחלמו רבי לעזר
על חכמים על שנתערב ברוכע ובגרבע
במוקצה ובנעבד אתנן ומחיר שישפוך
לאמה : על מה נחלמו על שנתערב
דם בעלי מום בדם תמימה שרבי
לעזר אומר ימרב ורואה אני דם בעל
מום בתמומין כאילו הן מים וחכמים
אומרים ישפוך לאמה : אמר רבי יודן
צורביה דתנינן רישא וצורביה דתנינן
סיפא רובייה דרבי לעזר ורובייה דרבנן :
רבי יונה ורבי יוסי בשם חזקיהו אין
רבי יוחנן אמר עד בותים הנבללין
מתניתא

אין הבמה מותרת : נשטת חיקור הצננות חלל עש"י
נביל שנוטה כן עש"י : דיצורו של הקצ"ה כאלוהו בחר
הכרמל : עש"י דברך : נשטת כפי חוק הסורה, שנה כזר חוה
הקצ"ה דעמו וכלו לו לעשות כוה וצאננת עש"י : הסורה חקור
דבתיב המער לכ פן העלה עולכך,
ולכן דרב עש"י : דיצורך חנויחוד :
או יבנה יהושע : כל דוהכח דייק
מלכותיו ונחל ל"י אלקי ישראל,
פסיקא, וכי יהושע יבנה ונחל
לעצמ' חו"ט, חלל הפירוש עש"י דיצור
וכן בשמואל כתיב ל"י : לית את ש"ם
כלום : דהורחא שנה סתם, דחון
חיקור צננה נעשה עוד חיקורים
עמו : ג' עבירות : חון ונחירוש
צננה, ואעפ"י שצננה לוי מותר
וכן נחוסר זנון היינו דק צננת
המר הצננות : ד' עבירות : חון
ונוה שלל סיה כהן : אבנים פסולות
ונוחצ הצעל, ונחל האשרה נטה
חל למחצ כדנוסורס קדקל סתם :
מן דבי ישמעיעין מבות : וי
סרולא ללמוד כהונן ילמוד נוקדל
דלקמן :

משנה : ישפך לאמה : חפ"י
ל"ה, דכסרק הדס
נחשערוצות ודלי עובר הוא נחוס
כל אשר נוס צו לא חקרינו :
בום בכוסות : כוס דס צע"ו
צכוסות של חנוינים והסתח כולמו
ספיקא, כיסא, פלוגתא דר"א
וחכמים הוא, כדלעיל צונסנה גבי
חזרים צאצרים, וצננחא נפרש
חנחי מני להו לתרתי :

הלכה ד' : תני חוספתא
צפירקן : לא
נחלמו : חכום צכוסות קאי : דלא
כיוח דפלוגתייהו צדס פנות
לנועלה שנתערב צדס פנות לנועלה
מיירי וצתוספתא נפורס וה"ל סתם
"בום אחד צננחא כוסות ד"א חונר
חס קרצ כוס אחד יקרצו כל
הכוסות וחכמים חונרים וכי חונר
ר"י לא נחלקו" : וכו' : דם בע"מ
דנוסין חפ"י : ל"ח ככתחילה לח
וכס חס קרצ ק"ל דע"י תערובות
נוחר : צורביה דתנינן רישא :
ל"ל לריכס דתני רישא פלוגתא
דכ"א וחכמים צאצרי חנוינים
וצאצרי צע"ו, וכיסא צדס צע"ו
שנתערב צדס חנוינים : סיפא
רובייה דר"ל : צסיפא חסוננין
רצותא דר"א דחא שנתקלקל הדס
ע"י התערובות והדס הוא עיקר
הכפרה חפ"ה ק"ל לר"א דחא קרצ
כוס אחד יקרצו כולו, אבל לא

הנותר והוא הדס כנולות, חפ"ה
פולין האצרים להקדש : כדילין טענח סתם : רבי יונה ור"י : גס"י
לח צירושלמי דנחל פ"ה ה"ד עיין
סס ונ"מ סתם כדי לח קסיא ונחתינן : אין בלולה : חס שחונינן צענח
יש צילה היינו דוקא לח צלח
כיון וסנון, וקאי סתם על ענין חסן וסן שחין ונחשקין : על זה, חלל
כצנללנו ונער נחה על זה כפי שיעור,
וטעונייהו הוא לפי מדרש חלל נכלל יפה יפה וסונינן על זה
צין לקולא צין לחונחא ונח"כ יצב ציבס
לא כצללין ולא כסונינן אצלוה : עד כותים : כצללין חן, וחפ"י
יצב ציבס חלל יוסר נחלן לח : ונחתינן

נחתינן דהס : קדושת שילה יס
אחריה המר' רק חללעיל דקאנח
חין הצננה מותרת ולי קסיא חל
נענה ונפורסת שנינו סוף ונכילתן
דכסצלו לגלגל הותרו הצננות
י"ל דחא קהני סתם טענח דכתיב
אשר ישחט חון לנחמה ואל פתח
חלל מועד לא הצירו פרט לגלגל
סלח סיה סס נחמות כי נפלו
כזר עפ"י חרץ, וכאשר צחו
לגלגל לא נפלו דק חחר סכזר
צנה יהושע חונסכו וסצננה סיה
עדן חיקור הצננות וכן סנוחל
עסה העולה בחיקור צננה, וסל
דלא קחסי, כחא דשייר כונה
חיקורין ודבר זה ראינו חניני
הכוסות צתוספתא ונחשקין
כענשה צנה של סנוחל ופרו של
גדעון, צהירושלמי מדרש, ילקוט,
וטחחומל, ודבר פלל רחיה
צחיסה חחר על חונר"ר : סכת
דר"י צ"ח דקאחר חין הצננה
מוחרת חלל ע"י נציא צל לחליל
כי יס חונר לחחרי כחחר
שילה הותרו הצננות, וקאנח הוא
דנחשקין הצננות לח הותרו
לעולם, חנה על ענחן, יס חני
סחונר"ר : חלל נענה ונפורסת סיה
צחו לכזר וגצנון הותרו הצננות
והיינו חחר חרצן שילה, וכי ר"י
צר חנינה על נחתינן פליג, ודחי
הג' כמו סחיל פה עיקר וכמו
ספרקנו דצננת חיקור הצננות
סיה :

הלכה ד' : חחר ר"י לא
נחלקו : צצלי
ונכילתן חונינן רבי יודס חלציה
דר"ש ונחני צין צצלו צין צכוסות
ורצנן צכוסות פליג, והיינו לפי
נחל דחוק סק"ס סתם סרובא
לחוקני ולכרולי חלציה דר"א,
וצננות לפיניו צתוספתא ל"חא
הג' : שר"א חונר קרצ צין צצלו
צין צכוסות : קכ כמו סחא
לפנייה ופלוגתייהו דק צכוסות
וכמו ספרקנו ונחתינן ח"סח
חפ"י לר"י :

ונחתינן
בלורה אלא ליון ושמן בלבה,

צצלו דחפילו ר' חלעזר נודי כדלעיל, ורישא רצותא דרצנן דחפ"י קרצו
פולין האצרים להקדש : כדילין טענח סתם : רבי יונה ור"י : גס"י
לח צירושלמי דנחל פ"ה ה"ד עיין
סס ונ"מ סתם כדי לח קסיא ונחתינן : אין בלולה : חס שחונינן צענח
יש צילה היינו דוקא לח צלח
כיון וסנון, וקאי סתם על ענין חסן וסן שחין ונחשקין : על זה, חלל
כצנללנו ונער נחה על זה כפי שיעור,
וטעונייהו הוא לפי מדרש חלל נכלל יפה יפה וסונינן על זה
צין לקולא צין לחונחא ונח"כ יצב ציבס
לא כצללין ולא כסונינן אצלוה : עד כותים : כצללין חן, וחפ"י
יצב ציבס חלל יוסר נחלן לח : ונחתינן

מתנתא פליגא על תרייהון. זין על חזקיה וזין על ר"י :
אברין באברין בעימ. וחס חסא חוי יבס ציבס וגדולים יותר
ונכונים ואפי' אסור רבין. נאסר דקס"ד דעמאל הוא דים
צילה אפי' יבס ציבס. וכו' שנתכלל הסתר והאיסור יחד עד

מתנתא פליגא על תרייהון אברין
באברין בעלי מומין רבי לעזר אומר אם
קרוב ראש אחד מהן יסורבו כל הדאשין
וחכמים אומרים אפילו סורבו כולן חזין
מאחד מהן יצא לבית השרפה שנייא
הוא אברין באברין דכל עמא מודי דאין
בדילה ברם בן נן מקיימין רבי לעזר
סברין לא חשיבי ופסלי ורבין סברין
חשיבי ולא פסלי בלוי :

משנה : הניתנין למטה שנתערבו בניתנין
למעלה רבי לעזר אומר יתן
למעלה כאילו הן מים יחזור ויתן למטה
וחכמים אומרים ישפכם לאמה אם
לא נמלך ונתן כשר : הניתנין מתנה
אחת שנתערבו בניתנין מתנה אחת
יתן מתנה אחת מתן ארבע במתן
ארבע יתן מתן ארבע מתן ארבע
במתנה אחת רבי לעזר אומר יתן
במתן ארבע רבי יהושע אומר יתן
במתנה אחת אמר לרבי לעזר והרי הוא
עובר על כל תגרע אמר לו רבי יהושע
והרי הוא עובר על כל תוסף אמר לרבי
לעזר לא נאמר כל תוסף אלא כשהוא
בעצמו אמר לו ר' יהושע לא נאמר כל
תגרע אלא כשהוא בעצמו ועוד אמר
רבי יהושע בשנת עברת על כל תוסף
ועשית מעשה בידך וכשלא נתת עברת
על כל תגרע ורא עשית מעשה בידך :

הלכה

הכל לא יחבן בית המטותיים למעלה רב סידרא חותם
כאילו לא נהי' כסחחר ונותן לו סוף דמי חטאת
שנותן לסכריים כו' לנזה ותחילה כחית דמי עולה
ואם לא כולך ונתן לנזה תחילה חזקיהו צבלי דמותן
לנעלה חס' והסכריים נאסבין לנזה : לאמה דלית
לזו כנדה דרואים וכו' : לא נמלך ונתן. הדם לנעלה
בשר ואוונרים לו שיתן הדם גם לנזה כיון דעביד דם
סורי חטאת יורד כו' לנזה : מתנה אחת. כגון דם
צבור דם נעשה יתן נעשה אחת אפי' לרבין ולא
חזקיהו דם נעטל דם יצולין חין נעטלין זה זה :
מתן ד'. צ' נעטות סתן ד' וכגון עולה צבליים וכן
אס' ומורה : מתן ד'. דם עולה וכו' דם צבור ונעשה
ק"ל לר"א דיתכן צותן ד' דנעטות סתין דצבור ונעשה
רוחין חין כאילו הן נהי' ור"י ק"ל דנותן צותנה אחת
סחרי כל הנתינין על נזבה חסילין ואפי' חטאת חס נחן
צותנה אחת כפר (כריס פ"ד) : על כל תגרע. פ'
לכחמילה ודאי אסור לנזה נעטותות הסכונין צחורה
וכן לסיק עליהם : כשהוא בעצמו. כלומר שלא
נעטתו והוא נעטתו גורע לי' נוסף. משאכס הכא שנתערבו
ונעטתו חסי דנעטתו לי' נוסף או תגרע : ועוד אמר ר"י.
נעטתו שנתערבו ר"א ור"י. קולין. הן ולא חכמים אחד
נעטתו כן "אמר לו ר"י עדין הדבר קול נ"י נעטתו
לנזה על כל חוסף ועשה אסור צידים

גורע טפי ממי סכסכה האסור נעטתו :
ב"ה 25 (ירושלמי עם פ' השם שלמה)

מתנתא פליגא על תרייהון : כאשר נעין צבלי
ונכילתן נדה דפלותתיהו צלה צלה ולכ"ע
יס צילה להיתר חלל דלרבין דיעצד חסל לא כולך סוכין
אצילה ובריה אפילו לכחמילה חלל יבס ציבס ולאסור
לא נעטתו יקשה הדבר בקרב

סנתה סידוסלנוי עפי' ק"י חצבלי
ונאננה ח"כ לא קיינא חס"ס
צחבלי וכו' דלפי חס"ד דהירוסלמי
הכא חס ר"א ק"ל יס צילה חלל
כו' סכלת צלה ק"ל זין ר"ח
וזין רבין יס צילה ואפי' נעטתו
זה גופא לר"א נותר לכחמילה
ולרבין רק צחס לא כולך כן
צחבלי דידן ק"ל לר"א דאעפי'
ס"ב צילה נעטתו חס קרב ראש
אחד נותר להקרב הפאר שנים
שנים כדלנוסין צבלי חלל
אחד אחד לא ולרבין צכל גוסא
אסור ופריך וכוכלא נעטתו :

ר"י : סברין לא חשיבי : וכו'
דנעטתו עמאל לא נעטתו
דאפי' נאמר אחד נחן דלנוסין
אסורא זה חלל אפי' חס לקח
אחד נחן וסורפו חזקיהו של
האיסור בקרב והפאר נעטתו
חלל דקני' דנעטתו גוסא קיהא
כולן נקרבין וודאי לפי נעטתו
הירוסלמי חין נקיס טור לנעטתו
דלנוסין צבלי דלא חסור ר"א
חלל שנים שנים נעטתו דכ"י
חלי גוסא חזקיהו נעטתו דאפי'
הסורא חלי כו' הסורא חלל
אחד אחד דליכא נעטתו לא דאפי'
נעטתו הוא דנעטתו הוא נעטתו
טעם ציטול וכסכלקס נחן אחד
הן ע"י חקרבא והן ע"י ענין אחד
הפאר נעטתו :

משנה : שנתערבו ציטתין
למעלה : ואעפי'
שחין לנעלה חלל דם חטאת
צבלי לא קהני "צדס חטאת"
דקני' כר"י צבלי דאפי' נעטתו

דס הטולה ציטתו דם חטאת דהוי כו' לנזה חטאת
ק"ל לרבין דנעטתו לנזה וכו' צרמנים פ"ב נחלי'
פסחתי' ח"א דפסק כן ואעפי' שחין פליג ורב יוסף
וכן רבנן ק"ל ביהמ' חלל ליכא דנעטתו נעטתו
כר"י ונעטתו פדסנו ע"ד הפסע דפ"י צדס חטאת
הרבה שכולן דמן לנעלה דליכא לנעטתו דנעטתו דקאזר
(רבים) על עולה העוף כו' קאי דנעטתו לנעלה
דצדס עולה העוף לא יתערב כיון דחין לנעטתו קצלה
צבלי ועוד דהכא צוהמים קיינאין ועוף לא נזה חס' :
ועוד : חזר ר"י : תינא חלי חזרין כן ר"י צוה חס'
לפי הלכה הנעטתו כיון דלנוסין עמא כן נעטתו
חין כחן לא נעטתו כל חוסף ולא נעטתו כל חגורת כלל
זין לר"א וזין לר"י וכו' דאפי' דר"י דנעטתו ק"ל
דכל נקיס שחין לפיכך דרך חסרת חלי נאמר אחד
לנזה על לית צידים ונעטתו חס' חלל לנעטתו חס' חלל
נעטתו צידים ודאי צבי חלי גוסא כן ולא נעטתו עדיף
נקיס נעטתו ולכן חס חס דלחן כחן חוסף כל חוסף
וכל חגורת נעטתו וכו' יתיר טיב לנחיר ככס וכו'
נעטתו נקיס נעטתו :

הלכה
והם חס חס לכן צל ר"י להכריע ונחוספתא לפיכך
נעטתו כן "אמר לו ר"י חלי חכמים" וכו' : עשית מעשה בידך.
גורע טפי ממי סכסכה האסור נעטתו :
הלכה

הלכה ו' : חתיף חליץ פלוגותא : עין יושלנו סוף עירובין ופסחים פ"ג ה"ג וה"ג ס' נשכח ור"ל לקיינו כלל וכן הוסיפה דלפנינו נוצל ס' הכל צלשן שנסמנו, ואין לפרט צלשן אחר, רק דר"ל הוא הנכריש דשז ואל הפשה עדיף ודבר זה ח"ל לוונר, שהרי נוקר והחיתון היל המוכי, ובח"כ נופרס שהם דברי ר"י, וכן הוא נחפפתא שהצחו לפנים, "אונר ר"י ח"י חכדיע" וכן נעלה ועל כל קפק שה"ג ס' שנסמנו ואין לכנס בדמוקין :

הלכה ו' : רבי יוסי בן רבי בון את"א אילין פלוגותא באיני פלוגותא דתנינן תמן בי"א זה צד מפרשיין חלה בטומאה ביום טוב רבי לעזר אומר לא תמרא ליה שום עד שתאפה בן בתירא אומר תמיר לצונג, אמר ליה רבי יוחנן לא נמצאת בשורה קדישים ביום טוב אמר ליה רבי לעזר מאליהן הן נשרפיין ולא נמצאת עובר על כל יראה וימצא אומר ליה מוטב לעבור על מצות לא תעשה שלא באת לידך מלעבור על מצות לא תעשה שבאת לידך, תמן תנינן שרין שנמצא במקדש בהן מציאו בהמינו שלא להשהות את המומאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקא רבי יודה אומר מצבת של עין שלא להרבות את המומאה, אמר ליה רבי יוחנן בן ברוקא לא נמצאת את משהה בטומאה אמר ליה רבי יודה ולא נמצאת את מרבה בטומאה אמר ליה מוטב לעבור על מצות לא תעשה שלא באת לידך מלעבור על מצות לא תעשה שבאת לידך, רבי בון בר חי"א מתניתא בדם מתן ארבע שלמטן בדם מתן ארבע שלמטן האיד עבירא, דם עולה בדם שלמים דם אשם בדם תורה, הא בשלמעלן לא בדם, דל בן מהנן אמרין ולא מתניתא היא הנתניו למטה שנתערבו בנתנין למעלן תפלוגתא דרבי לעזר ורבנן, ולא סבירין מימר הוה דתימר בום בכוסות הא בלולה לא בדם לפום בן צורכיה מימר דפליגין רבנן, ותני בן ר"ל אומר יפריכ בין בבלול בין בכוסות וחכמים אומרים ישפך לאמה : רבי ועירא ורבי יודה בשם שמואל תלמידי חכמים המלמדין את הבהנים הלכות שהיטה מבלה זריחה וקמיעה נושלין שברין מתרומ' הלשכה דכת"י כולם מלומדי מלחמה איש חרבו על יריבו מפתח בלילות, מלומדי מלחמה במלחמה של תורה כהדון

אדם אין נקבל טוונתא חלל נאכל טוונתא, ונשום קצות נקדש : מצבת של עין, פסיוני כלי עין דליה נקבלת טוונתא ועדיף ונלמנא חלל האצט צידים, וחציג שפי"ז נרצה הוא חל טוונתא צמורה : אמר ליה ר"י בן ברוקא : צמורה ס' נח שפיצו זה לוח : אמר ל"י : לר"י בן צורקא, דהרי לפנינו הקצרת שקלין הן ואין נוי שיכריע ולכן אונר רבי יודה שהו יכריע ובנו צנועטן הכל : מוטב לעבור, דלס הוא נוסה טוונתא הרי הוא צבז ואל תעשה נש"כ"ס בשנוטנא האצט צידים הרי עובר על ל"ת צקוס ועשה ופלוגתא דרבי יודה ור"י בן צורקא נני כפלוגתא דרבי לעזר ור"י דוניהתן : מהניתא, דקתני ונתן ארבע צוותא ארבע יתן צוותא ארבע דוקא שנתערבו דם שלנועה צדס שלנועה : האיד עבירא ח' עירוקא הוא דם עולה רחוצן צדס עולה שנוען ח' דם עולה צלננים, וקאונר דהיינו דם עולה צלן צלננים, דלפ"י צמעתא דעליו ואל על חצרו ל"ח בן זה כדתנן לעיל צמיתתן קדשים בקדשים ונין צווינו והיינו חצאת רחוצן צמעתא שנוען יקרב כל אחד לשם נוי שהוא וחפ"י קחנא קג, ח"כ צבי חלי גוונא פשיטא דלל גרע נחערצ דס ונחערצ הקרצן ועליו חלל דקוניל, ופי' פריך דל בן מהנן אמרין, כלוונר פשיטא דצנתערבו צדס חצאת נוסה צלננה שניו פלוגתא דר"י וחכמים ואל דקתני חליציה דכ"י ניי"ר לנעה שנתערבו צלננה : הא בלילה בשנתערבו הדמים צמורא אחר חפ"י צבזן נורדין לר"ל קוניל דפליגין ח' צצול, ואבא צמיתתן סיני טעמא דנתערבו צלננה, וחיינו הוא דקוניל דרק צבי חלי גוונא נורדין חלל צנתערבו צדס חצאת ל"ס צצול ול"ס כוס צכוסות יפכס כללנא : ח"י המלמדין, לידך הקדש הוא ומועלן סברן ונחירונו הלשכה, וסנה צדויות חללשונים סיה צ"ד של כהנים וכל חמורה וחורלא ילל נשצטו של לוי דכתיב ירו נשפטן ליעקב ותורתך לישראל, וס"ה הנולדים סיו חקנים אשר לא עזרו עוד עזרהם לא חזרו עוד חסר תרומ' ונתנו להם ונחירונו הלשכה, וחל"כ לא סיהם חמורה עוד חכנאני צצצטו של לוי וס"ה שמוכל צצטו שישצו זלנדו לכחיס נטלו, סברן, ונח שמונח ר"י לקמן שכל למדו ולא סיה לחן נוי שילמדן סיה צדויות סיוחר חמוריס שוככו חלל חכונה גדולה צכקא, ובנו סכ"ה המושל בן סיו חכמים נעושיין לזיו וכל עניני חכונות ועבדה ירדה ח' נוסה.

הלכה ו' : אילין פלוגותא : פלוגתא דר"ל ור"י דמיתתין חיתתו בנוו שוולנו צבי חלי גוונא צפסחים פ"ג ה"ג : ביצד מפרשיין, נוסה ס' עיקה שנטנאה, וחללה חלה רחום עוד לבחן, בילד נפרדיין חותה ציויע של פסת, שהרי כיון שחיה רחום לחכילה חין חופין חותה ציויע ולקורפס ח"ה דלס חין סירפין קדשים ציויע, וכן לחסותה ולקדשה צערס ח"ה דחייסין לחינוך : לא תמרא דה שם, חלה עד שתאפה ונפרס צידושלנו חסם בילד יעשה על דר"ל, נערים ואונר זו חלי רולה לחכול וזו חלי רולה לחכול וחופה חכל, וכשהוה רודה נערים ואונר זו חלי רולה לייסן ונשייר חחת לחלה : לצונג, שכל החמוץ וקורח לה שם חלה, ולערצ סורפה : לא ודו חמץ, שהרי חיו סבו וגס לא סל חצרו דחכתי לא נטייליד כן : אמר לו ר"י, צגמרה ס' סכין שנוסיר חלה חחת צמור חרי חלל לשרפה עונדה וסרי חול כסורק קדשים ציויע : אביר לור"ל פ"י חלל עוד קאונר, חלל חלן כלן נוסם שרפת קדשים כלל שהרי חיל נשרפת וחליה, וס"ה דנחצי כסורק קדשים ציויע, ח"כ דצריך נני כחית בנוו שהוה עובר על צל ירלה ואל יונל חין שנויחה לחחמוץ צידים, חלל ודלי דכל שאינו עוסה צידים חין כלן צית ויחוס כלל לדידי ננוי בן : שלא באת לידך, כלוונר צצז ואל תעשה עדיף צלננא נוקוס ועשה ולכן ח"ה ח' דלין כלן לא חיקור שריפת קדשים ציויע, ואל נוסם צ"י וצ"י נוסה, ניינו יוחר קוצ לצחור סז ואל תעשה נוקוס עשה : חמו תנינן, נשנה וירושלנו סוף עירובין : שרין, נח סכנלא צצצת צוקדס : בהמינו, צצצננו, וחציג דוניהת חלל האצט נכיוח הוא שלא להשהות את המומאה, דלס ימוזר אחר צצת של עין שאינו נקבלת טוונתא נוסה הוא טוונתא צמורה, ואחצט חיו נטנאה לבחן, דלחצט נקשה לחסון טוונתא

בהדון דבתיב . דפילפול יחידות תורה נקרא ונלמנה : **אמר** ר"ז לא נחמי נחמי (נחמי) : (נחמי) דפירקן דקמי כונה חלוקי דמיס צמחנות, מפחד בלילות . מפחד חסכה לי ידעם וקילקל קדשי קדשים : שלא לפגל . על יד נחמנה או חכילת חן חן בקדשים חיים חן ללחם שמינה, לחצים בלחצים, לזנונו : שלא לפסול . ע"י שמי קודם או צמים או בלוי צמינו נחמינו, דם של זה בשל זה בלוי חנה חורלה פקולי קדשים : לא מתני מתניתא

ר"ל כל הכי צריית דקמי **בהדון דבתיב** *בספר מלחמות י"י איש חרבו על יריבו מפחד בלילות שהן **מחזירין אותן בשעתא דשחמי** **בד"ן** **שחמי** **ובד"ן** **שחמי** **בד"ן** **קבלו** **ובד"ן** **קבלו** **בד"ן** **זורקין** **ובד"ן** **זורקין** **ובל** **בך** **למה** כדי שלא לפגל את הקדשים ובדישרא לפסול את הזבחים אמר רבי זעירא לא מתני מתניתא אלא בכהני בתראי דלא תנינן ולא הוויין ההון דתנינן לון ברה בכהני דרמי תנינן והוויין לון רבנן דתנינן ומסרו נפשיהו על עבודתיה דשמיא רבי ריפא בשם רבי אימי מבשרי מומי חדשים שבירושלים, נומלין שברן מתרומת הלשכה רבי אחאי ורבי תנחום התנייה דרבי שמלאי מניה ספרי העזיה היו נומלין שברן מתרומת הלשכה בנימין בר גידל בשם רבי אימי שני דיני גזירות שהיו בירושלים היו נומלין שברן מתרומת הלשכה, שמואל אמר אף נשים האורגות את הפרוכת היו נומלות שברן מתרומת הלשכה רבי חונא אמר מתרומת בדה הבית, מה פליג שמואל, שמואל עביר ליה בבלי שרת ותני רבי ישמעאל בן כלי שרת באין מתרומת הלשכה ורבי חונה עביר ליה בבלי. **משנה** : דם זבחים שנתנו בפנים שנתערבו עם דם זבחים הנתנו בחוץ ישפכו לאמה, נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים כשה בפנים וחזר ונתן בחוץ רבי עקיבא פוסל והכמים מבשרין, שהיה רבי עקיבא אומר כל הדמים שנכנסו לכפר בחיבל פסולין והכמים אומרים חטאת בלבד רבי לעזר אומר אף האשם שנאמר בחטאת באשם :

הלכה : * וכל חטאת אשר יזבא מדמה אל אהל מועד, חטאת אין לי אלא חטאת מנין לרבית כל החדשים תלמוד לומר וכל חטאת דברי רבי עקיבא, אמר לו רבי יוסי הגלילי עקיבא אפילו את מדמה עלינו כל היום אין בן אלא חטאת, אם בן למה נאמר וכל חטאת שיכול אין לי אלא חטאת יחיד חטאת הציבור מניין תלמוד לומר כל חטאת, אין לי אלא חטאת זכר חטאת נקבה מנין תלמוד לומר וכל חטאת, רבי לעזר אומר אף האשם דבתיב בחטאת באשם, וחטאת הציבור לא הן חטאת זכר, אמר רבי חני לא מסתברי דתניתה הבון, ברה בן תנינן בבית וועדא דרבי חייא רובה אין לי אלא חטאת נקבה חטאת זכר מנין ת"ל כל חטאת ואין לי אלא חטאת יחיד

משנה : דם זבחים שנתנו בחוץ ישפכו לאמה, נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים כשה בפנים וחזר ונתן בחוץ רבי עקיבא פוסל והכמים מבשרין, שהיה רבי עקיבא אומר כל הדמים שנכנסו לכפר בחיבל פסולין והכמים אומרים חטאת בלבד רבי לעזר אומר אף האשם שנאמר בחטאת באשם :

הלכה : * וכל חטאת אשר יזבא מדמה אל אהל מועד, חטאת אין לי אלא חטאת מנין לרבית כל החדשים תלמוד לומר וכל חטאת דברי רבי עקיבא, אמר לו רבי יוסי הגלילי עקיבא אפילו את מדמה עלינו כל היום אין בן אלא חטאת, אם בן למה נאמר וכל חטאת שיכול אין לי אלא חטאת יחיד חטאת הציבור מניין תלמוד לומר כל חטאת, אין לי אלא חטאת זכר חטאת נקבה מנין תלמוד לומר וכל חטאת, רבי לעזר אומר אף האשם דבתיב בחטאת באשם, וחטאת הציבור לא הן חטאת זכר, אמר רבי חני לא מסתברי דתניתה הבון, ברה בן תנינן בבית וועדא דרבי חייא רובה אין לי אלא חטאת נקבה חטאת זכר מנין ת"ל כל חטאת ואין לי אלא חטאת יחיד

הלכה : * וכל חטאת אשר יזבא מדמה אל אהל מועד, חטאת אין לי אלא חטאת מנין לרבית כל החדשים תלמוד לומר וכל חטאת דברי רבי עקיבא, אמר לו רבי יוסי הגלילי עקיבא אפילו את מדמה עלינו כל היום אין בן אלא חטאת, אם בן למה נאמר וכל חטאת שיכול אין לי אלא חטאת יחיד חטאת הציבור מניין תלמוד לומר כל חטאת, אין לי אלא חטאת זכר חטאת נקבה מנין תלמוד לומר וכל חטאת, רבי לעזר אומר אף האשם דבתיב בחטאת באשם, וחטאת הציבור לא הן חטאת זכר, אמר רבי חני לא מסתברי דתניתה הבון, ברה בן תנינן בבית וועדא דרבי חייא רובה אין לי אלא חטאת נקבה חטאת זכר מנין ת"ל כל חטאת ואין לי אלא חטאת יחיד

[illegible]

אפי' נקלטה דונה וגר"י קרא
ונוולוים עיקר חן כל חובל
זת דונה כל דונה ח"כ נ"ע
אזריכי צוהתיכון וצפורה ותוספתה
תפסקלי וער"ל דק"ח דר"י ונה
לחדדי לית רבנן, וניל דהנה
קצרת שקולות חן דודאי פסעל
קרא דנוולוים משונע כד"י
וגילוי דדונה כל דונה משמע,
קרא דחנניה, פסעל אשר יוצא
מדרמה" פירוש נקלטה דונה
לבן כל ר"י הגילוי להכריע ע"י
צורה דק"ח הוא להחיר נקלטה
סע"ב כדלמחרתי דקרא דנוולוים
יקר, ואשר יוצא מדונה להרסה
תפסק, ודעתי לית דמי חלילה

מקום שמהשכח פוסלת בחוץ אינו דין שיפסול הדם שבחוץ את הדם שבפנים אמרו לו הרי כתיב אשר יובא הנכנס פוסל ואין היוצא פוסל רבנן דרשין מפני שלא נכנס מהצת דמה לפניו אכול תאכלו אותו הא אם נכנס מהצת דמו לפניו יאות עשיתם שישפעתם דמי

נאמר
דרשנים לקרא, ח"כ אף ילא אחד ונהן כחון הבני פקול ונקו"ח ונפנימי שהוא קיל בזה שאין המחשבה עוסקת
ועפ"כ נתן לו קרא חונורא זו שהאחד פוקל זה הבני, כ"ס ציולא שיש לו חונורה שפוקל אף בנחשבה שאתה
הן לי החונורה שפ"ה האחד כפוקל הבני : אשר יובא . ונחלי קרא גיפא שאתה ונרצה חס"י ונקלה דעה כפנימי
שפוקל אתה ונחלי את כבחון, דעה כל הנוצחת ולא דעה של יולאת:רבנן דרשין . האתא ונרצה חס"י כל
חד דרש לקרא דנולחיס דחא ונחלי קרא שונעו צראשונה שחילתת כחוצא דנעה לפנים מקולה,
קאנור דרצנן דרשין דהבא קאנור הן לא חוצא דנעה ונקלה דנעה, כפיכך חבל האכלו חבל חס חוצא
נקלה דנעה יפה עבו כערפיה, ולר"י ה"ק קרא מפני בלח כבנס כל דנעה וחזו נקור לפלוגתייהו, ופרדן
נחלי

כל הובחים

פרק שמיני

ובחים

אמר ר"ל באמר כאן : ובצבלי אחריו צבלי קופליג
 ר"ל ור"ס. ר"ל סבר דכין חוץ וחוץ דהאי קרא
 בתיב צחקת החילונה סהעמוד סדס צחוק ולא חכניקי לפניס
 וכן סתם קאמר קרא דכל אדם יעמוד צחוק ולא יכנס צפניס.
 ונשאל"כ ופיר של יוס"כ חין דכין
 סהצחתו כוללותו לפניס, ור"ס
 סבר דכין צחוק ונחמנה חטאת
 החילונה ונחמנת פניס ולא ונאדם
 מונה סלחס תורה סהאדם יעמוד
 צחוק :

אמר רבי לעזר **נאמר** כאן **וכפר**
 ונאמר להלן **וכפר** מה **וכפר** האמור
 להלן **שלא כפר** אף **וכפר** האמור
 כאן **שלא כפר** רבי שמעון **אומר**
נאמר כאן **לכפר** במודש : ונאמר
 להלן **לכפר** במודש מה **לכפר** בקודש הנאמר להלן **שכבר כפר**
 אף **לכפר** בקודש שנאמר כאן **שכבר כפר** תני רבי חייה דרש
 אהרן כל וחומר למשה אי מעשר הכל אסור לאונן הטאת דחמור דין
 הוא שיהא אסור לאונן, לאתר וישמע משה ויטב בעיניו שהוציא
 ברז במחנה אני מעיתי בהלכה ואהרן אחי למדנו אמר רבי יודן
 מאן דרתחי לא יורה דא"א שלא יתעלם ממנו הלכה ממי את למד
 ממישה דכתיב ויקצוף על אלעזר ואיתמר ונתעלם ממנו ההלכה
 שאונן אסור לאכיל בקדשים :

אמר נאמר כאן. אשר יצא ודעם לכפר : להלן. באחריו מות
 וכל אדם לא יסיה צחוק מועד לכפר בקודש עד לאתו
 וחתם ודאי ונחמנת צחוק חובפר פורקיס חצריו חצין
 סלחס ולחמנת, ואף כאן פירושא אף שלא כפר רק סכנס
 סדס לכפר נפסלה סחמנת :
 לכפר בקדש. קרא אחריתא סול
 ואת שעייר סחמנת אשר סודא
 את דנוס לכפר צקדש וחתם
 ונלחפר כפרס נשחאי קרא,
 דשרפה לאחר כפרס סול אף
 סכס ניירי קרא צכיספר, ואלו
 נפסלה סחמנת חזל לא צכניסה
 לצד : תני ר"ח. לא ונלחפר צכייסח
 זו רק צנדרס דכס צנוקמו וציין
 צבלי (נכילתן ק"ל) : מן דרתחי
 כסהלס כועס חין דעתו ללונה
 עליו סיכין סחלכס ולכן אסור
 לחיות דאין לכו גדול נעסס
 נאשפ"כ נחמנת מונו סהלכס
 לפי סעה ע"י כעס :

הדרן עלך פרק כל הובחים

הדרן עלך פרק כל הובחים.

קומץ סתתו ע"ג האשים : עין ירושלמי יונת (פ"ב ה"א) וס' גרסי' תרס והפריחתו הרוח הפלגתה

דרכו יוחנן ור"ח לחנוך ר"ח קוונן וכו' והיינו דעיקר מנינה דר"ח ור"י הוא פה בזמנים ולכן

קוונן לחנוך ר"ח ור"ל' בזמנים נכילה, נש"א"כ הכא עיקר הדם נכילה דר"ח ור"י, קוונן הש"ס זה חסר מנינה דר"ח ור"י תרס והפריחתו הרוח דלירי יונת מנינה קס חל' נפלוגתה דר"ח ור"י : **תרם** חל' : עין ירושלמי יונת חס' ועין פ"ג וק"ע

ס' ודחיק, חל' גס לפי ונה סבבדו חין עזרר ע"י "הרס חל'": הכי הוי ל"י לניינה תרס נעט נעט פלוגתה דר"ח ור"י"ל דלר"י חל' נעט נעט, יל' דק קוונן פחות נעט זיתים ור"י"ל דק"ל חין קוונן פחות נעט זיתים ק"ל דוקא פחות צכל פסס כזית, נש"א"כ תרס חל' ח' נדונה לקוונן נעט נעט נפידתה הוי דכזית פחות כסרה חל' ננח פחות ח' צכל פסס דוקא כזית ח' חל' פחות נוכח זה חל' פלוגתה דר"ח ור"י"ל דר"י דק"ל חל' נעט ק"ל דפחות לחו דוקא חל' כל שהוא פחות מקמינה, וכדלמדין צצלי ס' ואפי' פנמי, נעט, ונכל חל' נכסה דחל' תרס חל' פירוש חל' צפתי פחות ואין פירוש חל' נעטור סתתו, ופ"ט"ט לחס"ס דינ' נונחיתין דונחות חל' דונסקא ליה צפירור וקאנור דדני מנינה דרסן להקטרה דלר"י דקאנור חפיו כפונשין יל' ח"כ צ' פנמי חל' כל שהוא, ולר"י"ל פנמי דוקא והיינו צכל פסס חל' שיעור, וכל ר' חננ' צר עוקצ' צס ר"י"ל וקאנור דחין קוונן פחות ננ' זיתים וכו' ולכן קאנורה נחיתין הקטיר קוונל פנמי רל' צכל פסס כזית שהקוונן הוא צ' זיתים ולכן חל' דוקא צכל פסס כזית ור"ל' חל' קוונן יל' והוא כצורת הצצלי לר"י"ל וע"י קאנור רבי ונח חס' דחמיה על כל חני רצון דנדוני זכרות דסן להקטרה ונח חל' דונה חל' לקמינה ונחיתין לר"י"ל קוונל דחפיו קוונן צצ' פנמי כסרה דחיו הקטרה זית זה

פשיטא כיון שהקטרה צפית ור"י הקטיר כזית ועין רונצ'ס פ"א ונח' פסחוק וצכ"נ ס' ותנולא סבן הוא צפונת "ונחה סקנלה פנמי" ליתא צכ"ס דרע דחוס' דס ד"ה יס הקטרה כתבו צחקר פונמיס ונדה דחין דרך הקטרה צכ' והוא בגד חירוסלמי פס דמפורס דלפי כפונשין הוי הקטרה וחל' יב חלוק צין חס קוונן קוונן כהקוונן והקטירו נעט נעט צפון קוונן קוונן קוונן מל עד שהקטירו כפונשין צצ' פנמיס דוק :

מעתה כסן סלן ידו מוחקת : ציונל לא מנשי מירי פ"ז ונשאר צקוסיא ועין מ"ל פ"ג ונח' ונח' ח"ד סתתו על סריו של זכר דין זה ותיקן נמלחו נכסין סקוונן כמו שאר צ"א וכן להיפך חל' חעיקר כי חיו צצנל וכדנחתין חס"ס חל' ותרונצ'ס קונן ע"י :

קומץ שנתנו על גבי האשים והפריחתו הרוח הפריחה האחרונה נתכפרו הבטלים ויצאו השיינים ידי מעילה רבי יוחנן אמר משיאחו האור ברוב מה ברוב ברובו של קומץ או ברוב כל פרידה ופרידה אמר רבי יונה בשם חזקיה ורבי בא בר חייה בשם רבי יוחנן ברוב כל פרידה ופרידה א' תאמרנה תרס והפריחתו הרוח תפלוגתא דרבי הנינא ורבי יוחנן תרס חציה תפלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דמר רבי יוחנן קומץ שהדשו בבלי והמטירו אף בשומשין יצא רבי יהושע בן לוי אמר מתניתא לא אמרה בן ברם הקטיר קומצא פעמים כשרה רבי חמא בשם רבי יהושע בן לוי אין קמיצה בפחות משני זיתים ואין הקטרה פחותה מכזית רבי יצחק בר רבי לעזר בעא מעתה כהן שאין ידו מחוקת בשני זיתים פסול מן העבודה ההן לא שביחה תני אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא האם והנסכים האם בדברי רבן גמליאל וזרחה על גבי האשים והנסכים נותנו לספסלים הפסח והמטא השחמן שלא לשמן כיון שעלו ע"ג המזבח לא ידרה כל הובחים שעל על גבי מזבח ונמצא ופסולין הרי אלו לא ידרה העצמות הגידין הקרנים והמלפים שעלו ע"ג המזבח ונמצאו פסולין הרי אלו לא ידרה אותו ואת בנו שעלו על גבי המזבח ידרו שאין המזבח מקדש אלא הראוי לו :

משנה: ואלו אם עלו לא ידרה חל' הממא והיוצא והנשחט חוץ לזמנו או חוץ למקומו ושקבלו פסולים וזרחה את דמו רבי יודה אומר שנשחטה כלילה שנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים אם עלתה תרד רבי שמעון אומר לא תרה שהיה רבי שמעון אומר כל

וענול דל"כ חס' נכסה המדורה חל' כותבי לטפלים (ועין רונצ'ס ר"ס פ"ב ונח' נעט"ק) : ששחמן שלא לשמן חצי' דמפסלי צפתי כסין חס' ידרה וכן שאר כל הזמנים דשלל לשמן כסין חס' חירע צפון כסול לא ידרה : אחרונות בנו . לא חיו פסולין צקודס כדנפסס :

משנה : חל' דס ואינומין כלנו צלילה חוץ לזמנה : וקבלו פסולין . והלכת לא חסקי ומכלל קבלה : ר"י אומר . וענול מפורס בגמלה ובכל חני דקסני צריסל דונחיתין מורה : כל ונח' ח"ד סתתו על סריו של זכר דין זה ותיקן נמלחו נכסין סקוונן כמו שאר צ"א וכן להיפך חל' חעיקר כי חיו צצנל וכדנחתין חס"ס חל' ותרונצ'ס קונן ע"י :

הומץ שנתנו ע"ג האשים : להקטרה והפריחתו הרוח (ועין רונצ'ס ר"ס פ"ב ונח' נעט"ק) : ששחמן שלא לשמן חצי' דמפסלי צפתי כסין חס' ידרה וכן שאר כל הזמנים דשלל לשמן כסין חס' חירע צפון כסול לא ידרה : אחרונות בנו . לא חיו פסולין צקודס כדנפסס : **משנה :** חל' דס ואינומין כלנו צלילה חוץ לזמנה : וקבלו פסולין . והלכת לא חסקי ומכלל קבלה : ר"י אומר . וענול מפורס בגמלה ובכל חני דקסני צריסל דונחיתין מורה : כל ונח' ח"ד סתתו על סריו של זכר דין זה ותיקן נמלחו נכסין סקוונן כמו שאר צ"א וכן להיפך חל' חעיקר כי חיו צצנל וכדנחתין חס"ס חל' ותרונצ'ס קונן ע"י :

ביום דכתיב את קדשי חי הנוצחדים לטא נחלים קדשים קלין.
לפי לרבות קדשים קלין לנחלים וסינו למד זריקת הדם ולכן
וכן הוא צנבלי וביטול: משם שמומן שבות המהרש

דיה ונתקבלה) שכתבו דהא דאדם נציל קרבנו היום ונסכו אחר עשרה ימים היינו דוקא בקרבן יחיד לחין טעון שיהא וכתמים לדברי הרמב"ם (פ"ג נחלי) נעשיהו סלחם ונחכר ע"י לימוד הלכות קרבנות דוקא בתורת ה"צ) בבבא דאחד קרבן יחיד ואחד קרבן ליכור כיון דזה

היום בר נש מתבכר בקרבן ובי כל קרבן מבכר ברם ביני הדא דתימר בקרבן כשר הא פסול לא בן ביומין מתבכר אדם באורייתא והדא דתימר באורייתא דאית בה קושטא ובי אית אורייתא דלית דיא קושטא אלא ביני דו דלעו באורייתא על מנת לקפחא יגד רבי יודה דלמוד על מנת לקפחא פוב לו שיחידך שילית ורא רבי

עלמיה ובזמן שישראל משליכין בידו תורה לארץ מלכות דרשעיה ביה גירות ומצלחת דביתא ויתשלך אמת ארצה

ואין אמת אלא תורה במה דאת מד אמת קנה ואל תמכר רבי יודן ב"ר פיו בת"ב ינח ישראל טוב אויב ירדשו ואין טוב אלא תורה במה דאת מד כי לכה טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו משנה: בשם שאם עליו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלה וכולן שעלו חיים לראש המזבח ירדו עולה שעלתה היה לראש המזבח תרד שהמה בראש המזבח יפשיט ונתת במחומה:

הלכה ג': וכל כך למה שלא יהא מוטל בזבח מנוול

בהרין דתנינן תמן שחיטתו וזריחתו דמו ומיחויה מרביו ומר רבי יוחנן כ"ה פלג יי למענהו שלא יהא נראה כנוטל אימוריו מתוך זבח מנוול תני רבי ישמעאל הפשיטו דוחה את השבת רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר בשבת היה מפשיט את החזה מאי טעמא דרבי ישמעאל שלא יהא נראה כנוטל אימורין מתוך זבח מנוול מה עביר ליה רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא מתוך שהוא הופכו אינו כנוטל אימורין מתוך זבח מנוול רבי יוסי בי רבי בון אף בר נש בן עלה לגדולה לא ירד וביון שירד אין עולה עוד וכדמר רבי יושע בן קנס"י כל ימי ברחתי מן השררה עכשיו שנכנסתי בו כל מי שיבא ויוציאני בהומסם הזה אני יורד לו ולמה הוא מר בהומסם מה בהומסם הזה כוזה ומפציץ ומפחם בו כך אני יורד לו אמר רבי יוסי בי רבי בון הם

הם בדי להויה את האימורין ולתקטירא וטענה דר"י הוא שגמלי הדבר שנוטל אימורין מתוך זבח מנוול ולר"י עדי סל ר"י יוחנן בן ברוקא לאו זבח מנוול הוא דהא הוא הופכו על הכר שהוא נפסע: ואעפ"י שאין זבח מנוול מן המנוחל וטעם זה לא נחללין את השבת ולר"י אף למנוחל וכן המנוחל נחללין: אף בר נש בן כן כונו קרבן שאם עלה לא תרד אף שנפסל ואם ירד לא תעלה בן הוא צדק כה עלה לגדולה אין מורידין אותו אם הורידוהו אין נעלין אותו ע"ד כל סמטיין לו לא צוהרם מרשין לו וכל הורדין לו לא צוהרם מרשין לו: מושבם. כל של נחשת וכל חנונים שהוא נחשת צוהרם ואח"כ הנחשת ע"י כזה ע"י החנונים ונפחם ע"י הנחשת ונפחם ע"י כזה כך חמי דוקא אותו בכל החנונים שיש לו:

ולתקטירם חכמך לרלב בין ניסוך הין לניסוך דניסוך הין זמנו כל השנה ולא שיהא עליו לומר עבר זמנו דגם לומר זמנו הוה דהא ננכמין נעלין ניסוך הניס כחג שהוה רק פ"א לשנה ודלי שצרה הוה דדוקא צונו זמנו הוה הוה צוהר זכר וחי קשה ח"כ זמנו הוה דוקא עם הניס של שחר וניס נסכן צליה כשר י"ל דקרא קלוגר ונקבים חפ"י צליה אחר ניסוך הניס ואחד ניסוך הין נעלין לומר כיון שזמנו קצוב פ"א צוהר לא נדמוין לניסוך הין: דלכ"ה ג': וכל כך למה: עין

צבלי נחלית דמק"ל שהיה לה שעה הסודר ונפסלת ולר"י דעולה פליג סידה מוכח לה הדרי סלקי וניס נעלין את הקרבים ונחיתין דלי ונחיתין כן דלי ינח נפסלת כקריבו ואח"כ דנעביר הקנה ציבא הכנה לדין תקלה הכי עדיק טפי כדי שלא יסח קרבי שונים ננכמין כצולה ולפ"י קשה נחל דברי הרמב"ם שכתב בפ"ג נחלי) פסקה"מ ה"צ נפשיטין ונחיתין ענוקוין ומוריד הקרבים וכו' ונפשיט ונה לא ירד הכל שכל הראוי נפשיט ונה לא ירד לראש המזבח לא ירד עכ"ל ודברי תנאין דנה קשה לו נפשיט ונה אין מורידין הכל רק נפשיטין צווקוהו על המזבח הא נפסלה חייבי וחי נחית לז לא הדר סלקה ומוכרח הוה להפשיטה צדאם המזבח ואפילו אי ענוקוין לה נכשרה ע"כ ק"ל כוונת ים הפשט ויחיתו צדאם המזבח איכ למה ירדה, צלמה שמיעה לכתיבה לא שוה חטיל גללים אלא כיון שחטת ודלי שס נפשיטה ונחיתתה אלא לפי הירושלמי עיקר טענה דנחיתין שהיא מנוול המזבח שהזבח מוטל עליו עם הקרבים ופרשו ח"כ נפשיט זה ג"כ לא יפשיט ויכתה רק יורדו הכל לנחה ונפשיט שכל הראוי לאשים המזבח נוקדשו ולחמו הוא הלכך ההפשה ויחיתו הכבד להקרנה לאו זבח מנוול מיקרי נפשיט הקרבים דל"ל להקרבים צדאם והפסד חין ראוי לאשים הוי זבח מנוול הלכך מורידין ונחיתין ונעלין ונקריבין:

אף דר נס כן: הנה חבא בקרבן

בדי להויה את האימורין ולתקטירא וטענה דר"י הוא שגמלי הדבר שנוטל אימורין מתוך זבח מנוול ולר"י עדי סל ר"י יוחנן בן ברוקא לאו זבח מנוול הוא דהא הוא הופכו על הכר שהוא נפסע: ואעפ"י שאין זבח מנוול מן המנוחל וטעם זה לא נחללין את השבת ולר"י אף למנוחל וכן המנוחל נחללין: אף בר נש בן כן כונו קרבן שאם עלה לא תרד אף שנפסל ואם ירד לא תעלה בן הוא צדק כה עלה לגדולה אין מורידין אותו אם הורידוהו אין נעלין אותו ע"ד כל סמטיין לו לא צוהרם מרשין לו וכל הורדין לו לא צוהרם מרשין לו: מושבם. כל של נחשת וכל חנונים שהוא נחשת צוהרם ואח"כ הנחשת ע"י כזה ע"י החנונים ונפחם ע"י הנחשת ונפחם ע"י כזה כך חמי דוקא אותו בכל החנונים שיש לו:

דיה ונתקבלה) שכתבו דהא דאדם נציל קרבנו היום ונסכו אחר עשרה ימים היינו דוקא בקרבן יחיד לחין טעון שיהא וכתמים לדברי הרמב"ם (פ"ג נחלי) נעשיהו סלחם ונחכר ע"י לימוד הלכות קרבנות דוקא בתורת ה"צ) בבבא דאחד קרבן יחיד ואחד קרבן ליכור כיון דזה אכל חייבי נעכחת לימוד תורה לפסול ונפשיט ע"מ להפח ר"ל לקטיל טעון כל שכל נכח: לארץ. שאין לומרין בכל ואפי' לקטיר דכל מי שחזר לומר אפי' לקטיר יש תקוה ונפשיט שהנחית שנתיה יחזירו לנפשיט: ונה ישראל. יליק נחלי קרה דנפשיט כחיו העולם חפ"י ירפשי: משנה: בשם שאם עליו אכל חמי דקתי צוהרם ב' שחם עליו לא ירדו קאי: אם ירדו חמי אחר ששעלין: שעלו חיים. חין המזבח נוקדש אותו וכו' נפסלו ירדו וקונויל דלציג דכל שהוה פסול קריש סקודש נוקדש חיינו דוקא בחיין וענוקין להקרבת יצא לחיין דליק הוה דנכסיר צבעלי ענוקין וירד לחין המזבח נוקדש צבעלי ענוקין חין: עולה שעלתה היה. ואפי' דברים פיו תני דהא וקוס כשר לשחיטה: חיינו נדלוריית ורצון גזרו שוה חטיל גללים ולכתחילה לא וקונויל דאם עבר ונחטת צדאם המזבח נפשיט ונחיתתה שוה"ל לאוריה: דלכ"ה ג': וכל כך למה. כל דה"פ נדקאמר

יפשיט ויכתה ענוקוה נפשיט דוקא הפשט ויחיתו עולה צווקוהו עם המזבח, אלא מיתמי קרבים לא כדקתי לקמן נפשיט מוריד את הקרבים ונחיתין צוהרם ונחיתין ונעלין חוה, ולכן שולל וכל כך למה כל המורה הזה ונפשיט שלא יהא מוטל כזבח מנוול עם הפסד על המזבח, ח"כ אהא דקאמר עולה שנעלה היה לראש המזבח תרד קאי וכל כך למה גזרו צה רצון וכולי אלא וכל המזבח נקיס שחיטה הוה ונפשיט שגמלי הוה סקרבין מונח על המזבח צוורו ופדו כצולה וגרסי' שלא יסח מוטל על המזבח מנוול וכן הוה צצבלי שלא יהא קרבי שנים נעלין כצולה: דתנינן תמן. נפשיט דיש פיו דפסקים שחיטתו כל פסק דחיקת דמו ומיחויה קרבו דמין את השבת ומפיד שם הש"ס ונ"י דימיו קרבו דוחה את השבת ונפשיט שגמלי דנדר שנוטל אימוריו מתוך זבח מנוול: תני רבי ישמעאל. פליג בהפשיטו דקתי צוהרם דוחה את השבת דלר"י נפשיטו כולו ולרבי ישמעאל צוהרם דוקא רק עדי סחם

הם ושלום רהו בעי ליה. סתם חכמה כי יקר צמיחו קרבו שפסל ונפסל ולכן חפץ לומר קדש ודק חכמה חלל כאשר עלה לגדולה ורחם צמיחו בן מלמדני שני שעה לגדולה חף חס נמלא עליו העונות הגדולה והקדושה גם ימה והתחייבת עליו פנקס שוין חסד ופנקס כיון דלא הוי פקול ומיקרול חין להעבירו ולצדיות חס פן חסד חסד צמקונו לא יקדש עם שנים צמקונו רק ללמד עליו זכות צבא מה דאפשר דמסמיל חס דעוקונו ליה חסל כיון שירד

חם ושלום רהו בעא ליה אלא דהו מר מן ימיר לי דחורין מקדש שם שמים דבוותיה שלשה דברים עלה חלל מבבל לארץ ישראל מחור הוא יכול יפטר וילך תלמוד לומר ומהרי הכהן אי ושהרו הכהן יכול אם אמר הכהן על טמא פהור יהא פהור תלמוד לומר מהרי הוא ושהרו הכהן אף על זה עלה חלל מבבל כתוב אחד אומר וזבחת פסח ליה אלכך צאן ובהו וכתוב אחד אומר מן הבכשים ימן העזים תכהו הא באי זה צד צאן לפסח צאן ובהו להניגה כתוב אחד אומר ושיש ימים תאכל מצות וכתוב אחד אומר ושיש ימים מצות תאכלו הא באי זה צד

שהו מן החדש ושבעה מן הישן דרש והכבים עלה ומכל ההלכה תני ובזרים שהוטין שעלו על גבי המוכח הרי זה מפשיט מנתה ומוריד את הדם ודרשו למטה מוריד את המרבים ומורידן במים והורר ומעלה אותן ומוריד את העור והבשר לבעלים והורר ומטהר את השאר העלו חיים חורר ומורידן למטה כללו של דבר אין לך שמקדש במוכח ההיצון אלא את הראוי לו:

משנה: ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי מרשים ובשר קדשים חלים מותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים. שירי מנחות והמטות. הצמר שכראשי כבשים והשער שבזקן תישים העצמות והגידות הקרנים והמלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והמטות הכהן את הכל המוכחה פדשי לא יעלו שנאמר ועשית עולתך הבשר והדם:

הלכה ד: רבי חייא בר ווא דא דתימר בחיצון הא בפנימי כלי דמקדשי הוא אמר רבי הגי' וביני אוקף אינו ראוי לו: את הכל המוכחה לרבות יבול אפילו פדשו תיל ועשית עולתך הבשר והדם יבול יתלשו ויעלה הבשר תיל את הכל ריבה הא באי זה צד בזמן שהן מחוברין יעלו פדשו אוקף הן בראשו של מוכח ירדו רבי אבהו בשם רבי יוחנן בראשי כנפים הסחיסין היא מתניתא רבי בא בשם רבי יוחנן בשיש עליהן בשר

משנה: ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי מרשים ובשר קדשים חלים מותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים. שירי מנחות והמטות. הצמר שכראשי כבשים והשער שבזקן תישים העצמות והגידות הקרנים והמלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והמטות הכהן את הכל המוכחה פדשי לא יעלו שנאמר ועשית עולתך הבשר והדם:

הלכה ד: רבי חייא בר ווא דא דתימר בחיצון הא בפנימי כלי דמקדשי הוא אמר רבי הגי' וביני אוקף אינו ראוי לו: את הכל המוכחה לרבות יבול אפילו פדשו תיל ועשית עולתך הבשר והדם יבול יתלשו ויעלה הבשר תיל את הכל ריבה הא באי זה צד בזמן שהן מחוברין יעלו פדשו אוקף הן בראשו של מוכח ירדו רבי אבהו בשם רבי יוחנן בראשי כנפים הסחיסין היא מתניתא רבי בא בשם רבי יוחנן בשיש עליהן בשר

הלכה ד: רבי חייא בר ווא דא דתימר בחיצון הא בפנימי כלי דמקדשי הוא אמר רבי הגי' וביני אוקף אינו ראוי לו: את הכל המוכחה לרבות יבול אפילו פדשו תיל ועשית עולתך הבשר והדם יבול יתלשו ויעלה הבשר תיל את הכל ריבה הא באי זה צד בזמן שהן מחוברין יעלו פדשו אוקף הן בראשו של מוכח ירדו רבי אבהו בשם רבי יוחנן בראשי כנפים הסחיסין היא מתניתא רבי בא בשם רבי יוחנן בשיש עליהן בשר

בציקול הדעת דהיינו שחשץ לטמא את הכתם שיעשה חס הפסח דהיינו עשה שיש חס כרת ודחי לית וכוונתו דוק: פכמים

לשיכך נועלה חסין ע"ג חומצת: נכר

הלכה ד' : ע"ד דשנואל ויונה וישק: עיין ירושלמי בשר ומוח. כלומר לעולם צקתם עלמות ויירי ונתחיתן פסחים פ"ז ה"י ופי' הנפרדים דחוק וגם הנפרדים הרידצ"ו האריך צוה, ועיקר יסודו דהא צהא תלי' דהא אמר. גרסינן לזה צירוסלמי פסחים פ"ז ה"י : נמנין לעומר לשפרו צט"ו נאום דלין נמנין על עומ שנקליות ולא חס לא כחשד ונן הפסח שלא כנונו עליה דקי' הונו שצראש, נמנין לחצורה זו על הונו חזה נכיון שיכול להוליך צקל וצלי שצירת עלם : דרך שבירה. ולפי' ע"י שרפה חסור דקיל שורק כשוצר ור"י ק"ל דשורק חין כשוצר חלכך נמנין עלי' שהרי יכול לשורק העלם וליקח הונו נוסם : על דעתיה דר"י. דלומר לבתחילה לא ואם נמנה נמנה וע"כ ק"ל דשורק חינו כשוצר דלי כשוצר ח"כ דיעבד כנוי לא וח"כ קשה ויונה לבתחילה על סוף זה שיקר העלם ויהנה ונן הונו : מפני אבדן חרשים. דנחדי' לונת הגחלת לשורק העלם ישרק ג"כ ונן הונו ומלכד הוא קדשים צידים : ע"ד דשמואל. ה"פ ע"ד דשנואל דלא חש לאכד קדשים רק חסור חפ" לבתחילה נוסם שח"א להוליך נאום דק ע"י שצירה וע"כ ק"ל דשרפה כשוצר, הא גופא קקיל ישרק ויונה דהא נופרס תחיל צתוספתא שם דשורק חין צו נוסם שצירה עלמות וחי נוסם דנמנין חס תני העלמות וכו' ישרפי נשפה עשר, הנה ד"א חור שם נעמח שחול מפני שהשורק יס צו נוסם שוצר ולכן ח"א צ"ד להוליך הונו נוסם ועשון שרפא צט"ו, חלל חפסר לוור דנמנין כתחל דנר"תא ולא פליגי ונפני שהפסח כחכל על השובט חין נועדין לחניה גחלת ולשרק העלמות וקמ"ל דהעלמות דין נוסם לחס, ונשני סבר שמואל ברבי יעקב. דק"ל דחפ" נפסל הפסח ועודו לשדירה חפ" כיון שהיה לו שעת הכושר חסור, ולחפ" דכתיב ועלם לא תשצרו צו ככר ולא צפוקל, והיינו נשעם שכיון שזה לו שעת הכושר חס חתם לוור שצצירה העלמות נוסר צו יצאו לשצור העלמות צפסח ככר, ולכן ח"א חס כחור דשורק חינו כשוצר, חסר שמואל חפ" לבתחילה להננות עליו נוסם חשש דשצירה עלמות : בובות משניות. שלמדן נוסנה והוא הסכלה פסוקה : כי יתנו. כי ילמדו נשנה צובות זה יקבלם ונן חגליות : חרנה. וליתא דלמדי נוסחי קרע' יליף, ח"כ עונתם

בשר ומוח היא מתניתא. שמואל אמר נמנין על מוח שבראש ואין נמנין על מוח שבמוליות נמנין על מוח שבראש שבו הוא יכול להוציא דרך האוזן ואין נמנין על מוח שבמוליות שבו אינו יכול להוציא אלא דרך שבירה רבי יוחנן אמר אף על מוח שבמוליות נמנין, רבי יעקב בר אבאי בשם רבי יוחנן אין נמנין על מוח שבמוליות ואם נמנה נמנה, על דעתיה דרבי יוחנן וימנה וישרק מפני איבוד קדשים על דעתיה דשמואל וימנה וישרק חיימיתיה ברבי יעקב, דמר רבי יעקב הבא בכושר משעה ראשונה ונשמה אסור בשבירה העצם, אמר רבי יוסי שמעית מלייה דרב חונה דמי אין חגליות מתכנסין אלא בזכות משניות ושעמא מאי גמ' כי יתנו בגוים עתה אקבצם, חורנה כתיב כי ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוכתר מוגש לשמי ומנחה מהורה כלום יש המיצה והמטרה ומנחה מהורה בככל היו זו המשנה אמר הקב"ה כשאתם מתעסקין באילו אתם מהריבין חרבן שמואל אמר מתחילין ינומי בתורת הכהני ולא בביראשית מה טעם, קרבנות מהורין ויונקין מהורין יבואו מהורין ויתעסקו במהורין :

משנה : וכולן שפסקו מעל גבי המזבח לא יחזור וכן גחלת שפסקה מעל גבי המזבח לא יחזור, אברים שפסקו מעל גבי המזבח חודם לחצות יחזור ומועלין בהן לאחר חצות לא יחזור ואין מועלין בהן :

הלכה ה' : תני רבי הושעיה רובה מנין לאיברים שפסק מעל המזבח קודם לחצות יחזור ומועלין בהם תלמוד לומר אשר תאכל האש את העולה על המזבח במה נן קיימין. אי מופדיי הון אף לאחר חצות, ואי דבליילי אף קודם חצות לא יעלו בהם כן נן קיימין בששיורי בהדן דתנינן והרים אין והרים אלא בששירא

היה לו שעת הכושר דשורק כשוצר, חלל צלי זה קשה עני' ח"י שורק כשוצר ח"כ ח"א צט"ו חסור ולי לא ח"כ ויונה וישרק ח"א צ"ד וכל זה הוא דחוק. דהא דשורפין צט"ו גזירה הכתיב הוא והנוסר ונונו עד צוקר צאש חסרפו ואף חס כחור שורק כשוצר השדירה צט"ו ונותרת והשצירה חסירה ואם כחור שורק חסור כשוצר לא נשעם זה הוא שורפו צט"ו חלל נוסם דקרא קחור כן כדי שלא יצאו ע"י לדי תקלה ועיין רמב"ם פ"י נהלי ק"פ ועוד כל דה"פ ע"ד דשנואל דפליג על ר"י ח"כ ק"ל ודלי צפלוגחא דר"י ורשב"ל צעלם שאין עליו צסר כשצ"ל דכל שאין עליו כזית צסר צווקוס זה ח"א שם עליו כזית צסר צווקוס חסר נוסר לשצרו ח"כ חפ" ק"ל שורק כשוצר, הא שצירה עלמות נשכחת דנותר (וגרס"י שציר ויונה) וקשה יונה על הונו ויכסר ח"א העלם צווקוס שאין עליו כזית צסר צווקוס ונשם יולא ונוה כחור צפסח ונשם יולא הונו ונשני דק"ל כרבי יעקב דחפ" נפסל כיון דהיה לו שעת הכושר חסור נוסם ש"ע וכיון דהיה לו שעת הכושר ע"י הצסר שעליו חסור לונות לבתחילה שיהכל על ידי שצירה העלם ודוק :

הלכה ו' : והרים חין והרים חלל צכזית : עיין ציונה שם וז"ל הירושלמי שם ח"א נוסח ותנייה חלל היך דצנן נודנין תרונות הדסן להקטרה ולא דמיה חלל לקנייה שזו צהרנה וזו צהרנה והרים חין והרים וכו' ופירשו הנפרדים דנולחא צלפסי נפס"י הוא דרש שירושא דקרא, ונלחנה הוא תשובה על דברי ר' ינא דנמנה ח"א חפסר לדמות תרונות הדסן להקטרה ונשני שצמנת היה חפסן צוקונו צ' וזיס ורק זית ח"י שיר צוקונו כיון דקרי ל"י חכילה אשר תאכל המנחה ואין חכילה חלל צכזית, ועיין צנלי וביילתן דיליף לה נוקר דכתיב אחד לוור כל חכילה והקטיר וכתיב אחד לוור כל חכילה והרים חלקהו חליו לה קטרה

"חורנה" פסוק חסר כתיב : מתחילין. כשנחתילין חייבת כל צית כדנן בלמוד נקרא צצית ונערה מתחילין עונתם ספר ויקרא שדנר נקדושה ונחנה :

משנה : וכולן. פקולין עליו או עלמות וגידין שהעלן כסין ונחורדין : שפסקו. שפסקו חלל לחזור ונשכל חללן חלל חסר לחצות, וכן דין גחלת : אברים שפסקו. צגנורח ונפרס צוון עקקין : חודם לחצית. חכתי לחס המנחה נימה : ואין מועלין בהן. כיון דהיינו כמביטין וסין כך דבר שנשפה נלוסו ונעלין בהן :

הלכה ז' : תני רבי הושעיה. חול לפסיו צפסל לו פ"ב : האש את העולה. עולה היא ח"א חסר חכילה חלל ונעלין צה : במה נן קיימין. דנחלק צין קודם חלות לחסר חלות : אי דמופדיי הון. אי דעדיין יס הצסרן עליהן ולא כתעבלי חפילו חסר חלות דכתיב על ויקדש על המנחה כל חכילה : דבליילי. שסכר ע"ד שח"י צהן נוסם חפ" קודם חלות כנוי לא יחזור ויח"י דלין ונעלין דלא חזי לא להקטרה ולא לתרונות הדסן צששיר

בששייר. שלא נשקף הכל לפתח חלל כשאר גולס קשה כעץ ולריך שיחפך לדשן : בהדון דתנינן. ירושלמי יונא דיש פ"ג חין והרים חלל בששייר, ביום וון הדשן השיר ווננו על הוננח, ה"כ פירושא בששייר דער שהא לנחבילת הוננח : אלא בבית .

שליך חנונת דשן כזית וחט"ג דאנרין צירושלמי ההם דלח דניח חנונת הדשן חלל לקמילה וקמילה חיל שתי זיתים, ח"ל דקונן שתי זיתים וונקיר כזית כנו גבי מנחה שקונן שתי זיתים וונקיר זית : היה בכולו. ככל הדשן שכל הוננח לא היה רק בזית והסתח היך ליונדה, חס יטול חס כל הזית כדינו לא יבייר על הוננח, ואלן שיר צענין, וחי יטול פחות מכזית חסר תחלל כתיב ואלן חבילה פחות נוכח : יכול עצים. ונדשן העלים דוקא שנחביל ע"י חס ח"ל עולה : אברי עולה. חס שלא נהספכו לדשן ח"ל חסר תחלל חס ויחפכו לדשן : מן המאכלות. וון חלו שכל נחפכו לגחלים ולפי זה היכי דליבא חלל כזית דשן מנחה כ"כ צין הגחלים עד שיונא שיעורו : מצוה להמרים. דלחט"ג ביה חס ונחשונים ונזיה לחט"ג וון הדשן, וחס הדשן ונקדר קודם שני גזי עלים שותן צם תניד של שחר וכן קודם העלים של ונערכה שניה : על האש. שכל נעך ונחילה : עד שלא תרם. וחרונת הדשן תחילה הנעודה הולוקאנור דקדרן ונעכב : משחיל. ונדשן העלים ונותן חס, ונפרק עלי הוננחה וזיתים הדשן ונל"ל חי קדם עלים חס ונתקן זה ע"י שחילת העלים, וחס קדר הוננחה קודם חרונת הדשן. ונתקן ע"י כנעק וזיתים : ואת מר אין לה פייס. וחסנדה מנחת להיפך דנח שחיה שיש לה קילח שכרה צור חס ונלריך לה פייס כ"כ חנונת הדשן דחונור לענין ד"ה שפסולה צור ח"כ דין הוא שחל ונלרכי פייס : חור ר"מ ומר . וסירן לנפשי דנחשמה ליבא חונק סינה ונח"כ בחרונת הדשן כחלל צליה : ומה חמית מימר . וננין לך זה שחרונת הדשן כשרה כל הלילה : אימורין. של תניד

הבחר שנתן קודם ונערכה יום רק על חס ונעלים כל מערכת לילה : חומץ. כללון היה צעי קונן שנתן קודם ונערכה יום : ולא מתניתא היא. דקודם תניד של שחר חין ונקריצין כלום וי"ס קודם הוננחה ואצרי תניד של שחר הרי נקריצין קודם נקטורת וקטורת קודם לכן : מתניתא למצוה. דיש לדחות וליוור דנותיתן לנוליה להקדיש וחילפי שכל לעיכוב : תלמוד לומר עליה. חלולא דמזירת הכהני הוא לעכב חלל שחקטרת קדוה ונכש דקונן שהקריצו ע"ג ונערכת לילה שקול וכן אצרי תניד של שחר דקדר ונעכב "עליה" על קדר העלים ונשנע :

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

הלכה

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

הלכה

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

הלכה

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

הלכה

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

משנה : בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש ובשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין בלי חלה מקדשין את חלה ומדות היבש מקדשות את היבש, אין בלי חלה מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשות את חלה בלי הקודש שנחבו אם עושים הן מעין מלאבתן שהיו עושים כשהן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש :

הלכה י' : הדא חמירא שני דברים : פיקי וסלמי בנת פ"ז ה"ז ולפי הנראה שהג"י דחב"ל פס"ט ס"ס ס"ק דשני דברים סילא וסבכל אינן חולקין (ומתקפתח דנוכח) והא דר"ל שאל לר"י צינן צפני עלונו הוא, ודע

הלכה י' : אמר רבי זעירא עד דאנא תמן שמעית קלייה דרבי

ווא דמר בשם שמואל דו מתניתא

דרבי הושעיה רובה הוא מתוך שנאמר

כל הנוגע במזבח יקדש למדנו

שהמזבח במהש את הראוי לו מנין אף

הבבש שהוא מקדש את הראוי

למזבח תלמוד לומר אל המזבח לא

יעלו לר"ה ניהוה מנין שאף הבבשים

מקדשין את הראוי להם ת"ל וקדשת

אותם כל הנוגע בהם ימירש כד סליהנו

להבא שמעית לרבי לעזר דשאל לרבי

יוחנן ויצאו שתי הלחם וילמדו על

הקדשים לבבש, אמר ליה בהדא

דתנינו המזבח אין לי אלא המזבח

מנין לרבות את הבבש תלמוד לומר

ואל המזבח לא יעלה יכול לעבדה

ישראל לעבדה תלמוד לומר לר"ה ניהוה

לא אמרתי אלא לעבדה אמר ליה

אותם מיעוט אלו חייבין עליהן לבבש

ואין שאר כל המדשים חייבין עליהן

לבבש, הדא אמרה שני דברים שיצאו

מן הכלל אינן חולקין רבי חנינא בריה

דרבי הלל לחלוק אינן חולקין הא

ללמד מלמדיו רבי יוסי בי רבי בון לא

מר בן ברם רבי לעזר שאל לרבי יוחנן

יצאו שתי הלחם וילמדו על כל

הקדשים לבבש אמר ליה אותם מיעוט

אלו חייבין עליהן לבבש ואין שאר כל

הקדשים חייבין עליהן לבבש, הדא

אמרה דבר אחד שיצא מן הכלל לצורך

אינו חולק ושלל לצורך חולק ושני

דברים שיצאו מן הכלל אינן חולקין וברבי

ישמעאל חולקין דמר רבי בון בר

היא דברי רבי ישמעאל שני דברים

שיצאו מן הכלל חולקין דתני

רבי ישמעאל לא תנחשו ולא

תעוננו והלא הניחוש והעונין בכלל

היו ויצאו מן הכלל דחילוק, תני כלי

שרת שנכביו אין מתיבין אותן ואין

משחזין את פנימיה סבין

שנפחתה אין מחזירין אותה ואין

משחזין את פנימיה

אבא שאול אומר סבין טורפת היתה במהדש וצוי עליה וגוזה

מתניתא

הדא אמרה, כלומר מילתא דפשיטא הוא וליה מן דפליג ע"ז חב"ל שני דברים סילא וכו' פליג רבי

ישמעאל וכו' ליה חולקין : לחיוב, שמיצ על חנינות צפני עלונו ועל העינין צפני עלונו : תני, תוספתא

בבבש פרק ט' דנוכחות : אין מחזירין, בשמחה מוסבת : מורפת, שצנכל

נפגעה וטרפה צהנות הקדשים : נחניתא

הלכה י' : הדא חמירא שני דברים : פיקי וסלמי בנת פ"ז ה"ז ולפי הנראה שהג"י דחב"ל פס"ט ס"ס ס"ק דשני דברים סילא וסבכל אינן חולקין (ומתקפתח דנוכח) והא דר"ל שאל לר"י צינן צפני עלונו הוא, ודע

הפ"י לפי הג"י שפסיונו הוא הכי

"הדא חמירא" נודעאלי על שאל

קדשים כלומר ולא לחלק ס"ט

דפשיטא ליה דאינן חולקין, ונעלה

הוא מעל כל פסק בשנתה שם

הג"י ומוסבת, והא דהדא חמירא

ל"ל אחר הנחיתא דהמעלה

ונכסר חטאת יפה ה"ג "מפני

שכתב אותם הא אינו כתב

אותם מלמדיו אמר ר"ה בריה

דהלל להלל אינו חולקין

הא ללמד מלמדיו וכו'

שפסיונו והיפך כ"ל לפרש לפי

הג"י דהבא דר"ל ס"ל דקרא

דקרבן ראשית ונקיף רק על

המזבח ונפיקך שאל ח"כ כלומר

נשם לענין קדשים דלין הכנס

כמוצא, ואמר ליה שז' ח"כ שהרי

שנינו ונפוס, ואל המזבח לצינות

הכנס ח"כ הסם נזיר ואל המזבח

לרבות הכנס, שאקור להעלותם

חפ"י על הכנס, ולפ"ז יצא ח"כ

דגם כל שאר הקדשים כן וקאמר

דלעפ"י דכמיצ ואל המזבח לרבות

דוקא שתי הלחם ולא שאר הקדשים

דמיעוט דחמירא חותם : וצנכל

(ומתקפתח כ"ה) הוא וסלוקא כ"י

ור"ה ור"י ס"ל דכל הקדשים

נמי חייב ח"כ חס העלם על הכנס

ור"ה ס"ל פטור וסליק ז"ל פסק

כר"ה, וסליק נשום דניכוסלמי

הוא וסלוקא בשנתה כ"י ור"י

יוסי בי רבי בון ס"ל דר"י ס"ל

פטור וסלוקא ח"י סבבא לכן

חיפסק להלכה כן וכאשר תניין

צנה דכחצנו צפ"י הג"י שפסיונו

ונזכר הדבר עוד יותר שהרי ר"ל

לא פליג כלל רק ומתחילת ס"ל

דק על המזבח חב"ד להעלות

ולא על הכנס עד דאקצרי ליה

ד"י דאל המזבח לרבות הכנס

ולחזוויסו חותם לאעט ואין

נפ"ו צין ליסנאקמא לר"י צרבי

צון חלל סל"י בי רבי בון ר"ל

כ"ל דנשעס קרא דאל המזבח

כל הקדשים לא יעלו על הכנס

ור"י פליג וס"ל דחותם וישיט

דוק :

והנראה

מטילין לתוכן אבר ואין משחזין את פנימיה סבין שנפחתה אין מחזירין אותה ואין משחזין את פנימיה אבא שאול אומר סבין טורפת היתה במהדש וצוי עליה וגוזה מתניתא

הדא אמרה, כלומר מילתא דפשיטא הוא וליה מן דפליג ע"ז חב"ל שני דברים סילא וכו' פליג רבי ישמעאל וכו' ליה חולקין : לחיוב, שמיצ על חנינות צפני עלונו ועל העינין צפני עלונו : תני, תוספתא בבבש פרק ט' דנוכחות : אין מחזירין, בשמחה מוסבת : מורפת, שצנכל נפגעה וטרפה צהנות הקדשים : נחניתא

מתניחא. דקתני שאין לתקן כלי כרת פליגא על הא דאמר ר"ה דשם זנואל צירושלוני שקלים פ"ד ה"ג דנוכתבת היתה בלי כרת ואעפ"כ מלינו בתקניה וא"ל כלי שרת היתה אסור להקנה: דחשיבה. כדנפרס לקנן.

ועיקר טעמא שאין מתקנין נוסוס שאין עניות זנוקוס עשירות חבל הכל לא היה אפשר לעשותה חדשה כדנפרס צתוספתא לקנן: דתני. תוספתא ערכין פ"ג: פי שנים בזהב. ותינו מנזרתה דנוכתבת. ולפיכך רלו להקנה:

הדרן עלך פרק המזבח מקדש:

מתניתא פליגא על דרבי חונה בשם שמואל דמר מבתישת עשו אותה בבלי ישראל להדיש ותקניתיה שניא היא מכתשת דחשיביה חוות ומימות משה דתני מכתישת יצבמחדש של נחישת היתה ומימות משה נפגמה ושלחו חבמים והביאו אומנין מאלכסנדיי ותכנוה ולא היתה מפשמת בהלכתה

בבראשונה נשלו פגומתה הורה לתחילתה אלו הכלים נפגמו בבית הראשון ולא עלתה להן ארובה ועליהן הוא אומר "כלי נחישת מנזרת מנזרת בזהב שחיתה יפה פי שנים בזהב:

הדרן עלך פרק המזבח מקדש

מתניתא פליגא על דר"ה: צתוס' (סצונות י"א ד"ה וכל נקוס) תקשו דצרי תוספתא חוננין ותקנוס חל תני צתוספתא כלי שרת. דשאינו נוכתשת דנשה שהיתה ונפטונת ציתתה וצנוס"כ לא רלו דנוהירושלני דכחל ונזאר דעיקר חול נוסוס שהיה הנחישת שלה נולדצ יותר נזחצ ולכן רלו להקנה דלא בייך כחן חין עניות זנוקוס עשירות וכונו שפרסנו:

הדרן עלך פרק המזבח מקדש:

בבראשונה נשלו פגומתה הורה לתחילתה אלו הכלים נפגמו בבית הראשון ולא עלתה להן ארובה ועליהן הוא אומר "כלי נחישת מנזרת מנזרת בזהב שחיתה יפה פי שנים בזהב:

התמידין קודמין לנוספין: יבאנים זרין הן, שאל יצאו ליד בהן הנוקריב, ונוספי ר"ח תחילה נדליבא דין שער חטאת, חנוס חז' עבר לו סג' והציחו לידו של ר"ח תחילה צדור הוא הנוקריב עולה התמיד

כל התדיר מהבדו מודם את חבריו: **התמידין** קודמין למוספין מוספי יבבת קודם למוספי ראש הודש מוספי ראש הודש קודמין למוספי ראש השנה שנאמר מלבד עולת הבוקר אשר לעולת התמיד תעשו אתה

הלכה א': תמן תנינן בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כן מברך על היום ובית הלל אומרים מברך על היום ואחר כן מברך על היום מה מעמיהן דבית שמאי שהדושת היום גרמה ליהן שיביא ויברך גתחייב הוא בהדושת היום עד שראו בא היום מה מעמיהן דבית הלל שהיו גורם להדושת היום שתאמר דבר אחר היום תדיר וקדושה אינה תדירה אמר רבי יוחנן ובהבדלה היום קודם כלום מעמיהן דבית שמאי לא שהדושת היום גרמה ליהן שיביא ברם בן לא הבדלה גרמה ליהן שיביא לפום בן היום קודם ברם מעמיהן דבית הלל לא שהיו תדיר והדושה אינה תדירה וכן היום תדיר והבדלה אינה תדירה לפום בן היום קודם אמר

בהצדלה, וטעמא דכ"ה איבא בהצדלה כוונת צדקו: כלום מעמיהן דב"ש. ודאי דעיקר טעמיהו הוא נוסוס שקדושת היום עיקר, דטעם השני נראה סברת בית הלל לעיקר דאף שהיום זה קודם הלא עיקר קידוש הוא היום, וא"כ גבי הצדלה דליבא האי טעמא שהרי אם אין לו אלא בוק אחד לצדלה, אמר עליו ג"כ הצדלה, ואם אין לו יין בלבד כוונת חומר הצדלה בתפילה, הצדלה קודמת, א"כ כניסת שבת נוציא הקדושה וגירסת לין שיצא נשאלים הצדלה היא יליאת שבת ולא גורם לין שיצא: מעמיהו דב"ה. ודאי דעיקר טעמיהו הוא מפני שהיו תדיר ולא קדושת שבת והצדלה כוונת אינה תדירה דאי נוסוס טעם הראשון הוא סברת ד"ס שגאלי להיפוך: חומר

הלכה א' שהדושת היום גרמה ליהן שיביא: יבוב הראשונים כמזו דין לאו דוקא והיה פה שבה צנוקס שאין יין, אינום פשעיה לבין הידושלמי משמע דנקדשין רק על הין דהא לקמן חומר דבי זעירא דון כהגין תמן וכו' וכל זה משמע דין דוקא כשיעית ר"ת (פסחים ק"ו) ואע"ג שבהז בהגהות גויי פכ"ט דשבת ח"ל וההיא ירושלמי שהציה ר"ת איבא לדחי דניירי צקידוס שבישין צהכ"כ כדי להוציא את המורחין וזה ח"ל צפה דאין שם אדם שפיל ידיו לאכילה וכו', סברה זו איבא לומר דצדרי ר"י צדרי דון ואף כי גם זה דחוק כיון דמנחגא בעלמא הוא לקדש צבית הסכנת נוסוס קפיקא שמה יונלאו מורחין וכו' למה אטרחתו כולי האי, אצל חיד יפרכנו דברי ר"ז שאמר קתם שאין נקדשין אלא על הין והולכין נעקוס נקדשין צצביל קידוש על הין ואי צפת כוונת שרי כוונת שונדילין על השכר כך נקדשין על השפה ולא עיך לומר "אין נקדשין אלא ציין", ולמה אטרחתו רבנן ליכך נעקוס לנעקוס צצביל יין כיון דאפשר צפת, נכל חלון צדור הוא ששיעית הידושלמי שאין נקדשין אלא על הין, וראה זה פלא תחוק' צפסחים הציחו את הידושלמי ולפי סברתה לא גרסין את דר"ז בדעתיה דנור 'ונדילין על השכר וחולין מן אחר לאתר' ואין לומר שהסך הוא צתחוק' לפניה על ידי ההשתקה דהא כתבו וליע' אם נקדשין על השכר היכי דהוי חומר נדיתה, וכן כתבו צקוף תחוק' ולרית שאין נקדשין על השפה אף יש להסתפק אם נקדשין על השכר והרי לפנינו נפורש שאין נקדשין וליע' :

אמר רבי מנא: תינח צנחא פליגי הא עבי"פ יק
להוביה לעולם הדיקדק, ונה דפרשני דלרבי
יקי לז"ט עמס הרלשון עיקר ולז"ה עמס השני, ולרבי
מנח לדיקדק לז"ט עמס השני ולז"ה עמס הרלשון, הנה
כן פי' צפ' חרדים ודחוק הוא

[illegible]

רבי יוחנן מפקיד : מין
 ידועותי דה פ"ד ה"ב
 הענין פ"ד ה"ג והג' לפנינו
 עיקרית שנוצח קרא לטיע דאיכא
 דעושין שמי ינוס ר"ח מלכות לעשות
 קצורה בכל יום דר"ח דאלים
 קשיא מ"ע ידעה הנומנד היכי
 דעושין צ' ינוס ר"ח אלף ודאי
 דמלכות לעשות קצורה צמי הינוס
 וכו'

[illegible]

וכבר הציגו גדולי הראשונים נחה ראיה שאף צונן שקדשו עפ"י הראיה עשו לפעמים שני ימים ר"ח והציג ראיה שני ימים ר"ח ענדי קעודה ציום ראשון נחה הנקרא ולא זכרו דברי הירושלמי והטעם לזה כמו שכתבנו בהקדמה שכמה אלוני הירושלמי היה שגור צפיהם ונכלי לדעת שהוא כוננו מהירושלמי:

משנה: מפני שדנה כיהן על ד' קרנות ועל היקוד: כונו ספרשני בן פירסי ז"ל, ובשנו"ק תנוה ע"ז הא לצייל צפ"ד ונזכר להדיא לחסם טעון ספיכות שריים לימוד, ואי נאום דלתי מדרשה ונה צכך כיון דעיקר קפיד צמעה שיש צזה ונה שאין צזה, והרי יס לה ותירלו דעיקר הוא ונעלה חטאת צמה שטעונה ונתן דנה על ד' קרנות והא דקאונר ונעל היקוד" ח"פ ואף הנועלה שאשם טעון ספיכות שריים לימוד חיתה כונו צחטתה, וכל זה דחוק, דפשיטא הוא כיון דחטאת נפורה צקת דעוונה ספיכות שריים ונוהיכא תיתי לחת לחסם קדימה צמה טדונה כספך לימוד, ונ"ל דקחשיב ונעלה צמה שריי חטאת כספין על יקוד נערכי שהוא עיקר היקוד ונש"כ חסם על יקוד דכוני כדחניין לצייל צפיה, עוד י"ל דבשרי חטאת ח"כא נאון דק"ל דשריים ונעכבין ונה ש"כ חסם לכ"ע אין ונעכבין:

הלכה ב': פדים ושעיריזין הנשרפין: עין

ירושלמי יוצא פ"ו ה"ו ופרשני עפ"י שיעת הצנלי ונחילתן ולקטן (ק"ד) ונ"ל דלג"י הירושלמי רק דצנלי קאונר לדיכא דצנל סלונים סילאי נפסלו ונשים ונ"ל ולא ונליתו דני ונתן דפלי ע"ז ונשים הכא ר"ל קצר ונחילה דר"י פליג וכיון שהוא צנלי וצנעין פשיטא כונו ספרשני, ודחה זה הש"ס דטעונה דר"י לא נאום כסופן, ללאת הוא רק נאום שחונה ירוכלים ונחילתן וצבר סלונים שחודם זריקת הדם העורה ונחילתן ונודי ר"י לרצנ"ל דקיפן ללאת לא חונרין, וראיה לזה הוא שאם היה להירושלמי ונחילתן ד"י ורש"ב"ל צככר סלונים כונו צנלי לא היה נציא חך ונחילתן דתורה כלל דחא ונש"כ דצנל סלונים שפיר חזיין דרשני ח"א רק חלי"י דרשנ"ל ולא לר"י עוד י"ל לוונר דרבי ונא ונאיק דלכ"ע כיון שסופן ללאת חיון כספלין דחונת ירושלים חין ונחילה נתן רק דרשנות ללאת חון לחונת ירושלים אחי זריקת הדם ולכן אף לרצנ"ל דפליג צככר סלונים ולחני תורה ללא חונרין סופן ללאת הכא צפרים ושעירין כספרין ונודה, וכיחא צזה ונה שנוציא הכ"ו צסם ונח"י קורקס להקשות על חרונצ"ס דפקק צפרק י"ו ונחכות פסולי חונקדסין חלכה:

וכרייה טסייעה דכתיב ויהי ממחרת החודש השני אין תימר תרין ירחין הוויין הא כתיב מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם:

משנה: כל הממודש מחברו קודם את חברו דם חטאת קודם לדם עולה מפני שהוא מרצה אברי עולה מודמין לאימורי חטאת מפני שהן כליל לאשים, חטאת מודמת לאשם מפני שדמה נתנת על ארבע קרנות ועל היסוד, אשם קודם לתורה ולאיל נזיר מפני שהוא מרשי מרשים, התורה ואיל נזיר קודמין לשלמים מפני שהן נאכלים ליום אחד ושעונים לחם, ושלמים קודמין לבכור מפני שהן טעונים מתן ארבע וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק, הבכור קודם למעשר מפני שקדושתו מרחם ונאכל לכהנים המעשר קודם לעופות מפני שהוא זבח ויש בו מרשי מרשים דמו ואימורי.

הלכה ב': רבי בון בר חייא מתניתא רבי הוא דתניין רבי אומר י"פ שני בן בקר תקח לחטאת אם ללמד שהן שנים והרי כבר נאמר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה א"כ למה נאמר ופר שני בן בקר תקח לחטאת, לפי שנאמר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה, יכול חטאת מודמת לעולה בכל מקום ובכל מעשיה תלמוד לומר ופר שני בן בקר תקח לחטאת אי כתיב ופר שני בן בקר תקח לחטאת יכול תקדים עולה לחטאת בכל מקום ובכל מעשיה תלמוד לומר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה ל"י הא באי זה גזר דם חטאת קודם דם עולה מפני שהוא מרצה אברי עולה מודמין לאימורי חטאת מפני שהן כליל לאשים, רבי ירמיה בעא קומי דרבי לעזר פרים הנשרפים ושעירין הנשרפין שיצאו מהו שיפסלו משום יוצא אמר ליה מה צורכיה ברבי שמעון בן לויש ברם ברבי יוחנן פשיטא, דאיתפלגין חשונת תורה בפנים ולחמה חוץ לחומה לא מרש הלחם, רבי יוחנן אמר חוץ לחומת ירושלים רבי שמעון בן לויש אמר חוץ לחומת העזרה רבי

וכבר ציגו גדולי הראשונים נחה ראיה שאף צונן שקדשו עפ"י הראיה עשו לפעמים שני ימים ר"ח והציג ראיה שני ימים ר"ח ענדי קעודה ציום ראשון נחה הנקרא ולא זכרו דברי הירושלמי והטעם לזה כמו שכתבנו בהקדמה שכמה אלוני הירושלמי היה שגור צפיהם ונכלי לדעת שהוא כוננו מהירושלמי:

משנה: מפני שדנה כיהן על ד' קרנות ועל היקוד: כונו ספרשני בן פירסי ז"ל, ובשנו"ק תנוה ע"ז הא לצייל צפ"ד ונזכר להדיא לחסם טעון ספיכות שריים לימוד, ואי נאום דלתי מדרשה ונה צכך כיון דעיקר קפיד צמעה שיש צזה ונה שאין צזה, והרי יס לה ותירלו דעיקר הוא ונעלה חטאת צמה שטעונה ונתן דנה על ד' קרנות והא דקאונר ונעל היקוד" ח"פ ואף הנועלה שאשם טעון ספיכות שריים לימוד חיתה כונו צחטתה, וכל זה דחוק, דפשיטא הוא כיון דחטאת נפורה צקת דעוונה ספיכות שריים ונוהיכא תיתי לחת לחסם קדימה צמה טדונה כספך לימוד, ונ"ל דקחשיב ונעלה צמה שריי חטאת כספין על יקוד נערכי שהוא עיקר היקוד ונש"כ חסם על יקוד דכוני כדחניין לצייל צפיה, עוד י"ל דבשרי חטאת ח"כא נאון דק"ל דשריים ונעכבין ונה ש"כ חסם לכ"ע אין ונעכבין:

הלכה ב': פדים ושעיריזין הנשרפין: עין ירושלמי יוצא פ"ו ה"ו ופרשני עפ"י שיעת הצנלי ונחילתן ולקטן (ק"ד) ונ"ל דלג"י הירושלמי רק דצנלי קאונר לדיכא דצנל סלונים סילאי נפסלו ונשים ונ"ל ולא ונליתו דני ונתן דפלי ע"ז ונשים הכא ר"ל קצר ונחילה דר"י פליג וכיון שהוא צנלי וצנעין פשיטא כונו ספרשני, ודחה זה הש"ס דטעונה דר"י לא נאום כסופן, ללאת הוא רק נאום שחונה ירוכלים ונחילתן וצבר סלונים שחודם זריקת הדם העורה ונחילתן ונודי ר"י לרצנ"ל דקיפן ללאת לא חונרין, וראיה לזה הוא שאם היה להירושלמי ונחילתן ד"י ורש"ב"ל צככר סלונים כונו צנלי לא היה נציא חך ונחילתן דתורה כלל דחא ונש"כ דצנל סלונים שפיר חזיין דרשני ח"א רק חלי"י דרשנ"ל ולא לר"י עוד י"ל לוונר דרבי ונא ונאיק דלכ"ע כיון שסופן ללאת חיון כספלין דחונת ירושלים חין ונחילה נתן רק דרשנות ללאת חון לחונת ירושלים אחי זריקת הדם ולכן אף לרצנ"ל דפליג צככר סלונים ולחני תורה ללא חונרין סופן ללאת הכא צפרים ושעירין כספרין ונודה, וכיחא צזה ונה שנוציא הכ"ו צסם ונח"י קורקס להקשות על חרונצ"ס דפקק צפרק י"ו ונחכות פסולי חונקדסין חלכה:

הלכה ב': רבי בון בר חייא מתניתא רבי הוא דתניין רבי אומר י"פ שני בן בקר תקח לחטאת אם ללמד שהן שנים והרי כבר נאמר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה א"כ למה נאמר ופר שני בן בקר תקח לחטאת, לפי שנאמר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה, יכול חטאת מודמת לעולה בכל מקום ובכל מעשיה תלמוד לומר ופר שני בן בקר תקח לחטאת אי כתיב ופר שני בן בקר תקח לחטאת יכול תקדים עולה לחטאת בכל מקום ובכל מעשיה תלמוד לומר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה ל"י הא באי זה גזר דם חטאת קודם דם עולה מפני שהוא מרצה אברי עולה מודמין לאימורי חטאת מפני שהן כליל לאשים, רבי ירמיה בעא קומי דרבי לעזר פרים הנשרפים ושעירין הנשרפין שיצאו מהו שיפסלו משום יוצא אמר ליה מה צורכיה ברבי שמעון בן לויש ברם ברבי יוחנן פשיטא, דאיתפלגין חשונת תורה בפנים ולחמה חוץ לחומה לא מרש הלחם, רבי יוחנן אמר חוץ לחומת ירושלים רבי שמעון בן לויש אמר חוץ לחומת העזרה רבי

לחמור נוסקס והלא חר"ו פסק כר"י

רבי שמעון בן לויש בדעתיה . דכל שילא חזק לחומה תורה
 פסקל : ואה"כ . כלומר אעפ"י שכתבו אח"כ וזקק חזק
 לא נהיה להחזירו בחזקתו , ושמ"ג בסופו ללכת חזק לעזרה
 שגרי שמכלין צבל תפיר , כיון שקורס זריקה חזק עדיין לא
 הוצי' זונבו ללכת שפיר , וצ"ל

[illegible]

לא נפסקו, ולא דנוי בעלונים
ולחוני סודות שהדי חן חסד

ללכת וחסד רחם איכלן צענד
וזה סידר לומר טענאס בין סקסן
ללכת : אף בריי צורידה . דס"ד
ער העסט דענו שרעציל לטעיה
ער ריי לטעיה דער שטליס
שילס איזן נפאכין ברהיאל שטליס
וויכילען וטענאס בין סקסן ללכת

וְנָצִי לַחַיִּי חֹדֶשׁ כְּנֵי טַעֲמוֹת אֶף
שֶׁמִּקּוֹנָן צִמְחָה עִינֵי מַחֲקֵדִים הַלֵּאִם

חוץ לעזרה ונטעם דקיפן כללית, חגי מעמא דמתנית וז"ל ליבא לוננעי צפרים ובעידין שקדושתו מרחם.

המסרפין סמלי הן ידחי קוסמן נכסמ
דטמ חובס הוה לטלימן ולסרפן
דטמ דמי דמי נמי ודטמ דטמ

[illegible]

קליין וכל ילד ונעום חזק לנשימתו
השם"ל חלבו בשמיני חזק לנשימתו

יְרוּשָׁלַיִם בֵּינֵךְ לְנוֹכְחֵי אֵל אֲנוֹרִינִי
יִבְרִין שְׂקוּפִין לֵאלֹהִים לֹא נִפְסְלוּ אִלָּא

דילונא בין דילא. לפני זמן
נעקלו: אמר רבי מנא. ללא בן
חודמת לאיל גוי
בדתנינין שהן נאכל

לחם ברום תורה ו
מעונה ארבע מיני

חורג נוסם סקופן נללח, וחסשני
צעין דלר"י ודאי כיון סקופן נללח
לנו ונחלנו ונחלנו חלל, חלל

לכשכ"ל : אנתונינין. במחשמן : נזיר שני מינין : וא

העדה משיח מכבד
בהרא דתנין . ר'ס פ"א דלוג"ט
נחזינו לנאשכ סגור וצרכי :

מחלפה סתמיה . וסמאל קטיל $\frac{1}{2}$
 קסס וססס חססס וססס לרסס $\frac{1}{8}$
 *ובפר בערו ובעד ב

קאמער דזענער חמור וסבא קאמער ² ישראל, פאר העדה ס
דצבור חמור: דבתיב, דצבור לא ³ ייטורי העדה ליטע

הפסד פדיון הוא דליה ליה חבל
במכר ומקדשן בו את האשה והבני

וַעֲשֶׂה קַפִּיד קָרָה דְּלֵא חוֹכֵר
וְאֵין זֶה חוֹנֵן וְקוֹלָא: אֵין תַּנְיִין.

ללא תניית
העופות ק

העוף מוד
בדממה למי

שאלה שאלו בלתי נכונים ואלו נכונים

מביא עוד זכרים אחרים עמו לכל מחנות דר"ח. השיב על ד
איר"ן אינן. הם דקתני במחנות. הם צוהפלא קתני כמי אחרים

דחסי וקיי (ועיין נח ספרשני צפ"ל דחולין): במקן דתני ר"ה. קו
בחוץספחא דר"ח ח"ב נ"ט שצקיסהו: ההון דצורביה. בש צכל אחד

עבילתן חני "הטעם העוף קודמת לעולם העוף צחח

המסמך יורה בפומבי: "מנחת חומא". הצהר צדקת עב סגור
אלו צמין לכפרה

הלכה ג' : המטא קודמת. כתנן: הלכה ג' : בהדין מתניתא. דתו"כ ויקרא חזנה פ"ח. והוא נזח להציל ונקור חנוכה שגזירת ונתקפתה לפנינו ונפוצה כן "ר"מ חנוך חטלה ואשם הכתוב הוא דלעולם חטלה קודמת, ודעה זה ר"י דליף לומר של יום קודמין לשלנוים של חנוכה, ודע דנתקפתה כן שהי צילתה הקדינה הורה עולה לחטלה ונוח חזית כלל נאמר דתסם עיקר וגזירת הכתוב הוא דלעולם עולה קודמת חלל דנוח ליכא לנשנוע ולא נודי רק נחם דילפי צנית מדרשא דרבי ינאי וגם זה הוא צח"כ סט וצנני ונכילתן וכן (נפסקים כ"ט) : המטא העוף. דילולת עשירה, ועולת חנוכה שלח חני. הוספתא ונכילתן: ונחם צננוצ"ס פ"ט (נחל) המידין ונוקפין ח"ה ועד השתא חני צננוצ"ס חק דהדין ונקודש נחצרה וחני צננוצ"ס חק דוקא חני חלל חק קרינע מעלה צננוצ"ס פריס חודמין לאילים. חקצנות חחג קאי חצפ"י שכולן עולות ו"ו נוקריז כקדר הכתוב דחל כנשפוט כחיי כדלחורין צנצנלי ונענא שכן פריס נחצרו צנכסיס, וחקריס חיליס, וחקריס כצס לכן חקפיד הכתוב על קדר חקצנות, ונ"ל דחצפ"י שכן הוא חג"י גס צמקפתא ו"ו: "הש"ס צנצנלי פיקר חג"י ונכש"ס לשעיריס וקמ"ל דחצ"ג דשעיר חטלה הוא גזירת הכתוב הוא לחקרינן צקוק (וכן נראה ונדרי חנוצ"ס סס ח"י) : אימתי חלל חני דקתי עד השתא קאי :

משנה : שהוא בא להכשיר. זה הנולד לחיוב צקדכיס וציתא נקדס : בני שתיים. קדצן צן צ' בסיס וצסו צ' שקלים : חודמין באכילתן. חכילת חטלה לשס וכו' : של אמש. חקקרו חנוה, ואס לא חככלן חיס חקור לו לחוכלן לנחח, וכן קודמין לחטלה ואשם של חיס, ונדשלוים של חנוש חין להס חסר חלל עד חלילה וחטלה ואשם דחיס עד חקור שלוחח :

הלכה ד' : דתנינן תמן. נעשה כזר פ"ז ח"ו : שלש בהמות. כצס צת שחתה לחטלה, כצס צן סתה לעילה וחיל צן חני סקיס לשלנוים : ושוחט. ח"ל לחחר שחטן השלנוים נוגלח עזיהן ור"ל פליג. וק"ל דנחחר חטלה קודמת דין הוא סיגלח חלית, ועב"פ חזיון דרבי לעזר הוא דק"ל דחטלה קודמת צכל עקס : דבריהבלי. וחס"י ר"י מורה ואס דחין נגלח על חטלה רק על השלנוים ענענא כדלחורין צירושלני סס ואס חילי יעשה, וס ח"ל יעשה חקלס צו נעשה וסח חגלחת : כבית שמאי. וכי נאמר דקסס נעשה כצית שחלי, וקאי על דצרי חכנוים שחורו דלעולם וכל

הלכה ג' : רבי יוחנן סליה למשאיל בשלומיה דרבי חניניה אשכחיה דעסק בהדין מתניתא אחד לחטאת ואחד לעולה לעולם תמדיס המטא לעולה אמר ליה לית בן בן תנינן בבית וועדא דרבי ינאי ברם והכריז את אשר לחטאת ראשונה מה בא זה ללמד אם שתקדם המטא לעולה בכל מעשיה כבר בתיב ואת השני יעשה עולה אלא בנין אב הוא לכל החטאות הבאות עם עולת הין המטא העוף עם עולת הין המטא בהמה עם עולת בהמה לעולם המטא קודמת תני מנחת האיש קודם לשל אשה מנחת חייטין למנחת שעורין, מנחת קודמת ליון חיון לשמן ושמן למלה ולמה לעצים, פריס קודמין לאילים ואילים לכבשים אימתי בזמן שהן באין כאחד אבל לא באו באחד הבא ראשון חרב ראשון :

משנה : כל החטאות שכתורה קודמת לאשמות חוץ מאשם מצורע, מפני שהוא בא להכשיר, כל האשמות שקלים חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע שהן באין בני שנתן ולא בבסף שהלים כשהן שהן קודמין בהקרבתן כך הן קודמין באכילתן, שלמים של אמש קודמין לשלמים של היום, שלמים של אמש וחטאת ואשם של היום, שלמים של אמש קודמין דברי רבי מאיר וחכמים אומרים החטאת קודמת מפני שהיא קדשי קדשים :

הלכה ד' : רבי מנא בעא חימו דרבי ועידא מן תנא כל החטאות שכתורה קודמות לאשמות רבי לעזר היא דתנינן תמן תגלחת המהרה באי זה צד היה מביא שלש בהמות חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלה עליהן דברי רבי יודה רבי לעזר אומר לא היה מגלה אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום, אמר ליה מתניתן כל החטאות שכתורה קודמות לאשמות דברי חבלי, רבי הילא בעי שתמייה דמתניתא בבית שמאי דמריין תדיר ומקודש מכודש קודם, לא דכל עמא מודי תדיר קודם, שנייא היא הבא שלמים וחטאת לא זו תדורה מהן חק חטלה דחיס קודמת לחכילת שלנוים דכל חנוש ואצ"ג דשלנוים תדירין חנוה כגד חטלה שצחה רק על חקאיס ידועים :

of

דלכה ה' תני אין מבשלין; עיין תוספתא ונכילתן דנוקיים "ונפני שכולן שוות להכי מהצטלין זה עם זה חבל צרופן שאין שוין הן נאכילתן והן צונן אכילתן אינן נחשלין ונש"ה אין נצטלין ג"כ שלמים של חונק עם חטאת ואשם של יום חטפי בשניסין שוין צונן אכילתן כדחיתא נפירס בתוספתא ונפ"י בעלה נעל כל קפק שהג"י נכינו ונתוספתא נשכשת ונ"ל "אין מבשלין שלמים של אמש עם שלמים של יום ולא שלמים של אמש עם חטאת ואשם של יום" ונפ"י דבנותיהן קתני דשל חונק ושל חיים של חונק קודמין נאכילה וקתני בתוספתא דחף אין נצטלין צידה מפני שננועט זונן אכילה שלמים של חיים ונפני צדא ז' נציא חס"ס כל הצרייתא :

דמר רבי ווא בר חייא בשם רבי יוחנן לך נתתיו למישהה למישהה לגדולה למישהה לסיבה למישהה להדלחה; תני אין מבשלין חטאת ואשם עם מורס מתודה ואיל נזיר ולא עם הכבוד והמורס משלמים מפני שגממ"ע את אכילתן וחזן אכילתן חטאת ואשם תודה ואיל נזיר בבור ומורס משלמים זה עם זה;

הדרן עלך פרק כל התדיר

דמר רבי ווא . תרומת פ"ה ה"א וצבונה דוכתא, ולהדלחה היינו צבונות טונות כדאנורינן צירושלני צבורים פ"צ על חאי ניימרא דרבי ווא "הייתי חונק בין טונאים בין מהורין רבי חציה צבס רבי יוחנן לא צערהי וננוו צבונה ונצער את התרומה צבונותה" : תני . תוספתא נכילתן : ולא עם הכבוד כלומר כל הני דקחביז חטאת ואשם והמורס נותדה ואיל נזיר אין נצטלין עם צבור ושלמים וקאמר טעמא, "ונפני שהיא ננועט אכילתן חזון אכילתן" ור"ל צבונות ואשם עם מורס נותדה ואיל נזיר ננועט אכילתן דחטאת ואשם נאכילין רק כזברי כהונה וצעררה וחף כי זונן אכילתן שות וצב כל הני עם צבור ונורס ושלמים חנה ננועט : "כ זונן אכילתן דשלמין נאכילין לשני ימים וכלה וצנורס נותדה ואיל נזיר עם שלמים חף כי אינו ננועט אכילתן חוא זונן אכילתן :

הדרן עלך פרק כל התדיר

הדרן עלך פרק כל התדיר

הלכה ז' : רתנינן אף אמרי . צפרק ג' דחגיגה חנן דהנוכחיה רבנן לשיה על טהרת יין ושונן לקודש כדי שלא יהא כל אחד מלענו וסודף פרה אדוניה לענונו ועל ההדרונה חין כאנונין חלל צבעת הניחות והדרים ונשעבר הזנוג חין ועקבלין ונהן, ולא חנור הפרשתי להוכיח דביצית קודש כאנון על הכל ונוקבל כהן ושותה : חטאת . טהרת פרה אדוניה : רתנינן הבל נאמנים . פ"ה דאחלית גויה היה בלי טהור למטאת הכל טהור שהכל כאנונין על החטאת וכן הוא צריש פ"ה דפרה, והטעם כדי שלא יהא כל אחד הולך וסודף פרה אדוניה לענונו כדלענין : ועל כולן . עובטירין פרק ו' ונשנה ג' ועל כולן צין פירות ליר חו ציליס דקחני חתם צונחיתן כאנון עם הארץ לומר שלא יוכשרו וכדקאמר רס טענוא ופני שהן ופקידין אותן חלל עיה ואי לא היו כאנונין לא היו ופקידין אותן אדחי

ד"ר לרבי כיצור קדמון ואי חספי ופסול חלל כר"ס
 ס"ל ונחום דק"ג הס"ס דלל כר"ע פסק הר"מ דלון
 טעון כיצור חנוכס להירושלמי דני יוחנן בשם רבי ינאי כ"ל
 כן י"ל דרבי יוחנן נמי נחמך ליה כגמ' דרבי זביי רב
 נחום קטנע ציטונ' דרבי ינאי
 להיפך לא האנין לו והיינו
 דקאמר ליה צבלי חילי חפס
 נופי שפגרה תלת כהנין שכתה
 השנועה ורק קצת צעלול
 הוא צידך ואינו כדאי לדמות
 אליהו דרבי ינאי ודע דמחוקפת
 גרסין ר' יעקב ולא ר"ע חנוכס
 ג' הכינוי ג' ר"ע חק כמחוקפת
 הג' רבי יעקב ג' חלשונים
 ר"ע:

משנה : ובו שנשפך על
 הרצפה : צצני
 וצונח שנוטות ה"ג נשפך
 על הרצפה ואספו אינו טעון
 כיצור אינו טעון כיצור חלל חס"ס
 וכי ופריך הס"ס חלל חס"ס ונה
 טעם קאמר ונה טעם נשפך על
 הרצפה ואספו אין טעון כיצור
 לפי שאין טעון וכי ועיין בתוס'
 סס (ר"ה ונה טעם) ולפי הג'
 שלפנינו חללו קאי ודוק :
הלכה ב' : אמר ר"ה לא
 שהידשו :
 הפ"י. לא תפרס שחידשו חיה
 טוונח שנוחגת צחטלל צצני
 ולא צחרונה וקודם חלל דנו"ר
 צטונח ידים דנוחגת צקודם
 וצחרונה נניי רק צחטלל חק
 חס טעון ידיו נטונח כל גופו
 ופי' זה דחוק מזה כי נחלל לבו
 לוור כן דחידשו טוונח לחטלל
 ונה שלל שנוענו עור, ועוד
 חדקאמר ולחטלל נטונח ידיו וכי
 צרתה יותר הוי ליה לנוינר
 וצחטלל יס עוד טוונח ונה שאין
 צחרונה וקודם : ואי קשיא נלי
 נפי' אי דרבנן עשו אותה גבי
 קודם לטוונח חנוכה או שטוונח
 קלה הוי רק של גבי חטלל
 החנינו צה כחנורה דנוכח
 נופרתת הוא פרה פ"צ נ"ו
 שטוונח גופו ומטנח חת חצרו
 וחצרו

אדחי אדחי מביבוס אמר ליה רבי
 יוחנן בבלי עברת בידך תלת
 נהריין ואיתבדרת ברם בו הוא
 דתניין בבית ועדא דרבי ינאי
 מעון ביבוס ושעמא מאי תורת דם הדין
 הוא דבשליי על דעתיה דרבי זביי דרא
 דתימר מבגר לבגר ברם מן הרצפה
 לא ברא על דעתיה דרבי מן הרצפה
 לא צורכיה מימר. רבי חגי בשם רבי
 זעירא מתניתא דרבי שמעון הוא דתניין
 ואשר יזה מדמה הכשרה ולא הפסולה
 דרבי רבי שמעון שהיה רבי שמעון
 אף על פי שהיתה לה שעת הכושר
 ונפסלה אין דמה מעון ביבוס רבי עקיבא
 אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה
 דמה מעון ביבוס לא היתה לה שעת
 הכושר ונפסלה אין דמה מעון ביבוס.
משנה : גיתו מן הצואר על הבגר
 אינו טעון כיבוס מן הקרן
 ומן היסוד אינו טעון כיבוס וכן שנשפך
 על הרצפה ואספו זה הכלל אינו טעון
 כיבוס אלא הדם שנתקבל בבלי וראוי
 להזיה גיתו על העור עד שלא הופשט
 אינו טעון כיבוס משהופשט מעון כיבוס
 דרבי רבי יודא רבי לעזר אומר אף
 משהופשט אינו טעון כיבוס זה הכלל
 אינו טעון כיבוס אלא מקום הדם ודבר
 שהיה ראוי להכלל טומאה וראייה
 לכיבוס :

הלכה ב' : רבי בא בר זימנא שעמא
 דמתניתא בתיב ואשר יזה
 עליה מדמה תכבם מקום הדם מעון
 כיבוס ואין הבגר כולו טעון כיבוס מן
 הצואר על הבגר יכול יהא מעון כיבוס
 תלמוד לומר במקום מרוש מקום
 שכשר להיות עליה מעון כיבוס ושאין
 כיבוס : תמו תניין ולחמאת נטמאו ידיו
 נטמאו גופו אמר רבי חנינא לא
 המטמא טומאה חמורה רבי יעקב בר אחאי בשם
 רבי לעזר יאסף איש שהור מה תלמוד לומר שהור הגע עצמך אף את
 אוספי במגריפה ואמרה תורה שהור מה נן כיימין אם במגריפה של מתבת
 לא פשוטי בלי מתבת טמאין אם במגריפה של עין וראי בעומד מחמת דבר
 טמא הוא אמר רבי הושעיה תפתר באוספו בנסה התיבון ואפשר
 שלא

כיון דגגד דאשן חזק לכיצור
 אדחי נתינת דם ואינו ראוי לזחלל לכן בגד השני אין לרבי
 כיצור : תלת נהריין. הוא נצצל חל"ל וי"פ צצני
 כ"כ : אתבדרת. נחזקין וכשכת
 תלמודך אי נמי וכי צצני דבר
 ריק וצדי כוז הסרחת עלמך
 לעבור ג' כהנים : מעון כיבוס .
 ודניו לנשפך מן הכלי על הרצפה
 ואספו ואחד כך גיתו על הצגד :
 הרון הוא דבשליי. היכן צטל
 מהצגד פורס דם דלל קרינין
 לו דאיהם לזחלל : עד דרבי וביי.
 ח"פ רבי זביי דק"ל דנוגד לצגד
 ח"ל כיצור היינו דוקא ונגד
 לצגד חלל נשפך מן הכלי על
 הרצפה נורה הוא דטעון כצוק,
 ולר"י זה פשיטא והציקר צחטלל
 הוא דאפי' ונגד לצגד לרבי
 כיצור : מתניתא. דקמי חטלל
 פסולה ח"ל כיצור ר"ש הוא :
 דתניין. הוי"כ לו פ"ו צצניו
 לשון והג' סס נחישת ולפנינו
 נחוקתת. וטעמא דר"ס נופרת
 צצני כתיב אותה וכתיב ודמה
 חד להיתה לה שעת הכושר
 וחד לשלל חס"ס לה שעת
 הכושר :

משנה : גיתו וכו' . טעונח
 נפרס צנורה : מן
 הכרן . של נחנה ונחשירים
 שנונדין להשפך ליקור, חעפי
 שלל נשפכו ונחמר כצנר זקן מן
 חסם המתנות, הקריים ח"ל כיצור :
 ואספו. חעפי שחשפו : על העור .
 דכתיב צגד והיינו הראוי לקבל
 טוונח ונשח"כ עור שלל חופט
 אינו ראוי לקבל טוונח חלל
 משהופטו כחשיט צחטלל כמות
 שהיא נקצט טוונח : אם משהופשט
 דחוקר נחשנה הוי : מקום הדם
 ולא כל הצגד : ראוי להכלל טומאה
 קחנח כר"י דח"ל נחשנה :
 וראוי לכיבוס. נשח"כ כלי עץ
 דראוי לגרור ולא לכיצור .
הלכה ב' : טעמא דמתניתא .
 חכולל נחטלל
 קאי כדנפרס : בתיב . הוי"כ לו
 פ"ו טיין סס (וצצני ונחילתן ל"ג) :
 חמן חנינין ונשנה חגיגה פרק
 ג' ס"ה וכל הענין צירושלמי סס :
 ולחמאת . לענין כגישה צוני
 חטלל וכן הוינו הנוקדצין צאפר
 הפרס לחזות ונחן על טעונח עשו
 עוד נעלה יתירה : אם נטמאו ידיו .
 כגון אובלין ונשקין צצנלל דברים
 טעונח רק ידיו ולא כל חק חלל
 לענין נני חטלל נעלה עשו שלל
 נעזו לרבי טבילה : לא שחידשו .
 כצונח קאמר דכל הני קהנח
 קודם לגבי קודם טוונח חמורה, רק דלגבי קודם נני טוונח קלה חיל רק שחמנינו צקלה
 כצחמורה ונעלה צעלול הוא : ואספ איש שהור . וזה פשיטא ועל כן צל קרא לשחמנינו דצכל חופן מנחשפו
 ואפילו צחגריפה שהור הוא ופריך צונחי עסקינין אי דחפק צחגריפה של נחכית הני חק פשוטי כלי מנחכות
 נקבלת טוונח נחשפר חמורה וניד להחוקק ואי של עין ופשוטי של עין שהור, קשיא . ולא כצונח
 נחמנות דבר טוונח קעל ידי חשפר נוכחיה ועיוורת והאשפר טונח ואף חס הוא רק פשוטי כלי עין
 נקבל טוונח נחשפר וחחר ונעמלח להחוקק : בעמר . רחבה שהיו טונחת חק צלי חשפר :
 שלל

שלא ינשא עליו. ונחמנוהו וא"כ ה"י ככלי עץ שיש לה
ציה קיצול: במלתרא עבה. גזע עץ עבה שהיא עוונות
וזלזל עמוה ואינו נושא האשכר עליה רק שהחוקק לקח
העץ להקל ונולכת חסיפת האשכר (ועיין פ"ג וק"ע
ופירוטם דחוק): מה בין אדם וכו'.

החמירו שאל"ה נטעוהו ידיו נטעוהו
כל גופו וצבלי טחור לא החמירו
כ"כ סהרי לחכמים פ"ח דפרה
חין נעמלין צמחש ע"י הטעון
צילת נים חפ"י ונדברי תורה:
טהרה מעולה. שאל"ה צבלי טחור
נטעוהו ולדך צבילה והיינו איש
טחור בלי טעון עוונות. כונו
העלה ואשכר העלה דהחמירו
תורה. נעמלין: רבי יוסי בשם
רשב"ל. דה"ק קרל להפילו
היטט טחור צסרן לגבי העלה
טענה. והיינו איש טחור צבלי
טעונות היטט ודוקא צלזם חבל
לא צבלי טחור החמירו. כ"כ דהיטט
ונטח חתם הוא.

משנה ג': במקום מרוש. נעורה.
וק"ל לחאי תחל דעור
צר כיצוק הוא: ושבירת כלי חדש
כשניסול צו צמר קדשים לר"ך
סצירה, כדכתיב צקרה וכל כלי
חדש אשר תחבש צו יצנה, וכלי
והכוס לר"ך ונריקה וקט"פה
וקט"פה צחון ודוקא צמקוס קדוש:
זה חומר. חכיצוק וסצירה כלי
חדש קאי (וכן כתב הרמח"ל):
בגר. סניחו עליו דם העלה
ונכניסו לכיצוק צמקוס קדוש
דזה נעבב, ועיקר רצוהה דקחתי
הוא הקיפול: נטמא. ולי אשכר
לחבכיקו צמנומחה לעזרה: מורעו.
צרוצ חורך או רוחצ ונדלניו רחוי
עוד. למלחכתו חדשנות טחור
הוא נטעוונתה, וגם טורה צגד
עליו צשעת כיצוק, ודלניו ונדלי
חלקי הקרעים זה נוח, ואע"פ
דנוקבל עדין טעונת ונדרצן כדי
לקיים צו ונלית כיצוק נעורה לא
גזרו רצנן: כלי חדש. הלר"ך
סצירה כדלעיל, וכן הוא כלי
חדש הלר"ך ונריקה וקט"פה
סכבסין לעזרה אס ילאו וליא
לחבכיקו נטפני עוונותן טוקצו
נקצ קטן צלופן טיהל צשעת
סצירה עדיין שס כלי עליו, ועכ"פ

ונדלורייה טחור הוא עי"ז ונטוס טעונת דרצנן לא גזרו צמקוס ונלית כיצוק, חבל צבלי נחשת: פוחתו. דל"ל נקצ
גדול צגנצק קטן לא טחור נטעוונתה, ולי ונטוס טיהל עליו שס כלי צשעת ונריקה וקט"פה וקיים עליו צקורנס כדי
לקחם הנקצק ודחור עי"ז לטעוונתו ונדרצנן צמקוס ונלית כיצוק לא גזרו (והטעם) כתבו בפיתחתו היינו טעמפך
לד פנים ללד חוץ ולד חוץ ללד פנים ונעשה חוכו גצו וגצו חוכו ועי"ז נטערה נטעוונתה):

הלכה ג': מהו הדון כיצוק:
טוח לכן ונצני ונהו כיצוק ח"י רחילה צמים דהיינו צבסוך או כל דבר דונקני ואפילו גזר צעיר
ה"י כיצוק: דמר רבי חייא בר אשי. ירושלמי שבת פ"ק ה' הלכה ג' לעטון חל דתנן דהס חין ונדרין ונעליס
וקנרלין חבל סכין ונדריתין חותן וקאמר ר' חייא בר אשי דה"י כהנין קיימו רב לזית נטמין ירוחלין חבל לא
ננדרין, ונענע וניס דכיצוק היינו רחילה צמים וגרר חין זה כיצוק: משוגי במים. רוחצו צמים ודי צזה:
דמחמאת. דהל חבל צגדי כהונה קחם ויירי ואפילו נועיל דכתן גדול חז צני חני ו' סעונתין דקחסיב
לפנין כחמים (כרה קיח): דוק חפל ניי גריסין ניי רגליס כתר צורית קטוניה ואפלה, ועל זה פירך: איתא חמי.
סעכסיסין ניי רגליס צוקרם: ולא בא חמי. ירושלמי יונת פ"ק ד' הלכה ה' אף שחורטו לני רגליס, לא
הכניקו חותן לעזרה נטפני חלין דרך צבור לחבכיק ריח רב לעזרה, ולי אשכר חומר דנוצער לכולחו
בחד דהל חס העצר צענתן בחד לא טעה כלום וגם ונלר"ך לבבבם שלש פצונים. צכל
לחד ולחד חין אשכר חומר דונבליע בחד נחצי סענן חמיס בדלוריין צצבלי:
ל' 31 ירושלמי עם פ"ה חשמ שלמה

שלא ינשא עליו רבי יודן אבוי דרבי
מתנייה תפתר באוספו במלתרא עבה
רבי בא בר ממל בעי סימוי דרבי א"מי
מה בין אדם טחור לחמאת, לכלי
ריחן טחור לחמאת אמרו ליה
בתיב ואסח איש טחור מה תלמוד
לומר איש אלא ליתן טהרה מעולה לאיש
לעשותו כמי חמאת ובאפר חמאת, רבי
יוסי בשם רשב"ל היסט שטחתי לך
בשרין טמאתי לך בן.

משנה ד': אחד הבגר ואחד שם ואחד
העור טעונין כיבוס במקום
קדוש, ושבירת כלי חדש במקום קדוש.
מריקה ושיטיפה בכלי נחשת במקום
קדוש, זה חומר בחמאת מחדשי מרשים
בגר שיצא חוץ למקלים נכנס ומבכסו
במקום קדוש, נטמא חוץ למקלים
הורעו ונכנס ומבכסו במקום קדוש, כלי
חדש שיצא חוץ למקלים נכנס ושוברו
במקום קדוש נטמא חוץ למקלים נוכחו
ונכנס ושוברו במקום קדוש, כלי נחשת
שיצא חוץ למקלים פוחתו ונכנס ומורחו
ושוטפו במקום קדוש:

הלכה ג': מהו הדון כיבוס, בחדא
דמר רבי חייא בר אשי
גהנין הווינין יתבין כומוי דרבי בא
והווינן משחין ומשוגין אבל לא מגדרינן
הווינן סברין מימר משוגינן במים ויאות
אתא רבי ווא בר חייא ומר דם חמאת
ומראות נגעין צורכיה שבעת סמנין
איתא חמי ולא בז תני רבן שמעון בן
גמריאל אומר הצרי אינו אלא שוק של
היתה באה שבה שפין את הצמורן מפני שהיא נאה ויין הפריסין למה היא
באה שבו שורין את הצמורן מפני שהיא עזה והלא מי רגלים
יפין לה אלא שאין מכניסין ריח דע בעזרה מפני הכבוד
דמעיל

והדלורייה טחור הוא עי"ז ונטוס טעונת דרצנן לא גזרו צמקוס ונלית כיצוק, חבל צבלי נחשת: פוחתו. דל"ל נקצ
גדול צגנצק קטן לא טחור נטעוונתה, ולי ונטוס טיהל עליו שס כלי צשעת ונריקה וקט"פה וקיים עליו צקורנס כדי
לקחם הנקצק ודחור עי"ז לטעוונתו ונדרצנן צמקוס ונלית כיצוק לא גזרו (והטעם) כתבו בפיתחתו היינו טעמפך
לד פנים ללד חוץ ולד חוץ ללד פנים ונעשה חוכו גצו וגצו חוכו ועי"ז נטערה נטעוונתה):

ל' 31 ירושלמי עם פ"ה חשמ שלמה

שלא ינשא עליו. ונחמנוהו וא"כ ה"י ככלי עץ שיש לה
ציה קיצול: במלתרא עבה. גזע עץ עבה שהיא עוונות
וזלזל עמוה ואינו נושא האשכר עליה רק שהחוקק לקח
העץ להקל ונולכת חסיפת האשכר (ועיין פ"ג וק"ע
ופירוטם דחוק): מה בין אדם וכו'.

החמירו שאל"ה נטעוהו ידיו נטעוהו
כל גופו וצבלי טחור לא החמירו
כ"כ סהרי לחכמים פ"ח דפרה
חין נעמלין צמחש ע"י הטעון
צילת נים חפ"י ונדברי תורה:
טהרה מעולה. שאל"ה צבלי טחור
נטעוהו ולדך צבילה והיינו איש
טחור בלי טעון עוונות. כונו
העלה ואשכר העלה דהחמירו
תורה. נעמלין: רבי יוסי בשם
רשב"ל. דה"ק קרל להפילו
היטט טחור צסרן לגבי העלה
טענה. והיינו איש טחור צבלי
טעונות היטט ודוקא צלזם חבל
לא צבלי טחור החמירו. כ"כ דהיטט
ונטח חתם הוא.

משנה ג': במקום מרוש. נעורה.
וק"ל לחאי תחל דעור
צר כיצוק הוא: ושבירת כלי חדש
כשניסול צו צמר קדשים לר"ך
סצירה, כדכתיב צקרה וכל כלי
חדש אשר תחבש צו יצנה, וכלי
והכוס לר"ך ונריקה וקט"פה
וקט"פה צחון ודוקא צמקוס קדוש:
זה חומר. חכיצוק וסצירה כלי
חדש קאי (וכן כתב הרמח"ל):
בגר. סניחו עליו דם העלה
ונכניסו לכיצוק צמקוס קדוש
דזה נעבב, ועיקר רצוהה דקחתי
הוא הקיפול: נטמא. ולי אשכר
לחבכיקו צמנומחה לעזרה: מורעו.
צרוצ חורך או רוחצ ונדלניו רחוי
עוד. למלחכתו חדשנות טחור
הוא נטעוונתה, וגם טורה צגד
עליו צשעת כיצוק, ודלניו ונדלי
חלקי הקרעים זה נוח, ואע"פ
דנוקבל עדין טעונת ונדרצן כדי
לקיים צו ונלית כיצוק נעורה לא
גזרו רצנן: כלי חדש. הלר"ך
סצירה כדלעיל, וכן הוא כלי
חדש הלר"ך ונריקה וקט"פה
סכבסין לעזרה אס ילאו וליא
לחבכיקו נטפני עוונותן טוקצו
נקצ קטן צלופן טיהל צשעת
סצירה עדיין שס כלי עליו, ועכ"פ

ונדלורייה טחור הוא עי"ז ונטוס טעונת דרצנן לא גזרו צמקוס ונלית כיצוק, חבל צבלי נחשת: פוחתו. דל"ל נקצ
גדול צגנצק קטן לא טחור נטעוונתה, ולי ונטוס טיהל עליו שס כלי צשעת ונריקה וקט"פה וקיים עליו צקורנס כדי
לקחם הנקצק ודחור עי"ז לטעוונתו ונדרצנן צמקוס ונלית כיצוק לא גזרו (והטעם) כתבו בפיתחתו היינו טעמפך
לד פנים ללד חוץ ולד חוץ ללד פנים ונעשה חוכו גצו וגצו חוכו ועי"ז נטערה נטעוונתה):

הלכה ג': מהו הדון כיצוק:
טוח לכן ונצני ונהו כיצוק ח"י רחילה צמים דהיינו צבסוך או כל דבר דונקני ואפילו גזר צעיר
ה"י כיצוק: דמר רבי חייא בר אשי. ירושלמי שבת פ"ק ה' הלכה ג' לעטון חל דתנן דהס חין ונדרין ונעליס
וקנרלין חבל סכין ונדריתין חותן וקאמר ר' חייא בר אשי דה"י כהנין קיימו רב לזית נטמין ירוחלין חבל לא
ננדרין, ונענע וניס דכיצוק היינו רחילה צמים וגרר חין זה כיצוק: משוגי במים. רוחצו צמים ודי צזה:
דמחמאת. דהל חבל צגדי כהונה קחם ויירי ואפילו נועיל דכתן גדול חז צני חני ו' סעונתין דקחסיב
לפנין כחמים (כרה קיח): דוק חפל ניי גריסין ניי רגליס כתר צורית קטוניה ואפלה, ועל זה פירך: איתא חמי.
סעכסיסין ניי רגליס צוקרם: ולא בא חמי. ירושלמי יונת פ"ק ד' הלכה ה' אף שחורטו לני רגליס, לא
הכניקו חותן לעזרה נטפני חלין דרך צבור לחבכיק ריח רב לעזרה, ולי אשכר חומר דנוצער לכולחו
בחד דהל חס העצר צענתן בחד לא טעה כלום וגם ונלר"ך לבבבם שלש פצונים. צכל
לחד ולחד חין אשכר חומר דונבליע בחד נחצי סענן חמיס בדלוריין צצבלי:
ל' 31 ירושלמי עם פ"ה חשמ שלמה

ל' 31 ירושלמי עם פ"ה חשמ שלמה

הירושלמי דפסנו ונכסין דחמיתא ושכסך צמים היינו כיצוס וזה נותר, וגם ח"ל לומר כלל דפי' החם ונשגין רחילה חזק לא כיצוס ונרלח קאמר חזק לא נוכסין דהוי רחילת יתיר דפדפסנו חס"ס ונחבא דביצוס הוי יתיר נורחילה צמים ושכסך וחס"ס דחנה כיצוס הוא כדאמר רבא צצצלי אכילתן דהיינו כסבוס וזה ח"ל כלל צונטעלין וסבליין וכיצוס דידעו היינו מגדלין גורדי צבסין ורוחן צמים הם חסור ואין נפקותא צין הצצלי להירושלמי ופסנו נודשגין צמים, ונגדלין דהיינו כיצוס חסור ש"נ דביצוס הוי יתיר נורחילה, וזיינו פטיות לשון הירושלמי נשנוע דפליגין על הצצלי: ונודרי הינוצ"ס פכ"ז נחל' שנת הלכה י"ח נרלח נמי שנגדלין לחו היינו כיצוס שכתב נותר לכסכו צמים חזק לכצכו חסור ואין נגדלין לא ננטעלין וכו' :

דמעיייר מי מלחיי דימא :
וצצצלי ויקי כהצצ"ל דאמר רוק הפל ל"ל עס כל חסר וחסר: ונצצלי לוי רגלים עס : וני תפל, ורגלים צפ"ח נחל' נח"ק ה"י כהצ , וכל י' קנוונין שנועצדין על הכתם נועצדין על החמאת חוץ וניו רגלים שאין נוכסין וני רגלים ננקדט"י ח"כ ח"ך יאמר וכל שבעת הקנוונין וצין צלחני שהקשה שהוא נגד נוכסות הצצצלי שוכסין: ועס רוק הפל, וחלוי דלח הרעיו ז"ל חת הירושלמי הכא דלח רלח לחוקי כהצצ"ל ומעמל דלפי' חס רוק תפל חין כבוד להכניסין, ונועתה ח"ק כל י' הקנוונין שנועצדין על הכתם נועצדין על דם חמאת חוץ וניו רגלים שוכסין תחתן מי נולח דיעא :

רבי יודא אומר : כ"ל דנחמקת ר"י ור"י הוא דלכ"י טיינין היתה ונקרחת על שם שצצנו עורו כיוון תחת ולכ"י נקטע היתה כן צעלת גוינין הרבה והוא היה שנקרחת גלקטיין- ולכוין ונין חיה היתה חוץ וני דלמי ר"ה שהוא ונין צונת ופי' הנופרים:

אילו ככון וצין ירושלמי ד"ה פ"ז ח"ב ותנוול נופרה לר"ה וני צהונה היתה והיינו פר שחקריז חרם הראשון והיינו קרשועל חר קרן היתה לכן נוספקא לא וכדפרסנו הלכה ועדיין הנה צרתיח: לא יתן . ונשתחשך הצלין לחסין דכלי ראשון נצצל "ותצלין" אורחא דנחילתא קמני וס"ה כל דבר: לתוך הקערה. דכלי שני אינו נצצל, וקערה הוא כלי הניתן לפני אדם ותנומי לפני כונה בני אדם : לכל הוא נותן . איש ישא פליג דנחיר אפילו ככלי ראשון : וציר . של דגים עט"י חרפתן מהצצלין : מהו ליתן תבלין מלמטה . יקוד צני זו הוא עפני דקמני חזק נותן הוא לתוך הקערה אי פירשוו הוא שותן התצלין ונלמעה ונערה וני הקדרה עליהן ונלמעה לו צגוולא הדון חסור דעירוי ככלי ראשון הוא, ורק נצצכר נתן התצצלי ככלי שני ונותר לתם לחוכו תצלין: אמור . ולא פרי נחיתין חלל לחצר שציות התצצל לכלי שני כדאמרין: הייליה דרבי יונה. ראייתו כל רבי יונה ונחיתין דהכא, דצלוות הקדרה נותנת להיפך דנחיתין דהחם ונחת חפ"י נתן ונקודם התצלין חזק רבי יונה נקייע וני נחיתין דהכא דקמני צהדיא דעירוי כביכול וא"ל לומר דשחמיה דנחיתין פליגי אפדרי: תמן כלי חרש בולע . כן הוא דרך כלי חרש לצלוט נחר ואפילו נעירוי הלבך לריק שצירה אפילו עירה לחוכו נח"כ תצלין חין ונחצבלין נעירוי כלי ראשון:

דמעיייר מי מלחיי דימא, ברם תפתר בשוניי בימייא ומעביר עליהו שבעת סמנין רבי שמעון בן לחיש בעא כומי דרבי יוחנן מעיל של בהן גדול ה"ך תכנסו לביכוס אמר ליה בפחות משלש על שלש, רבי לעזר בעא מהו לעשות אורח מעור בהמה טמאה והכתוב ועורות תחשיש, רבי יודה ורבי נחמיה ורבנן רבי יודה אומר מיינין לשם צובעו נקרא, ורבי נחמיה אומר גלקטיין ורבנן אמרין מין חיה טהורה וגדילה במדבר, ואתייא בדמר רבי לעזר בי רבי יוסי ורבי אבהו בשם רבי שמעון בן לקיש בשם רבי מאיר כמין חיה טהורה ברא הכה"ה והראה למשה במדבר כיון שעשה בה מלאכת המשכן נגזרה רבי אבון בשם רבי יוסי חרש שמה תני רבי הושעיה חרש שמה ובחדא חרן, דכתוב ותיטב לוי משור פר מקרין מפרים מסין כתב קרייה :

משנה : אחד שבשל בו ואחד שעירה לתוכו רותח אחד חדשי חדשים ואחד חדשים חלים מעונין מדיחה ושמחה רבי שמעון אומר חדשים חלים אינן מעונין מדיחה ושמחה :

הלכה ד' : תמן תנינן האילופים והקדרה שהעבירין מירותחין לא יתן לתוכן תבלין אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי, רבי יודא אומר לכל הוא נותן חוץ מחומץ וציר מהו ליתן תבלין מלמטה ולערוך עליהן מלמעלה, רבי יונה אמר אסור טעמא מאי עירוי בכלי ראשון הוא, חיליה דרבי יונה מזו הדא אחד שבשל בו ואחד שעירה לתוכו רותח אמר רבי יוסי תמן כלי חרם בולע ברם תבלין אינן מתבשלין ובן

קלין ח"ל זריקה ושעירא קאמר לקמן דאורי הוא שנוען דהה ונוקי צגומל לקמן דהיינו דהחם חנין :

הלכה ד' : תמן תנינן . שנת פ"ג ה"ד: האלפס . [טיגעל] שהעבירין . וני חלש צין הסנועות ועדיין הנה צרתיח: לא יתן . ונשתחשך הצלין לחסין דכלי ראשון נצצל "ותצלין" אורחא דנחילתא קמני וס"ה כל דבר: לתוך הקערה. דכלי שני אינו נצצל, וקערה הוא כלי הניתן לפני אדם ותנומי לפני כונה בני אדם : לכל הוא נותן . איש ישא פליג דנחיר אפילו ככלי ראשון : וציר . של דגים עט"י חרפתן מהצצלין : מהו ליתן תבלין מלמטה . יקוד צני זו הוא עפני דקמני חזק נותן הוא לתוך הקערה אי פירשוו הוא שותן התצלין ונלמעה ונערה וני הקדרה עליהן ונלמעה לו צגוולא הדון חסור דעירוי ככלי ראשון הוא, ורק נצצכר נתן התצצלי ככלי שני ונותר לתם לחוכו תצלין: אמור . ולא פרי נחיתין חלל לחצר שציות התצצל לכלי שני כדאמרין: הייליה דרבי יונה. ראייתו כל רבי יונה ונחיתין דהכא, דצלוות הקדרה נותנת להיפך דנחיתין דהחם ונחת חפ"י נתן ונקודם התצלין חזק רבי יונה נקייע וני נחיתין דהכא דקמני צהדיא דעירוי כביכול וא"ל לומר דשחמיה דנחיתין פליגי אפדרי: תמן כלי חרש בולע . כן הוא דרך כלי חרש לצלוט נחר ואפילו נעירוי הלבך לריק שצירה אפילו עירה לחוכו נח"כ תצלין חין ונחצבלין נעירוי כלי ראשון:

הירושלמי דפסנו ונכסין דחמיתא ושכסך צמים היינו כיצוס וזה נותר, וגם ח"ל לומר כלל דפי' החם ונשגין רחילה חזק לא כיצוס ונרלח קאמר חזק לא נוכסין דהוי רחילת יתיר דפדפסנו חס"ס ונחבא דביצוס הוי יתיר נורחילה צמים ושכסך וחס"ס דחנה כיצוס הוא כדאמר רבא צצצלי אכילתן דהיינו כסבוס וזה ח"ל כלל צונטעלין וסבליין וכיצוס דידעו היינו מגדלין גורדי צבסין ורוחן צמים הם חסור ואין נפקותא צין הצצלי להירושלמי ופסנו נודשגין צמים, ונגדלין דהיינו כיצוס חסור ש"נ דביצוס הוי יתיר נורחילה, וזיינו פטיות לשון הירושלמי נשנוע דפליגין על הצצלי: ונודרי הינוצ"ס פכ"ז נחל' שנת הלכה י"ח נרלח נמי שנגדלין לחו היינו כיצוס שכתב נותר לכסכו צמים חזק לכצכו חסור ואין נגדלין לא ננטעלין וכו' :

דמעיייר מי מלחיי דימא :
וצצצלי ויקי כהצצ"ל דאמר רוק הפל ל"ל עס כל חסר וחסר: ונצצלי לוי רגלים עס : וני תפל, ורגלים צפ"ח נחל' נח"ק ה"י כהצ , וכל י' קנוונין שנועצדין על הכתם נועצדין על החמאת חוץ וניו רגלים שאין נוכסין וני רגלים ננקדט"י ח"כ ח"ך יאמר וכל שבעת הקנוונין וצין צלחני שהקשה שהוא נגד נוכסות הצצצלי שוכסין: ועס רוק הפל, וחלוי דלח הרעיו ז"ל חת הירושלמי הכא דלח רלח לחוקי כהצצ"ל ומעמל דלפי' חס רוק תפל חין כבוד להכניסין, ונועתה ח"ק כל י' הקנוונין שנועצדין על הכתם נועצדין על דם חמאת חוץ וניו רגלים שוכסין תחתן מי נולח דיעא :

רבי יודא אומר : כ"ל דנחמקת ר"י ור"י הוא דלכ"י טיינין היתה ונקרחת על שם שצצנו עורו כיוון תחת ולכ"י נקטע היתה כן צעלת גוינין הרבה והוא היה שנקרחת גלקטיין- ולכוין ונין חיה היתה חוץ וני דלמי ר"ה שהוא ונין צונת ופי' הנופרים:

זכן את מר. והיך חמרה חקור ומדעית ליה לכלי חרש: והתני אוקף בבלי נהשת: ומכאן דהייב. על דברי רבי יוסי נקיים לרבי יונה דשפיר ונביל רחיה ונבס דהא קתני נמי זה הדין בכלי נחשת שאינו חרש צני שצירה רק צהעמח אצל צשאר קדשים צין קיק צולע דהא לנעיל קתני ונעריקה ושיפיה צכלי נחשת צנוקס צין קדשים קלים חין חילוק צין הכלים דהכל לרין נעריקה קדוש וע"ז קלי הא דקתני דללו דוקא ציכול חלל אפי' עירוי וכי אפשר לומר בכלי נחשת צולע: מהו לערות מהלוח. אחרי שרבי יונה ורבי יוסי צרצרי צון חרופו ק"ל דעירוי בכלי נחשון וצני להש"ס לצנין קילוח וכלי נחשון שהוה פחות מעירוי ופסע הש"ס דזה חל' צפלוטתא דרבי יונה ורבי יוסי וזמון דלחק צעירוי חוקר נע צקילוח: עשה בן בשבת. כ"ל צדורי דאונתניתן קלי האלפס והקדירה שפעצין נחשתין וכי וקחמיר דזה צדור הוא שסא ענר ונמן שחייב נשוס וננבל צשנת אצל עשה בן בבשר וחלב ונצני חס חייב ונשוס ציכול צשר צחלב, והי' כגון קענוד לפנינו קדירה על האש וצתוכו צשר צחלב ונמן הוא תצלין לחוכו שגלה דעמו דמיחא ליה צציכול צשר צחלב ורולא לחקנו ע"י התצלין ונחייב על צשר צחלב או לא כיון דעכ"פ הוא לא צשלו: בדמר רבי ועירא. לצנין חלה יחיה חלוע צדור כל שהואר מהלך תחתיו וכל שכל נמן האור לענר תחתיו חין זה חלוע חייב צחלה ח"כ כל שכל נמן האור לענר תחתיו ורל"ל שחעמירי על האש שיתצבל חינו חייב נשוס ציכול צשר צחלב, והנפערס פירשו שקלי לנ"ד עירוי בכלי נחשון ו"י חקור ציכול ונשוס וחייב נשוס וננבל צשנת או צצ"ה ודנר זה דחוק נחל, דאס עירוי כציכול

ובן את מר היבין, התוב רבי יוסי בירבי בון והתני אוקף בבלי נחשת בן את לך מימר כלי נחשת, בולע, מהו לערות מן הלוח, אמר רבי חנינה בריה דרבי הלל תפלוגתא דרבי יונה ורבי יוסי רבי יצחק בר גופתא בעי קימוי דרבי מנא עשה בן בשבת חייב משום מבשל עשה בן בבשר וחלב חייב משום מבשל אמר ליה בדמר רבי ועירא אי זה חלוע צדור כל שהאור מהלך תחתיו אוקף בן אי זה הוא תבשיל צדור כל שהאור מהלך תחתיו, רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש הווין יתבין אמרין תני דתורת בהני תני כלי נתר בכלי חרש ועירא כבישול, דתניין אין לי אלא כלי חרש מנין לרבות כלי נתר ת"ל וכל כלי חרש אין לי אלא בישול עירה לתוכה רותח מנין ת"ל אשר תבושל בו כלי נחשת שעירה לתוכה רותח מנין ת"ל ואם בבלי נחשת תני רבי שמעון ואומר קדשים קלים אינן טעונים מריקה ושיפיה אבל טעונין הדחה משום נותן טעם, תני רבי חייא מתניתא ופליגא על דרבי שמעון דדירה שבישול בה בשר לא יבשל בה חלב חלב לא יבשל בה בשר תרומה לא יבשל בה חולין ואם בישול בנותן טעם, תפתר בהדחת חמין וא"ת דבעין מימר תרומה בהגעיל חמאת במריקה ושיפיה, מרשים חלים הדחה: משנה

וכן את מר. והתני אוקף בבלי נהשת: ומכאן דהייב. על דברי רבי יוסי נקיים לרבי יונה דשפיר ונביל רחיה ונבס דהא קתני נמי זה הדין בכלי נחשת שאינו חרש צני שצירה רק צהעמח אצל צשאר קדשים צין קיק צולע דהא לנעיל קתני ונעריקה ושיפיה צכלי נחשת צנוקס צין קדשים קלים חין חילוק צין הכלים דהכל לרין נעריקה קדוש וע"ז קלי הא דקתני דללו דוקא ציכול חלל אפי' עירוי וכי אפשר לומר בכלי נחשת צולע: מהו לערות מהלוח. אחרי שרבי יונה ורבי יוסי צרצרי צון חרופו ק"ל דעירוי בכלי נחשון וצני להש"ס לצנין קילוח וכלי נחשון שהוה פחות מעירוי ופסע הש"ס דזה חל' צפלוטתא דרבי יונה ורבי יוסי וזמון דלחק צעירוי חוקר נע צקילוח: עשה בן בשבת. כ"ל צדורי דאונתניתן קלי האלפס והקדירה שפעצין נחשתין וכי וקחמיר דזה צדור הוא שסא ענר ונמן שחייב נשוס וננבל צשנת אצל עשה בן בבשר וחלב ונצני חס חייב ונשוס ציכול צשר צחלב, והי' כגון קענוד לפנינו קדירה על האש וצתוכו צשר צחלב ונמן הוא תצלין לחוכו שגלה דעמו דמיחא ליה צציכול צשר צחלב ורולא לחקנו ע"י התצלין ונחייב על צשר צחלב או לא כיון דעכ"פ הוא לא צשלו: בדמר רבי ועירא. לצנין חלה יחיה חלוע צדור כל שהואר מהלך תחתיו וכל שכל נמן האור לענר תחתיו חין זה חלוע חייב צחלה ח"כ כל שכל נמן האור לענר תחתיו ורל"ל שחעמירי על האש שיתצבל חינו חייב נשוס ציכול צשר צחלב, והנפערס פירשו שקלי לנ"ד עירוי בכלי נחשון ו"י חקור ציכול ונשוס וחייב נשוס וננבל צשנת או צצ"ה ודנר זה דחוק נחל, דאס עירוי כציכול

כציכול ויירי צכלי חרש ונחשתין ק"ל כרישא דצרייתא דתו"כ וע"ז דמי דודאי ונחשתין ק"ל ג"כ בקיפא דויירי גס צכלי נחשת ונחשתין צצא דלנעיל צכלי נחשת וכדפרשנא אצל חין לומר דהאי ורשמי חק בכלי נחשת בן חת"כ קח"כ באשר ליינו צצלי נחשת דאשית, ונחשת חין זה צרייתא דתו"כ כוית מה רחיה נשס הא רבי יונה וייתה רחיה ונחשתין וגי' חרש ג"כ צדצרי רבי יונה, ח"ל"ל דרבי יונה ונחש כללי חרש אשר תבושל בו חין לי חלל ציכול עירה לתוכה וכי ודנר זה חוקר חלל לחוקני ונחשתין דנפערס הא דחבי צצרייתא: מהו לערות מן הלוח: ומכאן נראה דהש"ס ק"ל דקצרה יומר לומר דהאי לא יתן לחוכו תצלין ללו דוקא חלל כל שצנצל ואפילו ע"י קילוח והוא היפך דברי חרש שצצא חסוק' ונכילתן (ד"ה עירה) ואפ"ה דהאי לא יתן ונשנע כדברי חרש דוקא לא יתן לחוכו ו"ל דנשוס קיפא חקור דקצרה ותומה אפילו ליתן לחוכו, ונחל, דע דצירובלמי תרומות נפל ט"ס וכן חס חר היבין ל"ל אחר דברי רבי יוסי ולא אחר דברי רבי יונה שאין לזה שחר ועיין בתוס' ה"כ נעחק נמי צטעות והג' הנכונה היא כמו שלפנינו: כלי נחשת ושיפיה וכו': ומכאן נראה לנעיל דברי יוחס ונעל העיטור דכלי נחשת חינו צולע ולכן היסא

נענעון נמי הגעלת חונן חלל דמריקה ושיפיה חינו צהעמח חקור וקדשים קלין צחננין צלי שטיפה לונן קג' ושיין לר"פ קדשים קלין לתרומה כדאמרינן צצכלי ונכילתן, דה"ה דחינו נעגיל חלל חקס ציכול, ואפי' ציין וננחוג נח שאין בן צהעמח וק"ק: וא"ת דבעין מימר דקדשים קלין קיל יומר ונחנחיה וקג' צהדחה, ולא קשיל ונחנחיה, דתרומה לאכילת ארים חנורה יומר ולרין הגעלה ונשליח קדשים קלין קג' צהדחה צעלנא ואפער לומר דהדחה נמי צחננין חלל שאינו כמו הגעלה רק נדית ודי:

חיתת הקצרה נותנת שיעורי חיכו ונועיל עד דליוק וקדמא
עוד נראה מזה הצריחה קיימת לדברי המנצח צפית
מחל' מח'ק המ' כלי גללים כלי חצנים וכלי חלמה חין
טובות ונריקה ונטיפה חפ' צחצח חלח הדמה כללד' ועין

משנה: רבי טרפון אומר אם בישראל
בו מתחילת הרגל יבשל בו
כל הרגל וחבמים אומרים עד זמן
אבילה מריקה בחמין ושיטפה בצינץ
מריקה במריקה חבוס ושיטפה בשפופת
חבוס השפור והאסכלה מגעילין בחמין
בישראל בו קדשים וחולין או קדשי
קדשים וקדשים קלים אם יש בהן בנותן
טעם הרי חולין נאכלין בחמורין ואין
טעונין מריקה ושיטפה ואינו פוסלין
במגע רסוק שנגע ברכים והחתיכה
בחתיכה לא כל הרמיון וכל החתיכות
אסורין אינו אסור אלא מקום שבלע
הלכה ה': חבריא בעון מומיו דרבי
הגוי מחלפין סתמיא דמתניתא
דתנינן תמן השפור והאסכלה מלבנן
באור והסבין שפה והיא מהורה
אמר לון שניא היא גיעולי גוים שניא
היא המאת המאת מותר לכהנים ואסור
לישראל בדם גיעולי גוים חומר באיסורין
כל ישראל תני הלוחה כלי תשמיש
מן הבותי דברים שיודע שיש בהון
אוכל נפש כגון כוסות מדיחין וטהורין
יורות וקוממיו מגעילין בחמין וכולן
שנשתמש בהן אף על פי שלא הגעיל
והטביל ושף וליבן הרי אילו מהורין
תני רבי הושעיה וצריך להטביל בהרא
דרבי אימי סליה עם רבי יודן נשיא
לחמתא דגדר ושאלון כלי כסף
מן אילין דבית אוסניות שאלון לרבי
ירמיה ומר צורביה טבילה ומעמא מאי
שיצאו ממומא גוי ונכנסו להדושת
ישראל אמרין נצא לחוץ ונלמד
נפיקין ושמעין דרבי יעקב בר אחא
אמר שמעון בר ווא בשם רבי
יוחנן הרא דתמר בלוקח אבל
שואל מותר מעתה אף כלים בהרא
דרבי הושעיה זבין כלים ומטבילין
הבא

צטנין כדמתניתין: אעפ"י שרא הגעיל: צבצב (ע"ז)
(ע"ה): מפרש הענין דס"ל לחל' צריחה קדש כותן טעם
לפנים מותר ולא אסרה חורה גיעולי עכו"ם חלל
בקדירה צת יונא: והא דהלכיו לכחמילה הגעלה וכו'
גזירה קדירה שאינה צת יונא חפ' קדירה צת יונא:
וצריך להטביל. חפילו חותן הכלים פדרכן להגמיל חו
ללכץ אחר הגעלה ולצון לריבין טבילה: ושאלין כלי במה
לפי קצרת רבי ירמיה ואלו לחון חל' יתנו דבר מה צת נשי
החכמים ושמעון ב"ר יוחנן דשאל כל חפ' חל' עינא
בין דוחזיקין לפונתא גוי: מפרש. הש"ס קאמר לה עמחר דכל טבילה נכנסת חפ' דוקא כלי המכשיר
חלל חפ' כלים קטן ור"ל חפילו חזקים מנעם לריד' טבילה כחל' דרבי המנעם גזי כלים חזקים מנעם ופסקן:
הבא

דברים ששחמנו היינו קדשן להשחמנו וכדנפרש בגין
בוקית ולחיות חין דברים שלא שחמנו היינו שלא
רצונו ששחמנו בהן ודברים ששחמנו היינו שרצונו
ששחמנו הלכך מדיחין מחילה קידם העצילה קנויל
הכל דלפ' כלים חדשים מנעם לריד' טבילה:
הבא

כ"ט סס. ועיקר קידו הוא ודנכח
נוכלי חרש כלי נחר ונוכלי נחשת
שאר מתכות ולא נדנה חני ש"ט
לכל דמי לא לבלי חרש ולא
לכלי נחשת ועין צבצב. ונכילתן:
משנה: עד זמן אבילה:
כן הוא ג"י המנצח
ז"ל שכתב צמיונו ע"ה אבילה
ופי' חפ' חפ' ללאילה קודם
שנעשה נותר ועין צלחין מה
שחמנו ע"ה חלל חפ' ותיב'
והראש' ז"ל גרס' כל זמן אבילה
דהיינו זמן אכילה הקרנן שקלנה
מורה וכדפרשנו:
הלכה ה': שניא היא
גיעולי גוים:
וצבצב ע"ז ע"ה לא קלים חל'
מחלל ואיכא סס חוקיות
לחיתא ולפי מה שפרשנו כיחל
דוק:

ומעמא מאי שיצאו ממומא
גוי להדושת ישראל:
עין צבצב סוף ע"ז ועין המנצח
פי' מחל' מחללות אסורות ה"ה
וצבצב סס. ומהירובלני דחמ
ודלי מנעם שהעצילה הוא
חומר דרכן דכל דבר שכל
לכלל קדושת ישראל לריד' טבילה
דחם היה העצילה לחוריתא חו
הלחין ח' חפ' חפ' חפ' חפ'
ורבי יודן הנסיח לא ידעו מזה
ומי' ילאו לחון ללמוד ועין
צלחין סס שניח כל זה נטוב
עצם והפ' גרס שחלון כסף
וחתה עין הכלים חלל' חלל' חלל'
טבילה ח' דחוק:

מעתה אף כלים: וא"ת הא
נפרש הוא צחצח
סס הלוקח כלי תשמיש מן
הנכרים דברים שלא שחמנו בהן
ונעצילין וכן טהורין והיינו ע"כ
חדשים מנעם ו"ל דחל' דפירוש
הוא כמו צומחין סס. חל'
קדרכו להעציל יעציל' דהיינו
כלים ששחמנו בהן צלון חל'
פירוש דחוספתא דברים שלא
שחמנו בהן צלון חל' חל'
שחמנו פ' חל' דקאמר שלא
שחמנו פ' חל' דרכן להשחמנו
דק לכו צעמא ודחני חל'

דברים ששחמנו היינו קדשן להשחמנו וכדנפרש בגין
בוקית ולחיות חין דברים שלא שחמנו היינו שלא
רצונו ששחמנו בהן ודברים ששחמנו היינו שרצונו
ששחמנו הלכך מדיחין מחילה קידם העצילה קנויל
הכל דלפ' כלים חדשים מנעם לריד' טבילה:
הבא

משנה: יבשל בה כל הרגל. צלי מריקה ונטיפה
דכרנל הקרנות מורצין ומצל ככל יוס כל
יוס פולט מה כצולצ לחמול קודם שנעשה נותר דחא
שחמנו נאכלין לשני ימים וליילה וצחצח חתני חמר
רבי נתן לא היה רבי טרפון
חומר חלל צקדשים קלין צבצב
עד זמן אבילה. עד כלות זמן
אכילה הקרנן שקלנה חורה לכל
קדשן וקרנן מותר לצקל צלי
מריקה ונטיפה: הבוס. סל
צרכה טעונן נעצפים חורה
ונצחון טיפה: אסכלה.
[צרכה-פאנע] והא ונטיקת לחל' חל'
השחמנות. חלל' חל' חל' חל'
חמין חלל צצ' לציון וצנמור
פריד ומתנתן דמתניתן דצ' דחני
דצצ' לציון: אם יש בהן.
צחמורין צכות טעם ור"ל חל'
צחקין ס' נגד החמורין: הרי
חל' נאכלין. כולה מתניתן
נפרש צנמור: בחמורין. לזכר
כהיות לפנים מן הקלעים וליות
ולילה: במגע. כחצ חר' ז"ל
עין פוסלין צנמור חל' חל'
כנו קק' שחם חו פסלין כל
הנוגע בהן מן החלל יפסול
וחל חו כשרין יאכלו קדושה
כחולן דחצי צחצח כל חל'
נע צבצב קדש ור"ל להיות
כחוס: חר' חר'. חומר שנג צרק
ענא: אלא מקום שבלע. וחומר
נעס כדי נטיף ודי:

הלכה ה': מחלפה סתמיה.
קסית קתנה
דמתניתן חלד' דנקוף ע"ז קחני
צומחין דשפור וסכלה לריד'
לציון ויינו כדחמורין לקחון
סיהם כליות נחזין מן חל' חל'
נעצילין: שניא חל'. געולי עכו"ם
חמירי עפי' קדשים מותרין
לכהנים והחירא צצ' חל' געולי
עכו"ם חמירין כלל חל' חל'
החמירין צח חל' חל' חל'
צחמין מנעם נותר וחל' צכרת
לכהנים כיון שהח מותר לכהנים
צחילה קודם שיעצר חזון דבר
חמר חצי ליה נגד גיעולי
עכו"ם: חני. צחצח סוף ע"ז
וקחני חסם דברים שלא שחמנו
בהן חני זה נעצילין וכן עתידין
חל' צידע ששחמנו צח חל'
נפס חל' חן בוקית די צחצח
לון וכן הוא מפורש צחצח
סס וכל ששחמנו צחמין חל'
(ע"ז)
צמין כדמתניתין: אעפ"י שרא הגעיל: צבצב (ע"ז)
(ע"ה): מפרש הענין דס"ל לחל' צריחה קדש כותן טעם
לפנים מותר ולא אסרה חורה גיעולי עכו"ם חלל
בקדירה צת יונא: והא דהלכיו לכחמילה הגעלה וכו'
גזירה קדירה שאינה צת יונא חפ' קדירה צת יונא:
וצריך להטביל. חפילו חותן הכלים פדרכן להגמיל חו
ללכץ אחר הגעלה ולצון לריבין טבילה: ושאלין כלי במה
לפי קצרת רבי ירמיה ואלו לחון חל' יתנו דבר מה צת נשי
החכמים ושמעון ב"ר יוחנן דשאל כל חפ' חל' עינא
בין דוחזיקין לפונתא גוי: מפרש. הש"ס קאמר לה עמחר דכל טבילה נכנסת חפ' דוקא כלי המכשיר
חלל חפ' כלים קטן ור"ל חפילו חזקים מנעם לריד' טבילה כחל' דרבי המנעם גזי כלים חזקים מנעם ופסקן:
הבא

הבא את מר מדיחן ודן מחורין
ותבן את מר מנעילין בתבין חומר
הוא בפעולתי גויי רבי שבין תוחמה
באדן שלמה פערבס ודיי רבי
בא בשם רבי יודא חדא דתנא
בשבין חמה ברם שבין גולה פורקה
לרבי ודליון צורף שיהיו נעצות
מנחין תני כלי חדש אין לה
תקנה אלא שיהיה חבין שוברו בשנים
יבא לדחין נכנס ושוברו בשנים.

ש"ך לנחמי "תתק" כטו כאל
 דהתס צט"ז ש"ך לנחמי תתק על
 קוגין דקדשים, ונפטי דרש
 דניקל דקדשים קלין דלא צטין
 נריקא וטטיפה וורה הוא דצני
 הגעלה לכן עלה על הדעת לומר
 דכל שאינו צני נריקא וטטיפה
 טעון הגעלה ואפי' אם לא צטול
 בהו רק שנה צטול וספור לאו
 דוקא דפסרסני, עד דפסור דחין
 טעונין הדחה ככל, טור מיל
 דהנה צמוקפתא סס קתני צחלי
 ליטנא חירות והנחמין וכו'
 נדיתין צרותחין ולפנינו למיל
 הג' ונעילין צמחין וע"ז פריך
 תנון צמוקפתא קתני מדיחין
 דצמחין וכן טורחין והבא חננה
 צמחיתא דהס' לריכין הגעלה
 והגעלה הוא יתר ונהדחה צרותחין
 (במבואר מיושר דר"ה צבלי סס
 וברננז"ס פ"י מחמ"א ה"ג) דהאי
 צמחיתא קיל דנשום חומר גיעילי
 עב"ס חממירי רבין הגעלה דוקא
 ונודיקא די צמחיתא דותחין
 ולמחמיתן לא ש"ך להקשות
 מהחוספתא דצמחיתן קמנא
 געיל ונש"א"כ צמחיתא, צחות
 ונדיחין צרותחין קתני צמחיתא
 געעיל :

פֿילז וואָס דעמאלט פאר האַרץ וואָס זיך
לויף

פסקא : כיני פתניתא . כן
לריך להגיה מתיבתא
עפ"י דרייתא דספרא זו פ"ז
ומעשה ה"פ חס יס סס צהמורין
צמותא טעם דהיינו שאין צהקלין
ק' נגדן חנה טעם כעיקר
דאורייתא ונאכלין צהמורין ככל
חוקק חומר גלגל, חלל חס יס
ק' צהקלין נגד החמורין ח"כ חס יס
צהמורין צמותא טעם נאכלין
קסלין: ולא כו חתוני . לפעמי' יין

בְּכֶן דְּמִין צְמִינוּ כֻּלָּם שְׂחֹל וְחֹבֵל מִנֵּי וְנִין צְמִינוּ הוּא
וְלֹמֶה קִטְמִי וְנִהְיִיתִן אִם י' בְּחֵן צְנוּתִן טַעַם :
בְּדֹסֶר רַבִּי חֲגִי' , לְעִיל כֵּן י'ן נֶסֶךְ מְנוּר בְּזֵה וְקִדְשִׁים
שְׂחֹל חִסְקוֹר. הַחִקוֹר לִכְל וְדִלְקִירֹה צִלֵּע כִּפְרִסְנוּ לְעִיל :
הוֹסִיָּה אֲמֵר . יוֹכְלוּנוּ עֲרֵלָה פִּי"ב הִ"ן עִ"ז פִּי"ה הִ"א :
כִּדּוּם שְׂמוּנִי . כְּלוּנֹר נִזְג וְיִים עִם י'ן חִקוֹר וְהֵדֵר אִם
נִזְנוּ וְנִתְחִילָה עִם הַחִיָּתֵר וְחִי"ב כִּפֵּל הַחִקוֹר אִכְבִּי, וְאִם
נִזְנוּ וְנִתְחִילָה עִם הַחִקוֹר וְכִפֵּל הַחִיָּתֵר אִכְבִּי וְנוֹתֵר :
דְּרַבִּי לְעוֹר . הִ"א וְנִזְנֵם עֲרֵלָה טֵם : אַחֲרֵר אַחֲרוֹן . אִמִּי
בְּזֵה . אִם כִּפֵּל הַחִיָּתֵר תְּחִילָה וְחִי"ב חִמְלִירֹה אִקְוֵה, וְאִם
הַחִיָּתֵר כִּפֵּל צִמְחִינָה וְנוֹתֵר, וְהוּא טָקֵדֵם וְסִלֵּק אִם הַחִקוֹר
אֲחֻפִּי טָקֵדֵם י"ב לְחִמְנִין כִּתְּצֵל טַעֲמוֹ וְלִינֵי חוֹדֵר וְיִטְוֹד
אִם הַחִקוֹר צִעִין וְלֵא סִלֵּק אִם קִיל לִרִ"א זֵה וְזֵה
מִרֵּם אִקְוֵה : שְׂכֵן חוֹפֵר הוּא . וְצִינְסִלְנִי טֵם הִגִּי טֵכֵן
וְנוֹתֵר הִ"א צִיין נֶכֶךְ, וְלִרִ"א מְנוּרָה הוּא דִּהְחִמְנִין דִּבְכֵּן
י'ן נֶסֶךְ וְאִם אִי לֵא קִיל כִּרִ"א צִמְחֹד טֵל תְּרוּנָה לְבִנְיָן
י'ן נֶכֶךְ וְנִתְחִיָּתִין וְפִרְדִּין אִ"ב כִּתְּצֵר אִתְּלוּ כִּפֵּל הַחִיָּתֵר לְבִנְיָן,
כִּפֵּל הַחִקוֹר לְבִנְיָן שְׂחִיָּה דִּלֵּא גִדֵּם וְנִתְחִיָּתִין טֵל תְּרוּנָה
אִם נִזְלֵר מִינְיָתָה הִיָּה לֵא לְחִמְנִין דִּלְעִילִי כִּפֵּל הַחִיָּתֵר
לְבִנְיָן קִיל לִרִ"א אִמִּי טָקֵדֵם טֵל תְּרוּנָה דִּינְיָתָה
כִּפֵּל צִיין נֶכֶךְ אִקְוֵה נֶקֶדֶס דִּהְיִיתִן טֵל טֵל

שבתן טעף ולא נרק נרק ולא טעף יאכל כחמור
שבתן" ופ"ז רבי יוסי ברבי זון ק"ל כהתקפתא ואל"ל
למטה נחתיתן יותר רק דפירכוהו "אין נעניין נריקה ונריקה
לקדים קדשים רק לקדשים קליון וצרישא דים צהן צנותן טעם
פשיטא דענין נריקה ונריקה ונריקה ונריקה
לקק חלה דקיסא חלטיך
למשמענין דל"ל נריקה ונריקה ונריקה
רק לקדשים קליון ואל"ל לחוקמי
כרבי שמעון ובאשר נענין היטב
נכחם דחירושלמי והתקפתא הוא
כשיש רש"י ותי"ס הרמב"ד והרמב"ם
ז"ל דגירסתן "כל זמן חבילתן" וגו'
הרמב"ם ז"ל הוא חליב"ה דהצנעו
כמו שפירשו לעיל בנחתיתן ודוק:
למען את אמרת וכולה
תניין עיין פ"ע
שפי' סכל הני אמוראי חליב"ה
דכ"י לא פירשו דצריחן ופריך
ה"ד עבד"ה ה"ד הפרק נילתיה
דל"ה הכה מלכד שהלכו קשה
מולד קשיא חל רבי יוסי צסס
רבי יוחנן חנוך נפירש לנולתיה
כוס שנתנו מן האיסור וזון היתר
ונפירש יותר לא חנוך גם חזקיה
לדבריו והוא נפירש כני חלי
לנולתיה עוד י"ל דה"פ נחלוקת
כזה נפל דצברי ר"י וכולהו תניין
כל הני דפליגין דצברי ר"י
חכמים גדולים ונעמה ה"ד
עבד"ה על מי נקמך ופשוט
הסיק דהחנה הוא כר"ה צסס
ר"י דל"ס צגווא דקתני גבי
לנולתיה חנוך חנוךין רואין:
מה מר בה ר"א: כן הוא
הג"ה גם צירושלמי חרונוה
וצע"י לא גרסי' ליה וסמי למדא
נאמי תתי וספי' שפי' בס
הפי' דנפקא לחכמים חולי
צ"ה מודין דנלטרפין דחוק
דכזה צדור נולדו "לעולם" אינו
אומר והנה ליסנא דנחתיתן
סס "שנפלו לחוך עיקה לא צה
כדי לחנוך והלכרפו וחינו"ל חינו
נכביר דדוקא צה אחר זה מיידי
רק ודקאמר ר"ה אחר האחרון
חני צה חנוךין רואין דכזה אחר
זה מיידי ולכן נקטתם דצברי
נה חנוך שנפלו סתיהן צצת
חנה ונפני דקאמר ר"י הלכה
פסקה צללומית כל יין דחתם
נפל האיסור והיתר צצת חנה
ואמרינן רואין לכן נקטתם גם
לר"ה חולי צבי חלי גוואל מודה
לחכמים דצבי צליקור כדי לחנוך
ונפ"ה נוצח חב"ס לזה הכה
אחר דצבי ר"ה צסס רבי יוחנן:
כשאמרו של בעלי בתים
וכו': צירושלמי

חרונוה ועבדה זה הגירסא נפוסא
נכונה וכן הוא בתקפתא סס ופי' הפ"ע שפי' דר"ס
לקמן פלגי על ח"ק דחוק רק צה לחסוף על דברי
ר"ס צן אלעזר וכו' שפירשו והוא פשוט:
צצת

רבי יוסי בשם רבי יוחנן. פלגי על חזקיה וס"ל דהיתר
רואין אותו כמו שאינו והאיסור חוסר צ"ע, ונפני
שאמר קמחא מליחא בחלקו צה רבי הוסיפה ורבי חייני
צפירכוהו דל"ס ק"ל דצבי יוחנן לא חנוך לדינא רק
דנפול היתר לבסוף וכבר נתנוה
יין האסור עם חמים מין צשאינו
נינו אמרינן דהיתר כמו שאינו
והאיסור מין צשאינו נינו הוא
וצ"ע רבי חנוך ק"ל דלעולם חני
רואה את היתר כמו שאינו:
הרא דאת מר. הא דאמרינן לעולם
צסס חזקיה כבר את חנוך וכלהו
תניי דל"ל שסנענו נחתיתן
שאמר בזה דהיינו ר"ה דנחתיתן
צשאר, ורואי גם דצבי ר"י נכחו
עוד צחופין בזה דצברי חתנאים
צנוסנא וצריחא ופריך ה"ד עבד"ה
על חנה סנענו צנוסנא חו צריחא
ה"ד דינא צגוואל דחנוך רבי יוחנן:
צלוחית. צריחא חיל דחנוך
ר"ה צסס ר"י ולא נפירש דר"י
נפול דל"ב חלי עדיפא דחלי
נדלתי: את רואה. דכיון דחנוך
ונתערב עם שאינו נינו חני חנוך
רואה את היתר כמו שאינו
והאיסור חוסר צנותן טעם: קד
בדון. חנוךיתן דערלה קלה
עד כלן סנענו דקאמר רבי לעזר
אחר אחרון חני צה חלה צגוואל
דקתני חסס צנחתיתן שנפלו צה
אחר זה חלה ה"ד חני בשנפלו
סתיהן באחת נה חנוך צה ר"ה
ח"י חו זה וזה גורס ואסור חו
דינא חק חס צסנפל האיסור
ולא סלקו ואח"כ נפל היתר חו
זה חו גורס טעמא כיון דנפל
וכבר תחיל לחנוך חלה צסנפלו
צ"ה מודה לחכמים לריך לחיות
צליקור כדי לחנוך: דתני. חוספתא
פסקים פ"צ: חמצן של כוחיים.
שאינו נחרינן צמנן שצבר עליו
הפסק חיינתי מותר ליקח וזון
ולא חיינתי לחנוך שצבר עליו
הפסק: בעלי בתים. חני חוסין
הרבה ואפילו נחתם דכפר חוסה
יותר נצעים דכר, ונינו אחר
סלש צמות סל אפיה חני חוסין
עוד סחמוליו צשאר שצבר עליו
הפסק: ג' תנורין. חס' צה אחר
קני: כשאמרו. ח"ס חלי סיעורא
דקתני צה דוקא חלה סכל לפי
הענין וזמנן ולא דצרה התקפתא
רק צחיה חלה חס הוא צעח"צ
גדול ולריך לחפוח הרבה חו
סחול חוסה הרבה נפשו צנו
די צנון קלר וכן נחתם דכפר
חורחא דנולתיה נקטי קדי לו ג'
הנורין צשנפא יונים חלה ח'
ונתנוי דחק את עלונו על ידי סתיה לריך ללחם וחפה
ג' תניין צה אחר זה קני צחבי: רבי שמעון אומר.
דלף צכל כרכין כן: עד שלשה ימים. למה חנוך ח'
חננוי. חילתא וחפה שצתה תנורין צשנפא יונים לא אמרינן
סכלה סחור שצבר הפסק ציוס חנה, כיון דחופה גדול
הוא: שמשחרית הוא בוורא חו. מה שנכרך לו לחפוח חותו
חוסה חוסה ח' יונים מותר דפחית נוג' תנורין ודלי לא חפה:
ולא

רבי יוסי בשם רבי יוחנן. פלגי על חזקיה וס"ל דהיתר
רואין אותו כמו שאינו והאיסור חוסר צ"ע, ונפני
שאמר קמחא מליחא בחלקו צה רבי הוסיפה ורבי חייני
צפירכוהו דל"ס ק"ל דצבי יוחנן לא חנוך לדינא רק
דנפול היתר לבסוף וכבר נתנוה
יין האסור עם חמים מין צשאינו
נינו אמרינן דהיתר כמו שאינו
והאיסור מין צשאינו נינו הוא
וצ"ע רבי חנוך ק"ל דלעולם חני
רואה את היתר כמו שאינו:
הרא דאת מר. הא דאמרינן לעולם
צסס חזקיה כבר את חנוך וכלהו
תניי דל"ל שסנענו נחתיתן
שאמר בזה דהיינו ר"ה דנחתיתן
צשאר, ורואי גם דצבי ר"י נכחו
עוד צחופין בזה דצברי חתנאים
צנוסנא וצריחא ופריך ה"ד עבד"ה
על חנה סנענו צנוסנא חו צריחא
ה"ד דינא צגוואל דחנוך רבי יוחנן:
צלוחית. צריחא חיל דחנוך
ר"ה צסס ר"י ולא נפירש דר"י
נפול דל"ב חלי עדיפא דחלי
נדלתי: את רואה. דכיון דחנוך
ונתערב עם שאינו נינו חני חנוך
רואה את היתר כמו שאינו
והאיסור חוסר צנותן טעם: קד
בדון. חנוךיתן דערלה קלה
עד כלן סנענו דקאמר רבי לעזר
אחר אחרון חני צה חלה צגוואל
דקתני חסס צנחתיתן שנפלו צה
אחר זה חלה ה"ד חני בשנפלו
סתיהן באחת נה חנוך צה ר"ה
ח"י חו זה וזה גורס ואסור חו
דינא חק חס צסנפל האיסור
ולא סלקו ואח"כ נפל היתר חו
זה חו גורס טעמא כיון דנפל
וכבר תחיל לחנוך חלה צסנפלו
צ"ה מודה לחכמים לריך לחיות
צליקור כדי לחנוך: דתני. חוספתא
פסקים פ"צ: חמצן של כוחיים.
שאינו נחרינן צמנן שצבר עליו
הפסק חיינתי מותר ליקח וזון
ולא חיינתי לחנוך שצבר עליו
הפסק: בעלי בתים. חני חוסין
הרבה ואפילו נחתם דכפר חוסה
יותר נצעים דכר, ונינו אחר
סלש צמות סל אפיה חני חוסין
עוד סחמוליו צשאר שצבר עליו
הפסק: ג' תנורין. חס' צה אחר
קני: כשאמרו. ח"ס חלי סיעורא
דקתני צה דוקא חלה סכל לפי
הענין וזמנן ולא דצרה התקפתא
רק צחיה חלה חס הוא צעח"צ
גדול ולריך לחפוח הרבה חו
סחול חוסה הרבה נפשו צנו
די צנון קלר וכן נחתם דכפר
חורחא דנולתיה נקטי קדי לו ג'
הנורין צשנפא יונים חלה ח'
ונתנוי דחק את עלונו על ידי סתיה לריך ללחם וחפה
ג' תניין צה אחר זה קני צחבי: רבי שמעון אומר.
דלף צכל כרכין כן: עד שלשה ימים. למה חנוך ח'
חננוי. חילתא וחפה שצתה תנורין צשנפא יונים לא אמרינן
סכלה סחור שצבר הפסק ציוס חנה, כיון דחופה גדול
הוא: שמשחרית הוא בוורא חו. מה שנכרך לו לחפוח חותו
חוסה חוסה ח' יונים מותר דפחית נוג' תנורין ודלי לא חפה:
ולא

בבית וועדא רובה דרבי ינאי : וכן נאמרו צצצלי
שנלענו ע"ז שהראשונים לא הגישו לשקידת
הסוכה כמו האחרונים ואעפ"כ היו לדיקים גמורים כחשד
לאו צחות, רק צצצלי אמרין ליהוה נקדו נפשיהו על
קדשם, והכי קאמר חס"ס שלימודם

גופא ה"ז שום יותר צועלם וישרון
על לומדי דורות האחרונים : והנה
האי "תוספתא עתיקתא" דקתני
הכל וכן צבונם מקומות צבונ
הוא סבונת חס"ס על עטרת
הקדושה נשנת דרימא נשאל"כ
צדורו דרבי ינאי למדו הספרא
דרבנא חב"ל על נקראות הסוכה
ונשנת דרבי פסקי פסקי החלכה ותמלית
מקירת ודרישת הספרא, וכבר
צארכו זה צדור היטב צקפרינו
"נצח לכל סוכה שצעי" :

בתיב טוב וכו' : עיין נדרש
דעת ויקרא פ"ג וצמדש
קבלת על נקונו וידוע שהנו"ר
לקח סוכה נחידושלנוי כחשד
צארכו נקפרינו :

הדרן עלך פרק דם חמאת

במריקה ושטיפה ובמריקה ושטיפה שאין בהזאה חומר בהזאה
שהזאה נזהגת בהמאות הפנימיות ונוהגת לפני זרימת דמים מה
שאין בן במריקה ושטיפה חומר במריקה ושטיפה שהמריקה ושטיפה
נוהג בקדשי הדשים ובקדשים מלים ואם נתבשל במחצת בלי כל
הכלי מעון מריקה ושטיפה מה שאין בן בהזאה רבי אבון בשם
רבי סימון בבית וועדא רובה דרבי ינאי הווינ תניין מתניתא דהמאת
לא מריין בה כלום וכן תנינן מתניתא ותוספתא עתיקתא וגמריין
בבית וועדא דרבי ינאי מדמי שכינתא לרבנן וכן בעון וצווחין ולית
מן דאשנח"י בן ברם תמן תנינן דו מילתא על ברוריה וכן לית לן
הלכה מחזרת דמי רבי יוסי בשם רבי חנינה כתיב *טוב מלא בך
נחת, טוב מי שהוא שונה משנה והלכה וחוזר ורגיל בהם ממי ששונה
משנה הלכות מדות וסברין ואינו חוזר ורגיל בהן מתל"י מריין
מבא חדא ציפירתא כפותיין מן מאה פרחיין ורעות רוח רעותא הוא
מן דון מתמרייא מרי דמכילתא :

הדרן עלך פרק דם חמאת :

ולא עיסה השניה . להראשונה היא ודאי נאסוק חנוך
שעבר עליה הפסח, אבל השניה נאסוק חס"ס וס"ס היא
שכן דרך שונאיה נעיסה הראשונה לחנוך את השנים
וצבת אחת צל להטיח האסוק והס"ס חס"ס חס"ס
לחצרות האסוק ש"ו דם זה
גורם הוא ואסוק לר"ל : עתונא .
שם העיר נקום דבי חנינה ובי
לא חזר שאלות את ורבי ירמיה
מתניתא כר"ל ור"ל דנוחיתא
יחידה היא : ירדו . דאפילו וון
דפליג על ר"ל צבונן של כותים
ירדו לשערת ר"ל לצונורא :
ועוד מן חרא . בפשו דכ"כ
פיל : ואמרין ליה בר"א . והורו לו
כר"ל יתסתא חי רבנן פליגין לך
פסק כיחידה חלל ודאי דצמחמן
של כותים ח"ל רבנן ירדו לשערת
ר"ל : במה דתימר תמן . גבי
חנון של כותים הלכה כר"ל
אף בן צונסא דאסוק של חולין
ותרומה הלכה כר"ל : ולכל דבר .
הכי דפליג ר"ל צבי האי גוואל
בגון האי דינא דחוקים שהם
ג"כ כשערת ר"ל הלכה כנו"י :
תני . תוספתא צפירין : בהזאה .
דס חמאת שניתו על הצד
נתבשל במחצת בלי . חלל צחות
ח"ל כיצום חלל נקום הדם וכל
הצרייתא כבר נפוסת צבונן :
מתניתא דהמאת . הוא פירקן ולא
חידשו צו דבר רק עיקר לימודן
הם הצרייתא דת"כ ותמלית
הדרשות והוא הנשנה : וגמריין .
הוא הקובי ופירקין והוא הגמור
מדמי שכינתא . לפני העת צד
רבנן לביהמ"ד : מילתא על ברוריה
כל דבר למד על צדור וס"ס
ההלכה נזירות ציראל : לית לן
הלכה מרוחת . נפני המהלכות
וחנוך הדעות שנתכנו : מדות .
סוכה על מדות דרבי יעקבאל
ורבי יוסי הגלילי : חדא ציפורתא .
חד ציפור כפות קחיל צידך
נענאם שערין פרחין ולריך אתה
לצידן ושמה לא יעלה צידך כלום
כן חומד הלכה ואינו חוזר על
לימודו לימודו ואסוק עד שיעלל
עם לחזר עליהן ואסוק קלא יעלה צידו כלום : רעותא הוא מן דון זה שבונו ולינו
חוזר על תכלית הלימודים כללנו למען יקרא צעירי הצדיות מרי דמכילתא :

הדרן עלך פרק דם חמאת :

חד אמר בכלים שנשמאו באב הטומאה: קוגי
זו הוצאה בג' תקנות תרונות דם: פ"ב ק"ף פ"ב
דשנה וזילה פ"ב ה"ב, והתוק' דם פ"ג דחגיגה פירשו
זה בפשיטות דקאי על הא דקתני
הנוטציל כליו בשנת צסג

טבול יום ומחוסר כפורים אינן חולקין
בחדשים לאכול לערב אוינן

נוגע ואינו מקריב ואינו חולה לאכול
לערב, בעלי מומין בין בעלי מומין
קבועין בין בעלי מומין עוברין חולקין
ואוכלין אבל לא מקריבין. כל שאינו
ראוי לעבודה אינו חולה בבשר, וכל
שאין לו בבשר אין לו בעורות, אפי'
טמא בשעת זריקת דמים ומחור בשעת
הקטר חלבים אין חולה בבשר שנאמר
המקריב את דם השלמים ואת החלב
מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה;
הלכה א': רבי אבהו בשם רבי יוחנן
לית כן מחוסר כפורים

אשנורא דלישנא היא מתניתא דתנינן
תמן האונן ומחוסר כפורים צריבין
טבילה למודש אבל לא לתרומה
אמר רבי חגי ויאות שכן כל עמא
מודין במעלה דרבנן דתנינן תמן חל
לחיות אחר השבת בית שמאי אומרים
מטבילין את הכל מלפני השבת ובית
הלל אומרים כלים מלפני השבת ואדם
בשבת, ותני עלה תריין אמורין חד
אמר בכלים שנשמאו באב הטומאה
וחורנה אמר בכלים שנשמאו בולד
הטומאה, מתיב מן דמר בולד הטומאה
למן דמר באב הטומאה ואף בחול
טעון הערב שמש בדא הוא דתנינן
ספק חשיכה אין מטבילין את הכלים,
אמר ליה ברוצה להשתמש בהון חולין
בטהרה, רבי שמעון בן לחיש בעא סימני
דרבי יוחנן בעל מום והוא טמא טמא

בחדרנות

דנקיע נשום כמו דז'ם דלפניו בשנת קרי: תריין אמורין.
פליגין בחיה כלים טומאים ויירי צ"ס וצ"ה: באב הטומאה.
שהוא טומאה דלוריתא וצ"ה הערב שמש בזה ק"ל לצ"ס

והנ"ל הנוטצילין אותן לפני השבת ואקור להטצילן בשנת דהא לא חזי ליה עד למחר, וכן ציינן שהרי אינו נשתמש
בזה עד למחר משא"כ צילד הטומאה דח"ל הערב שמש נטצילן בשנת וי"ט: בולד הטומאה. נדלוריתא טהור
ונעבילא היל, וק"ל הילי מ"ד דגורין וכל הטומאה חזו אז הטומאה ולע"ג דנוי הוא הטומאה, הכהנים, דלחולין
ח"ל טבילה, וכהנים זריצין הן לא חלקו כהנים, ח"כ ק"ל דטעמא נשום מהקן ולפ"י טומאה דרבנן עכ"פ מתקן
ידי טומאתו הוא: ואור בחול. ה"פ בשלמא לדידי דכלי טעמא צילד הטומאה ויירי וטעמא נשום גזירה או
נשום מתקן ונח טעם זה שייך רק בשנת וי"ט חלילי לדידך דוויירי בכלי טעמא חזא הטומאה ונשום וטעמא נשום
הערב שמש ונח חלילי שנת וי"ט חלילי חקור להטציל עד קצו להערב שמש נשום גזירה שמה ישתמש זה
מיד אחר טבילה דאם לא היה לורד זה לא היה נמזר להטצילה, וכ"כ ה"כ (וכר"ס שו"ר צילה ו"י ע"א ח"א) ח"א
בחול אין נטצילין אותה נפשי שגיד הערב שמש ח"כ קאיא בדא הוא דתנינן קוף פ"ב דשבת ספק חשיכה דשנת הא
כל ספק חשיכה חקור: חולין בטהרה. וטבול יום נותר בחולין צ"ה הערב שמש, הלכך לא פסיק' ליה לנוחתי
בחול אין נטצילין וכו' דהא אפשר קרולה להשתמש בהון חולין בטהרה, נשאלים בשנת וי"ט דולכד החשב
שישתמש בו קודם הערב שמש ח"כ חלילי שנת וי"ט, קתני ספק חשיכה אין נטצילין, וכן הלא קפסיק ותי
דלין נטצילין, דליל לתת הדבר לשיפורין אם רוצה לאכול חולין בטהרה מיד ואם לא חקור: קמעינן עכ"פ נחבא דטומאה
דרבנן ח"ל הערב שמש: בע"פ. דרמננא רציה דלע"ג שאינו ראוי לעבודה מלבד חיד הדין אם הוא ג"כ טומא:

יבחננא דהן, וקאיא וכו' מתקן
נחא לכתחילה ועי' נציח הש"ס
חכי נפל כליו לתוך הצור ונערים
עליו ונטצילו ועי' חפכ"י ה"י
תרי חמילין חד נוקי צלח
הטומאה ולידך צולד הטומאה
ומקשה מלן דמוקי צולד הטומאה
לדידי ניחא דלין ולד הטומאה
לריכה הערב שמש לכן נערים
ונוטצילין ונשתמש בהן ללוד שנה
וי"ט חלל לדידך דלוקמיה צלח
הטומאה וקוף צחול צמאיה הא
לדיך הערב שמש ונוטציל בשנת
לחול, והתוק' לבישתי ש"ס
וצנוכילתא, וזילה (י"ה ד"ה כליו)
דהא דלין נטצילין כלי חז
הטומאה בשנת וי"ט נשום הערב
שמש הוא, ולע"ג דרש"י דמה
פ"י זה, ופ"י טעמא נשום דאז
הטומאה מתקן הוא, משא"כ ולד
הטומאה דלוריתא נותר ולא
שייך תקן חכה התוק' חמילין
דהערב הערב שמש, ופירוש
זה שפירשו התוק' ודלי פשוט
ונכון כפי הסוגי' צמנונות ש"ס,
צלח אין לפ"י הזה שחר בשנת
וצילה ש"ס, ונפרע לפ"י הג"י
דחכא "צלח הוא דתנינן"
וכו' ונפני זה כהן הכידנ"י
דעיקר הסוגי' דמנונות ש"ס,
ובשנת וצילה חזא גרסה נקיע,
דצמנה חין לפ"י הק"ע נקיס
בשנת ש"ס וגם הפ"ע חלריך
נוחר לחין נרפה, וכל מה
שפרשנו הוא צ"ס נכון וצורר
לפי ג' הסוגי' דחכא, וכן יתפרש
בשנת וצילה ש"ס, ונמלא ת"י
הגמור הגלון ונח"ס חלגלי
ומגיה צצילה חוק צי"ט כנו טעון
הערב שמש וה"פ חי נשום טעם
דהערב שמש, ח"כ וי"ט נקיע
הלי דינא צי"ט שחל לחיה

אחר שנת צפשיטת הוי ליה לנוחתי חין ליה לנוחתי חין לו היום ח"כ הוא
בשנת וי"ט, והערב שמש בין דלא חזי לו היום ח"כ הוא

והנ"ל הנוטצילין אותן לפני השבת ואקור להטצילן בשנת דהא לא חזי ליה עד למחר, וכן ציינן שהרי אינו נשתמש
בזה עד למחר משא"כ צילד הטומאה דח"ל הערב שמש נטצילן בשנת וי"ט: בולד הטומאה. נדלוריתא טהור
ונעבילא היל, וק"ל הילי מ"ד דגורין וכל הטומאה חזו אז הטומאה ולע"ג דנוי הוא הטומאה, הכהנים, דלחולין
ח"ל טבילה, וכהנים זריצין הן לא חלקו כהנים, ח"כ ק"ל דטעמא נשום מהקן ולפ"י טומאה דרבנן עכ"פ מתקן
ידי טומאתו הוא: ואור בחול. ה"פ בשלמא לדידי דכלי טעמא צילד הטומאה ויירי וטעמא נשום גזירה או
נשום מתקן ונח טעם זה שייך רק בשנת וי"ט חלילי לדידך דוויירי בכלי טעמא חזא הטומאה ונשום וטעמא נשום
הערב שמש ונח חלילי שנת וי"ט חלילי חקור להטציל עד קצו להערב שמש נשום גזירה שמה ישתמש זה
מיד אחר טבילה דאם לא היה לורד זה לא היה נמזר להטצילה, וכ"כ ה"כ (וכר"ס שו"ר צילה ו"י ע"א ח"א) ח"א
בחול אין נטצילין אותה נפשי שגיד הערב שמש ח"כ קאיא בדא הוא דתנינן קוף פ"ב דשבת ספק חשיכה דשנת הא
כל ספק חשיכה חקור: חולין בטהרה. וטבול יום נותר בחולין צ"ה הערב שמש, הלכך לא פסיק' ליה לנוחתי
בחול אין נטצילין וכו' דהא אפשר קרולה להשתמש בהון חולין בטהרה, נשאלים בשנת וי"ט דולכד החשב
שישתמש בו קודם הערב שמש ח"כ חלילי שנת וי"ט, קתני ספק חשיכה אין נטצילין, וכן הלא קפסיק ותי
דלין נטצילין, דליל לתת הדבר לשיפורין אם רוצה לאכול חולין בטהרה מיד ואם לא חקור: קמעינן עכ"פ נחבא דטומאה
דרבנן ח"ל הערב שמש: בע"פ. דרמננא רציה דלע"ג שאינו ראוי לעבודה מלבד חיד הדין אם הוא ג"כ טומא:

בקרבת ציבור . הצלחין בטהרה . וה"פ חס
ת"ל כיון שהוא טעם חש"י שהוא צי"מ אינו חולק, וזהו
חס הוא קרבן ליבור דנשום טעמו כיון ראו לחייו
הטעמוה כיין דהוא

בקרבת ציבור . היך עבירה בגין
דתני רבי חייא כל זכר בבהמים ואוף
בעל מום לפום כז סכריין מימר אוף ממא
חולמ . אמר ליה נשמעינה מן הדא
דתני כהן גדול מהריב אונן ואינו
אוכל ואינו חולק לערב דברי רבי
מאיר, רבי יודא אומר כל אותו היום.
רבי שמעון אומר גומר את העבודה
שבידו ויוצא הוי דכל עמא מודין
ראויה למיכל חולק שאינו ראוי למיכל
אינו חולק, ביר"מ לר"ש חדא, בין רבי
יודה לרבי שמעון חדא, בין ר"מ לר"י וזה
הבסמך רבי יעקב בן דוסאי אומר מסמיה
ביניהון על דעתיה דרבי מאיר היה בפנים
לא היה יוצא היה בחוץ לא היה נכנס,
על דעתיה דרבי יודא היה בפנים לא היה
יוצא היה בחוץ נכנס על דעתיה דר"ש
גומר העבודה ויוצא: רבי אבהו בשם רבי
לעזר אין אנינה אלא למת בלבד דכתיב
*ואנו ואבלו פתחיה התיב רבי חייא בר
אבא והבתיב *ואנו הדיינים אמר רבי חנינה
כינו שאין אנינות שומא אלא למת
בלבד, תני איזה הוא אנינה משעת
מיתה עד שעת קבורה דברי רבי
וחכמים אומרים כל אותו היום אשכחת
דאת מר קולת והומרת לרבי קולת והומר
לרבנן היך עבירה, מת ונקבר בשעתו על
דעתיה דרבנן אסור כל אותו היום על
דעתיה דרבי אינו אסור אלא אותו שעה
בלבד, מת ונקבר אחר שלשה ימים על
דעתיה דרבנן אינו אסור אלא אותו היום
על דעתיה דרבי אסור עד שלשה
ימים, אתא רבי אבהו בשם רבי יוחנן
ורבי חסדאי בשם רבי לעזר תרייהון
מדיין מודה רבי לחכמים שאינו אסור
אלא אותו היום בלבד, כהדא דתני
רבי אומר, תודע לך שאין אנינות
לילה תורה שהרי אמרו אונן מובל ואוכל
פתחו לערב, והרי אמרו אנינות היום תורה
רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חונה
תפתר

מנציל נשמת לר"ט אומי"ט לחול, ותי"ה ש"ס דל"א לנתי
הכי שהרי אפשר להשתנות בהן חולין בטהרה, אבל מנצ"ט
כיון דאפשר לטבול מנצ"ט חין טובלין צי"ט וכסתיונה
הצריחה קס, כלי שפוטא מנצ"ט (באז העונאה) חין
מנצ"ט חותו צי"ט (וכתב רס"י
מפני שאפשר לו להטבילו ומנצ"ט)
צי"ט מנצ"ט חותו צי"ט,
ולפי הגה זו הוא פשוט גמל
וקרוב הדבר לומר דהאי
ואוף בחול אשתדצוי הוא
דאשתדצז עקוב" דתרומות
אכל לפי הג' דהכא, בדא הוא
דמניין" וכו' ח"א להגיה כן רק
העיקר כונו שפסטי"ט והנה
הרמב"ם צ"ד מהל' יו"ט ה"ה
הזכיר רק טעמו דקמא יסאה
אותו בטעמוה ונפ"י זה כתב
שחס טעמו בולד העונאה מנצ"ט
כיון שהוא נדרבנן מנצ"ט חותו
צי"ט ולא חס כלל לטעמוה
דהערב טעם נקום שאפשר
לחשתות לחולין בטהרה ועין
צכ"ט ס:

ב"נ מהריב אונן, עין ירושלמי
קמחדין ר"ס פ"ב חוליות
פ"ג ח"ג והג' ס' ונפסדת וזה
שנגיה חפ"ט רבי מאיר אומר
היה צפנים היה יולא היה בחוץ
לא היה נכנס" ומה שפירש ע"ז
ח"א לקיים דהא ר"מ אומר
מפורש כ"ג עקריב, הן אונת
סדרי ר"י ופירשין צבלי יומא
(ג') שפ"י שכל היום אינו מקריב
כמו שאינו אוכל, אכל צדרי
ר"מ ח"א כלל לומר שאפי'
לכתחילה יולא, ואם באנו להגיה
לר"י להגיה כמו צבלי ע"ד
דרי"י היה צפנים יולא היה
נצחון לא היה נכנס" והסתח
לר"מ אינו יולא ואינו נכנס
כדלמנין לעיל רק לר"י לארינן
לעיל דאפילו לכנס מותר ולרבי
יעקב ר"י לחינאל דיוולא לגמרי
ולר"ס חס כנר העבודה צידו
גומר יולא ופשיטא שאינו מתחיל
ואינו נכנס וכן עיקר:
והרי אמרו אנינות היום
תורה, וח"ה מונתיה
גופא הוי ליה לדיין מדקאמר
"לערב" כ"מ שאין אנינות עוד
צבליה שהרי לא מנינו לרבי
דפליג על נפסתינו ואף חס לא
אמר רבי מדע' מאלח שסתם
מסמיה הוא שאין אנינות צבלי
וי"ל דפסטי"ט לשון המבנה ולפי
נפסמ' באנינות כל היום תורה
מדקאמר "עובל ואוכל פסחו
לערב", וכי לא ידעין זמן חכילת הספק אלא ודאי
דער הערב הוא חוץ והלא רבי ק"ל דאין אנינות אלא
לאחר הקבורה, ועדפליג רבי על הפסדת דזה י"ל שפליג
נני

לחכמים . בגומל דנקב
לאחר שלשה ימים דאין חסור אלא יום אחד ולא פליג אלא
לקולא חס נקב ניד שאין אנינות אלא עד אחר קבורה:
תרע לך . ומהלכך רבי להביא ראי' שאין אנינות לילה
תורה ק"מ דאין חס יום דנדי הכל הוא : שהרי אמרו
ואף שנדרבנן חסור לא העמידו דנריס' צנוקס כדת'
תורה וח"כ חין קאמר רבי עד שנת קבורה חס קשיא דרבי
אנינות לילה תורה, ואפילו חס לא נקב' צבליה, ולק כל היום, אכל אי נקב' קידם חין אנינות דבר תורה :
לג 33 (ירושלמי פ"י חש"י שלמה)

נוני צהא שאין לילה דבר תורה רק ק"ל דכל היכי
שלא יקצר אפי' ג' ימים דבר תורה הוא, ומש"כ ונונה
שרצי גופא הציח רחיה ונונסתניו ש"מ דלכיונות לילה
לכ"ע אינו ע"ן הסודות רק לכינוס יום אם לא נקצר
עדן, הק"ע פ"י דקשיא ה"ל

והרי אמרו אננינות היום תורה
וקשיא על דצי דקאמר דרך ער
לאחר הקדושה, וזה אינו קשיא
דרצי פליג על ונסתנו ואין זה דרך
הש"ס לפרק ונונסתניו על דצי וחסן
ואכן חזינו דפליג, רק דרך הש"ס
לומר תכחא פליג, ואשכ"ח קיטורו
של ק"ע ולא חלוקות של פ"ע שפי'
דמוק מאל.

רבי בא בר כהן בעי :
לכאורה הוא קושיא הש"ס
צצלי אינו חולק אבל אי מונוני
ליה וותר לאכול וקשיא ונונסת
פסחים שם אבל כ"ל דצי צא
בר כהן צצי ר"ק לפי שניות
דנוסני לעיל דצלי זה אפשר דכונה
הנוסנה ונאמר שאקור לאכול אינו
חולק אבל לאחר דנוסני לעיל עיקר
דצות' הוא דליגע וותר היה לו לומר
אבל לא אוכל דהדו"סו דצות'
דאשכ"ח סליך עזילה לקודש ליגע
וותר ואשכ"ח שהערב שמוס' אקור
לו לאכול, אלא ודאי דוותר לאכול
רק שאינו חולק וקשיא הא דקדשים
אינו אוכל צערב כלל :

תפתר בלילי פסחים : כנו
כן ונוקי לה צצצלי
ונכילתו, ולכאורה הוא סבבה וזה
מאל דהכא שתיירי ונקתם קדשים
ועיקר ונחיתו דקדשים קלי,
ויירי צליל פסחים שאוכל הקדשים
אגב הפסח ושם דעיקר ונחיתו
צפסח קלי, וקרוז לומר דסכונה
פשוטה, אבל לא דקדשים" הוא
שלא יאכל עם הפסח קדשים,
ויירי דקדשים של כל הסנה,
צחמיה הלא איפכא ונקתדל, וי"ל
דנוסחיתו לא קתני ונוסיה חובל
צערב או אינו אוכל רק, ואינו
חולק לאכול צערב, ואיכא למימר
הכי והכי (כדפרשנו לעיל) ונשיה
אמרינן דכבונה סנה ההנא כהאי
לישנא, דפעמים אוכל והיינו צלילי
פסחים ולפעמים אינו אוכל דהיינו
צכל יוני הסנה, ואם תריק הא
פי מונוני ליה אוכל אמרינן צבאנות
כן צצצלי פסחים אוכל ואם
הפרש, אינו חולק לאכול לערב'
ונוסם דאינו אוכל צערב דקדשים,
כן הוא ג"כ צאנות דצכל הסנה
אינו אוכל, והתם צפסחים, שאוכל
קדשים אגב פסח וי"ל דאשכ"ח

הוא, וקו"ל דאשכ"ח דההירי חכמים
אי"ל לאקרו דקדשים, אבל לא דקדשים של כל הסנה
שאינו אוכל :
תפתר שנהבד משחשיבה : עיין צצלי ונכילתו שם
לא גרסי' הכי, וצירוף פסחים פ"ח שם הגי'
משונה לא כהצצלי ולא כנו שחא לפינו וקש"ע חגיה
צלמותיו ונוס : ואח"כ בארון של עץ. אם הוא כלקח ונוקוס זה כמות שחול, ונקצר צנוקוס אחר, אין זה ליקוט עצמות

תפתר שנהבד ברמדומי המה
ולית את שמע מוניה כלום חברייא
בעי תמן את מר אסור ליגע וכן את
מר מותר ליגע, אמר רבי ינאי תמן
בשהסיע דעתו וכן בשלא הסיע דעתו,
רבי יוסי בעי אם בששהסיע דעתו אף
בתרומה יהא אסור, מאי כדון בההון
דמר רבי ירמיה בשם רבי בא בר ממי
עשו אותו כאוכל אוכל רביעי' במודש
כמה דאת מר האוכל אוכל רביעי'
במודש אסור לאכול ומותר ליגע אף
כן אסור ליכל ומותר ליגע, רבי בא
בר כהן בעי ולא כן תנינן אונן מובל
ואוכל את פסחו לערב אבל לא
בקדשים תפתר בשנעשה אונן לאחר
בפרה, וכדמר רבי יוסי בי רבי בון
מתניתא בשנעשה אונן משעה ראשונה
בין שחיטה לזריחה ברם בשנעשה
אונן לאחר בפרה כבר הורצה, רבי
שמואל בר רבי יצחק תפתר מתניתא
בלילי פסחים, תני יום שמועה כיום
קבורה למרע ולאבל, לספירת שבועה
ושלשים, ולאכול בקדשים הרי הן
כליקוט עצמות וליקוט עצמות מובל
ואוכל בקדשים, רבי יוסי בי רבי בון
בשם רבי חסדאי תפתר שנהבד
משחשיבה וזה וזה אוכלין בקדשים
וקבורה אוכלת בקדשים אמר רבי יוסי
בי רבי בון תרייהון בישמועה, שמע
שמת לו מת מאתמול מובל ואוכל
בקדשים שמע שנתלחמו לו עצמות
מאתמול מובל ואוכל בקדשים,
וזה וזה מובלין ואוכלין את פסחיהן
לערב תני המעביר ארון ממקום למקום
אין בו משום ליקוט עצמות, אמר רבי
אחאי הדא דאת מר בארון של אבן
ברם בארון של עץ יש בו משום ליקוט
עצמות אמר ליה רבי יוסי ואף תימר
בארון של עץ אין בו משום ליקוט עצמות
ואי זה הוא ליקוט עצמות מעבירין אותו
באפיהרסן

זה וזה דקאמר זה וזה דקאמר
צין שנוע שנות לו ונת
קדשים מיד : המעביר ארון ממקום למקום
לו דין ליקוט עצמות דליקוט עצמות לא הוי אלא
שנלקט עצמותו לקצת צנוקוס אחר, אבל כשעצמין
עם הארון לקצת צנוקוס אחר, הוי כשלקט
בארון של עץ. הואיל והעץ נקצר צקרקע הוי כשלקט
עצמותיו ונוס : ואח"כ בארון של עץ. אם הוא כלקח ונוקוס זה כמות שחול, ונקצר צנוקוס אחר, אין זה ליקוט עצמות

זה וזה דקאמר זה וזה דקאמר
צין שנוע שנות לו ונת
קדשים מיד : המעביר ארון ממקום למקום
לו דין ליקוט עצמות דליקוט עצמות לא הוי אלא
שנלקט עצמותו לקצת צנוקוס אחר, אבל כשעצמין
עם הארון לקצת צנוקוס אחר, הוי כשלקט
בארון של עץ. הואיל והעץ נקצר צקרקע הוי כשלקט
עצמותיו ונוס : ואח"כ בארון של עץ. אם הוא כלקח ונוקוס זה כמות שחול, ונקצר צנוקוס אחר, אין זה ליקוט עצמות

זה וזה דקאמר זה וזה דקאמר
צין שנוע שנות לו ונת
קדשים מיד : המעביר ארון ממקום למקום
לו דין ליקוט עצמות דליקוט עצמות לא הוי אלא
שנלקט עצמותו לקצת צנוקוס אחר, אבל כשעצמין
עם הארון לקצת צנוקוס אחר, הוי כשלקט
בארון של עץ. הואיל והעץ נקצר צקרקע הוי כשלקט
עצמותיו ונוס : ואח"כ בארון של עץ. אם הוא כלקח ונוקוס זה כמות שחול, ונקצר צנוקוס אחר, אין זה ליקוט עצמות

בא פירקסן . ופי' שפאלץ צה חת הנות : בן שהוא מלקט .
 חלץ צחרון חין זה ליקוט : בשמועין . כשמוע שחלקטו
 עלמות חזותיו ואין מתאכל עליהן , וה"ק שמועה של
 ליקוט חזי כשמועה של עת : ויש שיעור . כונה ילקט
 ויתאכל עליהן : הורי לרבי הלל .
 שמועניו עלמות חזותיו ונמקס
 לנמקס צחרון של עין : כר"א .
 דאמר צחרון של עין מתאכלין ,
 ובר"י לענין טוונחת כהן הוא
 מתאכל רק כשמועניו צוניה :
 רבי יודן בשם רבי יוסי . עין
 נדרש ככה ויקרא "לו יוסלמי
 יומא ר"ס פ"א : משתאחרין .
 נמקס ושה לחסרן : פשוט הוא לו .
 דבר פשוט וברור הוא לן שמוע
 נמקס כשמועניו הנולדים בחלק
 לנן ולא צבגדי כהונה , והולח
 שעה היתה , ולפי' ח"א בשעה
 זו שנה כך : כי היום . חש"י
 שנה ככה שנה ז' ימים לא
 כר"א . שכינה עליהם עד היום
 היתה שלש אחרן צבדי כהונה :
 ואית דבעין . ח"א קרא יום כל
 העם מ"תי נמי צו"ר בס"פ
 שהיה צוניהם דבר חסרן של
 ראו עוד עד עתה ולכן ויראו
 ויפלו על פניהם :

פסוקא : כל זכר . ד' קראי
 כח"י צפוקה לא
 צוניהם , חס"א , וקצוות
 ליצור , וכלתו לדרקא שדופים :
 אם לאכילה . צלי חלוקה , וכל'
 חס וחזוניו מצרו שיחל חלל :
 כבר נאמר . לחס חלקיו נקדשי
 הקדשים יאכל , חלל ודאי דקדש
 נוצרי לחלוקה שחלק עם חסיו
 הכהנים , ונתקפתה פ"א דמנחות
 ח"י רבי יודה חזונו זה שהיה
 וחלק לחס הפנים היה עונד על
 הרונד קצולוס נפרים ונמיה וכל
 אחד ואחד צה ונוטל חלקו
 ולבעלי מומין שבהנה מולאין
 לחס חלקן בחון נפשי סחין
 יכולין לבטח צין חלולס למונח :
 שיהיו לדורות . חכילה וברי
 כהונה מחלוקתם לאו דוקא צניה
 עולם חלל חלל לדורות צניה שני
 ולעמיד : בע"מ עוברין . מתקצר
 עפי לחסיו ונצט"ו קצוצ , וצנצלי
 מכלתן הג' להיפך . חין לי חלל
 צצ"ו קצוצ צצ"ו עובר ונין ,
 ונמיה רצ שעת כונו שהוא לפניו
 חלל רצ ח"י נקיים הגיקס
 דקד"א כי טונא ונה שחל כל כונה
 דלא נוצר לא חוכל חף צצ"ו
 כל כונה דלא מתקן לא חוכל :
 בע"מ מפסי אמו . גרוע מצצ"ו
 קצוצ דז היה לו שעת חכוס
 חת לא היה לו שעת חכוס :
 מהו להרהר . צניה חכוס ,
 וצירוסלמי צרכות פ"ג ה"ד מופרס
 בן : כל סבריה חשייה . כל דבר
 חקקה לי צלימודי כאשר נכנסתי
 לחל"כ ח"א על רשנ"א דלקען ור"
 אשר לא עמדו עליו צצח שקידתם

כונו שהוא צנצלי לפניו ואין נון האורח כי גם הג'
 שלפניו הוא על כוון :
ותני בז ליקוט עצמות : כמו שהוא פ"ז בן ח"א הג'
 צונו"ק וצפוקים וקסדרין שלל צנוקעין וכן חל
 דרבי ח"י צס"י צצ"י צצ"י גרס'
 סס "ליקוט עלמות כשמועניו ח"י
 חין שמועה" וכו' ואין לזכ פירוש
 וקס"צ פ"י "שמועין" כשמועניו
 שאלקט עלם חל עלם , ואין לזכ
 הצנה לכן חציקר הג' שלפניו :
פסוקא תני רבי הושעיה :
 וצרים ויכלתן מניס
 סס"ס צגין דח"י ר"ח כל זכר
 צכניהם ואפילו צצ"ו "ל דר"ח
 דר"ח נואח כל זכר לכל צצ"ו
 שהוא ואין נפ"ו צין חכילה
 לחלוקה דלא נולדו סחיו חלק
 ואוכל חלל קטן (כ"י) כח"י
 חס"י צמכילתן , ור"ס חילטרך
 לכל חד קדש ניהד :
בע"מ ממעי אמו מנין :
 וצנצלי גרס צצ"ו
 וניקרו חכילה וח"א צצ"ו
 קצוצ ולרין לגרוס כ"י שחל
 לפניו , דח"י יאמר חין לי חלל
 צצ"ו קצוצ וצד"ן לא שמועניו
 עד כ"י חלל ונצ"ו וניקרו נ"ז
 סינור צצ"ו קצוצ פס"א ונצ"ו
 וניקרו צצ"ו עובר ודאי פס"א
 ח"י ונ"ס דח"י דנוס עובר ח"י
 וחלק כל כונה דלא . נוצר ח"כ
 חין לי חלל צצ"ו וניקרא , חלל
 נוס וניקרא ונוס קצוצ חת
 ח"י חלל ודאי דרס"י צצ"ו
 דנוס קצוצ צריסח וח"א צצ"ו
 דנוס וניקרו ונ"ס דר"א
 שהוא גרוע יותר בדפוס : וצין
 ר"ס צחר"כ סס (פס"ז ד') דל"ך
 ח' קראי ונ"ס שחל לפניו ח"ל
 חלל קרא לחכילה , ומתחל כל
 זכר לג' צצ"ו חלל חכילה וחלוקה
 נאחר שמועניו צוים עובר סחין
 נפ"ו צין חכילה לחלוקה ח"ס
 צכ"א

פסוקא : בין בעלי מומין קבועין בין
 בעלי מומין עוברין : תני רבי
 הושעיה רובה כל זכר ככהנים לרבות
 בעלי מומין , ואם לאכילה כבר אמר
 א"ב למה נאמר כל זכר לרבות בעלי מומין לחלוקה , ואכלתו כשרה
 ולא פסולה , חק עולם לבית עולמים , דורותיכם שיהיו לדורות מאשי י"י אין
 להם אלא אחר מתן אשיה , כל זכר לרבות בעלי מומין למה אם לאכילה
 כבר אמר ואם לחלוקה כבר אמר , ולמה נאמר כל זכר שיכול אין לי
 אלא בעלי מומין עוברין בעלי מומין קבועין מנין תלמוד לומר כל זכר
 ככהנים , כל זכר לרבות בעלי מומין למה אם לאכילה כבר אמר ואם
 לחלוקה כבר אמר ואם לבעלי מומין קבועין כבר אמר , אם בן למה נאמר
 כל זכר , שיכול אין לי אלא שנולד תמים ונעשה בעל מום
 נולד בעל מום ממעי אמו מנין תלמוד לומר כל זכר ככהנים :
 מהו להרהר בדברי תורה חזקה אמר מותר , רבי יוסי אמר
 אסור , אמר רבי זעירא כל סבריה חשייה דהווי תמן סבריתיה
 וכדמר רבי לעזר בי רבי שמעון כל ההון סבריה קשייא
 דמבול

בא פירקסן . ופי' שפאלץ צה חת הנות : בן שהוא מלקט .
 חלץ צחרון חין זה ליקוט : בשמועין . כשמוע שחלקטו
 עלמות חזותיו ואין מתאכל עליהן , וה"ק שמועה של
 ליקוט חזי כשמועה של עת : ויש שיעור . כונה ילקט
 ויתאכל עליהן : הורי לרבי הלל .
 שמועניו עלמות חזותיו ונמקס
 לנמקס צחרון של עין : כר"א .
 דאמר צחרון של עין מתאכלין ,
 ובר"י לענין טוונחת כהן הוא
 מתאכל רק כשמועניו צוניה :
 רבי יודן בשם רבי יוסי . עין
 נדרש ככה ויקרא "לו יוסלמי
 יומא ר"ס פ"א : משתאחרין .
 נמקס ושה לחסרן : פשוט הוא לו .
 דבר פשוט וברור הוא לן שמוע
 נמקס כשמועניו הנולדים בחלק
 לנן ולא צבגדי כהונה , והולח
 שעה היתה , ולפי' ח"א בשעה
 זו שנה כך : כי היום . חש"י
 שנה ככה שנה ז' ימים לא
 כר"א . שכינה עליהם עד היום
 היתה שלש אחרן צבדי כהונה :
 ואית דבעין . ח"א קרא יום כל
 העם מ"תי נמי צו"ר בס"פ
 שהיה צוניהם דבר חסרן של
 ראו עוד עד עתה ולכן ויראו
 ויפלו על פניהם :

פסוקא : כל זכר . ד' קראי
 כח"י צפוקה לא
 צוניהם , חס"א , וקצוות
 ליצור , וכלתו לדרקא שדופים :
 אם לאכילה . צלי חלוקה , וכל'
 חס וחזוניו מצרו שיחל חלל :
 כבר נאמר . לחס חלקיו נקדשי
 הקדשים יאכל , חלל ודאי דקדש
 נוצרי לחלוקה שחלק עם חסיו
 הכהנים , ונתקפתה פ"א דמנחות
 ח"י רבי יודה חזונו זה שהיה
 וחלק לחס הפנים היה עונד על
 הרונד קצולוס נפרים ונמיה וכל
 אחד ואחד צה ונוטל חלקו
 ולבעלי מומין שבהנה מולאין
 לחס חלקן בחון נפשי סחין
 יכולין לבטח צין חלולס למונח :
 שיהיו לדורות . חכילה וברי
 כהונה מחלוקתם לאו דוקא צניה
 עולם חלל חלל לדורות צניה שני
 ולעמיד : בע"מ עוברין . מתקצר
 עפי לחסיו ונצט"ו קצוצ , וצנצלי
 מכלתן הג' להיפך . חין לי חלל
 צצ"ו קצוצ צצ"ו עובר ונין ,
 ונמיה רצ שעת כונו שהוא לפניו
 חלל רצ ח"י נקיים הגיקס
 דקד"א כי טונא ונה שחל כל כונה
 דלא נוצר לא חוכל חף צצ"ו
 כל כונה דלא מתקן לא חוכל :
 בע"מ מפסי אמו . גרוע מצצ"ו
 קצוצ דז היה לו שעת חכוס
 חת לא היה לו שעת חכוס :
 מהו להרהר . צניה חכוס ,
 וצירוסלמי צרכות פ"ג ה"ד מופרס
 בן : כל סבריה חשייה . כל דבר
 חקקה לי צלימודי כאשר נכנסתי
 לחל"כ ח"א על רשנ"א דלקען ור"
 אשר לא עמדו עליו צצח שקידתם

זכרים

וַיִּצְטַל מִכִּילֶתָּהּ וְגו' לִסְכָּא גו' כִּכּוּנָה
הָיָה וְכוּנָה שֶׁפָּרְשָׁנוּ וְחָסַד כֵּן
לְפָנֵינוּ צִהֲמָתָה כֹּל חֹשֶׁה הַיּוֹכֵחַ
שֶׁנִּין הַעֲבֹל יוֹם לִחְדָּרוֹ וְכֵן הוּא
דְּרַךְ הַיִּדְּוֹלָמִי שֶׁאֵינוֹ מַעֲמִיק כֹּל
הַצְרִיחָהּ וְהֵיכָן דְּהוּא קָסָה
לְרַשְׁצִ"ל דְּקָרָא חֹדֶר וְכוּנָה הִכָּתִן
הַנּוֹקְרִיז חִכָּתִן הַמַּחֲמֵל הִכָּתִן
הַזֹּקֵק עַד שֶׁדָּגַשׁ דְּכֹלְהוּ לְרִיכּוּס
צִשְׁבִּיל הַעֲבָנוֹת שֶׁסֵּם לוֹ לְהַעֲבִיל
יוֹם נִגַּד חֲדָרוֹ הִכָּתִן הַטְּטֹר:
רַבִּי נְחוּרָאִי אוֹמֵר: צִנְצְלִי
מִכִּילֶתָּהּ חֲגִ"י חֲנַח שְׂאוֹל
חֹנֵק וְלִ"ל מִלֵּי עֲצָמָה דְּחֶסֶד
שְׂאוֹלִי דְּלֹאֵר קִרְא וְכוּ' עֲצָמָה
דְּקִרְא הַקֵּץ קִרְאָה לֵה כְּדֹמֹכָה
מִהֶבֶל:

שחיה כשרה למצוה עורה לכהנים
 זהיה חסם חלה דנחשם פליג
 דיה לא פסיקא ליה למעמי
 ולחכא ביחא נמי דקמי כל
 סלא זכאי ולא קמי סנחמיה
 חון למננה וחון למקוננה דהא
 מעמח בשלא לשמה נמי פסולה
 נקיש כל סלא זכאי בכל גוונא סהול
 סלכא

משנה : כל שלא זכה המזבח
 בבשרה לא זכו הכהנים
 בעורה שנאמר *עולת איש עולה
 שעלתה לאיש עולה שנשחטה שלא
 לשמה אף על פי שלא עלתה לבעלים
 עורה לכהנים אחד עולת האיש ואחד
 עולת האשה העור לכהנים עורות

כרתנינן בגוונא דחמי צמתניס
 דריח טיבור בשעת זריקה וטוול
 בשעת סקער חלנים חולק :
 תריהון לכפרה . וטוין חן
 ולחמי נקיש חולא וזהו להישר :
 וסרייה פסייעא . דבין זריקת חסם
 ובין הסקערה ליל מנכי אהרן
 תבשרים ולא תפסולין :
 וטוולין . וזהו חולא דחורב

עפ"י: עולה שנשחטה שלא לזמנה. לעפ"י שלא עלתה לצמלים, עלתה היא לאכילה ונחנה וספיר קרינן בה עולה שצלתה (ע"י הנחנה) לא"י: עירות קדשים סלין. דרומית לעולה צמין שחור ק"ק ואין לוהר דוקא. עולה ולא שחר קיק קל וחומר לשאר קיק שצורתו לכתמים: אין מזבח יוכיח. ד"ל ואין לדחות תקיח לומר נחנה יוכיח. שוכה בצצר העולה ולא צמורה אף אחת חל' חסונה על הכתמים שוכה בצצר ק"ק ולא צמורה ד"ש לדחות: שאין לו עוד בבד סקופ. שלא לומר כלל שוכה הנחנה צמורה עש"כ כרנים קרא קאמר בזיבן צמיר העילת וק"י לשאר ק"ק וקדשים סלין מעצמינן דרומית לעולה צמין חל'.

34 (ירושלמי עם פ"י חישק שלמה)

הלכה ג': רבי לעזר אומר:

החוקפתא וצנצלי וכוילתן ופסחים (צ"ז):

ג"י חמשה וצירובלני פסחים פ"ז סוף ה"ה דני יוסי ורבי יוחנן וכו' ולא גרסינן בפ"ז עמינתן דלעזר

הך. ועזרין ליה צנצליא ונחיתא חיל' חצפ"י שהוא נחיתא ופסחתא צמורפתא דאם י"ב דחיק כגס סגורה ר"י כאלן שחם צנר זרק את הדם הורגה. כן ג"ב צפקת. וריקא דנחיתאין הסת דקתני נטעמא הצנר וחללג קייס חילוי זרק את הדם, לכחמילת, ובריענר חס זרק ונרלה, והיינו בהסיל צנצליא דחני חמס (צ"ט). רבי יהושע חומר כל חוננים שחמרה בין נטעמא צנר וחלג קייס בין נטעמא חלג וצנר קייס זרק את הדם חלג נזיר ועוסק פסח נטעמא חלג וצנר קייס זרק את הדם, נטעמא צנר וחלג קייס חילוי זרק את הדם ואם זרק הורגה, וכן הוא צנצלי שס דלחמך כרבי יהושע ועיין דננצס. פ"ח נחל' פ"ח חלכה ב"ד:

קיימתיה כהא דתני ר"ח:

ש"מ חירובלני חמרה נחל וכו' שפירש כן צמורפתא לפיכך היינו נחלני סגורות הכחידה כאלן (ובחמס חמיהו המפרשים את חמורפתא צפ"י הצנצלי והנה לפיכך הגירסא כנו שהוא סס) דקנין הוא לחסידן וכן הקלה אל הקלה וקיימת הצנצלי דחמס הכונה ונפני שהן נחיתאין לחמרה ולכן צדוקין שצנין אף שנואל כעת מוס קבוצ חפ"ה לכ"ע אסור דלפטר שהיה מוס עובר ונחיתא, ונעונוין שנגוף דל"ה ששקנה וחזין כעת שהוא מוס קבוצ, חפ"ה ר"מ חוקר, נוסס גזירה ואילו חכא חלי נפני שמשכין לקולא דלפילו חין לפיכך מוס קבוצ חמרינן מוס קבוצ חוי ונחיתא, ולכ"ע מומה, ונעונוין שנגוף דל"ה נחיתאין חפ"ה ס"ל לר"מ רק דנצקין חותה ולר"י ח"ל ציקור חכס רק העניד חותי על חתתו שצק שפיר, חס דרפי קסא חצננה, דחל ריח קחנר ונעמל פס וצ"כ הכונה דלח שחבתה חמס ששקנו עליו וגם חין עושין לפחיתות וחמלי לא צוקר מחכס ושפיר קחנר ר"מ שנגוף חרי ז"ל ציקר, ועי' דר"י וצל כן כנו שפירשנו ויבוד לפי זה הוא חל דקחנר לקנון (ובן הוא צירובלני צ"ה פ"ג), חין חנוונת חורה ק"ל לר"י ולכן חצפ"י שלכתחילה חקור לפחות כן חלג כיון שצנר ורלה את המוס לא ש"ך קנסה כיון דמן חמורה לא צנינן מוונתה, וחצפ"י חין המוס לפיכך ונעוין שנגוף חין נחיתאין, ע"כ כנו שפירשנו כיון דנחיתא חנונו ואומר דליוני כיכר כעת כנחיתא כאלון דל הוא פירושא דחלי שנועמא צנצלי

הלכה ג': אומר רבי יודן בייטוס בן זונין היה יושב ושונה

לפני רבי לעולם וזה ואחר בן משישמי רבנן דקסריין אמרין דו שמעית מתנותא רבי הוא דתני רבי אימר הדם מרצה על העור בפני עצמו בשהוא עם הבשר, ונולד בו פסול בין לפני זריקת הדם בין לאחר זריקת הדם חרי הוא כיוצא בו. רבי לעזר ברבי שמעון אומר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו, ובשהוא עם הבשר, נולד בו פסול כדום זריקה אפילו הופשט חרי הוא כיוצא בו. נזיר עליו הדם הורצה שעה אחת, לפיכך אם נולד לו פסול לאחר זריקת הדם יפשיט העור עם הבשר, ואייתא פלוגותא דאנין תניין בפלוגותא דאילין תניין דתני רבי לעזר אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר יש דם רבי יהושע אומר אם אין בשר אין דם אם אין דם אין בשר דכתיב 'ועשית עולתך הבשר והדם' אומר ליה רבי לעזר חרי הוא אומר 'ודם ובחיד יושף' אף על פי שאין הבשר, ומה אני מקיים הבשר והדם להקיש בשר לדם מה הדם בזריקה אף הבשר בזריקה, אמר רבי יוסי בי רבי בון רבי באורבי יוחנן תרייהון אמרין מודה רבי יהושע שאם עבר וזרק את הדם שהורצה ומריין לון חבריה מתניתא היא דתני אם זרק את הדם בין בשוגג בין במזיד מודה ר"י שהורצה: רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן דרא דתימר כשהתירו חכם ברם לא התירו חכם לא ברא, תמן תניין השוחט את הבכור ומראה את מומו רבי יודה מתיר ורבי מאיר אומר, במה נן חיימין אי בנמצא בעל מום כל עמא מודין דמותר ואי בנמצא תמים כל עמא מודין דאסור אמר רבי סימון קיימתיה בהדא דתני רבי חייא השוחט את הבכור בחוקת בעל מום ונמצא

תמן תניין. צבורות פקד ד' ה"ב: ומראה את מומו.

לחכם (והיינו שנקל דקות מן הכסף) לאחר שחישב במה נן חיימין. למתניתין דקתני ומראה את מומו: א- בנמצא בע"מ. פשיטא דלכ"ע מותר, ואף שצנר ושקנו שלח עש"י מוונתה חין לאקרו ולתפקידו צידים, ואי צנעמל חנוני ג"כ פשיטא דלכ"ע חקור, דחל חס חול, ולא נשכחם כלל צבי חלי גוונא ונחלקות דר"מ ור"י: קיימתיה. למחלקות דר"מ ור"י צבי חלי גוונא דחני ר"ח צמורפתא:

ונואל

הלכה ג': רבי לעזר אומר: החוקפתא וצנצלי וכוילתן ופסחים (צ"ז): ג"י חמשה וצירובלני פסחים פ"ז סוף ה"ה דני יוסי ורבי יוחנן וכו' ולא גרסינן בפ"ז עמינתן דלעזר הך. ועזרין ליה צנצליא ונחיתא חיל' חצפ"י שהוא נחיתא ופסחתא צמורפתא דאם י"ב דחיק כגס סגורה ר"י כאלן שחם צנר זרק את הדם הורגה. כן ג"ב צפקת. וריקא דנחיתאין הסת דקתני נטעמא הצנר וחללג קייס חילוי זרק את הדם, לכחמילת, ובריענר חס זרק ונרלה, והיינו בהסיל צנצליא דחני חמס (צ"ט). רבי יהושע חומר כל חוננים שחמרה בין נטעמא צנר וחלג קייס בין נטעמא חלג וצנר קייס זרק את הדם חלג נזיר ועוסק פסח נטעמא חלג וצנר קייס זרק את הדם, נטעמא צנר וחלג קייס חילוי זרק את הדם ואם זרק הורגה, וכן הוא צנצלי שס דלחמך כרבי יהושע ועיין דננצס. פ"ח נחל' פ"ח חלכה ב"ד:

ש"מ חירובלני חמרה נחל וכו' שפירש כן צמורפתא לפיכך היינו נחלני סגורות הכחידה כאלן (ובחמס חמיהו המפרשים את חמורפתא צפ"י הצנצלי והנה לפיכך הגירסא כנו שהוא סס) דקנין הוא לחסידן וכן הקלה אל הקלה וקיימת הצנצלי דחמס הכונה ונפני שהן נחיתאין לחמרה ולכן צדוקין שצנין אף שנואל כעת מוס קבוצ חפ"ה לכ"ע אסור דלפטר שהיה מוס עובר ונחיתא, ונעונוין שנגוף דל"ה ששקנה וחזין כעת שהוא מוס קבוצ, חפ"ה ר"מ חוקר, נוסס גזירה ואילו חכא חלי נפני שמשכין לקולא דלפילו חין לפיכך מוס קבוצ חמרינן מוס קבוצ חוי ונחיתא, ולכ"ע מומה, ונעונוין שנגוף דל"ה נחיתאין חפ"ה ס"ל לר"מ רק דנצקין חותה ולר"י ח"ל ציקור חכס רק העניד חותי על חתתו שצק שפיר, חס דרפי קסא חצננה, דחל ריח קחנר ונעמל פס וצ"כ הכונה דלח שחבתה חמס ששקנו עליו וגם חין עושין לפחיתות וחמלי לא צוקר מחכס ושפיר קחנר ר"מ שנגוף חרי ז"ל ציקר, ועי' דר"י וצל כן כנו שפירשנו ויבוד לפי זה הוא חל דקחנר לקנון (ובן הוא צירובלני צ"ה פ"ג), חין חנוונת חורה ק"ל לר"י ולכן חצפ"י שלכתחילה חקור לפחות כן חלג כיון שצנר ורלה את המוס לא ש"ך קנסה כיון דמן חמורה לא צנינן מוונתה, וחצפ"י חין המוס לפיכך ונעוין שנגוף חין נחיתאין, ע"כ כנו שפירשנו כיון דנחיתא חנונו ואומר דליוני כיכר כעת כנחיתא כאלון דל הוא פירושא דחלי שנועמא צנצלי

ונמצא הם . ר"ל שאלו חנו רואין לפנינו הנוס לכן
 אם השוחט חומר ששחטו על נוס שצניק אין להחכם
 הרואה לזכר אחריו דלילולא זלמה מוס היו וכעת
 כשתהא, ואעפ"י שלא היה לו לרשות מונו צבור רק
 על ידי חכם, כיון שבער ושחט,
 צבור צד"ה לביע מותר, (וליסנה
 מפני שלאחר מיתה נשתתן י"ל
 עוד דה"ס שאין תקנה לזה דלפי
 יונלח מוס י"ל שכתבנה לאחר
 מיתה וזלמה לא היה נוקדם,
 לכן כשלא נולח נני דאין
 נוצקין אחריו: ושבונו . ואם
 שחטו על מוס שצננו וכעת לא
 כרחה הנוס, החכם נוצר אחריו
 ואם לא נולח חסור לרינו, ולר"י
 אף צנונוין כאלו אין נוצקין
 אחריו ללא הרי הוא צחקה
 נוצק, ואע"ג דנונוין שצננו אין
 נשתתן ק"ל ר"י כיון שהיה
 נולח את ננונו לפניו ודאי היה
 צו מוס וכשחומר דכעת לא
 כרחה כ"כ נלען: אם כהרא .
 אי מתוקמית לנותניתן צנונו
 דתני ר"ח קסיל דצרי ר"נו
 דקאמר חסור ואלא לתא דתוספתא
 אפילו צנונוין שצננו רק "צק"
 ואם נולח כנו שחטו מותר, ונשני
 דכינו מתניתא זלמה כן "צק"
 וכנו שהיה צתוספתא: המן
 אמרין . צצכל אחרין דמתניתן
 פליגא על תוספתא דר"ח, ואי
 קשיא : ומה פליגין . צנה
 נוקמית פלוגתיהו דר"ח ור"י
 חזון חכי במוסין שבונו דר"נו
 קנס ננונוין שצננו אחר ננונוין
 שצנין נשתתן, ולחומר קחור
 דלא נחתי ציקור דחפילו נולח
 כעת שהיה מוס קצו, שנה
 כשתה ונחחילה היה רק מוס
 עוצר, ור"י מורי דקוקין שצנין
 כיון דנשתתן ללא פליג צנונוין
 שצננו, וקנסא לא קנסין:
 ומעמא מאי. אר"ת קאי דחוסר
 אף צנונוין שצננו דלינן נשתתן:
 סנסא. וכן גזירה, הוא אחר מנונוין
 שצנין וכן הוא צצכל: מה נפיה .
 מאי נפיה אי נוס קנס או
 גזירה, ומשני אחר דמוס קנס
 ליכא ונוס גזירה ליכא :

משנה : פרים הנשרפין . פה

בחן נקמית, פה העלם
 יום הכיפורים, ושעירין . שעיר יוסיב ושעירי ע"ז :
 במצותן . שלא חיצו לכן פקול : בבית הדשן . מפרש
 צנונו : ומטמאין בגדים . ר"ל העוקקין נשרפתן
 נעמלן בגדים וכו' . איכילין ומסקין שנגעו בהן כל זמן
 שהן נעמלן . וכן, אלא חן עמלון ר"ל פרים ושעירין
 הנשרפין אינן נעמלן בגדים ולא חס הנוגע בהן רק
 איכילין ומסקין : בבית הבירה . מפרש צנונו : היו
 סובלין . הנשרפין כמלות קאי אז ד' צני חס נשחין
 לוחן צנונויות אל מקום שריפתן : יצאו . כדרך הנשחין
 שהחשוקים הנשחין צדח הנוט יולחין צעור שהחשוקים
 עדיין צניס, לתיק כל שילחו חוץ לעזרה נעמלן בגדים : ברובן . של הנשרפין נשחין על שחט
 לזרחה החילוני אף שהשורף עדיין נקייב צפעולת שונות לזרחה גזר שריפתן אין נעמלן בגדים :

ה ל ב ה ד : שנמסא . הכא פירוש, אף על גב דנומחה ודאי לא גרע נשאר פקול שארע
 בהן מ"מ ונצני ל"ס כנומח אי י"ס לחלק בין נעמלן לאחר לו קודם זריקת חס, וכדנפיש :

ונמצא הם, מוסין שבעין אין מבחרין אותן
 מפני שלאחר מיתה משתתן הן ושבונו
 מבחרין אותן דברי רבי מאיר, רבי
 יודא אומר אף שבונו אין מבחרין
 אותן אלא הרי זה יפקר, רבי חגי בעא
 אם כהרא דתני רבי חייא, כרא הוא
 דתנינן רבי מאיר אומר הואיל ונשחט
 שלא על פי מומחה אסור אמר ליה
 כיני מתניתא יבמה, אמר רבי מנא
 סלכות להסריין ושמעית אמריין דתנינן
 תמן דמתניתא ודאי פליגי, ומה פליגי
 במומין שבונו בהם מומין שבעין כל
 עמא מודין דאסור, ושעמא מאי רבנן
 דקסריין בשם רבי ירמיה משום קנסא
 רבי יודן בשם רבי יוסי גזירה גזרה
 מן נפיה מן ביניהון דשחמיה חורנה מן
 דמר משום קנסא דית כן קנסא, מן
 דמר גזירה גזרה אית כן גזירה :

משנה : פרים הנשרפים ושעירים
 הנשרפין בזמן שהן נשרפין
 כמצותן נשרפין בבית הדשן ומטמאין
 בגדים אם אין נשרפין כמצותן נשרפין
 בבית הבירה ואינם מטמאין בגדים.
 היו סובלין אותן במושות, יצאו
 הראשונים חוץ לחומת העזרה
 והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין
 בגדים והאחרונים אינם מטמאין בגדים
 עד שיצאו, יצאו אלו ואלו מטמאין
 בגדים רבי שמעון אומר אלו ואלו אינם
 מטמאין בגדים עד שיצית העור ברובן
 ניתך הבשר אין השורף מטמא
 בגדים :

הלכה ד : אמר רבי זריקין רבי זעירא
 בעא פרים . ושעירים
 הנשרפין שנמסאו מהו שישרפו כמצותן
 מה

צצקור : ומה ליכא דפקקי כר"י, דר"נו ור"י הלכה כר"י,
 ואע"ג דקנס הוא דקנס ר"נו אין הלכה כר"נו צקנסותיו
 לזל הצח"ג ורמז"ן פקקי כר"נו ויעס ללא קנסא הוא,
 כ"ה גזירה והלכה כר"נו בגזירותיה, וקנסא לאו דוקא,
 ודאי לזה הוא דקתני "הואיל
 וכשחט" וכל קתני הואיל, "ושחט"
 שלא עפ"י מונוחה ש"ע דלפי
 שחטו אחר, ללא שייך קנסא נמי
 אסור, ונפיק"ג הירושלמי הכא
 נשענע מפורש כהצח"ג ורמז"ן
 ז"ל דקאמר דליכא צייתיה
 דשחטו אחר, דמוס קנס ליכא
 ונוס גזירה ליכא, ומדצרי רש"י
 צצילה (כ"ז). נשענע דק"ל דעמלן
 דר"נו נוס קנסא כדמשנע
 פשטות חס"ס הכא וכן הוא
 שית נהר"ס צן חפני גלון ז"ל,
 אונס נהר"ס חס"ס על שיה
 צה"ג ורמז"ן דמליו כנוס
 פצנוס שחטו חכמים ונוס
 קנס ואס"ה צכל גזירה אסור
 מוס, דלא פליג רבנן, וזלמה
 כן ל"ל לקנסת רש"י דלא חקשה
 עליו דיוק הרמז"ן ז"ל, אלא
 שית הירושלמי חס"ס כן, ונליו
 כהאי גזירה צירושלמי יצונות
 פ"ח דמוס קנסא ליכא דליכא
 למוקם לא קנס, וז"ל חס"ס שם
 ר"ז ורז"י ינח"י צס רבי יוחנן
 נוס קנס רבי ירמיה ור"ס צר
 רבי יצחק גזירה גזרה מה נפיק
 מן צייתון מוס, לו אחר ערלה
 לו שנטפח מלחיה אין חומר
 קנס, אין כאל קנס אין חומר
 גזירה גזרה אף כן גזירה גזרה
 והפורש כהרמז"ן ז"ל וצככות
 פסק חס"ס מפורש כר"נו :

משנה : היו סובלין אותן
 במושות : צח"כ
 אחרי פרשה ה' ליכא, "מלחן אחר
 היו קובלין לוחן צנונויות ילאו
 הרשאים חוץ לחומת העזרה
 והאחרים לא ילאו הרשאים
 נעמלן בגדים והאחרים אינן
 נעמלן בגדים עד שילחו
 ולא גרס"י ילאו אלו ואלו חלו
 נעמלן בגדים, וליע על לזר
 הנשחט שפול לכחורה שפת
 יתה, וז"ל דקמיל דלא חיוול
 דחכל חלו צפר ושעיר הנשרפין
 ואם ככר ילאו אעפ"י
 נעמלן, ודקאמר והאחרונים לא יצאו פ"י שלא ילאו
 עדין חלק חס ושעיר הנשחין על לזר אחרון חלו
 כשילחו כולה אף על פי שהנשחין עדין צניס נעמלן
 קנשנע לן, ילאו חלו ואלו נשחין הרשאים והאחרונים
 וכלקמן צנונויות, וכרצא צצלי וכלקמן דעצין ואחר
 יצא אל הנחמה, ומשני זה כתב הרמז"ס דפ"ה דפרה
 לשון הנשחט כך, חלו שיצאו נעמלן בגדים ואלו
 שלא יצאו אין נעמלן בגדים, ודק :

הלכה ד : פרים ושעירין הנשרפין שנמסאו וכו' :

של הנשרפין נשחין על שחט
 לזרחה החילוני אף שהשורף עדיין נקייב צפעולת שונות לזרחה גזר שריפתן אין נעמלן בגדים :

ע"ן ירושלמי יומא פ"ו ח"ו ע"ן צופרנים שם פכל דגריה דחוק נחל וסג' שלפניו נחוקת וספ' שפסנו דגור וקלר צ"ל שום דחוק צע"ה :

פשיטא הדא מילתא : ע"ן בצלי אכילתן סך צעי צוואה אחרתא :

והק"ע ר"ל ג"כ לסקציר צעי סירובלמי כן דחוק הוא, וכב' הצחקת לחגון סרה יתבט ז"ל ס"ג, א"ל לביב רלל ילל צרס אצב אצב ואח"כ ילל רוצה אצב אשלים לרוב" ופ' ואח"כ ילל רוצה היינו נעט נעט עד ס"ל רוצה ופסע חס"ק דודלי אצב משלים לרוב צכל גוואל סהול, ואפסטי צע"ן וע"ן רעצים פ"ע מחל' פספסוק ס"ג ונחשגות סרלציר שם :

והא תנינן היו סובלין :

נקיפה נקסה דנחדר ותני "אלו אלו ואלו, אלו ואלו נעמלין בגדים" וכמו שפסנו לפ"ל, דלכין חרשין היינו מפרשים דנפדים ונצירין תליין מילתא וזה ג"כ היה קצרת ר"ל דנצעי ליה דה"ל דכל תלוי אחר סנשרפין, ופריך נדנחדר ותני וילל אלו ואלו פ"כ בגצרה עסקינן, וקאמר דני יודן דנחשכטנו ודלי כן כיון דלל חזרו, והול אטעס הכתוב והוליל את ספר, ומנצי לן רק צעמורי :

מגדל היה עומד :

דלחיושלמי נחלוקת ר"י ורשב"ל צהל דתני ל"י בשלשה מקומות היה עומד, הר קציה, וחזן לג' מחנות, ר"ל לא סבר כחאי צרייה ונצורה לא סבר סורפין כלל דנחשכטנו קחני קחנול כשרפין צצ"ה הצירה וס"יו סמגדל סנהר חניס ומעורה לא צעמנו

הר הבית מרני בירה דכתיב ירלכנות הבירה אשר הכינותי, תני רבי יוסי הגלילי אומר בבית הדשן הגדול היו נשרפין ואפילו כבתן כמש ובגבבא אפילו לא הצית את האש אלא ברובה כשרין, רבי בון בר חייא תפלוגתא דרבנן ורבי לעזר דתנינן אל ממוס מהור שיחא

למנצי דהא על כל פנים רוב חייב : לא צורכיה, כי קמנצי ליה ס"ל אצב אצב עד סרוב סהצב סכלס לרוב, חי נלטרפין כולן ואערינן רובו ככולו או לל, וכל נפסנ חצעי : שיצאו וחזרו, ר"ל צני חדס נובלי סונוות וקאמר חס"ק דכסנננו צנצנים דרך חזרה פשיטא סליין נענולין, כי קמנצי ליה צסחתילי, לללל וני אערינן כיון ססחתילו סלחכרניס ללללל חס כן סרלסכניס עם סנשרפין כצב יללו שדינן לסו צהר סיוולא, ונצי זו סיה צלחיל ומנצי דלעיל, סח"ל אצב אשלים לרוב צבי סלי גוואל מהו ועל זה התיב רבי בא וחי קמנצי ליה סל מנסה וסורסת סול דעד סכל יללי חין נענולין : שנייא סול, גוואל דנשכטנו דכתיב והוליל את ספר עד סיולי סמולילן, מנסה סל סווליל וס"יו נכל סעורה אצב סכל דחזרו מנצי לן חי, כיון סחזרו חזרו לו צילילל סליל מילתא : מהו הדון בירה, א"ס מוקס סול סקריחל צירה : מגדל, וצנצלי, מוקס, וסולו מוקס ונליין סירובלמי וסורס סהול סמגדל, וע"ן ירושלמי ססכיס סרק ז' סלכס ח' : כל הר הבית, ונצרה צכלל, חון ען ססיכל וקדסי קדסיס : תני, צחוקפחל אנסרפין, כמולין קחל, וס"יו חון, לללל ומחוס : אפילו כבתן, ועליס ללו דוקל דכתיב על סעליס צלל, חס נכלל מוקס, ח"כ, למה נלמר עליס, ללחילל סל סקיר ולל סרען : ססובו מהור, וסוכן, ככל עת למוקס, סריסה וסל, נלמולל אפס"י סלין לללל לן, לפי סנה חל ילחבו, כך רק יסרסרו מיד :

מה צורכיה ליה בשנממאו לאחר זריסת הדם ברם נממאו לפני זריסת הדם מרדא אני עליו במועדו אוק בשבת במועדו אוק במומאה, אמר רבי יוסי וסר העדה שלא כתב בו במועד הוי לית שמע מיניה בלום, אמר רבי מנא לא מתמנע רבי יוסי רבנן ס"ים חבי אמר ליה רבי בון בר חייא ס"ים בפר משיח ועדה, רבי לעזר בעא פרים ושעירים הנשרפים שיצא רוב האבר המשלים לרוב מילתיה אמרה ברובו הרבר תלוי פשיטא הדא מילתא לא יצא רובו ואחר כן יצא רוב האבר המשלים לרוב, לא צורכיה דלא יצא אלא אבר אבר ואחר כן יצא רוב אבר משלים לרוב, רבי חייא בר ווא אמר רבי לעזר שאל פרים ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו, פשיטא דרך חרה אינן סממא בגדים, לא צורכיה דלא מבין שהתחילו לצאת מהו שיטמאו בגדים התיב רבי בא והא תנינן היו סובלין אותו במוסות יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים סממאין בגדים והאחרונים אין סממאין בגדים עד שיצאו, יצאו אלו ואלו סממאין בגדים, אמר רבי יודן אבוי דרבי מתנייה שנייא היא דכתיב והוציא עד שיצא רשות כל המוציא : מהו הדון בירה, אמר רבי יוחנן מגדל היה עומד בהר הבית וקרני בירה רבי שמעון בן לקיש אומר כל הר הבית מרני בירה דכתיב ירלכנות הבירה אשר הכינותי, תני רבי יוסי הגלילי אומר בבית הדשן הגדול היו נשרפין ואפילו כבתן כמש ובגבבא אפילו לא הצית את האש אלא ברובה כשרין, רבי בון בר חייא תפלוגתא דרבנן ורבי לעזר דתנינן אל ממוס מהור שיחא

למנצי דהא על כל פנים רוב חייב : לא צורכיה, כי קמנצי ליה ס"ל אצב אצב עד סרוב סהצב סכלס לרוב, חי נלטרפין כולן ואערינן רובו ככולו או לל, וכל נפסנ חצעי : שיצאו וחזרו, ר"ל צני חדס נובלי סונוות וקאמר חס"ק דכסנננו צנצנים דרך חזרה פשיטא סליין נענולין, כי קמנצי ליה צסחתילי, לללל וני אערינן כיון ססחתילו סלחכרניס ללללל חס כן סרלסכניס עם סנשרפין כצב יללו שדינן לסו צהר סיוולא, ונצי זו סיה צלחיל ומנצי דלעיל, סח"ל אצב אשלים לרוב צבי סלי גוואל מהו ועל זה התיב רבי בא וחי קמנצי ליה סל מנסה וסורסת סול דעד סכל יללי חין נענולין : שנייא סול, גוואל דנשכטנו דכתיב והוליל את ספר עד סיולי סמולילן, מנסה סל סווליל וס"יו נכל סעורה אצב סכל דחזרו מנצי לן חי, כיון סחזרו חזרו לו צילילל סליל מילתא : מהו הדון בירה, א"ס מוקס סול סקריחל צירה : מגדל, וצנצלי, מוקס, וסולו מוקס ונליין סירובלמי וסורס סהול סמגדל, וע"ן ירושלמי ססכיס סרק ז' סלכס ח' : כל הר הבית, ונצרה צכלל, חון ען ססיכל וקדסי קדסיס : תני, צחוקפחל אנסרפין, כמולין קחל, וס"יו חון, לללל ומחוס : אפילו כבתן, ועליס ללו דוקל דכתיב על סעליס צלל, חס נכלל מוקס, ח"כ, למה נלמר עליס, ללחילל סל סקיר ולל סרען : ססובו מהור, וסוכן, ככל עת למוקס, סריסה וסל, נלמולל אפס"י סלין לללל לן, לפי סנה חל ילחבו, כך רק יסרסרו מיד :

שיהא שם דשן. לפולס ונפרס ח"ד, אם אין קס דשן שמוענו כלום, ולרשנ"ל צירח דקתני צונתיתן חייבו יקדים דשן ונחמנח נפס, ואחר השלישה ונניח את חדשן קס: שיהא מסומו מושמך. כמדק, וצבלי חמרינן דאפטר דריח צ"י לא פליג על ח"ק רק דח"ק פליג על ח"ך דינח דר"א בן יעקב:

אסור בהנייה. ר"ל צ"י יליף עקרה דאל נקוס עתור ספירוסו נקי צלי טוס הנחת בחדס חמורר ילא פלוגי נקי ונכסיו: לא מר בן. לא יליף ונחמי נקח: לעולם. שלא יקמו נקס לשוס תשמיש, שאסור צחנחת: מנין לדישון מזבח הפנימי. חגב גרל דירושלמי יונח פרק צ' הלכה צ' קמני כדרך זה הש"ס: פה הוייה בגופו. דכתיב וחס עליו ודקסינן ולא צ"ג גחלים ולא על גבי אפר אף הקטרת דכתיב ופקציר עליו חיינו צגופו טל חמנח: קויה. נחמח הפנימי קדוש יומר ונחמח חמיון:

שיהא מקומו מהור ואם הוא שיהא מקומו מהור וכו' : עיין תוי"ב ויקרא חובה פרק ה' וקתנא דקפרא קס ישרק חצפי שאין קס דשן, ולא"כ חמי צרייתא לכתחילה קאמרה ועיין תוי"ב אחרי פרק ו' :

הדרן עלך פרק מבול יום : מהמא יטהרנה אל שפך הדשן. שיהא שם דשן שיקדוש את הדשן וששם נותנין את הדשן רבי לעזר בן יעקב אומר שיהא מקומו משופך רבי הילא בשם רבי לעזר מניין שהוא אסור בהנייה דכתיב אל מקום מהור שיהא מקומו מהור, רבי ועירא בשם רבי לעזר לא מר בן ברם מניין לדישון מזבח החיצון שהוא אסור בהנייה תלמוד לומר אל מקום הדשן שיהא מקומו לעולם מניין לדישון מזבח הפנימי דכתיב והזה עליו והקטיר מה הוייה בגופו אף הקטרה בגופו ומניין למזבח הפנימי שהוא אסור בהנייה מל וחומר אם מזבח החיצון אסור בהנייה הפנימי לא כל שכן :

הדרן עלך פרק מבול יום :

הדרן עלך פרק מבול יום :

[illegible]

מפני כגונאל : אף השורש בפנים
והפיה נודי ריי סחייז א"כ ה"ה
שוחז בחוק ונעלה בחוק דחייז
טמא שאכל . אגז גרדה דלגותחא
לעילי נקיי : אלא דבר טמא .
ונצר קודם טמא לינו אלא צלח
ונחליקתון ונצור צצלי דפליגו
צצנעוה צצצר וחחייב כצנעוה
הגוף דצנן איה כמו איקור כולל
דנחיד סחל עבלי איקור טונחט
הגוף לאקור צצצר טחור סחיה
נותר צו צתחילתה חל כניי אף
על צצר טונח ורצי יוקי הגבילי
ליה איה איקור חל על איקור
צצקור כולל איקור טונחט
הגוף חל כנ איקור טונחט צצר :
כצור . ענן חכרת וקופנ איה
האצצעים :

הערה : ר"י גאון
הרמב"ם

הפּערש גרוס יאָס זיין זאָל. לזאָל ורצו
ו"ר'ל צרענען טענווען טרורוואס דערפאר
וועלכע דר"י הגבילי אַחוץ דערפון
לייט צרענען אַלע מיט וואווי דר"י
צוהיט צופנים וועלכע צוהיט
דעמיט טהרי גאס האט צוין
טהוילאס פאקל וקאנטי דערפאר
גרוס האט דעוואס צפנים הייט
לייט טעה דעוואס לינקס צפנים
זאָל טעפאט ע"י טהעלע צוהיט
ווא"ל טעה וועוואס לא הייט לייט
טעה דעוואס לינקס צפנים כולל
ו"ר'ל צרענען וועלכע דערפאר
צפנים וועלכע צוהיט טהוילא
וועקל דאס מוז וטהיט וטהעל
לא ירדו כדאמרינען לעיל צפיע :
השיהיה לי . וועלכע הייט קשה
לייט דאס וועלכע דר"י הגבילי הא
טפיר קפרי לייט ווא"ל דר"י
טהוילא עד דעווען צוהיט דרענע
ו"ר'ל צרענען וועלכע טעוואס וואר
לייט הייט . כדצרי דר"י הגבילי
דאס צרענען טהוילא על דצרי
כולל : מה נפיק . ווא"ל טפיע צין
טעווא דרענען טעווא דרענען :
טעהמה בלייט . אעפיע טעהמה
צפנים לא הייט לא טעה דעוואס
וועלכע כדוועלכע טעווא
דע"ל כר"ס לעיל צפיע טעהמה
צפנים אס טעהמה לא טהר :
צפיע דער כן . דאס וועלכע
צפיע וצין צפיע לעווי צרענען
טענווען דעוואס אס קא צרענען
טעווא : כפלי דאס . טעה דעוואס
יבא דעוואס וועלכע : כדוועלכע
וואס לזאָל . דע"ל לא ירד
וועלכע צפנים דעוואס דעוואס
וואס דעוואס טעהמה כתיב טעווא
על לזאָל וועלכע : דעוואס קפרי
קאס וואס אס טעהמה וואס טעהמה
טעהמה

השוחט והמעלה בחזן חייב על
השחטה וחייב על
העולה רבי יוסי הגלילי אומר שחט
בפנים והעלה בחזן חייב שחט בחזן
והעלה בחזן פסול שגא העלה בחזן
אלא דבר פסול אמרו לו אף השוחט
בפנים ומעלה בחזן בין שהניחו
בפסלו ובין ממה שאכל בין קודש ממה
ובין קודש מהדר דרב' יוסי הגלילי
אומר ממה שאכל קודש מהדר חייב,
וממה שאכל קודש ממה פסול שלא
אכל אללא דבר ממה אמרו לו אף
ממה שאכל מהדר בין שנגע בו במצחו,
ומהדר שאכל ממה פסול פסול שאינו
חייב אלא על טומאות הנפש:

ה'לכה א': אמר רבי מנא אולית
לקסדיין ושמעית רבי
חזקיה יתב תני רבי אומר הפרשתה
בין השוחט ומעלה בחוץ ובין
השוחט בחוץ ומעלה בחוץ שהשוחט
בפנים ומעלה בחוץ חייב שכן היתה
לו שעת הכושר והשוחט בחוץ ומעלה
בחוץ פטור שכן לא היתה לו שעת
כושר דרבי לעזר בר רבי שמעון אומר
הפרשתה בין השוחט בפנים ומעלה
בחוץ לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ
שהשוחט בפנים ומעלה בחוץ
חייב שבו המודש מכבדו והשוחט
בחוץ ומעלה בחוץ פטור שבו אין

הקודש מקבלו אמר לון כשיתיה לוי דו מילתיה יאות אמריון
רבנן מאי מעמא דרבי יוסי הגלילי ולית אנא ידעי מעמא על
ברוריה עד דשמעית דו מתניתא ואית ליה מייס מה נפיק מן
ביניהון שחמה בלילה בפנים אמר רבי הני לא צורכיה אלא
לר"ש דמר כל שפסולו במודש המודש מקבלו ברם לרבי
יודה דמר שנשחמה בלילה אם עלתה תוריד לא בדא דמר בן רבי
הילא בשם רבי בא בר ממל נתמבל הדם בבלי חול נפיק מן
ביניהון אמר רבי הני לא צורכיה אלא לרבי שמעון דמר כל
שפסולו במודש המודש מקבלו ברם לרבי יודה לא בדא דמר
בן רבי זעירא בשם רבי בא בר ממל נשחמה במחשבת
חזן לזמנו וחזן למקומו נפיק מן ביניהון אמריון כבודם
את הדם חזן לזמנו וחזן למקומו נפיק מן ביניהון רבי בא בר כהן בשם
רבי הנינא מעמא דמתניתא כהדא דתנינן השמר בלא תעשה מן בלא
תעשה ובתבין *שם תעלה עולתך ושם תעשה שם תעלה זו
העלייה ושם תעשה זו היא השחיטה והזריקה מה העלייה שהיא
בעשה

[illegible]

בעשה: דשם העלה: הרי הוא בליט. לכל נקוס. כנאלור הסנור פן ואל חיור חלה לית חף שחשה חריקה פן ואפי' להפטר כתיב דק 'מעלה' שחשה חריקה נמי קאי: בגין דבתיב. טעמא דכתיב קרל יחיה וס' חפשה ומיני ע"כ שחשה חריקה וילפינן מזה ג"כ על לית חזל צלי הכא לא הוי ידעינן שם שחשה חריקה לית וקסא: מה עביד ליה ר"ל. סיד נסתך ז' ר"ל. דלקטן: דאחפלו. ירעלנוי כלאים ריש פ"ח שבת פ"ז ס"ז: כלל בעשה. כל נקוס טעמינו כחסי גוואל וכדלקטן אי דיין לית צכלל ופרט חו לא: מילוייהו דר"ל. מדברי ר"ל דלקטן שמינין דקיל דדנין ליה צכלל ופרט, ודבר קילא מן הכלל מלמד על הכלל כולו: אה הן הכלל. ושבתה חלקן הוי וילאו נוסכלל ללמד על החריקה שחש ג"כ שצודה חלקן וצלינן דחשקן לחילוקות: מה עביד ליה ר"ל. חל ספיר דן לית ר"ל צכלל ופרט קילא נוסכלל ונמי ק"ל לחין לוקין על חריקה ששביעית: שני דברים הן. קילאו נוסכלל זריעה חזירה וצ"כ נאמר דילאו לחלק חזירי על כל אחת ואחת חזירי חסם דגוואל דהכא חין חולקין: על דעתיה דר"ל. וכי ר"ל קיל דאפי' צכי הוי גוואל חולקין, ואפי' לאנור דני בון צר חיה חסם דצרי דני יסמטאל שני דברים קילאו וון הכלל חולקין, סמטאל דחלומה לחין חולקין, ולכן נמנה אי ר"ל קיל צחא כרבי יסמטאל: הא ללמד. על הכלל כולו נולמדין סחא כמו הפרט, ודבר זה ודאי חלק עם דני לעזה, ולכן פרק וכי ד"ל לא ק"ל כן, ואית ליה דלף חין חלמדין, ומטי דבעלמא ק"ל לר"ל כר"ל לחין חולקין חזל נולמדין, והכא שביעית קילא כדנפטר סהכלל ושבתה חלקן הוי עשה והפרט לא תזרע לית ולא דיין לית צודה פרט קילא נוסכלל: ה"ל. על דעתיה דר"ל עשה נולמד על לית ולית נולמד על עשה, וכן הגיה הגאון הרשב"א וק"ל דאפי' צכי חלי גוואל דיין לית צודה דבר קילא נוסכלל, חזל י' לקיים ג"כ העשה סהכלל כמו סחא ושבתה חלקן כלל שפרט סחא חלי' דלא דוקא זריעה חזירה חלה כל ביולא חזר דללמד על הכלל כולו ילא, משא"כ חס חלי' סהכלל כגון אי הוי כתיב לא תצדי, דכל שצודה חלקן נשפוט, והפרט עשה כגון לזרע יזרע סדך נחריעה וכדנך נחריעה דמיין לית צכלל ופרט ואין צכלל חלה נה שפטר: מה עביד ליה ר"ל. והסתא חזר על חקויא דלעיל, דסם משמע דלא כר"ל דדוקא נוסם דכתיב סם מעלה וסם העשה חזל צלי זה אמרינן אין עשה נולמד על לית ולא לית על עשה: שלא תימר. לעולם חפילו אי לא הוי כתיב סם מעלה וסם העשה נמי נחייז על השחשה והחריקה דעשה נולמד על לית ולית נולמד על עשה, חזל על הסחוב ללמדין שמיז על העלה והשחשה שחם דלא חיוול כמו. ג"כ שבת שכולן נולכחם אחת לא (ולפי הגירסא שפטינו לר"ל לומר דהאי הסנור פן מעלה פרט הוי 'העלה' והוי חלה העשה והעשה כלל מעלה ומעשה) על דעתיה דרבי יוחנן. דן צכלל ופרט פשיטא שנוחר לחפיר צה צורות וכו' דלא חף חריקה חיו לוקא ולא חקירה מורה חלה זריעה וחריקה: ע"ר דר"ל. דכל כתיב זריעה וחריקה חקור. נכחי דילולא ה"ל קני בחרישה ניכח וצורות כחין ומעלות ס"כ צחן נמי לורך לקרקע ולחילין וקאמר ס"כ

בעשה הרי הוא בלא תעשה אף שחשה חריקה שהן בעשה הן בלא תעשה בגין דבתיב שם תעלה ושם תעשה הא אירו לא בתיב שם תעלה ושם תעשה אין עשה מלמד על לא תעשה ואין לא תעשה מלמד על עשה מה עביד ריה רבי לעזר, דאחפלוין כלל בעשה ופרט בלא תעשה מילתייה דרבי לעזר אמר כלל ופרט הוא דמר רבי לעזר לוקין על החרישה בשביעית ורבי יוחנן אמר אין לוקין על החרישה בשביעית מאי טעמא דרבי לעזר 'ושבתה הארץ' שבת כלל, שרד לא תזרע וכדמך לא תזמור פרט, תזרע ותזמור אף הן בכלל הוי ולמה יצאו להדיש אליהם מה תזרע ותזמור מיוחדין שהן עבודה בארץ ובאילו אף כל שהוא עבודה בארץ ובאילו, מה עביד ליה רבי יוחנן שני דברים הן ושני דברים שיצאו מן הכלל אינן חולקין, על דעתיה דרבי לעזר חולקין רבי לעזר אית ליה לחלק אינן חולקין הא ללמד מלמדין על דעתיה דרבי יוחנן אינן מלמדין שנייא היא שכלל בעשה ופרט בלא תעשה ואין עשה מלמד על לא תעשה ואין לא תעשה מלמד על עשה על דעתיה דרבי לעזר עשה מלמד על לא תעשה ואין לית מלמד על עשה מה עביד לה רבי לעזר, שלא תימר כמה דאת מר גבי שבת הפר חרין נעין אינו חייב אלא אחת ובדברותיה שחש זרע והעלה אינו חייב אלא אחת לפום בן צורביה תימר חייב על כל אחת ואחת על דעתיה דרבי יוחנן פשיטא דמותר לחפור בה בורות שיחין ומערות, על דעתיה דרבי לעזר מהו לחפור בה בורות שיחין ומערות, פשיטא בשם

ועין צמיל פ"ח עה"ל 'חזק' קצאור כל זה צלרכות ודברי המנצ"ס חול קונ"ה הירובלני ודוק. ושביתה הארץ שבת כלל: עין צב"ל (מ"ח ג.) דפליגי ר"י ור"ל כחסי גוואלו קאמר ס"כ דפליגי דרבי חנין דכל נקוס טעמינו כלל צעשה וכו' ופי' רס"י כגון סחא דכתיב שבת שבתון יהיה לארץ (היינו כלל צעשה) סדך לא תזרע וכדנך לא תזמור (פרט צל"ת). ולפי זה יש לתמוה על ס"כ סחא (וכן צמנה דוחקין כדלעיל) דשנין קרל דשבת שבתון דכתיב צחא קרל וקנין קרל דשבתה חלקן דרישא, וי"ל דס"ל לחס"ס דאם נאמר דשבת שבתון חיוו כלל ח"כ לכ"ע כלל ופרט חול, מדנחקרין להדי' והפרט נעיד על הכלל דפי' שבתון נעבורה חלקן ולפי' הוי לית חזל נוכח עשה דאפי' חס נאמר לית סחא נוכח עשה עשה חול ניוו לעין לדנוי צכלל ופרט כל"ת הוי והוי כלל' לית ופרט לית ולכ"ע פרט וכלל חול ואין צכלל חלה נה שפטר, רק ק"ל לחס"ס דחסי צבת שבתון חלי כללל חול כלל. דחילקין. לית כדנפטרין צח"כ סם באעפי' קילא שביעית פירותיה שמיז עד ע"ז צשנך נוסח"כ קרל דשבתה חלקן נוסח"כ נוסח"כ על ופרט חין נעיד על סהכלל ק"ל לר"ל לחין כידון צכלל ופרט חלה צכל דבר קילא נוסכלל, דכלל זה חול צכל צכל נקוס חיוי דא"ל לדנוי צכלל ופרט כידון צודה כל דבר קילא נוסכלל, וצח"כ סם סמטאל דשפטר כר"ל דכתיב חין חסם, סדך לא תזרע וכדנך לא תזמור חזר וסמטאל צכלל חיס וכו' וכו' ילא לחקיק לחס ונה זרע חזירי מיוחדים סן שצודה חלקן וצלינן חף כל דבר סחא שצודה חלקן וצלינן: וסמטאל דצרי חס"ס (מ"ח ג.) ילא דג"ל חסרת ח"ל לחס צירובלני 'מילתייה דר"ל חזרה אין זה כלל ופרט' דהפרט צכלל וסכלל צנוקינו עונד, וכיון סהכלל חול עשה נולמד על הפרט סחא לית וכידון צודה דכל דבר קילא ודוק:

על דעתיה דר"ל כחא: עין צקיש ורבינן דהגיה להדיך שצודה כתיב לא תצדי, דכל שצודה חלקן נשפוט, והפרט עשה כגון לזרע יזרע סדך נחריעה וכדנך נחריעה דמיין לית צכלל ופרט ואין צכלל חלה נה שפטר: מה עביד ליה ר"ל. והסתא חזר על חקויא דלעיל, דסם משמע דלא כר"ל דדוקא נוסם דכתיב סם מעלה וסם העשה חזל צלי זה אמרינן אין עשה נולמד על לית ולא לית על עשה: שלא תימר. לעולם חפילו אי לא הוי כתיב סם מעלה וסם העשה נמי נחייז על השחשה והחריקה דעשה נולמד על לית ולית נולמד על עשה, חזל על הסחוב ללמדין שמיז על העלה והשחשה שחם דלא חיוול כמו. ג"כ שבת שכולן נולכחם אחת לא (ולפי הגירסא שפטינו לר"ל לומר דהאי הסנור פן מעלה פרט הוי 'העלה' והוי חלה העשה והעשה כלל מעלה ומעשה) על דעתיה דרבי יוחנן. דן צכלל ופרט פשיטא שנוחר לחפיר צה צורות וכו' דלא חף חריקה חיו לוקא ולא חקירה מורה חלה זריעה וחריקה: ע"ר דר"ל. דכל כתיב זריעה וחריקה חקור. נכחי דילולא ה"ל קני בחרישה ניכח וצורות כחין ומעלות ס"כ צחן נמי לורך לקרקע ולחילין וקאמר ס"כ

השוחט והמעלה

פרק שלשה עשר

זבחים

להיפך ע"ד דר"ל ביחול, ומצבי רק לר"י להכלל במקומו
עומד ושבתה היינו כל מיני השבתה ופסוק חס"ם דבס
שלין לנודין לענין איסור לאסור חמישה כן חין למדין
ג"כ לענין היחד ואיסור, והוא נגד השת"כ שהציטו ולכן
הג"י שלפניו איסור :

בשם שאין מלמדו לענין איסור כך אין
מלמדו לענין היתר, רבי בא בר
מימינייה מעמא דרבי יוחנן דכתיב
שש שנים תזרע ולא בשביעית שש
שנים תזמור כרמך ולא בשביעית וכל
לא תעשה שהיא בא מכה עשה עשה
היא, ועובר בעשה רבי ירמיה אמר
עובר בעשה רבי יוסי אמר אוקף עשה
אין בו וליידו מילה כתיב ושבתה הארץ
שבת ליי לענין לא תעשה שבו תני
יכול ידא חייב על התוספת, רבי יוחנן
פטר לה מתניתא יכול ידא לזמן על
ידי הרישה בשביעית רבי לעזר פטר
לה מתניתא יכול ידא לזמן על איסור
שני פרקים הראשונים, אית דתני תני
שש שנים תזרע שדך ושש שנים
תזמור כרמך, ואית דתני תני שדך לא
תזרע וכרמך לא תזמור חדא כרבי
יוחנן ודורנא כרבי לעזר, אתפלגין
רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש המעלה
בזמן שאין בית המדרש רבי יוחנן
אומר חייב משום חוץ ורבי שמעון בן
לקיש פוטר דין בדעתיה ודין בדעתיה
דאתפלגין רבי יוחנן ורבי שמעון בן
לקיש חד אמר בונין ואח"כ מקדישין
וחורנה אמר מקדישין ואחר כך בונין,
מן דמר בונין ואח"כ מקדישין אין
רואין את המחיצות כאילו הן עולות
ומן דמר מקדישין ואח"כ בונין אנו רואין
את המחיצות כאילו הן עולות רבי
אבון בשם רבי סימון תנינן בבית
וועדא פלוגותא ולא הוי ידעין מן מר
דא ומן מר דא מן מה דאמרת דין
בדעתיה ודין בדעתיה את מר דרבי
יוחנן הוא דאמר מקדישין ואחר כך
בונים :

משה

תני יכור יהא חייב על
התוספות: גיין צבלי
(עוין ג) ופסותה חביב
דריא ק"ל חינו. לוקה ור"י ק"ל
לוקה וגיין צחוקי קס (ד"ה ר"ח)
אצל פסותה הדברים ודלי מונע
שריא ק"ל דלין לוקין, ופליג על
קוגי הירושלמי, והדמנצ"ס ז"ל
צרים ס"ה דשנייה סוף על
הירושלמי שרי ק"ל חין לוקין
ור"י ור"ל הלכה כר"י, וממי
דכז דמי דצבלי אהא לומניה
א"י כדפרש"י תסס הלכך על
גמורא דצבי מערבא קומינין:
דומעלה בזמן שאין בה"מ:
והדמנצ"ס ז"ל קוף חלי
נחיק כחז "מי ששחט קדשים
בזמן הזה והעלם חזן לעזרה
חייב מפני שהוא ראוי לקרב
צפנים שחט עומד לטקד
אצ"י שאין ציח" ונראה דק"ל
המועלה לקחני ללו דקוף וה"ה
השוחט וגיין צו"ל סס, ולפ"י
צריך לזרוק או העלם עוד י"ל
דחייבו צגומל דכחז המוק'
צחידון שני א"י צהעלל ונחה
סקמלה צכלי שרת צפנים" וה"כ
קאמר ווי ששחט קדשים צפנים
והעלם צחוק אצל שוחט צחוק
ללא מחייב וטעמא דצגון שהצית
קיים מחילת הכזרה קולטתו
ונוקדשו אצל צגון שאין ציח
לכ"פ שאלו רואין את הנחמיות
בזמן שכל שחטו להם קרבן
צפנים לא קדם ויחיה גוי דקיי
ר"י המועלה ולא השוחט:
אמר רואין את המחיצות וכו';
גיין ירושלמי ונ"ש ש"י ה"ב
דקס איהא גוי כהאי גוויאל קבל
הוי כזר גימר רואין את הנחמיות
כחילו עולות ואילין צצן חוין
קצבין גימר חין רואין את
הנחמיות כאלו עולות וגיין סס
צריצין שהצית צסס הגר"א ז"ל:
הלכה

[illegible]

משנה להדיוט . ששמו קדשים צחק ללורך אכילה
הדיוט : והמעלה להדיוט . ואין נמכרין לשם
פ"ה חבל נחשין לע"ז הוי מומר לע"ז דמומר הוא לכל
החורה כולה ומעלה נפרט בגמרא : ושמו . קדשים
צחק פטורין ובהעלאת חייבין
ומעלה דנשחיתא כתיב מעלה
הוא החול אחד ולא שנים :
וחור והעלה . אפילו נשחיתא
אחת . ונודע לו בנשים : לראש
המזבח . טענה צחק . ובהקפאת
למכילתן איתא חי חפץ לשחט
אחר קודם חבל חפץ למעלה
אחר מעלה :

הלכה ב' : דתנינן . ת"כ
חכמי ס"י עין
סס ועיין צבלי (מכילתן ק"ח) :
ולא הציבור . וסוס דנעונו
טענה וע"ז נפרעין נעונו ונכל
הפולס חבל חבל הוא כענש חבל
הליצור חין נענשים כלל : להביא
את השנים . ומתניתין קתמא
ר"ש ס"א : והלא דין הוא . להבי
לריך קרא לנענש שנים ששחטו
דח"ל ללכ"ף נקרא להפך . וזה
העלאת פ"ס לא קולא שהמעלה
להדיוט פטור ואפ"כ יש לה
חומרא זו דשנים שהעלו חייבין
שחיתא פ"ס לא חומרא ששחט
להדיוט חייב דין הוא שכותן לו
חומרא זו שנים ששחטו חייבין
ולפיכך לריך קרא דרם ספק
(יחיד) לנענש שנים : יאות אמר
ר"ש . חרשא קח' ח"ס ח"ס
לחציא חת השנים . ואפ"כ דר"י
דקס חסור אחד שהעלה וכו'
י"ל דהאזא נענש רק ליצור . ולא
שנים . כיון דחייבין דהכתוב רצה
ח"ס ח"ס : דרבי ישמעאל . דלא
דקס כפולין צדוק נקום רק ק"ל
דכפולין דנרס חורס כלשון צ"ל
כדלקמן : דתנינן תמי . ירושלמי

משנה להדיוט . ששמו קדשים צחק ללורך אכילה
הדיוט : והמעלה להדיוט . ואין נמכרין לשם
פ"ה חבל נחשין לע"ז הוי מומר לע"ז דמומר הוא לכל
החורה כולה ומעלה נפרט בגמרא : ושמו . קדשים
צחק פטורין ובהעלאת חייבין
ומעלה דנשחיתא כתיב מעלה
הוא החול אחד ולא שנים :
וחור והעלה . אפילו נשחיתא
אחת . ונודע לו בנשים : לראש
המזבח . טענה צחק . ובהקפאת
למכילתן איתא חי חפץ לשחט
אחר קודם חבל חפץ למעלה
אחר מעלה :

הלכה ב' : דתנינן . ת"כ
חכמי ס"י עין
סס ועיין צבלי (מכילתן ק"ח) :
ולא הציבור . וסוס דנעונו
טענה וע"ז נפרעין נעונו ונכל
הפולס חבל חבל הוא כענש חבל
הליצור חין נענשים כלל : להביא
את השנים . ומתניתין קתמא
ר"ש ס"א : והלא דין הוא . להבי
לריך קרא לנענש שנים ששחטו
דח"ל ללכ"ף נקרא להפך . וזה
העלאת פ"ס לא קולא שהמעלה
להדיוט פטור ואפ"כ יש לה
חומרא זו דשנים שהעלו חייבין
שחיתא פ"ס לא חומרא ששחט
להדיוט חייב דין הוא שכותן לו
חומרא זו שנים ששחטו חייבין
ולפיכך לריך קרא דרם ספק
(יחיד) לנענש שנים : יאות אמר
ר"ש . חרשא קח' ח"ס ח"ס
לחציא חת השנים . ואפ"כ דר"י
דקס חסור אחד שהעלה וכו'
י"ל דהאזא נענש רק ליצור . ולא
שנים . כיון דחייבין דהכתוב רצה
ח"ס ח"ס : דרבי ישמעאל . דלא
דקס כפולין צדוק נקום רק ק"ל
דכפולין דנרס חורס כלשון צ"ל
כדלקמן : דתנינן תמי . ירושלמי

משנה להדיוט . ששמו קדשים צחק ללורך אכילה
הדיוט : והמעלה להדיוט . ואין נמכרין לשם
פ"ה חבל נחשין לע"ז הוי מומר לע"ז דמומר הוא לכל
החורה כולה ומעלה נפרט בגמרא : ושמו . קדשים
צחק פטורין ובהעלאת חייבין
ומעלה דנשחיתא כתיב מעלה
הוא החול אחד ולא שנים :
וחור והעלה . אפילו נשחיתא
אחת . ונודע לו בנשים : לראש
המזבח . טענה צחק . ובהקפאת
למכילתן איתא חי חפץ לשחט
אחר קודם חבל חפץ למעלה
אחר מעלה :

משנה : הומר בשחישה מבעליה
והומר בעליה מבשחישה
הומר בשחישה שהשוואת להדיוט חייב
והמעלה להדיוט פטור . הומר בעליה
שנים שאחיו בסביו פטורין אחיו באבר
והעלהו חייבין . העלה וחור והעלה
וחור והעלה חייב על כל עליה ועליה
דברי רבי שמעון רבי יוסי אומר אינו
חייב אלא אחת . ואינו חייב עד שיעלה
לראש המזבח . רבי שמעון אומר אפי'
העלה על הסרע או על האבן חייב :
הלכה ב' : אמר רבי הילא טעמא
דמתניתא כדרא דתנינן
ונכרת האיש ההוא ולא הציבור . ההוא
אחד שהעלה חייב שנים שהעלו פטורין
דברי רבי יוסי רבי שמעון אומר איש
איש להביא את השנים . דם שפך
אחד ששחט חייב שנים ששחטו
פטורין והלא דין הוא מה אם במקום
שהמעלה להדיוט פטור שנים שהעלו
חייבין . מקום ששוואת להדיוט חייב דין
הוא ששנים ששחטו חייבין תלמוד
לומר דם שפך אחד ששחט חייב
שנים ששחטו פטורין . יאות אמר רבי
שמעון מ"ט דרבי יוסי רבי יוסי
בשיטתיה דרבי ישמעאל דמר דברה
תורה כלשון בני אדם . דתנינן תמן
איש איש לרבות את הערל עד כדון
כרבי עקיבא דרבי ישמעאל תני דבי
רבי ישמעאל נאמר תושב ושכיר
בפסח ונאמר תושב ושכיר בתרומה
מה תושב ושכיר האמור בפסח את
פוסל בו את הערל אוק תושב ושכיר
האמור בתרומה את פוסל בו את

הלכה ב' : אמר רבי הילא טעמא
דמתניתא כדרא דתנינן
ונכרת האיש ההוא ולא הציבור . ההוא
אחד שהעלה חייב שנים שהעלו פטורין
דברי רבי יוסי רבי שמעון אומר איש
איש להביא את השנים . דם שפך
אחד ששחט חייב שנים ששחטו
פטורין והלא דין הוא מה אם במקום
שהמעלה להדיוט פטור שנים שהעלו
חייבין . מקום ששוואת להדיוט חייב דין
הוא ששנים ששחטו חייבין תלמוד
לומר דם שפך אחד ששחט חייב
שנים ששחטו פטורין . יאות אמר רבי
שמעון מ"ט דרבי יוסי רבי יוסי
בשיטתיה דרבי ישמעאל דמר דברה
תורה כלשון בני אדם . דתנינן תמן
איש איש לרבות את הערל עד כדון
כרבי עקיבא דרבי ישמעאל תני דבי
רבי ישמעאל נאמר תושב ושכיר
בפסח ונאמר תושב ושכיר בתרומה
מה תושב ושכיר האמור בפסח את
פוסל בו את הערל אוק תושב ושכיר
האמור בתרומה את פוסל בו את

הלכה ב' : אמר רבי הילא טעמא
דמתניתא כדרא דתנינן
ונכרת האיש ההוא ולא הציבור . ההוא
אחד שהעלה חייב שנים שהעלו פטורין
דברי רבי יוסי רבי שמעון אומר איש
איש להביא את השנים . דם שפך
אחד ששחט חייב שנים ששחטו
פטורין והלא דין הוא מה אם במקום
שהמעלה להדיוט פטור שנים שהעלו
חייבין . מקום ששוואת להדיוט חייב דין
הוא ששנים ששחטו חייבין תלמוד
לומר דם שפך אחד ששחט חייב
שנים ששחטו פטורין . יאות אמר רבי
שמעון מ"ט דרבי יוסי רבי יוסי
בשיטתיה דרבי ישמעאל דמר דברה
תורה כלשון בני אדם . דתנינן תמן
איש איש לרבות את הערל עד כדון
כרבי עקיבא דרבי ישמעאל תני דבי
רבי ישמעאל נאמר תושב ושכיר
בפסח ונאמר תושב ושכיר בתרומה
מה תושב ושכיר האמור בפסח את
פוסל בו את הערל אוק תושב ושכיר
האמור בתרומה את פוסל בו את

באשר צדק תלום ודבר לא חומר ונושט צדק נחירה, וסגור החוק: דלמא נר חומר חדר ונר חומר חדר ולא פליגי, ותיכיל דלם לרע נמי באשר להם צדק תלום חייב נון אבל נחירה דקדשים ודאי וסחט חת צן הצדק וחילין לא אבל וחי' קשה הין קלוגר הש"ס חסא דלא פליגי וסדרת קופי' נון אבל לצדק נחירה, וכ"ל דשיטת הירושלמי הוא בפניית החוק' (יבמות ע"ב) דמחן היו צמולין ואכלו צדק שלמים בשמיטה ונחן היו צלמי נעולים, כדכתיב צקרא כי נעולים היו כל העם היולאים נעולרים וכל העם הסולדים צמדק לא נול, והנה חכלי חולין צדק תלום צנחירה, וצאנא לפי מקבצת הש"ס צצלי מוקי רבא לצולם סומחין צין ציוס ובי' ולפ"ו נלוגר נוני דלא פליגי רק קצרת הש"ס ודברי החוק' הסם הוא חליציה דבז יוסק דנדקלוגר אלא ריע ד"א נשונע דכ"ל דר"י ור"ע פליגי, ונפטי זה נחח נמי דברי הרמב"ם פ"ד נחלי שמיטה דתפס לתרייתו שכלו שלמים צשמיטה וחולין צנחירה, ו"ל דכ"ל דר"י ור"ע לא פליגי, ונה סכתא אבל הרבא לאכול זללוגר פירוש, קחין דשמי לאכול שלמים ולכן חומר ואוכל חולין צמדק, דלא הויל דנאשר צצדק כל שיקר וכצדק הש"ס קם לר"י אבל נוי שהוא נחול היה חקור לו צדק תלום צנחירה ודוק:

משנה ג': מן העולה ואימוריה: וצצצלי וצנחנה צנחמיות חגי' ונחן סלימורין, וצחיר, ונחמיתין על כחן פ"ן רמזים פ"ט נחלי' נחמ"ק הלכה " יא' וצכיו קם ופ"ן מלינו סביאר כל זה צחרוכה: **ומנחת נסכים:** ע"ן חוק' מכללת (ד"ה ונחמה) סכתצו ותיעול דלא חגי נחמה נסכים, וצאנא הנרייתא כולה נסוכסת צצצלי, וכנוו סחול לפכינו כן הוא צקפרא קם וכן הוא צרמזים פ"ט נחלי' נחמ"ק הלכה ג': **הלכה ג':** פליגי ר"ל בקמייתא: ע"ן נח שפרטנו אבל חפצר לומר דקאי נמי על נחמיתין דלקמן הקוץ הצרייתא, אבל רישא דצרייתא חקר לפכינו צלי קסק, כי ח"א לומר דלשחרצוצי הוא דלשחרצצ נחמס, דנחלי חזי הש"ס למצפי חסא ולא חסא, ויחור ח"ל דקאי על חעעלה כזית נון חעעלה ונחלימוריה, חי פליגי דריא דהא חו מורי לרצקן (פ"ן רש"י צנחנה דברי הכל ור"א נמי נדללא פליגי על רישא) ונרס"י פליגי ר"ל בבתרייתא או אוקף בהמיייתא (ולשון זה נחח יחור על צ' צבות אבל רישא דצצא וקפחא לא שיק קמייתא וצתרייתא) ופשוטו נדפליגי צנחמיתין וצנחמיתין דלקמן ונורה חייב דרנאי לפנים, הכל נמי נורה הוא סכן דרנאי לפנים סחרי כולה כליל:

משנה ד': אחד חדשים כשרין ואחד חדשים פסולין שהיה פסולו במודש והמריבן בחוץ חייב, המעלה בזית מן העולה ואימוריה בחוץ חייב, המומין הלבונה והקמרת מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהקריב מאחד מהן בזית בחוץ חייב ודבי לעזר פוטור עד שיקריב את כולו יכולין שהמריבן בפנים ושייר בהן בזית והקריבו בחוץ חייב, וכולין שהסרו כל שהן והקריבן בחוץ פטור המקריב קדשים ואימוריהן בחוץ חייב: **הלכה ג':** אשר יעלה עולה איז לי אלא עולה מנין אימורי המאת ואימורי אשם אימורי קדשי חדשים ואימורי קדשים כלים תלמוד לומר וזה, ומנין לרבות את הדם ת"ל או וזה, ומנין אף המומין והלבונה והקמורת, מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים ישלשה לוגין מים ושלשה לוגין יין ת"ל אל פתח אהל מועד לא יבאנו כל שהוא בא אל פתח אהל מועד חייבין עליו, אין לי אלא כשרין פסולין מנין תלמוד לומר לא יבאנו לעשות כל המתכבד לבא אל אהל מועד לענין חייב: רבי שמעון בן לויש בעא קימוי דרבי יוחנן פליגי רבי לעזר בקמייתא או אוקף בבתרייתא אמר ליה נשמעינהו מן הרא דתני רבי לעזר פוטור עד שיקריב את השני ומורה רבי לעזר שאם הקריב את אחד בפנים ושייר את חברו והמריבו בחוץ חייב שכן ראוי להיות בשנים תני הקמר בזית בחוץ חייב בזית בפנים פטור רבי זעירא בשם רבי ירמיה נפטר הציבור ידי חובתן רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי ירמיה מן מן דתני הקמר בזית בחוץ חייב את מר בזית

דצרייתא וסמיטא חג צדקא נקטי' וחי' ר"א פוטור צד שיקרצ חס כולו ונורה ר"א שאם הקריב צפנים ושייר נחן בזית והקריבו צחון סחול חייב סכן דרנאי ליקרצ לפנים (וכנמר סקפרא) וצזא נפסטי צעין ושקלר הוא קיפא דצרייתא) סקיען וסלצונה סחקריב אחד נחן צחון חייב וריא פוטור צד שיקריב חס הסני ונורה ר"א ור"י: רנאי להיות בפנים, סגמנר כל הנחמיר דקוץן ילצונה סקיען נחמירין חס הסנייים לאכילה: כזית

ע"ן נח שפרטנו אבל חפצר לומר דקאי נמי על נחמיתין דלקמן הקוץ הצרייתא, אבל רישא דצרייתא חקר לפכינו צלי קסק, כי ח"א לומר דלשחרצוצי הוא דלשחרצצ נחמס, דנחלי חזי הש"ס למצפי חסא ולא חסא, ויחור ח"ל דקאי על חעעלה כזית נון חעעלה ונחלימוריה, חי פליגי דריא דהא חו מורי לרצקן (פ"ן רש"י צנחנה דברי הכל ור"א נמי נדללא פליגי על רישא) ונרס"י פליגי ר"ל בבתרייתא או אוקף בהמיייתא (ולשון זה נחח יחור על צ' צבות אבל רישא דצצא וקפחא לא שיק קמייתא וצתרייתא) ופשוטו נדפליגי צנחמיתין וצנחמיתין דלקמן ונורה חייב דרנאי לפנים, הכל נמי נורה הוא סכן דרנאי לפנים סחרי כולה כליל:

בית. אפי' דשיעור הקטרת קטרת. פרס הוא אפי' כזית. כזית שיעורו לחי' על הקטרת חוץ, וכן צפנים צדיעצד ילא הליצור ידי חובתן. כזית: מן מה דתני. זרישא חייב דפי' פירושא שחננלה בחוץ חייב מ' דקפלא ננו' על הצושה כן קלי ולא על פטור ליצור. ופי' ע"כ פטור זרות, ונענו' דבחון שיעורו כזית אכל צפנים דנקרי' צפרס. וביין שהקטיר פחות נפרס ולא עשה כמלכות פטור נשום זרות: פטרת שבבת. ע"י שפקעו נעל הנוחה, דכלי זה אפי' שיכזה השם, דהכחן זרין הוא ליתן לש ונחלים שלא יכבו ושלא ישלכו קצרת חמרי שכזה השם, ונקט' הלי' לישכא אבוס גררה, דלפחילת שבבת יין כדליתא צירופלני יומא פ"ב ח"ב: בהרמ"ק. פדמי קטרת חובין. אשר תאכל. ומיניה דרמ"קין שחמיר אצדי עולה שפקעו נעל הנוחה, היינו דק צקצקות דנקרצין על הנוחה החילון אכל קטרת בעקטריין על נוחה שפנינו לא: מדי ר"ל. דפליג צנותיתן וק"ל עד שיקריב שת כולן נודה הוא צנריתא צין צרישא וצין צרישא ודעפרס: בהמורה דחובל. פרס הוא עלום לבתחילה וצדיעצד כזית קני ונחש חייב כזית בחון, וצ"כ ק"ל לריח כר"ז צס רבי ירמיה דפטרנו הליצור ידי חובתן דלי נפטר נשום זרות פרס צעין וזהו שיעור הקטרת ולר"ל לר"ד שיעור הקטרת כולה עוד כ"ל דגס לזון דכ"ל פטור זרות, לא פליג דפטרנו הליצור ידי חובתן אף כזיתא, ודק קאמר דהכל צנותיתא לא חיי' נחבי דאין לזון הצנריתא סובל כן דק פטור זרות, ואעפ"י שנעין חוץ חייב, ופי' דפטרנו הליצור כזית, נשום זרות ק"ל דכל כנה לאל הקריב פרס לא נחייב, ונענא הוא דגבי חוץ חלי צדצר "הכתקבל" צפנים ובזרות עזרת כמלכות צעין: מתניתא. דקמ' פוקרי' קדשים ואיעורים בחון חייב, וקפ"ל והא ליכא חלי'ה שהצדק קלינו דאין להקטרת חוץ צין הפוקריין לנערכה כדליתא צצצלי וכליתא, אלא ודאי דקוצר ליה לזנותיתן כרצ דעין צמיו לינו חוץ: הרין עשביין. דידוע דננלה סמנים

בזית בפנים פטור זרות וזעירא בשם רבי חנינא קמרת שכבת הוממה ואוף בהרמ"ק שאין כתוב איש תאכל אלא במזבח החיצון רבי חנינא בשם רבי יוסי מודה רבי לעזר בההון דתני במתניתא, והא מתניתן פליגי תפתר בהמורה בהיכלא מתניתא מסייעא לרבי בא דמר גזין במינו אינו הציצה רבי יוסי בי רבי בון תריין עשביין מגל המב"ה לעתיד בההון עשביין דקמורת חר דשרפיה לפרזליה ורבי' יתבטלי וחד להחיות בחון מתניתא רבי שמעון בן חלפתיה עסקין גדול היה היה ליה חד פירדוסין המי הדין דוביפתייה דעבדא ליה לוי בהדון סדן אמר מה בעא הדון עופא מסאבא בהדון פירדוסין כס ובתרי' לההיא חנינ' אולי דוביפתייה ובנייה מה עביד רבי שמעון אול איתני חד לוחא ויהביי באפוי דהאי קני ותמביי במסמריה מה עביד הדון דוביפתייה איתני חד עשביי ויהביי עלוי ושרפיה אול רבי שמעון וגנוי'א להדון עשביי דלא ילפין גבי למעבד בן ויהרביי ברייתא דילמא תריין נברין הדון עילין באילין שבולין במסמריה חד סמי וחד פתח וההון פתיחא גרשיי לכמי יתבין ונחין באורחיה ארעת שעתא ואכלין מן הדון עשביי דו דהווי סמי איתפתח ודו דהווי פתח איתסתמי לא עלון מתמן עד דגרשיי סמי לפיתחא דילמא חד גביי טליק מבבלי לארץ ישראל כד נהי באורחיה חמי תריין ציפריין מתנצין דו עם דו ילמלית חד מנהון חברתיה אולית אחריתיה איתני עשביי יהבי עלה ואחיתא אמר הדון גברא מב לי נסיב מן הדון עשביי לאחיה ביה מותי דארעא דישראל, כיפרי וסדק חמי דהא תעלתא מית מנחיה באורחיה אמר מב לי מנסיה בהדון תעלתא יהבי עלוי ואחיה ביון שהניע לסולמי של צור חמי חד ארי השל דמנחי באורחיה אמר עוד

הכלה נגזרת ולעמיד כפי'גלס חותם הקציה יגלה עונה עוד סמי עבצין, א) דשורף לצרל ונלחמות הענים יצטטלה (ב) לנחיות פנחים: עסקן גדול. לחקור ולדרוש אחר כל דבר צחא וכקין: דובחתייה. דובכפיה. והוא עוף ענא: כדן. חילין עב (כמו "קדן כל שקנות"): חד לוחא. הצי' לוח של עץ והדקון צמקערים על הסדן: חד עשביי. והוא העשב שאמר ר"י צרבי צון. סמחיד הקציה לגלותו ותכליתו לשורף הצרל: וגנוי'א. וגבו להאי עשב דמנא יתודע על ידי חקרה להגנבים כמו שכתוב לר"ש בן חלפתא, ויחרצו העולם שצנקל יגבבו עיין חיל זרים: פתח. עיניו פקוחות ול"ל צריא עינים: גרשיי. נשכה. ונפני שהקונא במשך אחרי מוליכו נופל על זה לזון גרשיי: ארעת שעתא. אחרניי מילתא שאכל מן העשב דלעיל: לא עלין פתמן. לא זו נשם עד סני שחיה קוונא בתחילה ועך פת מ' שחיה פתח ונחילת: מתנצין. ונקטעין זו עם זו עד שנתהי' חלטה האחרת והצי' העשב ונחיה חותם: כיפרי. כן עם זה העשב צמקערת שחיה נחיה ח"י: תעלתא. קופל ונה ובתן עליו חס יחיה: סולמי של צור. לגביי הסה, דלוד צמיה על רחם הרי סלעים: עוד

קשה וחד דחלי זיתון דבר שמים הא לבתחילה פרס צעין, ועוד כיון דצדיעצד נפטרנו הליצור צפחות מכזית א"כ לא יזא דק ככל הסקולין שחס כלו לא ידדו דחייב נשום חוץ ונ"ל לא נחייב בחון דק כשהקטיר כזית ולא לפי מה דנוקין לפי ח"י דהכל "פטור זרות" דעל פחות מזה לא נחייב קשה ונה חריב נשום זרות חוץ נני לא נחייב. והבי הוי ליה לנחייב כזית בחון חייב פחות פטור, וי"ט נקטו גווח דחייב בחון, וגווח דפטור צפנים וגם פ' המפוסקים דחון נחוד, ולכן צויל וגיה כמו שחא פה וכן עיקר, ובשאר צעין צמקעין דפירסי' נראה בגי' זו מוכרחת: דרמ"ק עשביין מגל המב"ה: לא ידעתי חס נוולא נאמר זה צסום נקוס, אך הא דר"ג בן חלפתא חיתא צנריר ויקרא פדסה כ"צ ונחלת דנה על פסוק ויחרון ארץ, וקשה לי ומה הועיל דש צ"ח צנה שהצי' לוח והדקין צמקערים, הא הדוביפת יעשה הקן צמקס אחר צפרדיקה, וחליי י"ל שהיו ילדיו צקן ור"ש בן חלפתא שחיה עסקן צדצרים רלה לרלות ונה יעשה חצוק צצור צמי ונה יעשו הצנים צלי ונזמות. נחקו, ועל חמנה ורמנוי על כל נעביו כחייב, סכן מלינו צנריר סס י"ע צרבי חסי שקצר צני פורצ צקדרה לרלות נחין יקחו מיתסס, ולצקוף רלה כי נולחתן נעשו יתובין וחכלו חוץ וצזה דע פשט הפסיק יבין לעורר לידו:

הכלה נגזרת ולעמיד כפי'גלס חותם הקציה יגלה עונה עוד סמי עבצין, א) דשורף לצרל ונלחמות הענים יצטטלה (ב) לנחיות פנחים: עסקן גדול. לחקור ולדרוש אחר כל דבר צחא וכקין: דובחתייה. דובכפיה. והוא עוף ענא: כדן. חילין עב (כמו "קדן כל שקנות"): חד לוחא. הצי' לוח של עץ והדקון צמקערים על הסדן: חד עשביי. והוא העשב שאמר ר"י צרבי צון. סמחיד הקציה לגלותו ותכליתו לשורף הצרל: וגנוי'א. וגבו להאי עשב דמנא יתודע על ידי חקרה להגנבים כמו שכתוב לר"ש בן חלפתא, ויחרצו העולם שצנקל יגבבו עיין חיל זרים: פתח. עיניו פקוחות ול"ל צריא עינים: גרשיי. נשכה. ונפני שהקונא במשך אחרי מוליכו נופל על זה לזון גרשיי: ארעת שעתא. אחרניי מילתא שאכל מן העשב דלעיל: לא עלין פתמן. לא זו נשם עד סני שחיה קוונא בתחילה ועך פת מ' שחיה פתח ונחילת: מתנצין. ונקטעין זו עם זו עד שנתהי' חלטה האחרת והצי' העשב ונחיה חותם: כיפרי. כן עם זה העשב צמקערת שחיה נחיה ח"י: תעלתא. קופל ונה ובתן עליו חס יחיה: סולמי של צור. לגביי הסה, דלוד צמיה על רחם הרי סלעים: עוד

בין שהם זו הארץ, ובלא
כפי הנחת הקוג' ציווה דם
פניו נחם דלל פלוג דם ור"י
צפירוס, רק ונכלל חיתמד וס"ג
המס תרם (הסדן נעל סנצח)
והפריחתו הרוח תפלוגתא
ר"ח ור"י ד"ר חנינה מומץ
שנתנו ע"י האשים וכו' וס"ג
ד"ח חמד רק לדיכא דקומץ
סתמו וכו' ונחם נשמש סס"ה

לחברות הדשן, ור"י אהר לדינא
 שחן השכירים יולאין ירי משיגה
 דק נשיאחז האור צרוב, ונונילא
 דאס הפריחתו הכוח קודם לכן
 לל ילוא, ואחר שאלו האור
 צרובו והפריחתו הכוח לית לן
 צה וה"ה לחברות הדשן, ולפי"
 אפי" אי כחצר שר"ה להירושלמי
 היינו ר"מ דצצ"ל דס"ל ונשיגה,
 שחן האור האור

יום ימי לחפז דריש
 אונד דינו היכי דלע שלט האור
 צו כלל רק שחרות הפריחתו
 מעט מעט קודם לכן, חנל לפי
 הלצת הסוגי דהבא פליגא ריש
 ור"י בקומץ שהפריחתו הדרה
 חלפי פשטות הענין ר"ח מהחיר
 וק"ל דלפילו אחז האור ברצו
 לחי הקומץ נחיר את השירי
 אריליח ונד דריחא אחרונים

זה הישג הצבלי דוועטשע האר
צור הערה ויזל דלא עליה
הירושלמי הצבלי צקצק צרי
וועטשע האר צו נומיר צת
העיריים, רק ק"ל צרי צהירושלמי
דעניו ציבי דאיבא הקומן
לפניו ונקער ע"ג הנחצה, אז
לובלין טבענים צת העירים ניד
בסאח צו האר ולין וועטשין

עד שיקטר בינו שכל הראוי
להקטרה חין הקטרה. מעבצת
האכילה, וצירוקלני נונינו כמה
הלכות ע"ד ז' (נמות פייז) כל
הראוי לקרייה חין קרייה מעבצת
וכל שאינו ראוי לקרייה 'קרייה
מעבצת (ובקדר קדשים נונינו כו'
על יקוד ז' לכן נהפריחמו הרוי
רק להמרינן דהיי באילו נהמר א'

[illegible]

של

כחצו ללא קחני אימורים דגס כ
פנחצרו ונשחרי לא פסיקת לית
קומץ שחדשו בבל: עין
פחות וכו' ופסק הלכת

משנה: : הומוץ וחלבונה . על נחת כדסה, וכן שני זיכי לצונה שנקטירין בכל שנת להטיר לחם הפנים לחלילת כהנים, טיחה עתיר אחד היל והלכך ק"ל לרי"ל דלפילו הקריב אחד ונתן בחון אינו חייב עד שקריב כל המהיר : אחד בפנים .

משנה: : הקומץ וחלבונה שהקריב את אחד מהן בחון חייב רבי לעזר פוסק עד שימירב את השני אחד בפנים ואחד בחון חייב, שני זיכי לבונה שהקריב את אחד מהן בחון חייב ורבי לעזר פוסק עד שימירב את השני אחד בפנים ואחד בחון חייב, הזורק מקצת דמים בחון חייב, רבי לעזר אומר המנסך מי חג בחג בחון חייב רבי נחמיה אומר אף שירי הדם שהקריבו בחון חייב :

הלכה ה' : רבי בון בר חייא כיני מתניא ומורה רבי לעזר, ותני רבי חייא בן ומורה רבי לעזר שאם קרב אחד מהן בפנים ושירי אחד מהו והקריבו בחון שהוא חייב שכן ראוי לפנים : אמר רבי יוחנן כל שימת רבי לעזר כשימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אומר ניסוך המים דבר תורה דתנינן תמן ניסוך המים שבעה כאי זה ציר צלוחית של זהב מחזקה שלשה לוגין היה ממלא מן השילוח הגיעו לשער המים תמקו והריעו ותמקו, אמר רבי יוסי בן הנינה כדי לעשות פומפי לדבר רבי יוסי בן חנינא בשם רבי מנחם יותפתייה דרבי עקיבא היא דמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

לית את יכול דמר רבי יוחנן כל שימת רבי עקיבא רבו כמה דרבי עקיבא אמר ניסוך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה אית תניי תני בשם רבי לעזר צריך שיהא מילוי לשם החג ואית תניי תני איז צריך שיהא מילוי לשם החג הווי סברין מימר מן דמר צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבי עקיבא, ומן דמר אין צריך שיהא מילוי לשם החג רבי לעזר ברבנא אתא רבי זעירא ומר

צבוקה שם, אצל דבר זה הוא לכ"ע שאין חייבין צחוק והוא שניסך ג' לוגין. ה"פ דלכ"ע, צעיקין כיסוד פנים אלא על ג' לוגין שכן הוא צבוקה חספסא מוצא לעיל ג' לוגין, ומוחלל דאין ונחייב על חוץ רק כשנכרך ג' לוגין ה"ג ואין צין דבר תורה להלמ"ה אלא דלא צעיקין קדושת ולא פיקי נע"ד צבוקה ה"פ ונכסך דכל דבר שראוי כלי כדפרשנו לעיל, ולפי העסקנה נמו, לריך כלל, להחקנל צבוקה חייבין עליו צחוק, אלא דלנו"ד שיעור אלא דאין להן שיעור:

והוא שניסך שלשה לוגין בפנים ושלשה לוגין בחוץ רבי שמעון בן לקיש בעא קומי דרבי יוחנן המדירין לזבח מה הו' ניסבן בלילה מה הו' לא נסבן היום, מהו שניסך למחר אמר ליה נשמענהו מן הדא דמר רב הילא בשם רבי יוסי ונסביה אחד נסבי מום ואחר נסבי יין הדא אמרה המדמו לזבח כשר ניסבן בלילה כשר, לא ניסך היום לא ניסך למחר על שם עבר יום עבר כרבנן. תני המנסך שלשה לוגין יין בחוץ חייב רבי לעזר ברבי שמעון אמר עד שלא קדשו בבלי פטור משכרשו בבלי חייב, המנסך שלשה לוגין מים בחוץ בחוץ חייב, בשאר השנה פטור, רבי לעזר אמר אף בחוץ אלא נתמלא לשם החוץ חייב ואם לאו פטור, אמר רבי יודן הדא מסייעא לרבי יוחנן דמר כל שימית רבי לעזר בשימית רבי עקיבא רבא במה דרבי עקיבא אמר ניסך המים דבר תורה בן רבי לעזר אמר ניסוך המים דבר תורה, תני רבי נחמיה אמר שירי הדם חייבין עליהן בחוץ, אמר ליה רבי יעקב והלא שירי מצוה אמר ליה רבי נחמיה חקפא חלבים ויבחרו שהן שירי מצוה וחייבין עליהן בחוץ, אמר ליה רבי יעקב אף על פי שהן שירי מצוה תחילת עבודה הן ואתייא אינין פלוגותא באילין פלוגותא דבתיבובלה מכפר אית דתני תני אם בילה בפר ואית דתני תני אם בפר בילה ומר רבי אבהו בשם רבי יוחנן מחלוקת בנייהון מן דמר אם בפר בילה אין השירים מעכבין ומן דמר אם בלה בפר השירים מעכבין:

משנה: המולק את העוף בפנים והעלהו בחוץ חייב מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור, השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור שהם בחוץ והעלה בחוץ חייב, נמצא דרך הבשירו בפנים פטור בחוץ דרך הבשירו בחוץ פטור בפנים רבי שמעון אמר כל שחייבין עליו בחוץ חייבין עליו בזה

בו בפנים שהעלהו בחוץ חוץ מן השוחט בפנים והעלה בחוץ: ביניהן. איבא צביהו שיריים ועכבין או לא נזיר אם בפר את הדם כולה דאין השירים מעכבין ונזיר אם בלה כל העבודה ואפילו שיריים או כילה, וכבר נתפרסם זה הענין צפירקן דלעיל: משנה: מלק בחוץ. אינו חייב נשום ונליקת חוץ דבתיב אשך ישחט, על שחטת חוץ חייב ולא על נליקת חוץ, ומפני שאין נליקת אלא בפנים ה"ו כעולה ככלה צחוק ופטור גם על העולה: השוחט את העוף קדשים, שאין הכשירו אלא צמליקת נסבל ע"י כך וכשהעלה חייב צחוק פטור, ואי קשית חרי כל בשר קדשים או נכחה ע"י חולאתו ונזורה נפסקה, והעפ"ב כשהעלה צחוק חייב, חסם צפירקן רביי רמנחל: שחט בחוץ. עוף קדשים, רחננה רביי דחייב, והפני זה העולה הוא או אחר בחוץ חייב נזיר על העולה: נמצא דרך הבשירו. גגורא נפרס: ר"ש אמר. אנוילתא דחיק קלי דקאנער נזול חיצו צפנים, ואחא צה לרצו קוהט צהננה צלילה צפנים והעלה צחוק דפטור, נפסי דכשפחט צלילה צחוק, והעלה צחוק חייב, דאיהו נזיר דרך הכשר חיצו צחוק, וקאנער רבי שמעון כל שחייבין עליו בחוץ דחייבו קהט צלילה צחוק ופטור, צחוק שחייב קהט כך צחוק צלילה צפנים והעלה צחוק חייב דר"ש לשעשה דבכי חלי גוהט אס עלתה לאו חרד ואם כן נזחזי חזי לפנים: חוץ מן השוחט בפנים. וכו' דקמייני צו חיק דחייבו צמק צהט נזירי נזירי שמועין דפטור, כיון דחס עלתה חרד לא חזי לפנים:

משנה: ר"ש אמר וכו': עיין צבלי ונכילתן דנוקי ר"ז הכי כונו שפרשנו ויב סס עור שתי חיקונות דנופרסי ונלחא דר"ש ועיין נזונים צפ"ה נחלי נענה"ק ה"ה, ונ"ל דהא דלא חס הש"ס הכא לפרס דברי ר"ש נוסוס דק"ל דר"ש אצא דמלק עוף צפנים והעלה צחוק חייב ונלק צחוק והעלה צחוק פטור קאי וע"ז פליג ר"ש, ולריך להגיה כל שחייבין עליו צפנים והעלה צחוק חייבין עליו צחוק וכנו דחני אצחו דשמואל צצצלי ונכילתן ועיין רש"י ז"ל על מקומו, וכנז צלחתי קלפני נקדרי ס"ס ירושלמי היו נסביות צפניו נוסחאות נוכפי אשר הוא לפניו אלא מקופרים חנועתיקים ואח"כ העדפיקים החזיקו צבוקה הצצלי גם לגורא דנזי נענרצא צאפר סה"ל נוחזקה לנחזרצא פניה ונזונה ונח סכסכרו חיצו חלוקים ופיקו נוסחאות הוא

ונחזרצא

הלכה ו' . תני . צחוקפתא צפירקן : אשם תלוי . ונחמורכא קונה סחי לפני נוקדרי תש"ס ירושלמי, ואין כל פ"י הראשון ז"ל צפ"ח נחלי מנה"ק דחמטא ספק שמוקחם סירושלמי כן כמו דחמי אכחו דשמואל ודוק : **הלכה ו' . תני חמטא שקבל :** עין ירושלמי יומא פ"ה ס"ד סס נשכס הגירסא, ועין עוד לפנינו פ"ג סס הגירסא נכונה ועין צבלי (מכילתא ל"ד) : **רבי יודן נשייא :** צנורס קבלת וליכו כחאי גורסא על פסיק ונתוקה שנת מעורב צקיני לקון וסוף העתקה וון סירושלמי סבל כהרס נוד"ר שחנם לקוחים וון סירושלמי ולא נעסק סס ככל סלורק וג"י דסבל סוף העיקר :

הלכה ו' : תני חמטא העוף הבאה על הספק והפריכה בחוץ חייבין עליה אשם תלוי אשם תלוי הבא על הספק והפריכו בחוץ חייבין עליו חמטא, רבי בון בר חייא ביני מתניתא הכשר חיובו :

משנה : חמטא שקבל דמה בכום אחד, נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים, בפנים וחזר, ונתן בחוץ חייב שכולו ראוי לבוא לפנים, הכל דמה בשני כוסות נתן שניהם בפנים פטור שניהם בחוץ חייב, אחד בפנים ואחד בחוץ פטור אחד בחוץ ואחד בפנים חייב על החיצון והפנימי מכפר, למה הדבר דומה למפריש חמטתו ונאכדה והפריש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות שחט שתיהן בפנים פטור שחט שתיהן בחוץ חייב, אחת בפנים ואחת בחוץ פטור, אחת בחוץ ואחת בפנים חייב על החיצונה, והפנימית מכפרת, כשם שדמה פטור את בשדה כך הוא פטור את בשר חברתה :

הלכה ו' : תני חמטא שקבל דמה בארבעה כוסות נתן מזה אחד ומזה אחד מנין שכולן נשפכין על היסוד תלמוד לומר *ואת דמו ישפך יכול אף לא נתן מהם מתן ארבע יהא כולן נשפכין תלמוד לומר ואת כל דמה ישפך הא באי זה צד הוא נשפך על היסוד והן נשפכין לאמה דברי רבי רבי לעזר דברי שמעון אומר מנין אף לא נתן מהו אלא מתן ארבע יהא כולן נשפכין על היסוד תלמוד לומר ואת דמו ישפך : רבי יודן נשייא הוי יתיב ולעא באורייתא תנינן בבית וועדא מתניתא דסדרה דרבנות אתיין שאלו ליה ולא אניבין אמרין ליה שמא רבי לעא טובא ולא נייה דעתייה עאל להון דימוסין בד נפיק אתעפא בלבושין ויתיב עסמי במיליה דציבורא מזוג ליה עבדא כסיי מדעסמי במיליה דציבורא לא אפני מקבליה מיניה נתנמנס עבדא הפך רבי יודן נשייא אפי וחמי דרמך, אמר יאות אמר שלמה *מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל והשבע לעשיר אינו מנח לו לישן כגון נן דעסיקין במיליה דציבורא אף למדמך לית נן משתכחין :

הדרן עלך פרק השוחט והמעלה :

הזרתה, ועיניי שחטו שניהם צנת אחת ונעס ע"י שני כהנים, ורק דם של אחת, אף שנפסקה השניה שוב אין נועלין נחמורכא דכין דלס זרק מזה ורלס נגס זריקת של אחת פטרת הזרתה מנעילה : **הלכה ו' :** תני . חוספתא מכילתא סוף פ"ט : על היסוד . דכולן נעסין סיריט : לא נתן מהם . רק שנתן כולן נאחד : לאמה . דס"ל דכוס אחד עוסא את חננו דיחוי, ור"ל צר"ס ס"ל כוס אחד עוסא את חננו סיריט : אתיין . תלמודי צית הנדרש שאלו ננחו ולא ידע מה להשיב : דימוסין . נורחלאות החוץ לטוח ונעס : בד נפיה . ויהי אך ילא וננרחן וסלצק צגדיי צלו לפניו הציבור לדין, וכל מילס דליצורא עד שלס נפיה לקחת הכוס ויך ענדו סמוג עצורה וצין כך כפל תרידעס על סענד : והשבע לעשיר . דקס עשיר צדעס וסנע צנועסס, דלס מניחין אותו אף לטוח, שפוא עוז ונח אחר יליאת סחדס וניית הנרחן :

בְּחֻץ, פֶּטוּר שֶׁנֶאֱמַר *וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל

מורי ברובי. הר גריזים, ונלמיק חלקים חרצה ושנונה, ולכן שאלו חף לדעתך קירושלים ועין חוס' ונכילתן שנקשו לנ"ד שלל ירד ונכול לל"י והא נתקללה, נחין לך סהר גריזים נחצרכה: הבהם. ונחצי כתיב ויכסו כל החרים הגבוהים, ונחצי חל עוצלה, הצהנה כמו שנקרה ונחצי החנונים חנוך, והגולים גוול: ציטוי לשון, וסוף דצריהם הוא ד"ל דהכל הנוכל ירד לל"י ג"כ, ח"כ דה"פ צעקים סהים הנוכל שס ויכסו כל החרים, ונחצי שפרשנו כן פי' הרעבון ז"ל:

אסכסי לשעה נר"י: קשה ונ"י לא ידע להשיב והא התיקון הוא פשוט, דלף לפי דעהו הנה כל ח"י צרופה כמו כן, ולוונר ח"י, דהנה הדבר היה מפורסם ונקובל צפי כל שלל נחית הנוכל לל"י ונזדרס סה"פ פ"ד מפורסם דלח הוא דכתיבא חנוך ולא עפית ארעה דל"י וכו' חרי סהים הדבר צפי כל, ולכן תמה ר"י על חל' שנוני ח"ך מכלל לבו לוונר סהר גריזים צרופי עשוס שלל סטף עליו מי הנוכל, והלל כל ח"י כן, חלל ודל' שכונתו עיקר על סוף נחלנו "נחלון צית" קללקות" ודל"ל סהר גריזים ונחלון נחצרכה נכסלר צנכרה ונ"י לא ידע להשיב לפי שעה והשיב הצהס דנועולס לא נחצרכה הר גריזים דנונ"י חו דעליו כיון קרל כל החרים חו דלל חחצניה כלל: כתב ה"ת, חל דלחצי שללס פקוסים חול, דלשלה סכיות חן מוקלרים דעחו של צ"ח, ס' ערדו וענונו ענור פרנסת חכ"י ציור יסירו לבנו ונערה, ונציח קרל ונחנחך חפילו הנחנין שפרנסתן קסה עליהם כק"ס וערודין נחל חפ"ס מלחיס חסיונות, צ' שנונע חול קלר דעת ונוח ונטוונטס לכן מציח קרל כפלה חריוון רקקך חפ"י ריקנים נטנע ונלחיס חסיונות, ג' שנגדו חול ח"ס חכס וחנ"ץ לב ונפנ"י הירלח ונונו יקחנו עננותיה, ונציח קרל וכל לשון חקיס חתך לנשפט חפ"י חול נורל נחל חרשיע:

מהו הדון דכתיב: עין צבלי וירושלמי על ונקומו הכל ציטוי נוסח ונכפי סהול פה ולל

מורי בריבוי מהדון ביתי קילסותיי, אמר ליה ולמה צריך מורא הדון אמר ליה דלא מה במי דמבילי אסכסי לשעה מרבי יונתן ולא היו ידעי מה להשיבו, אמר ליה הבהם רבי תרשנו ואני משובו תשובה, כיון דנתן רשות אמר הבהם להדון שומריי הדון מורא מה את עכיד ליה אי מן מורא רמייה ולא כתיב ויכסו כל החרים הנכוחים, ואי מן נמיכ"י לא השניה עליו קרייה כלום כגין דהל וחומר הוא, נשתמס השומרני ואזיל לאורחיי בהדון שעתא נחת רבי יונתן מן חמרייה וארכביה לבהם תלתי מילין ופתר עליו קרייה **לא יהיה** כך עקר ועמרה ובבהמתך אוק בבחמין שבך לא יהיה עקר מן התשובה ואית דמריין הדון קרייה *ובל לשון חקיס אתך למשפט תרשיע, ואית דמריין הדון קרייה *כפלח הרמון רהתך אוק ריקן שבישראל מלאין תשובות כרימון תמן תנינן דור המבול אין להם חלק לעולם הבא ואין עומדין בדין מה מעמא ויטח את כל היקום בעולם הזה וימחו מן הארץ לעתיד לבא, מהו הדון דכתיב *לא ידון רוחי באדם רבי יודן אומר לא אתן את רוחי בהם בשעה שאני נותן רוחי בשאר בני אדם בתחיות המתים, רבי שמעון אומר אני נותן רוחי בהם בשעה שאני נותן מתן שבת של צדיקים אחרים אומרים לא ידון רוחי שאינה מחזירה לדנדה, רבי יהושע בזלוי אמר **עיקר זרבתן** לחלוטנייה ושעמא מאי *בעת יזורבו נצמתו בחומו נכעבו ממחומם, מהו בחומו ברותחין, דמר רבי יוחנן כל מ"פה ושיפה שהיה הכ"ה מוריד עליהם היה מרתיחה בתוך גיהנם ומורידה עליהן דכתיב בחומו נרעבו, יודה וחוקיה בני דרבי חייא אמרין הכ"ה דן את הרשעים

בגיהנם שנים עשר חדש תחילה מכנים בהון חכך ואחר כן לאור והן אומרים הוי הוי ואחר כן מכנים לשלג והן אומרים ווי ווי, מה מעמא *ויעלנו מטיס היון מקום שהו אומרים בו הוי, ויכבלו דינם ויהא להן חלק לעולם הבא על שם *לץ לא שמע גערה:

משנה: הרובע והגרבע המוקצה והגעבה, האתנן המחיר הכלאים והמריפה, ויוצא דופז שהמריבין בחוץ פטור שנאמר לפני משכן י"י כל שאינו ראוי לבא לפני משכן י"י אין חיובו עליו בעלי מומין בין קבועין ובין עוברין שהמריבין בחוץ פטור רבי שמעון אומר בעלי מומין קבועין פטור, ובעלי מומין עוברין בלא תעשה תורין

מורי ברובי. הר גריזים, ונלמיק חלקים חרצה ושנונה, ולכן שאלו חף לדעתך קירושלים ועין חוס' ונכילתן שנקשו לנ"ד שלל ירד ונכול לל"י והא נתקללה, נחין לך סהר גריזים נחצרכה: הבהם. ונחצי כתיב ויכסו כל החרים הגבוהים, ונחצי חל עוצלה, הצהנה כמו שנקרה ונחצי החנונים חנוך, והגולים גוול: ציטוי לשון, וסוף דצריהם הוא ד"ל דהכל הנוכל ירד לל"י ג"כ, ח"כ דה"פ צעקים סהים הנוכל שס ויכסו כל החרים, ונחצי שפרשנו כן פי' הרעבון ז"ל:

הדון מורא מה ואת עכיד ליה. ס"פ, ונה דעתיך קירד הנוכל לכל ח"י ולא על הר גריזים, ח"י חשבת ליה להיחלר גובה ורס שצ"י והחשוב שצכל החרים, חרצה עליה כיון קרל ויכסו חס כל החרים לרצותה, וכל לרצות חף סהר גריזים היותר גובה וחשוב, וחי מן החרים הנכוחים חול, ורק צקצכל חול חללך קלל ירד עליו הנוכל, עקר חול, דכיון דקרל נקסר צרופת פנתכסו כל החרים הרננים, ונון הר גריזים שחק קרל ודל"י לא חחציני כלל ופשיטא חול דסטף עליו מי הנוכל "נקו"ח ונחסיים חנונים: עמר ועמרה ובבהמתך. דקסה דנקס' הכתיב צהונה לאדם, ודרס דכולו קרל לא צגשאי דהל כצר נחנר לא חסיה נשכלה וכו' רק צרוחני נשתח"י: תסום אתך. חפילו עס ספחות שצכס: אוק ריקן. ונדעת לפי ערך ונלחכסס, ונלחיס חכונה ודעת: תמן תנינן. סנהדרין פרק צמח ס"ג ושס כל סענין: מה מעמא. חלץ להם חלק לעוה"צ קאמר, דהל שחין עומדין צדין נקרה דלל ידון רוחי נלדס נשקל צנתחנין גופל, ויחלר כ"ל לפי סקוגילס חכל דלל דפשיטא ח"ל שנחנר לא ידון וכו' דפשיטא ח"ל דכיון דעיקר חדין כדי ללך חל חלדס ולחציחו לל"י העוה"צ, וחס חין לו חלק לעוה"צ דין לנוח, ולכן קאמר נחס הדון דכתיב לא ידון וכו' דפשיטא חול שחין דכיון וקאמר דקאי על ח"י: אני נותן רוחי. כדי קירח צונתן שכרס על צדיקים ונשס לא יחכל, ופי' לא ידון רוחי, צלותו שעה לא חדין חותס רק חכניס רוח צחס סירלו ויכלמו: מחזירה לדנדה. חלל כדוכין לעולם, ופליג על נחנין דקתני וחי עומדין דלין, ח"כ נשפט שלל יעמדו דלין ללרפס ולזקקס. ככל חוטא רק חדוכיס לעולם: עיקר זרבתן. זרס חחלחס פי' חוס ענכס וצונה שקלכלו כידיו: חכך. לרעת ונחלחט סח"ל ללדס בלי שיחכך חס גופי: ויקבלו דינם. ונ"ע חין להם חלק לעוה"צ לעולם: לץ לא שמע גערה וצרגע חחחרון עוד שחקו נחס וצכין סחצח ולל ח"ס צחס שוס חחרר חסונה:

משנה: שנאמר לפני משכן ה' דל"פ' כרלו ודחיו כני פטורין: בל"ת. דלל תעשון ככל חקר חנחנו עיסיס פה חויה כדלחא צצכלי, ונענח חולל ודלון חס לבל לאחר זמן: תורין

ולא ידעתי לפי שעה נקום שג' חצקי לצדני :

הלכה ב' : יבול שאין אבי כן הוא הגירסה

רק שער הנשתלח ועיין סס ברכ"י ותוס' דקודם וידוי מועט נולד ולאחר וידוי נולד פתח חלל מועד, חונם הרנוצים ז"ל פסק צפ"ח נולד ונח"ק ה"ח דקודם וידוי חייב הואיל ורחוי לצל להתודות, וכפי הנראה נודעו הראשונים שחשבו סס ונחשבו ג' ח"נו ז"ל יכול שאין נולד שער הנשתלח ח"ל לה' לרבות ואל ג' נכונותה ועיין צלח"ט סס : וכל דמיה קשה לה"מ ז"ל דלף לפי נקנתה ש"ס אחתי קשה ונ"י קתני נשתתן קרא דלל פתח ונוקמנין בלאחר וידוי ולא קתני קרא דלל' כנו צספרה (ולפי הנראה כן הוא הג' צמנת ר"ע הקדושה), ונויירי צקודם וידוי ואם קודם וידוי פטור כ"ס בלאחר וידוי כדכתבו תוס' ונכילתן (ד"ה כאן), נשאל"כ אי קתני קרא דלל פתח בלאחר וידוי אחתי לריך קרא לקודם וידוי, ונח"ס ק"ל לה"מ ז"ל דחידולא דהש"ס הוא רק לתרן נקשה ובריתא דמתי קראי לריכי חלל קושטא דמילתא פליג ומתניתן אצרייתא דמתי, וצמכיון סנה רח"ק ולא נקיע קרא דלל' דהיינו קודם וידוי דק"ל קודם וידוי חייב ולכן נקיע קרא דללל פתח דהיינו בלאחר וידוי, ונ"ל דל"ג הכא פרה חמאת דל"כ אפרה נמי תקש" קוש"י הש"ס דמתניתן נקיע קרא דלל פתח וצמ"כ קרא דלל' וגזי פרה ליכא צמנו ולא ויירי, ולי גרס"י "ל דלל פתח ונח"ס שער"י נקיע דל"ד מתויהו קודם וידוי בלאחר וידוי חלל פרה ח"ן ה"נ דמד קרא סגי דוק :

ב"ע אומר להציא את השלמים : פרשנו בדעת הנופשים דב"ע לפרוש מילתא דר"י הגלילי אתא ודחוק הוא, ועוד דלישנא דללל יוקי דקאמר לא ח"ס צ"ע אומר חלל על הצבור בלד נשנוע דללל עזאי קאי, ולכן י"ל צפשיקוה, דצ"ע פליג וס"ל דללל כל קדשים קלין חלל שלמים בלדל ח"י מונון צעלים, וכל חלל יוקי לניזיר שלמים פשיקו, ועיקר כונת צ"ע הוא על הצבור דללל דקדוש הוא ונח"ס אפי"ה מונון צעלים הוא, ולחכי פריך כיון דללללל יוקי כ"ס שלמים ולא פליג צעלמים כלל ח"כ ונח"י

כנו שהוא כאן, ועל תורין : זמנן הוא- משתחו וצני יונה נשליחו בראיתא צמולין פ"ה, ולחיון הס בלאחר זמנן והלכך ק"ל לר"ס הרי מולל פרה חמאת : הס צל"ת : אותו ואת בנו . ששחו אחד מן היום וכל צספרה וצצצלי גרסי' להקריצ חשני ג"כ צו צ"ס : ומחוסר זמן . צין בגופו וצין צעלים, בלאחריהן צמנתינן לקנון, והא דנקט נחלוקת ר"ס בכולהו צצא חמדינן צצצלי דלריכה, קנ"ל צצצנו דלעפ"י שגדלם ונדחה נחייב ר"ס, וקנ"ל צמדינן ונ"י דלל נחליכי צצצנו ולפ"ה פטרי צצנן, וקנ"ל צלוחו ואלו צצו דללל דללן פסולייהו בגופן רק נעלמהו אפי"ה פטרי צצנן :

הלכה ב' : יבול יהא חייבין על הקדש בדם הבית תלמוד

לומר "אל פתח אהל מועד לא הביאו דהרי אני מוציא הקדש בדם הבית שאינו בא אל פתח אהל מועד, מנין להוציא את הרובע ונרבע מוכצה ונעבר אתנו ומחר כלאים והטריפה ויצא דופן, בני יונה שער זמנן ובעלי מומין קבועין תלמוד לומר להחריב הבשרים ליהרב יצא אלו שאין בשרין ליקרב, יכול שאין אני מוציא פרה חמאת ושעיר המשתלח תלמוד לומר ל"י המיוחדים לשם יצאו אלו שאין מיוחדים לשם, מנין להוציא עולה ומחוסר זמן בגופה וחמאת בין בגופה ובין בבעלים, ותורין שלא הגיעו זמנן ובעלי מומין עוברין תלמוד לומר לפני משכן י"י הכשרין ליקרב עכשיו, יצא אלו שאין בשרין אלא בלאחר זמן, רבי שמעון אומר הואיל והם בשרין לאחר זמן חייבין עליהם בדם תעשה, רבי יודן לא נחית לבית וועדא קם עם רבי מנא אמר ליה מה חדתן הווית בבית וועדא אמר ליה דמריין חברייא בשם רבי ועירא מתניתא דרבי יוסי הגלילי הוא דמר קרשים קלין וכחש בעמתו הן דתנינן ומעלה מעל ב"י להביא קדשים קלין דברי רבי יוסי הגלילי בן עזאי אומר להביא את השלמים, אבא יוסי בן דוסתאי אומר לא היה בן עזאי אומר אלא על הצבור בלבד מה נפיה מן ביניהו מן דמר שלמים כל שכן מעשר ומן דמר בבור הא מעשר לא :

רבי ביניהו, דליכא לניזיר צבור

זמנן הוא- משתחו וצני יונה נשליחו בראיתא צמולין פ"ה, ולחיון הס בלאחר זמנן והלכך ק"ל לר"ס הרי מולל פרה חמאת : הס צל"ת : אותו ואת בנו . ששחו אחד מן היום וכל צספרה וצצצלי גרסי' להקריצ חשני ג"כ צו צ"ס : ומחוסר זמן . צין בגופו וצין צעלים, בלאחריהן צמנתינן לקנון, והא דנקט נחלוקת ר"ס בכולהו צצא חמדינן צצצלי דלריכה, קנ"ל צצצנו דלעפ"י שגדלם ונדחה נחייב ר"ס, וקנ"ל צמדינן ונ"י דלל נחליכי צצצנו ולפ"ה פטרי צצנן, וקנ"ל צלוחו ואלו צצו דללל דללן פסולייהו בגופן רק נעלמהו אפי"ה פטרי צצנן :

הלכה ב' : יבול יהא חייבין . ח"כ אחרי פרשה

ו' ועיין צצלי ונכילתן, והתם ה"ג ח"ל קצנן על הקצנן הוא חייב וחיו חייב על החולין אי קצנן יכול יו חייבין על הקדש צ"ה וכו' : שאינו בא אל פתח . וכו' דקחם צ"ה צצצנו הס דהנקדש צמנינן לנדיה עובר צעשה, ח"כ אפי"ה צמנינן ח"ן רליון קרינן כנו פרה חמאת וסעיר מנשתלח, פרת חמאת . וכן שעיר מנשתלח רליון ח"ן להקרינן דלל פרה חמאת צצצנו וכן ח"ן הגורל קובע ללחול חלל ח"כ הוא רליון נסס : תלמוד לומר לה' . והא דלריך צמננתו קרא דלל פתח חלל מועד חמדינן צצצלי דהיינו קודם וידוי חלל בלאחר וידוי מנעטו וקרא דלל פתח, וקודם הגדלה חייבין עליו בלאחריהן (ציונוס ק"ג), וכדפרשנו צמננתו : ר"ש אומר : לכולהו פליג בלחיתא צמנתינן וכונו שפרשנו והספרה הוא נקשה קדושה מתניתא . דקתני מוקלה ונעמד וע"כ נקנוי דלקדשינהו, דללל דלקדשינהו ח"ן ח"ס חוקר דמר שליחו סלל וקסא שחוק וקרא דפתח חלל מועד בלאחריהן צצצלי, חלל דלל דר"י הגלילי ח"ל דק"ל קדשים קלין מונון צעלים הס : דתנינן . ספרה ויקרא דצורל דחונת סכ"צ : ומעלה מעל גזי צצצנה פקדון כתיב ח"י קרא כפס כי חמאת מועלת מועלת ח"י וכיחם צמנתינן : להביא קדשים קלין . ח"ס הפקר צמנתו של קדשים קלין חלל חצרו וכפר וח"ס חודל, נשלים קרן וחונת, דקרינן צ"ה וכיחם צמנתינן וכיחם וחלל הצעלים מונון צעלים הס : ב"ע אומר : לפרוש מילתא דר"י הגלילי, דצ"ע קדשים קלין דקאמר ר"י הגלילי היינו שלמים ולללל יוקי צבור דוקא וכדנפרש :

מה נפיה מן ביניהו . דע"כ לא פליגי על ר"י הגלילי רק נפרש דבריו, וללל יוקי קאמר דכונתו על הצבור, דלל חיוה שלמים מונון צעלים חן נשאל צבור פרחם חנו קדוש,

ונעשר שאין עשויין קמיכה ונכבים מוכר הס ח"י וצצצנו ח"י ונח"ס :

רבי

רבי

רבי חנא בשם רבי בא . גרסי' לוח שקלים פ'ד ה"ד ועיין
לפנינו זכורות פ"ג ה"ב : קדשי ברה" . שער והקדים
חזונין לקדשי צד"ה כשפדלן יולאין לחולין גזונין :
מתניתא . לחולין פ"י נשנה ז' זכורות סס חננה כן .
והוא חתא לשנתיין : מותר
לאחר פדיון . ולמיג' להסס
צקדשי נחנה ויירי' קס"ד כיון
דקודס וזס קבוע להקדשן חו
כעקדס עזיס ואכנס לרזנין
לנחנה וכחזונין צד"ה דני'
וקמי' ללחחר פדיון ונחנין ויה'
חזונין צד"ה : תפתר . ה"פ
הכי קנודנית חל לרזנותית
דחסי' דזנותיתן קחני' נופרס
שקדס וזיס קבוע להקדשן
ופדלן לחר שהזיס וזיסו דמי'כ
לקדשי נחנה לא מלי' חננה
דנני' דצקדשי נחנה דוקא קדס
זיס קבוע להקדשן חלל חזוני'
קדס פדיו' חקורין חק' לחחר
פדיו' וצד"ה חק' צכי חלי' גזוכ'
וחזנין חלל כשפדלן חזונין
ה"ל דלח' ח"כ דלח' ילאו לחולין
קמ"ל ר"י דנחנ' ילאו לחולין :

רבי חנא בשם רבי בא ורבי
אבהו בשם רבי יוחנן כדשי
בדס הבית שפדלן תמימין יצאו לחולין .
רבי חזקיה בשם רבי חסדאי מתניתא
אמרה בן וולדן וחלפן מותר לאחר
פדיון תפתר שהחזמו ופדלן רבי יוסי
בשם רבי אחא מתניתא אמרה בן
וולדן וחלפן אמר לאחר פדיון רבי
חזקיה בשם רבי יוסי קדשי בדק
הבית שפדלן תמימין יצאו לחולין אין
תימר לא יצאו לחולין הך כדשי מובה
הלן על כדשי בדס הבית בעלי מומין
קדושת מובה חלה עליהן לידן מילה
לגיזה ולעצמה :

משנה : מחוסר זמן בין בגופו בין
בבעליו אי זה הוא מחוסר
זמן בבעליו הוב והוב והזולות
שהגריבו המאתם ואשמה בחוץ
פאורין עולותיהן ושלמיהן בחוץ חייבין
המקלה מבשר המאת מבשר אשם
מבשר קדשי קדשים מבשר קדשים
כלים מותר העומר ישתו וילחם וילחם
הפנים וישרי מנחות חוצה חבול
הפיתות המולח המנוף והמנוש המסדר
את השולחן והמנוש את הגרות המומין
והמחבל דמים בחוץ פאורין אין חייבין
עדות לא משום זרות ולא משום
מומאח ולא משום מחוסר בגדים ולא
משום ריחוק ידיים ורגלים :

הלכה ג' : בני מתניתא והמצורה :
עולותיהן ושלמיהן בחוץ
חייבין בני מתניתא והנזיר רבי יוסי
בי רבי בון בני מתניתא בדתני דתורת כהני' דתנינו יכול שאני
מוצא עולה מחוסר זמן בבעלים אשם נזיר ואשם מצורע שישחמו
בחוץ או שלא לשמן תלמוד לומר שור מכל מקום בבש מכל
מקום עז מכל מקום :

משנה

משנה : מחוסר זמן . שאנחנו לעיל דפטור נוכח דמחיקת חוק . היינו צין בגופו דהקדשו קודם ז' ימים
משנולח וצין צנעליו כדנפרס : הוב . וכו' שחקרצו צחן חוק יוני ספורן וכן יולדת חוק יוני
נלחם : חייבין . דדורן חן ודלחין חק' חוק זונן : מבשר קדשי קדשים . כבשי עלנת שחן קדשי קדשים ונחכלין
נדחן שלוני ליצור : מבשר קדשים חלין . וכו' חו חו קחני : חוצה . השנן על חננחה צחן וכן חבול
חוסה בשנן חן פתח פחיס : המולח . צכר קדשים חו חקורין וכן חנופה והגסה סנעסס צחן :
השולחן . כל לחס הפנים וכו' כל חלו חין גזר עגורס ובחני' חקר יעלה דומיל להעכלה סח"ל גזר
עגורס . לא משום זרות . דלח' זרות חלל צנעורס חנה וזיינו גזר חנופה צנעורס : משום מומאח .
חס כחן' חננה חו מחוסר בגדים חו סלל רחן ידיים ורגלים עשה חסח חן חבורות דקחשי חק' סנפסל חוס' :
דכר סנעזר חיו חייג ויחה :

הלכה ג' : בני מתניתא . בן לרד' לחגים נחנין' . והנזיר . לחס לא בן קסח חק' קחני' . חחחחח
וחשנח צחן' וחי' חלו צכי חשנח חננה כדפריך צנעלי ולכן ג"ו והנזיר . דנני' חסס :
והנזיר . לחס לא בן קסח חק' קחני' . עולותיהן ושלמיהן' וחי' חלו צכי חשנח חננה כדפריך צנעלי ולכן ג"ו והנזיר . דנני' חסס :
ספרה אחרי פרק ט' ועיגס נחנין' . ואשמה חסס חזיר ואשם נזירס וכה"ל סחקרצו חחחחח חו חסס חזיר ואשם
נזירס צחן' ולא קחני' צלחס חזיר ונזירס חחחחח חחן ונשפסעט לשון סספרס חכ' ודלעיל נשנע דכלל מחוסר זמן
וויירי' וסני' חו רק לחגים נחנין' חן חסס חזיר ואשם ונזירס :

משנה: ומע"ש בכל הרואה: זמקפתה קול
זמקפתה שנים וה"ק הסם, קדשים קלים
צכל נקום רבי יודן ור"ס חנונים צכל הכוהה, חזוהו הרואה
הרואה וחינו מפסיק וינין צ"ס ויכלתן ונצורה קס דפליגי

משנה: עד שלא הוקם המשכן היו
הבמות מותרות ועבודה
בבכורות משהוהם המשכן נאסרו
הבמות ועבודה בבכורים, קדשי קדשים
נאכלים לפני מן המלעים קדשים
קלים בכל מחנה ישראל, באו לגולגל
הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלים
לפנים מן המלעים, קדשים קלים בכל
מקום, באו לשילה נאסרו הבמות, ולא
היה שם תורה אלא בית של אבנים
מלמטן ויריעות מלמעלן, והוא היתה
מנוחה, קדשי קדשים נאכלין לפני
מן המלעים קדשים קלים ומעשר שני
בכל הרואה, באו לנוב ולגבעון והותרו
הבמות קדשי קדשים נאכלין לפני
מן המלעים קדשים קלים בכל ערי
ישראל, באו לירושלים נאסרו הבמות
ולא היה להם עוד היתר והוא היתה
נחלה, קדשי קדשים נאכלים לפני
מן המלעים, קדשים קלים ומעשר שני
לפנים מן החומה:

הלכה ד': רבי יוחנן עבד תלת
שנין ופלגי דלא נחית
לבית וועדא בגין צערא דהווי ליה,
בסופה חמי רבי לעזר בחלמיה ליומי
חורין הא סיני נחת ומחדת לבון מילין,
עאל ומר מומיהן מאיבן השם הקושט
הזה שתהא עבודה בבכורות, ברם מן
ההדון קרייה הוא *כי לי כל בכור ביום
ההוא

הלכה ד': רבי יוחנן עבד תלת
שנין ופלגי דלא נחית
לבית וועדא בגין צערא דהווי ליה,
בסופה חמי רבי לעזר בחלמיה ליומי
חורין הא סיני נחת ומחדת לבון מילין,
עאל ומר מומיהן מאיבן השם הקושט
הזה שתהא עבודה בבכורות, ברם מן
ההדון קרייה הוא *כי לי כל בכור ביום
ההוא

בכונה כמו דחיתא צדיקים שלשה נעשין מנה אחד וקרא דרשנינו צדוק ריצלו עולות אצבכורים קאי: תני ר"ח. מוספתא ויכלתן
פרק צמח: והעובדים. לא נאסר להם הצמות לעולם, ונותרין להקריב שלמים אפילו צונן הזה, אלא חקור לישאל לביי
לוחם בלדארינין לקטן ניהן לחורות לחן קדר הצנודה נותר: ואת הפרות העלו עולה. ואנכי קאי שפעלו את
הפרות שכלו צבגלה עם חלקון עבית שמש לעולה, קמו דנקבות נותרין צנמה, דלז כבר נכרעה טילה עיי פלישתים:

צכל הכי צבא דקתני נותחיקן,
וליסנא דרואה וחינו מפסיק קול
כדפ" הרוג"ס וכדפרשנו צפנים:
באו לנוב ולגבעון: הרגזים
ז"ל צפ" המסכה כתב
שהחל נועד הקינוו צנו ובשחרב
נוב הקינוו חותו בגנצון, וכן
נשונע פסמות לטין המסכה
וזמקפתה נפוסר עיי חל נועד
שצנודר וי קס חקר חמת
שצנולגל י"ד שיה שצבילת ג'
נולות ושעצם חקר חמת ושצנוד
וגצנון כ"ז שנים הרי צנוד וגצנון
לא היה רק החל נועד, ולכן
המותר דברי חר"ו ז"ל צמחיו
צית הצמירה פ"א ח"צ שכתב
"ובשונה עלי חרב וצלו לצנו וצנו
סס נקדש ובשונה שנואל צלו
לגצנון וצנו סס נקדש" וינין לו
שצנו נקדש, ואיך יפרסם דברי
המקפתה סס חזרו צונה גדולה
צשנת היתר צונה חל נועד נעוי
כדרכו וכו', ואולי י"ל דבין
דנפוסר קתני צמחית דכר
צבילה לא העמידו את המסכן
כמו שהיה צנודר ונולגל, רק
צנו צית חצנים מלנעון ויריעות
מלנעלן, לא חזר עוד להיות משכן
דמועלין צקדש, ונמס שחוסרו
הצמות חין רחם דמקרא ילפינן
כן, ולכן דעמו שצנו סס נקדש
נוסח, גס נח שכתב ובשונה שנואל
חרב נוב נצי"ג דוק:

הלכה ד': ר"ח בעא שה
תמים: צירושלמי
מגילה ליתא, ויתא צכי חלי
גוואל

*ובכל אלמי מצרים אעשה שפטים אני יי, מודם לבן מה היו עושין בתיב
ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודות אשר אתה בבית
מהו החמודות, שהיה משמש בהן בכונה גדולה, רבי לוי אמר בתיב
שכר יי ממה רשעים אלו הבכורים שההריבו דעגל תחילה תני רבי חייא
עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות והכל קרב בכמה בחמה
ודיה ועופות גדולים ומטנים זכרים ונקבות תמימין ובעלי מומין, מהורים
אבל לא טמאים, הכל קרב עולה ושלמים ואין מעון הפשט ונתוח ועכו"ם
בזמן הזה רשאים לעשות כן, זכרים ונקבות מנין רבי אבהו בשם רבי יוסי
בר חנינה דכתיב ואת הפרות העלו עולה ליי תמימים ובעלי מומין מנין,
אמר רבי איסי פשוט לון רבי לעזר להברייא מכל החי מכל בשר שיהא
שלמין באבריהן, רבי חנינא בעא שה תמים דכתיב קרייה נכי פסח, ניהא
למן דמר דה ותכליל פוסל בו, ברם למן דמר אין פוסל בו שכן אף
במרבנות בני נח אינו, תמן יש בהן למזבח ברם הכא אין בהן למזבח, רבי
חונה בשם ר' ירמיה מכיון שכתיב בו כפרה כקדשים כמי שיש מהם למזבח
ותני בן שרשה מזבחות היו לאבותינו במצרים משקוף ושתי המזוזות המורם

בכונה כמו דחיתא צדיקים שלשה נעשין מנה אחד וקרא דרשנינו צדוק ריצלו עולות אצבכורים קאי: תני ר"ח. מוספתא ויכלתן
פרק צמח: והעובדים. לא נאסר להם הצמות לעולם, ונותרין להקריב שלמים אפילו צונן הזה, אלא חקור לישאל לביי
לוחם בלדארינין לקטן ניהן לחורות לחן קדר הצנודה נותר: ואת הפרות העלו עולה. ואנכי קאי שפעלו את
הפרות שכלו צבגלה עם חלקון עבית שמש לעולה, קמו דנקבות נותרין צנמה, דלז כבר נכרעה טילה עיי פלישתים:

פסח

משנה: ויעבודה בבכורות. לר"ל עזרת קרנות ליוצר
כדכתיב וישלח את נערי צנ"י והיינו הצבכורים
שהצנודם צנס: משהוהם המשכן. לאו דוקא, אלא
דל"ל אהם שכתבו עמם צנצנה יני העולות, נאסרו
הצנודות, דכתיב ואל פתח חל
נועד לא הצילו ועצודם צבהים
דוקא: באו לגולגל. והעמידו סס
הנוסעין, וסחה כן י"ד קנים י'
שכצנו ח' שחלקו, ונעמי כי אז
נפלו על פני כל חלקן ולא היה
סס ונחה והתורה קפיד. אשר
ישמע מין למחנה" לכן הותרו
הצנודות וק"ק שחקרינו צפנים
נאכלים לפני מן הקלעים וקדשים
קלים חפי" עיי המדה באו לשילה.
לאחר ז' שכצנו וי' שחלקו:
היתה מנוחה. והתורה חננה
כי לא צחם עד עתה אל הנומחה
ונכלל דלס יצואו אל הנומחה
הצנודות חקירות: בכל הרואה.
צכל ונקום שרואה סס קלת ונחית:
באו לנוב. אחר שחכרעה טילה
עיי הפלישתים ונלקה חלקון ונת
עלי חכון וצנו הצילו החל נועד
לנוב, ובשחררה כוב עיי שאל
שחרב כוב עיר הכתנים צלו לגצנון
והיה צכונ י"ג שנה, וני"ד צגצנון
והחלקון לא היה סס כדנפוסר
צקרא צנוואל ודח"י ואח"כ צנה
שנחה צמחיק וצצלו גס חלקון
לסס: הותרו הבמות. דכתיב
כי לא צחם עד עתה אל הנומחה
ואל הנחלה ואננין מנחה זה
טילה נחלה זה ירושלים, ולמה
חלקון הכתוב, כדי ליתן היתר צנוד
צין זה לז: בכל ערי ישראל.
דלז כבר ירשו ערים ונחיתנו
צנס, ולאו דוקא קדשים קלים,
והיה נועד קני דלמקסו לחדדי,
וצנון שקדשים קלין נאכלין צכל
ערי ישראל חק ונע"ש כן:

הלכה ד': ר"י עבד. פרשנו
לעיל: מאי בן השם
הקושט. ויסינן נחמנה דכר
שהיה קודם לכן הצנודה
צצכורות: כי לי כל בכור. ה"פ
דקאמר קרא כי לי כל צכור ויהיה
שחכתי כל צכורי מלרים סייכים
מנה לי לצנודתי, ולמה, דכתיב
וצכל חלקי מלרים וכו' ולא וננינו
נעורם שמש שפטים צנס, אלא
ודחי סיינו חל דהר צכוריהם,
שהמלרים שפתחו להם ונשחם
חלקות, ואמר קרא כי חמת אשר
הרגתי צכורי חלקי" סלה סייכים
ונסוצעדים חסם לצנודתי: מודם
לבן. קודם הצנודת צצכורות,
ונעמי דהגדול סנצית היה חכון,
ונע"ש כתיב צנה" הגדול ולא כתיב
הצכורי: שבר ח' משה רשעים.
כחז הקיצ דמדלל כפי צמות
כשצם דרש, ונעמי סיינו נעמי של
מוספתא ויכלתן. תני ר"ח. מוספתא ויכלתן
לחל חקור לישאל לביי
לוחם בלדארינין לקטן ניהן לחורות לחן קדר הצנודה נותר: ואת הפרות העלו עולה. ואנכי קאי שפעלו את
הפרות שכלו צבגלה עם חלקון עבית שמש לעולה, קמו דנקבות נותרין צנמה, דלז כבר נכרעה טילה עיי פלישתים:

פסח

פישט רבי לעזר. ר"ל הקציר לחציהל ונוקרה זה "נוכל
 החי" שרלוני לחיים, ולחפוקי חס ומוקרה לחיים :
 שזה תמים. דכתיב צפקח וולדים וחינו צלי אום ויום.
 יחל לומר רלפי" ויום קטן כדק ותכלול פוקל צו היינו

נוכל צירושלנוי פקחים פ"ט ה"ה, וצקוטה פ"ט ה"ה צבי
 עולה ערופה חי ומוקר חזר פוקלן צה, ופי' הפינו וק"ע
 דהסם צקוטה עיקר הסירון תנו י"ט וזן לנוצה עד כין
 סכתיב צו כפרה, והסם צפקחים חזר גררל וכדי נקטה,
 חזל הגי' שלפנינו ומוקמה, ולא

דכתיב סה תמים, חזל לומר דהני
 חין פוקלן ח"כ חאי סה תמים
 דקאמר קרל, דלי לחולל ומוקר
 חזר זה פקוטה וזן כה דמוקר
 חזר פוקל גציהו כדיליק ר"ל
 לעיל וכל החי סהל שנוים
 צחקיהם: תמן. גצי צני נח כין
 סנקרדיס על ונוצה י"ט צקרה
 יתר לפוקל צני"ט ווקרן וולדים
 שחין לנוצה כלום צו ו"ה"ל דלפלו
 ומוקר חזר כסר ולריבי קרל
 דסה תמים: רבי חונה בשם ר"י.
 דסה זה דל"ח לומר שפקח וולדים
 כסר צמוקר חזר ולא לרין קרל
 דסה תמים רבין הכתיב כו כפרה
 כקדשים. דכתיב "היה הדם

חזר גררל רק תרולה הוא כוור
 שפרסמו ודחה זה רבי הוכח צסם
 ר"י וקסלר צני דר"ח על ונוצה
 דע"כ דק ותכלול פוקל צו ולכן
 כתיב סה תמים ושל"כ חי חין
 פוקלן צו קשים סה תמים דכתיב
 רחמנו ל"ל: והס דקאמר וחי
 כן ג' ונוצה פ"י חפ"ט דעל
 הסכמה (דמיון סיה על הפועק
 ונוצה) קח וכל זה דמק ומוקר
 כוור סכחנו דמוקר וזה דרס
 פקח וולדים כדס קדשים על
 הנוצה :

לכס כלות על הצתים אשר חסם סס
 ורליתי חס הדס ופסחתי עליכס
 ולא יהיה צכס גוף לנוחית
 צכסתי צלרן "ולדים" חרי דבפר
 עליכס הדס כוור דס קדשים,
 שעיקר כפיה צדס ונוכפר ונוני
 וון שפורעניות: וחי כן. דרס
 סכחנו על הנוקק כדס קדשים
 סכחנו על הנוצה חס סהרי קרי
 למקקוק ונוחית "ונוחית":
 ממורט. צלי נולח, וכל דלח
 ניטל הכולל כולה דל"כ קיל לר"י
 צונסנה חוכין פ"ג דעריפה כווי
 חוי, וכל דפקול לנוצה חפילו
 לחכמים חלל סנוקט נולפו צכונה
 וקיעות: כל ציפור כל כף.
 חלול לניפור נקרה ע"ס סכק:
 ריבה החתוב. צטורין צנעה
 סנעה וצטורין סנים סנים:
 וננו אבניו. סלל יקחמקו כון
 לחדיקו, כין סמוקדסו לשנים:
 אבל עושין אחרים. ל"ל עכ"ס,
 ונ"ע חננ ליה סיקקר חחת
 וסנעיתו כד' סלל חסל כונסכונסה
 סנחורס: דרבי רומנוס. דלוחו
 סלל דצי לעסות סקטרת לחכמינוס
 וסוקר לו לצקס כוור סהר צתורס,
 ולכן לוחו לחקור חחת וון סנעית:
 אחריר. ורליתס וסח דלעיל
 שסלל ונצי לכנס מוצח וכי וחי
 צצ"י פקיעל דמוק: בגין דחפ"י.
 צצ"י חלל חוחו יולל ונונעל
 נסחח ציה"כ, וסח חוחו דכתיב

אתפלגון ר"ל ור"י ב"ה:
 עין צצ"י ונכילתן
 וירושלמי ווגילה פ"ח ת"ח וסס
 חקר וכנו סהול לפנינו חסל
 צויר צחלית כ"צ ונכונה וקיעות
 צמיו כוסחוס, ודכ"י סנוד"ר
 לקוח וכלן כידוע דסנוד"ר לקוח
 וסירושלמי, וחי נסחק סס ווגילה
 חלל חקר סס חחי וי"ד קודס
 וי"ט כחיד סלונים סקריצו צ"כ
 ודוק:
 מזה עזיר ליה ר"ל: וצירושלמי
 ווגילה סגירסל ונח עזיר
 ליה ר"י צ"ח וחי לוח סחח וספ"ט
 וקיים חגי ונדחק לפרסה, וצמירס
 צר"ל ליתח כלל חזל צוורס
 סס"ס חגי, ונח וקיים דצי לצור
 קרל

את מיכל לי, אמר ליה מה נעביד לך באימרא דפסחא בתיב *כל ערל
 לא יאכל בו כין דשמע כן אזיל וגור לגרמיה, אזיל גבי רבי ומר, רבי
 חמי דאנא גזר אמר ליה בדידי לא אסתכלית מימי, ברם כדירך, דתמו
 אמרין למה נקרא שמו רבינו הקדוש דלא חמי מילתו מימיה ולמה נקרא
 נחום איש מודש הקדשים שלא הביט בצורת מסבע מימיה דרא אמרה
 נתנייר אנמונינוס, מיליהון דרבנאמרין נתנייר אנמונינוס, דמר רבי חזקיה
 ורבי אבהו בשם רבי לעזר אם באין הן גרי צדק לעתיד לבא אנמונינוס
 בא בראשם, אתפלגון רבי לעזר ורבי יוסי ברבי חנינה, רבי לעזר אומר
 שלמים הקריבו בני נח רבי יוסי בן חנינא אומר עולות הקריבו בני נח.
 התיב רבי לעזר דרבי יוסי בן חנינה והכתיב "והבל הביא גם הוא מבכורות
 צאנו ומחלביהו, מה עביד ליה רבי יוסי מן שמניהון, והא כתיב וישלחו
 את נערי בני ישראל ויעלו עולות, מה עביד ליה רבי יוסי, שלמין
 בעורן בלי הפשט ונתות, והכתיב ויסח יתרו חתן משה
 עולה

מזה עזיר ליה ר"ל: וצירושלמי
 ווגילה סגירסל ונח עזיר
 ליה ר"י צ"ח וחי לוח סחח וספ"ט
 וקיים חגי ונדחק לפרסה, וצמירס
 צר"ל ליתח כלל חזל צוורס
 סס"ס חגי, ונח וקיים דצי לצור
 קרל

לא היה עושה כן דככל דבר שהוא חייב צו חנוני על כפשו: ומה את ש"ם. ומה רלחיה וזה דמנעל כזה י"ט צו כונה
 חלוקי דינים, ומהם שלפי"י נוסח ללח צו: א"ל אין. כמ"ד סקיד"י חו"ע י"ט לכן חלק לעצ"צ: כל ערל. ואפי' ישראל
 גזור כין דלח נינוול חקור צפקח: חמי דאנא גזר. רלח סלני נינוול: ברם כדירך. סהול כדי לחסכלל חס כינוול
 כרל"י: דחמן. צצ"ל: דרא אמרה. וכלן י"ט לחוכיס סנחגייר חמונינוס: מיליהון דרבנן. דלקון וסנעע כווי
 סנחגייר: אנמונינוס בראשם. דלח לך גר דלך כחמו: שלמים הקריבו. וכיס עולות ור"י צן חכיסה" ס"ל דק
 עולות ולא סלנים ולכן ווקסה לו כל חגי מיוצח, חזל חס חס חומר לר"ל סלנים ולא עולות, ח"כ קסה
 לדיד"י כל חגי קיס"י דוקסי לר"י ציה, דככל חגי קרלי כתיב כווי עולות: וסחלביהון. וחינו סלנים
 סחלנו קרצ לגצי ווצח ולא כולו וכן חיל צצ"ל (ונכילתן ע"י): מה עביד. סיד וסחין ר"י
 ציה חחי קרל דלח חקסה ליה: מן שמניהון. וססנו וסנונחח סנחן סלל חרעו עיניו
 צוה סהול וביא כקין חחי: ויעלו עולות. קיסל דקסל ויוצחו וזחיס סלנים לה' וסח על
 גצ דפקוק זה לאחר וסחן חורה כתיב, צוכילתח חיתח סקודס וסחן חורה נלונסה וכן פירסי' על
 וקיעו: שלימן בעורן. צלי ספסע וסחוח דלחן ספסע וסחוח צעולה חלל לאחר וסחן חורה:
 ל"מ 39 (ירושלמי עם פ"י חסח שלמה)

מזה עזיר ליה ר"ל: וצירושלמי
 ווגילה סגירסל ונח עזיר
 ליה ר"י צ"ח וחי לוח סחח וספ"ט
 וקיים חגי ונדחק לפרסה, וצמירס
 צר"ל ליתח כלל חזל צוורס
 סס"ס חגי, ונח וקיים דצי לצור
 קרל

עולה ונחלים. מה ענין ליה רבי יוחנן
אמרי'א בזו דמר לאחד. מתי תורה בא
ותיה אמר רבי חנניא אתגלמי רבי
חייא רובה ורבי ינאי חד אמר קודם
מתן תורה בא יתרו וחורנה אמר
לאחר. מתי תורה בא יתרו ולא ידעין
מן מר לא ראו דלא נשבעינה מן
הדא ושבע יתרו מן מדין חתן נשע
מה שמע ונחמה בשעם רבי יוחנן
אמר בריקת ים נחמה ליה אמר מלחמת
עמלק ידה בידה דרבי חייא אמר
מתן תורה שמע דמי דאמר לאחר
מתן תורה בא יתרו מן דמר קודם
תורה בא בזו דמר שלמים

[illegible]

וְתָן תְּהִיָּה בֹא בְמִן דְּמִדָּר עֲלֵית הַקְרִיבוּ בְּנֵי
 וְגוֹן דְּהִינּוּ קִרְיָה מְסִייעָא לִדְבִי יוֹסֵי בֶן חֲנָנִי
 וְהִי עֲלֵיהּ עֲשִׂיתָהּ נִשְׁחָפְתָּ בַּצִּפּוֹן וּבִמְחָ
 וְתִימָן אֱלֹו שְׁלֵמִים שְׁהִן נִשְׁחָפְתָּן בְּדָרוֹס
 בְּיָד לִיהָ דִּילַּ לִפְשִׁיתָ עֲוֹנֵיהִי הַגְּלִילֹת שְׁהִן
 מְהֵרָשׁ שְׁהִינָא נִתָּן בְּדָרוֹס רַבִּי בֹא בְרִית
 שְׁמִי רַבִּי לֹו אִנּוּן הָדִין קִרְיָה מְסִייעָא לִדְבִי
 הוּא הַעֲלִילָה שְׁחִיב בְּנֵי נִחַ מִמֶּרְבִּין בְּרִים
 בְּתִיב יֵאֵת תּוֹרַת זִכְרָה הַשְׁלֵמִים אֲשֶׁר
 כִּתְּבָא אֲשֶׁר יִקְרִיב מִכֶּהֱן וְלִהְיָא :
 וְהַשְׁעָתָ אִיסוּר הַבְּמֹות וְהַקְרִיבוּן בְּשַׁעַת
 הַזֶּה אֱלֹו בְּעִשָׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה וְהִיבִין עֲלֵיהֶן
 וְהַקְרִיבוּן בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבְּמֹות הִזֵּי אֱלֹו
 לִדְבִין בְּרִית הַקְרִיבוּן בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבְּמֹות
 אֱלֹו בְּעִשָׂה וְלֹא בִלָּא תַעֲשֶׂה : אֱלֹו חֲדָשִׁים
 לְמַשְׁבֵּן מִיֵּבִית הַצִּיּוֹר חֲדָשִׁין בְּמַשְׁבֵּן
 חֲדָד שְׁהַקְדִּישׁוּ לְמַשְׁבֵּן יִקְרְבוּ לְמַשְׁבֵּן
 בְּמֵת יִחִיד לְבָמֹות צִיּוֹר אֲלֵא סְמִיכָה
 וְהַנְּשֶׂה רַבִּי יוֹדֵה אֹמֵר אֵין מִנְחָה בְּבִמְחָ
 יִתְחַו וּמִתְעֵצָה בְּרַמִּים וְחִינִין יָדִים וְרַגְלִים
 תִּיחִיד אֲבֵל הוֹמֵן וְחִנְתָּ וְהַמָּא שְׁוִין
 : (בְּמֵת) :

הקריבו בני נח ואין דמו לאתר
נדה רבי חייא בר וואל בשם רבי יו
צוקר' צפון והלא תימן עיר צפ
תוי דבר שזיה ישן נתעורר זכ
ומחו בואל דבר של חדוש מה
נתניו בצפון וכאו ויצנו בית ה
דרכי פטי ורבי יהושע דסבניי כ
וס' בן חילא יצאת תורת העול
בד הוא אתיא לבי שלמים
וכריב אשר הקריבו אי בתו
משנה : כל המדשים שהדי
איסור הבמות בחוף
ברמי המדישן בשעת דותר הבמ
בעשה ולא תעשה ואין חיובין
מחיובין בשעת דותר הבמות הד
מחיוב במשכן מדשים שהודש
מרבנות היחיד בבמה מרבנות
אם הקריבו בבמה פטור מה ב
שחיטת צפון ומתן סביבתנו
בהון ובגדישרת וכלי שרת ורח
דרי אלו בבמת ציבור שאין בכ

בשם רבי יוחנן מן מה דתנינו תמן
 יולה לבמה קטנה אלא פסחים
 פין איבן חזן נשרפין אורף על גבי
 ין במה גדולה לבמה קטנה אלא
 דה דמר רבי יודה תמאת ופסח
 תמאת פסח ליחוד בבמה קטנה
 תני

אשמיטת חזק לא עמי' כיון דשעת סידת סבנות ה
 וזמן ספי ומתנות קצין ד' צננות דכתיב על תמזג
 דוקא ולא צנדי כסותה: מחיצת בדמים: מיט סקין
 דומין: פקול וזון קטנען על סקרין לאכלו חזק לזון
 צננות פנול אסקר לחצירין וכס' לבלול:

הַלְבַּחָה הִזָּה רַבִּי חֵימָא בְּרַי
אֵין בֵּין כַּמָּה
פְּרִים הַנְּשֵׁרְפִין וְשַׁעֲרִים הַנֶּשֶׁ
הַמְּבִי כִינִי מִתְּנִיתָא אֵין
פְּסָחִים בְּלִבָּד וְדִלָּא בְּרַבִּי
לִיחִיד בְּכַמָּה גְּדוּלָּה וְאֵין
מִשְׁכָּן עֹשִׂים עוֹלָם שֶׁפֶתַח הַמִּשְׁכָּן אֵלֶּם
לְפָנֵי הַיְּסוּדָה, וְכֵן אֵין לָפָן בְּצִנָּה, וְאֵין
לְעֻנְתָּהּ, אֵלֶּם בְּצִנָּה: כִּיחֻן. רַלִּיל פֶּלֶא בִּי
לְמַחְמֹמִים, וְכֵן אֵלֶּם קִידוּשׁ יָדִים וְגִלְגִּים

[illegible]

ה'תשנ"ח : מן מהדורות, צמח
למשווע דפוסים ורדני קקא
בולבון נוצע סיכונ טון בארפיק, דאס צתרוי
בללי טל הילבור ראפי פאר העלם דער רוק
בלוי דרחיזם, דראטנט לריך להג, נותחת
ליבור לא סיו קרטיק, והיינו בר"מ צנצלי

להקריב הכל, ויחיד ננוי נאמר
לצנות צוה נאמר קרצנות והותר לו להקרצת עולה ושלמים, והכל קאמר קרס לא חנצו צונו
וזה חנצו "ח"ש" יקריב ישרות צונו קטנה, וכן צאיקורו דנוצד ישרות שזו עולה ושלמים ל
יקריב חף צצנות ליבור: הוזהר ובמתו בראש גו. כלומר דאי אפשר לוור שחזר ונלעשות צונו
שהרי צונו צרס גגו כדלפינין נקרא היתר צונו בגלגל, חלל דפ"י חזר צאמר קרצנות
והותר צעולה ושלמים: זה סימן. לאיקור והיתר הצמות הוא הארון, דגבל נקיס שלל הי
הארץ צונסכן כונו כוז וגצונו היו הצמות מותרות, ולכן צפי אי חפילו הילאחו לשצה כו
צינו עלי שלל לנלחנה אי הותרו אז הצמות, ופסע דאקור: שם שם. צעלו וישאו נעס
וגבי שלמה חין צארון רק שני לוחות חכמים אשר הכיח שם נעס: מעתה. דרשית דרשע ש
שם חס כן נעסר שני לא היו צנו וגצונו דלפינין שם שם נאחרון וכין דארון לא היו נעס
שני נאי לא היו, ואם כן קסה פסה דכתיב ננוי ואכלתם שם ינוור דצנו וגצונו, דלא ח
ארון פסה ננוי לא היו: אוכרה אוכרה. רלה לוור לא נעס שם קרס רק נאוכרה, חסס
כתיב חכל הי' נאלות וכן גבי שלמה אשר כרת ה', חכל דקשת דסס שם לא דרש וחק ע
ג' דלא היו ארון צנו וגצונו, נהג ונעסר שני שם, ועל זה נציח שכן הוא סיטה ר"י ור' פננע
דצנו וגצונו נהג ונעסר שני: נדחא ברי". ר"י לשיטתו דלפילו חיה יחיד קרצו צצנות ליבור, ונעסר ש
נאי חף על פי שהוא חוצה יחיד נהגו, חכל לר"ס דקוצר לית דלפילו חוצה ליבור שאין זנוק קציע לא נה
וא"י חף נהגו, צנעסר שני, ונעסי חרין שחור דבר שכל אחד ואחד ונישראל וניצאו כיון שנקבע לחו
צפילה לא פסקו ח"כ חף על גב דלא נתחייבו ונעסר שני צנו וגצונו דקאמר לא נולד הדין הוא
ננין

ליצור וכו' חלה פסחים, וא"כ אם אין ארון כלל בנו מנין . גרס"י לכל זה צירושלני פסחים פ"ז ה"ד ועיין צית שני אפי' פסחים לא לקרבי, אבל הק"ע פ"י דעניי וגילה קפ"ח: בפסח. לילה הראשונה שחוב על האדם דר"ז לא חפצתה ודר"ח גסס ר"י שס שס וניהלח צאפי לאכול ונהל: בברכות. אם הציחו לכהן חטים צצכורים: נפשי" הוא וקאי על ונהניתן להבא דקחני צאו לבזבז צצערך וכו' ואמר ער ותדונת

ערי ישראל ולא קחני נע"ה, מנין שההנהגים יוצאין ידי חובתן בחלה והיינו מונס כסוגי' הצבלי (ק"ע) ובתדונה וישראל במע"ש בפסח ת"ל ועי"ש צתוק' ד"ה צאו לבזבז, ונה שפרשנו הוא העיקר:

רבי יונה גסס רש"ל: כונו שפרשנו כן פירשו

הק"ע ופירו' דלרצי יונה דרז צור הוא שאלנו לכ"ע ודעה הנהגדה לזה יחדלי ה"ל ולרצי יקי רק נהבא נשנוע שאלנו והיזתר נ"ל קדצרי רבי ונהפרסת

צלשון צחנניה וה"פ להנה ונלצר דצרי ר"ס הנה חכמים דלעיל ק"ל כונו דלח הקריצו צכזב

וגצנון חלה קרצנות ליצור ונקרצנות יחיד חף צמות ליצור

רק עולה ושלמים, ולכן קאמר רבי יונה, וכו' צצציל דליכח לוו"ד שאלנו צכזב וגצנון חלה

תודה ורקיקי, נזיר צכל ערי ישראל, לא יליף מנושע צחנניה, דהא חפ"י להאי נ"ד "ל דרק

צכזב וגצנון חכלו כיון דה"ה היתר הצמות, וקדח דוכל מושצותיכס, חלעולס קאי ושהול"ח

דרז קאינו נאלכל צכל מושצ לעולס, והני כצנה סלום הצית אינו נאלכלין צכל מושצ ורבי יקי

חובתן בחלת תודה וברקיקי נזיר תלמוד לומר שבעת ימים מצות תאכלו מצה הנאכלת כל שבעה יצאו חלת

תודה ורקיקי נזיר שאינו נאלכלין כל שבעה רבי יונה בשם רבי שמעון בן לקיש ממה שנאכלו חלת תודה ורקיקי נזיר בכל גבול ערי ישראל לא צריך השונה להוציא

ממושב, רבי יוסי בשם רבי שמעון בן לקיש זאת את מר שנאכלו חלת תודה ורקיקי נזיר בכל גבול ערי ישראל לא צריך השונה להוציא

רקיקי נזיר, ולא בן אמר רבי יוחנן לית בן נזירות נזירות חובה היא אמר רבי בון בר כהנא תפטר שקרבה

המאמו בשיליה ועולתו ושלמיו צכזב וגבעון רבי חנינא ורבי עזרא בענין קומי דרבי מנא ולא בן אמר רבי בשם

רבי יוסי שלמי חגיגה הבאי בצמה בשרין ולא עלו לבעלים לשם חובה, ברם ברבי יודה דרבי יודה אמר המאמו ופסח

ליחיד בצמה גדולה ואין המאמו ופסח ליחיד בצמה קמנה לא

ישראל, חלה נהבא נשנוע דקחס ונהניתן להבא דקחני צאו לבזבז צצערך וכו' ואמר ער ותדונת

ערי ישראל ולא קחני נע"ה, מנין שההנהגים יוצאין ידי חובתן בחלה והיינו מונס כסוגי' הצבלי (ק"ע) ובתדונה וישראל במע"ש בפסח ת"ל ועי"ש צתוק' ד"ה צאו לבזבז, ונה שפרשנו הוא העיקר:

רבי יונה גסס רש"ל: כונו שפרשנו כן פירשו

הק"ע ופירו' דלרצי יונה דרז צור הוא שאלנו לכ"ע ודעה הנהגדה לזה יחדלי ה"ל ולרצי יקי רק נהבא נשנוע שאלנו והיזתר נ"ל קדצרי רבי ונהפרסת

צלשון צחנניה וה"פ להנה ונלצר דצרי ר"ס הנה חכמים דלעיל ק"ל כונו דלח הקריצו צכזב וגצנון חלה קרצנות ליצור ונקרצנות יחיד חף צמות ליצור

רק עולה ושלמים, ולכן קאמר רבי יונה, וכו' צצציל דליכח לוו"ד שאלנו צכזב וגצנון חלה תודה ורקיקי, נזיר צכל ערי ישראל, לא יליף מנושע צחנניה, דהא חפ"י להאי נ"ד "ל דרק

צכזב וגצנון חכלו כיון דה"ה היתר הצמות, וקדח דוכל מושצותיכס, חלעולס קאי ושהול"ח דרז קאינו נאלכל צכל מושצ לעולס, והני כצנה סלום הצית אינו נאלכלין צכל מושצ ורבי יקי

חובתן בחלת תודה וברקיקי נזיר תלמוד לומר שבעת ימים מצות תאכלו מצה הנאכלת כל שבעה יצאו חלת תודה ורקיקי נזיר שאינו נאלכלין כל שבעה רבי יונה בשם רבי שמעון בן לקיש ממה שנאכלו חלת תודה ורקיקי נזיר בכל גבול ערי ישראל לא צריך השונה להוציא

ממושב, רבי יוסי בשם רבי שמעון בן לקיש זאת את מר שנאכלו חלת תודה ורקיקי נזיר בכל גבול ערי ישראל לא צריך השונה להוציא

רקיקי נזיר, ולא בן אמר רבי יוחנן לית בן נזירות נזירות חובה היא אמר רבי בון בר כהנא תפטר שקרבה המאמו בשיליה ועולתו ושלמיו צכזב וגבעון רבי חנינא ורבי עזרא בענין קומי דרבי מנא ולא בן אמר רבי בשם

רבי יוסי שלמי חגיגה הבאי בצמה בשרין ולא עלו לבעלים לשם חובה, ברם ברבי יודה דרבי יודה אמר המאמו ופסח ליחיד בצמה גדולה ואין המאמו ופסח ליחיד בצמה קמנה לא

ישראל, חלה נהבא נשנוע דקחס ונהניתן להבא דקחני צאו לבזבז צצערך וכו' ואמר ער ותדונת ערי ישראל ולא קחני נע"ה, מנין שההנהגים יוצאין ידי חובתן בחלה והיינו מונס כסוגי' הצבלי (ק"ע) ובתדונה וישראל במע"ש בפסח ת"ל ועי"ש צתוק' ד"ה צאו לבזבז, ונה שפרשנו הוא העיקר:

רבי יונה גסס רש"ל: כונו שפרשנו כן פירשו הק"ע ופירו' דלרצי יונה דרז צור הוא שאלנו לכ"ע ודעה הנהגדה לזה יחדלי ה"ל ולרצי יקי רק נהבא נשנוע שאלנו והיזתר נ"ל קדצרי רבי ונהפרסת צלשון צחנניה וה"פ להנה ונלצר דצרי ר"ס הנה חכמים דלעיל ק"ל כונו דלח הקריצו צכזב וגצנון חלה קרצנות ליצור ונקרצנות יחיד חף צמות ליצור

רק עולה ושלמים, ולכן קאמר רבי יונה, וכו' צצציל דליכח לוו"ד שאלנו צכזב וגצנון חלה תודה ורקיקי, נזיר צכל ערי ישראל, לא יליף מנושע צחנניה, דהא חפ"י להאי נ"ד "ל דרק צכזב וגצנון חכלו כיון דה"ה היתר הצמות, וקדח דוכל מושצותיכס, חלעולס קאי ושהול"ח דרז קאינו נאלכל צכל מושצ לעולס, והני כצנה סלום הצית אינו נאלכלין צכל מושצ ורבי יקי

באגדה נזכר עשר: פיין צולי
מכילתא (ק"ח) ובתוספתא
צפירקא ותחשבון הנזדיק הוא
צקדע עולם פי"ח עין קס.

לער עתה אל המנוחה נחלה זה ירושלים * העיט צבוע נחלתי לו,
ומן דמר נחלה זה שילה * היתה לי נחלתי בארזה בער. מנוחה זה
ירושלים * את מנוחתי עדי ער, לאחד שעעשה לו תפילה להגית
בד כד באהל מועד נאסר הבמות. בגלגל חותני הבמות, בשילה נאסר
הבמות בנוב ובעון חותני ובירושלים נאסר הבמות לעולם למלך
שאמר לעבדו אל תשתה יין לא מטבריה לא מהסריי ולא מצפריין הא
בניות מותה, כך באהל מועד עשו ארבעים חסר אחת, בגלגל עשו
ארבעה עשרה שנה, שבע שכבשו ושבע שחלקו. בשילה עשו
שלוש מאות ושישים וחשע שנים, בנוב ובעון עשו, חמישים ושבע
שנים, שלש עשרה בנוב וארבעים וארבע בגבעון, ובירושלים עשו
בבני הראשון ארבע מאות ועשר שנים ובבני האחרון ארבע מאות
שנאמר גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון :

הדרן ערך פרק פרת חמאת
ומסכת זבחים עד גמר

הדרך עלך פדק פדת חטאת וחדרן עלך מסבת זבחים :

מתחילה עד ומירא תריך רחמנא וסייעו עד פסוק :

אלא סהכנים דורשין וקרא זה לענון: והא דלא דרשו סהכנים לענון קרא דכל העובר על הפקודים, וכיון שאין חייבים, כי שקלי חולין לצורה כש"ס (ונמחות כ"ה) (ועריכין ד') וכן קשה על הש"ס החס' דלא פריך על ג' בוכרי ודרשת סהכנים, דצטלנוה לר"י בן זכאי גזירת הכתוב הוא שיתנו חלה לזן בוכרי דק"ל כל העובר על הפקודים חייב יותר מזה שאלו יתנו כלל, דחס יתנו חוץ יאכלו סורי עונור וסתי הלחם, וי"ל דכך דייקין כדא דהן קצרת סהכנים והן קצרה הש"ס חס' חסא צטלנוה כינה דהקצרה נותנת כיון שאין סהכן מחויב לשקול, ושוקל, ודאי צ"ל יפ"ז שוקל ועוסק לליצור, וכן הקצרה נותנת דא' דכתיב בקרא וכל נמחת כהן, צונחת סנזיל הכהן, ולא הליצור ונשתני קרא, חלה דחשא חייב, וסנה חשא דקונעילי חולין צעורה צעלס ורשונה סוף על הליצור, ולכן פריך הש"ס ה"ך לא חשאו הליצור לנמח לא יעקרו לליצור ונעטילי חולין לצורה, ונשני דודאי עסקי לליצור יפ"ז יפ"ז חלל ללכית סהכנים סורי עונור לא חשאו הליצור, דאין נמחת ליצור קריבה כליל, ונש"ס סהכנים לשנה לא יעקרו לליצור יפ"ז לא חשאו לענון, רק החמירו על עלנון, דשנה נמחת ליצור הנחה ונכסף, סהכנים נני ונמחת כהן סוף ואינה כאלת וא"ך יאכלו סורי עונור: ובעלה הוא נעל כל סקם סקם כהן צה עתקה ו"ל כנו סמורסם צירושלמי שקלים "אמר רבי ברכיה מעמא דר"י ב"ז זה יהנו ר"ב שבסמי יתנו

מעריכין ונעריכין נודרין ונדרין בהנים ליום וישראלים נשים ועבדים, אבל שוממים ואנדרונינים הן נודרין ונדרין מעריכין אבל לא נעריכין שאינו נערך אלא זכר ודאי ונתיבה ודאית :

הלכה א' : תמן תנינן אמר רבי יודה העיד בן בורייא כל בן ששומל

אינו חושא אמר ר"י ב"ז לא בי כל בהן שאינו שוקל חומא אלא שהבהני דורשין מהרא והלעצמן וכל מנחת בהן כליל תהיה לא תאכל האיל והעומר ושתי הלחם משלנו ה"ך נאכלין רבי בון ב"ח כתיב כל העובר על הפקודים אתפלגון רבי יודה ורבי נחמיה חד אמר כל ההון דעברין בימא יתן וחורנה אמר כל ההון דעברין על פקודייה יתן, מן דמר כל ההון דעברין בימא יתן מסייעא לרבי יוחנן בן זכאי מקרייה, ומז דמר כל ההון דעברין על פקודייה יתן מסייעא לבן בוכרי מקרייה, מתניתא פליגא הכל

מעריכין ונעריכין נודרין ונדרים בהנים ליום וישראלים, כמה דאת מר תמן בהן אינו שומל בן את מר הבא

בהן

העיד בן בורייא, סדרי חכמים קא, דקאמרי חס' דכתיב חייבין צסקלים ותופעין אותן חלל לא נעטכין, וקאמר רבי יודה דליכא עסן דק"ל חס', שרי ציצת סיס הויכוח צין סהכנים וכל נעטיו רק ג' קצרות צה, ח' דגן בוכרי העיד סכל כהן שיקל חיו חוטא, ונעטא, דנדינא פטרי דגני שקלים כל העונר על הפקודים כתיב, והן לא סהפקדו צחך צני, חלל ניינו חי שוקל חיו חוטא, דנאי דעתך, קרבן ליצור קרב משל יחיד ונעטיל חולין צעורה, סוף דנוקרי להו לליצור יפ"ז יפ"ז כדלנוקרי צס"ס יונא (ל"ח ע"ב ד"ה ניהוס) דכל ריוח הקצנות צחאים מן הסקלים

של כהנים ניהנה, (ג) ר"י בן זכאי ק"ל דכתיב ונחויצים צסקלים כישראל, והלכך חש' ונעטכנים אותן ונעטא ונפרס חס' זה יתנו י"צ צצטים יתנו וסאנכחא צעלנוה סוף דר"י בן זכאי קצרה סוף שרי סהכנים נני לריכין כוסר נפס, וקרא דכל העונר דריש כדלקנן כל דעונר צינא (ג) צ"ד של כהנים דק"ל דכל כהן ששוקל חוטא סוף, כדנפרש טענא, שרי חכית סעונר סתי הלחם ולחם ספנים ווטל על סהכנים, וכיון צצאין נשל כהנים סרי הן ונמחת כהנים דכתיב צהו וכל ונמחת כהן כליל תהיה לא חלל, וק"ל נני דכל העונר על הפקודים דוקא ישראלים סוף דקאמר חלל כהנים חס' שוקלים חוטאים: דעברין בימא, וה"ס קרא כל ענר ציס סוף ית"י על ספקודים וא"ך צצט לוי צכלל: חלל על פקודייה, ולחם דוקא כהנים פטורים חלל כל צצט לוי שרי כולל לא סתפקדו צחך צני ישראל: מתניתא פליגא, על בן בוכרי וקצרת סהכנים: כהן

סוף חומר ששוקל חלל ונדינא) (ר"ה חומר ששוקל חלל ונדינא) וסהכנים חובלים אותן, והסיו חכמים דקושיא זו קשה יותר לזן בוכרי, חלל חלי חכא למינר לזן בוכרי סכיון שסקרה לליצור נדנח ליצור סוף חכא נני כידנח ליצור סוף חלל, וקוצר ליה לחכמים דכל זה סוף לכהנים דליכא למיחש להא, דודאי צסקלו צצין יפ"ז חלל יצאו לאכל חולין צעורה סוף לחוש לענמח כהן, חלל ליצור חין ס"ב דחשאו לשנה ונעטילי חולין לצורה וכדפרשנו :

רבי טבי בשם רבי המנונא בן משיבין חכמים לרבי יודה חמאת יחיד מתה ואין חמאת ליצור מתה כך מנחת יחיד קריבה כליל ואין מנחת ליצור קריבה כליל וקושיא משיבין לאדם דבר שאינו מודה בו דתנינן שאין חמאת ליצור מתה ר"י אומר תמית והוא מתיב לון זו לא נדבת יחיד הוא ואין מתיבין ליה מכיון שנמסרה לליצור כמו שהוא נדבת ליצור, וה"פ, דהנה ר"י חולק על סהכנים כנו שפרשנו, והסיו לו סהכנים דהנה ר"י בן זכאי כותן ק"ל, לליצור לא נעטכו סהכנים מופני סהכרה, וקצרת סהכנים וכן בוכרי ליתא, דחס' סהכנים לסיורי סעונר ליתא דכנו דחטא ליצור נותה כנו בן חיה קריבה כליל וסעטס חלל סוף ונעט סל יחיד (כנו פ"י ליצור לא חכפת בן צוה ס"ב סוף ונעט סל יחיד) כנו פ"י צעור טעס סרידצ"ז) ופריך הש"ס סוף חלל לא נודה צה וק"ל דחטא ליצור נותה, ולא נותן זה הש"ס, דעכ"פ סקצרה צנקונס עומדת דונמחת יחיד קריבה כליל ולא ונמחת ליצור, ור"י נשני לחץ קצרת סהכנים, דא"ך על פי לא נדבת יחיד הוא וא"כ מעטילי חולין בעזרה, וסהכנים חובלים אותן, והסיו חכמים דקושיא זו קשה יותר לזן בוכרי, חלל חלי חכא למינר לזן בוכרי סכיון שסקרה לליצור נדנח ליצור סוף חכא נני כידנח ליצור סוף חלל, וקוצר ליה לחכמים דכל זה סוף לכהנים דליכא למיחש להא, דודאי צסקלו צצין יפ"ז חלל יצאו לאכל חולין צעורה סוף לחוש לענמח כהן, חלל ליצור חין ס"ב דחשאו לשנה ונעטילי חולין לצורה וכדפרשנו :

משיבין ר"י ב"ז מקרייה: צירושלמי שקלים ל"ג מקרייה דס' ר"י ב"ז כנו מהאי קרא דס', ופ"י חגי' דהבא י"ל דר"י

כהן אינו בעריבין. דכתיב וכל ערוב יהא בשקל הקידש כל דליתא בשקלים ליהא בעריבין ואני כהנים ליתחמו בשקלים ליתא בעריבין ונולדיתא בעריבין למתניהי, ליהא נמי בשקלים ודלא כן נזכר והכהנים: שנייא היא שכלים -

דריי נין עיקר וזהו יתנו דר"ש והיינו וולד שהקצתו נותנהו בן כדפ"ה הרינו והיינו דמקמי ליה מקריה ודוק: רש"י ז"ל: צמח: פרש"י דמנע בן מרי"ה שהיה הכל מעריבין דמחזיקין לאהורי קטן, דלכ"ה קשה ונחין פשיטא בן לרשב"א, אדרבה מודלים להוילא

לעולם הקצרה נוחתה ודבריהו חיההו, חבב בשקלים קרל דרבי דלא שקלי, וזהו פליגי דלכהנים אפי' נהנו חין מקצלין ונחן דמחשין לחולין צבירה ואחילו חי כהנו הכהנים ולא חששו לשיורי עונד וכו' דמנע נהחלו ליהוה בקרבן כליל, חנן לא נוקצלין ונחן וכלן צוכרי נוקצלין, ונחש"כ בעריבין ליכא קרל ולא קצרה לפוטורן: מעשה. דהקצרה נוחתה שמי"בין וגם חין קרל לפוטורן, ח"כ עמי רבוחא דמחזיקין: דלא סברין מ"סר לפוטורן עמי קרל, דבנענד עמי כתיב והעמידו לפני הכהן ולא הכהן עמי ח"כ להעמידו לפני הכהן דהאי כהן לפני כהן הוא: מעשה אף אינו בעריבין. ח"כ כיון דקיל דכהנים חין בעריבין דלחין כהן עמוד לפני כהן, ליהא דבמחזיקין בן וחק חין מעריבין דליתחמו צחורת עריבין כלל דגמי יסורא כתיב ולא כהנים, ומשני דליכא למיעוטא כהנים מן זכרי יסורא, אדרבה כהנים רבו מנולות צליה, חבב ח"כ דחן רק מעריבין ולא בעריבין מדכתיב לפני הכהן קמ"ל מחזיקין. מעריבין ובעריבין, וסד"ק והא לפני הכהן כתיב ולא כהן לפני כהן ונחש"כ דקרל אחא למיעוטא מתוכרתי רח צמקספתא עובלתן: רש"י ז"ל. ח"כ דרשב"א שמוע מרי"ה דקאמר הכל מעריבין לאהורי קטן, ובעי שניא לבו הכל מעריבין ואחילו קטן, והא צבחה מקומות קפדלא מונעטין קטן מנחש להוילא את הקטן ומכא גמי עריבין דכתיב ח"כ ומנעטין קטן, ולא רחא, רשב"א צרייחא דקפדלא דלקטן: את השבית. דמחזיקין. אחא לאהורי קטן. מנחש דכל עמא שהכל קירין אותו קטן, ח"כ חינו

ונדר חלל צקטן שיש בו הפליה וסוף צן י"ב שנים ויום אחד או י"ג שנים ולא הוציאו שתי שערות ונקראים מופלא קמ"ק לח"ש דנודקים מוחס ח"כ יודעים לשם מי להפלות ולצוקן: פתניהא. צרייחא דמריב צמקספתא פתנה ג': בי יסורא, להפלות חלה חבורה, ואכתי לא ידענו וסור הפלחה, עד שגלגל ג"ש נדר נדר כחשך נדרה לה' חלקך נדרה דקתא גמי יעירי צקטן הפליה וקאמר כחשך נדרה לה' חלקך והיינו שידע לשם מי מעריבין ומקדשין, וארי זה צא נדר דהכל ללמד על דהתם ונמלא ללמד מה הוא הפליה: בעריבין. נדר בעריבין חסות הכתוב עריבין לנדרים, והיינו שהעבדים ומעריבין כסס שגורדים נדרים ונדבחה יסורא:

פסקא: חני. צמקספתא עובלתן: יש לחן. מנעוט צמקספתא חני לנעל או לרבו רשות צה וצוין מיד ואם לא

כהן אינו בעריבין שנייא היא שכלים שערות שנייא הוא עריבין שכלים כהני קרייה דרשין דאוף נתן אין מהכלין מהון ברם לבן בוכריי שחל מהכלין עריבין לית קרייה ולית סבריי דלית חון הייבין מעתה צורכיה מ"סר, דלא סברין מ"סר והעמידו לפני הכהן כתיב והאי כהן לפני כהן הוא, מעתה אף אינו בעריבין דכתיב בני ישראל ולא כהנים, לית את יכול שכן מצות רובי עליהו, והא לפני הכהן כתיב כההון דתני רבי חייא רובה והעמידו ולא הפת, רבי שמעון בן למיש בעא מומי דרבי יוחנן הכל מעריבין ואוף קמן ולא כן תנינן איש להוציא את הקמין אמר ליה את סברית כהמן דכל עמא הוא דתנייניה, אינו אלא כהמן שיש בו הפליה, אמר רבי יודן מתניתא מסייעא לרבי יוחנן איש להוציא את הקמין, או שאני מוציא את הקמין שיש בו הפליה תלמוד לומר כי יפליא נדר, נאמר כאן נדר ונאמר להלן נדר מה נדר האמור כאן כהמן שיש בו הפליה אף נדר האמור להלן כהמן שיש בו הפליה ומה נדר האמור להלן הוא ככל תאמר לשלמו אף נדר האמור כאן הוא ככל תאמר לשלמו בעריבין המיש עריבין לנדרים:

פסקא: נשים ועבדים: תני נשים ועבדים שערבו או שגדרו, יש להן גובין מהם על אתר ואם לא כותבין עליהן וגובין מהן לאחר זמן, יעקב איש כפר נבוריא שאל לרבי חני מני קמס קטן, ומרביצין קטן שידע להסלות: מדר נדר האמור כאן צקטן וכו': בן חוה הג' ג'ים צמריב שסוכן, חיהה הג' לפני חרי"ה ז"ל, והילקין ג'י חמשה לו מה נדר האמור להלן נדר ונדבחה ח"כ כאן נדר ונדבחה: בעריבין חקיס עריבין לנדרים: ונח"כ הג' נדר בעריבין חקיס נדרים לנדרים ומה נדרים צבל חמשה לסלגו ח"כ עריבין צבל חמשה לנדרים וכו' זו ח"כ לקיימא דהא כבד חמור ומה נדר האמור להלן הוא צבל חמשה וכו' ולפי חמשה גרסי' צמריב צמריב כונו שהוא צילקוט ומה נדר האמור להלן נדר ונדבחה והוא נדרה הכל ח"כ כאן בן שידע לשם מי מעריבין, ואח"כ חקיס עריבין לנדרים לצוין צבל חמשה, ולפי ח"כ שפסיו ע"כ כונו שפסיו לצוין עבדים קמל, ולרינו דלקטן בעריבין ולריי מעריבין כיסורא:

פסקא: חין חשת נכנסת לעזרה - לא - מליי - צמס וקוס שחש חקורה לכנס לעזרה, (ובקדושין

י"ב) קאמר ר"י, וכי אשה בעורה ונכין' ועיין גס צמקספתא דמ"ק דכלים לחיפך, שחשה נכנסת לעזרה לשחיה וכן קומה ונזירה, ופירשו וכי אשה בעורה עיין להתקדש סבא, וצמקספתא שנינו (פ"א דכלים) ר"ש חנוור

לומר החיל וצורת נשים עוולות נחשים שנקבוק לשם פטורין (כנסת הגר"ל) ופי' הגר"ל ז"ל. אומותיות קלי דקמני החיל עקידתם סינוע שאין זבין ועוולות נחשים נכבסין לשם צורת נשים עקידתם שאין. עמול יום נכבס

מני מתניתא התנינן דבר אל בני ישראל וסמכו בני ישראל ואל בנות ישראל סומכות דברי רבי יודה רבי יוסי ורבי שמעון אומרין נשים סומכות רשות, אמר ליה מתניתא נמי רשות ורבי יוסי ורבי שמעון הוא, מעתה בלא הוא דתני נשים ועבדים שערבו או שגדרו יש להן גובין מהן על אתר ואם לא בותבין עליהו וגובין מהן לאחר זמן, חורין בהנים לז"ס וישראלים אית לך טיבר ברשות, כמה דאת מר בערבין עבד נערך כאיש ולא האשה בן את מר האשה מערכות רשות ולא העבד ותני בן בני ישראל איז לי אלא בני ישראל מנין לרבות את הגרים ואת העבדים, הא נשים לא בדא דרביה רבי יונה אמר שנייא היא סמיכה שכן איז אשה נכנסת לעזרה לסמוך, מעתה נדחקת ונכנסה סומכת, דו הוא מעמא דפרייה לרבי יודה שלא יהא נשים נדחמות לעזרה, בדא הוא דתנינן ושחט מלמד שהשחיטה כשרה בנשים הלא את מר אשה נכנסת לעבודה אף בתחילה תפטר דשחטי בסבין ארובה מעזרת ישראל!

משנה: חרש שומה וסמן נדרין וערבין מפני שאין בהם דעת, פחות מבן חרש נודר אבל לא נודרין ומעריבין מפני שאין בהם דעת, פחות מבן חרש נודר אבל לא נערך: העכו"ם רבי מאיר אומר נערך, אבל לא מעריך רבי יודא אומר מעריך אבל לא נערך זה וזה מודין שנודרין ונדרין:

הלכה ב': רבי סימון בעי קומי דרבי מנא ולא קרייה כתיב ואם מבן חורש עד בן חמש שנים אמר ליה צורכיה מתניתא מימר דלא סברייז בשם שאין לו ערך כך איז לו דמים, והא נדר תנינן אמר ליה את סברית בנדר איזו אלא בערך לפום בן צורכיה מימר ערך איז לו ברם גותן שוויה ניהא, לרבי מאיר, לרבי יודה דתני המעריך פחות מכו חורש גותן דמיו דברי רבי מאיר רבי יודא אומר לא אמר כלום, נידר

השליה דקיסא פשיעא, וה"פ, "והא נידר תנינן" נביא ואם הרבנות בדאחין, איז הכי חיי ליה לנתיב לא נערך חבל נידר, או דהוי תני נידר לחורש ואין לניד חבל לא נערך כלל, כיון דאין צום דמותא ומשני קרישא וקיסא בערך והכל צבא חסד דניד חסד שחמך דמיו עלי רק שחמך דמיו עלי קיסא וקיסא: דק"ל דמיו נהון כלום וניכס האי נידר נודר

מני מתניתא. דקמני נשים ועריבין ונערבין ולא דקמני בני ישראל נערבין ולא צמות ישראל, לא כר"י דמועטין נקמיה לגמרי ולא כרבי יוסי ור"ש דמועטין מלכתחילה: מתניתא נמי, ה"פ שאין צורות ערבין חבל אם ערכו ערכן קיים, ותינו ע"כ דר"ל כלם ערכו ובלמו וקצבין מהן, ולכן פריך הא חיי צמוקפתא דלעיל דכותבין וגובין לאחר זמן ואין חלוקה דמות פיד כותבין עליהם: חורין. ועוד קשה דקמני נשים צהדי כהנים ולויים, והאי ודאי לאו דמות כהנה, ונכבסי שבעה דאת אמר נשים ועבדים דקמני צהדי הדדי מונע, ואעפ"כ לא דמיו לחדרי דעבד דנערך כלש ונשאל"כ האשה ערך חמרת לא כנפוסה צפיקה, כן י"ל דאשה מערכת דמות ולא העבד ור"ס דאין לדמות כהנים ולויים לאשה שבעת דמות: הא נשים דא בדא. שנוערכת רק דמות ולכן לא דמים הבהוב: שנייא היא סמיכה. לעולם נתינתן חף כר"י וקמיהם היינו מעמא דנועטין לזין אשה נכבסה לעזרה, ופריך ח"כ דיעבד מדחקת ונכבסה קומתה ור"י מנעט ומקדל קתמה דלעולם איזן בקמיהם דו היא מעמא דפרייה. נעמא דקדל גופא סול כדי בלא חכס לעזרה: בדא הוא דתנינן, אם איקור דקמיה סול נשום חצורה איז חף חמיו לה השחיטה: בבבין ארובה. ולא נכבסה לעזרה נשאל"כ קמיהם לא קגי לה בלחיה:

משנה: פחות מבן חורש. לא נאמר ערך צמורה, חבל דמים ניהו אית ליה: העכו"ם נערך. אם חורש עליו ישראל ערכו עלי נותן כפי ערך שני חבלים עכו"ם שחמך ערך ישראל עלי לא חורש כלום ור"י ק"ל להיפך, ועממיהו מנעט לקמן בגמרא:

הלכה ב': ולא פרייה. אומותיות פריך דקמני שאין פחות מבן חורש נערך חא פשיעא דקדל ונשכח חורש צורכיה מתניתא. נשום ור"ס דאעפ"כ דאין נערך נידר, וה"פ פחות מבן חורש נידר חצמ"י שאין נערך: והא נידר תנינן, קושיא זו קשה להוללות דמיו פריך וכל דמיה כל היי צבא דקמני, חבל לא עיקר הרבנות השליה דקיסא, כמו עומותם וכו', חבל לא נערבין דהא חורש עיקר דנעמטם שאין נערך חבל זכר ונקבה ודלית, וכן בחשוק, חבל לא נודרין ומעריבין דהא עיקר דנעמטם מפני שאין צום דמות, וכאן הוא להיפך עיקר צמותא חמיו דרישא, חבל דקמני ח"כ הכי חיי ליה לנתיב לא נערך חבל נידר, או דהוי תני נידר לחורש ואין לניד חבל לא נערך כלל, כיון דאין צום דמותא ומשני קרישא וקיסא בערך והכל צבא חסד דניד חסד שחמך דמיו עלי רק שחמך דמיו עלי קיסא וקיסא: דק"ל דמיו נהון כלום וניכס האי נידר נודר

עידר צורכיה ליה דלא סברית מימ
כשם שאין לו ערך כך אין לו דמים,
אמר רבי יודן תני דתורת כהני רבי
יודה היא יהיו מה תלמוד לומר שיכול
פחות מבו חדש שאין הוא בכלל ערך
לא יהא בכל דמים תלמוד לומר יהיו:

חנני דמות כחצי וכו'; ואפי' ודילוגא כדמי קיבל וצבכל המים דקאמור היינו קאמור ערבו עלי וכוותן דמיו, וייל דנתיבא קאמי עיונותא ולאדדוגיטוס כמי צדדי, ובסיונותאס ולאדדוגיטוס ליכא נמיד דמותן דמיו צערכין: **אפי'** כ"י וכו'; עיין ירושלמי קזר ריש פס' כל הצניץ צבינו כותאמור וכו' דהא כתיב "אל יחל דברו ישראל צב" ויחל וחין העכ"ס צב" יחל, ולא קאמי על דלעיל וינה ויעטת צ"י חלל וכוותן הוא ודילוגא צאסי כפס"י הוא וכן עיקר:

שחלל את השבועה ואחת ששיעבד בישראל, שמונה שנה: אתפלגון רבי יוחנן אמר מתחילה אין מקבלין מהן לא דבר מסוים ולא מסוים. ולכסוף מקבלין מהן דבר שאינו מסוים אבל לא דבר מסוים ורשב"ל אמר בזו בתחילה בין כסוף לא שנייא היא דבר מסוים לא שנייא הוא דבר שאינו מסוים אין מקבלין מהו מתניתא פליגא על דר"ש בן למוש הכל שווין שהן נודרין ונדרין תפטר בעולה ניהא נודרין בעולה נדרין בעולה ברם בן נן קיימין שאמר נכרי הרי עלי עולה ושמע ישראל ואמר מה שאמר זה עלי: תני רבי מאיר אומר מרובה מדת נערכין מדת מעריבין שחרש שומע וקמן נערכין אבל לא מעריבין רבי יודה אומר מרובה מדת מעריבין מדת נערכין שמומסום ואדרוגינוס מעריבין ולא נערכין:

ולרבי יוסף הדיסקר: בעליו. ואין פוחתין כבודו, חלל ודלי דקיל דלא צני התרם חסד וקני נדבית כל דמי: שחלל את השופר
והיינו כרבי יוסף דעבויס אין לו התרם, רק לנן עבר עליה, ניד רעה, ונשא'ם לרבי יוסף שלא ליל אף איתתהם לחלל שניצחו רק
הוא או אחרים דעלנו ומדיין לו: מתחילה. צעכ'ים שהתנדב לנדק חנית יידין, וק'ומר ר"י שנתחילת הצנין אין מקבלין כלל,
ולבסוף מקבלין רק דבר שאינו נקיים כ"כ ואינו כיסר שנודבת הסכרי בעשה זה, שלא יתפאר הסכרי שיש לו חלק גדול צדיק:
הכל שוין שהן נודרין, ואילו מקבלין נחם לשולם, נודרין ונודרין סובי משבת: בעולה, נודר ונדב עליה: נודרין, סוף יסול
לסכרי את אחר להניח עולה: מה שאמר זה הסכרי עלי' הרי להסכרי הדידו סכין שאם נד נודרין אזה יסירלא ופי'
נודרין להניח צענן עולה ונדרין להסכריס צניחו עולה: חני. צנוקפתא צעירק, וצווי'ם אבדל ויכלתו נפתר, דסתם
נעויעוט בני ישראל ולא תעבו'ם, וכדי חס ריבוי, ולרעו נקטתאל לרבינו בעצרת דנודני לה להסכרי דנתיס חסד
דעה והכרה אונת, ולר"י נקטתאל לרבינו נעריי'ן נודני להו לעומקוס ואלדנטיקוס דצקת'ס התקדש צנוקת'ם שלא נול:

שלינו כיכר שפזרו צבנין, ולרשע צל אין לחם חלק כל עיקר :
הגוסס וסיוול ליהרג : ומשקנות לשון חוששנה ומשוע
 סדון אחד לגוסס וליוול ליהרג דשניהם אינם
 שוין כלום למכור צבוק, וליהרג
 דליל לפרס קרל "והעמיד"
 שיעמידו על רגליו בלחם העומד
 לפני חדרו חלל פי והעמיד אותו
 לפני עיניו, שיהא דבר קיום (כנו)
 ספי צחיל, חלל בשמים ויכילתן
 חוריקן, בשלמה גוסס לא נידר
 דללו בר דמים הוא, ולא נערך
 דללו בר העומד והערכה הוא,
 חלל יולל לחרג, בשלמה לא נידר
 דללו בר דמים הוא חלל חנוני
 לא נערך, ומניח הסק צרייה
 דילפיין יולל ליהרג ומקרא דכל
 חרס לא יפדה, וריח נן עקציה
 דלחרג נערך מוקד לקרא של
 יפדה מיתמו ככופה ומפני זה
 פירש' דעשמה דגוסס שלינו בר
 העומד והערכה, ועשמה דיוול
 ליהרג הוא משום כלי חרס, וריח
 פליג על יולל ליהרג ומורה בגוסס
 שלינו נערך, חך כל זה קשה.
 נגזל לשמים דיוול ליהרג הוא
 יומל בר העומד והערכה וגוסס
 דקל ודלי אין לפרס כשפוקע שאין
 יכול לעמוד על רגליו חצי ניי
 שמולה על רגליו ואינו יכול לעמוד
 לאו בר ערכין הוא, חלל ודלי
 פי שלינו דבר קיום יולל ליהרג
 כמי חיו בר קיום, ועוד דילמא
 לחיפך ריח בר עקציה צבוק
 ודלי דפליג, והקעס דלל קיל
 דקטת והעמיד והעריך וועטס
 שכתבו הסוק' דהעומד והעריך

גבי מעריך ולא גבי נערך כחיו, ומשעל דקרא והעמיד את
 העומד לפני חכין, שיערכו עמי אשר חשיג ידו, וכל
 דחנה (נגיעין כיה) חיבה חרי לנשאל דלוי לא שנו
 (דסיוול לרון שחול צמזקת קיום) חלל צבד של ישראל
 חלל צבד של אלהים כיון דגומר דינו לקמלא קטלי
 ליה, חיבה דחמרי חרי לא שנו חלל צבד של אלהים
 חלל צבד של ישראל כיון דנפיק דינא לקמלא קטלי
 ליה (דבחר שגומר דינו לא חזי ליה זכותא), ולגבי
 ערכין לא מלינו חני חני לנשאל דלוי יוש להקמלא
 חי חני שייכי כון, ולכן העריך כנו שכתב סוגיא
 (פיל ווערכין) דנערבין כל שגומר דינו צבד של
 ישראל חרי הוא כנות, וצבד של עכורים דינס לאו
 כלום דעדין פסולין דיינס צעל, ודבר חלקים חנות
 צפיה ואשיה אפילו לנשאל קמא דודאי קטלי צבד
 של חמות העולם נידר ונערך, וצבד של ישראל חלל
 גמר דינו ונת הוא וחק צחיים, ותשאל חלל
 דקטת חכמול והעומד והעריך על הנערך, צלחה
 לפני חכין, והעריך אותו חכין עמי אשר חשיג יד
 דקאחרי חבי חיל יעמוד לפני חכין ויערך אותו
 לחקמול, חלל העומד לחקל עליו עד קלח חלחוקן, וליה
 חכין, שם הוא חיו שיהא חרי קולמו צליו וחס
 דחקת, עכים יערכו כפי חשיג יד של העומד
 דשניין והעמיד שיהא העומד בר העומד רלח
 דקאחרי חכין לנשיג צחיים, ישראל חיבה כשפוקע
 שחא שחא, חלל על גבי דהדבר דחוק, כל זון שלל
 של חמות העולם אפילו נגמר דינו של ישראל
 דכתיב כל חרס לא יפדה כיון שגמר צבד לא יפדה
 עור, שחרי הוא כנות ואינו בר קיום עור ולגבי

משנה: הגוסס והיוצא ליהרג לא
 נידר ולא נערך רבי חנינה
 בן עקיבא אומר נערך מפני שדמיו
 קצובין ואינו נידר מפני שאין דמיו
 קצובין, רבי יוסי אומר נודר ומעריך
 ומסדיש ואם הויה חייב בתשלומין;
הלכה ג: אתפלגין דרבי אבהו
 בשם רבי יוחנן אמר
 מלוה בעדים נגבת מן הירושין וכלבד
 יורשין שירשו כרמץ, ורבי בא אמר
 בשם שאין מלוה בעדים נגבת מן
 המשוועבדין כך אינה נגבת מן הירושין
 דרבי יוחנן כרבי יוסי ורבי בא כרבנן;
משנה: האשה שהיא יוצאת ליהרג
 אין מסתינו לה עד שתלד
 ישבה על המשבה ממתינין לה עד
 שתלד, האשה שנחרגה נחנן בשערה,
 בהמה שנחרגה אסורה בהנייה;
הלכה ד: ולא איסורי הגייה היא
 אמר רבי יוסי בן חנינא
 באומרת תינתן הלויעתי לבתי תני ר"ש
 אומר בהמתה ולא בכורות ולא מעשרות
 שבתוכה שללה ולא כסף הקדש ומעשר
 שני שבתוכה, רבי יוסי בר חנינא בעא
 שיער

משנה: אין מסתינין. רחל גופה הוא, חלל כיון
 שנערך מוקדונו חרי גופה כינה ונחמתינין.
 חני חל דלין ונחמתינין משום עינוי חדין הוא (חוק):
 נחני בשערה. ומסר נגמול: אסורה, צחניה, וליכא
 גויאל כלל דנחמרת כנו כחמיה ונכנלי מעשר שנת
 חסח מיתתם חוקרתם ונחמרת גמר דינה חוקרתם:
הלכה ד: ולא אסורי הנניח. חלחנין בשערה
 פריך, וחל נח ונוי נח חסור
 צחניה: פליעה. פלה ככרית, ודוקא שאלתם מני
 דגלי דעתה חלל ניחל לח דחמו כגופה לניקר
 צחניה: חני. חוקמלא קמחדין פרק י"ד ופין ירושלמי
 סס פרק י"א: בהמתה. גבי חרי חלחמת: כחיי
 שיער

משנה: הגוסס : הגוסס : קייל רוב גוססין למיתה : והיוצא ליהרג :
 דוקא שנגמול דינו נכחמדין שנתחשים צכל לר
 זכות שצבולס קודם שנגמול דינו וכשנגמול דינו אז הוא צר
 מיתה ודלי, ואפלי דקודם שנגמול עדיין חיו חלל חרוב על
 קוס וכו' חללי ימלא לו זכות,
 כולי חלי לא שכיח חלל ציד של
 עכורים חלל, דוקמליס שחדי
 וסוטיס חלל: לא נידר. קשה
 חיו שח כלום דלמיתה חללי וגם
 חין נערך, לכחיו וסעמיד וסערך
 וסני חלו בר קיום כיתה: ר"י אומר.
 צחל חיק פליג כדמסר נגמול,
 חלל נודר מעריך ומקדא לכי
 חול :

הלכה ג: שירשו כרמץ : שירשו כרמץ :
 דנוטל עליהם
 לפדוע חוז חניהם : מן הירושין .
 דין יורש כנושעוצדה, וכסיהם
 ככסי מנושעוצדים דלין ונלות עיפ
 נגבת נחן : דרי ברבי יוסי .
 לחס חיק חייב בתשלומין וסוטיס
 משלומין נח שחיק, ודבר כרבנן
 ולכן חין הירשם משלומין מה
 שחיק חניהם ולסחוריו ונלות
 שחורס חלו כמלוה ציח חיל (פין
 ירושלמי גיעין סג ח"י ולפנינו
 צבירות חיל חיל, דמשמע שרי
 ורצ לא פליג חלל דבקרקע מורה
 רצונוד ח"י ר"י ורצו ח"י ציטעני
 חר קייני חל לרי חלי דינא דרי
 רק צשיקו קרקע חלל שוננו מרבי
 יוסי דנחמל צין ירשו קרקע חל חל,
 לכן יל דחמק כחן שיעת שמואל
 צבירות סס וחול קיל דיוול חיו
 כנושעוצד רק צכני חורין ונלות עיפ
 נגבת נחן וסמואל כרבי יוסי) :

משנה: אין מסתינין. רחל גופה הוא, חלל כיון
 שנערך מוקדונו חרי גופה כינה ונחמתינין.
 חני חל דלין ונחמתינין משום עינוי חדין הוא (חוק):
 נחני בשערה. ומסר נגמול: אסורה, צחניה, וליכא
 גויאל כלל דנחמרת כנו כחמיה ונכנלי מעשר שנת
 חסח מיתתם חוקרתם ונחמרת גמר דינה חוקרתם:
הלכה ד: ולא אסורי הנניח. חלחנין בשערה
 פריך, וחל נח ונוי נח חסור
 צחניה: פליעה. פלה ככרית, ודוקא שאלתם מני
 דגלי דעתה חלל ניחל לח דחמו כגופה לניקר
 צחניה: חני. חוקמלא קמחדין פרק י"ד ופין ירושלמי
 סס פרק י"א: בהמתה. גבי חרי חלחמת: כחיי
 שיער

הוא כנות ואינו בר קיום עור ולגבי
 ערכין

שיעור הצטרפויות. ¹ סלח בכרית של נשים לדקנויות דעיור
התכדחת. שותילין לח גוסס וקורעין נכסיס, עור חי כגוסס
הכפית לו כמנוון, ומשיעו השנים ונהא דרש' דנומען קרא
הקס של הקדס אבל שיער סלח בכרית כמנוון חור, והא
לכל פסע השנים ונהא ללכל

שענה לאורה תתן לנתי חל
לכל אורה כגוף הול, יל דקיל
לשקם דשמי ונת דשמי אינת
כגוף כיו ונת כמי אקור וכן
צבעיני שחור תתן דגיל דשמי
לכל כחל חל כח, (ולחנני)
סיי דלכל אף עקר חנני אומר

שיער של נשים צדקניות מה את דין כה,
נשמעינהו מן הדא רבי שמעון אומר
בהסתה ולא בכורות ומעשרות
שבתוכה שללה ולא כסף הקדש
מעשר שני שבתוכה הדא אמרה
שיער נשים צדקניות לא פלמי ;

הדרך על־ד פרה הכל מעריכין :

בשערה נוחה, וצמח דוקא דקאנערט תחתו, חבל קס
 ונייץ לא זכר זה הרמז ובהב קתמח סעל חנה אינו כגופו
 ועיין לחי' סם ודוה) :

הדרון עלך פרק הכל מעריבין :

אין בערכין פרק שני ערכין

איין בערדין . לא נעכטת צערבין שיתן חנעצריך סמות
והכלל דערך הייזר סמות צמיות הול' מ' קלעים.
ואס הול' יידון פאפג יד עבים לא יערכנו הכתן סמות
ומקלע, ואס חין לו לא יתן כלום עד שיאל ביכלמו ליתן

לפניהם קלע ופענחה נפרס בגמרא :
ולא יתר. על ערך היותר גדול
שנמורה סחול חמשים קלעים :
היו בידו ח' שלעים. סחול ערך
היותר פחות שצורחה, ותנערך
גדול שמיני יורה, כפי ערכו
שהלכה לו מורה, מ"ז לריו כיון

אין בערבין פחות מסלע ולא יותר על
המשים שלע, היו בידו חמש שלעים
רבי מאיר אומר אינו נותן אלא אחת
וחכמים אומרים נותן את כולם. אין
בנענים פחות משבוע אחד ולא יותר על
הנענים והנענים משי יום אחד חמשה

שם חבל מונה שמיני לקמן ב"ר"מ
ד"ה לפרושא ונתיבין כדלע דלע
גרסי' ז"ל, וג"י דלכא היל עתיקתא
וצנלי כחוקף ון הסוסקסח
הקדושה שמינה משיקוה
ב"ר"מ וכדנ גלרנו ז"ל צפקר
מזול לחורה שמינה גלררוב :

מִשְׁבָּעָה וְלֹא יוֹתֵר עַל שִׁבְעָה עֶשֶׂר : וְחֵבִיא טוֹחַן אֶת כּוֹלֵן : גַּם פֶּה

הדרכ נבטלן לו ויחזר נותן קלע וצמור אלז צעס' לו נותן כפי
ומה שיש לו פחות משבוע. כנגדו צבי אלס מיידי כדומערס
בגמרא. וה'ס דאין ציכור נגדי צי' ע"י הכתן, להחליטו, לו
לשטער לגוויי. פחות ומצונו, דהמלכו ע"י שלכס קיוויי טהרה.
לשטער לצן פשוין וממיה, וכן עתהרלו לגמרי, איס צמחות נוסצו:
א"ר יתר על י"י שבעות. כנגדי צמס' כדומערס צגמורל.
אלז אלז פאר נעלס אין כחם הסגר ב' צצורות וגס כנגדי צמס'
לאלז יוחר נוח, כדלכיס צמח'ס ונכין סלס עמד צמיוני צצור
לדלשון ובצצור סי, סמול'קולין ועס ונותן לו צצור שלמי
לחל'ל וכל הכהן וכי': אין פתח במועה. אין פתחי כד' צלס
צצורה. כדלכיס וליס יודעס ס' ח'ס המחלל נ'ס כד', וכל
הצמחה סיח'ס טהרס ועוקר ימי יצח' לו להיסי', דאין עד
לדאורייתל חול, כשתיקוקה ומהלל ללחוס דס ווקה. צין ללח'ס
דדס כל ח'ז יניס צין לא ללח'ס אלז יוס לחד, לעולס חיל כד'
לדאורייתל, ובספערס קד' ללח'ס אלז' ציוס ז' צצור, ציוכל
לצצולל, ונחמילין יק' יצח', וכן י"ס ח'ס, סלס כדלח'ס צין
יוס ולייומיס ח'ז ושלל'ס יוס כגד' יוס וציוכל אלז כשמלח'ס ב'
יומיס ללושין סיח'ס זכ' גדולה וצצורה ז' נקייס וקרבן, ולחר
י"ס ימי יצח' צין לא ללח'ס כלל צמור סיח' יוס, לו כשנשך
יומיס וקרבן יוניס וקפד' ז' נקייס ונחמילין פתח ימי כד'
דוכן לעולס, ולקנר דצצורה אין פתח כד' שלס פחות
נח' וכל יוס ע"י ז' כדומערס לקנר צגמורל :

מלכה וזה דנקב ה' קלעים חיה כ' אלל דרצותא דהבונים
קמחשע לן דלפילו חין זירו אלל ה' קלעים אשפים כותן את הכל ועיין בתוספתא פרק ג' החומר ערך פלוני זהו
שלי ח' כותן קלע דברי ר' שמעון וכל ערך ח' בשל תקודם וביה חין כותן אלל כפי השיג י' וקדוש הדבר שזה
תוספתא דעניותן וזה דקטור לקמן בתוספתא דר"ח חין זירול' קלעים דיה חול מעליכוו כותן כן שיכול ליחס ודוק :
אין בנעים : ופלוני ונמסרות דהושבת חג' חין פתח צמטת וכו' מחילה וחסד כ' חין בנעים
ולפי זה ליד לקרא תפסקא רישא צמטת דבר נש' קודם תפסקא דבי חגי' וכו' :

אין בערכין

פרק שני

ערבין

הלכה א' : שהרי אלו נתנו בתחילה וכו' : עין **הלכה א' :** אשבח תימר רבי חייא הלכה א' : שהרי אלו נתנו בתחילה וכו' : עין תוספתא וזכרנו דג' סאלו מתחילה נתנו פטור ואין לה פירוש, וחזק שם ולר' לומר כנו כהוא פה לפניה, וכמו שפרשנו וכו' : נדור : קאמר 'אין בערכין פחות מקלע ודרי ערך היתר פחות שנתורה לנעקד מנן חודש ועד ה' שנים, הוא הוה 'אין קלעים ונעקד ר"ח דחינו ערך עני בהשג יד שאין נותן פחות מקלע בדפרשנו צונשנתנו : ביצד . י"ס ערך לעני והלח הוא כיוון בהשג יד כפי חסד יערבכו חסד, ונעקד שאין נותן פחות מקלע, ולא כמן פחות חסד כלוס, ולכן כשהעשיר חייב לשלם דמי כל העד, שעדיין לא ילא י"ח צמח, חלל חס כמן לקלע כדד איפטר ואפי' העשיר חסד : דמי . 'שהרי אלו נתנו בתחילה' להל' ג' דינרין ולא העשיר נני חייב הוא וכיון לחיוב, עליו והעשיר נותן ערך עשיר, ומש"כ קלע, כשנתנו ולא העשיר ילא י"ח, וכשהעשיר כדד 'אין חסדו עליו ופטור : דמי . שכן אלו נתנו בתחילה, ופי' להל' כ"ט קלעים קודם שהעשיר נני לא ופטור וכדפרשנו לעיל : כל ערכין שחתם ונעקד לא ילא פחות ונעקד וכן הוא צצצלי ומכילתן : נדר בערך . קרי ליה נדר וקרי ליה ערך לומר שחמ' חס כי יפליא לנדר כדד הפללה והוא שדד ערך נפשות לנדר, אפי' נדר גנור הוא וחייב נשום כל יחל דצרו וכל תלחך לשלמה ולפי סקסם נודר לנדר חסד הוא נודר ערכין הנה

תני נשום ר"ח בן יוחי : עין נדר ויקרא ועין תוב על מקומו נדר בערך הקיס נדרים לערכין ונה נדרים צצצ חלחך וכו' וכדד הערנו לעיל צצצ דדדש אחריתא הית, והבי דגס ונדקרי לערך נדר וכדפרשנו ונקיס ערך לנדר לענין עב"ס כדפרשנו לעיל : **משנה :** ולא יומר על שמונה : ונעקד שצונשניות וצצצלי הג' , ולא נראה יותר על

ליתן את האחרון עד שהעשיר מגלגלין עליו את הכל שכן אלו נתנו בתחילה חייב רבי יוסי בשם רבי זעירא טעמא המתניתא דכתיב וכל ערך יהיה בשלם הדרש : תני משום רבי שמעון בן יוחאי בשם שישנו בנדרים כל יחל וכל תאחר כך יש בערכין כל יחל וכל תאחר שהרי משה מזהיר לישראל איש כי יפליא נדר בערך נפשות : **פסכא :** רבי חניי בעא מה בין זבה ודאית לטועה חבריה אמריין דאחמאתה נאכלת לכהנים ודו חמאתה תשרף רבי הילא בשם רבי זעירא נמצא דאית מר כל שראייתה מרובה פתחה מועמט : רישא בנגעי דבר נש ספא בנגעי דבתים וחם משמיא על הדון חומא בדמר רבי חונה בשם רבי אבהו הקב"ה ודאי אין לפניו שכתה הא בשביל ישראל כביכול נעשה בשבחין מה מעם נושא עון כתיב וכן דוד הוא אומר נשאת עון עמך כסית כל חמאתם סלה : **משנה :** אין מותרתין מארבעה חדשים בשנה מעוברין ולא יתר על שמונה

לחם **כקף וקוף** כקף והוא נדר קל כי יפליא צנין זר ונחר ולכן כדד חלציד ז"ל שבערכין הנה קקס בעין שלשים על נדר :

פסכא : דאחמאתה נאכלת . דכל שהיא זבה ודאית קופרת ז' נקיים והעלמה נאכלת לכל פקס זבה חק סענייה גם כן קרצן חמאתה חסר, וקמחא דהשין כדנצן סוף תנועה חמלת חסד חמלת חסד : נמצא דאית מר . ודקאמנה ונהיתן לא פחות מעצמה ולא יותר על י"ז שני דכל סרלייתא ונרובה פתחה ונעמט דנחשון אחר לא נעקבת לה כדפרשנו צצצלי, והכל פירוש נכרחת יח אחר ונעקבת אס הוא ראשון ליני נדה דמותה אחר סצצצ, ואם רחמה סנים חו סצצצ ימים חסד נמי קופרת עוד חמסה או ארבעה ימים וטובלת, או הוא ראשון ליני זינה דטומרת יום סנגד יום ואם רחמה סלשה לריכה סצצצ נקיים, ולכן לעולם אין סמחה ונחמ' יום דלא ילאה מירי ספס, דמנ"ח חס הוא החמלה נדה כדד עצרו י"ח יום וחמנה יוני נדה וזינה סל כל הנשים, ונחמלת ע"ה סצצצ יוני נדה, ואם היום יוני זינה הוא ויחמנה נקיים י"ז ימים גם כן חמדה לסמחה סל נדה, וצכרחת סני ימים חספס שנה יום חלשון סרחתה הוא יום י"ח מיימי זינה ויום ז' החמלת יוני נדה לכן לריכה גם כן סצצצ עשר ימים . וכן צצ' ימים חספס שנה ז' ימים יוני זינה ויום הג' י"ח נדה ולכן לריכה גם כן י"ז ימים : חלל כסרתה ד' ימים, ליכא לקפוקא צבי ימי זינה וז' ימי נדה, דלס כן זינה גדולה הוא, ולריכה סצצצ נקיים, דק נעקבתין צצ' ימי זינה וז' ימי נדה לכן לריכה סמחה ציחור סמחה נעונית יום אחר דחינו חננצ' ימים סמחה ע"ה סצצצ ימים סמחה י"ד, וכו' וכסרתה צצצצ ימים או י"ס לחספס צצ' ימי זינה סצצצ ימי נדה ככ"ל ויום העשירי הוא פ"ח החמלת ימי זינה ונעלמות עשרה נקיים וכסרתה או הוי פתח נדה והיא צי"ח, דנעלמות ע' או ח' נקיים ליני י"ח ימים על זינה, וכסרתה י"ג ימים, צ' חסדיין ליני זינה, ז' ימי נדה ד' ימי זינה סניה ונעלמות עוד ז' ימי זינה וז' כסרתה וז' פתח נדה הוא : רישא בנגעי דבר נש . כדפרשנו צונשנתנו ועל זה פירך וכו' חקס סר ונעקד על יוקגר סלשה סצצצות ולמחר זמן סרחתה, דלין כגעים צצצין אלא על חקס סר ולשהיר : נשאת עון עמך . הגצצת חומס חמלה כדי סכריע חסדות ועל ידי זה כסית על מעלמס סחבל הויך אחר סרצ חסדיע, והנה חסדות, וסרת חסד נוסח עון ומגצצין לנעצת ועל ידי זה נעקב וכו' חומס, וצצצצ סלגומח צוח ר"ח לומר כונס וכו' צריח לומר נוסח :

משנה : אין פוחתין . חודש מעובר הוא חודש נעלשים ימים, וחסד היינו סל כיו יום, וכספסנים כדדדן, משי לעולם ונלל וחסון חסד, ככליו מלא ועצת חסד, וכן לעולם, וכו' הוא עפ"י חסדן הקצצות סצצצ, חלל כקדדו צצ'י חסדיה חסד נח לספרי לחיות חסד, וכן כל חרש וסדד, ועצס קצצצתו אחר מלא ואחר חסד כצצצנעפס קצצ' (פי' הית) סחודס חלצנה הוא כיו ימים י"ג צצצ, סעליג חלקים, וליח לומר סחלק ז' נחשכ לספרי וסחלק סחמדי ימים לי' למחנחן לפיכך קצצו ספרי לי' יום וחסון רק כיו וסחמסות נכ"ע יום ומחנחן סחלינו לספרי חומס לפעמים כספרי קצצו סחודק סל סעליג חלקים למחנחן וקיסס הוכרחנו לחוקיק על סעיצורים וצכרד צמרס חסון וכסליו לפי סצצצרי מפני הנועדות והלום יוסיכ לא יתכן לחוקיק ולגרוע עליה וחסון וכסליו צצצין אחריו, וכו' לחקן סניה צמחילה, וקאמר דלין חדשים מעוברין סל לי' יום לא פחות וסרצצ דחינו ספין וקוספין על חסקרים יותר צצ' ולא נראה לחסדים נעצות מעוברין יותר נח' ולמחוס מהסקרי צ' : לחם

לחם הפנים. שנקדרין בכל שבת, ונאכלין בשבת שנים אחד
הקטרת שני ציבין. ונפנין קמין אפיתו דחם יוצי לכן חס
נאפה בדרכו דחיינו דיום עשיק נאכל לני יניס לשבת הנאפה.
ואם היה ע"ש יוצי נאפה דיום ה' ונאכל ל' ואם היו ב'
ימים יוצי דחיינו דיום ה' נאפה
דיום ד' ונאכל לשבת הנאפה סהול
י"א יום: שתי הלחם. שנקדרין
צערלה נאפה בעיט ונאכלה
דיומי, ואם היה עיוני בשבת
נאפה ע"ש ונאכלה דיומי דחיינו
יום השלישי: לא פחות דקרא כתיב ודיום
השמיני ולא קודם, אבל חס נולד
ע"ש דה"ש סהול ספק יום ספק
לילה, וסנהל יום סהול ונמנל
סיום השבת הוא יום ט' לליתו
והו' יום חלה קלל דזמנה סלינה
דומה חס השבת ויכולו דיום א'
סהול יום השמיני, חל יוצי דיום
י' יכולו דיום י"א, אחר יוצי, חלו אז
ד' ימים קל דיה יכולו דיום ה"ב
לליתו סהול אחר ד' יוצי של דיה:
הלכה ב': כיני מתניא.

לחם הפנים נאכל לא פחות מתשעה
ולא יותר על אחד עשר ושתי הלחם
נאכלות לא פחות משנים ולא יותר
על שלשה. כמין נימול לא פחות
משמונה ולא יותר על שנים עשר:

הלכה ב': שמואל אמר כיני מתניא
אין פוחתין מחמשה חדשים

אמר רבי יוסי ויאות בגין ההון תריין
ירחין דלית דמיין בכל שנין, שמואל אמר
דית את משכח שמונה עיבורין ברם
דמערבי שתא אמר רבי יוסי זאת
את מר אדר קרמיה מלייה דבתרייה
הסרייה, תמן תנינן חל להיות בשני
חל להיות בשבת כפרים ועירות גדולות
מקדימין ליום הכניסה ומוקפת חומה
למחר, כל ההון דתניתה חל להיות
בארבעה עשר נן קיימין, אמר רבי יוסי
מתניא אמרה בן מוקפת חומה
למחר, ברם לית בן חל להיות
בשני ולית בן חל להיות בשבת, חל
להיות בשני צומא רבא בחד בשבתא
חל להיות בשבת צומא רבא
בערובתא דשבתא ולית את יכול
מתניא מסייעא לרבי חנינה דרבי
חנינא הווי מיהל למן דמערב ליה
מן אתרייה, אמר רבי יודן וברייה

מסייעא לרבי יוסי דבתיב יובים
עשרים וארבעה לחדש השביעי נאספו
בני ישראל בצום ובכי ובשקים ואדרבה
עליהם, ולמה לא מר בעשרים ושלשה
לא משום ברייה דמועדא, איז נימר
דהוי בשבתא לית את יכול דאת
מחשב ומשכחת צומא רבא בחד
בשבתא, אמר רבי יונה בר מריא
אנא חשב יתייה ולא הוי בשבתא.
תני בגליות נהגין אחד מעובר ואחד
שאינו מעובר אמר רבי יוסי וכיני ההון
תריין ירחין בתרייה דחגי' פעמים מעוברין
פעמים שאינן מעוברין ופעמים חד מעובר
וחד לא, תני אין עצרת חל להיות אלא
ביום הנף ואיז ריה חל להיות אלא ביום הנף

וביום עיבורו אחרים אומרים

אין
אמר רבי יוסי ויאות בגין ההון תריין
ירחין דלית דמיין בכל שנין, שמואל אמר
דית את משכח שמונה עיבורין ברם
דמערבי שתא אמר רבי יוסי זאת
את מר אדר קרמיה מלייה דבתרייה
הסרייה, תמן תנינן חל להיות בשני
חל להיות בשבת כפרים ועירות גדולות
מקדימין ליום הכניסה ומוקפת חומה
למחר, כל ההון דתניתה חל להיות
בארבעה עשר נן קיימין, אמר רבי יוסי
מתניא אמרה בן מוקפת חומה
למחר, ברם לית בן חל להיות
בשני ולית בן חל להיות בשבת, חל
להיות בשני צומא רבא בחד בשבתא
חל להיות בשבת צומא רבא
בערובתא דשבתא ולית את יכול
מתניא מסייעא לרבי חנינה דרבי
חנינא הווי מיהל למן דמערב ליה
מן אתרייה, אמר רבי יודן וברייה
מסייעא לרבי יוסי דבתיב יובים
עשרים וארבעה לחדש השביעי נאספו
בני ישראל בצום ובכי ובשקים ואדרבה
עליהם, ולמה לא מר בעשרים ושלשה
לא משום ברייה דמועדא, איז נימר
דהוי בשבתא לית את יכול דאת
מחשב ומשכחת צומא רבא בחד
בשבתא, אמר רבי יונה בר מריא
אנא חשב יתייה ולא הוי בשבתא.
תני בגליות נהגין אחד מעובר ואחד
שאינו מעובר אמר רבי יוסי וכיני ההון
תריין ירחין בתרייה דחגי' פעמים מעוברין
פעמים שאינן מעוברין ופעמים חד מעובר
וחד לא, תני אין עצרת חל להיות אלא
ביום הנף ואיז ריה חל להיות אלא ביום הנף

על שמונה" ונגמרה
אמר ריה לא נראה לחכמים לעצור יותר על ח' ופריך
נ"ש חשעה דלא וכו' ונשני הי' כגון שהיה שנה
שלפניה ונעוצרת ועיין ברש"י וחסין שם וברמב"ם הקה"ח
פיה ה"ה, אבל מנחל דקאונר
שמואל קאונן לית חס נאפה
שמונה עיבורין דרם כדעונסה
שחל" ש"ע דהירושלמי ל"ג ו"אוינו
נראה שחל שחל ונחיתון קאי בזה"י
דלא משכחת חלילו שמונה עיבורין
רק בשנה ונעוצרת וכו"ש קאין לעשות
יותר ועיין צופרשן לקה"ח שם:
הלכה ב': ולמה לא נר ככ"ג:
עיין נה ספרשנה
וי"ל עוד דה"ש דה"ש נח"ס נח"ס
הפסוק דנאספו ככ"ד ולא ככ"ג
נח"ס קאין חס ופריך ו"למה
לא נר דלא נח"ס דיה דנעוצרת
רק נח"ס שחל דו שנה ומשני אי
נימר דהוי ששנה זה חל חל דליכ
חל יוסי' בלחד בשנה ולא בעדיין
שנה ויוסי' כה"י סדר, ונשני
ר"י דהוא חס ע"פ הקציעות
ולא חל אז יום כ"ג בשנה וסדר
קסא חליל לא נאספו ככ"ג חל
ודלי נח"ס וי"ח חל חל חל חל
ריה (י"ט ע"ז דיה מניחה) ונח"ל
קפיז נח"ל כלי סקודש סכסכו
היפך דכרי הירושלמי פה חל
לדלדי קסא דכרי הירושלמי ע"ז
ריס חליל דקאונר חסין חסין
חכרייה חכרי' עיננה דכרי' עיננה
(דאקור לאחר חג) נח"ס דיה
דנעוצרת וקאמר דני יודן קרייה
מסייעא לדאונר חכרייה ודיום כ"ד
וכו' נה ריה נח"ס שחגו ישראל
לעשות חליל ולשנון דה חליל
קאכחו חליל חליל חג צענתי,
וכן הוא צסיס (קוכה מ"ה) כל
העונות חליל נאכילה וסתיס נעלה
עליו סכסכו כאלו דנה ונח"ס
והקריז עליו קרנן סנאונר חקרו
חג וכו', ונה ריה חס חס
לעבדים חג חול, ולכן ר"ל דהאננה
חול נח סכסכו דהוק' חל נהגו
אז ככ"י כלל לעשות חליל יוצי
חלל פ"י נח"ס דיה דנעוצרת
והוא סחל חל ג"כ יום חליל של
הפרסיס, חול כ"ג ה' דיה דיה
דנעוצרת סנהגו אז הפרסיס,
והחליל חל, סח"ס כסקורל יום
חליל דיה דנעוצרת לא היה קורל
לחיל סלנו כן, חלל ודלי דקאי
כמו

אמר רבי יוסי ויאות בגין ההון תריין
ירחין דלית דמיין בכל שנין, שמואל אמר
דית את משכח שמונה עיבורין ברם
דמערבי שתא אמר רבי יוסי זאת
את מר אדר קרמיה מלייה דבתרייה
הסרייה, תמן תנינן חל להיות בשני
חל להיות בשבת כפרים ועירות גדולות
מקדימין ליום הכניסה ומוקפת חומה
למחר, כל ההון דתניתה חל להיות
בארבעה עשר נן קיימין, אמר רבי יוסי
מתניא אמרה בן מוקפת חומה
למחר, ברם לית בן חל להיות
בשני ולית בן חל להיות בשבת, חל
להיות בשני צומא רבא בחד בשבתא
חל להיות בשבת צומא רבא
בערובתא דשבתא ולית את יכול
מתניא מסייעא לרבי חנינה דרבי
חנינא הווי מיהל למן דמערב ליה
מן אתרייה, אמר רבי יודן וברייה
מסייעא לרבי יוסי דבתיב יובים
עשרים וארבעה לחדש השביעי נאספו
בני ישראל בצום ובכי ובשקים ואדרבה
עליהם, ולמה לא מר בעשרים ושלשה
לא משום ברייה דמועדא, איז נימר
דהוי בשבתא לית את יכול דאת
מחשב ומשכחת צומא רבא בחד
בשבתא, אמר רבי יונה בר מריא
אנא חשב יתייה ולא הוי בשבתא.
תני בגליות נהגין אחד מעובר ואחד
שאינו מעובר אמר רבי יוסי וכיני ההון
תריין ירחין בתרייה דחגי' פעמים מעוברין
פעמים שאינן מעוברין ופעמים חד מעובר
וחד לא, תני אין עצרת חל להיות אלא
ביום הנף ואיז ריה חל להיות אלא ביום הנף

אין פוחתין מחמשה חדשים
אמר רבי יוסי ויאות בגין ההון תריין
ירחין דלית דמיין בכל שנין, שמואל אמר
דית את משכח שמונה עיבורין ברם
דמערבי שתא אמר רבי יוסי זאת
את מר אדר קרמיה מלייה דבתרייה
הסרייה, תמן תנינן חל להיות בשני
חל להיות בשבת כפרים ועירות גדולות
מקדימין ליום הכניסה ומוקפת חומה
למחר, כל ההון דתניתה חל להיות
בארבעה עשר נן קיימין, אמר רבי יוסי
מתניא אמרה בן מוקפת חומה
למחר, ברם לית בן חל להיות
בשני ולית בן חל להיות בשבת, חל
להיות בשני צומא רבא בחד בשבתא
חל להיות בשבת צומא רבא
בערובתא דשבתא ולית את יכול
מתניא מסייעא לרבי חנינה דרבי
חנינא הווי מיהל למן דמערב ליה
מן אתרייה, אמר רבי יודן וברייה
מסייעא לרבי יוסי דבתיב יובים
עשרים וארבעה לחדש השביעי נאספו
בני ישראל בצום ובכי ובשקים ואדרבה
עליהם, ולמה לא מר בעשרים ושלשה
לא משום ברייה דמועדא, איז נימר
דהוי בשבתא לית את יכול דאת
מחשב ומשכחת צומא רבא בחד
בשבתא, אמר רבי יונה בר מריא
אנא חשב יתייה ולא הוי בשבתא.
תני בגליות נהגין אחד מעובר ואחד
שאינו מעובר אמר רבי יוסי וכיני ההון
תריין ירחין בתרייה דחגי' פעמים מעוברין
פעמים שאינן מעוברין ופעמים חד מעובר
וחד לא, תני אין עצרת חל להיות אלא
ביום הנף ואיז ריה חל להיות אלא ביום הנף

אין בערכין

פרק שני

ערכין

כמו על ח"ט שלחם, ולכן ידלו צנ"י לחסודל צה הים
של ילכו האויצים וילבינו עליהם למלך שנתחצלים ציט
הם, (ומלשינות כאלו מלינו בש"ס גבי חורבן שאלו זה
צנו שנתו וכו') ופריך: הים ודילולא מאוס ששנה היה
ומשני דזה ח"ט שח"כ יחל חל
יוח"כ בלחד צשנת חלל ודלי
מאוס צרים דמועדל :

אין צין עלרת: כל זהו צשנסת
בפרקו ועיין רוצים צ"ח
נחל" קצ"ח ח"ו "חם ממלל
ציניסם (צין ד"ה לר"ה) שני ימים
יהא חרש הסנה מקרין (חשון
בבלי) כי יום (יום ג' ימים והיו
בפרקו ד' ימים ויצי שלמים ובשם
ונוכרת ד' ימים מקרים ה' ימים
בפרקו י' ימים שלמים ולפ"י מקיען
להרעמים ז"ל גג"ד בפסוקם לה"ו
צנוצכרה, ולחללים חלל גד"ה
פסוקם דה"ו צנוצכרה ועיין
צנוצכר שם :

משנה : החליל מכה וכו'
וצנוצכרה עכ"ל
ה"ג. לא היה נכה צנ"י חלילין
אלא בחליל אחד ולא היה מכה
חלל בשל קנה משי שנתחלק יס"ז
ולפ"י מומר חמי דחליל ודלי
של קנה היה חלל היה צו כעין
לללל קסור וכו' היה מכה לעת
הזוך לחכמים חקול והוא הנקרא
חצוב, ופ"י רוב חול של נחושם
חלל כדי שלא לצרצצ נעיונת החליל
ג"כ, היה מכה על של קנה ורק
באחת נפצי שצ"ז ומחלק קיל
החליל מקול החצוב ונשמע יפה
ומשני זה יחלל נתינת דפחם
בחליל ומקיים חצוב ודוק :
הלכה ג' : תנון תניין: עיין
יוסלמי קוכס
רק פ"ה וסס ענין הש"ס
תנון תניין חל נותנין דהכל,
וכ"ל נשוט דזנן הירושלמי יוסר
לומר כיני נותנין ולבניה הושבת
נולדוקנא כיחולו, ולכן נביא
הש"ס דה"י נותנין ודלי ר"י
צנ"י היה דה"י מלינו ג"כ נותנין
דהתם דקתם לן כד"י צנ"י וכן
ש"ס חסם סוקר על נותנין
דחלל :

ולמה
שהחליל נוהג ההלל נוהג רבי יוסי בשם רבי בא בר ממל למה כורין
את ההלל כל שבעת ימי החג כנגד הלולב שהוא מתחדש כל שבעה,
השבת, ובאצל צנ"י לחו חד יומא : דתני . תוספתא קוכס פ"ה, וצנוצכרתן ג"י
השבת ר"י צנ"י מומר דוחה: תמן תניין . קוכס פ"ה וי"ל: החליל . חס"ר צנ"י בקהל ע"ש
שהוא העיקר צו מחלילין וכו' נפיקין, ופנינים שכן ששם בשחל יוסי חרשון צשנת, ופנינים
בשחל י"י חרשון צחול, דלפי שהחליל אינו דוחה לא את השבת ולא את ח"י יוסי, ופריך נדקאמר "זה
חליל של צית שאחנה שאינו דוחה את השבת" וכו' ש"מ דכל קרבן דוחה, ומשני דנותנין דתתם, גמ"י צנ"י
הוא: דאילין רבנן . דקיל דקיר של קרבן צנ"י אינו דוחה את השבת וי"י: שאינו מחור . ומצדי שורה
דעיקר הוא דכתיב דה"י סיר ושנתה של חול, חלל סיר ושנתה של קדושה העיקר צשנת: ושמתה לרב .
קישא דקרה כתיב חס"ר יח"י לבס כליל, חקקת חג ומל"י הכתוב חלל צחלל: ד"י בי רבי בון .
קובר ליה ננוי דחלל מל"י צחלל, חלל דקשה ליה דלמה קורין חלל חלל צחול המועד של
חג, ונמילא כיון דל"ן כלן חלל ח"ן כלן חליל, ועשני שקריאם חלל חול כנגד חלול
שנתחדש מלוחו צכל יוס"מ ח"יניס, ונמילא חליל גס כן נוחג כל יוני חסא, ועשני פריך :
ולמה

אין בין עצרת לעצרת ובין ראש השנה
לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד
ובשנה מעוברת חמשה :

משנה : אין פוחתין מעשרים ואחת
תקיעות במהדרש ולא מוסיפין
על ארבעים ושמונה. אין פוחתין משני
נבלין ולא מוסיפין על ששה. אין
פוחתין משני חרילין ולא מוסיפין על
שנים עשר, ובשנים עשר יום לשנה
החליל מכה לפני המזבח בשחיטת
ססח ראשון ושני ביום טוב ראשון
של פסח, ביום טוב של עצרת
ובשמינה ימי הדג, ולא דיה מכה
באכוב של נחושת אלא באכוב של
כנה מפני שקולו ערב, ולא היה מחליל
אלא באכוב יחיד מפני שמחליל יפה
ועבדי בחנים היו דברי רבי מאיר, רב
יוסי אומר ממשימת בית הפגריים ובית
צפרייא ומאמאוס שהיו משיאין לכהונה
רבי חנינא בן אנמינוס אומר ליום היו :
הלכה ד' : ויש שמונה בלי שבת
רבי יוסי אומר לה סתם
ורבי יוסי בי רבי בון בשם רבי יוחנן
מתניתא דרבי יוסי בי רבי יודה היא
דתני חליל של קרבן דוחה את השבת
דברי רבי יוסי בי רבי יודה וחכמים
אומרים אינו דוחה לא את השבת ולא
את היום טוב, תמן תנינן החליל
המשה וששה זה חליל של בית
השואבה שאינה דוחה לא את השבת
ולא את היום טוב, הא של קרבן דוחה
מתניתא דרבי יוסי בי רבי יודה היא
דמר חליל של קרבן דוחה את השבת
ועל דעתיהון דאילין רבנן למה אינו
דוחה משום שאינו מחוור, והא כתיב
והעם מחללים בשמחת שלמה הכתוב
מדבר רבי יונה בשם רבי בא בר ממל
יושמתה לבב כהולך בחליל כל זמן
שבת

שהחליל נוהג ההלל נוהג רבי יוסי בשם רבי בא בר ממל למה כורין
את ההלל כל שבעת ימי החג כנגד הלולב שהוא מתחדש כל שבעה,
השבת, ובאצל צנ"י לחו חד יומא : דתני . תוספתא קוכס פ"ה, וצנוצכרתן ג"י
השבת ר"י צנ"י מומר דוחה: תמן תניין . קוכס פ"ה וי"ל: החליל . חס"ר צנ"י בקהל ע"ש
שהוא העיקר צו מחלילין וכו' נפיקין, ופנינים שכן ששם בשחל יוסי חרשון צשנת, ופנינים
בשחל י"י חרשון צחול, דלפי שהחליל אינו דוחה לא את השבת ולא את ח"י יוסי, ופריך נדקאמר "זה
חליל של צית שאחנה שאינו דוחה את השבת" וכו' ש"מ דכל קרבן דוחה, ומשני דנותנין דתתם, גמ"י צנ"י
הוא: דאילין רבנן . דקיל דקיר של קרבן צנ"י אינו דוחה את השבת וי"י: שאינו מחור . ומצדי שורה
דעיקר הוא דכתיב דה"י סיר ושנתה של חול, חלל סיר ושנתה של קדושה העיקר צשנת: ושמתה לרב .
קישא דקרה כתיב חס"ר יח"י לבס כליל, חקקת חג ומל"י הכתוב חלל צחלל: ד"י בי רבי בון .
קובר ליה ננוי דחלל מל"י צחלל, חלל דקשה ליה דלמה קורין חלל חלל צחול המועד של
חג, ונמילא כיון דל"ן כלן חלל ח"ן כלן חליל, ועשני שקריאם חלל חול כנגד חלול
שנתחדש מלוחו צכל יוס"מ ח"יניס, ונמילא חליל גס כן נוחג כל יוני חסא, ועשני פריך :
ולמה

כמו על ח"ט שלחם, ולכן ידלו צנ"י לחסודל צה הים
של ילכו האויצים וילבינו עליהם למלך שנתחצלים ציט
הם, (ומלשינות כאלו מלינו בש"ס גבי חורבן שאלו זה
צנו שנתו וכו') ופריך: הים ודילולא מאוס ששנה היה
ומשני דזה ח"ט שח"כ יחל חל
יוח"כ בלחד צשנת חלל ודלי
מאוס צרים דמועדל :
אין צין עלרת: כל זהו צשנסת
בפרקו ועיין רוצים צ"ח
נחל" קצ"ח ח"ו "חם ממלל
ציניסם (צין ד"ה לר"ה) שני ימים
יהא חרש הסנה מקרין (חשון
בבלי) כי יום (יום ג' ימים והיו
בפרקו ד' ימים ויצי שלמים ובשם
ונוכרת ד' ימים מקרים ה' ימים
בפרקו י' ימים שלמים ולפ"י מקיען
להרעמים ז"ל גג"ד בפסוקם לה"ו
צנוצכרה, ולחללים חלל גד"ה
פסוקם דה"ו צנוצכרה ועיין
צנוצכר שם :
משנה : החליל מכה וכו'
וצנוצכרה עכ"ל
ה"ג. לא היה נכה צנ"י חלילין
אלא בחליל אחד ולא היה מכה
חלל בשל קנה משי שנתחלק יס"ז
ולפ"י מומר חמי דחליל ודלי
של קנה היה חלל היה צו כעין
לללל קסור וכו' היה מכה לעת
הזוך לחכמים חקול והוא הנקרא
חצוב, ופ"י רוב חול של נחושם
חלל כדי שלא לצרצצ נעיונת החליל
ג"כ, היה מכה על של קנה ורק
באחת נפצי שצ"ז ומחלק קיל
החליל מקול החצוב ונשמע יפה
ומשני זה יחלל נתינת דפחם
בחליל ומקיים חצוב ודוק :
הלכה ג' : תנון תניין: עיין
יוסלמי קוכס
רק פ"ה וסס ענין הש"ס
תנון תניין חל נותנין דהכל,
וכ"ל נשוט דזנן הירושלמי יוסר
לומר כיני נותנין ולבניה הושבת
נולדוקנא כיחולו, ולכן נביא
הש"ס דה"י נותנין ודלי ר"י
צנ"י היה דה"י מלינו ג"כ נותנין
דהתם דקתם לן כד"י צנ"י וכן
ש"ס חסם סוקר על נותנין
דחלל :
ולמה
שהחליל נוהג ההלל נוהג רבי יוסי בשם רבי בא בר ממל למה כורין
את ההלל כל שבעת ימי החג כנגד הלולב שהוא מתחדש כל שבעה,
השבת, ובאצל צנ"י לחו חד יומא : דתני . תוספתא קוכס פ"ה, וצנוצכרתן ג"י
השבת ר"י צנ"י מומר דוחה: תמן תניין . קוכס פ"ה וי"ל: החליל . חס"ר צנ"י בקהל ע"ש
שהוא העיקר צו מחלילין וכו' נפיקין, ופנינים שכן ששם בשחל יוסי חרשון צשנת, ופנינים
בשחל י"י חרשון צחול, דלפי שהחליל אינו דוחה לא את השבת ולא את ח"י יוסי, ופריך נדקאמר "זה
חליל של צית שאחנה שאינו דוחה את השבת" וכו' ש"מ דכל קרבן דוחה, ומשני דנותנין דתתם, גמ"י צנ"י
הוא: דאילין רבנן . דקיל דקיר של קרבן צנ"י אינו דוחה את השבת וי"י: שאינו מחור . ומצדי שורה
דעיקר הוא דכתיב דה"י סיר ושנתה של חול, חלל סיר ושנתה של קדושה העיקר צשנת: ושמתה לרב .
קישא דקרה כתיב חס"ר יח"י לבס כליל, חקקת חג ומל"י הכתוב חלל צחלל: ד"י בי רבי בון .
קובר ליה ננוי דחלל מל"י צחלל, חלל דקשה ליה דלמה קורין חלל חלל צחול המועד של
חג, ונמילא כיון דל"ן כלן חלל ח"ן כלן חליל, ועשני שקריאם חלל חול כנגד חלול
שנתחדש מלוחו צכל יוס"מ ח"יניס, ונמילא חליל גס כן נוחג כל יוני חסא, ועשני פריך :
ולמה

הדרן עלך סרב אין בערבינ :

מתניתא

פליגא על דר"נ: וכן הוא בצבלי ליונא
מתינתן דלא כר"נ וסא דלא קאנא חס"כ
ונתינתן ר"י ה"א דאמר ונעריך אלב לא כנרף, י"ל נאס
דקמא ונבא ר"נ ה"א, ולכן ונמנה ע"י חס"כ דקמא

יש בערכין להקל ולהחמיר בשדה אחוזה להקל ולהחמיר בשור

המועד שהמית את האדם להקל ולהחמיר, באונס ומפתח להקל ולהחמיר, ובמוציא שם רע להקל ולהחמיר
באי זה צד יש בערכין להקל ולהחמיר
אחד שהעריך את הנאה שבישראל
ואת הביעור שבישראל נותן חמשים
סלע, ואם אמר דמיו עלי נותן את שויו:

הלכה א': רבי פנחס אמר בה תרתי זרע בשם רבי

זעירא וזרעא בשם רבי חנינא, רבי
פנחס בשם רבי זעירא מתניתא פליגא
על דרבי מאיר דמר נברי נערך אבל
לא מעריך, רבי פנחס בשם רבי חנינא
אמריא בדמר רבי חייא בר רוא בשם
רבי יוחנן לא תחנם לא תתן
עליהם חן מה עכ"ד ליה רבי זעירא,
לא תחנם לא תתן להם מתנת חנם,
מתיבין על רבי חייא בר רוא בשם
רבי יוחנן והא מעשה ברבי גמליאל
שראה אשה נכרית וברך עליה, מה
אמר אבסחמנא, לא מר אלא שברך
שכך ברא בריות נאות בעולמו שכן
אוף ראה נמל נאה סוס נאה חמור
נאה אומר ברוך שברא בריות נאות
בעולמו, ובי זו דרבו של רבן גמליאל
להסתכל בנשים ברם דרך עקמומית
היתה בגו ההין פוטרסו והביט בה
שלא בסוכתה רבי חני בשם רבי
זעירא אוף תימר רבי מאיר לא תניתיה
בישראל ברם בגין דתניתיה סיפא
שרה אחוזה, רבי זעירא בדעתיה דמר
רבי זעירא בשם רבי יוסי בן חנינא לא
תחנם לא תתן להם חנינה בארץ, והא
תנינן רבי יוסי אימר אוף בארץ
ישראל משבירין להם בתים, שנייא

הוא בית שנייא הוא שדה, בית אין מצוי
מתובו להתברך שדה מצוי להתברך
מתובו, דורו רבי יוסי בי רבי בון אומר
לחשוביר להם כבורה בארץ ישראל על
שם לא תחנם לא תתן להם חנינה:
בשדה אחוזה להקל ולהחמיר באי זה צד, אחד המקדיש
בחולת המחזו ואחד המקדיש בפרדות סכסמי כורע חומר
שעורים חמישים שקל כסף, ובשדה מקנה את שויו, רבי לעזר
אומר אחד שדה אחוזה ואחד שדה מקנה, ומה בין שדה אחוזה לשדה
מקנה שבשדה אחוזה נותן חומש ובשדה מקנה אינו נותן חומש:
הלכה

משנה: בשדה אחוזה להקל ולהחמיר באי זה צד, אחד המקדיש
בחולת המחזו ואחד המקדיש בפרדות סכסמי כורע חומר
שעורים חמישים שקל כסף, ובשדה מקנה את שויו, רבי לעזר
אומר אחד שדה אחוזה ואחד שדה מקנה, ומה בין שדה אחוזה לשדה
מקנה שבשדה אחוזה נותן חומש ובשדה מקנה אינו נותן חומש:
הלכה

לזרע כס בור שטורים (ולא חיינן דעני נקוס טפי) והוא לי קלח"י שקל, והיינו במסדהו צהחילת היוצא אלב לאח"י ונכבה
צד כל כבה, ולכן חילתה בכלל, דעודה חוקן צמ"ע כפי טעין כדלוננין, ונגנונא לקמן: שדה מקנה, סקנה, השדה
ולא ירטה, ור"א פליג דקיל שדה ונקמס כשדה לחוזה לי קלח"י שקל: נותן חומש, כשהנעלים פורין חוזה כדעפוס
צקלה, וניחו כדה נקמה חסקי כחל לערכין שליטו נותן חומש, ולל לשדה לחוזה:

הלכה

כדעפוס, חוננא חול, סלפי" הוא כיעור
ציתור וכגון ונונל ונוכה סמין אס"ה נותן ערך
הקלוצ נחורה, וקולא הוא סלפי" הוא נאה ציתור ודעיו
נרדיון אס"ה אין נותן אלל כפי שקלנה חורה: י"ל סלע.

בסלע ערכין וניירי נון כ' ועל
ס' שעקד סקלוצ הוא י' סלעים:
הלכה א': מחנחא, ונתינתן
דמדייקת הנלח

"שנישאל" והביעור, שנישאל"
ללא כר"נ דק"ל דעכ"ס ננוי
נערך ונענא נפרס צמ"ק

דעכילתן: לא תתן עליהם חן.
שלא חנור כוונ נחא פכורס זמ"ל
ונתינתן ר"נ ה"א וסא דקמא

הנלח "שנישאל" ויילקא אלב
לורחא קנ"ל: בה עביר ליה ד"ן.
דלוקי ללא כר"נ, ודילונא קמני

הס הנלח "שנישאל" נוסס
דלוקי ליתן עליהם חן: מתח
חם, רק דעכ"ס, ונחמס דוקא

לגר חושב בדכתיב לגר אשר
במעריך תחננו וסלכא לו וכוור
לכבדי, אלב שחכיר לתת עליהם

מן לא ק"ל: אבסחמנא, מלה
יוסית ופחיתוס "צ"ל עיין הדעי,
ואש"י דאפוס"ס הוא צברכות פ"ט

הנלח בריות נאות ונערך, קס"ד
דשיינו דוקא ישראל, ונחמי ללא
גרע נקוס וממור דליכחו ג"כ

בכלל בריות נאות ונערך: ובי
זו דרבו, אבתי קסא כיון שהיה

חסה ח"ך סתכל נח: פוטרסו.
לחננ' לנ עוקוס: אף חומר ר"מ,
וגם לא חדמק לונר ללא ק"ל

דקסא ללא חמן עליהן חן, אלל
נקיט ישראל בצביל סיפא דעכ"ס
לית להו לחוסה צלרן: איי בא"י.

וקס"ד דכסית צמ"ס הוא ננוי
חניא ואפ"כ נותני ר"י: שנייא
הוא בית, כדעפוס שלין מלוי

לחננך ולכן זה חניה משלבי
שדה: כבורה בא"י, וכו"ס צ"ת
ולא ק"ל דר"י, וניחו בשדה ח"ך ר"י

ננוי מוסס שונלי להחננך, דק"ל
ננוי לא תתן להם חנינה צלרן, ח"כ
ר"י צרני בן צ"ל ננוי דניח חומה

ניחו קניוס שהוא מנוחה עולמות
קרינן צ"ה שנוקם להם חנינה צלרן:
משנה: שדה אחוזה, שיש

שדה אחוזה, שיש
חולת המחזו, כ"ל דק"ל קרקע
חול וננוחח סל חול, סנכל חנוחח

הקרקע סל חול הוא, שדה חול
צ"ן יפות סוף יומה, נכשהיא צ"ן
שדה חול והיינו לחוננא דלעפ"י

שליה שיה סדה נותן כפי סקלנה
החורה: סכסמי, הוא שונורן
והפדדסיס נחם סמה ש"ן יומה

עוד וון סדרק דעלונא שהוא ג"כ
ונסוכה ונקמס שדה, ואפ"כ אינו
נותן יומה, והיינו לקולא: נותן

בורע חומר, ל"ל חסדה נני
הנזכר, ליש הנעלים ול"ל ח"ס
לחמ, נותן צד קרקע סיכול

צחחילת היוצא אלב לאח"י ונכבה
שדה מקנה, סקנה, השדה
נותן חומש, כשהנעלים פורין חוזה כדעפוס
הלכה

הלכה ב' : הני - בתוספתא
 ונתמיתון ר"י הני דקאנור דאף חמנעול
 שזנעוולות והפחות שפחותים שיה וכלנענפס שגזירה הכתוב
 הול, ובתוספתא נענע דר"י לאו הניו סיק דמחיתון,
 דהיג חמס, שדה חחזה לחקל
 ולהחמיר כילד אחר המקדים וכו'
 ר' יודא אמר אף הנקדים שפדוסות
 ירימו וכו' שיה נקדם נופס שיה
 שכלנור והשג לו הכתן חת נחכת
 ערכך אין נחכת חלל שיה דברי
 ר"י, ר"ה חומר חס כל שיה הול
 נותן ונה ח"ל, וחשב, נחמל כחן,
 וחשב ונחמל להלן וחשב מה וחשב
 החמור להלן חמשים קלע לבית
 כור אף וחשב החמור כחן חמשים
 קלע לבית כור, ונענע שר'
 מוסיק על חיק, וקיסל, ובשדה
 נקדם נותן חת שיה ר"י היל, וכו'
 דחוק רק ל"ל דר"י חיינו חיק
 והי כנו ועוד חמל ר"י ששפי'
 צבי חל, נוחל נותן כי קלע לבית
 כור : היא דחמיר - סקני כי שקל
 צעד בית כור כשלל חיה צהן
 חילנות חלל, חיה צהן חילנות,
 חילנלח דפסיעול הול שחקדים גם
 חילנלנול, וחש' יחד נקדים צעין
 רעה נקדים קיל כח, חלל דקמ"ל
 דכשחקדסן חקדסן צעין יפה עיני
 שיפדה חותן צפי' וצפין, וחשפי'
 שחול צעין יפה יחד ודלי :
 רבי בא בר מבלוי בדרתיה :
 לביטמיה דאציג דמוכר נתי צעין
 יפה מוכר חלל נותן מחנה נותן
 יחד צעין יפה והיה נקדים :
 חמן, צ"ל פ"ד נוח : בדיא :
 דמחלקינן צנחמיתסן סק שיה נוכר
 חל חל, דוק צעיר דאציג שמוכר
 צעין יפה מוכר, מיהו איכא חני
 דהיה ליה ללוקס לפסר, ועדלל
 פירס חיוו הול דאפקיד חפסיה :
 בנותן מתנה - שנתבייש הנקבל
 מפני הנותן ודלי כחן צעין יפה
 יחד נוכר, וכן חלל : שכן
 דרך הלכות - חיה דענעול
 דמחיתון דהס לאו דמוכר צעין
 יפה רק כל מה שדרך הלכות
 לחיות מדקדין לקנות חמניין
 ודלי דעת המוכר והלוקח ע"ז
 שוין חל, ומה שחין הלכות
 מדקדין לא קנו חלל ח"כ חסנו
 נחמילה על כך, ששח"כ צמחנה
 לא סייך נומר שהנקבל ונדקדק,
 וכל שלל חותן שחול

הלכה ב' : תני רבי יורה אומר אף
 המקדיש בפרדסות יריחו בהולת של
 יבנה נותן חמשים סלע לבית כור, ומעמא
 מאי גזירת המלך הוא זרע חומר שעורים
 בחמשים שכול כסף, רבי בא בר מבלוי
 בשם רבי בא הדא דתימר שלא היו
 בהן אילנות ברם היו בהן אילנות
 פודה אותן לפי שוין, ומעמא מאי שכן
 דרך המקדיש להיות מקדיש בעין יפה
 רבי בא בר מבלוי בדעתיה דתניני
 תמו במה דברים אמורים במוכר אבל
 בנותן מתנה נותן את כולם, מה בין
 מוכר ומה בין נותן מתנה, רבי בא
 בר מבלוי בשם רבי בא שכן דרך
 נותן מתנה להיות נותן בעין יפה, במה
 דאת מר תמן נותן בעין יפה, כן את
 מר הכא מקדיש בעין יפה הוא מקדיש,
 רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן
 שכן דרך הלכות להיות מדקדין,
 מן דמר שכן דרך הלכות להיות
 מדקדין מה אמר במקדיש נשמעינהו
 מן הדא האחין שחלכו זכה בשדה
 זכה בכלול, החמיוס בנפסי הגר החזיה
 בשדה החזיה בכלול, המקדיש את
 השדה המקדיש את כולו, רבי שמעון
 אומר המקדיש את השדה לא הקדיש
 אלא חרוב המורכב ואת סדין השיקמה,
 רבי לעזר שאל על כל תורה דמתנתא
 הושבה או על הראשונה הושבה,
 נשמעינהו מן הדא האחין שחלקו יש
 להם דרך זה על זה ואית דבעין מימר
 רבי לעזר הוא דמר כן :

הלכה ב' : הול דחמיה שלל חיה צהן חילנות : עיין
 רמב"ם פ"ד נוהל ערכין הלכ"ז, חיה חללח
 חילנות חשפי' שלל פיסה, הכי חקדים גם חילנות שכל
 הנקדים צעין יפה הול נקדים ונחמין חילנות צפיהן
 והקדש, וכו', ועיין ל"ג שפי'
 כנו שפרסנו, וזלח"ד חגי' ע"ז
 שרי ר"ס (צבנלי ונחילתן) פליג
 על ר"ה, ועיין בדרב"ז נה שכתב
 ע"ז, והעיקר הול כי הרינו ז"ל
 קונן על קנה" הירושלני חסל,
 ועיין ירושלמי צ"ל פ"ד ח"ס :
מה חומר צוקדים : צירושלמי
 צ"ל פ"ד חס הגירסא
 נענעס חול והנצי לא חשפיטי
 חש' לנחל שחיה חס"ו לחקן
 עפי' חידושי הרמב"ן, וחול נוח
 דחיה ונחילתן רבי נחמל
 שאל וכו' דפי' דחוק סס מולד,
 ונחמל לפי' הרמב"ן חיה חגי'
 כנו שחול לפניה ונחמל חתל
 שפי' דפסני חצני, ונה חמל
 צוקדים : נענעסן דחוס דקסי
 נקדים צדי חחין שחלקו וחמחיק
 נחשפס, ונצי דר"ל פסון
 נענעסן דחחין שחלקו י' לחן
 דרך ז' על ז', חלל לפי הנראה
 גם לפסיו חקל, ודברי ר"ס צ"ל
 בקוף חול נחוספסחל דענעסן
 טעמי' דר"ס, והיג ר"ס חולנל
 הנקדים חל השדה חקדים חרוב
 חמורכב וסדין השיקמה חפני
 שיוקין חל חקדס, מפני שפי'
 לו דרך, חס לא סייך לו דרך אף
 חחין חל חקדס, עוד י"ל
 דמחלחל דברי ר"ס חנעק כחן
 שלל לליכר, ומליו כח צירושלמי
 חנעק חמור חלל חלל חלל
 וחמ"כ חחמלח חמור חלל חלל
 וחג צדכא נעמק, וכן חלל דברי
 ר"ס צדי נעמק וכן עיקר, ועיין
 פ' פירכ"ו שפי' חולנל דר"ס סט
 נענעס עס :

הלכה

משנה : בשור המוער שהמית את העבד להקל ולהחמיר באי זה צר,
 אחד שהמית את הגאה ואת הכעור שבעבדים נותן שלשים
 סלע, המית בן תורין נותן את שויו, חבל כזה וכזה משלם נזם
 שלם, באונס ומפתה להקל ולהחמיר באי זה צר אחד שאנס ופתה
 את הגדולה שבעבונה או את הקטנה שבישראל נותן המשים סלע
 ובבושת ופגם הכל לפי המבייש והמתבייש :

הלכה

עעכב לעלנו, ודלי כחן להנענל, ולכן פריך ח"ך הדין צוקדס שחין לדמות הגימור לא ללוקח ולל למוקבל : נשמעינהו מן הדא :
 נענעסן דהס דקסי נקדים צדי חלוקס וספקר חלנו דכהדדי כינה וחציג דהפקר ודלי שחין כחן מוקס דקדק, ושח"כ
 חחין, מיה דניסן שוין דק צלוקמות חמניין דרך חלוקמות לחיות מדקדין וכל שחין לקומות נענעסן דניין : ר"ש -
 נדרה חקדס חמורכב, וכל דענכר לא נוכר גני חקדס לא חקדס, ודק חחילוק צין נוכר חקדס חול צחור חמורכב
 וקדין חקיקונה דענכר לא נוכר ונחקדס חקדסן : על כל תורה דמתנתא - חיה חל צדיל צמוכר ח"י קלי על כל
 נחיתון חקיל דענעסן חפ" חמניס מודין דלי ליקא לו דרך, לו רק על רישא דמחיתון חלל דרך ס"ל צמחיתון דגס
 נענעסן צדי ליקא לו דרך : יש לחן דרך - חלנל דלענין דקן שוין למכר, וחשפי' דקסי לקמן זכר צדס - זכר
 צבולן, וח"כ צמחנה זכר חלל חלל לא דרך : ד"ל הוא דמר כן - צדס דנצי חר חשפי' נענעסן דחחין שחלקו :
משנה : נותן את שויו - סל ניזוק דכסי חס כוסר יושע עליונותן סדין נפשו, דני ניזוק : בזה וכו' - בן חורין
 לו צד : נזק שלם - חיינו שנוין חיוו כנה חול סוק קודס חחלל וכו' חח"כ : הגדולה - נענעסן
 סנכחוכה לו, קענע' חחיה נענעסן חלל חלל : וחכושא וחפגם - כלומר חלל צנוס ופגם חיוו כן שחין לו קילנע
 חלל חל לפי חמבייש חללס גדול חמניס חללס ציחד וכן חלס גדול חמניס ונחמ"כ צנחח ונענעסן חפס :

הלכה

הלכה ג' : בן חת מור הפונס גדולה: עיין טו"ק שכתב
ההכל למי הנוצצים והנוצציות דנחתיתן לזנות
קאי, ולא נקיע פנס אלול לומר דנ"י כסף אין צושת ופנס
צבכל, ועיין ירושלמי תרומות פ"ג דלמי צושת הגדול
מכונה וזקוק ונחשטין אין לו פירוש.
ועיין קמ"ע פ"ג שם שכתב מלך וגם
הפ"ט פ"ג פ"ג פנס קאי פ"ג שזין חלם
גדול בפנס כיב וזה ללל חמת
פנסם הגדול יותר מן הקטן, אבל
לפי" קוג"ה פ"ג פנס הכא יתפרש הפנין
הע"ז וכמו שפרשנו ודוק :
צער נמי נכולן שו"י: עיין ע"ה
המדרשו, והע"ז דלצער
ונקלם לפי קצונתו וזכין גופה,
ולפי שנינו ונפול ונמלך כמות האב
רולה ליתן סלס להטער ר' ונזר
וכעבור כרונ"ס הלכת איז פ"ב
היה, היינו שאין סוד האצור בכל
מקום ולפי כזין הגוף יתשג אלל
ל"ס אם היא נתימקת לו פחותה
שהנזעל קטנה פחותה ונשלים יותר
ונגדור גדולה (ויתומקת) :
משנה גדולה כנלל חמור האצור צמיר :
וצבלי פריך ודילולא משה
החמירה הוכח גבלי נשום דקדור
לה ניתה דלס חנות הדבר
נקללת, ונשכי חמור קרל כי הולח
ש"ר, והוא נתימק טעם וי"ט מייבדו
חורה ק' שקלים, על פ"ר שחולל
הוא נתימק; ונתימקלמי לקמן
נשמוע דנשום הכא הו"ה פנס
החוסמא להחמירה חורה דבדורים
מן העושה ונעשה מוכח ח"ה
פנס חמור ונקלל צקילה, נשום
דלי ונתימקין על פ"ר ודילולא
נשום דקל גרס לה קעלה החמירה
חורה אלל הכא שניהם צני קטלל
ניכחו והחמירה חורה נקלל
ודוק :
הלכה ד' חמי נשארתי כזיל
לכדי וזמית ואלויו
גוסל, ח"ר חמור זה, והוא ידע
כנר

הלכה ג' : ופנס לפי המבייש
והמתבייש ולא כן
תנינן פנס רואין אותה כאילו הוא
שפחה נמכרת כמה היתה יפה וכמה
היא יפה, רבי יונה בוצריי כמה דאת
מר תמן אינו דומה המבייש את הגדול
למבייש את הקטן אינו דומה המתבייש
מן הגדול למתבייש מן הקטן כן את
מר הפונס גדולה פגמה יותר מן הקטנה
והפגמת מן הגדול מפגמת מן הקטן
בושת גדול מרובה ונזמו מועט, בושת
הקטן ממועט ונזמו מרובה; בושת
ופנס הא צער לא ברא מתניתא רבי
שמעון היא דתני רבי שמעון פוסק את
האונס מן הצער, הא למה זה דומה
לחותך יבלת חברו ועתיד לחתכה,
לקוצץ נטיעות חברו ועתיד להצצו,
אמרו ליה אינו דומה נבעלת באונס
לנבעלת ברצון נבעלת באשמה
לנבעלת באפדנייה, ומה נמייס רבי
שמעון תחת אשר ענה תפטר שכא
עליה עד המוציא, קשייתיה סתמא
דתנינן תמן מוסף עליהן האונס שהוא
נותן את הצער, רבי סימון בשם רבי
אבון דתמן, בושת ופנס דשווין באונס
ומסתה תניתה צער דלית היא במסתה
לפום כן לא תניתה, רבי יוסי בי רבי
בון בשם רבי הילא צער נמי בבולן
שווי ברס לא הצבי מדארייתא בגין
דא לא תניתיה :
משנה : במוציא שם רע להקל
ולחמיר כאי זה צד אחד
שהוציא שם רע על הגדולה שבכחונה או על הקטנה שבישראל
נותן מאה סלע חמור האומר בפיו סן העושה מעשה וכן
מצינו שלא נחתם גזר דין על אבותינו במצרים אלא על לשון הרע
שנאמר וינסו אותי זה עשר סעמים ולא שמעו בקולי :
הלכה ד' : תני החמירה תורה במספרי לשון הרע יותר מבחומסי חמס
שהחומס ה' סלעים נותן ה' סלעים ואינו לוקה, והמוציא שם רע נותן
מאה סלע, ולוקה, וכן החמירה תורה בדברים מן העושה מעשה, מכה אביו
ואמו בהניחה ומכלל אביו ואמו בסמילה רבי לעזר בר פרמי אומר הרי הוא
'אומר וימותו האנשים מוציא דבת הארץ, וכי על מה הוציא שם רע
על

בון, דהא נשנה שליוה שנינו ויחד עליון האונס שהוא נותן סן, חלעזר, ואי לר"ס קאמר, דקוצר ליה
דבהדיוויה ח"ן משלם את הלעזר, אם כן ודאי ניהא דלל קמ"י לעזר צמתייה, וי"ט דר"י צנ"י צנ"י צנ"י
נר"ע לא קמ"י צמתייה דלעזר נמי י"ט צלונס להקיל ולהחמיר דלעזר פנס הגדולה והפחותה, ונשכי דקמ"י
חומסים כסף קנס דהוא נדלורייסא אלל לעזר ח"ן קלוד מן החמורה כונה יתן :
משנה : סלע . ללזי חססה כדנפיקס צקלס : חמור האומר בפיו . שח"י מולח סלע עשה כלום דק
חמ"ה דדבורי נשלים ונלס, והלוצק והנפשה טעמו נעשה דק חומסים : אלא על לשון הרע, בדכתיב ויזליז דבת חלרין,
ואף שאין הלרין זה הכגשת ציון חלפסי נענשו כדלמך לקמן צמתייה : זה ז"ל חקתס דרין צבלי ליקור דלחמירא :
הלכה ד' : תני . מבחומסי חמס . מהחומס חמס : מהחומס חמס, סלל לצד צלונס ומשנה אלל ח"ן חומס
ולל לצד דמסלס יותר אלל שנקבל עוד עונש והוא סלל, חמ"ה צלונס ומשנה חמון, וסל דקמקסו, ללזינס
ונפשה יותר מחמון שח"י זה ח"ן נשלים דק נה שגול ח"ן נשלים קנס, ו"ל דלחמירה חורה צמפנס כדבורי של חלס יותר
ונצמתייה : כן החמירה, פ"ה ח"ן חמירה שנייה חמירין, חלונס ונפשה י"ט להניח חל"ה נענשה חל"ה ואלו :

על העצים והאבנים . שאינם מרגשים חסד ורחמים כן
צחוקי וכן צדוקי : אשכנזי . נמלא את חומר כחני
הכל נחביתא דריח דמרגלים נעבד עבדו עון לשחיה
פליגא על דרשב"ל דלמדי סנעסכו עבדו סנטימו דברים

על העצים והאבנים והדברים קל וחומר
מה אם אלו שלא הוציאו שם רע אלא
על העצים והאבנים לא עונש מועט
ולא עונש שעה נענשו ברם עונש
מרובה ועונש לדורות המוציא שם רע
על חברה על אחת כמה וכמה אשכנזי

מתניא פליגא על דרבי שמעון בן לקיש דמר מרגלים הסיחו דברים בלש
מעלה כי חזק הוא ממנו אמרו בביבול אף הוא לא יכול לדחוק . ומעמא מאי
בהדיא דמר רבי אימי בשם רבי יוחנן האומר לשון הרע אני אומר עד
שהוא כופר בעיקר דכתיב *אשר אמרו ללשונינו נגביר שפתינו אתנו
מי אדון לנו כל העבירות אדם חוטא בארץ ואילו חוטאין בשמים
ובארץ דכתיב *שתו בשמים פיהם ולשונם תיהלך בארץ .

בעון כומוי דרבי יוחנן אי זה הוא לשון הרע האומר והמקבל
חנותא דכיתנאי הוית לון צומות והוי תמן חד דמתקריי בר חובין
ולא סלה . אמרין מה נן אכלין יומא דיו אמר חד חובצין אמרין
ייתא בר חובין אמר רבי יוחנן זה לשון הרע בהצנע בלוחשיה
דציפורין הוית לון צומות והוי תמן חד דמתקריי יוחנן ולא סלה . אמרין

חד לחד לית נן מלכין מבקרי לרבי יוחנן יומא דיון אמר חד ייתי יוחנן
אמר רבי שמעון בן לקיש זה אמר לשון הרע בצדק רבי בא בר כהן
דורו של דוד רובו צדיקין ועל ידו שהיה בהן דילטורין היו יוצאין
במלחמה ונפלין הוא שדור אומר *נפשי בתוך לבאים זה אבנר
ועמשא שהיו לבאים בתורה אשכבה לוהמים זה דואג ואחיתפל שהיו

להומין אחר לשון הרע שיניהם חנית וחיצים אלו בעלי מעילע ולשונם
חרב חדה אלו הויסין . באותה שעה אמר דוד לפני המלכה מה
שכניתך עושה בארץ סלק שכניתך מביניהן דכתיב *דומה על שמים
אלמים על הארץ כבודך ברם דורו של אחאב עובדי ע"ז היו ועל
ידי שלא היו בהן דילטורין הן יורדין למלחמה ונצטווין הוא שעבדיה
אומר לאלהיו *הלוא הוגד לאדוני אשר עשיתי ואכלכלם לחם ומים

ניהא לחם מים אלא מלמד שהיה המים כשיין להביא יותר מן הלחם
ואליהו מכריז בהר הברטל אני נותרתי נביא לבד לך וכל עמא
ידעין ולא מסרסין למלכא . ולמה תמן הורא אתו שלישי בגין שהיו
הורג שלשה האומרו והמקבלו *זה שנאמר עליה ובימי יצאלי נהרג
ארבעה דואג שאמרה שאול שהכלה עיר הבהנים שנאמרו עליהן

ואבנר אבנר : למה נהרג רבי יהושע בן לוי ורבי שמעון בן לקיש
ורבן רבי יהושע בן לוי אמר על שעשה דמן של נערים צחוק
דכתיב *יומו נא הנערים וישחוו לפניו ויאמר אבנר יקומו ורבי
שמעון בן לקיש אמר על שהקדם שמו לשמו של דוד דכתיב
*וישלח אבנר מלאכים אל דוד תחתיו לאמור למי ארץ ודורן בתיב

מן אבנר לדוד ורבנן אמרין על שלא הניח את שאול להתפייס מן
דוד דכתיב *ואבי רואה גם ראה כנף מעילך בידה אמר ליה מה את
בעי מן גלגלי דהרוג בסירין הוערת ואית דמריין שהיה סיפוקא בידו
למחות בנזב עיר הבהנים ולא מוחה בתיב חצי גיבור שנונים עם
גחלי רתמים כל כלי זיוז מבין במסומן וזה מכה מרחוק
כל הגחלים כבו מבחין כבו מבנים ואלו אף על פי

שכבו מבחין לא כבו מבנים עובדיי בהר בר נש שהניח
גחלים כוערות בחג ומצאן עוממות בפסח רבי שמואל בר נחמן
אמרו

דכל אחד נחמלא מה לו לצדדיה לחסם אחר מים צדדיה נדחקה כחם ואלא
דצח כל חני חמורא עיי הונקסיותה שנתגלגל הדבר שהולך לעשות שלום עם דוד
דוד , או שמדכו שמתה על הסלסול כחומר יקומו כל הנערים וביי גלגלי . פטפוטי
עיי קוליס וקומיס נכרת כנף מעילך ולא דוד ככתא שאילו היתה צידו ודלי סיה הורגד
בתיב חצי גיבור שנונים נכרתה ונפסק שיהא דוונה לחן שמתה למחיה ונחלי דמונים
שחשטיי סגדלין ככנים נצחון עדין חלס דוער דפנים וכן הוא סלסלי דוער דפנים וכן הוא סלסלי דוער דפנים וכן הוא סלסלי דוער דפנים

אמר

שהלשון שהוא הלהי כלומר השלישי בין הקף של ע"ש אפרו . לנחש: דו גרם . הלשון גרם חמטא והלשון כעכש: ובשר (כדפי' התוכי) קטל שלשה, חבל "תמן" צננלי פרצתי גדרו של עולם . הכאשון שהצית חמטא לעולם, קוראין את הלשון "שלישי" כחם, ונפרש שהוא צ"ש איז הגדר שגדר הקציה צפני האדם שיחא הוא וחמטאו פעולתן שהוא חורג שלשה :

אמרו מפני מה את מהלך ולשונוך הדרן עלך צפרק ישבערכין: שותת אמר לון דו גרם לי מה הנייה לך שאת נושך אמר לון אם ישך הגהש בלי לחש בדין איתאמר לי מן שמיא מפני מה את נושך אבר אחד וכל האבריו מרגישין, אמר לון ולי אתין שואלין, שאלו לבעל הלשון, שהוא אמר בן והורג ברומי ברומי והורג בסוריא, ומפני מה אתה מצוי בין הגדר אמר לון אני פרצתי גדרו של עולם :

הדרן עלך פרק יש בערכין:

השג יד כנודר: הקשו בתוק, אונאי לא ערביכוה צהדי הדרי השנים והערבין צנערך, והיותו חינוא לי דלא קחני עתניתן ליטנא קלילא "השג יד צנערך", דהנה חף אחרי שהקשה בש"ס חבג יד צנערך חול, וסידלו בדכתיב חשך תשיג יד הנודר, חכתי חכא למומר דליטנא דמתניתין קמיל שאלך נודר בידון צהשג יד, ופריך הש"ס חא עיקר חשג יד צנערך חול ולמה לא קחני חשג יד צנערך דמיירי זו קרא ונכילתה, ומפני כיון דנפקא כתיב חשך חשג יד הנודר, חא גושא קמיל דאף צנודר בידון צהשג יד, ונחמא מלכד צדייחא (דלקונו כ') דקחני חומר צנודים שהנודרין חין בידוכים צהשג יד, הנה קחמא דהש"ס (צנלי ד') דנודרין ליכא צהשג יד, דנופשיס חס ועיין רמזים פ"ג מהל' ערכין ח"ט, וניל דליהוי קחני חשג יד צנערך, יל דחלי נמי צנערך וכמו שפרשנו לעיל דכתיב, והעמידה לפני הכהן והעריך, לחוסי דלכנך קמי חבל קמיל עתניתן דמכיון שהוא כידון צהשג יד, תמצת שהעריכו הכהן חינו עוד מעריך רק נודר, שחנך חול רק מה שקלנא תורה, חבל מן זה תצת שהעריכו הכהן חול כנודר' שאינו לוקמין מוננו סמות ואם חין לו כשאר צעית להקדש, וכיז שלא העשיר כותן רק מה שערכו הכהן, ורק כשהעשיר חוזר לחיות מעריך, והיינו דפריך הש"ס חשג יד צנערך חול ומפני דכתיב חשך תשיג יד הנודר, ח"ט דכיון שהוא כידון צהשג יד נודר חול ולא מעריך, ולכן קחני עתניתן חשג יד, כנודר' חלי קחא חין לו כשאר צעית עד קיסי' לו, וקאמרה עתניתן, כיכר דאם חכונה רק על חשני הענערך חכי חוי ליה למומר חשג יד כנודר, ונשני עתניתן דעשיר שהעריך חת העני נותן ערך עשיר והיינו דכנודר חלי ודוק :

הכבה א': רבי אבהו בשם רבי יוחנן המי לתוספתא עתיקתא די מפרשה מתניתא וכדון תניתיה אשר תשיג יד הנודר ערך יד דנידר בין איש אשה וכו' מכתא אמרו השיג יד כנודר והשנים בנידר ערכין כנערך והערך בזמן הערך, יעריכו הכהן בנין אב לכל הגערכין שיהו כבה, יכול אף אמר מרבנו של מצורע זה עלי והיה המצורע עשיר יביא מרבן עני תלמוד לומר הוא ולא נודריו :

הכבה א': דו מפרשה מתניתא עעמא דמתניתא דכתיב יד הנודר ולא הנודר עד

הכבה א': רבי אבהו בשם רבי יוחנן המי לתוספתא עתיקתא די מפרשה מתניתא וכדון תניתיה אשר תשיג יד הנודר ערך יד דנידר בין איש אשה וכו' מכתא אמרו השיג יד כנודר והשנים בנידר ערכין כנערך והערך בזמן הערך, יעריכו הכהן בנין אב לכל הגערכין שיהו כבה, יכול אף אמר מרבנו של מצורע זה עלי והיה המצורע עשיר יביא מרבן עני תלמוד לומר הוא ולא נודריו :

הכבה א': רבי אבהו בשם רבי יוחנן המי לתוספתא עתיקתא די מפרשה מתניתא עעמא דמתניתא דכתיב יד הנודר ולא הנודר עד

המודד: עין צבלי מוסיפתן ועין
על ערכין היו שהשיג עליו הרמז
לרצון חפץ בעשירי שהעריך ואמר
עלי הרי זה מותן ערך עמי ועין
במקדמים הם נאמרים רמזי אל

קוֹדֶם עַל הַיְדוּשְׁלָמִי כֹהֵן דְּרַבִּי
וְהַשֵּׁם דְּרַבִּי רַבִּין וְלֹא פְלִיגָא
וְהַשֵּׁם זֶה פֶּסֶק בְּזִקּוֹ הַלְבוּת
מִחוּסְרֵי כֹהֵן דְּעֵשִׂי שְׁחִיבָה
קִרְבָּנוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ עִנִּי עָלֵי הַנִּזְחָל
קִרְבָּן עֵשִׂי וְהָיִינוּ דִּפְסָק כְּרִי
לְגַבִּי רַבְּבָל וְדוּם .

עשר ואמר עני מה דמר זה עלי מהו אמר
 ליה מביא קרבן עשרה ושבעות רבים ועבדין כחידאא אמר ליה
 את סברית דבי פלוגי אני אלא דמאדשי מלייהו דרבנן והא אומר
 אני אף בערבין הוא דמר כדן שווין וכדן מחולקין :

הלכה ב': תמן תנינן מצורע שהביא מרבנו עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר החטאת דבריו רבי שמעון רבי יודה אומר אחר האשם רבי לעזר בן יעקב אומר אחר הצמורה ומחלפה שימתייה דרבי יודה תמן הוא טר הכל הולך אחר האשם בזו הוא טר איכין תמן מרייה כתיב אשר לא תשיג ידו במהרתו גרם הכא ואם טר הוא מערכך דכתיב למחלפה שימתייה דרבי יודה דתני רבי יודה בשם רבי ישמעאל בן ברוקא אומר כשם אחמאתו ואשמו מעכבין כך עולתו מעכבת והכא הוא טר איכין תמן להבשריי במדשים כרם הכא למהרת מצורע, ומהרת מצורע לא באשם תלייה מרייה :

והעשיר. בשעת ההקדשה, להאם המזורע וביים גדלות הצלה ועובת העוף. אבל
החפלה בעשירות מקריב העולה כן וכן להיפך, וריי קיל להכלל חולך אחר האסם
וסתתה קשיו דריי אריי דהבא הוא אומר סיחא עניי נפתילה ועד קוף והסם צאסם
דפירושא דבר המכסיר והוא האסם שמכסיר לבא לנקדס ולחפילה קדשים, וריי
לי מילתא: כך הוא. סיחא גדלותו נפתילה ועד קוף: הוא מר אביהן. שרף אשמו
נמי ועכבה לאכול עקדשים, מה שאיב לענין מזורע הכל חלי צאסם:
צריך להגיה תחיתין, וינחלא שירש דלה ידעו כלל שאניו עשיר ואשעיי
גוסס נחלא דגלי מילתא למפרע שעשיר הוא ליל צה, אבל נוסידקים
חי עניא קרצן עשיר, וסידן. דלבן. בלומר פשיטא, דלא פשיטא ליי.
כ קני' דכני האי גוונא ודאי אונריין אגלאי מילתא לנפרע דעשיר הוא:
אי חסם שלמה

יד מייא ועיין בתוספתא קוף גגעים
תסס קוין וקיל לריס דכין סהקריס
ובכיר וועטור : חולפה שיטתיה
לייילס : מרייה כתיב וכי דרי קצ
בר טהא סתקאט טעכסל בדליאט צב
בצנ : להבשרי בקרשים . דעולה
ס כ א : בני מתיא . כן
דנשט סנדר סיה
טרו חף כי צסא סנדר עדין
יין עיי חול וועפ' סעעסיר . אחי
מר 44 ירושלמי עס

סקינין אים אונד ענפערט שמוכר אט הדרך א"ב אפילו חכמים מודין שלרד ליקח דרך אפילו ר"ע מורי אפ"ל ליקח זו דרך, אלא ודאי דבסתם פליגין וכדפערטו : אים לא תמנע דמיס יב בלאו והיא ר"י בחכמים ור"ל כר"ע, וחס דר"י ס"ל בחכמים וכן מוקדש צעין רעה מוקדים וכל שלל פירש רוחן לפי אונדזי וזף בפחות הערך ור"ל לפי אונדזי אים בסק אר זאב ולא בפחות הערך ונזח רענין תמן . כחזות פ"ג א"י :

כר"ע 37 ג' י"פ ה'תק"פ

הנזר והדות לצע"ה, לאמר ג"כ כפרה זו משקירו צעין יפה לנוכח, ודנו לקונה ג"כ מה הנזר והדות ונוכרין לחיוב לאמר דמוכר הדרך, וה"ל יסא בקונה ומוכר לחלה הנזר ודות דמוכר צעין יפזכרנו שנתל לו הנזר והדות ונחל לו מה הדרך, אבל טענה דרבי הוה לזון, חנה

בשקפה הניה קנה חלצהה דהכח שקלר הנזר והדות להנוכח, והרי ח"ל לו לפדות חלייר בתלוי ג"כ שיהא להנוכר דרך צניטה אבל כשימכר הנזר ודות לחלר י"ל חלצהה דהכח לז, בתלוי שיהא לתלוקה דליקה רגל צניטה ונחלן יקח המוכר ליתן לו דרך לכן דעת רבי קיימך קוץ בשעת נוכרית הניה שקנה לו דרך ויגנור הדבר בעת ויכול לנוכר ח"כ לחלר, ונשיטה לו דין ודבריו לחי"ה, ובקננה ר"י והיינו ד"י כר"ש, חכן לחכמים שא"ל ליקח לו דרך חק שהו יתור קוץ להנוכר לפי שיהא חבל כשימכר הנזר ודות לחלר, ניהו חל"ל לתת לו דרך, חבל חלל חק קוף הקונה לז יפרה חלייר וזו ע"כ ויגנור לו דרך, ויבא קונה הניה ויחלר לדיך בתלתי וזל לחכמי וליך לפייס חת הקונה, וחל"ה קוץ יתור שלח גננר חלקו של המוכר בעת, ויגנור הבנין לחלר זון (כשימכר חת הנזר ודות ויפז מוכרם לתת לו דרך) עם הקונה חלחשן והוא קננה ר"ל והיינו ר"ל כחכמים ואף כי קננה חל"ה ח"ל, כלשך עיין הנועין צעין ישר ולדק ינחל תכלית חמדות הדברים: **הרכבה ב'**: דכתיב ר"ח: עיין ירושלמי

משנה: : כחה הוא שוה, ע"י ששניין חוזה, כעצד

שנוכרי רבו חזן ויזר ויכנה חזן שום חס ונוכרי כולו והקפ"ע צום נותן להקדש: מבשרין, רננוכל כזה חזן נותן כלום: ויתנו חזרשים דעך קלז צמורה ויזירי כשענוד כנר לפני הכסן וה"ל כוללון בשטר שגנבה ונחירישם כדלמדין לקנון: דמי עלי ומת, קודם ששנחו חכין ואף ששנוד לפניו כיון דלא שנוה לז נחמיי צמיו כלום, ונחמו חלל חין דומים לזח: וז חבלל, חחויא שאלר חכרים שהשנחו חלוייה: צה, ונעמל, דערבך נפשות חכוי: **הרכבה ב'**: חני, חוספתח מכילתן פרק ג':

ובשחושין, חצנהה קלה חלדס חין דמים לנתיים: באכרין, משליכ ערך ידי עניו לזו כלום חזן כדשניו, צומחיתן: מן השגיר, דדוני עלי חזן כיון נהשג יר, רק ישאר, צעין להקדש עד קיטל לו: ייבא מחניתא

חחילי עמחיתן, כהחיל צמיתח דח"י רחא חחיל חוספתח צ"ק פיה, וכל דח"י דח"י דח"י י"ל דמחיתן ודדוני לזכין ונחם כונה חזן שוה צלייד ונח"ס דברים להקדש וה"ק, דמי ידי חס נקטע נח שחיה ונחלמים חז ענור חיר חני נותן לצד"ה וקחמרה מחיתן דשנין כנו צמיקין כמה חזן שוה חחילי ונזלייד ונחלם חחית דברים קנייל מחיתח דח"י, דכל שחין חק חין מנלם חק, וכל שחין חק חין מנלם חק, חלכך חכל דליכא לז לצד וזל צומח נחם וזל רח"י וזל שנת חין שוניו לו צה, דק שמוי החק דכ"י וצ"י כדפלטו צומחיתן: חמשה, חס יס צומחיתן כל חמשה דברים דחסיב ר"ס פרק חמשה חמשה נחמן חמשה, וכל חלר חמשה חחילי, חזנו משלם כדפלטו: וצבת: ליכא חק דחלדי צח"ל: עד ראשו, ליכא שנת: שאינו נראה, ליכא נחש: בטומם, חכרין עמרות וליכא חלל צומח: לא מר הכי, חלון שניין חחית

ואברה דרך שרה ארמון אומר יל לו כקצרה וחכמים אומרים יקח לו דרך כמאה מנה או יפרח באויר, ולא שמיע הא דמר רבי הילא בסתם חלדוסין תמן אוף דבר ברור שיש לו דרך כל עמא מודה שהוא צריך ליקח לו דרך: **משנה:** : דמי ידי עלי שמיין אותו כמה הוא שוה ביד וכמה הוא

שוה בלי יד זה חמור בנדרים מבשרין, חומר בערבין מבשרים כאי זה צד, האומר ערבי עלי ומת יתנו חזרשין, דמי עלי ומת לא יתנו חזרשין שאין דמים למתים, ערך ידי וערך רגלי עלי לא אמר כלום, ערך ראשי וערך כבדי עלי נותן ערך כולו זה חבלל דבר שהנשמה תלויה בו נותן ערך כולו: חלכה ב': חני חומר בערבין מה שאין בדמים ובדמים שאין בערבין, שהדמים נוחין באדם ובבהמה בחיין ובשחושין בשלמין ובאכרין ובאין שלא מן השגיר, חומר בערבין מבשרים שהערבין יש להו הצבה מן התורה מה שאין מן בדמים, רבי כא בר סמל ייבא מתניתא דרתני רבי חייא החובל בהברו חמשה נותן לו חמשה ארבעה נותן לו ארבעה, שלשה נותן לו שלשה שנים נותן לו שנים, אחד נותן לו אחד, ח"ך עבדא הברו על ידו ומטעה נותן לו חמשה, חחין דתניתא במתניתא, מזה צער ריפוי שבת ובושת הברו על ידו וצבת נותן לו ארבעה צער ריפוי שבת ובושת, הברו על ראשו וצבת נותן לו שלשה צער ריפוי ובושת, הברו במקום שאינו

נראה נותן לו שנים צער ריפוי, בטומם שבידו נותן לו אחד בושת רבי חגי' בשם רבי זעירא לא מר הבא ברם שמיין אותו לפי כבודו ולפי שווי, ח"ך עבדא וזו ואינו עושה מלאכה, שמיין לפי כבודו נער עושה במרגליי הכל לפי שווי והדא דתימר נזק ברם צער ריפוי שבת ובושת לא ברא דשמיין סכרין מימר כדי חיו ואוף עשרו של אנשונים חוי דאין שמיין אלא יום אחד בלבד, חנע עצמך שהוא חי מאה שני, ואית דלא חיוין אלא שבעין שניין ואוף שמיין חדרש לחומר, אי את אפשר דכתיב ואם כנכורת שמנים שנה, נחא נער עושה מלאכה וזן לפי כבודו, אוף הבא מן שוויין ליומא חז, והדא דתימר בושת ברם מילין חורנין לא ברא: האומר ראשי נזיר כבדי נזירה נזיר, חילוכי נזיר דיבורי נזיר לא אמר כלום, למח

כחיקין חק פנמיים לפי כבודו ופנמיים לפי מה שחזן נחמכר וכדפלטו: ברם צער וכו', דכ"ס: כדי חיו, מה שחלס כז נחמכר כדי חיו, ומה שפסקי צלי יד ופרק ח"כ יגיע חלכך לצעור של חלנויות חז ח"ל: חיו, כלומר חלל ע"כ שחין חיו חחית חלל חס שחזן חקיד (חס חיו קויעים חס יד) לזיס חלר צלצד ונחמן לחקדש חנע עצמך, דחשך דנולכד חז ח"ל לשחיתו כדי חיו דמנין ירע כמה חזן חז, דמי שני ח"י חלדס ע"י שנת וצנורות ח"י ואם חקמיתו לחומר צד ח"י ודילמל חז חלל שנת: נחא, נער ודלי ח"ל לשחיתו כדי חיו כדפלטו, חלל חקן ששניין רק צומחין חין ח"י דנחש כל ימי חיו משחיתין לזח וקחמרה ח"ס דחסיי חין שניין לו חלל יום חלר, וזק צומח חלל שאלר חדברים: חני חני חחית חז ח"י חוספתח חיל צמ"י דכ"י: למח

נראה נותן לו שנים צער ריפוי, בטומם שבידו נותן לו אחד בושת רבי חגי' בשם רבי זעירא לא מר הבא ברם שמיין אותו לפי כבודו ולפי שווי, ח"ך עבדא וזו ואינו עושה מלאכה, שמיין לפי כבודו נער עושה במרגליי הכל לפי שווי והדא דתימר נזק ברם צער ריפוי שבת ובושת לא ברא דשמיין סכרין מימר כדי חיו ואוף עשרו של אנשונים חוי דאין שמיין אלא יום אחד בלבד, חנע עצמך שהוא חי מאה שני, ואית דלא חיוין אלא שבעין שניין ואוף שמיין חדרש לחומר, אי את אפשר דכתיב ואם כנכורת שמנים שנה, נחא נער עושה מלאכה וזן לפי כבודו, אוף הבא מן שוויין ליומא חז, והדא דתימר בושת ברם מילין חורנין לא ברא: האומר ראשי נזיר כבדי נזירה נזיר, חילוכי נזיר דיבורי נזיר לא אמר כלום, למח

כחיקין חק פנמיים לפי כבודו ופנמיים לפי מה שחזן נחמכר וכדפלטו: ברם צער וכו', דכ"ס: כדי חיו, מה שחלס כז נחמכר כדי חיו, ומה שפסקי צלי יד ופרק ח"כ יגיע חלכך לצעור של חלנויות חז ח"ל: חיו, כלומר חלל ע"כ שחין חיו חחית חלל חס שחזן חקיד (חס חיו קויעים חס יד) לזיס חלר צלצד ונחמן לחקדש חנע עצמך, דחשך דנולכד חז ח"ל לשחיתו כדי חיו דמנין ירע כמה חזן חז, דמי שני ח"י חלדס ע"י שנת וצנורות ח"י ואם חקמיתו לחומר צד ח"י ודילמל חז חלל שנת: נחא, נער ודלי ח"ל לשחיתו כדי חיו כדפלטו, חלל חקן ששניין רק צומחין חין ח"י דנחש כל ימי חיו משחיתין לזח וקחמרה ח"ס דחסיי חין שניין לו חלל יום חלר, וזק צומח חלל שאלר חדברים: חני חני חחית חז ח"י חוספתח חיל צמ"י דכ"י: למח

נראה נותן לו שנים צער ריפוי, בטומם שבידו נותן לו אחד בושת רבי חגי' בשם רבי זעירא לא מר הבא ברם שמיין אותו לפי כבודו ולפי שווי, ח"ך עבדא וזו ואינו עושה מלאכה, שמיין לפי כבודו נער עושה במרגליי הכל לפי שווי והדא דתימר נזק ברם צער ריפוי שבת ובושת לא ברא דשמיין סכרין מימר כדי חיו ואוף עשרו של אנשונים חוי דאין שמיין אלא יום אחד בלבד, חנע עצמך שהוא חי מאה שני, ואית דלא חיוין אלא שבעין שניין ואוף שמיין חדרש לחומר, אי את אפשר דכתיב ואם כנכורת שמנים שנה, נחא נער עושה מלאכה וזן לפי כבודו, אוף הבא מן שוויין ליומא חז, והדא דתימר בושת ברם מילין חורנין לא ברא: האומר ראשי נזיר כבדי נזירה נזיר, חילוכי נזיר דיבורי נזיר לא אמר כלום, למח

למה . עליו נפשו צדק רשע וכדל' לנגל ודבור, ומשני דהוי' כמו בערכין דבעינן דוקא נדבר שהשטמה תלוי בו : נדר נדר . גבי נזיר כתיב כי יפליא לנדור נדר, וגבי ערכין כתיב כי יפליא נדר מה נדר האומר בערכין דבר שהשטמה תלוי בו דכתיב בערכך נפשות אף

אשר לפנינו וגם לא נחלסנו במקום אחר ועיין מה שפירשנו וכל הענין לטיב :

נדר נדר וכו' : עיין ירושלמי כור פיר היל' ותקיע פירש נקדשים כתיב נדר ונזיר, כתיב נדר מה להלן במקדש צהמה צעיקין עידור נדר שהשטמה תלוי בו ואם לא הו' כולה קדושה אף צעיקין כן ונדעין דחוקין דמי' שייך קדשים לכולן והעיקר דלפנין ובערכין וכו' שחול' כדל' בערכך נפשות כתיבוכן פ' הפיע ועיקר : **הלכה ג'** : דבי יורה אומר קייסין אורו

כן חול' הג' דתוקפתא גבי' וצבלי מכילתן הג' . לוקה וטותן ערך שלם ופירך השם לוקה אורו ומשני רב פסא לוקה בערך שלם, ולפי הג' שלפנינו ליכא לקוסי' ופירושא של הצבלי, ומתחילה אמרתי שהתוקפתא לפנינו כחוקה עפ"י הצבלי אבל כיון שאנו רואים שגם בהירושלמי הג' כן נלחם דלפני נוקדי הצבלי פסח הג' כמו שחול' שם ותקנה ר"ס עיר קוד ה' לירמיו :

ר"מ היל' דער וכו' : עיין צבלי מכילתן, ולפי הנראה הירושלמי חול' נזונה קרלה לייסב מתניין אף כדל' אבל אפשר לומר כמו שחול' צבלי דהשם משני דר"ס קיל נמי הו' חול' מוליד דכיון לנכילה ומשני ערך חלי נותן כולה ומשני חלי ערכי' ואף שלם התנדב כדרך המתנדבין נותן חלי ערכו כדמשני שטייר ערך השני שכן דרך ז"ל לקבל עליו חלי הערך והו' כדרך העתכדין, וכן עיקר :

הלכה ד' : דמי שור זה עלי עיין צבלי מכילתן דדמוק השם לוקמני דרישא וסיפא עיני דקאמר דמי שור, ורישא

ששייר ערך דמערבי אינשי בדא הוא דתנינו ערך חציי עלי נותן ערך כולה רבי מאיר היא דמר אין אדם מוציא דבריו לגרמיה מטעה אף חצי ערכי עלי תמן ידעין דקרייה כתיב בערךך נפשות ולא חצי נפש : **משנה** : שור זה עולה ובית זה קרבן מה השור ונפל הבית מאור מלשלם שור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מה השור ונפל הבית חייב לשלם :

הלכה ד' : תני שור זה עולה השור עולה ומועלי בו ואינו חייב באחריותו שור זה עלי עולה השור עולה ומועלי בו וחייבין באחריותו דמי שור זה עלי עולה השור חולין ואין מועלין בו ואין חייבין באחריותו בית זה המדש הבית הקדש ומועלין בו ואין חייב באחריותו בית זה עלי המדש הבית הקדש ומועלין באחריותו דמי בית זה המדש הבית חולין ואין חייבין באחריותו רבי יוסי בר רבי בון מעמא

ומה' נגנז ונפל הבית קודם שהחזיק בן הגיזר חין חייב במחירותו דהרי אומר שור זה בית זה : שור זה עלי . קמיל דלעצ' שאמר שור זה' כיון דאמר כני' עלי' חייב באחריותו : **הלכה ד'** : תני . בתוקפתא צעיקין, והגירסא לפנינו מתוקפת יתיר ומשני שחול' בתוקפתא : דמי שור זה עולה . ליל' שימכר השור ונדעין יקח עולה כל כמה דלא מוכר חין כאן קדושה דלא קדשי אלא דמי ולא גוף השור, ואף על פי כן אם אומר הו' עלי חייב במחירותו וכן הדין צבלי : עממא

למה שזה מתמים את הנדר בדבר שהנשמה תלויה בו וזה מתמים את הנדר בדבר שאין הנשמה תלויה בו נדר נדר מה נדר שנאמר להלן דבר שהנשמה תלויה בו אף נדר שנאמר כן דבר שהנשמה תלויה בו מתניתא מסייעא לרבי יוחנן דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן מלוה בעדים ננבית מן הירושין ובלבד שירשו הרקע מה עביר רבי בא להרא מתניתא הוא עביר לה כמלוה הבתיבה בתורה ומלוה הכתובה בתורה כמלוה בשומר היא :

משנה : חצי ערכי עלי נותן חצי ערכו ערך חציי עלי נותן חציי עלי כולה חציי דמי עלי נותן חציי דמי דמי חציי עלי נותן דמי כולו זה הכלל דבר שהנשמה תלויה בה נותן דמי כולו האומר ערכו של פלוני עלי מה הנדר והנדר יתנו הירושין דמי של פלוני עלי מה הנדר יתנו הירושין שאין דמים למתים :

הלכה ג' : אשכחין תני במחלוקת חצי ערכי עלי נותן חצי ערכו רבי יודה אומר מונסין אותו ונותן ערך כולה חציי דמי עלי נותן חציי דמי רבי יוסי בי רבי יודה אומר מונסין אותו ונותן דמי כולו מתניתא דלא כרבי שמעון דמר כל שלא התנדב כדרך המתנדבין שמוזר שנייא הוא ששייר ערך דמערבי אינשי בדא הוא דתנינו ערך חציי עלי נותן ערך כולה רבי מאיר היא דמר אין אדם מוציא דבריו לגרמיה מטעה אף חצי ערכי עלי תמן ידעין דקרייה כתיב בערךך נפשות ולא חצי נפש : **משנה** : שור זה עולה ובית זה קרבן מה השור ונפל הבית מאור מלשלם שור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מה השור ונפל הבית חייב לשלם :

משנה : עולה . למזבח ובית לצדתי' : מה השור . וה"ה נגנז ונפל הבית קודם שהחזיק בן הגיזר חין חייב במחירותו דהרי אומר שור זה בית זה : שור זה עלי . קמיל דלעצ' שאמר שור זה' כיון דאמר כני' עלי' חייב באחריותו : **הלכה ד'** : תני . בתוקפתא צעיקין, והגירסא לפנינו מתוקפת יתיר ומשני שחול' בתוקפתא : דמי שור זה עולה . ליל' שימכר השור ונדעין יקח עולה כל כמה דלא מוכר חין כאן קדושה דלא קדשי אלא דמי ולא גוף השור, ואף על פי כן אם אומר הו' עלי חייב במחירותו וכן הדין צבלי : עממא

ורכבא דקאונר יקדים הסור לדנוי וקיסא דקאונר לכבידו דנוי יקדשו ורינו היל דאונר חסם ונקדיש דבר שכל צל בעולם, ולפי הנראה חסם הירושלמי פסעות לשון ההקפדה דנוחלך בין שור וצין דנוי שור ועיין רמב"ם ס"ד מהל' נוצה"ק ה"ו:

אם באונר הרי עלי מיד הוא שומר: לשון "ונוי" קשה דהא ע"כ גם צנדר ל"ך ג' רגלים והימנר טוב הוא נה ספי' הגאונים צעלי נפי"י על הגליון, דכל דאונר הרי עלי אינו הלוי בהפסקה רק נעמנה לינורו למיד שומר על צל תאחז, איב כהפסקה ואחרי צ' רגלים הניח חסרה, חסר רגל ראשון עובר ניה, דלף חי לא ינחל וזכה קנט קחתי ודל הפסקה עובר צניה כיון שצנדר נוספה שאמר הרי עלי ג' רגלים "ונוי" דקאונר חסר רגל ראשון הפסקה הוא ג' רגלים נעמנה נדרה חלל חן און קיימין צאונר ה"ו אז הפסקה נעמנה וזכן קדיא דהנערק עם הפסקה להסונה, וקניל קרה חל תחחר לשלנו ולא חל חליפיו:

בית זה עלי הפקד: תינח דפריך "הקפדה" ד"ר"ח ולא פריך "נונהימין" דקחתי כתי צית זה קרנן כפל הצית פטור מלשכל, ועוד קשה דלל פריך מריבא שור זה עלי עולה, וכ"ל דנונהימין איבא לאקשו, דיש לחדות בנוי דנונני הש"ס צנלי (חולין קל"ט) הני עילי חוכי דנה הסור ונפל הצית ליתנהו וחייב לשכל, חלל סיכא ליתנהו כל סיכא דחיתים צני גזא דרמננה הוא, ומשאיכ צתוקפתח קחתי קחנא חייב צלחיתין צכל גוונח ונפי' סיכא ליתנהו רק דלל מונקרי להקדש חייב צלחיתין, ונפסי זה ג"כ לא פריך ונריבא דשור זה עלי עולה דיש לדחות ג"כ כדהסם ה"ו קדשי מונח דמוחקר הקדשם חלל קדשי צדק הצית דלל מונקר הקדשה חייב דאונר עלי חל נחייב:

הלכה

מעמא דמתניתא כהדיו דתני אי זה הוא נדרר שאמרו האומר הרי עלי עולה, ואי זה הוא נדבה שאמרו האומר הרי עלי עולה, רבי חמא חבירין דרשבנא בעא אמר הרי עלי וחזר ואמר הרי זה, רבי חנינא אמר לא מסתבר דא ברם אילו מר הרי זה וחזר ואמר הרי עלי, דאיסור חמור חל על איסור חל, כלום איסור חל על איסור חמור, ואל פסח אהל מועד לא הביאו ולא את את חליפיו, אמר רבי יוסי דו קרייה פירשה לוי בן סיסי טימיו דרבי באומר הרי עלי עולה ועברה עליה שלשה רגלים והביא אחרת והקריבה מיד הייתי אומר פטור הוא מן הראשונה לפים בן צורכיה מימר לא תאחר לשלמו ולא חליפיו, אמר רבי יודן אם באומר הרי עלי מיד הוא עובר, ברם כז נז טימיו באומר הרי זה עולה ועבר עליה שני רגלים והביא אחרת תחתיה ולא הקריבה מיד ועבר עליה רגל שלישי והייתי אומר תצטרף עם התמורה שלשה רגלים לפום כז צורכיה מימר לא תאחר לשלמו ולא את חליפיו תמו תנינו הפרש שקלו ונאבד רבי יוחנן אמר חייב באהריותו רשב"ל אמר הקדש ברשות נכוח בכל מקום שהוא מתניתא פליגא על דרבי שמעון כז לקיש נשבעין לבני העיר ובני העיר שוקרין הו תחתיהן, ולא עוד היא משום שבעות תקנה, מתניתא פליגא על דרשב"ל בית זה עלי הקדש הבית הקדש ומועלין בו והיביין באהריותו, הדון ודאי פליגי על דרבי שמעון בן לקיש ולית ליה טימיו, נחית עולא לתמו ומר במה גן טימין, אי באמר הרי עלי כל עמא מורי דחייב באהריותו ואי דמר

הלכה

הרי זה כל עמא מורה דפטור, ברם בן גן קיימין דאמר סתם רבי יוחנן אומר הרי באומר הרי עלי ורשב"ל אומר הרי באומר הרי זה, אמר רבי יודן ויאות הפרש שקלו תניתא:

משנה: חייבין ערבין מטיבטבין אותן חייבי חטאות ואשמות אין מטיבטבין אותן חייבי עולות ושלמים מטיבטבין אותן, אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה שנתאמר דרצונו בופין אותו עד שיאמר רוצה אני, וכן אתה אומר בגיט' נשים בופין אותו עד שיאמר רוצה אני:

הלכה

משנה: מטיבטבין אותן, חייבי חטאות. דלתי לכפרת לא משהו להו וגבונא נפשה: חייבי עולות. חייב דנוכחה על עשה ועל לאו היתק, לפסח ביון דלאו חובה היל חקא לשהו ונונכטבין אותו ואעפ"י ה"פ אעפ"י שכל דבר דלתי לחיבה צעיקין לרלונו, ואיכ נחלי לטבין דנונכטבין אותו שכל לרלונו, וקאונר דבופין אותו עד שילומר כולא חיי וקני צהבי: בגיט' נשים. צגונא כבופין אותו לגרסה, חיי שבושין אותו עד שילומר כולא חיי: הלכה

טעמא דמתניתא. דנוחלך צין זה וצין עלי ואעפ"י שמונר זה ג"כ כיון דאונר עלי חייב צלחיתין, וכן הוא בירושלמי חולין דיש פ"ב שניחא היל דנור הרי זה עלי שניחא היל דנור הרי זה: דתני. עיין ירושלמי פ"א דר"ה: אמר הרי עלי. חי מנסי חסרה לקולא ופיין קאונר דית דלא

מסתברא דודליכל נהני, דניחא דק לונצני צלחיתין כגון דאונר הרי זה וחזר ואמר הרי עלי חלל לקולא דלא דלא נהני וסרי זה קול דלתי נומייב צלחיתין, ולא את חליפיו, בן הוא ג"כ בירושלמי ר"ה פ"א, ובידושלמי חולין פ"ב חקר: והביא אחרת. שאלהם הרשונים, והסאחרת שחז' ניד וה"ל שפסער ענ הרשונה לבן קאונר, וכל חל חליפיו" דלתיין אינו נשכלס לראשונה: מיד הוא עובר. חסר שצנדר ג' רגלים ופסיעא, וכל קרא דנוח"ס"ת ציונר סיפער צלחית: דתיי אומר, שחלי חסרה תמורת הרשונה היל, ונחל שונעת כבדכ עבר ג' רגלים וחייב לפיכך קאונר קרה חלל פתח חלל מועד לא הביאו, וכל חליפיו דותחין לו ג' רגלים צפ"ש: חסן תנינן, שקלים פ"ב היל: דפרשי שכלו. ולא חספק חסן: חייב ליד תנינן עד שכלל: חייב באהריותו. ולריך לשקול שקל חלל: בכל מקום שהוא. וצ"ל חלל הוא, ואינו חייב צלחיתין: מותניתא. סס, בני העיר ששלחו חלל שקליהן וגבונא חו נכדנה חס כתיקנה הקדושה נשבעין לגבונא, ואם כלו נשבעין צנלי חללי העיר ובני העיר שוקלין תחתיהן, וחסתח קסיל לרש"ל ניינ צני העיר שוקלין תחתיהם חל צכל ונקוס שסם דרמננה נכוח: ולא עוד הוא ה"פ בנוי שהסנונה היל רק מוסס קחנא קדי סיחא שכלח חזיר צכקס דקיסים, בן חס מנשלמים מנפי תקנה זה, שכל חללו צחקדשות, לשלח עיי שית רק יצאו שקליהן צצננו דנלוה צו יתיר מנכסיהו: מתניתא. מוקפתח דר"ה דלעיל, וקס"ד דרש"ל צחרי עלי כתי פליג דהשחל קשה מנחיתין דקחתי דלף צזה עלי דהוי מנח דווייל דשקלים וקחתי דחייב צלחיתין: ולית ליה טימיו. דליא לחרץ דרבי רשב"ל מנחיתין: נחת עולא. דנהרץ דלעולם ל"ק לרש"ל דנודי הוא צגונא דנחיתין והיל דשקלים ויירי צחטס כדקחתי, הפדים שקל"ה כסם, ולכן פליג רש"ל וק"ל דהוי סאונר הרי זה, דכל הינחל וריבא צני גזא דרמננה הוא:

משנה: מטיבטבין אותן, אם חל בכלם, הגויצר צל

לכיה גוונח ונוני ואם לא שכלס חן לו נועל ונונו ונכסן: חייבי חטאות. דלתי לכפרת לא משהו להו וגבונא נפשה: חייבי עולות. חייב דנוכחה על עשה ועל לאו היתק, לפסח ביון דלאו חובה היל חקא לשהו ונונכטבין אותו ואעפ"י ה"פ אעפ"י שכל דבר דלתי לחיבה צעיקין לרלונו, ואיכ נחלי לטבין דנונכטבין אותו שכל לרלונו, וקאונר דבופין אותו עד שילומר כולא חיי וקני צהבי: בגיט' נשים. צגונא כבופין אותו לגרסה, חיי שבושין אותו עד שילומר כולא חיי: הלכה

ורמה קלעים יום: ונכאן שמינה לקצרת חתום: ריש מירקן שכתבה דנקטי יתומים לבנותה דאפילו יתומים אין ומכריון יותר חלי יום וסיה לכל חרם שצ"ד יורדין לכבסיהן והרי נפושם הוא צירוסלמי הכא ובחזות פיה ה"ו ד"י יום של הכרזה הוא ציתונים דוקא כדי ליפית כחן ואספסר לומר דלמסוקי קופ"י הש"ס ולונה ל' יום" הוא דלמסר לא יכריו יתור ומשני שהוא יפסא כח היתומים, ופריך אדרבה כל ניה שונכריון ציתה, את מייסא כחם, ומשני דיתור ונלי יום את נרע כחם וזה ג"כ כונס חתום דקנויל דיתור ונלי יום אפי' ציתונים לא מוסם שיהי נזה גיע רעם ליתומים, אלב נודריו הרעננים פ"ב נחלי ונלוח ה"ח נכסע ערק ציתונים ונלכסין הכרזה ל' יום ולא פחות אם לא הגיע הנחה לבנות צ"ה נכס"כ נשאר צ"ה די נכרזה פחות מנזון זה דוקא :

שום היתומים שלשים יום ושים ההקדש ששים יום ומכריון כבוקר ובערב :

הלכה א' : ולמה ל' יום . בעריו חכמים לצ"ד להכריו ונשני כדי לליפות כחן של יתומים . שיתקנס הדבר ויצאו לקומות ג"כ מנוקנות רחוקים ויסיפו על הנחה : ויכריו יותר . אם ע"י הנשך וזנ הסכום אלה מופה כחן של יתומים, איכ' למה דוקא ל' יום ולא יותר : בבאן ואילך . ונשלשים יום ואילך גיע לחס חזק שיתקנו לקומות הרחוקים ומיסיפו לא יצאו : ואומר אב בהקדש . שני הנשך הסכום יותר ונלי יום גיע חזק ללקדש ודי ל' יום הכרזה : תופש ראשון ראשון . כל ראשון ששקק הקבוס חינו יכול לחזור לחנינו לגבול נבילתו להדינה וא"כ ליכא לניחם ונכריון ק' יום אם יצאו מניקופים ודלי קוצה ואם לאו לא הפקידה נשאל"כ צבוס יתומים כדלענון : לעולם . ר"ל עד שייקפו הנקם היתור גדול : בפלים . ועפי לא חלדתי לכ"ד : הרא אברה . ר"ל דה"פ כיון שנהקדש את תופש ראשון ראשון ואינו יכול לחזור זה ש"נ שאם החליעו צ"ד לחלד, כ"ז שלא צלו לנחה הקונה, וצלו שומין ובתנו יותר חזרין צ"ד ומחליטין להם, וצבוס יתומים חייסין שנה צחוד כך יחזו

הלכה א' : ולמה שלשים יום כדי ליפות כחן של יתומים, ויכריו יותר, עד שלשים את מיפה כחן, מבן ואילך את מרוע כחן, ואומר און בהקדש בן שנייא היא הקדש שאת תופש ראשון ראשון, ויכריו לעולם, די להקדש שיהא בפלים בהדיוט, אמר רבי יודן מן מה דאת מר שנייא היא הקדש שאת תופש ראשון ראשון הדא אמרה שאם ימצאו שומין שמחזירין ומחליטין, ולמה מכריון כבוקר ובערב תנן רבי חייא ביציאת פועלים ובחבנסת פועלים, ואמר שההוסיטניה אמר רבי יוסי הדא דתימר בשלא מצאו שומין ברם מצאו שומין מחליטין דו מתניתא שום הדעים שפדתו שנתת או חותירו שתות מבין בטל מפני שפחתו או חותירו ברם מצאו שומין מחליטין, רבי הנינה קמיה דרבי מנא ומאי חמית מימר בשלא חזריו לן סימין מן דסיפא אלא אם כן עשו אגרות ביקורתא, רבי יוחנן בשם רבי ינאי אין פורעין מנכסי יתומים אלא אם כן הוא שטר שהריבית אוכלת בו ואית דמריין איה לבתובת אשה, רבי יאמי אמר מפני מוונת אמר רבי מתניה

הרחוקים וגם החמונים לא יקנהו ונשאל"כ בהקדש על כל פנים את תופש ראשון וליכא לניחם לנזירי : ביציאת פועלים . ר"ל צערך שנווליון צניה מנלכחן חונר להם שילכו לרחות ויגידו לו חות דעמס : ובחבנסת פועלים . למלכחן הוא שאל חותם מה קרלה או שהפועלים ונזירים לו ונעלוק, אלא שקתם צבוס הנפקיד לפועלים הדבר נוגע לו ציתור ונוקדים לשאלם : ואמר . נשעת הכרזה, שעתה זו נוכלת וכך עושה תנאה צכל שנה וכן הוא ונלרים כדי שיקפלו עליה וצ"ה : הרא דתימר . דנעינין ל' יום דוקא שלא נכחו

החמיר ששמו צ"ד אלב ננאלו שומין שנתנו שומת צ"ד מחליטין קודם : דו מתניתא . ממשנה זו שעינין להלך מילתא : שפחתו שהות . ונדלח אכריו מירי כדלענון לקנו וקלמרי דדוקא נשטעו ונכחן נעל, אלב לא טעה אפילו צלי הכרזה מכרן קיים ולכן מריך : וסא חסית מימר . ומנין לך לומר שנתניתן איירי שנמכרת צלי תכרזה, דילמא נדלכריו ונעו כני מכרן צעל : מן דסיפא . דקתני אלל אם כן עשו אגרות עקודת והיינו הכרזה כדלענון . צירוסלמי . כתובות ערק "א הלכה ו' ש"נ דרשא צדלל אכריו מירי : אין פורעין . אין צ"ד נוקקין ליכד לכבסי יתומים : אלא איכ' הוא שטר שהריבית אוכלת . ומוקמינן צבצלי שלוח חניהם מצות מעבדים וקנצ מעבדים עליו לדון צדיי ישראל, ולחקנות היתומים יורדין צית דין לכבסיהן, שאם אין אשה עושה כן הריצת מכלת חקן : לבתובת אשה . שכל זמן שלא יפרע כתובתה חיזותו מנכסי היתומים :

מן חש למזונות. מאן הוא דקיל דכשגזתה כמזונתה לין מן חש למזונות ר"ש: עיין בתוהות פ"ע ה"ז ועיין כיוונות עוד נכבדי יתומים: במגבה. לילל חש גזתה בתוהות זו נלה וכשלה גזתה לא תעבור חלה צד"ה וסינו בלוקה סתין לה מזונות כדלמור ר"ש בתוהות פ"ח ע"ב, וכל סתין לה מזונות (דסינו חרקה) לא תעבור חלה צד"ה, וה"פ. מן חש למזונות, חל חק ודלי לה, דקיל דלעולם נוכרת של צד"ה ולין צד"ה נוקקין לזה, ור"ש, חל לדידה בהגזתה כמזונתה חל, וסינו בלוקה, דליכא טעמא דנעזות דלוקה דלוקה לין לה נזונות: מאי ברוך. חל טעמא נחל נוקקין צד"ה לכמזנת חש: משום חנה. טעמא חן נחלי נזניה כמזנתה וישלח ולא תהגון: אוח לגולה. לשלם מה שגזל חניה, חן חוק כל חנה צד"ה יורדין. לנכדי יתומים: הניחיה. נופרש בנתינתה כן: מן הדא. צ"ק פרק הגזל צמח: חייב לשלם. נוקי חזיו ונשנוע ח"פ קטנים: אין נפרעין, וסינו למיקין וצויתוים קטנים וצוילגוני כמזונות כס נפורש כיני נתינתה לין כפרעין נכבדי יתומין לנזיקין חלל ון חזיקרית: בנתינתה. דקתני לין כפרעין חלל ון חזיקרית לא בנזיקין עיירי חלל בנזונות חש, דכמזנת חש ון חזיקרית: מן השופי. דנעה לילה: הא מאונס. שנינו חלה, וכוה"א עובדא קרימו חלה צמח סאונר סרבי צל צל כחן רולה לשלח ונ"י נחפלה ודכס כמזנתה, ולכן כמזנתה לה הערמה והניחו העובדא לפי רבי יוסי חרזה למזונותיה, שלח דנעה לילה דקח כמזנתה:

מזן דוש למזונות רבי שמעון דרבי שמעון אומר במגבה הדבר תלוי, מאי ברוך מפני חנה כדי שיהא הכל מופצין עליה לישאנה, ואית דמריין אף לגולה ולנזיקין, רבי יוסי כי רבי בון אף נן נמי תניתיה תרייהו, לגולה מן הדא אם היה דבר שיש לו אחריות חייב לשלם לנזיקין מן הדא, אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הויבורית, רבי מנא בשם רבי בא מתניתא בכתובות אשה ואתייא כדמר רבי יודה בשם שמואל תתבעת כתובתה בבית דין איברה מזונותיה, אמר רבי יוסי ובלבד מן השופי הא מאונס לא בהדא ארמלתא דרבי, אבדומס רמיה בה דמריין לה הא רבי בא בר בהן בעי לך תבעית פרנה ואיברה מזונותיה מן דאית ידעין מילי אעלון עובדא קומי דרבי יוסי וחזרה למזונותיה:

משנה: המסדיש נכסיו וזותה עליו כתובת אשה רבי לעזר אומר כשיגרשנה ידור הנאה, רבי יהושע אומר אינו צריך, כיוצא בו אמר רבן שמעון בן גמליאל אף הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מגרשה ידור הנאה שמא יעשה קנוניא על נכסיו של זה ויחזיר את אשתו:

הלכה ב': אמר רבי מנא טעמא דרבי לעזר שבן הוא חש על הערמה, טעמא דרבי יהושע לית הוא חש על הערמה, רבי יוסי. כי רבי בון לא מר בן ברם אתיין דרבי לעזר בבית שמאי ודרבי יהושע בבית הלל, דרבי לעזר בבית שמאי דבית הלל, אומרים אין אדם נשאל על המדישו לסום בן הוא דמר צריך להדיר הנייה, ודרבי יהושע בבית הלל דבית הלל אומרים אדם נשאל על הקרישולסום בן הוא דמר אין צריך להדיר הנייה מה נמשך תתי בה האיש ישאל על הנייתו, מודי רבי יהושע בערב שהוא צריך להדיר הנייה, מה אמר רבי יהושע במתנה מכיון

מזונות חש: בתוהות חש: חלל כנו סהול צירושלמי כמזונות כיני נתינתה בנזיקין ולפי כמזנת חק בלן הד כיני נתינתה וע"י קלי רבי ננח סחיל להניה נתינתה, ולפי' לעיל נני חסד ליוגר דטעמא נזכר נזונות, ומיירי כמזונות כמזנתה צד"ה וכו"ל ולכן צ"ל נוקקין לה כדי שלא תהא כיוונות נכבדי יתומים ודוק: **הלכה ב':** עכן הוא חש על הערמה: עיין ירושלמי נזר פ"ח ה"א וצ"ל נזכילתה, ומינח לי דלל נוקי חש"ק דלג"י לי נקדים צעין יפה חן צעין רעה הוא נקדים ונחל דקיל צעין יפה הוא נקדים לא חייסין לקנוניא, בדלקתן גבי נתינתה ונ"י דלפי הידוקללוי נקדים לב"ע נוקדים צעין יפה הוא נקדים חלל דקיל לר"ה דה"י צענת הקדשו דלח ודלי הוא נקדים צעין יפה ולא קייר לעזנו כלים בהדבר שזה נוקדים, חלל חסר בן נתינתה ועשה קנוניא כדי להחליט ון חקדקדק, ור"י לא חייב להחל דכיון שנקדים חק לחסר בן חיו עשה קנוניא, וכאשר העיין צרענים פ"ז נחלי נכסין ה"י סבתא חוקדים כל נכסיו ואח"כ גירס חל חסות מנחל מה שכתבנו ודוק:

דר"ל ב"ב: ועיין צלל נזכילתה, וכבר חנה הכ"ח על ח"י' דסק כר"ל דלולי בשעת צ"ס ועוד דר"א ור"י חלכה כר"י העיקר הוא כנו סבתא חרד"ז דחכא

משנה: ידיר הנאה, ע"ד רביס סתין לו חסרה שלל יחזיקנה לעולם ועצמא נופרש בגזנול: בעלה מגרשה: ולין לו צמח כמזנתה חן הערב נעלם לה כמזנתה עד שידר הנחה שלל יחזיר ויקחנה וכלענפס נשום קנוניא לחוליה כמזנתה ון חערב סלל כרין:

הלכה ב': טעמא דר"ל. דמנר ידור הנחלישמיים: על הערמה. שלל יעשה קנוניא על חקדקדק, ונגרשה סתגנת כמזנתה ון חקדקדק ואח"כ יחזיקה: ור"י. דקיל חיו לר"י צרמח חלל נשום סתין חסר עושה ודוקה חקדק חלל כשגלה צמח וחס חקדקדק חלל נעלם צמח נכסיו העצמאידים למזנת חש"ק: לא מר בן. רק לכ"ע חסר עושה קנוניא על חקדקדק, ונפלוגתא דר"ש ורביה עליגא כדמפרש: דרבי אומרים. צמח חלל חקדקדק חלל נשום קנוניא על חקדקדק: ור"י כביח. דלמריין חקדקדק חלל חקדקדק חלל נשום קנוניא על חקדקדק, ונענעם זה קיל לר"י חן לר"י לחדי חכיה כדמפרש: מה נמשך. טעמא חלל חן לר"י לעשות קנוניא רק ישאל על חקדקדק ויחיל לו חסר ויהנה נכבדי: מודי ר"י. חניג דפליג על ר"ל צריש מורי הוא לרשביג צריש דנערב ודלי חייסין לקנוניא, ונגרשה כדי סתגנת כמזנתה ון חערב: במתנה. סתין נכסין נתינתה לחסר וגרס חל חסות חן לר"י לחדי חכיה, דחל גבי נתינתה לכ"ע חלל חקדקדק, ולכן נחפס חש"ק חלליה דר"י כדמפרש: מכיון

מזן דוש למזונות רבי שמעון דרבי שמעון אומר במגבה הדבר תלוי, מאי ברוך מפני חנה כדי שיהא הכל מופצין עליה לישאנה, ואית דמריין אף לגולה ולנזיקין, רבי יוסי כי רבי בון אף נן נמי תניתיה תרייהו, לגולה מן הדא אם היה דבר שיש לו אחריות חייב לשלם לנזיקין מן הדא, אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הויבורית, רבי מנא בשם רבי בא מתניתא בכתובות אשה ואתייא כדמר רבי יודה בשם שמואל תתבעת כתובתה בבית דין איברה מזונותיה, אמר רבי יוסי ובלבד מן השופי הא מאונס לא בהדא ארמלתא דרבי, אבדומס רמיה בה דמריין לה הא רבי בא בר בהן בעי לך תבעית פרנה ואיברה מזונותיה מן דאית ידעין מילי אעלון עובדא קומי דרבי יוסי וחזרה למזונותיה:

משנה: ידיר הנאה, ע"ד רביס סתין לו חסרה שלל יחזיקנה לעולם ועצמא נופרש בגזנול: בעלה מגרשה: ולין לו צמח כמזנתה חן הערב נעלם לה כמזנתה עד שידר הנחה שלל יחזיר ויקחנה וכלענפס נשום קנוניא לחוליה כמזנתה ון חערב סלל כרין:

הלכה ב': טעמא דר"ל. דמנר ידור הנחלישמיים: על הערמה. שלל יעשה קנוניא על חקדקדק, ונגרשה סתגנת כמזנתה ון חקדקדק ואח"כ יחזיקה: ור"י. דקיל חיו לר"י צרמח חלל נשום סתין חסר עושה ודוקה חקדק חלל כשגלה צמח וחס חקדקדק חלל נעלם צמח נכסיו העצמאידים למזנת חש"ק: לא מר בן. רק לכ"ע חסר עושה קנוניא על חקדקדק, ונפלוגתא דר"ש ורביה עליגא כדמפרש: דרבי אומרים. צמח חלל חקדקדק חלל נשום קנוניא על חקדקדק: ור"י כביח. דלמריין חקדקדק חלל חקדקדק חלל נשום קנוניא על חקדקדק, ונענעם זה קיל לר"י חן לר"י לחדי חכיה כדמפרש: מה נמשך. טעמא חלל חן לר"י לעשות קנוניא רק ישאל על חקדקדק ויחיל לו חסר ויהנה נכבדי: מודי ר"י. חניג דפליג על ר"ל צריש מורי הוא לרשביג צריש דנערב ודלי חייסין לקנוניא, ונגרשה כדי סתגנת כמזנתה ון חערב: במתנה. סתין נכסין נתינתה לחסר וגרס חל חסות חן לר"י לחדי חכיה, דחל גבי נתינתה לכ"ע חלל חקדקדק, ולכן נחפס חש"ק חלליה דר"י כדמפרש: מכיון

החבל חייבין לקטועה ולא אצטרין מרג' דצעי שאל על
הקדשה דחשב' נייאנח דלודמין זי חסב ועושה יתיר קטועה:
נשמע יתיר עין חדל: הכי הכי עובדל איסח חדל ירושלמי
במחזות פיש פיש והסכים צ"ב פיי הי"ע אף

[illegible]

מַשְׁנֶה : הַמִּקְדֵּשׁ נִבְנוּ וְהָיְתָה עָלָיו כְּתוּבָת אִישָׁה וּבָעַל חוּב אֵינָן יִבְרָיִן לְגִבּוֹת מִן הַמִּדְרָשׁ אֲלֵא הַפּוֹדָה פּוֹדָה עַל מִנֵּת לִיתֵן לְאִשָּׁה כְּתוּבָתָהּ וּלְבָעַל חוּב אֵת חוּבֵי הַמִּדְרָשׁ תִּשְׁעִים מִנֵּה וְהָיָה חוּבוֹ מֵאָה מִנֵּה מוֹסִיף עוֹד דִּינָר וּפּוֹדָה כּוֹ אֵת הַנִּכְסִים הָאֵלֶּה עַל מִנֵּת לִיתֵן לְאִשָּׁה כְּתוּבָתָהּ וּלְבָעַל חוּב אֵת חוּבוֹ :

קטנה יתכן. דהא צעיל ליכט
ורק הקטנה, נגד הערב, אמר
לזו ר"י דעמנו נמי דלל סייך עסס דלעזיל דלל וסבס
צעיל נמה לגנות וחי"ט לקטנה דהא ליכט צעיל ודוק:
הלכה

סמו מנצחן כספיהן ועי"י ירדו מנכסיהן. ונדרשן מאל, עד סלה לגרסה מרוב צוני. ולחן ולכן חששו פה לקטנה סמגנה
הכוחה מן הערב וכעונדה דהצלי עובילתן ואחרי יחזיר ויקסנה: ח"ג. אחת עונדה קוני דר"ל וסר אין לך
להר"ל הניה אחר דבי יוקי לך להדיר הניה" ודלעזיל דלר"ל ליכט קטנה דחזיר הנע"מ. ויגנה מהקטנות.
ור"י חייט לשמא יונק הקרקעות ויקנה דברים אשין בעל חוב גוצה מהן או יעשה אותן נכסים
ומשעזיזים לה:

ב. ש. נ. ה. : כתובת אשה ובעיה. ובאופן דליפת קטנית ובכפף שגשש או לזה קודם : שהקדים : אין האשה.
וכן : כדי שלא ילמדה הקדש יולל עלי מדין : אלא המורה. מורה בדבר מוטע ומוטע דלא חייב הקדש
על הנכסים כלל. כיון דליין שלו : חובו מאה מנה. נמלל שהחוב יתר על הקדש עשרה מנה : מוטע. מלוה
ללוה והחמלוס. עוד דילג כדי למדוע הנכסים וליתן לאשה ככתובתה ולנצות את חובו :

הלכה ג': לא סוף דבר. אפי' קאי דקתי מוסף עוד דכר, וקאמר ר"י דהאי דינר לאו דוקא דהא אין הקדש חל על הנכסים המאונכדים לבניהם ולכתובת אשה ומשום שלא יאמרו תקדש יולא צלי פדיון די אף

הלכה ג': וקשייתא מילתא דר"י: מילתא נמי פריך תיסק דר"י מדר"י, הא אפילו חי לא חנוך ר"י לא סוף דבר דינר וכן קאי ונתיבין דר"י דקתי מוסף עוד דינר, ואי נעלין צון כר"י, איב יחא נפדה צויה, וייל חס לא היה ר"י חנוך לא

כ"ס: מועדין בהן. צנהכסין סתקידן אחר שקדש צ"ח וכתובת אשה להקדשן, והשתא קשה מילתיה דר"י מדר"י דמוני: אם מועלין. והיינו ע"כ מוסס שהקדש נפקיע מירי שיצטרך הלבך כל זמן שלא נפדו מועלין צהן ומייצ קצנן ומוונק, איב קשה דנרי ר"י רקאמר דלפי" כ"ס קני הא הקדש גמור הוא ואינו נפדה חלל צויה ומוונק: ואם אינו נפדה בשויה. נהול מפני דלין הקדש כזה מפקיע מירי שיצטרך איב איך קאמר ר"י דנועלין צהן: במהנן קיימין. לנלתיס דר"י

הלכה ג': רבי אבהו בשם רבי יוחנן לא סוף דבר דינר אלא אף כל שהוא ופעמא מאי שלא יהא נראה המדש יוצא בלי פדיון. מחלפה שיטתייה דרבי יוחנן דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן מועלין בהון מעילה גמורה, וקשייתא מילתא דרבי יוחנן אם מועלין בה מעילה גמורה יהא נפדה בשויה, ואם אינו נפדה בשויה לא ימעלו בהון מעילה גמורה, במה נן קיימין אם במחוכר למרמק ובי יש מעילה במרמק ברסן נן קיימין בקמה מאחר שאם עבר ותפש הגיזבר אין מוציאין מידו לפוססן מועלין בהון, רבי שמואל בשם רבי אבהו דרא דאת מר עבר היורש ותפש אין מוציאין מידו, היא דא גיזבר היא דא יורש, כמה דאת מר עבר הגיזבר ותפש אין מוציאין מידו, מתניתא מסייעא

דלח נח עבר היורש וכו': עיין ירושלמי כחובות פ"ח ה"י כל הענין שם צויה לזון והנראה נוסקין הכל העיקר כג"ה הפ"ט שם קדש היורש ותפש אין מוציאין מידו ועיין שם:

רבן נענון צן גמליאל חונך וכו': לשון, לא הקדש כלום דקתי צהכופסח ודלי משמע כפי" שני שכתב דר"י ז"ל והיינו כמו שפסקנו לא הקדש כלום ויולא צלי פדיון וכן דעת הרמב"ד ז"ל פ"ז מהל' ערכין ה"פ"י, ואי קשיא כיון דכל עיקר הצעם שלא יאמרו אין הקדש ויולא צלי פדיון, איב ומה לי פחות מחובו ומה לי יותר, כד מירץ בלתינו צבוע טעם דכנגד חובו לא יאמרו הקדש יולא צלי פדיון, דהעולם יודעים שאין אדם מקדים דבר שצבוע סלח, חלל שישעו לוונק שי"ס בן יורק, חלל פחות מחובו ודלי לא יעצה וכבר תמה צמוס' על לשון דלשון סברא"י שפי' להסדך צבאס חובו מרובה לא גבה מהקדש כלל, איך יסדק לשון המוסקפתא, ולהרענו ז"ל שם וצמירועו למענה טעם אחרת עיין שם וצבוע:

הלכה ד': שמואל בר ווא. וכו'. עיין ירושלמי צ"ח פ"ט, ח"ס וסנהדרין פ"א ה"ט (וכן הוא צמירוע) וכבר תמה

לרבי אבהו בשם רבי יוחנן דתני ופודה מיד הקדש אפילו בדירי שאין הקדש יוצא בלי פדיון לית אינש דמר אפילו בדירי אלא בניו דהוא כל שהוא בעינייה, רבי לוי אשבה תני במחלוסת רבי שמעון בן גמליאל אומר היה חובו מרובה על הקדשו לא הקדש כלום: **משנה:** אף על פי שאמרו חייבי ערכין מששכניו אותם, נותנין לו מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חרש, ממה מוצעת סנדלין ותפילין, אבל לא לאשתו ולבניו היה אומן נותנין לו שני כלי אומנות מכל מין ומין, חרש נותנין לו שני מעצרין ושתי מנרות, רבי לעזר אומר היה איבר נותנין לו צמדה חמר מותנין לו חמורו היה לו מין אחד מרובה ומין אחד מועט, אין אומרים לו מכור את המרובה וזה מן המועט, אלא נותנין לו שני מינין מהמרובה וכל שיש לו מן המועט הממדיש נבמו מעלין לו את תפיליו:

הלכה ד': שמואל בר ווא בשם רבי הושעיה אין שמין ערכין מן הממלסלין דבר תורה אלא מדבריהן, מתניתא פליגא דתננין

וכיון דלין מוליחין מידו מועלין צהן: דרא דאת מר, זאת חונכת דצויה נמי הדין כן דכמו צגינר, דלח קדשי מאלח ש"ס עליוסם כתובת אשה ולשפ"כ גהני תפיק, צויה נמי כן: דתני צמוקפתא מכלילן פ"ד: דמר אפילו בדירי. דלשון אפילו נשמע אפילו דבר פחות כדירי וי"ע דלפי" פחות מנדיכר נמי להחבי מוסף, תנא דמוקפתא לוונק, אפי' צדיכר' לאשמיטין דליכר דמתיסין פירושא כ"ס במחלוסת, מתיסין לאו ד"ה היל רב רבנא פליג וק"ל דלס החוב מרובה על סתקדס אין להקדש כלום ויולא צלי פדיון:

משנה: אעפ"י שאמרו. לצייל פיה: וכסות, ולס אין לו משיירין לו מעות כדי לקנותו, ולשפ"י סמוכות אשתו וכמו עליו, אפי' משיירין רק לו ל"צ חדש ולס להס: חרש. [וינוענעוונקן], ופי' קנופס מותנין לו צ' כלי חוננות וכל מין כילה חרש וכו': איבר. עובדי אדונו: צמיר, זוג שורים למרובה: מן מרובה. ג' מעלין וונק אחר, אין לוונק סמיתין אחר לנכיר, מכלל כד

לקנות מנר חלל ונתיבין לו שני מועלין, לוקח גיזבר וכן ונתיבין לו: כל שיש לו מן המועט. דהיינו הנמר, חס פשיטא דהא חלילי סיס ונתיבין לו חלל קמ"ל דלין צ"ד מותנין לנלכזה לו חסקין דער השתא הוי נשחיל ללחסיס והסמכות וסס חלילי לו ונחמועט וכאשר יקחו מנוט הסמכות יסכר לו הסמוט קמ"ל: מציילן לו חלילי, פ"י שלפי" תפילין קרבו ונועלין אותן בדניס ופודה חונק וליד הגיזבר וכן עיקר, וספי" שפי' צמירוע סמלילין סמלילין, ונעל רלשו דמוק: **הלכה ד':** אין שמין. י"ל דהכא פירוש דון הסמדה אין פרכין חל חלל על סקדקס ולס אין לו קדקס כידון צבאס יד ורק מדרבנן הוא דנועריכין אותו מועטלעלין, ולמתיסין קאי דקתי מועלין אותו מנון כסות ונועט וכו', והיינו מועטלעלין, ומפני שמין ערכין ונחמועטלעלין רק מדרבנן חלל כשענין נקדקס אין משיירין לו כל חסי: דתננין

ערכין

הדרך עלך פרק שום היתומים :

אין מקרישין. גשרה לחמה, וחורף קדם סידק אדם
ממוריקה. מיירי חמיקה, ונקיר ומחיתין הוא
הקפרא בחקותי פיי. כעברך יקום כותן ומיט' קלענים ומיט'
פרכיונות ומק טונו. פלונדירן (דקלע. סל הקדם מיט'
ללא מ"ה. פונדיונות) קולבן

לפרוקטוריו ויחיינו ומני שחן סנה
 חיצול פון הענין, והאחר נתיב שנים
 וצוהו החשבון קלע ושנידון לשנה
 ושנידון הכלכלה חשבים קלעים,
 כל נוח שפדוס גזון צדק קרוב
 חיצול סנה מנכין לו לשני החשבון
 קלע ושנידון לבנות על סנה חס
 פדוס י' קלים לשני חיצול נותן
 צעד קלה זרע חומר שנידון רק
 צ' קלעים וי' שנידון חס, הכל
 פדוס נשמי קלים חס, כלום
 גזעון כסף רק נותן כל החשבים
 קלעים, וקלמרה מחשבת חס
 נותן סנה יקדים לשני חיצול פחות
 נשמי קלים מחשבי חס רולה
 פדוסה מחיז ליתן י' קלים,
 זלע גואלין וכו' לרב לקח חס
 דלון מחשבין חשבון פחות נשמה
 חס נקלח סנה חס חס חס
 לעזוב חס הקלס ויחיינו קלמס מיט
 חס גואלין וכו' נשמי חס מחשבין
 חס חס לקלס, ונשמה חס
 זלע גואלין חס לרב לקח חס
 נשמי חס חס חס חס חס
 סנה חיצול חס חס חס חס

קדוש: אין מחשבין. חדשים לנכות
עון. הקדש שלם יין חלי. קלע וחלי פולדון צדד. חלי שנה
אלה עקלת שנה כנסה אבל הקדש מחשב חדשים לנכות
הקדש דלם הוא גוהל צמלע שנה ויח וחס חסוב
עקלת השנה כנסה הוא חלי שתי שנים ונכות דק: קלעים
ובי פולדיונות לכן חסונים לו הקדש דק חסודים ונכות כי
שקלים ששתי חין שתי שנים עד היובל: חומר. כור:
נשעים. גוונות מלאים עיר: אין נמדדין. מלאין דלחין
לזרע וכל קדשי:
הלכה א' 1 מין. קדש נחשים פ"י: עמי השנים.
וחין שנים חסודים חסונים וכן הוא בחסודים:
אבל הקדש. ח"י דלחמילע קלמור חלין חסודים ונכסה
חסודים חלי. קדש עמסין חדשים לנכה חלי. הקדש
ונחשבין. חדשים ח"י דלח לנכות: חסודים ודלחמילע
דלחמילע צמלע שנה ויח ולי יחשבו הקדש חסודים לנכה
שנה צ"י קלעים צ"י פולדיונות לכן עמסין דק חדשים
ונכות כי קלעים: שנים חסודים חסוב. פ"י נדלחמילע וחסין
וכן חסוב ע"י חסונים. ח"י לחמילע וחסין חסוב שנים
לכל חדשים ונכות דלחמילע. חסוב כנוי חדשים:
שנים חסודים. כחומר חסודים חסוב חסודים וחסין
לחמילע חסודים חסוב חסודים צ"י קלעים ובי פולדיונות:

[illegible]

לעונת. הקדש עושה הגויזר והקדש. הקדש, צלמות רק הדשים וכדומה. ח"כ וההדשים היואלים שנה ונפאל רק שנה ולעונת ההקדש שפאל נפדה צל קלעים, אלל דלמי ודלי קסה אזי אלל דלל דקאלל בין דלון צידו לומר כדקדקס הדללד זיל לטי צרלון גויזר הלל הדבר ולכן העיקר קנדה ופי' הריו זיל:

אתפלגון רבי צל: צירובלניו כציעה לא נעמק פלוגהק דרצ ושנואל: לענין הקדש וצביק שס לא נעמק גיב פלוגסיוסו גבי ונכירה צשנה היוכל ולכן כנלה לעקור השנין הכח שפאלק:

שכן דרך ציל לילל וכו': עיין ירושלמי דמלי שס הגי' משובס והגרי"ל זיל הגיה טעמין דציה חול שפאלק: כספן עוטנין וכו' דרך ציל לילל זיטיס עיטנין אלל עיי' שיל"ס והג' שפליכו ומקדק: הלכה

והשב, עד שנת הויכל שלא יכנס בה כלום. ההדישה בשנת הויכל אתפלגון רבי בא ושמואל דרבי בא אמר מדוש ושמואל אמר אינה קדושי ואתיין אילין פלוגותא כאינו פלוגותא דאתפלגון המוכר שדהו בשנת הויכל רבי בא אמר מנה ויצא מידו הויכל ושמואל אמר לא קנה מחלפה שיטתיה דרבי בא מחלפה שיטתיה דשמואל דאתפלגון המוכר שור לחברו ונמצא נגחן רבי בא אמר מהם מעות הוא ושמואל אמר יכול הוא מימר לשחיטה מברתיו דך, במה נן היימו' אם בשמכרו לארים כל עמא מורי

דלחרישה מבר, אם בשמכרו למכחיו כל עמא מורה דלשחיטה מבר, ברם כן נן היימו' בשמכרו לסירסור דרבי בא אמר מהם מעות הוא דרובא דקניין דלרייא הניא ושמואל אמר יכול מימר לו לשחיטה מברתיו דך, מחלפה שיטתיה דרבי בא תמן הוא מר לא מנה וכן הוא מר מנה וכן הויכל מפורסם הוא מחלפה שיטתיה דשמואל תמן הוא מר מנה וכן הוא מר לא מנה תמן יכול מימר לו לשחיטה מברתיו דך, הבא לאיזה דבר מברה לו לא לוריעה, תמן תנינו לא ימכור לו פרה חורשת בשביעית דברי בית שמאי ובית הלל מתירין מפני שיכול לשוחמה רבי בא בבית שמאי ושמואל בבית הלל, רבי בא בבית שמאי ואף יסבור בבית הלל לית אורחא משהתה תלתין יומי, תמן ויתמו תלתיהו יומיו לא מהם מעות הוא, ושמואל בבית הלל ואף יסבור בבית שמאי לית אורחא דבר נש מיכוס תורא דרייא, וכשיא על דבית הלל וכי אורחא דבר נש מיכוס תורא דרייא ברם על ידי עילה, בית הלל בדעתין דתנינו תמן בית שמאי אומריין לא ימכור אדם את זיתו אלא לחבר ובית הלל אומרים אף למעשרות ומר רבי יוחנן טעמא דבית הלל שכו דרך בני אדם לוכל זיתיהן עמונין על ידי עילה:

משנה: ההדישה שתיים או שלש שנים לפני הויכל נותן סלע ופונדיון לשנה ואם אמר הייני נותן דבר שנה בשנה איז שומעין לו אלא נותן כולן כאחת אחד הבעלין ואחר כל אדם מה בין הבעלין לכל אדם אלא שהבעלין נותנין חומש וכל אדם אין נותנין חומש: הלכה

והשב, מיו וכן הוא צנצלי: שלא יכנס בה כלום. בשנה הויכל דכין להגיע שנה הויכל חין לה עוד מדיון והרי היא לכהנים (הרי"ס ז'): אינה קדושי: נעמק קיח דלקטן השלל מבידה כנר חלל שחיטה מבידה חינו דין שלל חנוכה, וה"ל הקדש כנר יוללת מיד הקדש שחיטו קדושה חינו דין שלל הקדש, ודכ קיל דללו קיח הוא דעביב כשלל גמלה חיה: מחלפה לנעמק דך לכהנים וגבי מבידה חינו דין דהדין מבידה חחר: הויכל חין כלן קדושה: צנצלי (הויכלת) (כ"ט) זיל פתחיה: וחור (ממעות) דמקח שפאלק: דאתפלגון ירושלמי: שפאלק שיה ח"כ דך פרק דהייס: שפאלק נן לייבין: לפלוגהק דרצ שפאלק: לארס, עובד שדות חחרים לעומת לו בשליש ודלי קסה למחיש וימי' דשנואל: לטבחי: קסנה לשחיטה ח"כ וימי' דכ: לסרסור, קומר קונה שורים למחיש ולשחיטה למכס: למחיש, דרצ קיל כיון דרובא קובין למחיש חיו נקמ קעות וחפשי' שחור קונה חיו למחיש חיו דך ח"כ דלנדך לו למקד: לעצמ' אלל צלי זס קונה דך למחיש: וחול הדוב וחזלין צהר רובה, ושנואל קיל כיון דהוא קונה גיב לשחיטה חלו נקמ קעות חול דלין חולכין צנומן חחר חרוב: חמן, גבי שור נחא חוור לל קנה חיוי, נקמ קעות חוור גבי יוצל חחר דקנה וחפשי' חין לו שס חיה חסדה שחורת מיד לנעמק ופלי' קיל דקנה: יובר פתחיה: לכל וידע חקונה ששנה העצב חול וחסדה חחרת וקצר וקצב עליה, וצודלי דצרים צגו שקנה חלל גבי שור נגחן נקמ קעות חול, וצנציעה גרסי' נטורס צרס חכא נקמ קעות חול: חמן יכול מימר, גבי שור נגחן צפיש לשחיטה חול שס חולכין יכול מויר לו לשחיטה ונכחיה וחפשי' דרובא למחיש חחר: חמן חין חולכין חחר חרוב, אלל צמוכר קדש צשנה יוצל לחמה: חוללה קנה, לא לזריעה

וחל חיו, יכול לזרעה חלכך נקמ קעות חול: תמן תנינן, שביעית שיה מיי: לא יסבור, לחסור על השביעית דודלי למחיש: צנצלי: ובי' מתירין, דלענינן לשחיטה קנה ומלינן לחקל, והיינו כשנואל ולפיקך פריך וכי רצ קיל כציש: לית אורחא משהי, ח"כ וכי חקונה לשחיטה שחט מיד וחיו נוסחה לכה"פ ל' יום חלכך גבי שביעית חמריין חליג דחזיון שלל כחצו ודלי קנה חורו לשחיטה ועוד יסחטו, וכדלמורי ציה, מפני שיכול לשחטו' ואף אלל חס חצו עדין שפאלק חריב: אלל גבי שור נגחן, וימחון חלמיסן יומין חלו נקמ קעות חול דחא חפי' ח' חלכך לשחיטה קנה לא קסנו לשחטו מיד דך חחר ל' יום ונמך כך יכנה, וממך ספאל נמחיו לשחטו מיד נקמ קעות חול, וחיו לשחטו מיד נעוטה דנעוטה: מיכוס תורא דרייא, לשחטו שור שחול מויר למחיש ודלי למחיש קונה אשליב שור נגחן דך לשחיטה עויר ולא קסנו דלרייא כלל: עיי' עירה כלומר פנמיס משכחם עילה וקיצה שמוכרם חול לשחטו שור דרייא וחפשי' דרובא לא שחטו שור דרייא חחר ציה להקל: חמן, דמלי פיו חיס: את זיתיו, שלל חוכסור לקצב קיומח אלא דחבר שקצב עליו עסכות חלל לא למי שחיטו חחר שחא ילרכס צנומח: למעשרות, למי שקצב עליו חחר חלון על חנוצסות וח' כל קצב עליו למחיות מויר לו כחור לו וכדמפרש שדך ציל לילל ל' יום עטוים: חמן חלונין ג' עילה חלל ג' חחר וחפשי' שריב ציל לא חללי כן דך כחצו חפי' חליין לקול: דלכיל' ולא לשון חול דקנס: **משנה**: דבר שנה, בשנה, יסלק ח' חנוג' לכל שנה חסלע ופונדיון חין שומעין לו דך חמן צשנה מדיון כל חנוג' צפיש וחמסון: חול קלע ופונדיון לשנה: אחד הבעלין וכו' חין לענין מדיון ועולם חסנין צער זרע ציה חור כ' שקלים חומש, על חסון חנוג' צער הדיון:

הלכה ב' : את הבסקי . עד שיהא הכסף כולו באחד
וכן הוא צנצני וברייתא הוא צנצני
שם : הילפתי אמר . שיתקנו על חוק הים ואם לא יתקן
כל ברייתא דריח רבתי נעשה דלא גרסא ויבסקו לים :
לפני הדין . ומה מירושלם

דרכה ב' : חילפתי אמר : כן איתא ג"כ בקידושין פ"א
ה"א ובכבודות קפיו ונצנצני בחבורה שם
איתא ג"כ איתא חלה כשישיב באיסקריו דקפיהו אמר איתא
דאמר לי מילתא וכו' והעוקר לזר העובר (העניינית)
כ"א, דאזיל ר"י לקמור, ור"י

[illegible]

משנה : הכדישה וגאלה .
לחילו גאלה אחר

יוֹלָתָה עֲמָנוּ צִיָּזָל וְנִחְלַקְתָּ
לְכֹהֲנִים חֶזֶל גְּלִילָה הַמְקִדִּישׁ חִינוּ
וְנִלְחָה: מִן הַקְּרוֹבִינִן. כֵּל הַמְקִדִּישׁ
וְחֹמֶיךָ גְּלִילָה. עֵינֵיכֶם חֶזֶל הַשְּׂדֵה
עֵשֶׂקֶסֶס: יוֹצֵא מִדֶּרֶךְ. וְכֵן חֶזֶל
וְנִלְחָה חֶזֶזֶל: וְנִלְחָה חֶזֶל חֶזֶל
יוֹלָתָה עֲמָנוּ צִיָּזָל: תַּחַת יָדוֹ.
כֵּל גְּלִילָה חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
יִרְאֵי אֲסֹר. כֵּסֶף חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
וְחֵל חֶזֶל יִרְאֵי אֲסֹר חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
לְכֹהֲנִים וְנִחְלַקְתָּ חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
כֵּסֶף חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:
חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל חֶזֶל:

ה'לכה ב' : שכן הוא. הן
קם מחמת אביו
לענין יעוד, אע"פ הענניה וכן
יעד עברי צויד את הן כעמם
אביו עד סוף טע שנים, אבל
לא את אחיו אם אין לו בן
אחיו יורשן : ויכנס החתני .

חֲמָה לְפָנֶיךָ חַסְדֵּךָ שׁוֹכֵן וְלִבִּי יִשְׁתָּחֶה
 בְּפָנֶיךָ חַסְדֵּךָ : רִאשִׁית וְלֹא לֶבֶן .
 וְלִבִּי מִלֵּב נִמְצָא חֶסֶד וְ
מִשְׁנָה ; וְלֹא נִגְמָלָה . מִיד חֶסֶד
 הֵיאָה צִדִּים : אֵת דְּרֹם
 עֲנוּקִים צִית דְּמוּמָה בְּקֶרֶת שֶׁ
 וְעָשִׂיךָ צִית , וְכֻכְבֵּי עֲלִית כְּחִי :

הלכה ב': *וחשב לו הכהן את
הכסף נותן כולו כאחת
הא אם אמר דריני נותן דבר שנה בשנה
אין שומעין לו. חילפיי אמר אייתיבוני
על כוף ימא דל לא אפמיית מתניתא
דרבי חייא רובא ממתניתין זרכוני לימא.
אמרין ליה והא תני רבי חייא סלעא
ארבע דיגריי אמר לון אוק נן תנתייה
כמה תהא הסלע חסרה ולא יהא כה
הנייה רבי מאיר אומר ארבע איסרות
מאיסר לדינא אמריין ליה והא תני
רבי חייא שש מעה כסף דיגר אמר
לון אוק נן גמי תנתייה האונאה ארבע
כסף טעשרים וארבע כסף לסלע שתות
למכה אמר לון אוק נן תנינתייה נותן
סלע ופונדיון לשנה אמריין לון, והתני
רבי חייא שני איסרין פונדיון אמר לון

אוף גן תניניה, המניה איסור ואכל עליו
הוא יצא בסונדיון מוסיף עליו עוד איס
שני מסומסין איסר שני מרדינסם מסו
לון אוף גן תניניה וכמה הוא פרושה א

משנה : המדישה וגאלה אינה יוצאה
לאביו ביובל גאלה אחר

מִירוֹ יוֹצֵאָה מִירוֹ בְּיוֹבֵל, גָּאֵלָה אַחֵר
יֵדוּ לֹא יֵאמֶר הָרִאִיל וְהָיָא יוֹצֵאָה לְכֹ
הָרִי הָיָא שְׁלִי, אֵלֹא יוֹצֵאָה מִתַּחַת יֵדוּ
הַלֵּכָה ג': טָה חֲמִית מִימֶר גָּאֵלָה כְּנֻ
אֲחִיו אִינָה יוֹצֵאָה לְאֲחִיו
לִיעֲדָה וְלַעֲבֵד עֲבָרִי : וְיוֹכֹם תַּחֲתִיו לִשְׁ
הַבִּזְ שְׁאִינוּ קָם תַּחֲתִיו לִיכּוֹם וְלַחֲלִיצָה
אֲחִיוָּהּ אֲחִיו שְׁהוּא קָם תַּחֲתִיו לִיכּוֹם
תַּחֲתִיו לִשְׁדָּה אֲחִיוָּהּ תִּלְמֹד לּוֹמֶר לֹא
קָם תַּחַת הָאֵב לִיעֹד לַעֲבֵד עֲבָרִי וְלִשְׁ

משונה: הגיע הויוב ולא ננאלה הבה
דמיה דכרי דפי יודיה רבי שמע
רבי לעזר אומר לא נכנסין ולא נותנין
הויוב השני, הגיע הויוב השני ולא ננא
הויוב השלישי, לעולם אין תהנינים נכנסין

כל מקרה ונכון מאין לו קרובות לענין יבוס
ונוכח אפי' רק את חסן וכל' את האח דנועם
ש' היינו האח ואחר מרצה חסן לחיות כחציו;
דש' לא מהמקדים ולא עמים אחר: הכהנים
ככל שורה עיר הקדש צרע כפי כור' ב' קל
יולא חלי דמים: אבל לא נותנים - דילוף
קודם יחסי לכתן והיינו צמנס: רמושים. ע.
כסויג' חיצול חלל מידו ויכנסו צה הכהנים

ועד : כן חיטא גיב צקידות'ן ס'א
כתובות ספ'ו וצנצלי כתובות שס
ס'ה צ'איקריר'ו דספ'ינא'א חמר חיטא
והעוקור לזה העובד'א (דחגיג'ת
כ"א), דלוי'ל עס ר"י אסתר, ור"י
הדר ע"י אשנע קיל מלכ'א
הסרת דקלמ'ר נישד'א גור'א
עליהו וקטלינ'הו דנחמ'ן ח"י
עולם ועוקק'ן צח"י שפ'ה, ועד
דחתי חילפ'א נו"ך ר"י ואמר'ו
רבנן לאילפ'א ח'י הוי יתיב ועסק
צבור'ה לא ח'י נו"ך ער דספ'י'
תל'ה נפשי'א דח'י אקט'ר'יל דקט'ר'
וכו', אצל לא מלוי'ן כזה צירוב'ני
ונכר'ה דה'ה רגיל חילפ'א לוונר
כן ח'יטצ'ניהו על קוף ימ'א וכו'
(כמו שח'ה רגיל ר"ח לוונר משה
וכו') אס לא אסתר צריט'א דר"ח
ור"ח מנחמ'י'ן גופ'א מרומ'ו
צנויל'ו תלר"ס :

דג ברה ג': חלמוד בומר: חיוח
 דאכתי קשא דיקוס
 האח במוקס חמקדיס לשדה
 אחוזס מקו"ח בדאמרינן צבנלי
 וביסו

ציו והלך לו למקום אחר והרי
אמרין ליה והתני רבי חייה
שני פרושות הרדיגס. אמר
ר' משמונה באיסור האיטלקי :

מִירוֹ בְּיֹכֶל, גֵּאלָה בְּנֵי יִצְחָק
אוֹ אֶחָד מִן הַקְּרוֹבִים וְגֵאלָה

מִן הַכְּהֵנִים וְהָרִי הִיא תַחַת
נִים בְּיוֹבֵל וְהָרִי הִיא תַחַת יָדֵי
וְתַחֲלֶקֶת לְכָל אַחֵיו הַכְּהֵנִים :
וְיֵצֵאָה לְאַבְיוֹ בְּיוֹבֵל גְּאֻלָּה
בְּיוֹבֵל שֶׁכֵּן הוּא כִּסֵּם תַּחֲתָיו

י אחותה מקל וחומר מה אם
הרי הוא עם תחתיו לשדה
לחליצה אינו דין שהוא עם
ור ולא ולא לבן. תני אין לך
י אחות אלא הבן בלבד :

ם נכנסים לתוכה ונותנים את
אומר נכנסין אבל לא נותנין
לא נכראת שדה רמושים עד
ה נכראת רמושי רמושין עד
ן לתוכה עד שינאלנה אחר:
הלכה

ולילה כונו החם ואפי' קם תחמיו
ו נחיש, והיומר כיל דע'ם חום
מי. תוקפתח וכו'כילן :
ונושחר סהיוכל פ'צצ בו חליצה
ים והדמים לנדר'ת ולכן יליק גז'ם
יב מוכפי עזרת דשניהם לכהנים
נה ונעלים: ער שיגאלנה אחרי .
:

הלכה ד': ולא חש לומר: איש פריך דקאמרי
 נכנסין ולא נותנים ולא חייש לשמא
 יאמרו הקדש יולא בלי פדיון: שכן בהגיה: ואינו יולא
 מיד הקדש לגמרי והקדש יולא בלי פדיון שיד רק כשיולא
 נכנסת הקדש לנשות ישראל
 יולא: לגמרי: הרי הוא כשרה
 אחוה: והיו נשים שונות דמיה
 ולפיכך נקדשה ויולא לכהנים
 ציוכל והיו כמנו באלה אחד נחשכתי
 דתני בנחשכתי לעיל שחיל יולא
 לכהנים וקמיל צברייתא דהיה
 שילא לבכתי ציוכל ותני קמ דמיה
 וסומד כיל דתני כן ולי ותינת
 ככדי שנוען דלס נותן דוניה סוי
 ליה שרה נקמה לחלל בלי דמיה:
 סוי כמנו שונו מיד הקדש:

משנה: סת אביו: ונפלה לו
 ציוכל: הרי הוא
 כשרה אחוה: וכל דיני שרה
 אחוה צלית שרי כשהקדיש
 ככדי ירה: כשרה סמנה: שפדת
 צבוי: ויהי יולא לכהנים ציוכל
 כדקתני דבשמה שהקדיש לא
 היה נא הקדש שרי שהיה עונות
 לחזר בלכתי ציוכל חס ירש כמ
 אביו שנאמר ואם אח שרה וכו'
 בגמרא נוסדה פלומיה: דבר
 שאינו של: וסרי הקדש צבוי
 לחזר לצעלה כהשון ציוכל:
 מהרש"א לזלם: ולפיו בשמן
 ציוכל וסמיכ ישרא בלעזל:
 לאחר הויכל: וסמיכ ישרא
 דלמחר ציוכל חסיו גולל עוד:

הלכה ה': דתניין תמן:
 צבורים פלי ציו:
 יבש המעין: שמשקם חס חלין
 לו שקללו חלין: סיו כמנו שחין
 לו קרקע ונעיל צבורים ואינו
 קולס: ר"ל אחר: כדנפטר שחול
 עשה חלין סף שיש: לו נקלץ
 בקרקע: ויהי דתס ר"ל חס
 וקמיל דנכסין פירות כקני חס
 כשמה חסיו עד שיה הקדיש ליד קרא
 לו שקללו חלין: סיו כמנו שחין
 לו קרקע ונעיל צבורים ואינו
 קולס: ר"ל אחר: כדנפטר שחול
 עשה חלין סף שיש: לו נקלץ
 בקרקע: ויהי דתס ר"ל חס
 וקמיל דנכסין פירות כקני חס

וכיון דלס ולא בן חס לומר שרי ולינו גבי יעוד נפוסה
 ולא לבנו ייעדה ובין שהו קס תמתי לנלות יעוד קס
 הוא תמתי לשדה אחוה: אבל כאשר דקולים חס דתס יס
 לו חומר דיבוס חס דנלות יעוד: ולא חס: נכנסת מצוייהו: ולא יס
 ונענע שר קרובים: וייל דלס דין
 קס תמתי ציעוד חס הפערים קרא
 כתיב ולא לבנו וכו' וסל דלס
 קס תמתי ליבוס יס לדמות
 כדמיה צבלי דיבוס הוא בלכיל
 בן: וכיון דחזין לגבי יעוד שהו
 רק צבן ולא שיה קברה הוא לבכר
 חס הסן על סל חס חס סוי
 נכנסת הסן ולא חסל: וסל דתס מה
 סהסן קס תמתי אביו ללמחר קברה
 הוא: שכן קס תמתי ליעדה ולע"ע
 וסל כאשר שחלס ג"כ קס תמתי
 לשדה אחוה: ג"כ קברה חס: שכן
 קס תמתי ליבוס: וקמיל נוסד: ולא
 לימדיך קרא כלל: חלל ודלי
 דנוסד סוי כמנו קרא "ללמחר"
 לנכות הסן ולא חסל דלס כליף
 חס וכן וקמיל ודק:

הלכה ד': ולא חש לומר אישכחין
 המדש יוצא בלי פדיון
 שנייא הוא הכא שכן כהנים נכסין
 בה: לו אתיית מתניתא ותנייתה כרבי
 יודה שרה הוציאה מיד המדש לכהנים
 ציוכל הרי: היא כשרה אחוה של
 ישראל:

משנה: הלומה שרה מאביו סת אביו
 ואחר כך הקדישה הרי היא
 כשרה אחוה: המדישה ואחר כך מת
 אביו הרי היא כשרה ממנה דכרי רבי
 מאיר רבי יודה ורבי שמעון אומרין
 הרי היא כשרה אחוה שנאמר: משרה
 מקנתו אשר לא משרה אחותו שרה
 שאוכל ראוייה להיות שרה אחוה יצאה
 זו שיהא ראוייה להיות שרה אחוה:
 שרה ממנה אינה יצאה לכהנים מאביו ואין אדם מהדיש דבר שאינו
 שלו בזה: ולוים מהדישין לעולם ונאמרו לעולם בין לפני הויכל
 בין לאחר הויכל:

הלכה ה': מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי
 יודה: דתניין תמן יבש המעין ונכסין האילן מביא
 ואינו קורא רבי יודא אומר מביא ומלוא וסר רבי חסיה כישם רבי
 יעקב בר אחא פקמא דרבי יודא דהוא עבד את האילן כהרקע
 מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי יודה: כל עמא
 מודי מה פירות קנה הגוף כרש הכא קרייא הוא דדרשי ואם שרה
 סמנתו אשר לא משרה אחותו יצאת זו שרה שרה אחוה: רבי יודה
 ורבי שמעון דרשי אשר לא שרה אחותו יצאת זו שהיא ראוייה
 להיות שרה אחוה:

הלכה ו': מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי
 יודה: דתניין תמן יבש המעין ונכסין האילן מביא
 ואינו קורא רבי יודא אומר מביא ומלוא וסר רבי חסיה כישם רבי
 יעקב בר אחא פקמא דרבי יודא דהוא עבד את האילן כהרקע
 מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי יודה: כל עמא
 מודי מה פירות קנה הגוף כרש הכא קרייא הוא דדרשי ואם שרה
 סמנתו אשר לא משרה אחותו יצאת זו שרה שרה אחוה: רבי יודה
 ורבי שמעון דרשי אשר לא שרה אחותו יצאת זו שהיא ראוייה
 להיות שרה אחוה:

הלכה ז': מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי
 יודה: דתניין תמן יבש המעין ונכסין האילן מביא
 ואינו קורא רבי יודא אומר מביא ומלוא וסר רבי חסיה כישם רבי
 יעקב בר אחא פקמא דרבי יודא דהוא עבד את האילן כהרקע
 מחלפה שיטתיה דרבי מאיר מחלפה שיטתיה דרבי יודה: כל עמא
 מודי מה פירות קנה הגוף כרש הכא קרייא הוא דדרשי ואם שרה
 סמנתו אשר לא משרה אחותו יצאת זו שרה שרה אחוה: רבי יודה
 ורבי שמעון דרשי אשר לא שרה אחותו יצאת זו שהיא ראוייה
 להיות שרה אחוה:

מח 48 (ירושלמי עם פי חשה שלמה)

וְלִכְבוֹד ב' : הָרָא דְחִיטָר . לְכַסְרֵינִי . וְחַל עֵשֶׂר אֶת
סְמוּמִי : לֹא בְרָא . רַק מַשְׁלֵכִין בְּיָמִינוֹ
כְּדִמְעָסָה יֵיחַ לְקָמֵן : הֵיךְ עֲבִידָא . אִי דְקֹאטָה שְׁמִיר גִּיב
קַל עֲשֵׂר חֹא אֲפִילוּ כֹחַ לֹא עֲמִידָא , וְעִמְרָסָה לְחַל מִלְּחָז לְקֹחֵמִין
עֲמִידָא . עֲמִידָא לֹא אֶתְרֵי . מִלְּחָז . וְעִמְרָסָה

יונה בשם שמואל
דתימר בשחורו
כולן כאחת לא
ר רבי חני בשוויה
היך עכידא אמר
שרים חורין שלשים
ורים ושל שלשים
וממשכני לחורין
והדון עשר נמצא
בה שלשים: אמר

הקלכה ב' רבי
הדא
הר וחד ברם חור
בדא מאי כדון. א
משלשיו בנייהו
אחד עשר חורין ע
חורו ההו של ע
של עשר מקבלו
בשויה. הרון עשר
את מר הקדש ג
רבי יוחנן פדיוו ול
זה פדיו מעשר שני
חומש הרי זה אינו
ומה בין מעשר
הקדש יש לו תוב
לו תוכעיה רבי
דמר כלכסיו ברם
הוא הקדש והוא מ
יוסי ולא כבר איתב
הילא הקדש יש לו

הלכה ג' : ומי כן : פירשו
לפי חיקונתא של
הבבלי וכן מ"י נתחל חוספתא,
וזלזל מחזקתא החוספתא בנוחל
חדק כלל דחוק חזק צמי העולות,
פסלי חף חס כפרס רצו בעלז
ומציקתא ליתן כילא, אבתי קשה
מא'

התנתיא כוסי' ותני
 ו' את הבעלי' ליתן
 ו' את הבעלי' אלא
 לשם ואחד דינרן :
 שפחותיו הכנענים
 מחזרמין דברי רבי
 רשאי להחזירם את
 יות חם על נכסיו :
 הלכה

משנה: סחורים אדם. מקלט וכל מין ומין לכהן: את בולן. כל חמין ולא סייר לנצלמו כלום, ויטעמא חמרא
גמרלא: לבבוא. כהנים חצי לגבס חצי כנגד קחם ענים שקוים קלא יבצו נכסיו עליהם: חלבה

הלכה ד' : תני : בתוקפתא נפיקין ונקפרא פ' נחמי חרשות צירן דקלמור פשיעא דהנעלים כוחין כל נמקוטי הג' כמו סחול בצנלי : רבי לעזר אומר : מפרט מילתא דמיך נקרא : לפיכך : לפי הג' נדקדק סא דנדקדק בצנלי והתוקפתא חייב כמו פסית נקפרא ובצנלי משמע דמוכח וחסא דחס חרשים חייב נחמינן יליף מלך כל חרש : אתיא בדמר רשביל : עייב חקר : כלן נמנח דרש ציב : וכן סוף : בתוקפתא לפיכך ועוד קמי דרש ציב קיל כרעציל דלין לצנזא יומל נחמינן ולריל יכול לצנזא יומל וכלנך פשיעא לעצמו דבר מה : עד אינין כלומר : כיון דחומש : בצנזא קרי ליה חייב עד היכין שיעור דקרא לצינוני : חרומה וחרמיס : אחד נחמינן ונחמינן חרש נחמינן ונחמינן קלמס : כמראשית : דחול פירושה : חרי נחמינן ונחמינן : גרסי סס כמו סחול נחמינן קמייתא דמסא עיין סס :

הלכה ד' : תני אין אדם רשאי להקדיש כל נכסיו ואם הקדיש את כולו הרי הן ממורשין אין אדם רשאי להחרים את כל נכסיו ואם החרים את כולו אינן מוחרמין רבי לעזר אומר הרי כתיב מאדם ולא כל אדם מכהמה ולא כל כהמה משרה אחותו ולא כל שדה אחותו לפיכך הקדיש כולו הרי הן ממורשין החרים את כולו אינן מוחרמין ואתיא בדמר רבי שמעון בן לקיש בשם רבי יוסי בן חנינא נמנו באושא שיהא אדם מפרש חומש מנכסיו למצות עד איכיו רבי ירמיה בן איננא רבי בא בר כהנא חד אמר כרי תרומה ותרומת מעשר וחורנה אמר כבד את יי מהונך ומראשית כל תבואתך כמראשית כל תבואתך רבי ירמיה בן איננא בעי קומי דרבי מנא מה חומש בכל שנה ושנה גרש כהילכתא קדמייתא דפאה עד ולא מות ברם שלא ימות לעתיד לבוא :

משנה : שאינו שלו ואע"פ דנחמי קענה צרמיה סחרי סוף יכול למכרה : הרי כשתגדל חלה וכן עייב חפשיי סגופו קמי חרי חין לאדון למכרו לאחר :

הלכה ה' : תני : בתוקפתא נחמינן : שהחרמים שלהם ולא יחייב לבכח חמר חייב לענין מה יחרים : נראין דברי רבי כלומר נחמי דברי רבי לרש סוף ריש מורה לרבי נקדקמות דקרא כתיב אחות עולם וכו' : ונחלהו : לא מדעה לקודם רק נחלה וסוף קרקע ונחמי חילוטתא נחמי קרא לא סייך למסך נחמי חוף הנחמינן : אומנת נדולה : חכמה יחריי חסמה נחמי נחמינן ונחלה דמיא נחמינן אחד לא יכול יומל מנשער חרי צינזא אחד חלה רק כשתקל לכי משענרת : סוף :

קדש קדשים הוא ליי שהוא חל על קדשי קדשים ועל קדשים חלין :

הלכה ה' : תני כהנים ולוים מחרמין דברי רבי יודה רבי שמעון אומר כהנים אינן מחרמין שהחרמים שלהם ולוים מחרמין שאין החרמין שלהן אמר רבי נראין דברי רבי יודה בקרקעות דכתיב כי אחות עולם הוא להם ודברי רבי שמעון בממלטין שאין החרמים שלהן רבי אחאי רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל חרם קדש קדשים הוא ליי מה קדש קדשים לאנשי משמר אף חרמים לאנשי משמר מעתה אף הממלטין ברא הוא דתני מה בין קרקעות לממלטין אלא שהקרקעות לאנשי משמר והממלטין לכל כהן רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי חייא בר ווא כתיב אשי יי ונחלתו יאכלון מה אשים לאנשי משמר אף נחלה לאנשי משמר כתיב יהמה יסר דוד ושמואל הראה באמונתם מה באמונתם אומנת נדולה היתה שם שאין

שאין ממזל נטול וסוטה: "ס" היורסלמי קסא ועין
נקיצ מה שפ" נסם החיל, והפיקד הוא "ס"
הפיע, ומחשבונו הוא כך, דהמקדים שזה לחמה ורולה ללחמה
נותן כ' שקלים. צעד מיט שנים שלין שנת היורסל מחמין.

ואם תקדישם אחיכם כותן לני משכן
זה קלל ופוגדיון לבנה וממני
שמוקדש פחות ונני שנים לפני
היוכל לנרץ שיתן כל חני שקלים
ולוין כלן גירוע כלל הני לרד
להקדים רק משנה ראשונה עד
מיה ומיה בכלל אם הקדים
במחילה השנה שניתן כפי מתי
שנים שלמות חלל אחיב אין
מוקדשין ברי שלל ויפסד ויפסל
כל המוקדשין שקלים ועופי שהדין
הוא שאם לא גאלה צבילים ונמכרה
לאחר שילוח ויורד לכהנים ציוכל
ואתו ומשנה הפוגע ציוכל זוכה
זה ומהחלקת לכל המשנה והשמה
אם יקדשו מיה שדה אחוזה כל
שדה בשנה צבילי מיה שדות במית
שנים ובגאלו עיי חמרים איכ
ומשנה שפגע צו יוצל כותל השדה
של שנה ראשונה (הו הדנה שדות
אם נקדשו) ומשנה השני של שנה
שניה באופן כזה כל ומשנה כותל
ואחר ושנה להיונו ומשנה הכרה
דמחר חלילה למשנה ראשונה
עיי דברי הסיני בקלרה ולעיי
לפסר שפגמה חמט מקדשו שדות
הדנה ובשנה אחת רק שדה אחת
הו כולל לה עכסי לא יצלו עיי
לרד כולל וקטטה לדווליון
שנוסד בלמונה ורק מוליתו גרמו
עוד כיון שכל ומשנה כותל ואחר
יוטיל לה ומחמני מילתם שילא
ומשנה צידים ריקנות ומה שאמר
בחוקה ראשונה זוכה לפעמים
בחלוקה שנים ודוק :
הרכה י הריון איין : והנה
צבילי הגי "רני
יורה" ולעצמה דק"ל כהם נדרים
לחמור וכל פליג על גיו חלל
צמה שנהלק בין יהודה לגליל
ולרד"י כפי"א כתי סקיק
למומנה אלל דקני"ל רבואה
לכל וצבני חרונים דווליו הרני
גזום כחרוני כהנים דווליו חזיקין
לחמורכל אלל חלל חרונים
דקדונוס

מעתה נבחרנו לתת הקדש עליו וזו אהבה
 ושלום: **א. רובין** ביום הזמנה בחדר
 המסעדה של מלון הירון תל-אביב
 ביום 11.12.77. הוצגו שני סרטים
 בלתי-רשמיים. הסרט הראשון נשקף

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a formal communication, and it is written in a very formal and dignified style. The President expresses his regret that he cannot deliver the message in person, and he explains the reasons for this. He then proceeds to discuss the state of the Union, and he mentions the recent events of the year. He also mentions the fact that the year has been a year of great trial and tribulation for the country, and he expresses his confidence that the country will emerge from this trial and tribulation with a stronger and more united people.

שאין משמר ונוטל ושונה בשדה אחוזה. רד"ק הוא כנען
גאולה ומכרם הגיכר לאחר שהיו כהנם למשמר שבע צו
יוכל: השברים. עשימי חשבון ונולדתי שכן הוא שומילק
כ"ד משפחות ח"ל סיקה משמר ח"ל יומר ומחברו ציצל
חמר עם חסד חס סיני ומחולקם

לכ"ג וצ"ח ירושלמי סוף קוכה :
תני תוספתא סוף דל"ה ולא
ייעבד נה. כעמול לא וייתי תפיס
עמנה. ופוסלת דסס בלחד בתכרי
ד"ה לנשים לשמיעין. ולינולות
וכדי הוי ל"ה לתפיס למוער. והנן
מנינין. וכל רלח תימול שהתוספתא
ומחולקת עם תוספתא. ונעם קוש'
הספיק. ופי'. ותכרי'. ותחדש תכרי'
ולפי'. בלחמא. לכן מניח תפיס
הקוש' על התוספתא גיכ לחודות
קפי'. ותכרי'. מחמד בתכרי'
דלחבי סוף ילפינין סמיעה ויוצל
נשים. סחול ודלי. ומחמד בתכרי'
וילפינין סמיעה ויוצל גיכ סמים
נשים. בחדש השביעי. וכתיב
בעמול. לחודס סוף ילפינין ויוצל
ענשים. חודש אחד נחלס. חס
חס חבז. ונעמנה בתכרי' ל"ב
חלי חודס סוף לנשה סעבר וימטי
זה תקול לחבז. ונריס וואפי'
סמוקינין צוהיב'. במזי בו. וליב
לחם. ומחלק חודס סנע לנשים,
לחל ודלי. דל"ה לה צ"ה. והדל'
קוש' סוף חס למד ויוצל נעמים :
דלית הוא מוכרי. חינו כיכר
הח' וסמיעה ולינולות ולינולות

[illegible]

משנה : מחרים אדם . יסוד

עליתו קודם שאתם
תם ובין בעל מוס
זה צד פודין אותו
רוצה ליתן בבכור
אלו אחותו רבי
בתוב אחד אומר
ר אומר אל ימדיש
קדיש שבכר נאמר
אפשר לומר אל
אמר תכדיש אומר
דישו חרש מחמת
מדתו ובבבילי טהור
הם וימין משה
דין דמי וימין
עליתו קודם שאתם

[illegible]

[illegible]

מכירין סתמן אסור
מכירין סתמן סותר,
וכן את סר סותר,
יין תניין אינין, אסר
יין הוא ואתיא כמן

לכרם הבית, כרם
חרמין לכהנים אף
רבי יומי בשם רבי
י שרגילין בחרם עכן
הודה על ידי שאינן
את מר מותר, בעון

י כהו ערבין וחרמין
ת כפרשה היו ולא
בין ולא כינוי תמורות
לזון אילו תנינן מה
לרסין ערצין ערסין
תמומה נדר נדר

מִן הַיָּם וְעַד הַיָּם
דָּמָר סָתֵם חֲרָמִין
וְתַנְיִין כִּינּוּי תְרוּמָה
נִיז מִה הוּוּיִין מִיתְנִי
תְרוּמָה מִדָּה הַקֹּדֶשׁ
מִנָּה תַסְלוּגְתָּא דְרַבִּי

בן לקיש חד אמר
אינו מדוי מתניתא
מלית זה תחת חמור
צריך להעשות דמים
מא אמרה שהוא צריך
מלוגין להביא מעילד

בן מעילה וחורנה אמר
מעילה: תני רב
מן שלא יודיש אדם
לאך כבוד לא יודיש
הוא מודיש אין מודיש
עליו:

הדרין עלך פרק המכדיש שדהו:

חורגן עלך מרה המהדיש שדהו :

גדקיל לזח צליג כלרים: בפרשה

רבי חומר שני שמינין: וצמחה צהר פסחה ב' פליגא
 תנאי על דני דהכלה וקסמיה חספא דלעמי סלון
 יוצל סניציה נוחתה וס' סחם, ונכין פאנעס סניציה
 לעמי סלון יוצל (פ') בעצמל חספא חסר סגולו מקת
 חסנטיס) חיל וס'ס' לך שבע

המזכיר את שדרה בשעת היוכל אינו

נואל פחות משתי שנים
שנאמר במסדר שני תבואות ימכר לך
 היתה שנת שרפון ירמון או שנת
 שביעית אינו עולה לו מן המנין. נרה
 או הובירה עולה לו מן המנין. רבי
 לעזר אומר מברה לו למני ראש השנה
 והיא מלאה פירות הר' זה אוכל ממנה
 שלש תבואות לשתי שנים:

הלכה א': בתיב וזה דבר השמיטה

שמוס רבי אומר שני
 שמיטין ויובל בשעה שריוכל נורג
 השמיטה נוחת מדרבי תורה פסמו
 היובלות שמיטה נוחת מדבריהן אי
 מתי פסמו היובלות בשגלו מחצת
 השבטים היו עליה והיו מעורבין שבט
 יהודה בכנימין ובנימין ביהודה יכול יהא
 היוכל נורג תלמוד לומר יושביה לבל
 יושביה בזמן שיושביו עליה ולא בזמן
 שגלו מתוכה נמצא את מר כיון שגלו

שבט ראובן וגד וחצי שבט מנשה במלו היובלות: תני נרה שנה ואכלה
 שנה והובירה שנה עולה לו מן המנין. רבי לעזר אומר פעמים שיכול
 לאכול ממנה שלשה תבואות בשתי שנים באי זה צד הניחה ויצא
 היה בה תבואה לקצור ויתים לבצור וענבים למסוק לא יאמר לו
 הניחה לפני מלאה כמן שהנחת לפניך אלא אוכל שנה אחת ומסתלקה
 פשיטא דהא מלאתא מכר שדרה בשנת יובל על דעתיה דשמואל
 מכה מעות והדרי כספא למרייה מכה עבדו לנכרי או לחוץ לארץ מה
 אמר בה שמואל נשמעינהו מן הדא דתנינו תמן המזכיר את עבדו
 לנכרי או לחוץ לארץ יצא בן חורין ותני עלה לנכרי אף בארץ ישראל
 בוחוצה לארץ אף לישראל מי משחררו רבו ראשון נתן דמיו והשני
 משחררו הדא דתימר שלא ידע רבי השני והא ידע רבו השני שניה
 נותנין את דמיו הדא אמרה דהדרי כספא למרייה רבנן דהיסטריין
 בשם רבי כיסא שרמון וירמון הדא דתימר שנים בשני אליהו הא
 נלמה בההון ולא נלמה בההון לא בדא:

משנה: מברה להאשון במנה והראשון לשני במאתים אינו מחשב

אלא עם הראשון שנאמר לאיש אשר מכר לו מברה
 לראשון במאתים והראשון לשני במנה אינו מחשב אלא עם האחרון
 ושנאמר והשיב את העורף לאיש לאיש אשר בתוכה לא ימכור ברחוק:
 ינאל ברחוב ברע וינאל ביסה ולא ילוה וינאל ולא ינאל לחצאי:
 ובהפדש מותר בכולן וזה חומר בהריוט מבהפדש:

הלכה

חכמים לכן הס' נשתרבו: שלא ידע רבו השני. שחול ענד ישרל עמי ולא
 קתני תיכו סגל ידע מחזיר אלאו: פאנעס וצירע נמי רק מלך קנס חול דקנסין בלוקק נמי חלל בעולם הדרי
 כספא למריה: בשני אליהו. דהיינו בכל העולם: בההון. נקוקס חמה ח'ס' קדס ונשתמי:
במשנה: אינו מחשב. כספא לפדותה חלל עם הדאשון כפי השגגון עת שמגיע לבנה כשתחזיר מנה: לאיש
 יסירה לומר צלל פסדו עכסיו ודעסין לקולל למוכה חס חול גוללס ונלשון לו נשני צוחל סוחר
 זול: ברחוק. שיה הווקס ען הסיכרי לנאל קרובה וס'ס' חספא חלל חורסא דעילתס קסני: לא לחצאין.
 חלל חול כולה חול לל כלוס: בבולן. בכל חסי דקספס: חלל:

בשעת היוכל. לליז צמעה סחיוכל נוחג דליול נשנת
 יוצל עזונו פלוגתס דרב וסמואל חול לעיל ריש
 לליז בין הלוקח ובין המוכר. עובדים.
 צמעה ונכנלי חיוו מותר וספילו נתרלס הלוקח חלל
 לחחר ב' שנים פדות סחיוכל חס
 רולה חפ צניכ על לוקח וספדיון
 חול לפי חשכון סחוכה כמה עולה
 צד כל סנה וסחיוז להלוקח
 לחשכון זכ כפי השנים עד חיוכל:
 שני תבואות. ולון שני פחות
 נשתי שנים: שרפון וירמון. בכל
 העולם דוויס דעניציה וקסמיהן
 לקון בנמילס נקוקס ונכילסן: אין
 עולה לו. לננין ספלי שנים
 דכתיב שני סחיוכל: נרה.
 חרסס חלל חל זרעס. וסחיוזרס
 חיוו סלל חרסס כלל חיוו
 דלספיד חספס ועולה לננין
 ספלי שנים: ריל אומר. חפס
 בנורס לקון:

הלכה א': השמיטה שמוס

קמי על שמיטה
 ויוכל לומר שכל זמן שהיוכל נוחג
 נדית חפ שמיטה נדית וכו':
 היו עליה. קיסנו כל ישרל עליה
 ולא גלה חלל כל חלל על
 חרונה רק וסחיוזרס: יושביה
 דנציין שכל חחד יושב על
 חרונה: לכל יושביה. וספיד
 סיהס כולס יושבין עליה ולי קסיל
 כיון דסחיוזרס ולא גלו ח'ס'ס'ס'
 נוחג כ'ס' סגלו וקסלס יס לומר
 דסחיוזרס חיוו כל ישרל חול
 חרונה וסכא קעיל כסגלו חפ
 נמקס נמי ח'ס' חיוכל נוחג: תני.
 כחוספסס ריש פרק צהרס. ועיין
 צנלי (מכילסן ל') ולפדוסס חסיוהן
 חסס דספ' צכי ס'ס' גונס עולה
 וסחיוזרס (וחס'ס' דס'ס' זמן חסיוס
 ספסל) לא יאמר. צ'ס' חס
 לפדות: ע'ד דסמואל. דלומר
 לעיל ריש ס'ס' חיו קס. ועעוניה
 עכירה ז'ס'ס' סליס וסכוסס לל
 כ'ס' סלל סוכס. ח'ס' עקס עיוס
 חיוסדלי כספס למריס וכדלסמיוסין
 סס צנצנלי מעות חסיון. חלל
 גני ענד ח'ס'ס' לקסוקס דעילתס
 הלוקח וספיד ועעווס וססס:
 תמן. ג'סין פ'ד ס'ס' וחני עלה.
 צני ונרסס: לפדוסס וססיון.
 לעכ'ס ח'ס' צל' קוסין חולס
 חולס וספסיוס סחיוכלס וס'ס'
 עיקר עעווס סחיוכלס וס'ס'
 חס' מכלו ליסרלל קנסוקס:
 נוחג דמיו. חרסס לחסני דעקס
 עיוס חול. חלל חס'ס' סחיו קס
 לקנסס חלל ידע קנסיון למריסס.
 קנסין ח'ס'ס' חול קנס חול דקנסין בלוקק נמי חלל בעולם הדרי
 כספא למריה: בשני אליהו. דהיינו בכל העולם: בההון. נקוקס חמה ח'ס' קדס ונשתמי:
במשנה: אינו מחשב. כספא לפדותה חלל עם הדאשון כפי השגגון עת שמגיע לבנה כשתחזיר מנה: לאיש
 יסירה לומר צלל פסדו עכסיו ודעסין לקולל למוכה חס חול גוללס ונלשון לו נשני צוחל סוחר
 זול: ברחוק. שיה הווקס ען הסיכרי לנאל קרובה וס'ס' חספא חלל חורסא דעילתס קסני: לא לחצאין.
 חלל חול כולה חול לל כלוס: בבולן. בכל חסי דקספס: חלל:

הלכה ב' : אותו עד שנת היובל . קפדה חבר קפיה ונעמח דנחמיתן . מפש : חזרת הוא לבקלים . למיכר החמירה בפדיונה ועיין תוספתא עכילתן : במוכר . ותינו כנחמיתן דנחמלק בין הדיוע למקדש :

הלכה ג' : חלל לחרות ולכר נט שמורו מכרז שני' חלל חכא מפורש קחני שנותן חל דנוו וכלפדקו : **הלכה ג' :** חלל חכא מפורש קחני שנותן חל דנוו וכלפדקו : חלל חכא מפורש קחני שנותן חל דנוו וכלפדקו :

הרי זו ריבית אלא שהתירתו תורה . ועיין בבבלי ונכילתא . ופשוט הוא כדשי' ותיס' דנחמיתן ר"י וחסוקפתא כרינו . ולק' לשיטת ר"ת דה"ז ברייתא דרבנן . דלמרגלי דנחמח בבתי ערי חומה דלינו ברייתא שינו דבשאר דוכתא הוי כיון דק דרבנן . מ"מ כמי' ה"ס . ותיגרשא נירושלמי צ"ע . שם עין דער ה"ז ברייתא ולינו ריבית ר"ע משוספתא ונח' קשי' נפיש דמוק :

הלכה ב' : אותו עד שנת היובל ולא בהקדש עד שנת היובל אלא מוכר ברחוק וגואל בכרוב ברע וגואל ביסה ולזה וגואל לחצאין . אמר רבי שמעון מה מעם למי שבהדיוט אם הגיע יובל ולא נגאלה חזרת הוא לבעלים . ובקדוש אם הגיע יובל ולא נגאלה חלוטה הוא להקדש . אית דתני תני לזה וגואל אינו לזה וגואל אינו לזה למחצה חרא במוכר וחזרה . במקדש

במחלוקת . דליכא דפליגי על נחמיתן וקיל דלשי' בחדיע לזה וגואל . וגואל לחצאין . ונחמיתן ר"ש ה"א וחסוק' (לי"א ד"ס חני) כחזו דלמוכר בית בבתי ערי חומה קאי :

משנה : גואל מיד . ולא כשהם לחמה שמינו גואל מיד . ב' פקים : כמין ריבית . וחליל ומחזיק לו דמיו ולינו מנכה לו נח' שפשתנוס הלוקח : ואינו בריבית כדמפרש בגמרא . אי משום שריבית לא שייכא רק בחלוטת דודאי ינח לרי' ריבית ונשליב נמכר קמס נמכר ונחלעת ללוקח . ואי נעסוק דהתורה חומרתא : מת המוכר . לנולס חנן נכבך חסד חניו בין נמוכר ובין בלוקח : שמבר לו . לליל ללוקח דלשון . ואם אחיז נמכרה דלשון לשני מוכין ומלשון ואי ענר שנה ללשון סוד ח"ה נגאלת : מלאת לו . ללוקח דלשון : חודש העיבור . שגואל כל י"ב חודש : שנה . שנת הלכנה סכיד יום ועיבורה דתינו י"א שצנת חמנה יתירה עליהן ונענענרן חנו עושין מידש העיבור לפי' המסנן : אחר הלוחה וכו' חליטה חלוטה לו קלי דלק נמנחה נחלעת אחר י"ב חודש : לצמיתה . נודל . כתיב ללזית שינו חרמי הלוקח והנותן נמנח : היה נממן . הלוקח כדי שלא ימלאו המוכר ויחזיק לו מעותיו : חולש . מוקר המנוח לבד נפיק כל לוקח : שובר הדלת . להפקר צ"ד הפקר : שירצה הלח . הלוקח . ומפילו לחמך זמן :

רבי יוסי בי רבי בון אשכח תני במחלוקת היא שנויה : **משנה :** המוכר בית בבתי ערי חומה הרי זה גואל מיד וגואל כל שנים עשר חודש . והרי זה כמין ריבית ואינה ריבית . מת המוכר גואל בנה מת הלוחה יגאל מיד בנה . ואין מונין לו שנה אלא משעה שמכר לו שנאמר *עד מלאת לו שנה תמימה* . וכשהוא אומר תמימה להביא את חודש העיבור . רבי אומר יתן לו שנה ועיבורה הגיע יום שנים עשר חודש ולא נגאלה היתה חלוטה לו . אחד הלוקח ואחד שניתן לו כמתנה שנאמר לצמיתה . בראשונה היה נממן יום שנים עשר חודש שתהא חלוט לו . התקן הלל הזקן שיהא חולש מעותיו כלשכה ושובר הדלת . ונכנס . ואי מתי שירצה זה יבוא וימול מעותיו : **הלכה ג' :** תני הרי שהיה חייב לו מעות וכתב לו שדהו במכר כל זמן שהמוכר אוכל פירות מותר . כל זמן שהלוקח אוכל פירות אסור . רבי יהודה אומר בין כך וכך מותר . אמר רבי יהודה ולא כך היה ביימוס בן זונין עושה על פי חכמים אמרו לו משם ראה מוכר אוכל פירות היה . רבי יוחנן ורבי לעזר תרייהון בשם רב הושעיה אמרו מבתי ערי חומה למד רבי יודה . דתנינו תמן וגואל כל שנים עשר חודש הרי זה כמין ריבית ואינו ריבית ותני חורא' תני הרי זה ריבית אלא שהתורה חותרה מן דמר הרי זה בריבית ואינה ריבית רבי יודה מן דמר הרי זה ריבית אלא שהתורה התירה רבי מאיר . אמר רבי אידי כד פלמית מנולתא אשכחית עובדא קומי' דרבי אימי ומר הרי זה כמין ריבית ואינה ריבית . אמר קומי' רבי חזקיה לא אמרו אלא הרי זו ריבית שהתורה התירה בז התורה התירה הא במקום אחר לא ברא ואף כן לא אשניח רבי אימי עלוי . ומר בייתה עם דיורא דיוה מתניתא דלא כרבי מאיר דו רבי מאיר אמר אין מתנה במכר אמר רבי יוסי דברוי

הלכה ג' : תני . מוקפתא דנינו פ"ד ועיין ירושלמי שם פ"ה ה"ב : במכר . ר"ל חס לא חלס לך עד זמן פלוני מרי הפדה מוכרה לך מעכשיו : כיו שהלוקח וכו' . ה"פ חס חתנו כן שמוכר והוא חלוט יתא חוכל פירות עד זמן הפדיון . שח' חס לא יקלס לו חרי . ה"פ חס חלוט נמוכר נומר ללגנות כן דליכא כלן ריבית . ואכל חס הלוקח והוא

חלוט חוכל הפירות חקור משום ריבית דשנא יקלס לו המוכר שחזא חלוט עד זמן הפדיון . ואכל חולס הפירות צריכיה : בין כ' מותר . חס' . חלוט חוכל פירות כדפרשנו דקפך ריבית הוא ובדלמנרין נגנולא דנחמיתן דחכא ר"י ה"א : תמן . נמנחה לפכיו וסגריחא דליקטא חול ונירושלמי צ"ע . שם . וסג' . שם . דמכ' . ונשוספתא : רבי יוחנן ור' לעזר בשם ר"ה . כן חול חגי' הנכונה וסג' דשם ר"י ור"ל ור"ה נשוספתא : ותני חריין . ואית חכא דחמי סה"ז ריבית . נמקוס אחר . חלל שפצרי חמנה חמנה חמיתו : ברי' . ולכן גבי חלוטה הוי ריבית גמורה (ולכ"ל דרבנן) : מנולתא . מנכל לא' : עובדא . אשאי' . דל חלוטה צבית שמוכר לו חלוט חלס לא יסעו לו עד . זון פלוני . ופסק ברי' דהוי ריבית ואינו ריבית . וחסקה לו חזקיה דמקפדל כרי' דמקדסה נחמיתן ומתקפתא דנינו . שם אהרד"ל ריבית חשכה ג"כ דק בבתי ערי חומה ה"ז ברייתא ואינו ריבית ואין למדין נחה למקוס אחר . ולא השגיח ע"ז ר"א . דלן כלן ריבית כלל דונה שהחלוט דר צבית חול עושה דז מונה לנצל . ה"ז שחזית עם חרדיס צחוכא חיל נחמיתן וכל' חס' יבית פער : מתניתא . דקמי' אחר הלוקח ואחר עיניו . לנמנחה דלא כרי' דלמך (צבכויות כ"ז) דלן נמנחה כמכר לענין יובל :

דברי הכל הוא שנייא הוא הכא דתנינן
לצמיתות לרבות את המתנה רבי יוסי
בבב חנינא בא וראה כמה קשה אבא
של שביעית אדם עושה מלאכה
בבבירות שביעית מוכר משלמין דכתיב
ויזכי תמכרו ממכר לעמיתך לא חור
מוכר שדה אחוזתו דכתיב וכי ימור

רַבֵּן שִׁמְעוֹן דְּמוֹנִיָּה, וְהַצִּיַּב שִׁבְרֵי
 שְׂמֹנֶה עֶבְרֹתָם הַיְּהוּדִי וְשִׁבְרֵי הַחֶבֶל,
 וְהָיוּ הָאֵלֶּיךָ שֵׁשׁ חֻסְרוֹת, וְיָד חֻסְרָא
 קָרִי לֵב, צִדֵּד וְנִטְרִי וְיָד דְּחֻסָּה
 לְהַחֲלִיל דְּחֵי יִדְּבָצְרִי רַבִּי קָרִי לֵב
 וּבִין כּוּנוּ שְׂהוּל חֲסִי, וְהַחֲלִיל קֵל
 הוּא שְׂהִקְלֵו דְּקֻאֲמֵר חֲסִין לְחִינֵר
 לְחִינֵר חֲסִין חֲסִין כְּרִשְׁתִּי וְכּוּנוּ שְׂפִרְסָה
 חֲסִין לְחִיבֵל בְּנִיבְחֵל חֲסִין בִּין חֻסְרוֹת
 לְרִי וְחִינֵר חֲסִין כְּרִשְׁתִּי, וְנִטְרִיָּה
 שְׂהִקְלֵו, וְחֲסִין חֲסִין וְנִטְרִיָּה חֻסְרוֹת
 עֲסֻקָּה לֹו צִדֵּד וְלִרְיָ שְׂפִירָא :
 וְחֵל

אף השדות. ר"ל קרקע כל
קלעים בלוקמן. וחס חזנים
לכלין: אינו בבתי. עני חזנה נק
בארם אחת: ועמח דר"י ור"ט
מסרם צמחא:

שמואל ב' את ביתו דכתיב *ואיש כי
מבור בית מושב עיר חומה לא חזר
עד שמואל את בתו דכתיב *וכי ימכור
איש את בתו לאשה לא חזר עד
שנצרך לבריות דכתיב וכי ימור אחיד

עצמו דבתיב י"כי ימוך אחיך ונמכר לך
והם שנאמר או לעקר משפחת גר:
וזה הרי הוא כבתי ערי חומה חוץ מן
אף השדות, בית הבנוי בחומה רכי יודה

שמעון אומר כותל החיצון הוא חומתו :
 כתיב יומם הבית אין לי אלא בית
 בדין בורות שיחין ומערות מרחצאות
 אשר בעיר יכול אף השדרות תלמוד

והוא בית דירה ויצאו שדות שאינן

אאיר וכס הבית איז לי אלא בית מנין
עירות מרחצאות שובכין ומגדלות ושדות
ו חומה סרט לבית הבנוי בחומה דברי
גל החיצון הוא החומה רבי יודה דרש

מעון דרש אשר לא חומה :
 גשמיית, פירוש חומה חומה

חומה, ואלו הן בתי ערי חומה שלש
ומה מימות יהושע בן נון. כגון קצרה
גוש חלב, יורפס הישנה, וגמלא גרור
בין המצודות והמגדלים.

שפה שבשדות, נגאלין מיד ונגאלין כל

ביתם אף על פי שמוקפת חומה מימות
אלו כבתי הצירים:

ריא שהים חומה לה רבי יוחנן קרי

הדא הוא עומר סביריא קדמייתא ולא
יכל הוא שהמילו במריאתה ותני בן
כיצא בו כל העיירות שמנה יהושע
מאה
סטים ונלל חסר לא הכיני מונס

הוא מקום כפר מצרית ומסיה נקרא

דקוברי לים דקרימא סמגילה חקילו צה

מחשבות, חזל רחוק סקיעה אחת מחוץ

וממה ידו לא חזר עד שמוכר א
ולא כך אלא לגר תושב ולע
משנה: כל שהיא לסנים מן ה
השדות רכי מאיר אומר

אומר אינו בכתי ערי תומה רב
הלכה ד' מאי מעמא דר
מני לרבות בת
שורבני ומידדות חלמיה לומי

לומר: בית, מה בית? מיוחד
בית דירה. מאי טעמא דרבי
לרבנות בתי בדין בורות שיחין ו

משנה : עיר שגונתיה חומתה
אשר לו חומה רבי ע

הצרות של שני בתים מוקפת
הישנה של צימורי, תמרה של
חדיד ואנו וירושלים וכיצא

היוסף שבבתי ערי חומה וכן
שנים עשר חודש כבתים ויוצא
בתי הצרים שתי הצרות של שני
יבנושני בני וני

הלכה ה': תני רבי שמעון בן
עיר חומה פרט למט

לחם לחם ד' סנעין שאנו שני
פיר הוא זמקום זה ואצ"י שכבד
וכיון חסידות וחסידים

י' ערי חומה חנן כל שואל לפניו קט
אחד ע"י הים עוקפת חומה קט
עולם קודרי ליה כר' גנועון חלי

מאח אינן . כדמערש צקלל ציהומע : מוספת חומה : מאח אינן : וצירושלמי נגילה החם ומשע דקוסי' ספין חלל סלר צירות חמה יומה ולריי בן חנינל חף סן יוסר מואלה, ולא מנה יק חסמובין לקסר וצירושלמי ריש נגילה נתיית רחיש חקלה :

משנה : שירש . נתי צרי חומה : בסדר הזה . כל לוי חלל דינו כיסחלל : בערי הלויים . חלוי' הדבר ואפי' נזכר וקונה יסחללים יס לחן דין ערי הלויים : מגרש . לוי לעיר וקדה חיל יוסר לחומלם העיר ואסר לחסך כי לפעמים זה, ולפעמים זה עדימה, ולריי סרי דקסיס לוי לעיר הדנה קופלים לדור צחוכם, ולפעמים נחמט הסדות : דנתיסס קרונה, העיר נחייססנה : לעולם . חלל לא צקנה חיוצל : דקיל כסמחל דנחיה כצר ויללח סליסה נחיה כיס שלל חומה, חלל קודם לכן מותר ואפי' סמות נצי' סנה לשנה חיוצל : וגואלין לעולם, סדה לחמה חיל סחעמוד ציד הלוקח סמי סקיס וצית עיר חומה חילו כחלט לבקוק סנה :

הלכה ו' : לעשות גינה . דגינה לגבי צית חורבן סול : את חורבתו . דכיו ססיל חורבס יצנה עלים ציה, חלל נגילה לא יעשה ציה ויס צח מוסס חורבן חיל וסכגיב סליג וקיל דגינה צדיק נמורצה ונחר ססמל חלויין : מגרש רביע . עיר מרובעת חלף על חלף וחלף נוגרס לכל לר (וקרנות לא קחסי) וכאסר כקיף העיר הקרנות והמגרש סוי עיי' פעמים חלף והמגרש רק ד' חלסים וסול רציג : ועיין צחוספת ססיה דקועה סס סרסנו צקיל כל זה על ככון :

הלכה ו' : לעשות גינה . דגינה לגבי צית חורבן סול : את חורבתו . דכיו ססיל חורבס יצנה עלים ציה, חלל נגילה לא יעשה ציה ויס צח מוסס חורבן חיל וסכגיב סליג וקיל דגינה צדיק נמורצה ונחר ססמל חלויין : מגרש רביע . עיר מרובעת חלף על חלף וחלף נוגרס לכל לר (וקרנות לא קחסי) וכאסר כקיף העיר הקרנות והמגרש סוי עיי' פעמים חלף והמגרש רק ד' חלסים וסול רציג : ועיין צחוספת ססיה דקועה סס סרסנו צקיל כל זה על ככון :

סלים פרמא ומסכת ערכין במיד .

הדרן ערך פרק המוכר שדהו ומליכא לה מסכת ערכין : לו צחקרנות יוסר מוצ לוטר נכנגד העיר מעשס צכחנה וקלה נמי קלמל

ס ל י ה ב ס ד :

חמלאכת הקודש חוה נעשה ונמר עיי' פועלים העומקים בלאכת הקודש באמונה :

הב' צכי בן מרה ר' יונתן . בנימין באש זיל מקי' סאפינקע יע"א .
הב' דוד בן מרה ר' משה ליב סארקאש נ"י מנה דיערמלעקע יע"א .

[illegible]

[illegible]